

Giới thiệu Cạn Chiến Pháp Sư

Dịch giả: WindDK, Akiko Chono (70 trở đi)

Một võ sư siêu cấp chơi game online nhưng bị người ta chọn làm pháp sư. Với thói quen lấy cứng đối cứng, chơi xáp lá cà, hẳn chỉ có thể đâm lao phải theo lao. Thế là hắn quyết định trở thành một pháp sư cạn chiến, đem sức mạnh cùng pháp thuật kết hợp lại, mở ra một con đường hoàn toàn mới trong trò chơi.

Một tác phẩm của Hồ Diệp Lam, dẫn dắt người xem vào một thế giới của game online đầy thú vị cùng những trận cười sảng khoái.

Một số thuật ngữ Game trong truyện

Đối với những bạn không có chơi game online nhiều thì một số khái niệm trong game còn khá xa lạ. Mình xin giới thiệu với các bạn một số từ mà mình giữ nguyên, không dịch ra tiếng việt (vì nghe khá chuối):D

VR: Virtual Reality, là trò chơi thực tế ảo, mang mắt kính hoặc vào hộp đăng nhập, trực tiếp hóa thân thành nhân vật trong trò chơi, trải nghiệm mọi cảm giác thực tế nhất.

PK: Player Kill, đây là hành động người chơi cùng với người chơi khác đánh nhau, thường thì sẽ diễn ra ở khu vực luyện cấp. Nếu giết chết người chơi khác thì sẽ lên điểm PK, bị đỏ nick, bị bắt vào tù, bị phạt gì gì đó,...

BUG: lỗi game, ảnh hưởng trực tiếp đến trò chơi

GM: Game master, người quản lý trong trò chơi, thường sẽ vào xử lý một ít lỗi của game được người chơi báo cáo, cũng có thể xử phạt người chơi vi phạm quy định.

Report: Người chơi sẽ báo cáo cho GM về lỗi hoặc là có người chơi khác vi phạm quy định.

NPC: None-player character, chỉ những nhân vật không phải người chơi, thường sẽ do máy chủ điều khiển.

Bạn đang đọc truyện *Cạn Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Thầy giáo Cổ Phi

Bầu trời Cloud City bị mây đen che biến thành một mảnh xám xịt, mưa phùn bay lất phất.

Trong thành, tại học viện pháp sư gần nơi người chơi đăng nhập, hai NPC thương nhân bị vây kín. Hai NPC này một là chuyên bán chổi ma pháp, một chuyên bán kính đen. Thế giới pháp thuật Harry Potter là nguồn cảm hứng cho những nội dung trong trò chơi "Thế giới song song" mới được ra mắt.

Hai NPC này tạo hình gần giống trong Harry Potter, đang bị một đám đông người chơi mới vây kín. Người chơi mới gia nhập vào trò chơi được tặng năm mươi tiền đồng. Mà hai thứ này mỗi cái lại có giá 125 tiền đồng, tổng cộng hao hết 250 tiền đồng. Mặc dù như vậy, người chơi vẫn không giảm nhiệt tình, liều mạng cày ngày đêm, chỉ vì 250 tiền đồng này. Toàn bộ pháp sư trong học viện điều diện áo choàng, mang kính đen, tay cầm chổi ma pháp đi qua đi lại.

Tuy nhiên trong bầu không khí náo nhiệt lại có một đốm mát mẻ như đốm lửa.

Cổ Phi, mặc một bộ áo choàng pháp sư, đứng ở trung tâm quảng trường, nhìn đám người xung quanh cười nói, ngoại trừ than thở, thực sự chẳng có chuyện gì để làm.

Hắn không muốn chọn nghề nghiệp Pháp Sư.

Nhưng hắn lại là một gã Pháp Sư.

Chuyện này là tại thăng học trò A Phát. Cổ Phi vốn là giáo viên, trong lúc vô tình nghe được vài học sinh chém gió về Game Online tiên tiến mới ra mắt. Hỏi thăm mấy câu, A Phát liền lấy lòng mình bằng cách tặng cho một ID đăng nhập.

Ai ngờ lòng tốt lại gây ra sự sai lầm. A Phát lại đưa nhầm cho Cổ Phi một cái tài khoản đã được thiết lập tên và nghề nghiệp đầy đủ. Cổ Phi đăng nhập vào, quét hình ảnh, thông tin mới biết đã nhầm lẫn. Mà Server chỉ có thể chứa một số tài khoản nhất định, cho nên nhà phát hành chỉ cho phép một người một nhân vật. Bởi vậy, Cổ Phi chỉ có thể dùng tài khoản Pháp Sư này mà thôi.

Dành dụm mua toàn bộ thiết bị để chơi trò chơi này, không hề bỏ. Bởi vậy Cố Phi cuối cùng vẫn tiến vào trò chơi. Chỉ tiếc không tự chọn được nghề nghiệp yêu thích, mục tiêu phấn đấu đã hoàn toàn tan vỡ. Lúc này Cố Phi đứng ở trong thành nhưng không biết nên làm cái gì.

Đang mù mờ, bỗng nhiên chứng kiến mấy Pháp Sư với áo choàng nhàn nhèo cùng mặt mũi mặt mũi bấm đập từ ngoài cửa lớn học viện Pháp Sư đi vào. Cố Phi thấy một người trong đó có thân ảnh thấp bé gầy teo, theo bản năng hô lên: "A Phát!"

Cậu học sinh này, thành tích kém, thể dục tồi, khuôn mặt bình thường, ngoại trừ miệng lưỡi trơn tru thì không có một sở trường đặc biệt nào cả ở trường học thuộc về cái loại bà ngoại không yêu, ông nội không thương. Số tài khoản Pháp Sư này của Cố Phi cũng là do nó đưa cho. Trong trò chơi gặp phải nó, Cố Phi rất nỗ lực khắc chế ham muốn đánh nó một trận, dù sao nó cũng không phải cố ý. Huống chi, mình còn là thầy của nó!

A Phát nghe được có người gọi hân, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Cố Phi, mới lao đảo tiến tới đối diện, nói: "Chào thầy".

"Được rồi được rồi, không cần như vậy." Cố Phi người chơi vội vàng nói. Ở trong trò chơi bị gọi như vậy, thật sự là một chuyện kỳ quặc. Người chơi xung quanh nghe thế, đều tò mò nhìn sang.

"Em bị làm sao thế?" Cố Phi kéo A Phát ra xa đoàn người một chút mới hỏi.

A Phát thở mạnh hai cái: "Không nghĩ tới, vừa bước ra khỏi thành đi dạo, đã bị lưu manh cho ăn đập."

"Em cấp mấy? "Cố Phi kỳ quái hỏi. Trong trò chơi ngoại trừ khu vực mới đăng nhập, hoặc nói cách khác là khu an toàn, sẽ không có chuyện đánh nhau sinh sự. Đối với người chơi cấp thấp thì vẫn tồn tại bảo hộ PK. Người chơi dưới cấp năm thì không có khả năng bị PK.

"Em mới vào game, còn chưa thăng cấp!" A Phát nói.

"Vậy sao bị người ta P?" Cố Phi không hiểu.

"Không phải là bị P, mà bị đánh." A Phát nói.

"Thế thì khác nhau cái gì?" Cố Phi không rõ.

"Thầy ơi, PK đó là phải dùng kỹ năng trong trò chơi đánh cho tụt máu. Nhưng bây giờ toàn bộ hành động đều được mô phỏng như thực tế, tại nó dùng tay chân đã thương người như lưu manh ngoài đường. Tuy rằng không tụt máu, nhưng mà thực sự rất đau!" A Phát sờ khóe miệng, nhe răng nhếch mép.

"Lại còn có người như thế! "Cố Phi sùng sốt.

"Đúng vậy! Em cũng không nghĩ tới toàn bộ hành động đều được mô phỏng lại có thể dùng vào những cách như vậy." A Phát nói.

"Toàn bộ hành động đều được mô phỏng như thực tế..." Cố Phi trầm nhắc lại mấy chữ này, "Dẫn thầy đi xem một chút! "Cố Phi đột nhiên cất bước muốn đi ra ngoài.

"Chờ một chút! "A Phát kéo Cố Phi, "Thầy cũng là Pháp Sư, chỉ số Sức Mạnh cũng không bằng nghề Kỵ Sĩ của chúng nó, đánh nhau kiểu này, chúng ta không thắng được! "

Cố Phi vỗ vỗ đầu A Phát nói: "Em đừng quên, thầy cũng biết võ đấy! "Nói xong xoay người rời đi.

"Thầy ơi!" A Phát đứng ngây ra nhìn bóng lưng Cố Phi. Thầy Cố Phi biết võ công! Những lời này trong trường học đúng là một câu nói đùa. Nghe nói ngay cả thầy hiệu trưởng cũng phàn: " Cái gì là chém gió? Thầy Cố Phi nói hán biết võ công chính là một câu chém gió chính hiệu."

Cố Phi đích xác là sức bật tốt một chút, tốc độ nhanh một chút, thân thủ nhanh nhẹn một chút, khí lực lớn hơn một chút. Ở trong mắt người bình thường, làm một giáo viên thể dục có biểu hiện như vậy là hoàn toàn hợp lý, nhưng Cố Phi lại nói hán từ nhỏ đã tập võ, luyện được một thân thiết cốt, đánh-khấp-thiên-hạ-không-địch-thủ.

Không có ai tin tưởng.

Bởi vì trên mạng nội bộ của trường, có một đoạn video được lưu truyền rất rộng, do một cái camera giám sát quay được, chẳng biết người nào rảnh rồi đem lên mạng. Trong video, một người trẻ tuổi ở cửa trường học bị một lão đầu đánh mặt mũi bấm đập, bỏ lê dưới đất không còn sức đánh trả. Đoạn video này có tiêu đề là "Giung càng già càng cay". Người số một đương nhiên là lão đầu, còn về người số hai, theo nghiên cứu thì là "đánh-khấp-thiên-hạ-không-địch-thủ" tự xưng, thầy giáo Cố Phi.

Từng có truyền thuyết này, còn có ai sẽ tin tưởng Cố Phi biết võ công? Tất cả mọi người đều cho rằng, người này làm tiểu thuyết võ hiệp quá, đầu óc có chút thất thường. Cũng may, Cố Phi mặc dù nói bản thân biết võ công, nhưng lại không có khuynh hướng bạo lực, thái độ dạy học cũng coi như nghiêm túc, mới không có xảy ra chuyện gì lớn.

Thế nhưng lúc này A Phát nhìn Cố Phi đi ra khỏi cửa chính học viện Pháp Sư, đang quay đầu lại hướng A Phát gọi: "Bên kia hả? "

A Phát theo bản năng hướng bên phải chỉ một cái, Cố Phi cất bước đi liền.

A Phát sững sờ nửa ngày, mãi mới phản ứng kịp, vội vã đuổi theo.

Đồ họa trò chơi vô cùng hoàn hảo, đá xếp thành con đường khiến người ta cảm thấy hơi gấp ghe, nhưng Cổ Phi bước nhanh như bay, A Phát ở phía sau chạy theo đầu đầy mồ hôi, lại thấy Cổ Phi dừng ở giao lộ.

"Chúng nó ở đâu? "Thấy A Phát đuổi tới, Cổ Phi nghiêng đầu hỏi.

"Ban này chúng nó ở bên kia. "A Phát đưa tay chỉ về cái ao ở giữa quảng trường phía trước. "Thầy ơi, vẫn là không nên đi! "Thấy Cổ Phi đi tới, A Phát hô.

Cổ Phi quay đầu lại cười một tiếng: "Em không nên đi theo, thầy sẽ lập tức trở về."

Khoác lên mình áo choàng Pháp Sư, dù sao vẫn khiến người ta cảm thấy có chút yếu đuối, nhưng thân ảnh của Cổ Phi lại làm cho người ta cảm thấy phóng khoáng cùng tự tin.

"Kệ bà nó! Dù sao là trò chơi, có bị đánh thì ngoài đời cũng không bị thương!" A Phát thì thầm một câu, đuổi theo.

Nhưng lúc này đã không thấy tung tích của Cổ Phi đâu nữa. A Phát vừa đi vừa nhìn bốn phía, đột nhiên nghe được một tiếng kêu thảm thiết từ trong ngõ hẻm bên cạnh truyền tới. A Phát liền chạy tới, thò đầu ra nhìn vào trong hẻm.

Trong ngõ hẻm, bốn người mặc giáp nhẹ của Kỳ Sĩ đang điên cuồng đánh một tên nhỏ gầy. Thanh âm của từng quyền nghe mà rợn cả tóc gáy, thẳng cha bị đánh mặt mũi vụn vụn, trên người loang lổ vết máu, hần mặc trang bị nhìn không ra nghề nghiệp gì cả. Nhưng cho dù là một nghề nghiệp Tanker máu trâu cũng không thể phản kháng trước bốn người vai u thịt bắp này, lại bị một quyền đánh văng vào góc tường, co ro không còn lên tiếng.

Bốn người đều là mặt mày dữ tợn, vừa nhìn là biết không phải dạng vừa rồi. Chỉ có điều lúc này bọn họ đã ngừng tay, bởi vì Cổ Phi đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

Không có người nào lên tiếng, bốn người thấy Cổ Phi một thân là áo choàng Pháp Sư, đột nhiên liếc mắt một cái, lộ ra nụ cười mỉa mai.

"Buông hần ra! "Cổ Phi nói.

"Ông nói hần sao? "Tên cao to nhất tung chân đá vào người nằm ở góc tường, rồi nhìn ba người kẻ bên nháy mắt ra hiệu, bốn người chậm rãi vây quanh Cổ Phi. Bọn họ muốn đề phòng Cổ Phi chạy trốn, vậy mà Cổ Phi đứng bất động, tùy ý bốn người bọn họ vây lại.

Tên cầm đầu cao to tỏ ra kinh ngạc. Nhưng khi lần nữa đánh giá Cổ Phi, hần có chút thoải mái. Người trước mắt này không tính là cao, áo choàng Pháp Sư cũng không che kín toàn bộ thân thể, vai rộng, eo nhỏ, chân dài, chứng tỏ hần thường xuyên luyện tập. Thân thể tổ chất khá tốt. Nhưng đây là trong trò chơi, dù cho ngoài đời thể chất có tốt đến đâu, trong trò chơi thì tốc độ, sức mạnh, khí lực đều do số liệu quyết định. Người này là một Pháp Sư, sức mạnh, khí lực đều ở mức yếu nhất, một quyền của mình có thể làm hần đo ván. Xem ra tên này thật sự quên là hần đang ở trong trò chơi.

Không có bất kỳ câu chào hỏi nào, tên cầm đầu chỉ nói một chữ: "Lên!"

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2: Võ công?

Hai tên trái phải đồng thời vọt tới, một tên khác lại lùi về đầu hẻm, phòng ngừa Cổ Phi chạy trốn.

Hai tên này trong chớp mắt đã áp sát, một người vùng quyền, một người vùng cước. Cổ Phi không chút hoang mang, hơi lùi về sau, đem công kích hai bên toàn bộ tránh thoát. Chân trái vùng lên một cước lên chính giữa mặt tên bên trái, nhưng lúc muốn nhắc chân phải đá tên bên phải thì hần đã ngạc nhiên mà lùi về sau rồi.

Cổ Phi cười khỏ. Nếu như đây là đang trong hiện thực, chiêu "Lão Yến song phi" không thể nào chỉ đá trúng một người. Nhưng bây giờ lại trong trò chơi, tốc độ của mình hoàn toàn bị số liệu hạn chế, căn bản không có cách nào đem một chiêu này phát huy được, chỉ có thể sử dụng một nửa. Với lại sức mạnh bị suy yếu khá nghiêm trọng, tên bên trái bị mình đạp một cước mà lại chỉ giật mình bùm mặt rồi nhìn mình. Nếu mà ngoài đời, một cước này ít nhất cũng khiến hần hôn mê bốn, năm tiếng.

"Quả nhiên là có bản lĩnh. "Tên thủ lĩnh về mặt biến đổi, chỉ có điều cũng không có hoang mang. Một cước này của Cổ Phi tuy là đá trúng, nhưng rõ ràng uy lực cũng rất có hạn. Hần lập tức hô: "Hần chỉ là một Pháp Sư, không cần phải sợ." Hô xong chính mình cũng xông lên tham gia cuộc ẩu đả.

Cổ Phi ở giữa ba người. Tuy rằng thân thể Pháp Sư yếu đuối, sức mạnh, khí lực đều cực yếu, nhưng mà chỉ số nhanh nhẹn của Pháp Sư vẫn miễn cưỡng chấp nhận được. Hiện tại người chơi còn cấp thấp, chênh lệch cũng không rõ ràng. Cổ Phi tung quyền văng cước, dựa vào kinh nghiệm cận chiến phong phú, từng chiêu đều trúng vào hội lưu manh. Mà ba người cũng không thể chạm vào vạt áo của Cổ Phi. Tên thủ lĩnh càng ngày càng kinh ngạc: Người này

thật sự có bản lĩnh. May mắn hẳn là một Pháp Sư, nếu hẳn mà có điểm sức mạnh cao thì ba người đã sớm bị hẳn đánh gục.

Cổ Phi lúc này hơi có chút bất đắc dĩ, bởi vì mọi mặt đều bị hạn chế, bản thân có rất nhiều công phu, chiêu thức từ đầu đến cuối không hề thi triển được. Như vậy, cho dù là chọn các loại nghề nghiệp cận chiến, nếu không lên cấp, công phu của mình vẫn không thể thi triển được. Mặt khác, cho dù mình bây giờ là Pháp Sư, nhưng khi lên cấp thì tăng điểm nhanh nhẹn và sức mạnh thì vẫn có cơ hội sử dụng được võ công rồi. Vừa nghĩ tới điều này, Cổ Phi không khỏi mừng rỡ.

Ba người vây công không những không đánh được Cổ Phi, mà người này càng đánh càng sung, mới vừa rồi còn lộ ra nụ cười vô cùng thoải mái, tâm trạng càng lúc càng hoảng loạn.

Kỹ thuật của mấy tên lưu manh này ở trong mắt Cổ Phi có trăm ngàn chỗ hở. Cổ Phi cũng không muốn cùng mấy tên này dây dưa, liền tìm một cơ hội thoát ra ngoài vòng khống chế, cười nói: "Vẫn phải tiếp tục đánh sao?"

Ba người bị Cổ Phi cho ăn không ít quyền cước, tuy rằng sức mạnh không là bao, nhưng bị đánh nhiều cũng không phải không đau. Mà Cổ Phi lại cố ý đánh cùng một chỗ. Lúc này ba người, tên bên trái mang một vết bầm đen trên con mắt trái, tên bên phải lại đeo một vết bầm đen trên con mắt phải, tên chính giữa thì máu mũi chảy không ngừng, khi nói chuyện còn sợ máu mũi rớt vào mũi, đành ngửa đầu lau vết máu, rồi nói: "Chúng ta đi!"

"Dừng lại!" Cổ Phi lên tiếng, "Đánh người xong chưa xin lỗi lại muốn xách đất rồi đi sao?"

"Xin lỗi? Tên thủ lĩnh nở nụ cười, "Ông đánh không chết tui tui, lấy cái gì mà bắt tui tui xin lỗi?" Lời này quả thật hợp lý, Cổ Phi dây dưa lâu như thế, cũng bắt quá cấp cho ba người hai cái vành đen và một cái mũi máu, đây cũng không phải là tổn thương nặng nề gì. Muốn đập chết thì phải làm cho giá trị sinh mệnh tụt xuống 0 mới được. Mà đánh cho tui này sưng mặt sưng mũi như thế, một giọt máu cũng không mất, đây đúng là một BUG khủng.

Cổ Phi nhàn nhạt cười một tiếng, cúi người lượm cục đá vụn từ dưới đất, đột nhiên giương tay một cái, "Ba " một tiếng, cục đá bay vào giữa trán tên thủ lĩnh.

Tên thủ lĩnh giật dử: "Mày..."

"Nếu như lần này đánh vào con mắt của mày, không biết mày sẽ biết thành dạng gì?" Cổ Phi không nhanh không chậm nói.

Tên thủ lĩnh ngây ngẩn cả người, hẳn còn tưởng rằng Cổ Phi chẳng qua là tiện tay đập mình một chút, nhưng nghe khẩu khí này, dường như là muốn đánh nữa?

"Mày ở đây dĩ nhiên không phải lo con mắt trong hiện thực, nhưng ở trong trò chơi, từ nay về sau mày sẽ trở thành kỵ sĩ mù. Đừng quên, đây là trò chơi mô phỏng chính xác thực tế." Cổ Phi nói.

Tên thủ lĩnh bị dọa sợ đến lui hai bước, nhưng suy nghĩ một chút, không lẽ cứ chọc vào mắt thì sẽ bị mù sao? Đâu có trò chơi nào sẽ mù suốt đời. Sau đó hẳn liền thoải mái hẳn, cười to nói: "Thằng nhóc này định hù ai đó hả?"

Cổ Phi không nói lời nào, đưa chân gậy một viên đá vụn lên, tay phải vung lên...

"A..." Tên thủ lĩnh hét thảm một tiếng, đưa tay bịt mắt phải, ngã xuống đất lăn qua lăn lại, tiếng kêu rên vang lên không dứt. Con mắt bị đánh mù đau buốt, so với bị đánh bầm mắt thì khác biệt một trời một vực.

"Mày còn có một con mắt." Cổ Phi hướng về phía tên thủ lĩnh đang lăn lộn trên mặt đất, nói. Nói xong, lại đưa chân gậy lần nữa, hai viên đá vụn bay lên, Cổ Phi vung tay bắt lấy. Ánh mắt hẳn chuyển từ tên thủ lĩnh sang hai người khác: "Trong tay tao đang cầm hai cục đá này."

"Xin lỗi, xin lỗi..." Hai người bị cảnh tượng này dọa sợ vỡ mật, vội riu rít nói xin lỗi.

"Biến đi!" Cổ Phi khoát tay, hai người cuống quýt kéo tên thủ lĩnh trên đất. Tên này một tay bịt mắt phải, con mắt trái cũng nhắm chặt, đau đến run rẩy, rên rí một câu: "Đi... Mau đỡ tao đi...". Hai người sững sốt một chút, liền vội vàng tiến lên đỡ hẳn rồi đi, mà tên gác trước hẻm cũng sớm đã chạy mất dép.

Núp ở đầu hẻm xem rõ toàn bộ quá trình, A Phát trợn mắt hốc mồm. Đến tận nhóm lưu manh chạy mất, hẳn mới chạy vào hẻm, ngạc nhiên hỏi Cổ Phi: "Thầy thực sự biết võ hả?"

"Đương nhiên, thầy từ nhỏ đã luyện công rồi." Cổ Phi ôn hoà nói, giọng điệu, bộ dạng giống y chang như trong trường, cũng không có thay đổi.

Cổ Phi đúng là biết võ công.

Hắn sinh ra trong một gia đình có truyền thống luyện võ. Thành viên gia tộc bên ngoài đều có sự nghiệp, trong nhà thì có một mục tiêu thống nhất, muốn đem võ thuật Trung Hoa truyền thừa và phát triển cho đời sau. Nhưng nói là nói như vậy, Cổ Phi lại thấy rằng, ngoại trừ chính hắn cùng cha của hắn, hiện tại đã không có người nào đem việc này để ở trong lòng.

Chú bác, bậc trưởng bối đều coi là thật sự có tài, nhưng đám hậu bối ngay cả tư cách luận bàn với người khác cũng không có. Đối với kẻ từ nhỏ tập võ như Cổ Phi, bọn họ hoàn toàn khinh bỉ: "Bây giờ là thời đại gì rồi? Đây trời đều là máy bay, đây đường đều là máy vi tính. Võ công? Tập võ có cơm ăn sao?"

Cổ Phi muốn chứng minh cho bọn hắn xem, nhưng kết quả lại là càng bị khinh thường hơn.

Sự thật cũng đành chịu. Ở thời đại này, võ thuật đích xác không thể tạo ra cơm ăn.

Thế thao đường như là nơi dễ dàng nhất để phát huy năng khiếu võ thuật, mà có vài môn có rất nhiều quy tắc, như bóng đá không được chơi cao chân, bóng rổ thì không được va chạm; có vài môn lại không thể vận dụng võ thuật, ví như chơi cờ; lại có vài môn mà Cổ Phi không chơi được, như bơi, nhảy cầu các loại thể thao dưới nước - Cổ Phi không chơi với nước.

Mà nếu có môn nào phù hợp với mình, Cổ Phi cũng sẽ không thể tham gia.

Cổ Phi luyện tập võ công, chú trọng rèn luyện thân thể cùng kỹ xảo cận chiến. Điều này làm cho hắn không thể tham gia các môn võ biểu diễn, còn nói về đánh lộn, cha hắn lại nghiêm cấm hắn tham gia.

"Chúng ta tập võ, là vì rèn luyện thân thể, đột phá cực hạn thân thể, không phải là vì đánh nhau!" Cha hắn luôn căn dặn.

"Đột phá cực hạn thân thể, còn không phải là vì đánh bại đối phương sao?" Cổ Phi không giải thích được.

"Con sai rồi, để đánh bại đối phương, phương pháp tốt nhất là đã thương hắn!" Cha hắn nói.

"Đã thương?"

Cha hắn trịnh trọng gật đầu: "Đúng, đã thương!"

"Thế nhưng..."

Không đợi Cổ Phi nói xong, cha hắn tung quyền. Công phu thế gia sao! Nói không thì không rõ ràng được, phải dùng hành động chứng minh. Năm đó, cha hắn thân thể còn thân thể cường tráng, võ công lại hơn Cổ Phi, Cổ Phi đương nhiên không thể đánh lại, kết quả tự nhiên là bị đánh bị đánh rã rời đầy đất. Đó chính là ngày mà mọi người thấy ở trường Sơn Lâm..

Cuối cùng, Cổ Phi đành phải miễn cưỡng ở lại giới thể dục, làm giáo viên thể dục.

Mà bởi vì ở phía ngoài cửa trường bị cha đánh như thế, lại được truyền bá rộng rãi, Cổ Phi lại muốn trường Sơn Lâm tuyên truyền một chút về bản lĩnh võ công của mình, đáng tiếc đều bị cho là đang chém gió.

Võ thuật, thực sự rất khó sinh tồn ở xã hội này sao? Cổ Phi vô cùng bi thương. Hiện tại hắn đã rất ít tham gia gia tộc tụ hội. Trước đây, thế hệ trước vẫn cho rằng Cổ Phi sẽ giữ vững truyền thừa võ thuật, cho nên hắn được gia tộc coi là tấm gương dạy bảo con cháu cùng thế hệ. Bây giờ, chứng kiến người cùng thế hệ mỗi một người đều quần áo gọn gàng, sự nghiệp vẻ vang, mà Cổ Phi lại trở thành giáo viên thể dục, thế hệ trước cũng bắt đầu chân chờ. Ngoại trừ cha của Cổ Phi, không ai tin tưởng Cổ Phi có tiền đồ.

Mà cha của hắn vẫn kiên trì với quan điểm "Võ thuật không phải dùng để đánh nhau."

"Cha quyết không cho phép con sử dụng võ thuật tổn thương bất cứ người nào!" Cha hắn nói như đinh đóng cột.

"Người xấu cũng không được?" Cổ Phi hỏi.

"Không được!" Cha hắn khẳng định, "Người xấu tự nhiên sẽ có cảnh sát, có pháp luật trừng phạt".

"Như vậy, võ thuật rốt cuộc sử dụng thế nào đây?" Cổ Phi phiền não, hắn hận mình không thể như cha hiểu thấu đáo tất cả, trước sau vẫn xoắn xuýt rốt cuộc võ thuật có thể sử dụng để làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Cuộc kiểm tra kỹ năng nhỏ

Thế giới song song! Ngày đó nghe được mấy nam sinh bàn tán về việc sắp phát hành Game Online với kỹ thuật VR, Cổ Phi đột nhiên đã tìm được hi vọng.

Hắn biết rõ kỹ thuật VR có ý nghĩa là gì. Trong hiện thực không cách nào thi triển đầy đủ, trong trò chơi, hắn là không gì kiêng kỵ à nha? Cùng ngày Cổ Phi liền mua liền mua nguyên bộ thiết bị mô phỏng VR, cũng đã lựa chọn sẽ nghề nghiệp rồi: Võ Sĩ. "Linh hoạt vận dụng toàn bộ thân thể tiến hành chiến đấu, thuộc lớp Chiến Sĩ". Đọc xong phần miêu tả nghề nghiệp này, Cổ Phi cũng đã nhận định đây là nghề nghiệp thích hợp nhất của mình.

Chỉ tiếc, bởi vì thắng A Phát nhằm lẫn, mình lại trở thành một nhân vật không thích hợp cận chiến nhất: Pháp Sư.

Cố Phi vốn là mất hết cảm hứng, nhưng trải qua một màn này, hẳn đã ý thức được: Trong trò chơi, phân chia thuộc tính nghề nghiệp chỉ là tương đối. Đối với mình mà nói mà nói, hẳn đã có nguyên bộ kỹ năng nghề nghiệp, chỉ cần tự do tăng thêm điểm, thì nghề nghiệp nào kỳ thật đều không sao cả.

Đương nhiên, nếu như là Vô Sĩ, thuộc tính nghề nghiệp tăng thêm nhất định thích hợp với việc phát huy võ thuật hơn. Có điều, Pháp Sư cũng chẳng sao, mình sẽ sáng tạo ra một con đường mới, Pháp sư cận chiến!

Một tiếng rên rỉ đã cắt đứt dòng suy nghĩ của Cố Phi, tên bị đá văng vào góc tường đã gãy dựa đứng dậy.

"Thầy! "A Phát không dám lên trước, ngẩng đầu nhìn qua Cố Phi.

Cố Phi bước tới, nâng tên này dậy: "Ông không sao chứ?"

"Không có việc gì, tui không sao!" Người nọ đứng lên, hít một hơi thật sâu. Tuy trên mặt còn mang theo vài vết bầm, nhưng lại lộ ra dáng vẻ thư sinh. Hèn chi bị người ta cho thành đối tượng khi dễ. Cố Phi cùng A Phát đỡ hắn đến bên cạnh bờ hồ, người nọ quay người lấy nước lên lau mặt, tỉnh táo hơn nhiều. Xoay đầu lại hướng Cố Phi cười cười cười cười: "Xin chào, tui tên là Hồng Nhất Tiểu."

Đây là nickname trong trò chơi, Cố Phi cũng nói ra tên của mình: "Thiên Lý Nhất Túy ". Cái tên này là do A Phát đặt, nghe như bọm nhậu ấy, làm cho Cố Phi có chút buồn bực. Hai người bắt tay, còn A Phát thì bị cho là một tên nhóc con nên trực tiếp bị bỏ qua.

"Kỹ thuật VR là lần đầu tiên vận dụng trong Game Online, sớm đã biết rõ sẽ phát sinh sẽ phát sinh một ít tình huống ngoài ý muốn, nhưng mà lại không biết được sẽ có chuyện này xảy ra." Hồng Nhất Tiểu ngẩng lên nói.

"A? Nghe lời ông nói sao giống như Game Master thế?" Cố Phi nói.

A Phát tinh thần chấn động, nhưng hẳn cũng là một game thủ kỳ cựu rồi. Game Master là người quản lý trong trò chơi, có nhiều chỗ tốt. Ít thì nhận được một ít tin tức nội bộ, nhiều thì trực tiếp làm một ít trang bị ngon, cái này cũng tùy thuộc vào đạo đức nghề nghiệp, khi mà không gặp được, người chơi đều khinh bỉ cùng khiển trách; một khi gặp được rồi, lại hận không thể cùng nhau xưng huynh gọi đệ.

Hồng Nhất Tiểu hướng phía bầu trời gật đầu nói gật đầu nói: "Hôm nay bắt đầu Open Beta, chợt nghe report nói có một đám người tụ tập đánh Pháp Sư, tui liền đến xem, không ngờ lại trở thành đối tượng ăn đập."

"Việc này phải xử lý thế nào?" Cố Phi hỏi.

"Còn không biết. "Hồng Nhất Tiểu nói, "Xem bên tổ kỹ thuật sẽ xử lý thế nào. Trò chơi còn nhiều vấn đề, xem ra khoảng cách chính thức thu phí đưa vào hoạt động phải cần một khoảng thời gian nữa."

Cố Phi cùng A Phát nhìn Hồng Nhất Tiểu ngửa đầu nhìn bầu trời, cũng ngẩng đầu nhìn theo. Mưa phùn mịn mờ vẫn còn rơi xuống, đem mặt mũi cả đám ướt nhẹp. Thăng này chẳng lẽ còn rửa mặt, Cố Phi âm thầm nói, mới nhìn xuống.

"Hai người xem cái gì thế?" Không nghĩ tới Hồng Nhất Tiểu lại mở miệng hỏi trước.

"Anh đang nhìn cái gì?" A Phát hỏi lại.

"Anh mày máu mũi chảy không ngừng nên mới phải ngửa mặt lên á!" Hồng Nhất Tiểu nói.

Hai người im lặng. Sau nửa ngày Hồng Nhất Tiểu mới rũ đầu xuống, vuốt vuốt cái mũi nói: "Tốt rồi, tui ta còn muốn đi dạo nơi khác, mấy ông thì sao?"

"Tui đi luyện cấp rồi!" Cố Phi nói, hẳn lúc này không thể chờ đợi được mà muốn biết điểm số thăng cấp tăng vào toàn bộ, thân thể là Pháp Sư này không thể phát huy võ công của hắn được.

A Phát do dự một chút, nhìn qua Hồng Nhất Tiểu nói: "Em muốn cùng anh đi dạo một chút."

Hồng Nhất Tiểu cười cười nói: "Thằng nhóc này, anh mày chỉ có một số quyền hạn nhất định thôi, đừng mong sẽ có được chỗ tốt từ anh mày nha."

A Phát ý đồ bị người ta nhìn thấu, mặt đỏ bừng, lớn tiếng chống chế: "Tui không có ý đó, tui chỉ muốn đi vòng vòng làm quen trò chơi một chút thôi."

"Vậy thì đi thôi!" Hồng Nhất Tiểu cười, lại hỏi Cố Phi: "Ông có muốn đi làm quen một chút không?" Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ 'làm quen' khiến cho mặt A Phát càng đỏ hơn.

"Không cần, hai người đi đi!" Cố Phi hướng hai người phát tay.

Sau khi hai người rời khỏi, Cố Phi vội vã chạy ra khỏi Cloud City, thẳng hướng đi đến khu luyện cấp.

Quái ở xung quanh thành tân thủ luôn có cấp thấp nhất, "Thế giới song song" cũng không ngoại lệ, ngay cả tạo hình quái cũng không có gì mới. Cũng đều là mấy con mèo, con chó, con thỏ thoạt nhìn đều rất đáng yêu, đều là mấy con động vật nhỏ. Hơn nữa bởi vì vận dụng kỹ thuật VR, mấy con thú nhỏ được làm rất sống động, đáng yêu cực kỳ, mà mấy con quái cấp thấp này lại không có đánh trả, ví như con cú con con bị đánh sẽ co lại úy khuất ô ô hai tiếng.

Cố Phi nhìn nhìn mấy con này, thật sự là không hạ thủ được. Nhìn xung quanh, trong ánh mắt dân chúng cũng tràn đầy do dự. Một số người tâm địa ác độc hạ sát thủ cũng bị mọi người ném qua một ánh mắt xem thường, không thể không ngừng. Trong khu luyện cấp, cả đám người đứng ngây ngốc tại chỗ, mấy con chó con mèo con còn chạy lại ổng quần họ cọ cọ thân mật, ánh mắt ngập nước.

"Vậy thì sao mà luyện cấp đây!!!" Một gã đem thú nhỏ trong tay thả trên mặt đất, thờ dài nói.

"Đúng vậy a, không có cách nào luyện cả! Thật sự là đáng yêu quá hà!" Một người chơi nữ thu hồi binh khí, ôm con thú đang cạ cạ chân mình lên, phần nộ nói: "Công ty phát hành trò chơi này cố ý à! Sao lại đem tiểu quái luyện cấp biến thành đáng yêu thế!"

Mọi người bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận, bắt đầu lên án công khai đối với trò chơi cố ý. Cố Phi ở cùng chỗ với mấy người đang oán trách, rồi lại một thân một mình đi chỗ khác. Ở đây không đánh được, không lẽ toàn bộ quái đều dễ thương hết sao? Đối chỗ khác là được rồi.

Nói thật, hẳn cùng động vật đánh nhau cũng không có hứng thú. Từ nhỏ học võ, mục tiêu là đánh bại người, nhưng mà chưa học qua gặp phải một con chó phải đánh vào bộ phận yếu hại nào. Có điều nếu phải đem tuyệt kỹ võ học vận dụng trên một con chó, Cố Phi cảm thấy thật sự có lỗi với bản thân nhiều năm khổ luyện như thế.

Dọc theo đường lớn mà đi, trước mắt là một sơn mạch rộng lớn. Mấy loài thú nhỏ đáng yêu đã biến mất, Cố Phi leo lên đỉnh núi rồi nhìn xuống, vừa giống như sơn cốc vừa giống như thung lũng, mà trong đó có chỗ hiện lên một đồng lửa hùng vĩ, có mấy tên với khuôn mặt đáng ghét, đang vây quanh đồng lửa, hai mắt lăm lăm.

Cố Phi đoán mấy thằng này chắc không phải người chơi, mà là NPC. Bởi vì cho dù là anh em sinh sáu, cũng không thể quần áo hình dáng đều giống như đúc.

NPC hình người, đây chính là điều mà Cố Phi mong chờ.

Hắn là quái dễ luyện cấp à? Cố Phi một bên thăm nghĩ, một bên chậm rãi hướng mấy tên này mà đi đến.

Sáu người ngồi vây quanh đồng lửa, đương nhiên mắt nhìn xung quanh, lúc Cố Phi đứng trên sườn núi thì chắc chắn đã thấy rồi, nhưng mà đội Cố Phi tiếp cận đến khoảng cách nhất định, mấy thằng này mới như bị lửa bén vào nóng, nhảy dựng lên chỉ vào Cố Phi oa oa kêu to.

Cố Phi rõ ràng đã nghe được tụi nó nói chuyện: "Oa, một con dê béo đến rồi, nhanh bắt hắn lại bắt hắn lại bắt hắn lại!"

Nếu là lúc trước thì trên đầu NPC đã bay lên bong bóng thoại rồi, bây giờ là kỹ thuật VR, trực tiếp dùng âm thanh thay thế.

Sáu người vọt lên, động tác cực kỳ chỉnh tề, tốc độ hoàn toàn như nhau, cứ thế vọt tới trước người Cố Phi, đội hình một chút cũng không rối loạn.

NPC lại càng không có nhiều lời, một tên phía trước cầm Dao Cắt Thịt đâm tới. Cố Phi lách mình né tránh, vung một quyền lên, trúng mục tiêu.

Lần này khác với lần đánh nhau trong thành. Bởi vì bảo hộ PK, ngoại trừ giả lập trạng thái đau đớn, thì cũng không có gì khác. Nhưng giờ phút này cùng quái đánh nhau, cho dù là Pháp Sư với công kích vật lý công kích yếu nhất, một quyền này cũng tạo thành thương tổn đấy.

Ăn một quyền của Cố Phi, thằng này cũng chỉ là quơ quơ, rồi lại dùng Dao Cắt Thịt đâm qua, Cố Phi lóc lên, lại một quyền.

Sáu thằng này cùng tiến lên vây công, Cố Phi thành thạo xuyên thẳng vào trong đó, quyền cùng cước thỉnh thoảng lại rớt trên người đối phương. Cố Phi cũng không biết sáu thằng này đẳng cấp cao bao nhiêu, nhưng mà so với cùng bốn người chơi bình thường đánh nhau, cũng càng dễ, càng không thú vị.

Cố Phi đối với kỹ thuật VR đã có chút thất vọng rồi thất vọng rồi. Hiện tại xem ra, chỉ là mô phỏng cảm giác chân thật mà thôi. Nhưng loại NPC tiểu quái này, cũng giống như mấy cái game online khác, AI cũng kém, phương thức hoạt động lặp đi lặp lại. Hơn nữa hoàn toàn không hiểu được chủ động né tránh công kích của người chơi, chỉ là dựa vào chỉ số chính xác cùng né tránh mà tính toán.

Đánh bại tụi này thì chỉ là vấn đề thời gian, Cố Phi bắt đầu có ý thức đem năm đám chia ra trên cả sáu tên này. Lại giày vò thêm vài phút đồng hồ, một NPC cuối cùng phát ra tiếng gào thét không cam lòng, ngã xuống. Ngay sau đó tam quyền lưỡng cước, còn lại năm thằng cũng té xuống đất. Cố Phi ở giữa hiện lên vòng sáng không ngừng, không biết mấy con này cấp bao nhiêu, đã giúp hắn trực tiếp lên tới cấp 6.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Đăng xuất

Thế giới song song tồn tại năm thuộc tính cơ bản: Thể Chất, Sức Mạnh, Nhanh Nhẹn, Trí Tuệ, Tinh Thần. Mỗi lần thăng một cấp được tặng 5 điểm thuộc tính, Cố Phi không chút do dự đem điểm số toàn bộ tặng vào nhanh nhẹn. Sau khi thử tung vài quyền, quả nhiên thân thủ so với trước nhanh hơn rất nhiều. Mừng rỡ trong lòng, tiếp tục như vậy, chẳng những có thể lấy lại trình độ thực của mình, hơn nữa bởi vì đây là trò chơi, tiếp tục tăng điểm, thậm chí có thể tốc độ siêu ảo. Cố Phi ngược lại không muốn biến thái như vậy, chỉ cần có thể lấy thực lực bản thân là được, điểm số dư thừa hắn chuẩn bị tặng vào sức

mạnh, do lực công kích của hấn hiện tại quá yếu. Cổ Phi nắm chặt nắm đấm.

Có điều đây là trò chơi, giết quái xong sẽ có đồ rơi ra. Cổ Phi sau khi thêm điểm, bắt đầu tìm tòi trên người 6 tên này. Cuối cùng chỉ tìm được hai thanh Dao Cắt Thịt cùng sáu cái túi tiền nhỏ. Tiểu quái cũng không giàu có gì, mỗi túi tiền cũng chỉ có 10 tiền đồng. Cổ Phi đem hết bỏ vào túi tiền của mình. Hai thanh Dao Cắt Thịt thì giắt ở hai bên hông.

Vì hoàn toàn mô phỏng thực tế, "Thế giới song song" không có hạn chế trang bị của từng nghề nghiệp. Chẳng qua là chỉ số thuộc tính cũng như hiệu ứng cũng khác nhau, có thể sẽ không phù hợp với nghề. Chỉ có điều, loại trang bị cấp thấp này thì cũng không có thuộc tính cộng thêm nên ai cũng có thể dùng.

Cổ Phi gom đồ xong xuôi, quay người lại hướng đến một ngọn núi khác.

Lại là một đồng lửa, sáu huynh đệ. Nhưng Cổ Phi còn chưa nhìn rõ ràng đối phương là tiểu quái hay là quái tinh anh, hệ thống lại phát ra một tiếng nhắc nhở: Người chơi lưu ý, sau 10 giây nữa trò chơi sẽ tự ngắt kết nối, yêu cầu người chơi chuẩn bị. 10,9,8....

Đếm ngược xong, trò chơi thoát ra, cảnh vật trước mắt biến mất, Cổ Phi trở về hiện thực.

"Sao vậy nhì!" Trong lòng lăm lăm, Cổ Phi kết nối vào kết nối vào Website Game.

Lúc này, nhà phát triển cùng nhà phát hành của "Thế giới song song" cùng ngồi cùng một chỗ, suốt đêm tổ chức hội nghị khẩn cấp, thảo luận về nhiều vấn đề gặp phải sau một ngày Open Beta.

Bởi vì đây là trò chơi ứng dụng VR đầu tiên, vì để đảm bảo độ hot, "Thế giới song song" vẫn là âm thầm phát triển, cho đến thời kì Closed Beta mới bắt đầu tuyên truyền rộng rãi. Mà Closed Beta thì toàn bộ là do nhân viên nội bộ hoàn thành, mọi người chủ yếu quan tâm những vấn đề giống như game online thông thường như nhân vật, nhiệm vụ, kỹ năng cùng với trang bị..., hôm nay ngày đầu tiên Open Beta lại xuất hiện nhiều vấn đề lớn thế này có thể sẽ làm cho người ta không tiếp nhận được kỹ thuật VR này luôn.

Đầu tiên, người chơi than phiền về tạo hình quái ở khu luyện cấp thấp nhất quá đáng yêu, đây là vấn đề nhiều người nói đến nhất. Người chơi nữ đối với chuyện này vô cùng bài xích, mà người chơi nam sợ đập mấy con này lại khiến cho người chơi nữ khinh bỉ, cái này còn gây ra bất mãn hơn.

Trừ điều đó ra, trong trò chơi tạo hình NPC, kiến trúc, cây cối,... thường rập khuôn, lặp lại quá nhiều, có điều cái này cũng dễ giải quyết. Chân chính làm người ta không thể giải quyết được, đó là vấn đề bạo lực lan tràn.

Open Beta vền vẹn một buổi, trong trò chơi liên tiếp phát sinh sự kiện bạo lực, thật sự là làm cho nhà phát hành không biết phải làm sao. Hệ thống mô phỏng các giác quan của con người, mà bạo lực lại nhắm ngay đến vấn đề này, căn bản bên bộ phận kỹ thuật không thể nào giải quyết. Sau khi trải qua nghiên cứu, quyết định đem đánh nhau loại này cũng tính vào PK, mà phạm vi bảo hộ PK cũng tăng lên đến cấp 10. Đến nỗi sau này lúc PK sẽ không xuất hiện tình trạng tay phải dùng vũ khí trong trò chơi thì triển kỹ năng, tay trái lại xuất chiêu "Hầu tử trộm đào", không biết sẽ biến thành cái dạng gì nữa.

"Như vậy cũng tốt! Chân thật mà! Ha ha, trò chơi VR đúng là chân thật, cái này đúng như chúng ta mong muốn lúc đầu mà" Một nhân viên cao tầng tham gia hội nghị trấn an mọi người.

Nhưng có một vấn đề không cách nào có thể che dấu được: người chơi nữ bị người chơi nam xâm phạm tình dục.

GM cũng không thể nghĩ tới, kỹ thuật VR lại có thể đem một mặt đen tối của con người bộc lộ triệt để như thế. Nhưng bởi vì các giác quan đều được mô phỏng hoàn toàn, nếu như chỉ loại bỏ cảm giác ở bộ phận nhạy cảm, thì đây cũng không phải bộ phận kỹ thuật có thể giải quyết được. Huống hồ, việc này chỉ tồn tại thiểu số, nhà phát hành cũng không muốn hoàn toàn cấm việc này.

Phương án giải quyết cũng chỉ có thể thiết kế ra một thứ phù hợp với người chơi. Cái này lại làm khó bộ phận kỹ thuật nữa. Thử nghĩ xem, trong một khung cảnh lãng mạn, một đôi nam nữ yêu nhau sâu đậm không thể kiềm chế được, đang muốn tiến thêm một bước, "Đỉnh" một tiếng, một hộp thoại nhắc nhở hiện ra: Người chơi mời bạn ABCXYZ gì đó, bạn có muốn tham gia không? Cho dù muốn chọn Yes, thì không khí ảnh hưởng cũng đã biến thành No rồi.

Mà, cái chuyện ABCXYZ gì đó thì làm thế nào xác định? Hôn thoáng qua một cái thì sao? Sờ một cái thì sao? Người chơi muốn sờ bạn, bạn có muốn cho sờ không? Cái này được hội nghị đưa ra thảo luận, đều làm người tham gia cảm thấy muốn ói.

"Mặc kệ như thế nào, trước cứ làm đi, chúng ta có thể quan sát người chơi phản ứng cùng ý kiến như thế nào, sau đó mới điều chỉnh." Đại BOSS cuối cùng lên tiếng chốt vấn đề.

Tiếp tục thảo luận vài vấn đề nữa, hội nghị cũng tan họp, tất cả bộ phận đều bắt tay vào chỉnh sửa. Open Beta mới một buổi đã phải đem về làm lại, đây tuyệt đối là một kỳ tích trong ngành game online. Cũng may có thể nói "Lần đầu vận dụng kỹ thuật VR, cho nên kinh nghiệm chưa đủ" để che dấu, nhưng áp lực của mọi người đều rất lớn.

Đại BOSS nhìn nguyên một đám bận rộn, thoả mãn gật gù đầu. Nhìn lại, lại chứng kiến còn có một người ngồi tại chỗ không rời đi, chỉ cười hi hi nhìn hấn.

Bọn họ rời đi, đại BOSS mới lên tiếng: "Tiểu Ngủ, cậu còn có việc gì?"

"Ông chủ biết tính em ah!" Người gọi là Tiểu Ngủ đứng lên, đi tới trước mặt ông chủ, tùy tiện kéo cái ghế dựa cái ghế dựa ngồi xuống.

"Nói đi!" Ông chủ nhìn qua hấn. Diệp Tiểu Ngủ này là một thành viên đội kế hoạch, là một bộ phận trung tâm phát triển trò chơi.

"À, Hôm nay em nhìn thấy một việc, mà theo em có thể sẽ làm trò chơi này phát sinh vấn đề." Tiểu Ngũ nói.

"Là?"

"Bởi vì là mô phỏng thực tế, một số người đem chút kỹ xảo trong hiện thực vào trò chơi, tạo thành ưu thế nhất định so với người chơi khác. Đối với yêu cầu tạo ra một trò chơi cân bằng mà nói, thì đây là một điều bất lợi đấy!" Tiểu Ngũ nói.

"Kỹ xảo gì mà sẽ ảnh hưởng đến trò chơi? Ông chủ hỏi.

"Nói thí dụ như, võ thuật!"

"Võ thuật?"

Tiểu Ngũ gật gù đầu khẳng định: "Hôm nay trong trò chơi, em gặp được một người, nghề nghiệp là Pháp Sư, tay không tác sát, đồng thời đánh bại ba Kỵ Sĩ. Em xem, hẳn chính là người sử dụng võ thuật đấy."

"Thực sự có người này sao!" Ông chủ nhíu mày.

Tiểu Ngũ nói: "Sếp xem, cảnh sát, quân nhân, luyện võ thuật đấy, quyền anh đấy... đều có thể trong trò chơi gây nên mất cân bằng!"

"Vậy xử lý thế nào? Chúng ta không thể vì vậy mà cấm người ta chơi game trò chơi của chúng ta." Ông chủ nói.

"Không có biện pháp." Tiểu Ngũ cũng lắc đầu.

Ông chủ lại nở nụ cười: "Nếu như không có biện pháp, cậu cũng sẽ không ở lại đây để nói với tôi."

Tiểu Ngũ cũng cười: "Chỉ là loại người này cho em một cái gợi ý."

"Nói"

"Game Online truyền thống, hết thấy đều vây quanh chiến đấu. Nhưng chúng ta bây giờ là VR, cần phải tăng cường phát triển, cải tiến các hệ thống khác. Như vậy thì đối với người chơi thành thạo các kỹ xảo ngoài thực tế cũng có thể cân đối so với người khác một tí!" Tiểu Ngũ nói.

"Nói thì dễ, làm mới thật sự khó." Ông chủ nói.

"Có thể thử xem mà!"

"Được, cậu lên kế hoạch đi, lần sau họp đem ra cho mọi người thảo luận một chút." Ông chủ nói.

"Được!" Tiểu Ngũ vui mừng, "Vậy em đi trước."

"Đợi tí!" Ông chủ gọi hắn lại, "Tôi nói cho cậu này, sao lại vào chơi game thế hả? Cậu không biết quy tắc à? Thân là nhân viên công ty, không cho phép tham gia vào trò chơi, gia đình cũng không thể!"

"Em chưa bao giờ đồng ý quan điểm này. Chúng ta làm ra trò chơi đấy, đương nhiên là nhiệt tình với trò chơi, sao lại không được chơi? Sếp yên tâm, em tự hạn chế quyền hạn bản thân, cho nên em chỉ là một người chơi thường thôi." Tiểu Ngũ nói.

"Cậu đối với trò chơi hiểu rõ vô cùng, còn tính là người chơi thường sao?" Ông chủ nói.

"Sếp yên tâm, mấy cái đồ ăn, em đều không biết" Tiểu Ngũ nói.

"Tôi sẽ tìm người để ý đến cậu, mà nickname của cậu là gì?" Ông chủ hỏi.

"Hong Nhất Tiểu!" Tiểu Ngũ cười cười, đi ra khỏi phòng họp.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 5: Hỏa cầu

Trò chơi tiến hành điều chỉnh toàn diện, mỗi ngày đều công bố tiến độ chính thức. Ngày đầu tiên, đem tiểu quái đáng yêu ở khu luyện công điều chỉnh, đổi thành lợn rừng sói hoang các loại, bỏ đi mèo con, cú con, thỏ con.

Ngày hôm sau...

Ngày thứ ba...

Người chơi trông mong mòn con mắt, lần trước Open Beta một buổi, mà đã đem đến cho người chơi một cảm nhận hoàn toàn mới, cho nên bây giờ ham muốn được chơi càng thêm mãnh liệt. Cố Phi cũng không ngoại lệ, mỗi ngày về đến nhà chuyện đầu tiên là lên mạng xem tiến độ cập nhật. Cuối cùng cũng có chỗ để thể hiện võ công của mình, gần đây mỗi tối nằm mơ Cố Phi thường xuyên cười đến ngoác mồm.

Bởi vì điều chỉnh thật sự quá nhiều, chớp mắt đã qua một tháng. Tiểu Ngũ đưa ra đề án đã được thông qua, có điều muốn đem toàn bộ hoàn thiện, lượng công việc lại càng lớn. Thế là công ty quyết định, những thay đổi đồ sẽ để lại, sau này sẽ bổ sung những bản cập nhật, trò chơi lại một lần nữa được đưa vào hoạt động.

Hôm nay Cố Phi lại có lớp, tan học lập tức bay về nhà, trong đầu chỉ muốn đăng nhập vào chơi ngay. Loại tâm tình này từ lâu hần đã không có.

Lúc logout còn ở đỉnh núi khu hoang dã, nhưng lúc này lại bị đem về chỗ tân thủ: Học viện Pháp Sư. Chẳng lẽ muốn bắt đầu lại từ đầu? Cố Phi nhìn cấp độ của mình, không thay đổi, vẫn là cấp 6. Túi tiền nhặt được vẫn còn, eo vẫn mang theo hai thanh Dao Cắt Thịt gỉ sét.

Ngắm nhìn bốn phía, phát hiện dân chúng lại tụ tập một đồng ở một NPC, cũng không phải NPC bán kính đen và chổi ma pháp, tò mò nên cũng bèn mắng tới.

"Đang làm cái gì thế?" Cố Phi hỏi.

"Học kỹ năng ah! "Người phía trước quay đầu lại nói với Cố Phi.

Thì ra là vì muốn người chơi có năng lực tự bảo hộ mình, lần này sửa chữa, cố ý giảm cấp độ học tập kỹ năng. Vừa tạo nhân vật sẽ có một kỹ năng miễn phí, sau mỗi 6 cấp là được học tập kỹ năng tiếp theo. Cho nên hiện tại người chơi mới tạo trong học viện Pháp Sư, ngoại trừ mua kính mắt cùng cây chổi, cũng có thêm việc này để làm.

Người xếp hàng tản đi vô cùng nhanh, chớp mắt đã tới lượt Cố Phi, cùng NPC đối thoại, Pháp Sư có một cái kỹ năng Cố Phi đã học rồi. Không có gì mới, hóa cầu thuật, đây vĩnh viễn là phép cơ bản đầu tiên của Pháp Sư. Có điều lúc này Cố Phi đã cấp 6 rồi, ngoại trừ hóa cầu thuật, còn có thể học thêm một cái kỹ năng nữa: Kháng Cự Hòa Hoàn. Nếu như hóa cầu thuật là kỹ năng chủ công sơ cấp của Pháp Sư, Kháng Cự Hòa Hoàn thì là kỹ năng phòng thủ cơ bản của Pháp Sư rồi.

Có điều, với tư cách là trò chơi VR, sử dụng pháp thuật ngược lại có một ít đặc điểm đấy.

Chỉ thấy trong sân rộng trước học viện Pháp Sư, hơn ngàn người tụ làm một đoàn, cùng kêu lên: "Hóa cầu!! "

Trước mặt tất cả mọi người lập tức xuất hiện một cái hóa cầu, trôi nổi lơ lửng, vô cùng hoành tráng. Dân chúng Pháp Sư đều vô cùng hào hứng, mà Cố Phi chú ý tới có một người bên cạnh mình sắc mặt trắng bệch, giống như bị chấn kinh không nhỏ.

"Bắn!" Không biết ai dẫn đầu hô một tiếng, mọi người lập tức nói theo, toàn trường vang lên thanh âm liên tiếp "Bắn bắn bắn". Chỉ có điều học viện Pháp Sư là khu vực an toàn, nơi này không cho phép sử dụng các kỹ năng chiến đấu. Một tiếng mệnh lệnh "Bắn" này phun ra rồi, nhưng hóa cầu lại không động đậy. Có điều sắc mặt thẳng bên cạnh này lại càng trắng bệch, Cố Phi nhin không được hỏi: "Ông bị gì thế?"

"Mẹ!" Người này trước tiên chửi một cái, rồi tiện tay gửi yêu cầu kết bạn cho Cố Phi: "Ông xem tên của tui thì biết!"

Hệ thống nhắc nhở: Hóa Cầu thêm bạn làm bạn bè.

Cố Phi lập tức cười ra tiếng, thì ra thẳng này tên là Hóa Cầu, cái này cũng khó trách, cả ngàn người cùng gọi tên cũng làm cho hần cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Lúc này không ngừng có người học xong kỹ năng đầu tiên, cũng nhập hội thử xì kiu, liên tục những tiếng hô to gọi nhỏ "Hóa cầu" vang lên. Tên Hóa Cầu bên cạnh Cố Phi không thể nhịn được nữa, hướng Cố Phi chào một tiếng rồi bỏ đi.

"Ha ha, tui cũng đi, nhắm vào nó..." Cố Phi đi theo phía sau hần.

Hai người cùng rời khỏi học viện Pháp Sư, hướng khu luyện cấp bên ngoài Cloud City. Trên đường Hóa Cầu phàn nàn với Cố Phi, thì ra hần cũng nhận tài khoản từ người khác, tên tuổi nghề nghiệp đều đã được chọn xong. Cố Phi lập tức cảm thấy đồng bệnh tương liên, chỉ có điều Hóa Cầu đối với mấy cái này cũng không thêm đề ý, chỉ khi trải qua cảnh tượng ngàn người gọi tên vừa rồi, hần đối với nickname này hơi phản cảm. Ngắm lại sau này trong chiến đấu, bất kể là địch hay bạn, hô lớn một tiếng "Hóa Cầu", cái này cũng có thể gây ra nhầm lẫn. Trước mắt cũng chỉ có thể chờ mong loại pháp thuật cấp thấp nhất "Hóa Cầu thuật" này sẽ sớm bị người ta quên lãng.

Cố Phi cũng bất giác trao đổi cảm giác cùng Hóa Cầu, thổ lộ một chút tâm tình bị ép buộc sử dụng nhân vật không như ý muốn. Hóa Cầu không biết tại sao Cố Phi lại nói vậy, cứ tưởng rằng hần không thích nghề nghiệp Pháp Sư này, thế là hướng hần thao thao bất tuyệt về lịch sử huy hoàng của Pháp sư.

Mặc kệ như thế nào, Cố Phi đối với Hóa Cầu rất có hảo cảm. Bởi vì ít nhất hần cũng không có mang theo kính đen cùng cây chổi ma pháp.

Hai người vừa đi vừa nói, chớp mắt đã đến bên ngoài thành.

Hạng mục sửa chữa đầu tiên đã có hiệu quả, lúc này bên ngoài thành tràn ngập sói hoang lộn rùng, hơn nữa không muốn vấp phải vết xe đổ, tạo hình những con quái này khá dữ tợn, làm cho quần chúng nhiệt tình thăng cấp. Khắp nơi đều là người chơi, đuổi theo đám sói hoang lộn rùng này đại khai sát giới. Đáng thương đám tiểu quái này tạo hình cùng thực lực chẳng ăn nhập gì cả, bị người chơi điên cuồng rượt đuổi, không thể tạo ra sóng gió gì được, chỉ nằm im hưởng thụ. Trong lúc nhất thời tiểu quái cũng không đủ cầu, vừa được respawn lại, đã bị hơn mười người nhào vào làm thịt.

Hỏa Cầu thấy thế thì nhiệt huyết sôi trào, hướng phía trước hai bước, quát to một tiếng: "Hỏa Cầu!"

Một khóa Hỏa Cầu tại trước mặt Hỏa Cầu từ từ bay lên.

"Bắn! "Hỏa Cầu rồng to.

Thế là Hỏa Cầu liền bắn ra ngoài.

"Phốc" Một thanh âm vang lên, Hỏa Cầu trúng ngay giữa con lộn rùng đang bị một đám người chơi chà đạp. Hoa lửa bắn ra bốn phía, kèm theo một mùi thịt nướng thoang thoảng.

"Thật đẹp!" Hỏa Cầu nắm tay, tự sướng vì lần đầu tiên bắn ra đã trúng mục tiêu rồi. Nhưng lúc này, đám người chơi lúc này vây quanh con lộn rùng đều đồng loạt quay đầu nhìn qua Hỏa Cầu. Ánh mắt kia, rõ ràng còn hơn lúc đang đồ sát con lộn nữa.

"Mọi người khỏe ha!" Hỏa Cầu hướng mọi người phát tay.

"Đoạt quái ah! Vô sỉ vừa thôi!" Nghênh đón Hỏa Cầu là một đám tiếng mắng phun ra.

"Há? Cái này, mấy người cũng không phải muốn đánh sao thì đánh há?" Hỏa Cầu mờ mịt rồi, rõ ràng là mười mấy người vây quanh đồ sát, sao chính mình vừa ra tay đã thành đoạt quái rồi. Chẳng lẽ ai cũng không được đánh chết sao?

"Bộ ông mù à, không thấy tui tui là cùng một Công hội sao?" Một người quát.

"Công hội?" "Hỏa Cầu mờ mịt nhìn Cố Phi, Cố Phi cũng mờ mịt. Trò chơi vừa ra mắt, có người lại có thể thành lập một Công hội sao!

Một đám người đồng loạt gật đầu, một người rống: "Đoạt quái của Công hội Nghịch Thiên, mà không muốn chơi nữa sao?"

Nhất định không có cái nickname Công hội nào so với Công hội này càng nghịch thiên hơn. Nhưng đối mặt một đám người hùng hổ của Nghịch Thiên, chỉ thấy Hỏa Cầu nhìn thẳng mọi người, bình tĩnh nói: "Đoạt quái thì có làm sao? Các người có thể đánh tui sao? Tui mới cấp 1!"

Cố Phi nở nụ cười. Trách không được thằng này hiện ngang lăm lăm vậy! Bởi vì mỗi ngày đều chú ý Website Game, Cố Phi cũng biết cái này cũng được sửa chữa rồi. Đây là nhằm vào sự kiện bạo lực tràn lan lần trước. Bảo hộ PK người chơi sẽ là kỹ năng không có ảnh hưởng đến mục tiêu, dù cho bị đánh trúng, cũng không có gây ra cảm giác đau đớn. Mà lần này sửa chữa, khi người chơi đánh nhau không xài kỹ năng, cũng sẽ tính là PK. Cái này có nghĩa là, sau này có phát sinh đánh nhau thì Cố Phi không thể nhằm vào mắt đối phương nữa, hơn nữa cho dù đánh trúng, cũng sẽ không đau. Lúc này Hỏa Cầu ý lại vào hệ thống bảo hộ mới hiện ngang đối mặt cả đám người này.

Nhưng lại dám đặt tên là Nghịch Thiên thì cũng có tinh thần đi ngược ý trời đây. Bọn họ nhìn nhìn Hỏa Cầu ý lại mình cấp 1 mang bộ dáng lộn chết không sợ nước nóng, lại không có chút nhụt chí, tiếp tục tiến lên.

"Mấy người muốn làm gì? Tui cấp 1 á! Cấp 1! Cấp 1!!!! Hỏa Cầu cường điệu hét lên, lại bị nắm lấy tay chân, nâng lên giữa trời, một người đề nghị: "Treo lên cây đi!". Lập tức lại có người bác bỏ: "Ném xuống sông là được rồi!"

Rớt xuống sông có được kích hoạt bảo hộ PK không thì trên trang Web chính thức không có nói. Hỏa Cầu nóng nảy, liệu mình gãy dựa. Nhưng đừng nói hán bây giờ là Pháp Sư, cho dù là Chiến Sĩ cũng không có cơ hội. Hỏa Cầu giống như té phẩm bị hiến tế trong các bộ lạc cổ xưa, bị người ta giơ cao lên trời. Lại nhìn quanh bốn phía, bắt gặp Cố Phi, hần lập tức kêu to: " Cứu tui với ông ơi là ông ơi!"

Cố Phi gật đầu một cái, bước nhanh vọt lên trước, trước, ngăn bọn họ lại: "Các vị, có gì từ từ nói, thả người xuống trước đi"

"Tránh qua một bên cho người ta làm việc!" Mọi người nhìn lướt qua Cố Phi, căn bản không có đem hần đề vào mắt. Trò chơi tổng cộng mở ra cũng không tới một ngày, người chơi cũng không có khả năng trở nên bá đạo, huống hồ tên này cũng chỉ là một Pháp Sư yếu đuối.

"Hần là bạn của tui, mau buông tha tui đi mà!" Hỏa Cầu tiếp tục hô hét.

"Bạn? Vậy thì cùng ném xuống sông luôn đi!" Một người vung tay lên, mấy người hướng Cố Phi vọt tới.

Cố Phi khẽ giật mình, cũng không chỉ là chỉ có mình Hỏa Cầu được bảo hộ PK, bọn này còn ở cửa thành tranh đoạt quái cấp thấp nữa, hiển nhiên cũng chưa tới cấp 10. PK dưới sự bảo vệ sẽ không có cảm giác đau đớn, chỉ có điều mấy người này mà tiếp cận thì sẽ bị bắt gọn, mình cũng không có biện pháp mà thoát thân. Cố Phi vội vàng tiến lên trước một bước, chân đạp một cái mà nhảy lên, nghiêng người, xoay ngược lại, chân trái quay theo người mà quét thì một hình vòng cung.

"PHỐC! PHỐC! PHỐC!" Liên tục vang lên ba tiếng, ba tên xông vào bị Cố Phi lẳng không một cước quét ngã.

Ba người lăn cù trên mặt đất, ngồi dậy rồi cũng không biết nên làm sao. Tuy không có cảm giác đau, nhưng tiếp xúc thì vẫn có. Cảm giác bị một người nhẹ nhàng quét qua mặt, nhưng lại bị văng ra cả thước thì thật sự cũng hơi thốn, ba tên đều ngây ngốc tại chỗ không dám mạnh động.

Những người khác so với ba tên bị đá thì càng rõ ràng. Cổ Phi nhẹ nhàng xoay người quét ngang một cước khiến bọn họ có chút bó tay, không biết làm sao.

"Đây là kỹ năng gì thế? Mọi người hỏi nhau.

"Mày biết chiêu này không?" Có người hỏi tên đồng bọn Pháp Sư bên cạnh.

"Không có ah, không biết chiêu nào giống vậy?"

"Tao cũng không có ah!" Nguyên một đám tùm lùm nghề nghiệp mở bảng kỹ năng xem xét, cũng không có phát hiện cái gì cùng loại như "Đá giò lái", "Chân giò lóc" cả.

"Thằng này nghề nghiệp gì thế?" Mọi người bắt đầu không tin áo choàng Pháp Sư trước mắt. Trò chơi VR, trang bị không bị hạn chế nghề nghiệp, mặc một cái áo choàng Pháp Sư để che giấu nghề nghiệp chân chính cũng là một việc thích hợp.

"Che dấu nghề nghiệp? Có người hỏi.

Tất cả mọi người nhìn thẳng vào Cổ Phi, mà Hòa Cầu lại không thấy được màn biểu diễn vừa rồi của Cổ Phi do bị nhấc lên trời, cảm thấy xung quanh chợt yên tĩnh lại, mà bọn này vẫn cứ nhấc hấn đề trên không im re không nhúc nhích.

"Làm gì vậy!! Mau thả tui xuống đi mà!" Hòa Cầu quát.

Âm thanh làm mọi người bừng tỉnh lại, không chút suy nghĩ liền buông tay, Hòa Cầu rơi tự do, mặt đập xuống đất. Trong miệng lại chửi một tiếng: "Móa!"

Cổ Phi bỏ qua cả đám ngo ngắc, bước tới đỡ Hòa Cầu đi.

Cả đám người nhìn nhau, cũng không dám bước ra ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Pháp Sư éo gì chạy nhanh thế!

"Ông dẫn tui đi đâu thế?" Rồi đi khỏi khu luyện cấp gần thành Cloud City càng lúc càng xa, Hòa Cầu nhìn không được hỏi.

"Chỗ đó nhiều người như vậy, làm sao mà luyện cấp, tui dẫn ông tới một chỗ." Cổ Phi nói.

"Đi đâu?" Hòa Cầu nhìn quanh, chung quanh đều là núi đồi, hoàn toàn khác với địa hình bên ngoài thành. Trong trò chơi, cái này ý nghĩa là một khu luyện cấp mới.

Cổ Phi không có trả lời hấn, chỉ là mang theo hấn leo lên núi, rồi chỉ vào một khu vực nhỏ trên sườn núi, nói: "Ông xem, chính là chỗ đó đó..." Vừa quay đầu lại, nhưng có có thấy Hòa Cầu đâu. Lại nghe tiếng Hòa Cầu truyền đến: "Móa! Nhanh lắm xuống, ông hết muốn sống rồi hả? Sẽ bị phát hiện đó". Hòa Cầu nằm sấp trên sườn núi, một bên lấy bụi cỏ che mặt lại, một bên liên tục trườn về sau, trong miệng còn cố nén nhỏ thanh âm nói với Cổ Phi, cực kỳ vất vả.

"Ông làm gì thế?" Cổ Phi vừa bực mình vừa buồn cười.

"Đó là Kẻ lang thang! Ông không biết đó là quái cấp bao nhiêu hả? Lại dẫn tui tới đây, thôi thì để tui về thành đoạt quái còn tốt hơn!" Hòa Cầu lui về sau nửa mét, lúc này mới dám ngẩng đầu lên nói chuyện.

"Cái này có cái gì đâu, ông xem nè!" Cổ Phi cười cười, một tay vung áo choàng Pháp Sư lên.

"Ông muốn làm gì!!" Hòa Cầu kinh hãi, nhưng lập tức chứng kiến Cổ Phi rút ra một con dao găm.

"Ông là... Đạo tặc?" Hòa Cầu ngây ngẩn cả người.

"Hòa Cầu!" Cổ Phi kêu một tiếng.

"Hả?" Hòa Cầu trả lời, đồng thời chứng kiến một cái Hỏa Cầu thiêu đốt trước người Cổ Phi.

Trang bị không chứng minh được thân phận, nhưng kỹ năng thì cũng tuyệt đối không phải giả vờ, Cổ Phi là Pháp Sư không thể nghi ngờ.

"Là Pháp Sư!" Hòa Cầu gật đầu, "Vậy ông cầm thanh dao găm làm gì?"

"Đánh quái!" Cổ Phi nói xong, thả người chạy xuống dốc núi.

"Này, ông điên rồi hả!!" Hòa Cầu kêu to, lại trườn lên phía trước nửa mét, nhắc đầu nhìn theo Cổ Phi đã chạy xuống một nửa sườn dốc.

"Sặc, Pháp Sư ẻo gi chạy nhanh thế!!" Hòa Cầu gọi. Lúc này Cổ Phi đã chạy tới phạm vi tấn công của sáu tên NPC, sáu người đứng dậy, bao bọc vây quanh Cổ Phi.

"Chết chắc rồi! Khăng định chết chắc rồi!" Hòa Cầu nhắc nhở. Sáu tên NPC vây công, đừng nói bọn hắn còn thua cấp độ so với mấy tên NPC này, cho dù là không kém hơn, nguyên một đám đánh hội đồng thì một người khó lòng có thể solo hết được. Hòa Cầu không dám chớp mắt, hắn cảm giác mình mà chớp mắt một cái thì có lẽ Cổ Phi đã lên bảng đếm số rồi.

Nhưng một màn không thể tin được lại hiện ra trước mắt Hòa Cầu. Chỉ thấy thân ảnh Cổ Phi linh hoạt xuyên thẳng qua sáu người, dao găm trong tay tả hữu tung bay, thỉnh thoảng lại bay lên một chút hoa máu, NPC kêu thảm thiết liên tục.

Hòa Cầu há to mồm ngạc nhiên. Đây rốt cuộc là người nào? Sáu NPC cấp 20 bị hắn áp chế, công kích toàn bộ MISS hết. Không đúng, hình như không phải toàn bộ MISS, mà là chính bản thân hắn đánh MISS. Hắn rốt cuộc cấp mấy? Cấp 40? Cấp 50? Trò chơi chỉ mới mở chưa tới một ngày, làm gì có khả năng lên cấp nhanh thế? Cho dù là cấp cao đi nữa, Pháp Sư cũng có thể dùng tay chân đập người sao? Chẳng lẽ đây là che dấu tài khoản? Che dấu nghề nghiệp? Kẻ phá hoại cân bằng trò chơi trong truyền thuyết? Hòa Cầu bắt đầu đoán mò, mà thân ảnh Cổ Phi lại xuất hiện nhiều vòng sáng trắng, là vòng sáng trắng cấp - sáu tiểu quái bị hắn quật ngã rồi. Bởi vì tốc độ tăng lên không ít, lại thêm cái Dao Cắt Thịt làm vũ khí, hiệu suất của Cổ Phi đề cao rất nhiều.

Hòa Cầu đứng lên, hướng Cổ Phi vung mạnh tay.

Cổ Phi trước vệt vết tài sản của NPC, lúc này mới hướng Hòa Cầu đi tới, vẻ mặt cũng không hiện lên ý cười nào. Ở trong mắt hắn xem ra giết sáu NPC rạp khuôn này thật sự là quá dễ dàng.

"Đại ca, ông cấp bao nhiêu vậy!!" Hòa Cầu về mặt ngưỡng mộ.

Cổ Phi mắt nhìn chỉ số của mình, ngẩng đầu trả lời: "Cấp 10"

"Cái gì? Cấp 10?" Vừa đứng lên không bao lâu thì Hòa Cầu lại ngồi bẹp xuống. "Ông biết tụi quái này cấp bao nhiêu không?" Hòa Cầu chỉ vào thi thể sáu cái NPC.

"Trên website ghi là cấp 20!" Cổ Phi nói.

"Cấp 10 giết quái cấp 20, mà còn là solo với 6 thằng!" Hòa Cầu gật đầu, giống như là tự thuyết phục bản thân để tin tưởng, cho dù là hắn đã tận mắt nhìn thấy.

"Cái này có gì đâu? Có thể giết thì giết thôi!" Cổ Phi chẳng hề để ý.

Hòa Cầu chỉ biết trờ mắt miệng mở rộng, hắn đã không thể nói gì được rồi. Cái này dựa vào là gì? Dựa vào thao tác tay sao? Nhưng trò chơi VR lấy đâu ra cái thao tác tay trên bàn phím?

"Tui biết võ công!" Cổ Phi cười.

"Bà mẹ nó, võ công cũng có thể lấy ra chơi Game Online à?" Hòa Cầu nói thầm.

Cổ Phi còn không có chú ý tới, đã nghe được dốc núi bên kia vang lên một tiếng hô: "Đã tìm được, ở chỗ này nè!"

Theo thanh âm vang lên, một người chơi bên kia hướng hai người khoa tay múa chân, một bên lại chỉ chỉ phía dưới sườn núi.

Hai người cũng nhìn về hướng tên vừa la làng. Bốn phương tám hướng, tốp năm tốp ba người chơi đều hướng bên này chạy tới, gom lại cùng một chỗ cũng có hơn mười người.

"Có chuyện gì thế nhỉ?" Hòa Cầu một bên nhìn quanh một bên hỏi, "Có BOSS?" Nói xong lại nhìn khắp nơi, ngoại trừ thi thể của sáu NPC vừa đi tong, cũng không có thân ảnh nào khác.

"Họ nhắm vào chúng ta đấy!" Cổ Phi nói.

"Ông biết chuyện gì sao?" Hòa Cầu hỏi.

"Có sát khí!" Cổ Phi nói.

"Đại ca, ông cũng đừng có trêu chọc tui!" Hòa Cầu mắt tròn trắng.

Nhưng Cổ Phi dự đoán không sai, một đám người dần dần tụ tập lại dưới sườn núi, hùng hổ hướng hai người chậm rãi tiến tới.

"Nhìn xem, tui nói là đến tìm chúng ta mà!" Cổ Phi chỉ vào một tên nói.

Hòa Cầu neho mắt lại nhìn, thì ra là cái tội Nghịch Thiên đã xảy ra xung đột với bọn họ. "Móa, lại đến nữa sao? Còn kéo bè kéo lũ ra nữa". Hòa Cầu chửi ầm lên, lại một lần nữa bày ra bộ dáng heo chết không sợ nước nóng: "Dù sao tui cũng cấp 1".

"Bên kia là một cái hồ nước đấy!" Cổ Phi hướng dưới sườn núi chỉ chỉ.

Hòa Cầu nhớ tới đối phương lúc này hồ hào muốn đem hấn ném xuống sông, mặt lập tức trắng bệch, lại hỏi: "Cái hồ kia có sâu không?"

"Không biết!" Cổ Phi lắc đầu, lúc này đám người đã đi tới trước mặt hai người bọn họ. Cổ Phi không có ý định chạy trốn, Hòa Cầu lại nghĩ mình mới cấp 1, cho nên cũng không muốn chạy trốn, có điều nghe Cổ Phi nhắc tới hồ nước, hấn đã bắt đầu hồi hận.

Song phương gấp mặt. Đối phương bày ra trận thế hình quạt bao quanh hai người, tối thiểu có 50~60 người. Cổ Phi thở dài ra một hơi, chính mình chỉ là biết võ công, cũng không phải siêu nhân, một chấp 50~60 thắng? Cho dù công phu cho phép, thể lực của mình cũng không cho phép. Có điều, trước mắt có muốn động thủ hay không, đối phương lại nhìn mình với ánh mắt có chút sợ hãi.

"Có chuyện gì đây?" Cổ Phi hỏi.

"Hội trưởng, chính là hấn. " Một người chỉ vào Cổ Phi nói.

Cổ Phi lập tức nhìn về phía thẳng được gọi là hội trưởng kia: Một tên gầy nhỏ, không cao, nhưng tóc thẳng tắp, vô tình làm cho hấn như cao hơn. Làn da thô ráp, gồ ghề như vỏ cây quýt, hai mắt nhỏ đang quét quanh người Cổ Phi. Xét vào hình dáng này, Cổ Phi đoán có thể hấn là một Đạo tặc.

Người này nhìn Cổ Phi một hồi, trên mặt lộ ra dáng tươi cười: "Xin chào, tui là hội trưởng công hội Nghịch Thiên."

"Chào!" Cổ Phi bất động thanh sắc.

"Chúng ta là từ "Ma vực" chuyển tới "Thế giới song song" này đấy" Hội trưởng nói.

Cổ Phi nhẹ gật đầu, hấn cũng là một người trẻ tuổi, đối với Game Online cũng không phải hoàn toàn không biết gì, thực tế đại danh của "Ma vực " hấn vẫn thường xuyên nghe thấy. Trước khi xuất hiện "Thế giới song song", "Ma vực" được xem là một game online hấp dẫn bậc nhất. Tại trường học mà Cổ Phi dạy, trò chơi này bị các thầy cô giáo khác xem như thuốc phiện, sợ không cẩn thận thì các học sinh cũng mình sẽ nghiện mất.

Nhưng trò chơi VR ngang trời xuất thế, những Game Online hiện hành lại tụt dốc. Khi "Thế giới song song" Open Beta đến giờ, bên "Ma vực" tràn ngập thông tin rao bán account để chuyển tới "Thế giới song song". Tuy "Ma vực" đã nhanh chân tiến hành nâng cấp thành game VR, nhưng dù thế nào cũng không thể chia sẻ miếng bánh ngọt này được rồi.

Hòa Cầu so với Cổ Phi lại biết nhiều hơn một tí. Hấn đã từng chơi "Ma vực", bởi vậy công hội Nghịch Thiên này hấn cũng biết. Đây cũng là một công hội khá mạnh trong "Ma vực", đều được biết đến trong toàn bộ trò chơi. Thực tế hội trưởng Nghịch Thiên tên là Kiếm Quý, đem nghề nghiệp Ma Kiếm Sĩ đạt tới đỉnh phong, trang bị, cấp độ, kỹ năng, thao tác, không có chỗ nào mà không phải là cao cấp nhất. Tuyệt đối là thần tượng số một trong suy nghĩ của người chơi "Ma vực", năm đó Hòa Cầu chơi "Ma vực" cũng đã từng sùng bái. Không thể tưởng được là hôm nay lại gặp mặt. Nhìn qua cái mặt hèn mọn bỉ ổi này, Hòa Cầu nhin không được hỏi một câu: "Ông là Kiếm Quý?"

Cổ Phi phản ứng bình tĩnh làm cho Kiếm Quý cảm thấy có chút không thú vị, biểu hiện của Hòa Cầu lại làm cho hấn rất hài lòng, khẽ gật đầu nói: "Tui chính là Kiếm Quý! Xin chào!". Cái loại biểu cảm người trên cao nhìn xuống này được hấn phát huy vô cùng tinh tế.

"Móa! Sao lại trùng hợp như vậy chứ, ông lại là Kiếm Quý? Có phải tui gặp quý rồi không!!" Hòa Cầu than thở, đau đớn giống như Kiếm Quý đã đã thương hấn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7: Pháp Sư cầm dao găm

Ban đầu trong "Ma vực", Kiếm Quý thật có thể nói là phong quang vô hạn. Hấn một tay sáng lập công hội Nghịch Thiên, sở hữu tất cả người chơi top đầu. Mà hấn lại dần dần muốn chuyển qua "Thế giới song song", lập tức được nhiều người ủng hộ, tất cả mọi người đều biểu thị nguyện ý đi theo hấn, mọi người cùng xây dựng lại Nghịch Thiên, vẫn do hấn làm đại ca.

Ai ngờ trong trò chơi VR "Thế giới song song" này, avatar lại là chân dung chân thực của người chơi. Hình dạng chân thực của Kiếm Quý quá khác so với

tưởng tượng của mọi người. Đại bộ phận thành viên công hội đều không thể tiếp nhận sự thật này. Do đó hơn phân nửa thành viên đều chuyển sang tự lực cánh sinh. Mà mấy tên còn trong công hội thường vây quanh mấy em gái xinh đẹp, dần dần cũng biến mất dạng luôn. Cuối cùng, cả ngàn người thì chỉ còn có 50 người nguyên ý đi theo hắn.

Lòng người dễ thay đổi lại để cho Kiếm Quỷ cảm thấy trái tim bằng giá, nhưng với tư cách là một truyền thuyết huy hoàng, hắn vẫn có chỗ không cam. Kiếm Quỷ không định buông tha, hắn đã thâm hạ quyết tâm muốn tại "Thế giới song song" một lần nữa sáng tạo lại huy hoàng, một lần nữa biến cái tên Nghịch Thiên vang vọng trong toàn bộ trò chơi.

Mà trước tiên muốn thực hiện được thì phải làm cho bản thân mạnh lên trước đã. Nhưng là trò chơi VR, mới ngày đầu tiên mà Kiếm Quỷ đã cảm thấy bất lợi. Cái loại mô phỏng thực tế này, thao tác tay đã coi như vút sọt rác. Con chuột cùng bàn phím được Kiếm Quỷ thao tác nhanh như quỷ mị, lúc này lại hoàn toàn không còn đất dụng võ. Với tư cách là người chơi đạt trình độ cao nhất, Kiếm Quỷ minh bạch có thể dùng lý giải nội dung trò chơi để bù trừ. Cũng may vừa Open Beta đã phải trở về chỉnh sửa, giúp cho Kiếm Quỷ có một đoạn thời gian để thích ứng với trò chơi hơn. Lợi dụng trong khoảng thời gian này hắn dốc lòng nghiên cứu đại lượng tư liệu trò chơi, thậm chí mô phỏng phương thức chiến đấu của nhân vật trong hiện thực. Một lần nữa Open Beta, Kiếm Quỷ tràn đầy tự tin tiến vào trò chơi.

Không đến một ngày, hắn đã lên tới cấp 25! Cái này chính là sự đền đáp cho mồ hôi vất vả mà người thường không cách nào tưởng tượng được. Trò chơi, cũng không chỉ là chơi đơn giản như thế.

Mấy ngày đầu tiên của trò chơi là khoảng thời gian để kéo dài khoảng cách cấp độ tốt nhất. Kiếm Quỷ đương nhiên sẽ không bỏ qua, cấp độ của hắn đã vượt qua đồng bọn, cho nên hắn đi chỗ khác luyện cấp, không cùng đám người ở trước thành nữa. Cho đến khi Cổ Phi một cước quét ngã ba người, đem Hỏa Cầu mang đi, đồng bọn mới kịp phản ứng kịp phản ứng, vội vàng hướng Kiếm Quỷ báo cáo.

Nghe xong đồng bọn miêu tả kỹ càng, trong lòng Kiếm Quỷ cũng nghi hoặc trùng trùng điệp điệp. Hắn đã biết rõ toàn bộ kỹ năng trong trò chơi, nếu như có thể, một cước của Cổ Phi này giống như là chiêu "Yên Hồi Thiểm" của Võ Sĩ, nhưng đây là kỹ năng cao cấp cấp 54 mới được học, không có khả năng bây giờ có thể có được. Huống chi, mấy tên đồng bọn của mình lại chưa vượt qua cấp 10, sao có thể thi triển kỹ năng trước bảo hộ PK được?

Thế là Kiếm Quỷ vội vàng chạy về khu luyện cấp, mang theo người công hội chia ra tìm kiếm. Hắn cũng không vì chuyện cướp heo nhỏ nhặt này mà trả thù, chỉ là hắn cảm thấy nhân vật này cần phải tìm hiểu thêm thôi.

Chỉ tiếc Hỏa Cầu một lời đâm chọc chỗ đau Kiếm Quỷ. Đây là phương thức kích thích ý chí chiến đấu dễ dàng nhất của Kiếm Quỷ, Hỏa Cầu rất chuẩn xác mà chọc trúng. Kiếm Quỷ hung hăng trừng mắt nhìn Hỏa Cầu, hỏi Cổ Phi: "Ông cấp mấy rồi?"

"Cấp 10" Cổ Phi trả lời.

"Rất tốt!" Kiếm Quỷ gật đầu, "Tui một người, chấp hai người các ông, thế nào?"

"Móa, tui mới cấp 1, cấp 1, ông cấp bao nhiêu?" Hỏa Cầu hô.

Cổ Phi cũng phụ họa Hỏa Cầu, trả lời: "Đúng vậy a, hắn mới cấp 1, không có cách nào PK".

Kiếm Quỷ cười cười, hắn cũng không muốn PK cùng hai tên cấp 10 với cấp 1, cái này sẽ bị người ta nói ý lớn hiếp nhỏ. Ai ngờ Cổ Phi vào lúc này lại phán thêm một câu: "Cho nên mình tui là được rồi"

Kiếm Quỷ trừng lớn mắt, hắn đơn giản không thể tin được lỗ tai của mình: "Ông nói cái gì?"

"Sao vậy? Ông không muốn PK sao?" Cổ Phi hỏi lại.

Cổ Phi hỏi lại để cho Kiếm Quỷ ngược lại không có chỗ trống nhường bộ. Đương nhiên, hắn không phải sợ, chỉ là cảm thấy có chút không đáng. Chính mình muốn dương danh tiếng tầm công hội mà trận đầu đầu tiên lại đánh với một tiểu Pháp Sư cấp 10, Kiếm Quỷ cảm thấy thật sự quá thấp kém rồi.

Có điều Kiếm Quỷ trong lúc nhất thời cũng nghĩ không ra lý do cự tuyệt, chỉ có thể nhẹ gật đầu nói: "Tốt, rất tốt!". Nhìn quanh đánh giá, bên cạnh hồ nước kia có một chỗ đất trống, Kiếm Quỷ chỉ ngón tay qua bên kia nói: "Qua bên kia nhé?" Hắn cũng là lần đầu tiên PK trong "Thế giới song song", cho nên cũng tìm chỗ trống trải để phát huy sở trường.

Cổ Phi thì sao cũng được, nhẹ gật đầu hướng bên kia bước qua.

Hỏa Cầu bước nhanh đi theo bên cạnh hắn thấp giọng nói: "Ông điên rồi, không biết người ta cấp bao nhiêu cũng đi PK?"

"Thì có gì đâu? Có thể P thì P thôi!" Cổ Phi cười.

Đất trống bên cạnh hồ nước, hai người đứng lại. Đồng bọn của hắn đi theo phía sau cũng rất khấn trương. Bọn hắn tin nhiệm Kiếm Quỷ, cho nên trong trò chơi tiếp tục đi theo Kiếm Quỷ hỗn lẫn lộn, lúc này Kiếm Quỷ còn có thể huy hoàng như trước hay không, có lẽ trận chiến này sẽ làm rõ nhiều vấn đề.

Hỏa Cầu đứng phía sau Cổ Phi, lúc này không yên lòng. Hắn đang nhìn hồ nước kia bao sâu, tìm kiếm chỗ để có thể leo được lên bờ. Hắn cảm thấy Cổ Phi không có phần thắng. Đối phương là ai? Kiếm Quỷ, người chơi đạt trình độ cao nhất giới Game Online. Chỉ cần hắn chơi game online nào, thì sẽ đứng top ở chỗ đó. "Ma vực"? Chẳng qua chỉ là một trong nhiều chỗ top của hắn thôi.

"Bắt đầu đi!" Cổ Phi nói xong, vung áo choàng Pháp Sư lên, rút ra dao găm.

"Dao găm?" Kiếm Quỷ khẽ giật mình, người này rõ ràng là Pháp Sư mà!

Trong trò chơi có một ít kỹ năng không phân biệt nghề nghiệp. Đạt tới cấp độ nhất định, trả tiền là có thể học được. "Giám định thuật" là một trong số đó. Tác dụng của nó không chỉ là phân biệt trang bị, người chơi, quái vật, nghề nghiệp, cấp độ, cũng có thể dùng để trinh sát.

Kinh nghiệm phong phú chơi Game Online, Kiếm Quỷ trước tiên cũng đã học tập "Giám định thuật", vừa mới gặp hai người này đã bắt đầu sử dụng. Hai Pháp Sư, một cấp 10, một cấp 1. Bởi vì cấp độ "Giám định thuật" còn chưa đủ, cho nên không thể phân biệt trang bị trên người nhân vật, Cổ Phi dùng dao găm, lại để cho hắn cảm giác ngoài ý muốn.

"Thì ra là một con gà" Kiếm Quỷ lắc đầu, cảm thấy tiếc hận. Chính mình lần đầu ra tay, lại cùng một Pháp Sư cầm dao găm so chiêu, điều này thật sự là không có gì đáng khen.

Kiếm Quỷ tiện tay rút ra binh khí bên hông, cũng là một cái dao găm! Nghề nghiệp Kiếm Quỷ là Đạo Tặc, là nghề xài dao găm chính thống.

"Xin mời!" Kiếm Quỷ cảm thấy đối mặt đối thủ như vậy, còn muốn chiếm tiên cơ thì bất nhân quá.

"Được!" Cổ Phi đột nhiên cầm ngược dao găm, hai tay ôm quyền, hướng Kiếm Quỷ hành lễ. Cử động này lại để cho Kiếm Quỷ sửng sốt, nhưng thời điểm hắn vẫn còn nghi hoặc, Cổ Phi đã lao tới.

"Nhanh vãi!" Kiếm Quỷ chấn động. Đối với trò chơi hắn đã có chút nghiên cứu, liếc qua là đoán được nhân vật của Cổ Phi hẳn là tăng Nhanh Nhẹn rồi, Pháp Sư lại tăng Nhanh Nhẹn... Dùng kinh nghiệm của Kiếm Quỷ, loại Pháp Sư Nhanh Nhẹn này cũng gặp không ít, loại này dựa vào Nhanh Nhẹn cao để tăng tỉ lệ né tránh, thậm chí có thể gần 100% MISS, có điều cần phải cấp cao cùng trang bị mạnh, chỉ có thể ở thời kỳ sau của trò chơi mới thành hình.

Hơn nữa, một ít trò chơi đã bị người chơi nghiên cứu số liệu kỹ càng, mới có thể xuất hiện người muốn thử tăng điểm như vậy. Nhưng "Thế giới song song", thứ nhất là trò chơi hoàn toàn mới, thứ hai mỗi người chỉ được một tài khoản, một khi có sai lầm sẽ trở thành một nhân vật rác rưởi, không có cách nào xóa account cây lại. Cho nên Kiếm Quỷ hiện tại tuy đã cấp 25, nhưng chỉ tăng điểm đến cấp 10, trước khi nghiên cứu tường tận hướng đi trong tương lai, hắn không muốn mạo muội đem những điểm này phí phạm.

Mà trước mắt lại là một Pháp Sư Nhanh Nhẹn, trong mắt Kiếm Quỷ chính là một chuyện cực kì liêu lĩnh. Kiếm Quỷ một bên đánh giá Cổ Phi, một bên vội vàng tránh qua một bên, né tránh được cú đâm tới của Cổ Phi.

Không ngờ phản ứng của đối phương cực nhanh, một nhát này chưa tới, lại chứng kiến Kiếm Quỷ di động, Cổ Phi liền chuyển hướng chọc qua.

Nhưng có thể luyện hai tay quý mị, phản xạ thần kinh của Kiếm Quỷ cũng không phải trung cho đẹp, nhảy bèn co rút thân thể lại, cú này cũng bị hắn né tránh. Lại bị né lần nữa, Cổ Phi thuận thế xoay người đưa lưng về phía Kiếm Quỷ, luôn dao găm qua phía dưới nách, một lần nữa đâm qua.

Lúc này Kiếm Quỷ còn đang ở trạng thái né tránh vừa rồi, Cổ Phi lại xoay người đâm bồi một nhát, dao găm lại nhắm ngay giữa đầu hắn mà đâm tới. Cái này muốn trốn cũng không kịp, Kiếm Quỷ lại vô thức vùng tay lên che mặt, kết quả dao găm trong tay hắn vừa vịn chặn được một nhát của Cổ Phi. Một tiếng giòn vang, Kiếm Quỷ mượn lực, lùi lại kéo giãn khoảng cách cùng với Cổ Phi.

Hai người trong nội tâm đều pháp phòng bất định.

Cổ Phi không ngờ tới đối phương có thể chặn được ba lần công kích của mình. Ba lần này cũng không phải hắn tùy tiện đánh đại.

"Thái Tuế" - "Liêu Vĩ" - "Dạ Xoa"

Đây chính là một bộ chiêu thức dao găm thiên chuy bách luyện, chiêu chiêu đều đánh vào chỗ hiểm. Đây cũng chính là trong trò chơi, đối lại trong hiện thực, Cổ Phi cũng không dám đơn giản dùng ba chiêu này, chỉ cần vô ý, một cái mạng có thể trôi mất.

Tưởng rằng không có tí sơ hở nào, không ngờ lại mất tác dụng. Người trước mắt này dường như không có luyện võ, nhưng mà phản xạ của hắn rất nhanh. Ngoài ra, trong trò chơi hắn cũng tăng điểm Nhanh Nhẹn là chính, đây càng là một yếu tố quan trọng. Hơn nữa bởi vì đặc tính nghề nghiệp của hắn, hiển nhiên tốc độ của hắn lại càng nhanh hơn Cổ Phi. Hắn lại để cho Cổ Phi ý thức được một vấn đề: trong hiện thực, chỉ có người tập võ mới có thể có tốc độ nhanh, nhưng trong trò chơi, chỉ cần tăng điểm, tất cả mọi người đều có thể có tốc độ này, thậm chí còn nhanh hơn.

Không thể tưởng được trong trò chơi lại phát sinh tình huống mà ngoài đời không thể xảy ra này, Cổ Phi thật cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8: Bất biến ứng vạn biến

Lúc này tâm tình của Kiếm Quỷ cùng Cổ Phi khác nhau một trời một vực. Vừa rồi liên tiếp ba chiêu, cả người hắn đều đổ mồ hôi lạnh. Thực tế chiêu cuối

cùng, đều là do ăn hên mà đỡ được thôi.

Đối phương là Pháp Sư, hẳn là Đạo Tặc, đứng ra thì phải là hấn tìm cách áp sát đối phương, mà đối phương thì phải nghĩ cách kéo giãn khoảng cách so với hấn, dùng công kích phép thuật tầm xa mà đánh chứ.

Đằng này, Pháp Sư lại cầm dao găm mà hùng hổ xông tới, tiếp cận Đạo Tặc mà tung ba chiêu, làm hấn phải tránh ra xa. Kinh nghiệm Game Online của Kiếm Quý phong phú, cũng không nghĩ sẽ có ngày gặp phải tình huống như thế này. Mới đầu hấn còn cố kỵ Pháp Sư sẽ tung chiêu cơ bản Hỏa Cầu thuật, dùng nhìn cấp độ thấp mà làm, nếu trúng một phát Hỏa Cầu, tổn thương gây ra có thể bằng mình chém hai ba nhát. Kết quả là người ta chả thèm dùng pháp thuật, chỉ dùng dao găm mà xả hai ba cái, điều này thật không thể tin được!

Song phương giằng co, ai cũng không ra chiêu trước.

Kiếm Quý tính toán chiến thuật cực kỳ nhanh. Hấn không có chiêu thức công kích từ xa, muốn đánh bại đối phương, nhất định phải tiếp cận, nhưng mà vừa nghĩ đến áp sát, mồ hôi lạnh lại xuất hiện trên trán Kiếm Quý.

"Hỏa Cầu à...!" Cổ Phi đột nhiên hướng phía đám người bên kia nói chuyện, nhưng chợt trước người của hấn lại dấy lên một cái Hỏa Cầu.

Không xong. Lúc này đang kiêng kỵ kỹ thuật cận chiến của tên kia, lại quên mất hẳn là một Pháp Sư. Kiếm Quý vừa thấy Hỏa Cầu của đối phương phát ra, liền bắt đầu di động theo hình chữ S. Hấn đã gặp Pháp Sư trong trò chơi thì triển Hóa Cầu thuật. Hỏa Cầu bắn ra, trong thời gian ngắn ngủi cùng một phạm vi nhỏ nhất định, pháp thuật sẽ tiến hành truy tung, chỉ cần trong thời gian đó không bị đánh trúng hoặc thoát ra khỏi phạm vi công kích sẽ thành công tránh thoát.

Kiếm Quý điên cuồng né tránh, đợi Cổ Phi phun ra một chữ "Bắn". Ai ngờ Cổ Phi quay lại nhìn Hỏa Cầu trước mặt, ngẩn người làm bầm nói: "Tao không có gọi mày, tao gọi Hỏa Cầu kia kia."

"Phụt" một âm thanh vang lên. Cái Hỏa Cầu đầu tiên tắt ngúm, nhưng sau đó lại dấy lên thêm một cái thứ hai. Kiếm Quý càng điên cuồng vạy vẹo. Nhưng Hỏa Cầu của Cổ Phi vẫn chậm chạp không thấy bắn ra, chỉ thấy hấn đứng ngẩn ra đó, một lúc sau Hỏa Cầu tự động biến mất.

Đánh xa thì sợ Hỏa Cầu, đánh gần thì càng không thể chiếm được thượng phong, thế này thì làm sao đánh? Không có biện pháp, chỉ có thể như thế! Kiếm Quý cho rằng Cổ Phi sử dụng Hỏa Cầu chính là vì kiềm chế cử động của hấn, khi thấy Cổ Phi lại tung ra cái thứ ba, hấn liền sử dụng kỹ năng đặc biệt, chỉ thấy bóng người Kiếm Quý dần dần trở nên hư ảo, chớp mắt liền biến mất.

"Tiềm Hành!!!" Trong đám có người hô lên.

Tiềm Hành chính là kỹ năng trọng yếu của Đạo Tặc, cái này cũng không có gì bất ngờ. Mọi người giật mình chính là, Tiềm Hành là kỹ năng mà Đạo Tặc cấp 24 mới có thể học tập. Bọn hấn mặc dù biết cấp độ Kiếm Quý khẳng định còn cao hơn bọn họ một ít, lại không nghĩ rằng cao hơn nhiều như thế. Không hổ là người chơi số một giới Game Online. Mới còn vì Cổ Phi tung ba chiêu đánh lui Kiếm Quý mà lo lắng, chớp mắt mọi người lại tràn đầy tin tưởng.

Thế giới Game Online, cấp độ có thể nói rõ hết thảy. Cấp 24 đánh với cấp 10, chênh lệch cực kỳ xa, căn bản chả cần đánh cũng biết.

Kiếm Quý theo ánh nhìn của mọi người biến mất, trốn ở một góc quan sát cử động của Cổ Phi.

Kiếm Quý không vì Tiềm Hành mà áp sát, bởi vì Pháp Sư có kỹ năng cấp 6: Kháng Cự Hỏa Hoàn.

Tiềm Hành có đặc điểm là khi công kích hay bị công kích sẽ lập tức hiện thân. Kháng Cự Hỏa Hoàn công kích tuy yếu kém, nhưng phạm vi che chắn của nó cũng khá xa. Cho nên Đạo Tặc không có biện pháp dưới tình huống Pháp Sư sử dụng Kháng Cự Hỏa Hoàn mà có thể lặng yên tiếp cận.

Đương nhiên, Kháng Cự Hỏa Hoàn cũng có nhược điểm. Thời gian sử dụng kỹ năng cùng cooldown chênh lệch nên Pháp Sư không có khả năng lúc nào cũng sử dụng Kháng Cự Hỏa Hoàn. Chỉ cần trong thời gian không có kỹ năng này, Tiềm Hành sẽ có cơ hội đánh lên tốt nhất.

Kiếm Quý dùng kinh nghiệm của mình suy tính ra hai điểm. Thứ nhất, Pháp Sư sơ cấp khi PK, vừa vào sẽ mở Kháng Cự Hỏa Hoàn lên; thứ hai, đối phương nhất định không thể tưởng được mình nắm giữ kỹ năng Tiềm Hành cấp 24 của Đạo Tặc. Cho nên, ý định của hấn là đợi Cổ Phi tiêu hao hết Kháng Cự Hỏa Hoàn, hấn mới Tiềm Hành tiếp cận, một kích trí mạng.

Nhưng hiện tại xem ra, hấn suy đoán trật lất rồi. Cổ Phi không có mở ra Kháng Cự Hỏa Hoàn, cũng không vì hấn có Tiềm Hành mà kinh ngạc. Pháp Sư này năng lực cận chiến so với Đạo Tặc như hấn còn đáng sợ hơn, dựa vào kinh nghiệm của Kiếm Quý cũng không cách nào tưởng tượng ra được.

Tình thế bất buộc, Kiếm Quý giờ phút này quyết định xài Tiềm Hành. Hấn tin tưởng khi mình vừa dùng Tiềm Hành thì Pháp Sư sẽ lập tức mở ra Kháng Cự Hỏa Hoàn. Nhưng mà thời gian sử dụng của Tiềm Hành còn dài hơn Kháng Cự Hỏa Hoàn ba giây, đợi khi Kháng Cự Hỏa Hoàn mất tác dụng, ba giây là đủ để hấn áp sát. Trừ khi đối phương nâng cấp Kháng Cự Hỏa Hoàn lên, thời gian sử dụng cũng tăng lên. Nhưng loại khả năng này không thể tồn tại, bởi một nhân vật cấp 10 cũng không cách nào có thể tăng cấp thêm kỹ năng như vậy.

Thông qua hiểu biết đối với trò chơi, suy tính chính xác, lập ra phương án tác chiến, đây là phong cách chơi game trước nay của Kiếm Quý, mặc dù đối phương là Pháp Sư cấp mười, hấn cũng không vì thế mà coi thường.

Chỉ tiếc, lúc này đây hấn lại phán đoán trật lất nữa rồi.

Cố Phi như cũ không có mở ra Kháng Cự Hòa Hoàn, cũng không có chạy lung tung tránh né địch nhân, hấn vẫn y nguyên đứng im không nhúc nhích.

"Chẳng lẽ, hấn không có học Kháng Cự Hòa Hoàn? Hoặc là, hấn thật sự là một con gà?" Kiếm Quỷ bất an trong lòng, nhưng tận dụng thời cơ, hấn rất nhanh hướng Cố Phi tiếp cận, cũng phán đoán mấy đường tránh né của Cố Phi.

Cố Phi không có động, một ngón tay cũng không dùng. Kiếm Quỷ thậm chí hoài nghi, mình phải tiếp cận sát mặt hấn, la lên trước mặt hấn, hấn mới ý thức được nguy cơ?

Chớp mắt, Kiếm Quỷ đã đi tới phía sau Cố Phi, Cố Phi vẫn không có bất kỳ phản ứng nào. Kiếm Quỷ đã không còn thời gian chần chờ nữa rồi, thời gian sử dụng Tiềm Hành sắp hết, hấn chuẩn bị một kích mạnh nhất, kỹ năng cấp 18 của Đạo Tặc: Bối Thử.

Tên đã nói rõ, chiêu này thi triển ở phía sau của mục tiêu. Có thể tạo thành tình huống gây ra 200%+40 điểm thương tổn. Tuy nhiên trong chớp mắt thi triển kỹ năng, Tiềm Hành sẽ mất hiệu lực, người chung quanh sẽ nhắc nhở Cố Phi, nhưng như thế thì dao găm của mình cũng đã đâm vào sau lưng hấn rồi. Kém mười bốn cấp độ, Đạo Tặc sử dụng Bối Thử với Pháp Sư, ngoại trừ đập phát chết luôn thì Kiếm Quỷ không nghĩ ra tình huống nào khác.

Mọi người vây xem, không có người nào biết được biến hóa trên sân, không ai biết được Kiếm Quỷ đã tiếp cận phía sau Cố Phi.

Nhưng vào lúc này, Cố Phi đột nhiên mãnh liệt quay người lại, tay trái nhanh chóng vung lên. Đám người nhìn không được phát ra tiếng kêu ngạc nhiên. Nhưng ngay sau đó, chứng kiến từ trong không khí hiện ra thân ảnh Kiếm Quỷ, tay phải giơ cao dao găm, nhưng cổ tay lại bị Cố Phi vững vàng bắt được.

Hình ảnh trong đầu mọi người như ngừng lại trong nháy mắt, nhưng trận đấu lại tiếp tục biến hóa.

Tay trái Cố Phi cực kỳ nhanh nhéo một cái, làm cổ tay của Kiếm Quỷ bị đau, ngón tay cũng trở nên vô lực, buông tay, dao găm rơi xuống. Cố Phi tay phải bỏ Dao Cắt Thịt trong tay xuống, đồng thời chụp được dao găm của Kiếm Quỷ. Lại kéo ngược tay của Kiếm Quỷ về sau, kéo sát thân ảnh của Kiếm Quỷ vào người, dao găm đã kề sát cổ của Kiếm Quỷ.

Động tác của Cố Phi vô cùng mau lẹ, mọi người chưa kịp phản ứng thì Kiếm Quỷ đã hoàn toàn bị Cố Phi chế trụ rồi.

Dao sát trên cổ. Có điều đây là game online, nhưng vậy có uy hiếp không thì không biết, nhưng thắng bại của cuộc đọ sức, chỉ cần có mắt thì sẽ biết được người thắng kẻ thua.

"Ah!! Quá hay!!" Hòa Cầu đột nhiên phát ra âm thanh. Nghĩ đến khi Cố Phi bị thua, kế tiếp sẽ bị đối phương thu thập, hấn cũng lo lắng vô cùng. Khi Cố Phi thắng một cách ngoạn mục, tinh thần đại chấn, lao ra trước đám người, vỗ vai Kiếm Quỷ nói: "Ông cấp 24 đó nha? Bị Pháp Sư cấp 10 đánh bại, có phục hay không đây? Ha ha ha!" Hòa Cầu một bộ đắc chí vừa lòng, phảng phất giống như là chính hấn đánh bại Kiếm Quỷ vậy.

Kiếm Quỷ sắc mặt như tro tàn, hấn thua rất phục. Tiềm Hành đến phía sau rồi phóng ra Bối Thử, cơ hội như vậy, lại bị người ta cản được, còn nói không phục hay sao? Đạo Tặc cấp 25, còn có thể nói gì. Thắng này rốt cuộc là người gì vậy? Xem hấn dùng mấy cái kỹ năng đều không phải là kỹ năng của hệ thống à!

Chịu phục cũng không có nghĩa là thua rất vui vẻ, Kiếm Quỷ lúc này trong lòng ngü vị đều đủ. Ngoại trừ đối với thân thủ của Cố Phi nghi hoặc, cũng là tiếc cho chính mình. Nhớ ngày đó làm đệ nhất cao thủ trong Game Online, bây giờ lại bị một Pháp Sư chênh lệch 15 cấp đánh bại, thật sự là mình hết thời rồi sao?

Đang nghĩ ngợi, phía sau đột nhiên buông lỏng, Cố Phi đã buông hấn ra. Kiếm Quỷ quay người, thối lui hai bước, nhìn qua Cố Phi: "Ông tên là gì?"

"Thiên Lý Nhất Túy!" Cố Phi trả lời.

"Rất tốt. Tui sẽ lại tới tìm ông!" Kiếm Quỷ nói.

Cố Phi mỉm cười gật đầu, Kiếm Quỷ quay người đi, Cố Phi đột nhiên gọi hấn lại: "Đợi một chút, dao găm của ông nè!". Nói xong hướng Kiếm Quỷ ném qua.

Kiếm Quỷ vươn tay chụp được, nhưng lại khẽ giật mình. Thanh dao găm này ngoại trừ sát thương cơ bản ra còn cộng 25 điểm Nhanh Nhẹn, 30% tỷ lệ chí mạng, 10% tỷ lệ đóng băng cấp 3. Là Kiếm Quỷ trong lúc vô tình lợi dụng địa hình phức tạp trong rừng cây mài chết một con BOSS không biết cấp bao nhiêu rút ra đây. Trước mắt vũ khí được công bố trên Website Games cũng không có cái nào thuộc tính vượt qua nó cả. Kiếm Quỷ đánh thua mà sắc mặt như tro tàn, một phần cũng bởi vì cái dao găm này rơi vào tay Cố Phi.

Nhưng Cố Phi lại trả về cho mình, Kiếm Quỷ nắm trong tay, thật không thể tin đây là thật. Ngày nay trong Game Online đầy rẫy những người vùng tiền mua trang bị cực phẩm, tùy tiện bán đi cũng có thể được mấy tháng tiền lương, nhưng trước mặt tên này, hấn không biết, hay là không quan tâm?

Kiếm Quỷ nghĩ mãi mà không rõ, cũng không biết nói cái gì. Chỉ có thể hướng Cố Phi nhẹ gật đầu, nói cảm ơn, quay người bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Phong cách cao thủ

Đám người công hội Nghịch Thiên, chứng kiến hội trường thua một cách triệt để như thế, nhất thời mất hứng, oán hận trừng mắt nhìn Cổ Phi cùng Hòa Cầu vài lần, rồi lại yên lặng rời đi.

Hòa Cầu đắc thế không buông tha người, vỗ tay huyết sáo. Đã từng một thời sùng bái, bây giờ ở trong lòng hắn chỉ còn một chữ: Biến!

"Túy ca Túy ca!!" Đội đám người Nghịch Thiên đi hết, Hòa Cầu tỏ lòng sùng bái thần tượng mới.

"Ông làm sao biết hắn lại ở phía sau ông vậy?" Hòa Cầu hỏi.

"Bởi vì có sát khí." Cổ Phi cười.

"Sát khí... thật sự có chuyện này sao?" Hòa Cầu thì thảo tự nói.

"Đương nhiên" Cổ Phi gật đầu, "Tui đối với loại sát khí này cảm giác còn không phải miễn cảm, lợi hại nhất phải kể đến chú Tư của tui. Giả dụ ông đang nằm ngủ, mà ông lại đi đi lại lại la hét om sòm bên người, ông vẫn ngủ được. Nhưng chỉ cần ông tập trung lực chú ý vào ông, ông sẽ lập tức tỉnh lại!"

"Ông thật sự biết võ thuật hả!" Hòa Cầu nói.

"Không phải võ thuật, là công phu!" Cổ Phi nói.

"Có cái gì khác nhau?"

"Võ thuật, là vì rèn luyện thân thể; Công phu, là khắc địch chế thắng, bảo vệ quốc gia" Cổ Phi vừa nói vừa thở dài. Đây chính là chỗ khác biệt nhận thức giữa hắn và cha hắn. Cha hắn lúc nào cũng cường điệu bọn họ luyện được là võ thuật, nhưng Cổ Phi lại cảm thấy cái này rõ ràng là công phu.

"Bảo vệ quốc gia...Hiện nay còn cần sao?" Hòa Cầu nói.

"Không có" Cổ Phi cười, "Cho nên tui đây không phải chơi Game Online rồi sao!"

"À...thế tui có thể học không?" Hòa Cầu tinh thần hưng phấn

"Ông..." Cổ Phi chần chờ.

"Phải hay là không là tuổi tui có hơi lớn?" Hòa Cầu có chút thất vọng, hắn đã hơn hai mươi tuổi, theo một vài bộ sách tiểu thuyết võ hiệp mà nói, nhân vật chính tại cái tuổi này có lẽ đã danh chấn giang hồ rồi. Đợi đến tuổi này mới học võ, xuống núi thì đã con cháu đã bị người khác đoạt mất.

Cổ Phi lại lắc đầu: "Công phu vốn là đời thân thể người ta phát dục, thành thực thì mới mới có thể chính thức bắt đầu học. Ít nhất cũng phải mười lăm mười sáu tuổi. Tuổi ông cùng tui không khác nhau lắm, có vấn đề gì đâu? Chỉ là, muốn học công phu thì khá tốn thời gian đấy, mỗi ngày đều phải dành tám đến mười hai giờ, ông có nhiều thời gian nhàn rỗi như thế sao?"

"Không có" Hòa Cầu không hề nghĩ ngợi trả lời.

"Hoặc là trong trò chơi này học luôn cũng được..."

"Không cần, không cần, thôi thì khỏi học nữa, tiếp tục chơi game thôi!" Hòa Cầu vội vàng cắt ngang.

Lúc này sáu kẻ lang thang bên cạnh hồ nữa đã tái sinh. Cổ Phi nhặt thanh Dao Cắt Thịt vừa ném khi nãy, chuẩn bị qua giết quái, Hòa Cầu ở một bên nói: "Túy ca, ở đây quái cấp cao quá, tui không giết được, hay là tui đổi chỗ khác nhé".

"Tui kéo ông cho!" Cổ Phi nói.

"Tui vào game là để chơi, cũng không muốn làm phiền người khác kéo đầu." Hòa Cầu rất có chí khí nói.

"Ừ, vậy ông đi đi!" Cổ Phi cười.

"Túy ca, ông cũng đừng thắng cấp nhanh quá, bỏ tui lại một mình nha!" Hòa Cầu vừa chạy vừa phát tay, "Khi nào về thành thì tui mời ông một chén ha".

"Được được!" Cổ Phi cất cao âm thanh trả lời.

Hai người như vậy tách ra, hắn tiếp tục ở đây luyện cấp. Vừa rồi cùng Kiếm Quỷ chiến một trận, hắn rất hưng phấn, đã thật lâu không có cơ hội cùng người khác giao thủ. Thắng bại trong chớp mắt, Cổ Phi rất thích cảm giác ở một khoảnh khắc này. Tuy đối thủ này còn khá loạng choạng, nhưng trò chơi mô phỏng chiến đấu thực tế này, sớm muộn cũng có một người người chơi sẽ thích ứng được, đều nắm giữ được kỹ xảo chiến đấu, đến lúc đó mới là thời điểm thú vị.

Đối với những NPC này, Cổ Phi chán đến chết mà tiện tay chém giết. Máy tính vẫn là máy tính, phương thức công kích cứng nhắc này, một lần đánh thì

có lẽ chưa quen, ba lần thì sẽ biết hết mọi thứ. Sớm muộn có một ngày, tất cả người chơi đều sẽ phát hiện phương thức công kích của máy tính. Ví dụ như Kiếm Quỷ, dùng đầu óc của hắn cùng phản ứng, cuối cùng sẽ là một cao thủ.

Cổ Phi đánh quái khoảng chừng hai giờ. Trong mắt hắn không phải đánh, hắn chỉ là đang luyện tập bộ chiêu thức công phu của mình mà thôi. Đối hắn loại luyện tập này không hề buồn tẻ chút nào, hắn còn thích nữa kia. Có thể một đám trong gia tộc đều từ bỏ công phu, chỉ có Cổ Phi một mực kiên trì, đó là vì niềm đam mê bất tận của hắn với công phu.

Lại quẹt ngã sáu kẻ lang thang, Cổ Phi đã lên tới cấp 16. Hắn xuống hồ nước bên cạnh rửa mặt. Trên mặt đầy mồ hôi nóng hổi như thế, nước lạnh làm hắn cảm giác vô cùng sáng khoái. Đây là lần đầu tiên hắn thật sự tán thưởng trò chơi này, cảm giác đổ mồ hôi cùng mát lạnh này, thật sự quá tuyệt vời.

Đúng lúc này Cổ Phi nhận được một tin tức nhắc nhở, mở hộp thư ra xem xét, quả nhiên là Hóa Cầu: "Túy ca Túy ca, ông cấp mấy rồi?"

"Cấp 16 rồi" Cổ Phi trả lời.

"A! A! Sao nhanh thế, tui mới cấp 10". Chỉ nhìn mấy chữ này, Cổ Phi cũng có thể cảm giác được Hóa Cầu khóc thét. Có điều hắn hai giờ mới lên tới cấp 10, cũng chỉ bằng mình ở đây đánh hai đợt quái, xem ra tại Thế giới song song, vượt cấp đánh quái là phương pháp thăng cấp nhanh chóng à!!

"Túy ca Túy ca, ông luyện xong chưa? Về thành đi, tui mời ông uống rượu!" Hóa Cầu lại gửi tin

"Được!" Cổ Phi trả lời, bắt đầu tìm tòi vật phẩm của sáu tên này. Chút ít tiền, một ít dược phẩm không biết công dụng, lại là Dao Cắt Thịt, Cổ Phi đã góp nhặt vài chục thanh, đã không có chỗ để rồi.

Tuy là mô phỏng thực tế, nhưng với tư cách là trò chơi, vẫn tồn tại cái balô chứa đồ. Trong Thế giới song song, Balô được thiết kế thành cái túi vải. Nhặt được đồ vật, chỉ cần nhét vào cái túi bên hông, cũng sẽ không rớt ra. Khi nào muốn lấy ra, chỉ cần thò tay vào túi lấy một cái, trước mắt sẽ hiện lên bảng thể hiện vật phẩm, muốn lấy cái nào, thì chỉ cần chọn, trong tay sẽ hiện ra, từ trong túi kéo ra, y chang như túi thần kỳ của Doraemon vậy.

Cổ Phi thu thập xong xuôi, leo lên đỉnh núi, rồi đi về hướng thành Cloud City.

Vừa khéo lại bắt gặp bên chân núi bên cạnh, cũng có một tên đang luyện cấp. Tiềm Hành, đi tới phía sau kẻ lang thang, phát ra một cái Bối Thử, vừa bị quái vậy đánh vừa cố sức hạ gục một thẳng, xong thì quay đầu bỏ chạy, chờ máu tăng lên thì ra đánh tiếp.

Dao găm trong tay người này tỏa ra màu lam nhạt. Cổ Phi cười cười, hắn nhận ra tên này thì ra là Kiếm Quỷ. Cấp bậc của hắn hình như cũng trên 20, ở chỗ này đánh quái cũng hợp lý. Nhưng sáu thẳng lang thang này lại không phù hợp cho một người solo, ngoại trừ kẻ thân thủ biến thái như Cổ Phi, cũng chỉ có người giỏi tính toán không chế như Kiếm Quỷ mà thôi.

Vốn là sáu tên, bây giờ chỉ còn lại ba. Đợi tên thứ tư hồi sinh, Kiếm Quỷ lập tức tiến lên, Tiềm Hành, tới gần, Bối Thử, cường hành công kích, rút lui, nghỉ ngơi, đợi hồi sinh, lại tiến lên.

Kiếm Quỷ dùng phương thức công kích như vậy, lại giống như Cổ Phi, cũng là nhằm vào đặc điểm lặp đi lặp lại động tác của NPC, Cổ Phi nhìn không được trong lòng tán thưởng một phen.

Nhưng Cổ Phi lập tức phát hiện, bên trên sườn núi không xa bên cạnh, còn có một người đang quan sát Kiếm Quỷ biểu diễn.

Người này mặc một bộ đồ bó sát người, áo choàng màu tím, hoàn toàn phô bày dáng người. Rất rõ ràng đây là một người chơi nữ. Cổ Phi cũng nhìn không rõ dáng vẻ của người này thế nào, chỉ thấy cô ta giơ tay trái, hai ngón tay nhẹ nhàng khoát lên môi, rất chuyên chú mà nhìn Kiếm Quỷ bên dưới.

Không thể tưởng được một nữ hài cũng biết xem hàng. Cổ Phi cười cười. Lúc này Kiếm Quỷ vừa mới thu thập thêm một kẻ lang thang nữa, mới sờ lên túi, phát hiện hành trang đã đầy rồi, thở dài ra một hơi ngẩng đầu lên, lập tức phát hiện trên sườn núi có hai người đang nhìn hắn. Giật mình, rồi quay người đi mất.

Khoảng cách này, không biết hắn có nhận ra mình không. Cổ Phi thầm nghĩ, trên tay hắn cũng không có trang bị đặc thù để cho Kiếm Quỷ có thể nhận ra.

Đã mất đi mục tiêu xem xét, hai người lúc này cũng lựa chọn phương hướng mà đi đến. Cổ Phi chú ý tới cô bé kia đi cùng phương hướng với Kiếm Quỷ, trong nội tâm cười thầm: Hắn là Kiếm Quỷ có điểm phúc rồi? Tâm tình nhiều chuyện mặc dù dâng trào, nhưng nghĩ đến Hóa Cầu còn trong quán bar chờ đợi mình, lúc này cũng buông tha cho ý nghĩ đi hóng chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 10: Trải nghiệm mới lạ

Trên đường quay trở lại thành Cloud City thì càng lúc càng có nhiều người. Đại bộ phận người chơi đã không còn tập trung quá nhiều vào chuyện thăng cấp nữa, mà đang trải nghiệm cảm giác mới lạ do game VR mang lại. Hai người đứng chung một chỗ nắm chắc tay, vỗ vỗ vai, đều cảm thấy vô cùng mới

lạ.

Cố Phi trở lại Cloud City, hướng quán rượu mà Hỏa Cầu đang ngồi.

Quán rượu, nhà đấu giá, ngân hàng. Ba kiến trúc trọng yếu, nằm ở ba phía khác nhau.

Cố Phi tiến lên, đẩy cửa quán rượu ra.

Ánh sáng trong quán cũng không phải mờ mờ ảo ảo như Cố Phi tưởng tượng, mà là màu sắc nhu hòa tự nhiên. Trong quán người chơi rất nhiều, cười cười nói nói, chưa xuất hiện những bộn nhậu vùng tiền say xỉn. Giá gỗ của quán rượu chất đầy những chai rượu, chào đón người chơi là một NPC miệng lúc nào cũng tươi cười ôn hòa.

Cố Phi nhìn quanh, vẫn thua mắt của Hỏa Cầu đã phát hiện ra hắt trước, cất tiếng gọi: "Túy ca Túy ca, ở đây nè!"

"À, Hỏa Cầu!" Cố Phi hướng hắt phát tay. Chợt một thanh âm vang lên, một cái Hỏa Cầu hùng hục thiêu đốt trước mặt hắt. Chung quanh người chơi đều khẽ giật mình, nhưng lập tức minh bạch, đều cười lên ha ha.

Cố Phi bất đắc dĩ mà chờ Hỏa Cầu biến mất, mới đi đến trước bàn. Hỏa Cầu về mặt phiền muộn, lại nguyên rủa thẳng bạn đã đặt tên. Cố Phi một bên nghe hắt lâm bầm, một bên tiếp tục đánh giá mọi nơi.

"Ồ, đây không phải là..." Cố Phi đột nhiên thấy một người.

Hỏa Cầu quay đầu lại nhìn lướt qua, nở nụ cười: "Kiếm Quý đứng không! Hắt cũng vừa đến không lâu"

"Thằng này lượn vòng vòng, ngược lại còn đến trước mình nữa!" Cố Phi nói.

"Sao vậy?" Hỏa Cầu không hiểu.

"Hắt vừa rồi mới ở khu ban này luyện cấp, tui có thấy hắt" Cố Phi nói.

"À...cấp bậc của hắt dường như cũng không có tăng lên" Hỏa Cầu nói xong, lại rót rượu cho Cố Phi, "Nào, Túy ca, ném thử rượu này đi. Nhìn nickname của ông chắc cũng là một người sành uống rượu hả?"

Cố Phi cười khò: "Ông quên rồi hả? Cái tên này cũng do người ta đặt, giống ông vậy đó."

"À, tui quên mất!" Hỏa Cầu vỗ đầu một cái, "Sớm biết như vậy, tui cũng không rủ ông uống rượu rồi. Làm tốn hết 1 ngân tệ!" Hỏa Cầu rất là tiếc. Một ngân tệ tương đương 100 đồng tệ, thời kỳ đầu game này cũng có thể mua một vũ khí sơ cấp ở chỗ thợ rèn, đánh quái kiếm tiền, cũng khá lâu mới đạt được.

"Không sao, coi như tui trả đi!" Cố Phi cười cười, hắt đánh quái cao cấp hơn so với Hỏa Cầu, tự nhiên thu nhập cũng phong phú hơn nhiều.

Lúc này Kiếm Quý cũng phát hiện Cố Phi bên cạnh, bốn mắt nhìn nhau, Kiếm Quý hướng Cố Phi nhẹ gật đầu, coi như chào hỏi.

Trong quán rượu vẫn tiếp tục ồn ào.

Đột nhiên cửa quán bị đẩy ra, phát lên một tiếng "C...R...I...T", cả quán rượu đột nhiên im lặng, chỉ còn lại một ít âm thanh nhỏ, mọi người đều quay lại nhìn, Cố Phi cũng vậy.

Một thân áo choàng màu tím nhìn có vẻ quen mắt, nhưng Cố Phi không dám khẳng định là người mà mình gặp trên sườn núi khi nãy. Trên đường về thành, hắt đã gặp không ít người có trang phục tương tự, hiển nhiên là trang bị sơ cấp của một nghề nghiệp nào đó.

Trang bị sơ cấp trong trò chơi đa phần đều khá giống nhau, thế là mỗi nghề nghiệp đều ăn mặc có phần tương tự. Cô gái này dáng người đều đặn, chỗ nào cong thì cong, chỗ nào thẳng thì thẳng tắp, toàn thân từ trên xuống dưới không có một chỗ nào dư thừa, khó trách toàn bộ quán bar đều há hốc mồm, đáng người như vậy là hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Nếu mà so sánh, khuôn mặt cô gái này so với thân hình cũng không quá mức kinh diễm. Nhưng vẫn là một khuôn mặt xuất sắc, ánh mắt ngập nước rung động lòng người, khóe miệng cười nhẹ làm người ta cảm thấy thân thiết. Cười cười, cô gái này hướng mọi người trong quán khẽ gật đầu.

Mọi người lúc này mới khôi phục thái độ bình thường. Khi nãy dùng ánh mắt trần trụi, nóng rát mà sẫm soi con gái nhà người ta, hiện tại cũng phải ra vẻ đạo mạo, muốn nhìn thì chỉ nhìn lén mà thôi.

Trong quán rượu kỳ thật người rất nhiều, lúc này đã không có bàn trống. Có điều có vài bàn chỉ có một hai người ngồi. Lúc này đám nam nhân đã lộ ra thần sắc hưng phấn. Có điều cũng không có ai dám lên tiếng mời, sủng bắn chim đầu đàn, lúc này ai tùy tiện mở miệng, người đó sẽ là kẻ địch của toàn bộ mọi người, cho dù nhất thời có cơ hội ngồi kế người đẹp, ra khỏi quán lại bị người ta trối lại ném xuống sông. Vì xây dựng xã hội an toàn, tất cả mọi người đều im lặng, chờ đợi người đẹp tự chọn.

Cô gái rảo bước dịu dàng đi tới, Hỏa Cầu cũng lộ ra kích động. Hắt và Cố Phi ngồi bàn có bốn chỗ, giờ chỉ có hai người ngồi, có thể nói là tình thế tốt. Ai dè ánh mắt người đẹp chỉ xẹt qua chỗ Cố Phi cùng Hỏa Cầu, rồi chuyển đi chỗ khác.

Hòa Cầu trông mong không được, cuối cùng cũng nhún nhún mũi: "Oa, thơm quá!"

"Trò chơi mà... làm gì có mùi nước hoa." Cổ Phi khinh bỉ hắt.

"Là mùi thơm của cơ thể, trò chơi đem mùi thơm của cơ thể mô phỏng luôn rồi!" Hòa Cầu một mực chắc chắn.

Cổ Phi cười cười, mặc kệ hắt. Lúc này cô gái đã đi qua một nửa quán cũng không thấy chỗ ngồi, giống như muốn đi ra ngoài rồi. Đột nhiên cô gái dừng lại bên cạnh Kiếm Quỷ.

Kiếm Quỷ ngồi bàn hai chỗ, chỉ có mình hắt, vừa vặn còn đúng một chỗ.

Tất cả mọi người hô hấp đều dừng lại, đại đa số người còn mang theo khó hiểu: Cô gái này phẩm chất tốt như vậy! Luận tướng mạo, sao cô ta lại chọn thẳng xấu nhất trong quán vậy?

Kiếm Quỷ tuy là cao thủ đạt trình độ cao nhất trong Game Online, nhưng mà tướng mạo có phần tầm thường. Lúc này chứng kiến cô gái xinh đẹp này dừng lại bên cạnh mình, cũng có chút khâm trọng. Ai ngờ cô gái cũng không có ngồi xuống, chỉ là nhẹ nhàng nâng tay phải lên, vỗ vỗ sau lưng hắt.

Toàn trường tiếp tục im ắng. Hai người này quen biết? Tất cả mọi người đều suy nghĩ như thế. Người đẹp và quái vật!! Đây là suy nghĩ của một nửa quán chúng, còn nửa còn lại lại nghĩ hoa lại cấm bãi cứt trâu.

Kiếm Quỷ là thụ sùng nhược kinh, hắt và cô gái này hoàn toàn không quen biết, lại chuẩn bị nói chuyện, lại thấy cô gái nhìn hắt cười cười, chỉ chỉ dưới chân hắt: "Tiền của bạn rớt kia!"

Tất cả mọi người, kể cả Kiếm Quỷ, đều cúi đầu nhìn xuống.

Kim quang lóng lánh một cái kim tệ, rơi dưới chân Kiếm Quỷ.

"À, cảm ơn nha!" Kiếm Quỷ vô ý thức liền cúi người xuống lấy, trong nội tâm còn nghĩ đây coi như có để mời cô gái uống rượu.

"Không cần khách khí" Kiếm Quỷ nghe được cô gái trả lời, chờ hắt nhặt tiền lên, cô gái đã đi ra cửa, ngoài đầu lại hướng hắt cười cười, thân nhiên rời khỏi.

Kiếm Quỷ cả người đều ngây dại, cầm chặt miếng ngân tệ trong tay, chẳng mấy chốc là luyện thành Đại Lực Kim Cương Chỉ.

"Dáng người hoàn hảo, rất xinh đẹp, thanh âm cũng êm tai! A! Tui cảm thấy mình đã yêu nàng mất rồi!" Hòa Cầu lẩm bẩm nói, "Túy ca, ông... À??" Hòa Cầu nhìn cô gái đi ra cửa, quay lại nói chuyện với Cổ Phi, lại phát hiện Cổ Phi bỗng nhiên đứng dậy, bước nhanh đuổi theo.

"Ông thật sự là thần tượng của tui à!" Nhìn qua bóng lưng Cổ Phi đi ra khỏi quán rượu, Hòa Cầu trợn mắt há hốc mồm.

Cổ Phi lao ra quán rượu, nhìn quanh, chỉ thấy cô gái kia đã đi vào phố nhỏ bên phải, vội vàng đuổi theo.

Kiếm Quỷ tên ngu ngốc này! Cổ Phi trong nội tâm thầm mắng, còn lo lượm kim tệ, cây "Hồi ức sương chi" ông đặt trên bàn đã bị người ta tiện tay cầm mất rồi.

Ai cũng sẽ không nghĩ tới, một cô gái như vậy lại làm ra việc này. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Cổ Phi cũng sẽ không tin tưởng.

Thật sự là quá tiện rồi! Cổ Phi nghiêng răng nghiêng lợi, việc này đã khơi dậy bóng đen trong lòng hắt khi còn nhỏ.

Khi đó tập võ, mỗi ngày đều tiêu hao năng lượng thật nhiều, Cổ Phi mỗi ngày đều có thêm một bữa ăn nhẹ. Mà lúc đang ăn, đứa con của chú Hai xuất hiện nói: "Ê tiểu Phi, ăn sao mà rớt đầy đất thế, không mau nhặt lên, không một hồi chú Ba thấy sẽ đánh đòn đấy!"

"Hà!" Cổ Phi cuống quýt cúi người xuống đất, lúc quay lên thì món ăn cùng tên tiểu tử đã biến mất.

Mấy lần sau, nào là có đĩa bay kia, ba của ông tìm kia, nói chung là tìm đủ mọi cách lừa gạt hắt, làm cho Cổ Phi đối với loại cướp đồ ăn trước miệng cợt này thống hận không thôi. Đáng tiếc chờ tới khi hắt quyết định đợi nó chơi trò lừa gạt này, sẽ đánh cho nó một trận, thì nó đã chán chơi trò này nửa rồi, không còn hứng thú lừa gạt Cổ Phi nữa.

Đã bao nhiêu năm rồi, Cổ Phi nghĩ tới việc này có cảm giác uất ức không thôi, hôm nay lại để cho hắt gặp phải.

Đáng tiếc đối phương lại mà một cô gái, sao nở ra tay.

Cổ Phi vừa cân nhắc, đã đuổi tới đầu ngõ, quay người lại, chớp mũi hắt cùng cô gái đụng nhau.

A! Thật thơm! Ý niệm xuất hiện, Cổ Phi kịp thời phản ứng, vội vàng lùi lại một bước, chứng kiến cô gái kia mị nhãn như tơ mà đánh giá mình: "Ông đi theo tui làm cái gì?"

"Mang thứ đó giao ra đây!" Cổ Phi chưa cho nàng mặt mũi, nhưng vừa rồi tiếp xúc thân mật lại làm cho hắt có chút nóng lên, trong lòng dâng lên một hồi

xúc động.

"Mang ra cái gì? Cô gái nói như già ngu.

"Già ngu? Vừa rồi cô đã trộm cái dao găm 'Hồi ức Sương chi' đấy" Cổ Phi nói.

Cô gái khẽ giật mình. Nàng cũng không phải già ngu, chỉ là chứng kiến người truy tìm lại không phải chủ nhân, còn tưởng là không phải đến tìm vật bị mất mà là đi theo cướp sắc. Nàng đối với vẻ đẹp của mình rất có tự tin đấy.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Phi đao! Lại là phi đao

"Lấy ra nhanh lên!" Cổ Phi thò tay.

"Tại sao phải đưa cho ông!" Cô gái nói.

Cổ Phi nhú mồm, chẳng lẽ muốn mình phải nói lời thâm thúy "Trộm đồ là không tốt, là việc xấu, có thể trả lại cho chủ được không?" sao. Mấy lời đại loại như vậy hẳn cũng thường hay nói, đừng quên hẳn là giáo viên. Nhưng ở trước mặt người này, tuổi cũng gần gần như mình, xem thủ pháp của cô ta cũng khá điêu luyện, Cổ Phi hoài nghi cô ta là một kẻ chuyên nghiệp, cùng giảng đạo lý với loại người này, có rảnh quá không?

Đạo lý không có cách nào giảng, vậy thì đành phải để nắm đấm nói chuyện. Cổ Phi từ nhỏ được cha dạy dỗ, đại bộ phận tính cách đều y chang cha của hắn, chỉ khác ở phương diện nhận thức đối với công phu.

Cổ Phi nắm chặt nắm đấm, cô gái kia biến sắc: "Định làm gì? Muốn đánh người hả? Lại đánh phụ nữ sao? Đồ vũ phu!"

"Không muốn bị đánh hả? Vậy mang thứ đó giao ra đây, bằng không thì tôi cam đoan cô sẽ không còn là mỹ nhân nữa đâu!" Cổ Phi nói.

Mặt cô gái hiện lên thần sắc kinh khủng, sau nửa ngày khẽ cắn môi nói: "Tốt, coi như tui không may! Trả cho ông nè!" Nói xong thò tay vào túi, móc ra con dao găm, hung hăng hướng Cổ Phi quăng tới.

Nếu như chỉ có thể mà bị đâm trúng, Cổ Phi cho rằng mình học võ cũng uống công rồi. Thò tay bắt lấy con dao, đang chuẩn bị giáo huấn cô ta hai câu, lại thấy cô ta quay người bỏ chạy mất dép.

"Không ổn!" Cổ Phi trong nội tâm thầm kêu, dao găm trong tay không phải "Hồi ức sương chi", bị lừa rồi! Cổ Phi phi thân đuổi theo.

Cứ cho là một cô gái yếu ớt, chạy không nhanh, Cổ Phi phát hiện mình sai rồi, hơn nữa còn sai rất nhiều. Thế giới song song hoàn toàn mô phỏng thực tế, lại không để ý đến vấn đề cơ bản nhất: Chênh lệch giữa nam và nữ.

Nam nữ trong trò chơi khác biệt, cũng giống như những Game Online lão làng khác, chỉ là hai chữ "Nam", "Nữ" ở trên tên. Ngoài ra, không khác nhiều. Trên Official Website đã từng nói đến việc người chơi nữ bị người chơi nam xâm phạm tình dục, vấn đề này cũng đã được sửa chữa. Nhưng trên thực tế, nhân tố quyết định chính là nghề nghiệp! Một nam Pháp Sư muốn làm gì đó với một nữ Chiến Sĩ? Đầu kháng định là bị người ta vịn xuống. Cấp cao lại càng vô dụng, muốn làm loạn thì phải tiếp cận á? Cách 3~5m, không lẽ phóng mấy ma pháp ra để quấy rối tình dục sao?

Vấn đề nam nữ này thật là một BUG. Cổ Phi nghĩ đến mà cảm giận.

Cô gái trước mắt này, khi chạy chỉ có một chữ: Nhanh.

Uống công Cổ Phi lấy điểm thưởng khi lên cấp 16 toàn bộ đều tăng vào Nhanh Nhẹn, nhưng đối mặt với cô gái này, hiển nhiên là một nghề nghiệp Nhanh Nhẹn chính quy. Khoảng cách hai người càng lúc càng xa, cô ta còn quay lại Cổ Phi làm mặt quỷ.

Cổ Phi nổi giận, nhưng mà giận cũng vô dụng. Trong trò chơi cũng không có bộc phát sức mạnh tiềm ẩn. Khi vận sức sẽ nhanh chóng đạt tới trạng thái cao nhất, nhưng muốn đột phá là không thể.

"Đồ đàn, muốn bắt tui à! Vòng qua mấy cái ngã rẽ nữa là không còn thấy tui mà đuổi nữa đâu!" Khi kéo ra khoảng cách đủ xa, cô gái kia lại đứng lại, hướng Cổ Phi mà ôn ào.

"Có bản lĩnh thì đừng có chạy!" Cổ Phi dùng đại chiêu khích tướng kinh điển nhất.

Nhưng theo chuyên gia nghiên cứu, nữ nhân trời sinh có sức đề kháng với phép khích tướng rất cao, một chiêu này của Cổ Phi quả nhiên như đá ném vào biển rộng. Cô gái kia làm như không nghe thấy, hướng Cổ Phi ném tới một cái hôn gió: "Không chơi cùng ông nữa tiểu Pháp Sư, bái bai!"

Cô gái chơi chán rồi, quay người đã chuẩn bị bỏ đi, nhưng Cổ Phi lại triệt để bị chọc giận: "Cô muốn chết à!" Một tiếng giận dữ mắng mọ, dao trong tay giống như sao băng bay ra.

Muốn nói tới phi đao, không gì qua được Tiểu Lý Phi Đao.

Tiểu Lý Phi Đao, chỉ một chữ nhanh, nhưng mà rất đáng sợ, lại còn rất chuẩn xác.

Tiểu Lý Phi Đao, lệ bất hủ phát (không bao giờ trượt)! Nhiều đó cũng đủ biết chuẩn không cần chỉnh. Đòi lại trong game online, như là bỏ qua né tránh, 100% trúng mục tiêu.

Đương nhiên, sở dĩ nó chuẩn như thế, còn là vì nó nhanh! Bởi vì nhanh, cho nên không thể né.

Bởi vì ném ra Tiểu Lý Phi Đao đều là cao thủ đứng đầu, mà mỗi người đều nhanh như gió, nghe nói chỉ trong nháy mắt có thể biến mất trước mắt, muốn ném trúng tên này, đương nhiên phải nhanh.

Nhưng đối với Cổ Phi mà nói, hắn muốn ném tới chỗ cô gái chuẩn bị bỏ chạy, mà cô ta lại hoàn toàn không có ý thức cùng kỹ thuật để né tránh, muốn ném trúng, như vậy cũng đủ rồi.

Mà ném cũng đã ném rồi, độ chuẩn xác có muốn thay đổi cũng không được.

Một đao bay ra, như vang lên "XÍU...U...U"

"Á!" Cô gái bị một đao này bắn trúng bắp chân, cong người rồi ngã xuống đất.

Cổ Phi đại hì, dùng tốc độ nhanh nhất xông lại, cô gái kia đã gào khóc thảm thiết.

Đáng sợ nhất là nước mắt mỹ nhân. Lúc này Cổ Phi nhìn máu chảy đầy đất, cảm giác mình cũng có chút quá mức.

Tuy nhiên đây chỉ là trò chơi, đối với thân thể thật không có bất kỳ tổn thương nào, nhưng mà cũng rất đau đấy. Cái này Cổ Phi cũng chỉ đoán thôi, hắn chưa bao giờ bị chém một đao trong trò chơi cả, xem ra đao này cắm rất sâu đấy.

"Ông... ông... ông!! Thực sự quá độc ác mà!" Cô gái ngã trên mặt đất, thấy Cổ Phi chạy tới, khóc oa oa mà chỉ vào hắn la hét. Trong lòng Cổ Phi cũng có điểm áy náy, nhưng nghĩ đến đây là một tên trộm, đối với địch nhân thì phải mang một trái tim sắc lạnh, lập tức nghiêm mặt, thò tay móc một đồng Dao Cắt Thịt trong túi ra rống lên: "Còn mắng nữa thì toàn bộ đều sẽ cắm vào người cô đấy!"

Cô gái lập tức câm miệng. Đã bị người ta đâm một đao rồi, cô cũng không hoài nghi hắn sẽ tiếp tục đâm nữa hay không.

Cổ Phi đương nhiên là đang hù dọa cô ta thôi, vừa rồi một đao kia cũng làm hắn hối hận rồi, sao có thể nỡ đâm thêm nhiều đao nữa.

Cô gái kia nghiêng thân thể nằm rạp trên mặt đất, tay che chỗ bị thương, đã không còn nói gì nữa, mà chỉ khóc "Ô ô ô".

Cổ Phi dùng tay đụng đụng dao găm cắm ở trên đùi cô ta.

"Á!! Ông là gì vậy? Biến thái à!!" Miệng vết thương bị động, đau đón lại dâng trào lên, cô gái không sợ hãi mà mắng lên.

"Nhỏ ra chứ gì! Trên đùi cắm một thanh dao thì khó nhìn lắm." Cổ Phi nói.

"Nhỏ ra có đau không?" Cô gái hỏi một vấn đề rất ngây thơ.

Nếu là tình huống thực tế, nếu không phải đâm trúng chỗ yếu hại, chỉ cần không chảy máu quá nhiều, thì không cần phải lo lắng nguy hiểm tính mạng, không cần phải rút dao ra, có khi còn làm chảy máu càng nhiều hơn. Nhưng đây là trò chơi, rút ra cũng không sao. Thế là hắn nói với cô gái: "Nhỏ ra không đau"

"Vậy ông nhỏ đi!" Cô gái cắn răng.

"Được!" Cổ Phi đáp ứng, không cho cô gái thời gian chuẩn bị, nhanh tay rút ra.

"Á!" Cô gái kêu thảm một tiếng, đau đón như trước, hơn nữa máu chảy như suối. Sự thật chứng minh, trò chơi thật sự mô phỏng cảm giác.

"Chỉ số Sinh Mệnh của tui giảm xuống này!" Cô gái đột nhiên nói.

"A! Không ổn!" Cổ Phi cũng gấp, "Mau mau! Có vãi không? Tốt nhất là băng gạc!"

Cô gái vậy mà đưa cho hắn băng gạc thật. Cổ Phi nhận lấy xem qua, đây là đạo cụ trong trò chơi, tên là "Băng gạc cầm máu". Giật ra một đoạn, đem chân cô gái băng bó kỹ càng. Máu lập tức ngừng chảy. Cổ Phi cũng không biết là do kỹ năng băng bó của mình tốt, hay là đạo cụ trong trò chơi phát huy tính năng.

"Chỉ số Sinh Mệnh còn tụt không?" Cổ Phi hỏi.

"Hết rồi" Cô gái trả lời.

"Nguy hiểm thật!" Cổ Phi thờ dãi một hơi, nếu chỉ số Sinh Mệnh rớt xuống 0, cô gái này sẽ trở về điểm phục sinh, mình sẽ hết cách tìm được.

Thương thế ổn định lại, tiếng khóc của cô gái càng lúc càng nhỏ, cuối cùng chỉ thoáng phát ra một tiếng nức nở, thỉnh thoảng hung hăng trừng mắt liếc Cổ Phi. Cảm giác áy náy cũng Cổ Phi đã giảm không ít, lại nghiêm túc hướng cô gái khẽ vươn tay ra nói: "Được rồi, trả 'Hồi ức sương chì' lại cho tôi đi!"

Túi đồ của cô gái gần trong gang tấc, Cổ Phi khẽ vươn tay cũng có thể sờ đến. Nhưng Cổ Phi tính tường, túi chỉ có chủ nhân mới có thể mở được, người khác không có cách nào sử dụng.

Cô gái lúc này cũng đã hết đau, hồi phục chút tinh thần: "Trả cho ông, bộ của ông hả?"

"Ách, không phải!" Cổ Phi nói.

"Vậy sao phải trả cho ông?"

"Cái này là của bạn tôi đấy!"

"Bạn?" Cô gái xuy xuy cười hai tiếng: "Bạn mà sao không ngồi cùng một bàn? Đừng tưởng tui không chú ý đến ông, ông ngồi cùng bàn một tên háo sắc đấy, khẳng định cũng không phải thứ gì tốt!"

Cổ Phi nhớ tới Hòa Cầu, lúc ấy ánh mắt Hòa Cầu hoàn toàn chính xác là rất nóng bỏng, dùng từ khó nghe là háo sắc.

"Cô trộm đồ người khác thì tính toán cái gì tốt?" Cổ Phi nói.

"Tui chưa nói tui trộm" Cô gái cười.

"Nhanh mạng thứ đó giao ra đây!" Cổ Phi làm bộ đáng hung dữ.

"Không đưa!"

"Tôi lại cầm nữa à!" Cổ Phi cầm thanh dao vừa rút ra khỏi đùi cô gái giờ lên.

"A, muốn đâm thì đâm đi, ông đâm đi!" Khóe mắt cô gái lại hiện lên vẻ mê đảo chứng sinh, miệng mỉm cười vui vẻ.

Nha đầu chết tiệt! Rõ ràng là nhìn thấu mình rồi. Cổ Phi phiền muộn. Một dao này hán thật sự không muốn đâm xuống.

"Kỳ thật, tui biết rõ ý đồ của ông khi đuổi theo!" Cô gái nói.

"Cô nói cái gì?"

"Lúc ở chỗ luyện cấp, không phải ông cũng ở trên sườn núi nhìn chăm chăm vào vào tay của tên nào sao?" Cô gái nói.

Đúng là cô gái đã gặp ở sườn núi rồi. Cổ Phi đã minh bạch, nha đầu này sớm đã chú ý đến dao găm trong tay của Kiếm Quỷ rồi, một đường theo sau đến quán rượu, mới dễ dàng đắc thủ trước mắt bao nhiêu người như vậy.

"Đây là trang bị trước mắt khó kiếm được đấy! Trò chơi này đang hot, đem lên mạng bán, khẳng định có rất nhiều người muốn mua, sau đó chia ra mỗi người một nửa. Thế nào? Tui thì cũng không phải muốn xài dao găm này." Cô gái nói.

"Hừ!" Cổ Phi phun ra một chữ mà hán cho là thể hiện sự khinh bỉ nhất: "Tôi không phải muốn tiền, chỉ muốn cầm nó về trả cho chủ nhân đích thực thôi, cô đừng có suy bụng ra rạ bụng người!"

"Này, đừng có giả bộ nữa, nam tử hán đại trượng phu sao lại đi lừa gạt một cô gái yếu đuối chứ!"

"Tôi không có đùa!" Cổ Phi thần nhiên nói, "Trả lại đây, tôi cũng không làm khó dễ cô nữa, chỉ là mong cô đừng làm chuyện như vậy nữa."

"A?" Cô gái ánh mắt giật giật, "Nói như vậy, ông thật sự là một người tốt?"

"Đương nhiên!"

"Vậy được rồi...Người tốt, làm phiền ông đưa tui tới bác sĩ bên kia đi, tổn thương do ông gây ra, ông phải chịu trách nhiệm chứ? Đưa tui tới, tui sẽ trả lại cho." Cô gái nói.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Cô chạy đi đâu

Cố Phi trừng mắt nhìn cô gái, cô ta cũng không khách khí nhìn lại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau. Loại trò chơi tâm lý này, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được.

Nhìn Cố Phi nhất thời không có phản ứng, cô gái kia đang chuẩn bị nói hai câu, đột nhiên Cố Phi gật đầu một cái: "Được, để tôi đưa cô qua đó"

Cô gái cười cười, đưa một tay cho Cố Phi: "Làm phiền ông rồi"

"Không cần khách khí" Cố Phi cũng cười cười, thò tay bắt lấy cánh tay cô gái, ra sức kéo một phát, cả người cô gái đều dán qua.

"Này! Ông..." Cô gái cho rằng Cố Phi có ý niệm xấu, Cố Phi cong chân xoay người, bả vai chia vào bên hông cô gái, nhấc lên vai.

"Ách, nặng thế!" Cố Phi nhin không được nói. Cô gái này đáng người yếu đuối, không thể nặng thế. Vấn đề thì ra là do Cố Phi. Một Pháp Sư yếu đuối, tuy đã cấp 16, nhưng cũng chỉ đa phần cộng điểm Nhanh Nhẹn, Sức Mạnh như thỏa đầu game vô cùng ít ỏi. Việc nâng một người qua vai thế này, vô cùng tốn thể lực.

Cố Phi thở dài, nếu là ở ngoài đời, chỉ một cô gái nhỏ này, đừng nói là khiêng, đem làm túi xách trong tay mang theo đều ngại nhẹ.

Cố Phi trong nội tâm phàn nàn người ta quá nặng, kỳ thật cô gái cũng không chịu nổi. Phần bụng là phần thân thể mềm mại, đem sức nặng cả người đều dồn lên, cái cảm giác này rất khó chịu. Huống chi, khiêng mình đi lại là một Pháp Sư, rõ ràng Sức Mạnh chống đỡ hết nổi, đi lại hết sức miễn cưỡng, chân loạng choạng, thật sự là quá nguy hiểm! Có điều bác sĩ cách nơi này cũng không xa, cô gái cắn răng không có lên tiếng. Một khi yếu thế, đối phương rất có thể sẽ phán một câu: "Sao vậy? Muốn xuống hả? Trước tiên đem 'Hồi ức sương chỉ' trả lại đi rồi nói tiếp!" Minh đương nhiên là không chịu rồi, cho nên cô gái cũng không muốn rắc rối, nhin một chút cũng được.

Cô gái dự đoán không sai, Cố Phi vốn là muốn "tra tấn" cô ta một phen. Đường gần? Vậy thì làm cho đường xa ra là được!

Nhưng hiện tại, Cố Phi thiếu chút nữa là chịu hết nổi rồi, hối hận vì phán đoán thể lực chưa đủ. Đừng nói là muốn đi xa, chính mình còn muốn nhanh đến đích.

Trong trò chơi có một nghề nghiệp phụ trợ: Mục Sư.

Chữa bệnh cũng là một loại kỹ năng phụ trợ. Vì người chơi cho nên có một NPC chuyên trị thương miễn phí, cách học viện Mục Sư không xa. Người chơi cấp nhỏ thường rất nghèo, mà lại không có thứ gì có thể chữa thương, bởi vậy lúc bị thương quá nặng, phải về thành tìm bác sĩ trị liệu.

Đây gọi là "Trạng thái bị thương nặng", không phải HP bị hạ thấp trong chiến đấu bình thường. Loại này chỉ là bị thương nhẹ, chỉ cần rời khỏi chiến trường, nghỉ ngơi một chốc sẽ tăng lại HP cùng hồi phục vết thương. Mà bị thương nặng, không chỉ HP hạ thấp, đồng thời còn hạ thấp lượng máu lớn nhất, loại tình huống này cho dù ngồi nghỉ ngơi cũng không hồi phục như cũ. Quan trọng hơn là bị thương loại này thì đau đớn vô cùng.

Khu vực xung quanh bác sĩ, ngoại trừ tổn thương và đau nhức, còn có máu và nước mắt, nói là tiếng khóc vang khắp nơi cũng không khoa trương chút nào.

Ở khu vực này, khi Cố Phi khiêng cô gái kia từ đường tắt loạng choạng đi ra, cũng không làm ai chú ý. Cảnh này quá bình thường, đa phần người tới nơi này chữa thương, một nửa cũng là do người ta khiêng về.

Thật vất vả tìm được chỗ trống, Cố Phi hướng phía trước vừa nhìn, đám người này còn náo nhiệt hơn chỗ bán chổi ở học viện Pháp Sư nữa, lúc này mới quay đầu hướng về cô gái nói: "Đến rồi, cô ở chỗ này xếp hàng đi. 'Hồi Ức Sương Chỉ' trả lại cho tôi"

"Nhiều người nhìn tui quá kìa!" Cô gái nhảy mắt mấy cái nói. Mỹ nữ đi đến chỗ nào đều bị người ta chú ý, tuy nhiên người nơi này mỗi người đều đau đến nhe răng nhếch miệng, đã không tâm tình nghe chuyện khác. Nhưng lợi dụng thường thức mỹ nữ để chuyển dời sự chú ý nhằm giảm bớt đau đớn, đây chính là cách mà Quan Vũ thời Tam Quốc dùng khi nạo xương dầy. Nhưng người ta là đánh cờ tương đối cao nhả, còn thường thức mỹ nữ là một môn nghệ thuật khác.

Cố Phi lại không nhúc nhích chút nào, xòe bàn tay ra, lạnh lùng nói: "Lấy ra"

"Thật sự có người đang nhìn tui! Ông nhìn bên kia đi!" Cô gái rất sốt ruột, âm lượng cũng cao dần lên, vừa nói vừa chỉ ngón tay. Vốn không có ai chú ý sang bên này, nhưng nghe cô gái gào to, cũng tò mò nhìn sang.

Kết quả mấy người nhìn sang con mắt sáng người, bước nhanh tới. Trong khu vực đông đúc này, bước nhanh như thế cũng không dễ dàng gì à!

"Quả nhiên là nó!" Năm người vừa đi tới gần đã bước nhanh hơn, Cố Phi cũng chưa rõ ràng gì lắm, năm người nọ đã bước tới gần, trợn mắt nhìn.

Cố Phi không biết bọn hắn, bọn hắn trừng mắt cũng không phải nhìn Cố Phi. Nhưng cô gái kia vừa động, lập tức thu hút sự chú ý của họ. Cô ta bắt lấy

tay Cổ Phi, vừa lắc lắc vừa nói: "Ách, bọn hần tìm được rồi, chạy mau!"

"Còn muốn chạy!" Năm người động tác nhanh chóng, chớp mắt đã vây quanh hai người.

Móa! Lại bị lừa rồi! Cổ Phi dĩ nhiên minh bạch, mấy tên trước mặt cũng là nếm qua đau khổ từ cô gái này rồi. Không nghĩ mình lại bị kéo vào, bị coi như là đồng bọn luôn.

"Mọi người dừng mạnh động! Tôi không có quen biết cô ta" Cổ Phi vội vàng giải thích.

"Không quen? Vậy sao dao găm của tao lại ở trên tay mày?" Một người quát.

Dao găm? Cổ Phi khẽ giật mình, mới lưu ý đến tay mình.

Đây là cái mà cô ta quăng qua cho mình, mình còn dùng nó để phóng vào cô ta, sau khi rút ra, vẫn còn cầm trên tay.

Con dao găm này cũng không phải là Hồi Úc Sương Chi, cũng chưa nhìn kỹ. Lúc này hần mới cẩn thận xem: Nộ Chi Hào Khiếu, lực sát thương còn cao hơn còn cao hơn Hồi Úc Sương Chi, ngoài ra sát thương +5%, tốc độ đánh +5%. So với Hồi Úc Sương Chi thì không bằng, nhưng cũng là một vật phẩm khó gặp. Cổ Phi đã minh bạch, con dao găm này khẳng định cũng là bị cô gái này lừa gạt người ta, nhưng ngặt một nỗi, nó lại nằm trong tay mình.

Vừa rồi cô ta còn lắc lắc cánh tay mình, cũng là để đối phương chú ý đến. Con dao găm này không giống Hồi Úc Sương Chi có hào quang dễ phân biệt, nhưng chỉ cần chú ý một chút vẫn có thể nhận ra, huống hồ còn là chủ nhân của món đồ này.

Mình lại bị tính kế, lúc này có nói cũng không thể giải oan được.

"Nhanh, giết ra ngoài!" Cô gái cao giọng hét to, lôi kéo Cổ Phi hướng phía trước xông tới.

Như vậy ngược lại sẽ tạo thành thế cục 2 vs 1, đối phương nhiều người, đương nhiên sẽ chia qua trợ giúp. Kết quả lại tạo ra lỗ hổng lớn, cô gái kia lập tức buông tay Cổ Phi, lắc mình một cái đã chui ra khỏi khe hở, cũng không quay lại mà vừa chạy vừa la lên: "Tui phải ông trái, gặp ở chỗ cũ!"

Cổ Phi cười khổ. Nếu như cô ta sớm nháy mắt ra hiệu, thì mình có thể cùng cô ta bỏ chạy rồi, dù sau cũng tăng Nhanh Nhẹn. Nhưng động thái này của cô ta hiển nhiên là đem hần vứt bỏ làm người chịu tội thay, cái gì mà tui phải ông trái gặp ở chỗ cũ, đơn giản là làm cho đối phương càng tin tưởng hần và cô ta là đồng bọn. Cô ta một thân Nhanh Nhẹn, càng dễ chạy thoát, chẳng qua là đem mình chôn ở chỗ này, đem kẻ địch của cô ta quăng qua cho mình. Nha đầu chết tiệt này, thật sự bị cô ta tính kế sắp đặt rồi.

Cô gái kia rất nhanh chạy khỏi quảng trường, chạy rẽ ngoặt vào mấy cái hẻm nhỏ, cuối cùng đem một tên được đối phương phân ra đuổi theo cắt đuôi.

Như là hết sức, cô gái đặt mông ngồi ngay đó. Nâng chỗ bị Cổ Phi đâm tổn thương lên, máu đã sớm thấm ướt băng gạc. Cô gái cắn răng, đem băng gạc xé ra, trong nội tâm âm thầm nguyện rửa trôi những phương diện khác làm cho giống thực tế, mà có nhiều chỗ lại trái ngược lẽ thường. Lại nói mình nặng cân, Pháp Sư chết tiệt. Cô gái thở dài.

Từ trong túi móc ra cái băng gạc, đem miếng vết thương lại băng bó lần nữa.

Nếu như chỉ nằm im, cái băng gạc này sẽ phát huy tác dụng, đem thương tổn phục hồi lại như cũ. Nhưng đây chỉ là cái băng gạc cấp thấp nhất, vết thương càng lớn, thời gian trị liệu càng lâu, lúc tại khu trị thương vẫn chưa hoàn toàn khỏi. Có điều, vì một cái dao găm cực phẩm, nhịn đau chạy xa thế cũng đáng, cái này so với cái gì mà Nộ Chi Hào Khiếu càng ngon hơn. Có điều phải nhanh tay bán một chút. Loại trang bị cấp thấp này, để càng lâu thì giá tiền sẽ càng giảm.

Cô gái nghĩ đến, vịn tường đứng dậy, khắp khiêng mà hướng đến chỗ mà cô muốn đến.

Nhà giao dịch.

Cùng nhà đấu giá giống nhau, đều là nơi để người chơi giao dịch với nhau. Nhưng hai chỗ này có điểm khác nhau.

Nhà đấu giá, là chỗ cho người chơi nộp một ít phí tổn, đem đồ vật muốn bán niêm yết giá rồi gửi lên để hệ thống bán hộ. Trong thời gian mà người chơi định trước, người chơi khác có thể tiến hành đấu giá, cuối cùng người trả giá cao nhất sẽ được.

Mà nhà giao dịch, tại đây người chơi có thể dùng tiền thật giao dịch.

Game Online phát triển cho tới hôm nay, vật phẩm ảo bán bằng tiền thật đã không còn là tin tức mới mẻ. Đối với cái này công ty trò chơi cũng không dị nghị. Nhưng bởi vì con đường giao dịch đủ loại, làm cho tính an toàn khá thấp. Cho nên, lần này Thế giới song song trực tiếp cung cấp một chỗ giao dịch tiền thật. Bên trong nhà giao dịch là một dàn máy tính, có thể thông qua máy chủ kết nối trực tiếp với internet. Người chơi thông qua chỗ này để kết nối ngân hàng chi trả tiền mặt.

Mà người bán phải đem vật phẩm của mình giao lên khu triển lãm, sau khi tiến hành thiết lập giá cả, cũng cung cấp số tài khoản ngân hàng. Sau khi làm xong, tin tức sẽ được truyền lên mạng.

Người mua có thể tại Website xem xét tin tức, cũng có thể vào khu triển lãm xem. Xác nhận muốn mua, thì thông qua ngân hàng trên mạng chuyển khoản vào hệ thống, sau đó vào Khu triển lãm nhận vật phẩm. Số tiền sau đó sẽ được chuyển vào tài khoản người bán.

Đây cũng là hình thức giống một số giao dịch trên mạng, có điều là do hệ thống cung cấp, do đó cũng uy tín hơn nhiều.

Cô gái đi vào sảnh giao dịch, đem Hồi Ước Sương Chi giao cho khu triển lãm, bắt đầu trên máy vi tính nhập vào tài khoản ngân hàng, rồi cuối cùng là thiết lập giá.

Bởi vì trò chơi mới mở không bao lâu, thị trường còn chưa chính thức hình thành. Cô gái chỉ có thể bằng kinh nghiệm của mình mà phán đoán giá cả. Cái thanh Hồi Ước Sương Chi này, bây giờ tuyệt đối là vũ khí cao nhất trong trò chơi, không ít đại gia sẽ bỏ tiền vì nó. Cô gái nghĩ nghĩ, trên bàn phím nhập vào 50000. Hít một hơi, đang chuẩn bị ấn xác nhận, bên cạnh một cánh tay duỗi ra cực nhanh, nhấn vào phím ESC, hủy bỏ thao tác.

Cô gái chấn động, xoay đầu lại, thấy Cố Phi mặt như cười mà không phải cười nhìn cô.

"Thứ này, cô chuẩn bị mua nó bằng năm vạn tệ à?" Cố Phi rất quan tâm mà hỏi thăm.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Vật hồi cố chủ

"A! Ông tới rồi hả!" Cô gái lộ ra khuôn mặt tươi cười, nói chuyện một cách thân thiết, cứ như là vợ đón chồng mới đi làm về vậy.

Cố Phi không bị quyến rũ, vẫn cười cười nói: "Cô chạy trốn nhanh đấy!" Nói xong lại cuối đầu nhìn lướt qua vết thương trên đùi cô gái, rồi nhanh chóng tung chân đạp một cái, "Chân của cô lành rồi à?"

Cô gái đau thấu tâm can, nhưng mặt vẫn không đổi. Còn chưa kịp trả lời đã nghe Cố Phi lầm bầm: "Đây cũng không phải là mảnh gạc tui băng bó mà."

"Ông cũng rất quan tâm người khác đấy!" Cô gái có chút ngoài ý muốn.

"Đương nhiên, bằng không lúc trước tôi cũng đã không đuổi theo cô, lúc này cũng không tìm được cô lần nữa" Cố Phi cười.

Cô gái nhìn qua Cố Phi, không nói chuyện, cũng không lộ vẻ gì cả, ai cũng không biết cô ta lúc này đang nghĩ gì.

Cố Phi lại nói: "Chắc cô cũng có thể đoán được tôi sẽ biết cô tới chỗ này giao dịch, chỉ có điều, cô không thể ngờ tôi đến nhanh như thế à?"

"Bọn họ đâu rồi?" Cô gái hỏi, bọn họ ở đây chính là đám người đã bao vây hai người ở khu trị thương ban nãy.

"Đi rồi!" Cố Phi nói.

"Bọn họ sao lại bỏ qua cho ông?" Cô gái nhin không được tò mò.

"Rất đơn giản, trả dao găm lại cho họ thôi" Cố Phi nói.

"Trả lại cho họ, họ sẽ tin tưởng lời ông nói hả?" Cô gái cảm thấy cái này khả năng không lớn.

"Đương nhiên cũng không dễ dàng tin tưởng. Nhưng mà, dao găm đã trả lại cho họ, đánh nhau thì bọn họ cũng không phải đối thủ của tôi, cô còn nói bọn họ làm gì được nữa?" Cố Phi hỏi lại.

"Bọn họ đánh không lại ông?" Về mặt cô gái kinh ngạc. Cô ta cũng học "Giám định thuật", nhìn ra được Cố Phi chỉ là Pháp Sư cấp 16, so với người chơi bình thường thì cao hơn thật, nhưng đối với người sở hữu được loại dao găm Nộ Chi Hào Khiếu này, khẳng định không phải dưới cấp 16. Hơn nữa bọn họ không phải một người, mà tận năm người lận.

Cố Phi chẳng hề để ý, chỉ cười cười.

"Nếu như đúng như ông nói, bọn họ không cách nào đánh bại ông, mà ông vẫn đem dao găm trả lại cho họ?" Nếu như vừa rồi chỉ là biểu hiện kinh ngạc, bây giờ trên mặt cô gái lại hiện lên vẻ khó tin. Cái dao găm kia tuy không bằng Hồi ước sương chi, nhưng theo ước tính của cô, ra giá trên dưới ba vạn vẫn có người mua đấy. Không tưởng tượng được Cố Phi lại đơn giản trả lại như thế, chẳng lẽ hẳn thật sự kiên trì đuổi theo mình, cũng không phải vì tiền?

"Ông cuối cùng là muốn sao?" Cô gái nhin không được hỏi.

"Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, đưa dao găm cho tôi." Cố Phi nói.

Ánh mắt cô gái vẫn bảo trì vẻ khó có thể tin được.

"Tôi biết cô vẫn không tin lời tôi nói. Cho nên, xem kia..." Cổ Phi thò tay chỉ sang bên cạnh, một bóng người từ sau Cổ Phi xuất hiện. Khuôn mặt có chút hèn mọn bi ối, nhưng hai mắt vô cùng sắc bén, đang gắt gao trừng mắt nhìn cô gái. Kiếm Quỷ.

"Thế này thì cô đã tin chưa?" Cổ Phi cười, "Dao găm không cần đưa cho tôi, trực tiếp trả lại cho hắn là được rồi. Hắn là ai thì không cần tôi giới thiệu nha."

Cô gái nhìn qua cũng giật mình, cuối cùng cũng gật gật đầu: "Được"

Trở lại khu triển lãm hủy bỏ giao dịch, cô gái cầm Hồi Úc Sương Chi, chần chừ nắm trong tay một hồi rồi cũng đưa qua. Có điều cô ta lại đưa cho Cổ Phi, chứ không phải là Kiếm Quỷ.

Cổ Phi tiện tay tiếp nhận, nhìn cũng không nhìn mà giao luôn cho Kiếm Quỷ. Mà Kiếm Quỷ thò tay nhận lấy Hồi Úc Sương Chi cũng không lộ ra khăn trương chút nào. Từ đầu đến cuối cũng chỉ là gắt gao nhìn chằm chằm vào cô gái.

Cô gái có thể tưởng tượng được trong lòng hắn tức giận thế nào. Chỉ có điều, đây là nhà giao dịch. Nếu nói về khu an toàn, thì đây chắc chắn là một khu an toàn bên trong khu an toàn.

Tại học viện Pháp Sư, hiện tại vẫn còn tình cảnh ngăn người hô to "Hỏa cầu". Mà ở chỗ này, Cổ Phi kêu một tiếng "Hỏa Cầu", chọt ở một góc sân có người lên tiếng. Đang xem xét các loại trang bị Pháp Sư, Hỏa Cầu bỏ qua bước nhanh tới.

"Ông có muốn nói gì với vị tiểu thư này không?" Cổ Phi hỏi Hỏa Cầu.

Hỏa Cầu gật gật đầu, nhìn về phía cô gái: "Tiểu thư, cô tên là gì thế?"

"Tịch Tiểu Thiên" Cô gái mặt không biến sắc, "Ông thì sao?" Cô ta hỏi lại.

"Tui tên là Hỏa Cầu" Hỏa Cầu thật cao hứng nói.

Tịch Tiểu Thiên không có phản ứng gì, ánh mắt lại tiếp tục chăm chú vào Cổ Phi.

Cổ Phi biết rõ, câu "Ông thì sao" của cô ta là hỏi hắn.

"Thiên Lý Nhất Túy" Cổ Phi nói kèm theo tiếng thờ dài. Hắn không thích cái tên này, nhưng hiện tại vẫn phải nhận lấy.

"Tên thật!" Tịch Tiểu Thiên nói.

Cổ Phi sững sờ, nhưng vẫn trả lời cô ta: "Cổ Phi"

Tịch Tiểu Thiên nhẹ gật đầu, sau lui lại mấy bước, dựa vào tường, ngồi bệt xuống đất. Tay vịn vào chỗ bị thương, nhìn qua Cổ Phi nói: "Bạo Lực Phi"

Cổ Phi khẽ giật mình, nhưng rất nhanh cãi lại: "Lừa Đảo Thiên!"

Bầu không khí có chút cổ quái, Kiếm Quỷ nhin không được nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

"Ách, chi là một cô bé thôi, không cần so đo đâu?" Cổ Phi nói với Kiếm Quỷ.

"Được!" Kiếm Quỷ không hề nghĩ ngợi, chỉ trả lời một chữ.

Cổ Phi cười cười: "Hiện tại đã lấy lại dao găm, ông lại muốn đi luyện cấp à?"

Kiếm Quỷ từ lúc tiến vào nhà giao dịch đến giờ cũng không nở nụ cười một cái nào, nhưng giờ lại nở một nụ cười rất khó coi: "Tui đi đây, có việc rồi!" Nói xong cũng không nhìn ba người, xoay người bỏ đi.

"Móa, lạnh lùng à! Đúng là nhìn không ra, hắn thực tế cùng phong thái trong truyền thuyết có vài phần giống nhau đấy" Hỏa Cầu nói, lại bổ sung một câu: "Ngoại trừ tướng mạo"

Cổ Phi thờ dài: "Vấn đề này tui cũng không phản đối"

"Chúng ta thì sao?" Hỏa Cầu nhìn sang Cổ Phi, lại nhìn nhìn qua Tịch Tiểu Thiên, hỏi.

"Tui cũng đi luyện cấp đây" Cổ Phi trả lời, "Còn ông?"

Hỏa Cầu không trả lời, con mắt xoay tròn trên người Tịch Tiểu Thiên, mà người ta lại chả thèm nhìn hắn một cái, cũng coi như cho đại ca tí mặt mũi nên đành nói: "Tui cũng đi luyện cấp"

"Vậy thì đi thôi!" Cổ Phi quay người.

"Này!" Tịch Tiểu Thiên đột nhiên hô.

Hỏa Cầu nhanh chóng quay lại, giống như hấn là Pháp Sư nhanh nhẹn chính hiệu.

Tịch Tiểu Thiên vẫn y nguyên trực tiếp bỏ qua hấn, chỉ là nhìn qua Cố Phi: "Chân của tui!" Cô ta chỉ chỉ bắp chân của mình.

Cố Phi thấy chỗ băng bó lại có máu chảy ra, đi đến gần thở dài nói: "Cô thật sự rất nặng, tôi vắt không nổi cô!" Vừa nói vừa vuốt vuốt chỗ ban nãy đã vắt cô ta bên vai phải.

Tịch Tiểu Thiên nhìn hằm hằm lấy hấn.

Cố Phi thở dài, thò tay: "Băng gạc"

Tịch Tiểu Thiên móc túi ra một cái băng gạc đưa cho Cố Phi. Hấn cúi xuống, xé miếng gạc cũ ta, một lần nữa thay thế: "Tôi nói rồi! Kỹ thuật băng bó của tôi sao lại vô dụng? Cô xem, là do cô băng không kỹ"

Cố Phi quấn quanh hai ba vòng, rồi đứng dậy: ""Được rồi, sẽ không chảy máu nữa đâu, trừ khi cô tự mình gây ra, như vậy cũng đừng trách tôi"

"Đi thôi!" Hướng Tịch Tiểu Thiên phát phát tay, Cố Phi cùng Hỏa Cầu đi ra ngoài. Bước đi được một tí, Cố Phi nhận được tin tức hệ thống: Tịch Tiểu Thiên gửi yêu cầu kết bạn.

Cô gái này...xưng tên là Tịch Tiểu Thiên, rồi hỏi tên thật của mình, cái này là tên thật của cô ta rồi? Trong trò chơi mọi người đều xài tên giả, mà một tên lương gạt lại đi xài tên thật, thế giới này còn có logic không chứ? Cố Phi lăm bằm.

Ra khỏi nhà giao dịch, cửa sổ chat của Cố Phi vẫn chưa đóng lại.

"Cảm ơn ông nha. Nếu không phải ông nói với tui, tui cũng không biết trong trò chơi còn có cái nhà giao dịch này" Cố Phi gửi tin, đối tượng là Hồng Nhất Tiểu.

"Ha ha! Đã tìm được trong nhà giao dịch?" Hồng Nhất Tiểu trả lời

"Ừ, đã không còn việc gì nữa rồi" Cố Phi nói.

"Có muốn thông báo kẻ lừa đảo với tui không?" Hồng Nhất Tiểu hỏi.

"Cái này, không cần đâu..." Cố Phi nói.

"Bao che lừa đảo à? Hiếm thấy à nha, là mỹ nữ hả?" Hồng Nhất Tiểu gửi sang.

"Hình dáng đúng là mỹ nữ" Cố Phi thành thật.

Hồng Nhất Tiểu trả lời: "Tôi nhắc nhở ông. Theo kinh nghiệm hành nghề mấy năm của tui, người chơi nữ mảnh khảnh lừa bịp không những đáng sợ, mà trả thù còn đáng sợ hơn nhiều, ông coi chừng á!"

"Trò chơi rộng lớn như thế, sau này muốn gặp lại cũng khó" Cố Phi nói.

"Thật không?"

"Ách...có lẽ vậy!" Cố Phi lại thành thật. Người ta đã chủ động thêm bạn rồi, sau này có lẽ sẽ chủ động tìm tới tận cửa, còn có lẽ gì nữa!

"Không nói với ông nữa, tui lượn cấp tiếp"

"Này, cho tui ra địa điểm của BOSS đi, còn Nhiệm vụ ẩn nữa, tin tức trang bị cực phẩm luôn!" Cố Phi nói.

"Đừng đùa, tui đã tự mình hạn chế quyền hạn GM rồi" Hồng Nhất Tiểu nói.

Cố Phi cũng chỉ là thuận miệng đùa một chút, đương nhiên cũng không phải muốn tin tức thật, lại gửi một cái emo tươi cười, rồi đóng cửa sổ chat lại.

"Hỏa Cầu! Á nhầm!" Cố Phi vừa kêu một tiếng, lập tức ý thức được tên này không thể gọi bậy.

Mặc dù thế, Hỏa Cầu trước mặt đã từ từ bay lên, còn nhắm vào người Hỏa Cầu: "Ông sao thế!"

"Nói nhầm!" Cố Phi nói, "Nhưng tên của ông quá bất tiện rồi, đổi cho tui cái biệt danh khác đi!"

Hỏa Cầu theo thường lệ trước hết lại nguyên rủa thề bạn 180 lần, rồi mới hướng Cố Phi nói: "Đã vậy thì gọi tui là Tiểu Hỏa đi".

"Tiểu Hỏa....Uhm, trước hết cứ gọi thế đi!" Cố Phi nói.

Hai người nói xong hướng bên ngoài thành đi tới, Hỏa Cầu đột nhiên nhớ tới chuyện gì: "Túy ca..."

"Gi?"

"Vừa rồi uống rượu, ông nói để ông trả, nhưng ông đột nhiên bỏ đi, vẫn là do tui trả đó!" Hỏa Cầu nói.

"Vậy sao? Vậy thì lần sau tui mời?" Cổ Phi chẳng hề để ý.

"Tui sao cảm thấy ông sẽ quỵt nợ? Hỏa Cầu ý thức được nguy cơ mãnh liệt.

"Sao vậy được! Tui là cái loại người vô sỉ thế sao?" Cổ Phi nói.

"Vốn không giống, nhưng hiện tại, tui càng xem càng giống" Hỏa Cầu lo lắng.

"Thật ra, tui là người không thích bắt nạt" Cổ Phi nở nụ cười, "Nhưng mà tui thích giết người quen!"

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Khó có thể giải thích được

Chớp mắt, Thế giới song song Open Beta đã một tuần rồi. Người chơi đã cố gắng thích ứng với những trải nghiệm mới mà trò chơi mang lại. Là một giáo viên, Cổ Phi đi đâu cũng nghe học trò bàn luận về trò chơi này. Đương nhiên, Cổ Phi không thể ngồi một chỗ chém gió với tụi học sinh này được. Mà Cổ Phi cũng yêu cầu A Phát không được nói với ai chuyện mình cũng chơi trò chơi này.

Kỳ thật giáo viên thì cũng là người, còn là một người trẻ tuổi, cũng như bao học sinh khác mê chơi điện tử. Chỉ có điều, vì vấn đề phát huy tấm gương sáng cho đàn em noi theo, đối với những thứ mà học sinh ưa thích, hắn đều tỏ vẻ dè chừng quan tâm. Cổ Phi mặc dù là giáo viên thể dục, nhưng vẫn dựa theo quy tắc này mà làm.

Bất quá đối với đồng nghiệp cùng học trò mà nói, biến hóa của Cổ Phi cũng rất rõ ràng: Hắn đã không còn chém gió về công phu của hắn nữa rồi.

Thầy Cổ Phi cuối cùng cũng biến trở về người bình thường rồi! Cái này vậy mà trở thành tin tức không nhỏ lan truyền trong trường.

Cổ Phi không để ý tới những điều này, mỗi ngày thời gian rảnh rỗi, hắn đều chơi Thế giới song song. Hắn ưa thích cái thế giới giả tưởng này, nơi mà hắn có thể tùy ý thi triển công phu của mình.

Có điều, Cổ Phi cũng không quên đây là trò chơi, mà trò chơi thì phải cần xem xét nhiều tin tức cập nhật mới được.

Mỗi lần lên được mấy cấp, hắn đều ra ngoài trang web nghiên cứu một chút, tìm chỗ luyện cấp tiếp theo.

Cổ Phi lựa chọn dựa trên ba yếu tố: quái hình người, tay gần, cấp độ cao hơn mình.

Lựa chọn quái hình người cũng tay gần là để thi triển võ công của mình. Cổ Phi không phải là vì mê chơi mà chơi game online, hắn vì công phu của mình mà chơi game này. Quá trình luyện cấp bị người ta coi là buồn tẻ chán ngắt, đối với Cổ Phi thì chỉ như là một buổi tập võ, cho nên hắn chưa bao giờ thấy buồn chán, cho dù lặp đi lặp lại một động tác cả ngàn lần, hắn cũng hết sức nhập tâm.

Còn chuyện vượt cấp đánh quái thì là muốn thắng cấp nhanh rồi. Kinh nghiệm của quái trong Thế giới song song là cố định, cho nên quái càng cao cấp thì kinh nghiệm càng nhiều, cho nên vượt cấp đánh quái là phương pháp tăng cấp nhanh nhất. Cổ Phi có năng lực, dĩ nhiên là sẽ lựa chọn phương thức này rồi. Chỉ có điều, bởi vì người chơi thường không có kỹ xảo công phu, cho nên cũng có giới hạn vượt cấp đánh quái. Cơ bản vượt quá từ 20 cấp trở lên, không phải hắn không theo kịp tốc độ, mà chỉ không thể phá nổi phòng thủ của quái.

Tình huống này làm hắn nhớ lại thời gian cùng cha luyện võ.

"Con còn nhỏ, lực yếu, cho nên lực công kích của con không ảnh hưởng đến cha". Cha hắn bị một quyền của hắn đánh trúng, vẫn vui tươi hơn hờ. Lại áp sát rồi cho hắn một quyền té xuống đất, vẫn tiếp tục vui tươi hơn hờ: "Con thấy vai của cha động, biết rõ cha muốn đánh con, có thể con sẽ tránh được. Có điều lại không tránh được. Tại sao? Bởi vì tay chân của con không theo kịp mắt con, cho nên còn phải luyện mới được."

Đây là một lần khiêu chiến lúc nhỏ của hắn đấy, hắn hoài niệm cảm giác hứng thú ấy. Hiện tại, hắn lại một lần nữa có cơ hội sẽ trải nghiệm cảm giác hứng thú này, sao hắn có thể bỏ qua cho được.

Đi luyện cấp, rồi lên cấp, lại đi khiêu chiến kẻ địch mạnh hơn. Trong Game Online thì chỉ đơn giản là như thế.

Ngày hôm nay, cuối cùng Cổ Phi cũng lên cấp 30.

Mỗi người chơi khi thăng cấp đều sẽ liếc qua ống kính nghiệm cần để thăng cấp tiếp theo. Cố Phi cũng không ngoại lệ, nhưng nhìn cái này lại làm cho hắn lắp bắp kinh hãi.

Không làm đó chứ? Đây là kinh nghiệm cần để thăng cấp 31 sao? Tui đang là cấp 30 hay cấp 300? Cố Phi nghĩ.

Kinh nghiệm thăng cấp so sánh với lần trước, tăng không còn là 10% nữa, mà trực tiếp tăng lên 10.

10 lần!

Chưa từng nghe nói có cái Game Online nào thăng cấp khoai như thế.

Cũng trong lúc này, đối với lượng người chơi khổng lồ của Thế giới song song, thì lượng người lên cấp 30 cũng càng lúc càng nhiều.

Mỗi người khi thăng cấp đều há hốc mồm kinh ngạc.

Tất cả mọi người điên cuồng, tưởng đây là BUG, đều hướng công ty trò chơi mà đòi giải thích. Thời khắc này, không còn ai tiếp tục đi luyện cấp nữa.

Công ty trò chơi rất nhanh đăng lên tin tức.

Số liệu là bình thường, không phải BUG. Sờ dĩ như vậy là do công ty trò chơi điều chỉnh lại kinh nghiệm cần để thăng cấp lên 30.

Do ngày đầu tiên Open Beta đã xảy ra sự kiện bạo lực trên diện rộng. Người chơi ỷ vào thân thể cường tráng lúc mới tạo nhân vật, bắt nạt người chơi nghề nghiệp yếu đuối. Công ty trò chơi không có cách nào can thiệp, chỉ có thể điều chỉnh số liệu, tận lực giảm thiểu tình trạng này.

Mà sau khi trải qua thảo luận nghiên cứu, quyết định giảm lượng kinh nghiệm cần để thăng lên cấp 30.

Điều này làm người chơi rất nhanh thăng lên 30.

Cấp độ này được xem là cấp độ mà các nghề nghiệp đạt tới cân bằng. Bất kỳ nghề nghiệp nào, lên tới cấp độ này đều sẽ có năng lực tự bảo vệ mình. Nếu dựa vào ưu thế thể chất, lên cấp 30 sẽ không còn phát sinh chuyện này nữa. Đương nhiên, nếu người chơi mà là một con gà siêu cấp thì công ty cũng không còn cách nào khác.

Đây cũng là một lý do thuyết phục, bởi vì sự kiện bạo lực đầu trò chơi thì ai ai cũng biết, đối với quyết định này cũng không có dị nghị. Người chơi phát hiện cũng không có lỗi gì, lúc này mới quay trở lại luyện cấp tiếp.

Mà Cố Phi cũng chả biết tình huống này.

Sau khi xác nhận mình không phải cấp 300, mà kinh nghiệm thăng cấp lại có nhiều số 0 quá, mí mắt Cố Phi chỉ nhảy lên một cái, lập tức hồi phục như cũ. Vốn định tìm Hồng Nhất Tiểu hỏi một tiếng, có điều mở danh sách bạn bè ra thì không thấy ông online, cho nên thôi bỏ qua.

Cho dù có sai lầm gì, thì công ty trò chơi cũng sẽ tự động sửa chữa, mình cứ nắm bắt thời gian luyện công là được! Cố Phi lại dựa theo con đường đã định sẵn, tiến đến khu luyện cấp.

Khu luyện công cấp 30 của Cố Phi là khu luyện cấp 40 của người ta đấy.

Kỳ thật người chơi cũng có thể vượt cấp đánh quái. Chỉ là quái cấp cao, máu nhiều thủ cao, da trâu rất dày, dựa vào thời gian phải bỏ ra cùng kinh nghiệm đạt được, người chơi đều cảm thấy không đáng. Nhưng nếu có kỹ thuật, thì sẽ lên cấp rất nhanh.

Đi tới bên ngoài khu luyện cấp, bất ngờ lại gặp Kiếm Quỷ, hắn dùng khẩu khí anh dũng, nói ra lý luận này.

Cố Phi đương nhiên cũng tính toán như thế, duy chỉ có một điểm bất đồng: Kiếm Quỷ thăng cấp là thăng cấp, mà Cố Phi mỗi khi thăng cấp đều ngộ ra một ý lý giải về công phu của mình, nếu như đơn thuần chỉ là xét khía cạnh chơi game, hắn tuyệt đối không tích cực như vậy.

Lúc này Kiếm Quỷ đã là cấp 30 với một nửa ống kính nghiệm. Hiển nhiên, hắn lên cấp 30 sớm hơn so với người ta nhiều, nhưng hắn và Cố Phi cũng giống nhau, chỉ là ngạc nhiên một tí, rồi cũng bỏ qua mà luyện cấp tiếp.

Hắn huyền vài câu, Cố Phi nói "Không quấy rầy ông luyện cấp", rồi bỏ đi hướng chỗ khác mà tìm quái.

Hai người cũng không mời nhau cùng tổ đội luyện cấp.

Theo Kiếm Quỷ, hắn có phương pháp tự mình luyện cấp, thêm một người vào thì phải chia kinh nghiệm, ban đầu có thể nhanh đấy. Nhưng so sánh thời gian, hiệu suất sẽ giảm xuống.

Mà Cố Phi cũng biết Kiếm Quỷ đánh quái không cần ai giúp, hướng chỉ hắn cũng là muốn vừa luyện võ vừa đánh quái, cũng không cần ai phụ trợ.

Ngắm hiểu lẫn nhau, mỗi người một đường.

Tách ra, Cố Phi hâm mộ mà nhìn thanh Hồi Úc Sương Chi trong tay Kiếm Quỷ. Sự thật chứng minh, ánh mắt Tịch Tiểu Thiên hoàn toàn chính xác. Hồi

Úc Sương Chi này, sợ là năm vạn tệ là còn ít.

Dao găm này lực sát thương không cao, cũng không phải ở tỷ lệ chí mạng, càng không phải tỉ lệ đóng băng, mà có giá trị ở dòng +25 Nhanh Nhẹn.

Người chơi mỗi khi thăng cấp chỉ được cho 5 điểm, mà mang cái dao găm này tương đương sẽ tăng 5 cấp. Nếu dùng để vượt cấp đánh quái mà nói, giá trị này không cần phải giải thích nhiều.

Nếu cái này mà cho mình dùng, hiện tại mình cũng có thể vượt thêm 5 cấp nữa mà đánh quái, Cổ Phi thầm nghĩ. Lúc trước trả lại cho Kiếm Quỷ, mà còn giúp hắn tìm về, Cổ Phi cũng không hối hận. Đây chính là vấn đề nguyên tắc.

Khu vực hai người luyện cấp cách một đoạn rừng nhỏ, tầm nhìn bị hạn chế. Chỉ có thể mơ hồ nghe được tiếng quái kêu thảm thiết. Mà khác nhau ở chỗ, bên Kiếm Quỷ thì lúc kêu lúc dừng, còn bên Cổ Phi thì kêu thảm thiết liên tục.

Kiếm Quỷ cần nghỉ ngơi khôi phục Sinh Mệnh. Trong Thế giới song song, trạng thái "Đang chiến đấu" thì không thể sử dụng được phẩm hồi phục Sinh Mệnh. Khi ở trạng thái "Hòa bình" mới có thể sử dụng, hồi phục Sinh Mệnh rất nhanh. Trong quá trình chiến đấu, chỉ có thể vận dụng các kỹ năng khôi phục, hoặc là một ít trang bị đặc thù có hồi phục Sinh Mệnh.

Có thể nói, trong Thế giới song song, luyện cấp một mình là vô cùng khó khăn.

Đương nhiên Cổ Phi là một thứ khác người. Hắn không cần kỹ năng, thậm chí chỉ đánh thường để công kích, hiệu suất so với Đạo Tặc cấp 30 Kiếm Quỷ mà mỗi kỹ năng đều phát huy triệt để còn cao hơn.

Kinh nghiệm hai người chênh lệch như thế là do Cổ Phi còn phải đi làm, ngoài ra mỗi ngày hắn đều phải luyện công trong thực tế, đây không phải chỉ chơi game là có thể thay thế được.

Mà Kiếm Quỷ, Cổ Phi không biết hắn làm gì, tóm lại chỉ cần mình online, sẽ thấy tên của hắn vĩnh viễn sáng trưng. Đúng là một game thủ chuyên nghiệp trong truyền thuyết, Cổ Phi một bên vừa luyện công vừa nghĩ.

Mà cánh rừng bên kia, Kiếm Quỷ cũng nghĩ đến Cổ Phi.

Mới mấy ngày không gặp, thằng này cũng cấp 30 rồi.

Một tuần lễ cấp 30, ở trong mắt Kiếm Quỷ thật ra cũng chỉ là một thành tích kém cỏi thôi.

Nhưng mà hắn mỗi ngày đều online rất lâu, hơn nữa cũng chú ý Cổ Phi. Cho nên hắn biết rõ thời gian Cổ Phi chơi game.

So sánh thời gian, Kiếm Quỷ khiếp sợ: Hiệu suất thật đáng sợ, vượt qua cả hiệu suất của mình.

Đồng thời, hắn đối với trang bị của Cổ Phi rất buồn bực.

Pháp Sư cấp 30 rồi, mà cả người mặc toàn thứ gì đâu? Áo choàng Pháp Sư tân thủ vẫn chưa cởi ra, bên hông phồng lên, không phải cầm dao găm chứ? Trên đầu còn đội cái mũ rơm, hình như là trang bị của Chiến Sĩ? Chân thì lại mang giày vải, giống như là trang bị Đạo Tặc của mình dùng rồi!

Ông trời ơi! Đây rốt cuộc là cái sự tình gì???

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Đường đao cửu liên

Kiếm Quỷ đã bị một thân trang bị của Cổ Phi làm cho rung động, rung động đến mức hắn muốn xáp vô mà dùng "Giám định thuật" nhìn một chút. Có điều cũng không cần thiết lắm, một thân trang bị của Cổ Phi bình thường đến mức không thể bình thường hơn, đây đường đây chợ. Trang bị cực phẩm, lúc nào cũng có vẻ ngoài khác biệt, ví dụ như "Hồi Úc Sương Chi".

Nghe bên kia tiếng quái thảm thiết kêu liên tục không dứt, Kiếm Quỷ nhin không được.

Thằng này đến tột cùng là đánh quái thế nào vậy? Với tư cách là một người am hiểu tất cả kỹ năng trong trò chơi, Kiếm Quỷ chỉ cần nghe âm thanh là có thể phân biệt đại khái được chiêu thức, nhưng lúc này hắn lại không thể đoán được cử động của Cổ Phi.

Đối với người muốn tìm hiểu tột cùng trò chơi, cuối cùng hắn cũng nhin không được, chuẩn bị đi nhìn trộm một phen.

Vì muốn xem một cách trực tiếp, Kiếm Quỷ lựa chọn sử dụng "Tiềm Hành", lén lút tiếp cận.

Kỹ năng trong "Thế giới song song" cũng không phải học một lần vắt và suốt đời nhàn nhả, kỹ năng sẽ do việc luyện tập không ngừng mà tăng cấp. Mỗi giá trị tăng lên, được gọi là độ thuần thực, độ thuần thực càng cao, hiệu quả kỹ năng đương nhiên lại càng tốt. Phương thức tăng độ thuần thực có rất, ví dụ như sử dụng liên tục, hoặc là phần thưởng trong một ít nhiệm vụ, hoặc là một ít trang bị...

Tiền Hành hiển nhiên là kỹ năng tối trọng yếu của Đạo Tặc, Kiếm Quỷ lại càng coi trọng nó, cho nên hắn luyện tập không ngừng, trước mắt đã đạt tới tiêu chuẩn khá cao. Dựa vào phần giới thiệu kỹ năng, hiện tại Tiền Hành của Kiếm Quỷ đã không còn thời gian hạn chế, chỉ cần không phải công kích hoặc là bị công kích, có thể vĩnh viễn bảo trì trạng thái Tiền Hành. Tuyệt đối là chiêu thức nhìn trộm siêu cấp.

Kiếm Quỷ bắt đầu Tiền Hành, đi xuyên qua đoạn rừng cây, cuối cùng thấy được Cổ Phi.

Rừng cây không có gió, nhưng Kiếm Quỷ lại rõ ràng cảm thấy có chút lạnh, là lạnh trong lòng.

Hình thức đánh quái của Cổ Phi đã đem mấy năm tích lũy kiến thức về Game Online của hắn triệt để phá huỷ rồi.

Xoay người tinh tế, đem áo choàng Pháp Sư tung bay trong gió, nón rom hơi cũ che nửa khuôn mặt. Giơ tay chém xuống, hàn quang lưu động quanh mình, quái vật liên tiếp không ngừng kêu thảm thiết. Trong tay Cổ Phi, rõ ràng là một thanh đao.

Đao hình dáng giống như Đường đao, ở trong tay Cổ Phi bay múa cực nhanh, Kiếm Quỷ thường thức từng đao từng đao mà hồn bay phách tán.

Cổ Phi công kích rất đẹp, đẹp một cách hoàn mỹ.

Nhưng mặc dù xinh đẹp, cũng chỉ là công kích bình thường!

Một Pháp Sư cầm đao, dùng đánh thường chém quái, so với hắn còn nhanh hơn, việc này nói ra, liệu có ai tin không? Kiếm Quỷ mờ mịt.

Có điều nhìn kỹ một lát, Kiếm Quỷ phát giác Cổ Phi đánh đánh, bên trong ẩn chứa một chút ảo diệu.

Mỗi một đao hắn xuất ra, đều có thể đạt tới tổn thương lớn nhất!

Game Online thiết lập giá trị sát thương của vũ khí thường thường là một khoảng từ nhỏ nhất đến lớn nhất. Hơn nữa nhỏ nhất cùng lớn nhất chênh lệch không nhỏ. Cho tới nay, việc lựa chọn vũ khí có lực sát thương lớn nhất càng cao càng tốt, hay là chọn khoảng sát thương có độ chênh lệch nhỏ, tính ổn định cao, đây là một chủ đề tranh luận không ngớt. Mà làm sao có thể làm sao có thể phát huy sát thương lớn nhất của vũ khí là một bài toán không có đáp án. Nói chung là đều dựa vào ăn ở để quyết định...

Nhưng Thế giới song song hoàn toàn mô phỏng thực tế, Kiếm Quỷ đã mơ hồ cảm thấy, sát thương lớn nhất cùng sát thương nhỏ nhất, đã không còn dựa vào ăn ở nữa rồi, mà hoàn toàn do người chơi quyết định.

Theo Kiếm Quỷ dự đoán, mỗi một lần công kích đánh càng chuẩn, lực đạo phù hợp, như vậy tổn thương sẽ càng cao.

Trước mắt Cổ Phi chính là như vậy.

Kiếm Quỷ tin tưởng, mỗi một kích của hắn, cho dù sát thương không phải đạt tới lớn nhất, nhưng cũng gần gần như vậy rồi. Kiếm Quỷ đã luyện cấp ở chỗ này khá lâu, biết rõ quái ở đây có bao nhiêu máu, ngay vừa rồi, hắn thấy rõ ràng lúc Cổ Phi chém tiêu quái mấy đao, tính toán một tí là sẽ biết được sát thương gây ra. Kết hợp cùng với nghề nghiệp Pháp Sư của Cổ Phi, hắn kết luận mỗi đao của tính toán đều là sát thương lớn nhất.

Thao tác! Giờ khắc này, cái từ này lại xuất hiện trong đầu Kiếm Quỷ.

Ai nói Game Online VR không có thao tác? Thao tác này so với mấy Game Online tầm xàm bá láp như nhấn chuột, gõ bàn phím còn cao cấp hơn nhiều.

Cái này là thao tác truy cầu sát thương cao nhất... Đúng, đã vậy gọi nó là cực hạn thao tác! Kiếm Quỷ phảng phất chứng kiến một mảnh thiên địa mới, nhìn không được mà hưng phấn.

Đúng lúc này, Cổ Phi bắt đầu vừa đánh vừa lui, một bên chém, một bên lùi về phía sau.

"Sao vậy, hắn cũng cũng cần nghỉ ngơi sao?" Kiếm Quỷ kỳ quái, hắn không phát hiện Cổ Phi bị thương à! Tuy trong trò chơi cũng có thiết lập độ mệt nhọc, nhưng nói thật, cái này sẽ làm ảnh hưởng đến người chơi đấy. Thử nghĩ nếu một người bình thường với thể lực cũng bình thường nổi, lại chiến đấu với tần suất cao, có lẽ chỉ vài phút là mệt đứt hơi, như vậy trò chơi này còn ai chơi nữa?

Mặc dù vẫn có độ mệt nhọc, nhưng được thiết lập để giảm xuống khá chậm. Có người nói chẳng qua chỉ là làm cảnh. Theo lý thuyết thì nhà phát hành không muốn làm thế đâu, sẽ bị mất người chơi thì sao!

Chẳng lẽ cực hạn thao tác làm thanh mệt mỏi tụt nhanh chóng sao? Kiếm Quỷ trầm nghĩ. Nếu như là như vậy, cũng có chút được không bù mất được không bù mất rồi, bởi vì độ mệt nhọc hạ thấp chậm, khôi phục cũng chậm, trước mắt còn không có phương thức phục hồi nhanh chóng, chỉ có thể ngồi chờ, không thì logout thôi. Nhưng ở trong mắt Kiếm Quỷ xem đây là tuyệt đối không đáng.

Mặc kệ là chuyện gì, Cổ Phi cũng vừa đánh vừa lui, mà quái vẫn từng bước bị hạ gục, lại thoát khỏi phạm vi công kích của đám quái, nên cũng không có con nào mới đuổi theo, đợi đến lúc hắn lui đến bên cạnh rừng cây thì một đao vừa vụt đem con cuối cùng đánh gục.

Đặc sắc! Kiếm Quỷ thầm kêu. Đoạn đường lui về này, vô cùng chuẩn xác, đạt đến bốn chữ cực hạn thao tác rồi.

Nhưng đặc sắc vẫn còn phía sau. Sau khi hạ xong quái, Cổ Phi một tay cầm đao, một tay nâng mũ rom, lộ ra nửa khuôn mặt bị che khuất, nhìn qua chỗ Kiếm Quỷ đang núp, cười cười nói: "Có chuyện gì thế?"

Kiếm Quỷ quay đầu lại, cũng không thấy có ai ở đằng sau.

"Ông đang nói tui? Ông có thể trông thấy tui?" Kiếm Quỷ về mặt kinh ngạc.

"Nhìn không thấy, nhưng tui cảm giác được" Cổ Phi nói.

"Điều này không có khả năng!" Kiếm Quỷ kinh ngạc, đột nhiên nhớ tới ngày hai người PK, lúc mình tung một chiêu Bối Thử. Lúc ấy cứ tưởng khi tung chiêu bị hiện hình trong chớp mắt, Cổ Phi phát giác, cho nên phản ứng nhanh nhạy quay lại bắt được mình.

Kết hợp với chuyện trước mắt! Chẳng lẽ hần sớm đã biết rõ chính mình tiềm phục tại một bên sao?

Cái này tính là gì? Cũng là thao tác sao? Kiếm Quỷ mờ mịt.

"Tui nói ông á, còn không mau hiện nguyên hình đi!" Cổ Phi hô. Hần biết rõ Kiếm Quỷ ở đây, nhưng cũng không nhìn thấy Kiếm Quỷ. Tiếng nói của Kiếm Quỷ từ không khí truyền đến, điều này có chút quỷ dị.

Kiếm Quỷ tắt Tiềm Hành, bóng người dần dần hiện ra.

"Có việc gì?" Cổ Phi hỏi tiếp.

"Tui muốn xem ông đánh quái một chút" Kiếm Quỷ nói.

"Thế nào?" Cổ Phi cười.

"Rất đẹp!" Kiếm Quỷ gật đầu.

"Cái này gọi là Đường Đao Cứu Liên..."

"Đường Đao Cứu Liên?"

"Ừ!" Cổ Phi gật đầu.

Đây là cái gì? Là tên gọi của thao tác hả? Đường đao, hai năm trước trong một game online đề tài võ hiệp cũng có loại trang bị này, mà cấp rất thấp. Kiếm Quỷ thâm nghĩ, kinh nghiệm cùng kiến thức của hần đều giới hạn trong game online, Đường đao đại danh鼎鼎, lại bị hần suy diễn thành một món trang bị hèn mọn.

"Phân lưu tam thức!" Cổ Phi đột nhiên quát, đao trong tay vung lên, chém ngang ba cái cực nhanh trong không khí.

"Đoạn lãng tam thức!" Lôi vừa ra khỏi miệng, khí thế đã biến, như mãnh hổ xuống núi, hướng trước người chém ba cái mãnh liệt.

"Sí nhật tam thức!" Đao hướng trước người rút lại, theo tay vung lên, suru suru suru ba cái liên tục.

"Đường đao cứu liên, có thể vót, chém, đâm ba loại kỹ xảo vận dụng linh hoạt, hơn mười năm học võ vẫn chưa hoàn toàn thông hiểu đạo lý, thật mất mặt, chút chiêu thức ban này tính là gì?" Cổ Phi cười cười tự giễu.

Kiếm Quỷ chỉ biết mờ mịt gật đầu. Hần hoàn toàn không hiểu Cổ Phi đang nói cái gì, trong mắt hần, Cổ Phi vừa rồi chỉ là đâm chém loạn xạ ngẫu, chẳng có tí đặc sắc nào so với khi đánh quái lúc nãy.

"Đúng rồi, ông tìm tui có chuyện gì?" Cổ Phi hỏi.

Kiếm Quỷ thật sự có chút việc, chỉ là một mực dẫn đo, nhưng lại nhìn thấy "cực hạn thao tác" của Cổ Phi, cuối cùng cũng đã quyết định: "Tui có người bạn, muốn tìm mấy người cùng gia nhập đội lính đánh thuê, ông có hứng thú không?"

"Đội lính đánh thuê?"

"Ông không biết?"

"Biết chứ, đương nhiên biết" Từng xem qua nhiều tin tức, Cổ Phi sao lại không biết hai dạng tổ chức của trò chơi chứ.

Công hội cùng dòng binh đoàn.

Công hội, giống như bang phái của Game Online bình thường khác. Trong "Thế giới song song", một người đăng ký, hai mươi người hưởng ứng, có thể thành lập công hội.

Mà dong binh đoàn, thì khác với các game online khác. Không yêu cầu nhân số, cho dù là một người cũng có thể thành lập tổ chức đánh thuê. Thành lập, rồi nhận nhiệm vụ lính đánh thuê do hệ thống tuyên bố, kiếm tiền, kinh nghiệm, hoặc là phần thưởng khác. Ngoài ra, người chơi cùng các công hội khác cũng có thể ban bố nhiệm vụ, đưa ra thù lao, nếu có dong binh đoàn tiếp nhận, cũng có thể nhận phần thưởng. Đương nhiên thù lao do người chơi đưa ra thì không thể là kinh nghiệm được, chỉ có thể là tiền hoặc một loại trang bị nào đó.

Mà công hội cùng dong binh đoàn cũng công hội không có xung đột, nói cách khác là người chơi đã gia nhập công hội cũng có thể thành lập dong binh đoàn. Có điều xu thế trước mắt, là mỗi công hội đều tự tạo cho mình một dong binh đoàn. Bởi vì dong binh đoàn tuy một người có thể thành lập, nhưng nhiệm vụ lính đánh thuê hệ thống tuyên bố, căn bản một người cũng không thể hoàn thành. Nếu là một người, thì cũng chỉ có thể tiếp nhận nhiệm vụ đơn giản do người chơi đưa ra thôi. Cho nên, việc công hội bồi dưỡng được một dong binh đoàn cường đại, đã là sự kiện nóng hổi trong trò chơi rồi.

Cổ Phi lúc này cười cười nói: "Sao, muốn tui gia nhập dong binh đoàn của công hội Nghịch Thiên mấy ông à?"

Kiểm Quý cười khỏ một cái: "Nghịch Thiên đẹp rồi"

"Hả, tại sao?" Cổ Phi kỳ quái, công hội phải là người chơi đạt cấp 30 mới có thể tuyên bố thành lập, người chơi cấp 20 hưởng ứng. Kiểm Quý đã sớm lên 30, Cổ Phi còn tưởng rằng hắn thành lập công hội Nghịch Thiên lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Cuộc gặp gỡ tại quán rượu Tiểu Lô (1)

Cổ Phi phun ra một câu "Tại sao" làm cho tim Kiểm Quý đau nhói.

Còn có thể tại sao? Còn không phải là vì ông sao. Một Đạo Tặc cấp 25 bị một Pháp Sư cấp 10 đánh bại, ai cũng sẽ không còn tin tưởng Kiểm Quý sẽ giống như xưa nữa. Cấp độ cao? Chẳng có tác dụng. Chênh lệch 15 cấp còn bị người ta cho ăn hành, còn trông cậy vào cấp độ cao mà phát dương quang đại sao? Cả đám đều ôm tâm tư như vậy, không tới hai ngày liền rồi bỏ Kiểm Quý, hủy luôn kết bạn.

Có điều Kiểm Quý cũng thua tâm phục khẩu phục, cho nên cũng không có oán trách Cổ Phi. Chỉ là lúc này Cổ Phi bày ra bộ dạng mờ mịt hỏi một câu "Tại sao", lại làm cho Kiểm Quý có chút oán giận.

"Ôc, cũng không có gì đâu! Hay là nói về đoàn lính đánh thuê đi, có hứng thú không?" Kiểm Quý hỏi.

"À, cũng không có làm gì, đi xem thử cũng không sao!" Cổ Phi nói. Kỳ thật, tận đáy lòng hắn không muốn tham dự tới mấy tổ chức này, sẽ ảnh hưởng tới thời gian cá nhân của hắn. Nhưng nhìn biểu hiện của Kiểm Quý, cùng với tình huống của hắn mà Hỏa Cầu đã nói mấy ngày trước, chắc đây là chuyện quan trọng gì đó rồi. Cổ Phi cũng cảm thấy áy náy vài phần.

Sớm biết như thế, lúc trước mình cũng không cần phải hiếu thắng như vậy, nhường cho hắn một chiêu nửa thức, để cho lòng hắn rõ ràng là được rồi. Dựa vào thái độ làm người của Kiểm Quý, lúc ấy cũng sẽ không làm khó dễ hắn và Hỏa Cầu.

Càng quan trọng hơn là, bị người chung quanh xa lánh, loại cảm giác này Cổ Phi rất rõ. Mà Kiểm Quý so với chính mình còn thảm hại hơn, còn cộng thêm cái tướng mạo nữa. Điều này thật sự là quá mức tương tượng! Nhiều người trông mặt mà bắt hình dong thật sự là rất quá phận, may mắn mình ngày thường cũng không quá khó coi.

Đã có áy náy, cộng thêm đồng cảm, Cổ Phi cảm thấy nên bỏ ra chút thời gian riêng tư, thành toàn một lần cho Kiểm Quý, cũng coi như là đền bù cho hắn một chút.

Kiểm Quý ngược lại cũng không có cảm giác sự đáp ứng của Cổ Phi là ban cho hắn đại ân, chỉ thấy hắn đồng ý thì cũng gật đầu một cái nói: "Được. Tui tui hện gặp mặt vào buổi chiều, ông đi theo tui đi!"

"Buổi chiều? Chính xác là mấy giờ?" Cổ Phi hỏi.

"2 giờ!" Kiểm Quý nói.

"Ừ, vậy được!" Cổ Phi gật đầu.

"Vậy thì buổi chiều gặp lại!" Kiểm Quý gật gật đầu, một lần nữa tiến vào rừng cây, trở về chỗ luyện cấp của hắn.

Mà Cổ Phi lác cổ, hoạt động bả vai, vung trường đao trong tay hướng về đám quái tiếp tục đồ sát.

1h50phút, Kiểm Quý gửi tin: "Ồ đâu?"

"Về thành rồi!" Cổ Phi một mực ở khu luyện cấp, gần tới giờ hẹn thì chạy trở về thành. Thế giới song song không có cung cấp vật phẩm như "Hồi thành phù", theo khẩu hiệu hoa mỹ là "Hiện thực hóa game online". Người chơi nhao nhao khinh bỉ, đều nhận định cố ý kéo dài thời gian online. Trò chơi thu phí không phải tính tiền hàng tháng, mà tính theo giờ, đây là chứng cứ vô cùng thuyết phục.

"Được!" Kiếm Quỷ trả lời.

"Mấy ông hẹn ở đâu, để tui trực tiếp đi qua luôn" Cổ Phi nói.

"Quán rượu Tiểu Lôi" Kiếm Quỷ nói.

"Ừ! Để tui tự qua đó" Cổ Phi trả lời.

Nói đến cái quán rượu Tiểu Lôi này thì cũng là một cái truyền kỳ. Bởi vì đây là cửa hàng đầu tiên cho chính người chơi tự mở trong Thế giới song song. Người chơi muốn tự mở cửa hàng thì phải đạt tới cấp 20, nhưng đây cũng không phải điểm mấu chốt, mấu chốt chính là tiền - tiền mua nhà.

Bây bán vỉa hè thì hệ thống sẽ không có quản, cũng không bị quản lý trật tự đô thị phạt tiền. Nhưng muốn có được một cửa hàng chính thức, thì phải mua nhà từ hệ thống.

Thành trấn trong trò chơi khá lớn, bất động sản để mua cũng khá nhiều, có điều giá trị xa xỉ. Ai cũng không nghĩ tới sẽ có người ngay tại cấp 20 mà có tiền mua một cửa hàng như thế, còn là một quán bar có diện tích không nhỏ.

Hắn cướp đâu ra nhiều tiền thế? Người chơi nhiều chuyện bắt đầu đau khổ suy tư, lại nghĩ ra một cách: Dùng tiền thật mua trang bị ở nhà giao dịch, rồi tại nhà đấu giá bán lấy tiền trong trò chơi. Đại gia! Tất cả mọi người cảm khái.

Mà tích lũy nhiều tài chính như thế, lại mở một quán rượu, tất cả mọi người có chút khó hiểu. Có lẽ bây giờ quán rượu thoạt nhìn buồn bán không tẻ, nhưng đợi khi Open Beta chấm dứt, trò chơi được đưa vào hoạt động chính thức, bắt đầu áp dụng thu phí giờ chơi, còn có bao nhiêu người nguyện ý đem thời gian tại đây? Huống chi, người chơi tìm đến quán rượu cũng nhiều, tìm đâu ra nhiều rượu như thế? Mặc dù trong trò chơi có hệ thống nghề nghiệp sinh hoạt, có thể làm ra rượu, nhưng với đẳng cấp trước mắt, có thể làm ra bao nhiêu rượu? Chẳng lẽ lại mua rượu từ hệ thống, rồi đem về bán lại?

Quán rượu Tiểu Lôi chính xác là làm như thế đấy. Mua giá gốc, bán lại cũng giá gốc, mà mỗi ngày đều bị hệ thống thu thuế giao dịch, đây chính là đốt tiền chứ gì nữa!

Lỗ mà vẫn làm! Tất cả mọi người lại cảm khái.

Mà kẻ được mệnh danh đại gia ấy, nickname cũng khá bình thường: Tiểu Lôi.

Đây là đang nickname hot nhất Thế giới song song, có điều mọi người đều thầm mắng tên cùi bắp vãi ra. Nhưng mặc kệ ra sao, trong trò chơi có vô số thành trấn, người chơi mới tạo đều bị ném ngẫu nhiên vào các thành thị này. Mà cái tên cùi bắp này dù sao cũng là người Cloud City, cũng khiến mấy tên ở Cloud City nở mày nở mặt!

Đây dù sao cũng là một quán nổi tiếng, Cổ Phi đương nhiên biết rõ, hơn nữa đã cùng Hòa Cầu đi tới một lần. Cũng đã gặp qua người chơi siêu hot Tiểu Lôi. Hắn tự mình đứng bán ở quầy bar luôn.

Tốn nhiều tiền đầu tư như thế, mà mỗi ngày còn phải đóng thuế, nhưng lại lựa chọn đứng sau quầy bar phục vụ dân chúng. Bây giờ còn chưa lên tới cấp 30! Cái gì gọi là người sao Hỏa? Đây chứ còn đâu nữa! Một nửa người đến quán rượu Tiểu Lôi là để chiêm ngưỡng chân dung người sao Hỏa nó lạ thế nào!

Cổ Phi đi tới trước cửa quán rượu, nhìn nhìn thời gian hệ thống, hai giờ đúng, hít một hơi, đẩy cửa vào.

Nhìn chung quanh mà không thấy tui Kiếm Quỷ đâu, đang chuẩn bị gọi nhân tin hỏi, đồng chí Tiểu Lôi đã hỏi: "Can I help you?"

"À, tui cần tìm người!" Cổ Phi miêu tả sơ sơ hình dạng Kiếm Quỷ.

Tướng mạo thật sự là quá kinh thiên địa quỷ thần khiếp rồi, Cổ Phi vừa mới miêu tả cái mặt, Tiểu Lôi đã hướng một ngón tay chỉ bên kia: "Phòng số 3". Người chơi tự mở quán rượu mà! Đương nhiên sẽ khác với quán rượu do hệ thống mở. Tiểu Lôi cố ý cấm mấy cái cọc ngăn cách ra thành từng phòng, vậy mới giống các quán rượu hiện đại.

"À, cảm ơn!" Cổ Phi nói.

"Không cần khách khí, có việc gì thì cứ gọi!" Tiểu Lôi đáng tươi cười y chang mấy tiếp viên ở ngoài đời.

"Tiểu Lôi!" Cổ Phi giơ ngón tay cái, "Tui biết rồi, ông tên thật là Lôi Phong đúng không?"

"Chú cứ đùa" Tiểu Lôi cười.

Cổ Phi cũng cười với hắn, rồi hướng tới phòng số 3 đi tới.

Mấy cái cọc gỗ làm tường, cũng không có cái cửa, ở bên trên treo miếng vải rách làm màn cửa. Cổ Phi cầm miếng vải rách mà lắc lắc, coi như là gỗ cửa.

"Vào đi!" Bên trong có người nói chuyện.

Cố Phi nhấc miếng vải rách lên, liếc nhìn người ngồi đối diện cửa.

Một chữ: Đẹp.

Hai chữ: Xinh đẹp

Ba chữ: Rất xinh đẹp

Bốn chữ: Sao lại như vậy?

Năm chữ: Lại là một đực rựa?

Một tên ngồi đối diện cửa, bên cạnh là Kiếm Quỷ. Nếu không phải ngực của hắn không nổi lên hai cục u nào, Cố Phi tuyệt không thể tin được hắn là nam nhân.

Người này, một tay đang khoác lên vai Kiếm Quỷ, thấy Cố Phi đi tới, một ngón tay nâng lên chỉ Cố Phi hỏi: "Chính là hắn sao?"

Kiếm Quỷ nhẹ gật đầu, nhìn Cố Phi nói: "Ông tới rồi!"

Cố Phi gật đầu: "Tui đến rồi".

Mỹ nhân bên kia chỉ vào một chỗ trống nói: "Mời ngồi!"

Cố Phi ngồi xuống, lúc này mới chú ý tới ba người khác. Khuôn mặt bình thường, chả có gì đặc biệt. So với Kiếm Quỷ cùng tên kia một ác quỷ một thiên thần, mấy người này mới đúng là người.

"Giới thiệu với ông." Kiếm Quỷ nói với Cố Phi, chỉ người ngồi bên cạnh Cố Phi: "Chiến Vô Thương! Chiến Sĩ".

Chiến Vô Thương là một người trung niên, dáng người khỏe mạnh, làm người ta có một cảm giác thành thực ổn trọng. "Xin chào!". Hắn vươn tay lên chào, rồi tự giới thiệu sơ về mình: "Tui thích Chiến Sĩ, cho nên chơi cái game nào cũng chọn Chiến Sĩ!".

"Hơn nữa còn là Chiến Sĩ số một trong tất cả Game online từng chơi!" Kiếm Quỷ thay hắn bổ sung.

"Xin chào xin chào!" Tay trái Cố Phi tháo mũ rom xuống, Chiến Sĩ vội vàng vươn ra. Lại phát hiện lực tay đối phương không nhỏ. Điều này là tất nhiên, Chiến Sĩ đương nhiên phải chủ lực ở mặt Sức Mạnh rồi, Cố Phi chỉ là một Pháp Sư Nhanh Nhẹn, tay bị hắn nắm chặt, xương cốt cũng kêu lên rắc rắc. Có điều đối phương cũng không muốn làm khó dễ, chỉ nắm chặt thoáng một cái rồi buông ra, xem ra đó chỉ là thói quen, Cố Phi chỉ biết cười khổ. Bắt tay lại ăn phải thiệt thòi, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải.

"Người này là Hữu Ca, khi chơi game không chọn nghề nghiệp cố định, lần này là Kỵ Sĩ. Hữu Ca am hiểu thu thập tin tức, thường thường sẽ chú ý đến những thứ mà người khác không để ý" Kiếm Quỷ giới thiệu người thứ hai.

"Hữu ca? Anh thoát nhìn tuổi không lớn lắm à!" Cố Phi thò tay qua.

"Không phải vậy, chỉ là tên tui đặt là Hữu Ca thôi, chiếm tiện nghi của ông rồi!" Hữu Ca gãi gãi đầu, mới đưa tay qua bắt với Cố Phi, dáng tươi cười rất là hiền lành, chắc là một người rất dễ gần.

"À, thì ra là vậy" Cố Phi cười.

"Đây là Ngự Thiên Thần Minh, am hiểu nhất chính là Pháp Sư, có điều lần này hắn lại chọn Cung Thủ!" Kiếm Quỷ giới thiệu đến vị thứ ba. Tuổi người này không lớn, trên mặt không có vẻ tươi cười nào, mặt búng ra sữa, có một loại ngạo khí cùng không phục. Hơn phân nửa là một học sinh.

"Xin chào!" Cố Phi thò tay qua, so sánh với hai lần vừa rồi, thái độ của hắn ngược lại chú ý hơn. Bởi vì hắn biết, đối với loại tiểu tử này, biện pháp tốt nhất là đừng xem nó là tiểu tử, cho nó cảm giác được tôn trọng, ngang hàng.

Không nghĩ tới Ngự Thiên Thần Minh tính trẻ con lớn như vậy, tay cũng không đưa qua, chỉ là hừ một tiếng: "Chào!"

Tiểu tử chết tiệt! Không biết lớn nhỏ! Cố Phi thầm mắng một câu.

"Cuối cùng là người này! Hàn Gia Công Tử, là người cùng tui chơi qua nhiều game rồi, nghề nghiệp là Mục Sư vĩnh viễn" Kiếm Quỷ cuối cùng giới thiệu đến người bên cạnh mình.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Cuộc gặp gỡ tại quán rượu Tiểu Lô (2)

Không thể phủ nhận một điều, Cổ Phi cũng có chút trông mặt mà bắt hình dong. Trong phòng có bốn người xa lạ, hẳn có hứng thú nhất với người này, lý do là hẳn cùng Kiếm Quỷ sở hữu một dung mạo khác xa người thường.

Cổ Phi đột nhiên nhớ tới một truyền thuyết xa xưa: Nữ nhân xinh đẹp, thường lựa chọn một nữ nhân khác tướng mạo xấu xí, khó coi hoặc bình thường để làm bạn, như vậy mới có thể tôn lên vẻ đẹp của mình. Chẳng lẽ tổ đội Kiếm Quỷ và người này được thành lập dựa vào điều này sao? Vừa có ý nghĩ này thì Cổ Phi đã biết mình nghĩ quá nhiều rồi. Người ta chơi chung với nhau đã lâu, trước khi Thế giới song song ra mắt làm gì có trò chơi nào dùng dung mạo thật sự đâu, cho nên cái lý do này không chính xác rồi.

Hai người này kết hợp lại, chẳng qua chỉ là trùng hợp mà thôi.

Một người hoàn mỹ trùng hợp kết bạn với một người vô cùng xấu.

Nhưng không thể phủ nhận, Hàn Gia Công Tử này gặp được diện mạo thật sự của Kiếm Quỷ, vẫn không giống người khác lập tức trở mặt, phần nhân phẩm này so với người khác thì cao hơn nhiều.

Hai người ngồi đối diện với nhau, cách ở giữa một cái bàn, nên cũng không bắt tay, mà chỉ gật đầu một cái, nói "Xin chào" thì coi như xong.

Cuối cùng, Kiếm Quỷ hướng bốn người long trọng giới thiệu Cổ Phi.

"Người này là Thiên Lý Nhất Túy, nghề nghiệp là..." Kiếm Quỷ dừng lại một chút, "Pháp Sư".

"Cái gì? Ông là Pháp Sư?" Ngoại trừ Hàn Gia Công Tử, ba người còn lại đều thể hiện sự kinh ngạc. Ba người đều có Giám định thuật, nhưng là chỗ bạn bè giới thiệu, dùng Giám định thuật tra xét có vẻ không được lịch sự. Ngồi ở đây đều là cao thủ lão làng trong Game Online, cho nên cũng biết quy định bất thành văn này. Vì vậy trước khi nghe Kiếm Quỷ giới thiệu, ba người này cũng chỉ suy đoán về nghề nghiệp của Cổ Phi mà thôi.

Về mặt Kiếm Quỷ như "Minh biết sẽ thế này mà", về mặt vô tội mà nhìn về phía Cổ Phi.

Cổ Phi cũng rất kinh ngạc, lắc lắc cái vạt áo của mình: "Mấy người không thấy áo choàng Pháp Sư của tui hả?"

Ba người nhìn nhau. Cũng là bởi vì cái áo choàng Pháp Sư này mà ba người mới cho rằng hẳn không thể nào là Pháp Sư. Cấp 30 rồi mà có Pháp Sư nào còn mặc áo choàng tân thủ? Ba người đều cho rằng Cổ Phi muốn giấu trang bị mang theo, cho nên mới mặc áo choàng Pháp Sư che phủ toàn thân. Không nghĩ tới hẳn thật sự là Pháp Sư, cái này là đánh vào tâm lý tư duy của cao thủ nè, làm ngược lại cho nó khỏi đoán luôn.

Có điều, đừng nói tới áo choàng tân thủ, Pháp Sư mà đội nón rom, ba người cũng chưa từng thấy. Ánh mắt ba người lúc này đều tập trung vào cái nón rom mà Cổ Phi ném trên bàn.

Với tư cách là người giới thiệu, Kiếm Quỷ không thể không thay Cổ Phi nói một câu: "Hắn thật sự là Pháp Sư".

Pháp Sư mà mặc hai trang bị này! Chỉ có thể là Newbie! Cả ba đều nhất trí.

"Anh có biết đường Băng Lửa hỗn hợp không? Có biết công dụng và phân biệt hai thứ kháng băng cùng kháng hỏa không? Biết xài tia sét để thoát thân không?" Với tư cách là chuyên gia về Pháp Sư, Ngự Thiên Thần Minh một hơi phun ra ba vấn đề, theo thứ tự là ba kỹ xảo kinh điển của Pháp Sư trong game online.

Kết quả Cổ Phi lại hỏi ngược lại: "Những cái này...là thuộc về Thế giới song song sao?"

Ngự Thiên Thần Minh khẽ giật mình, nhưng phản ứng của hắn cũng rất nhanh, lập tức nói: "Những thứ này cũng không biết, làm sao anh có thể chơi tốt được Pháp Sư?".

Cổ Phi cười, lại bị một thẳng nhóc hỏi khó rồi, mà dù sao mình cũng có muốn chơi Pháp Sư đâu.

Hữu Ca kể bên đột nhiên nói: "Thiên Lý Nhất Túy, là viết như thế này hả?" Hắn vừa nói vừa nhúng một tí rượu viết lên bàn.

"Đúng vậy" Cổ Phi gật đầu.

"Theo thống kê chính thức, hiệu suất luyện cấp đứng thứ hai!" Hữu Ca chậm rãi nói.

"Là sao?" Cổ Phi hỏi.

"À, là bảng xếp hạng trong một số trò chơi đó mà. Chủ yếu là về mặt Kinh nghiệm. Ví dụ như Vô Thương trước mắt nắm vị trí số một ở bảng Chiến Sĩ; Kiếm Quỷ xếp thứ ba bảng Đạo Tặc; Công tử xếp thứ tư bảng Mục Sư; Ngự Thiên lần đầu chơi Cung Thủ, còn chưa quen thuộc, hiện tại chỉ xếp hạng mười một. Còn ông, căn cứ vào kinh nghiệm và thời gian tạo nhân vật, ông hiện tại xếp thứ hai. Đối với số lượng người chơi khổng lồ của Thế giới song

song thì Ngự Thiên cho dù xếp hạng mười một cũng đã là giỏi lắm rồi!" Hữu Ca nói.

"Vậy còn ông?" Cổ Phi tò mò hỏi.

Hữu Ca lại một lần nữa không có ý tứ mà vò đầu: "Tui là người chém gió số một ở diễn đàn chính thức."

Mọi người cười, Ngự Thiên Thần Minh lúc này mới nói: "Hữu Ca cũng bởi vì tốn nhiều thời gian ở đây cho nên mới không có tên trong bảng xếp hạng; anh thì sao? Top mấy?"

Cổ Phi cũng chưa có xem, chỉ biết nhìn qua Hữu Ca.

Hữu Ca hơi áy náy cười cười: "Tui hồng có biết, tui chỉ chú ý người quen cùng một số account đứng đầu thôi, mà không thấy tên của ông".

"Tui biết ngay mà!" Ngự Thiên Thần Minh lên tiếng. "Cái gì mà bảng hiệu suất chứ? Chỉ cần online lên đánh quái, xong rồi lập tức logout, là lên bảng tên ngay chứ gì."

"Ngự Thiên, nếu chú xem Thiên Lý đánh quái luyện cấp, tuyệt đối sẽ không phát ngôn như thế nữa đâu" Kiếm Quỷ lên tiếng.

Ngự Thiên Thần Minh rùng mình, đột nhiên nhớ tới Cổ Phi là được Kiếm Quỷ dẫn đến. Với trình độ của Kiếm Quỷ, chẳng lẽ lại nhìn nhầm sao? Hắn cuối cùng cũng không nói tiếp nữa.

Cổ Phi nổi lên lòng hiếu kỳ, hỏi Hữu Ca: "Hữu Ca, ai là top một của bảng hiệu suất vậy?"

"Hong Nhất Tiểu" Hữu Ca nói.

"Thì ra là ông!" Cổ Phi khẽ giật mình.

"Ông biết hắn? Nghề nghiệp gì thế?" Kiếm Quỷ hưng phấn. Hắn đối với cái bảng hiệu suất này cũng có ý nghĩ giống như Ngự Thiên Thần Minh, nhưng sau khi tiếp xúc với Cổ Phi cũng biết rõ thế nào là cao thủ ẩn dật, lúc này nghe Cổ Phi quen biết với tên đứng đầu nên cũng tò mò tìm hiểu thông tin.

Thân phận thật sự của Hong Nhất Tiểu không thể nói với người khác, đây là do hắn cố ý dấn dò Cổ Phi. Thế là Cổ Phi chém gió: "Đã từng gặp, không có quen biết, nghề nghiệp cũng không biết luôn".

Nghề nghiệp cũng không biết thì chắc chắn là không có quen thân, Kiếm Quỷ cũng không hỏi nữa. Mà cũng phải nói lại, Cổ Phi còn đánh biết nghề nghiệp của Hong Nhất Tiểu nữa là.

Sau khi giới thiệu xong thì lại rơi vào im lặng, một lúc sau thì Hàn Gia Công Tử mới lên tiếng: "Vậy thì, bây giờ đoàn dong binh của chúng ta tạm thời là sáu người. Năm người chúng ta coi như quen biết đã lâu, cũng là một việc khó gặp, bỏ qua hết ân oán cá nhân đi, lần này vào Thế giới song song thì tất cả đều là bạn bè tốt".

Ba người kia gật đầu đồng ý. Cổ Phi nghe xong cũng đoán trước kia tui này chắc cũng không phải bạn bè thân thiết, mà chỉ quen biết thôi, còn có thể có xích mích. Không biết là ai nhỉ? Cổ Phi đánh giá một phen, cảm thấy khả nghi nhất chính là Ngự Thiên Thần Minh, tên này còn là một tên nhóc, tính tình khá trẻ con, tự cao tự đại, khẳng định đối với cao thủ đứng đầu như Kiếm Quỷ là có tâm tư.

Hàn Gia Công Tử nói tiếp: "Nhưng cũng phải nói trước, tui lần này không có ý định gia nhập công hội, tập trung phát triển dong binh đoàn mà thôi. Tui muốn thành viên của dong binh đoàn không cần nhiều, mà mỗi người đều phải là tinh anh, nếu phát hiện người nào không đạt yêu cầu thì đá đi hần ra"

Nghe mấy lời này, Cổ Phi đương nhiên biết là đang nói tới mình. Dù sao mình cũng không giống như bọn họ, có uy tín nhiều năm lăn lộn trong Game Online, chỉ là được Kiếm Quỷ giới thiệu, khả năng còn chưa tin tưởng lắm. Có điều vậy cũng tốt, chớ mong mắt thì sớm đá mình ra! Chẳng qua mình chỉ nề mặt mũi Kiếm Quỷ nên mới tham gia chơi cho vui, đá ra thì càng tốt.

Cổ Phi còn đang ngẫm nghĩ, bên kia Hàn Gia Công Tử lại nói tiếp: "Hiện trong tay tui có một nhiệm vụ đánh thuê, là của người chơi đưa ra. Tui có thể nói đây là một nhiệm vụ bất khả thi. Nhưng đó là với người chơi bình thường. Còn với chúng ta mà nói, tập hợp một đám cao thủ, cộng thêm một chút may mắn, hoàn toàn có thể thử một chút. Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ này, Hữu Ca lại đi chém gió trên diễn đàn một chút, từ nay chỉ cần ngồi đợi người ta tới cầu xin chúng ta thôi! Mua hahaha..."

Cổ Phi nghe Hàn Gia Công Tử lúc bắt đầu nói còn có tí hoành tráng, nhưng càng về sau càng thấy không ổn, thẳng này hình như có chút tự kỷ? Mà cái này cũng khó tránh khỏi, lớn lên trở mã, mỗi ngày đều soi gương sẽ luyện thành tật xấu thôi.

Hàn Gia Công Tử nói xong, bùng chén rượu lên, lại đột nhiên dừng lại, mắt nhìn chằm chằm chén rượu.

"Xảy ra chuyện gì?" Kiếm Quỷ hỏi.

"Thật sự là đẹp quá!" Hàn Gia Công Tử tán thưởng.

"Cái gì đẹp cơ?" Kiếm Quỷ khó hiểu.

"Nhìn khuôn mặt in bóng lên chén rượu này, thật sự là quá hoàn mỹ, ông trời sao lại ban cho tui khuôn mặt hoàn mỹ như thế, muốn cho tui gánh chịu bao

nhieu áp lực đây!!" Hàn Gia Công Tử về mặt say mê.

Mọi người cười ngất.

Kiểm Quỷ cùng Hữu Ca coi như có chừng mực. Hai người họ một là đã quen biết, một là chuyên gia thu thập tình báo nên đối với tật xấu của Hàn Gia Công Tử cũng biết rõ.

Còn bọn Cổ Phi thì đã tới biên giới sụp đổ rồi. Về mặt say mê của hắn khiến cho bọn họ càng lúc càng buồn nôn.

Xem cái biểu hiện kia thật không giống giả bộ. Là siêu cấp tự kỷ sao? Cổ Phi cảm thấy thật sự mờ mịt tâm mắt, đi một ngày đang học một sàng khôn quả không sai.

Chén rượu trong tay Hàn Gia Công Tử bị Kiểm Quỷ nhanh chóng giật mất, hắn cũng trở lại bình thường, hắng giọng một cái: "À, bây giờ chúng ta thảo luận chi tiết nhiệm vụ một chút, Hữu Ca, ông..."

"Đợi một chút!" Cổ Phi đột nhiên nói.

"Có chuyện gì?" Mọi người nhìn về phía hắn.

"Hai giờ rưỡi rồi" Cổ Phi nói.

"Ừ đúng vậy!" Mọi người gật đầu.

"Tui có việc" Cổ Phi lại nói.

"Việc gì?" Mọi người kinh ngạc.

"Tui cho rằng chỉ là tối gia nhập đoàn dong binh thôi, không biết còn phải thảo luận nữa. Tui có lớp vào lúc hai giờ rưỡi rồi" Cổ Phi nói.

"Có lớp, anh cũng là học sinh à?" Ngự Thiên Thần Minh trừng lớn mắt, trong nháy mắt hắn cảm thấy Cổ Phi vô cùng thân thiết.

"Không phải!" Cổ Phi nhìn qua hắn cười cười, "Tui là giáo viên!"

Ngự Thiên Thần Minh lập tức cảm thấy Cổ Phi đáng ghét hơn trước gấp 10 lần.

"Xin lỗi. Tui phải đi thôi, chúng ta hẹn buổi tối bàn được không?" Cổ Phi nói.

"Được rồi!" Hàn Gia Công Tử vung tay lên, "Vậy thì buổi tối rồi nói sau!"

"Cảm ơn!"

"Có thể gia nhập đoàn dong binh do tui lãnh đạo là một cơ hội khó gặp, ông nên nắm bắt cơ hội cho tốt! Tui rất xem trọng ông á!" Hàn Gia Công Tử nói.

"Tui sẽ cố gắng, đi trước nhé!" Cổ Phi lau mồ hôi, thẳng này thật sự là quá tự kỷ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Vấn đề về lòng tin

Sau khi logout, Cổ Phi vội vàng đi tới trường để dạy lớp thể dục của mình.

Lớp thể dục mỗi tuần chỉ có hai buổi, cho nên mỗi giáo viên thể dục đều dạy một lần mấy lớp. Chiều hôm nay là giờ chạy sô của Cổ Phi với ba lớp học.

Lúc này Cổ Phi cũng có chút không yên. Vừa mới gặp qua đám người này, tính cách mỗi đứa đều khác nhau, nhưng đều là cao thủ lão làng của giới game thủ. Minh thì được cái công phu siêu cấp, nhưng trình độ chơi game thì vẫn có khiếm khuyết, đi theo học hỏi đám cao thủ này, đối với việc phát triển võ thuật trong game online của mình cũng không phải việc xấu.

Miên mang suy nghĩ, hắn cũng đã đến sân vận động, các học sinh đã xếp thành hàng chờ. Cổ Phi vội vàng tập trung lại, chăm chú giảng dạy cho lớp học. Đồng thời hắn cũng cảm khái, mình có thật nhiều học sinh nghe lời thế này mà! So sánh với cái tên Ngự Thiên Thần Minh chả có một tí lễ phép nào cả.

Đang nghĩ ngợi, A Phát tiếng đến bên Cổ Phi nói: "Thầy ơi,...à..."

"Có chuyện gì vậy?" Cổ Phi hỏi.

"Thầy cấp bao nhiêu rồi?" A Phát nói nhỏ. Cổ Phi đã nhắc nhở hắn không được nói ra cái chuyện chơi game của hắn trước mọi người.

"Cấp 30 rồi" Cổ Phi trả lời.

"Trâu vãi!" A Phát kêu lên sợ hãi.

"Nói chuyện với thầy giáo như thế sao!" Cổ Phi đột nhiên nghiêm khắc, hắn nghĩ tới cái thằng Ngự Thiên Thần Minh không biết lớn nhỏ kia, không ngờ trong lớp mình cũng có một thằng tương tự.

A Phát về mặt ủy khuất, hắn lại không cẩn thận xem thầy của mình là bạn bè mà đối xử.

"Em cứ tập luyện cho tốt đi! Đừng suốt ngày nghĩ đến trò chơi nữa, phải biết lấy việc học làm đầu, hiểu không hả?" Thầy Cổ Phi giáo huấn.

A Phát mất mặt, về mặt đau khổ nói "Hiểu rồi", rồi vội vàng bỏ đi.

Cổ Phi dạy qua ba lớp, nội dung giảng dạy thì cũng y chang nhau thôi. Nhưng mà so với việc luyện cấp lặp đi lặp lại trong game online thì cái này chán hơn nhiều. Đương nhiên, nếu là dạy võ công cho học sinh thì lại là chuyện khác. Lớp cuối cùng cũng hết giờ, cả lớp tụ tập lại thành đội ngũ, chuẩn bị giải tán. Mà Cổ Phi lại hỏi một câu: "Các em có muốn tiết sau thầy dạy cho võ công không nào?"

"Ồ..." Cả lớp đều ồ lên kinh ngạc.

"Có hi vọng!" Con mắt Cổ Phi sáng ngời, vô số lần bồi dưỡng, cuối cùng cũng thu hút được lòng hiếu kỳ của tụi học trò rồi sao? "Khục khục!" Hắn hắng giọng một cái, đang chuẩn bị nói tiếp, đột nhiên cả lớp đều tán ra hết. Xa xa có đứa la làng: "Tin đặc biệt, tin sốt dẻo bà con ơi! Thầy Cổ Phi lại nhắc tới võ công của ông nữa kia!!"

Xem ra công phu trong hiện thực thật sự là không có đất dụng võ! Cổ Phi phiền muộn.

Tan tầm, về nhà ăn xong cơm tối, Cổ Phi lại đăng nhập vào "Thế giới song song".

"Mọi người đang chờ! Hẹn ở chỗ cũ" Vừa online là đã nhận được tin nhắn của Kiếm Quý.

Cổ Phi vội vàng hướng tới quán rượu Tiểu Lô. Muốn logout thì phải tới khu an toàn mới được, đây là trò chơi bắt buộc. Lý do là do có quá đông người chơi, mà logout kỹ thật tương đương với hệ thống lưu trữ, nếu tập trung ở một ít khu vực đặc biệt có thể đề cao tốc độ, giảm bớt gánh nặng cho Server. Nhưng nếu ở ngoài khu vực an toàn mà cố ý logout, nếu phát sinh vấn đề ngoài ý muốn, ví dụ như bị mất cái trang bị cực phẩm mà mới farm được, hoặc là thiếu đi một số kinh nghiệm mới đạt được, thậm chí bị mất luôn nhân vật, thì cái đó công ty trò chơi sẽ không chịu trách nhiệm.

Có người nêu ý kiến: Nếu bị người xấu tụt quần cột vào rừng núi sâu thẳm, không thể chết, cũng không thể trở về khu vực an toàn để logout, vậy phải làm sao?

Hệ thống mỉm cười: GM hết sức vui lòng được phục vụ.

Người chơi nhao nhao chửi mẹ. Bởi vì người chơi lão làng đều biết: đặc điểm của GM là đánh bao giờ online.

Cổ Phi tới quán rượu Tiểu Lô, Tiểu Lô mỉm cười, chỉ tới một chỗ: "Ồ đằng kia có người chờ ông kìa!"

"Cảm ơn nha!" Cổ Phi vội vàng đi qua.

Năm người ngồi ngay ngắn trong phòng, đang đợi Cổ Phi đại giá.

"Đợi lâu chưa?" Cổ Phi ngồi xuống.

"Không quá lâu" Hàn Gia Công Tử thân nhiên nói: "Đến trưa mà thôi".

Cổ Phi phiền muộn, thằng này không chỉ tự kỷ, mà còn biết đâm chọc.

"Không phải muốn thảo luận về nhiệm vụ sao? Thảo luận đi!" Cổ Phi nói.

"Tui tui thảo luận xong hết rồi..." Hàn Gia Công Tử nói, "Bây giờ đi luôn".

"À..."

"Tui tui thảo luận phân công chuyện mỗi đứa cần làm, còn ông thì công việc cũng đơn giản, cho nên cũng không chờ ông" Hữu Ca cười giải thích, xem ra muốn làm người tốt. "Công tử, ông cũng tóm tắt lại đi! Nói luôn phần công việc của ông nữa".

Hàn Gia Công Tử gật gật đầu, bắt đầu nói: "Nhiệm vụ là truy nã, mục tiêu là Thủ lĩnh sơn tặc Ô Long động Tác Đồ. Đây là một nhiệm vụ với độ khó rất cao. Tui đã từng cùng một đám làm thử rồi, tổng cộng 27 người, bị tách 20 người, bảy người đi tới cuối cùng, nhưng vẫn thất bại. Có điều, đám người đó

đều là người chơi bình thường, đối với đội của chúng ta hiện tại, ít người thì càng dễ phối hợp. Giai đoạn bắt đầu nhiệm vụ thì không có phần của ông, ông chỉ cần đi theo tui tui là được. Đến khi đối phó với Thủ lĩnh sơn tặc Tác Đồ, đó mới là sân khấu của ông."

"Tác Đồ xây dựng một gian nhà gỗ ở sâu trong Ô Long động. Gian nhà gỗ nhỏ hẹp, nhiều người thì không đủ không gian để rượt đuổi, có khi lại vướng chân người khác. Tuy ở bên ngoài có một cái sân rộng rãi bằng phẳng, nhưng một khi Tác Đồ ra khỏi nhà, hắn sẽ lập tức thổi lên kèn hiệu, điều động toàn bộ sơn tặc Ô Long động đến hỗ trợ. Cho nên phải dẫn chết Tác Đồ ở trong nhà, sau đó sẽ do ông phóng kỹ năng cấp 30 Liên Châu Hỏa Cầu. Liên Châu Hỏa Cầu có phạm vi sát thương hiệu quả, tuy Tác Đồ bị tui tui giam ở trong phòng, ông không thể công kích trực tiếp, nhưng ông chỉ cần bắn vào trong phòng để cho tự nổ, sẽ gây sát thương lên Tác Đồ. Nhưng vậy khẳng định sẽ rất lâu, nhưng Tác Đồ không có kỹ năng hoặc trang bị tự hồi phục sinh mệnh, cho nên có thể từ từ mà bào máu hắn. Thế là xong, chỉ việc phóng kỹ năng thôi."

Mọi người cười.

"Thế nào, nhiệm vụ của ông quá đơn giản phải không?" Hàn Gia Công Tử hỏi Cổ Phi.

Cổ Phi gật đầu.

"Uhm, vậy chúng ta lên đường thôi! Tui hẹn người chơi phát ra nhiệm vụ 7 giờ tại Ô Long động, cũng gần tới giờ rồi".

"Uh, mấy ông đi trước đi, tui sẽ đi theo sau!" Cổ Phi đứng dậy.

"Sao vậy? Ông có việc gì hả?" Hàn Gia Công Tử nhủ mày.

Cổ Phi gật gù: "Tui phải trở lại học viện Pháp Sư để học kỹ năng Liên Châu Hỏa Cầu cái đã" Nói xong Cổ Phi liền quay người đi ngay, thời gian vô cùng gấp gáp mà!

Trong phòng mọi người đều bị câu nói cuối cùng của Cổ Phi chấn nhiếp, nửa ngày sau mới bừng tỉnh nhìn qua Kiếm Quỷ. Ánh mắt mọi người vô cùng đặc sắc.

Kiếm Quỷ bụng chén rượu lên lâm như không thấy, lại bị Hàn Gia Công Tử đoạt mất.

Kiếm Quỷ cũng không nói tiếng nào.

"Kiếm Quỷ, lần này có phải anh nhìn nhầm không?" Ngự Thiên Thần Minh mở miệng trước.

Kiếm Quỷ nói: "Tui đối với kỹ thuật của hắn tuyệt đối có lòng tin".

Ngự Thiên Thần Minh hừ lạnh một tiếng: "Tin tưởng một người đạt cấp 30 cũng không đi học kỹ năng sao?".

Kiếm Quỷ cũng hừ lạnh một tiếng: "Nếu chú có thể sử dụng Pháp Sư cấp 10 mà đánh bại Đạo Tặc cấp 25 của anh thì anh cũng tin tưởng chú!".

"Cái gì?" Đây là lần đầu bốn người nghe được chuyện này. Dù sao đây cũng chẳng phải việc vẻ vang gì, Kiếm Quỷ cũng không muốn bị mọi người biết tới sự tích bại trận của mình. Mà bốn người trước mắt lại không phục việc mình đề cử Cổ Phi, cho nên Kiếm Quỷ chỉ đành phải nói ra cái truyền thuyết này. Pháp Sư cấp 10 đã bại Đạo Tặc cấp 25, hơn nữa còn là nhân vật số một Game Online Kiếm Quỷ, lời này nếu không phải tự Kiếm Quỷ nói ra, căn bản chẳng ai tin cả.

Đối mặt với phản ứng của bốn người, Kiếm Quỷ cười khò: "Tui cũng không muốn à, thua là thua, hơn nữa tui thua rất phục".

"Pháp Sư cấp 10? Chỉ có Hỏa Cầu thuật cùng Kháng Cự Hóa Hoàn, làm sao mà đánh?" Ngự Thiên Thần Minh thì thào tự nói. Tuy hắn không lựa chọn Pháp Sư, nhưng đối với nghề nghiệp này hắn vẫn rất để ý. Nghe xong việc này, hắn cũng bắt đầu cân nhắc Pháp Sư có thể làm ra chiến thuật nào.

"Hắn có Kháng Cự Hóa Hoàn cấp cao, anh không thể tiếp cận?" Ngự Thiên Thần Minh bắt đầu đoán.

"Hắn không có dùng Kháng Cự Hóa Hoàn" Kiếm Quỷ lắc đầu.

"Hỏa Cầu thuật cấp độ siêu cao, mặc trang bị tăng cường sát thương hệ hỏa, một phát đốt chết anh luôn?" Lại tiếp tục đoán.

"Hỏa Cầu thuật nếu tính ra hắn chỉ dùng hai cái để kiềm chế" Kiếm Quỷ nói.

"Vậy hắn đánh anh như thế nào? Chẳng lẽ dùng nắm đấm!?"

Kiếm Quỷ thờ dãi: "Nếu như mấy ông cho rằng trò chơi VR không có sử dụng thao tác, vậy các ông đều sai rồi. Chờ mấy người xem Thiên Lý đánh quái, mấy người sẽ biết như thế nào là cực hạn thao tác."

"Cực hạn thao tác?" Bốn người buồn bực. Đây chỉ là Kiếm Quỷ tự phán cho cái biệt danh, Cổ Phi cũng chẳng biết công phu siêu cấp của mình trong Game Online lại bị người ta coi là cực hạn thao tác.

Kiếm Quỷ gật đầu: "Ông cho rằng hắn làm sao đạt được thứ hạng cao trên bảng hiệu suất? Đều là nhờ vào thao tác cả đấy".

Bốn người tiếp tục thất thần.

Một lát sau, Hữu Ca cất tiếng nói: "Thú vị, tui muốn nghiên cứu thật kỹ cái người gọi là Thiên Lý Nhất Túy này".

Mặt Ngự Thiên Thần Minh tràn đầy hoài nghi, chỉ là không thể chỉ thẳng mặt Kiếm Quỷ mắng "Đồ ba xạo" được. Nếu như Thiên Lý Nhất Túy lợi hại như lời Kiếm Quỷ nói, hẳn là người không thoải mái nhất. Bởi vì hắn tự phong mình là đệ nhất cao thủ Pháp Sư vô địch thiên hạ, cho nên mới đổi nghề khác để chơi. Ai ngờ nhanh như thế lại gặp một người cực mạnh, mà đến cao thủ đệ nhất Kiếm Quỷ phải thán phục. Đây tuyệt đối không có khả năng! Là ảo giác, nhất định Kiếm Quỷ bị ảo giác. Ngự Thiên Thần Minh thì thảo tự nói.

Chiến Vô Thương thì cũng không nói câu này, trên mặt cũng không có biểu hiện hứng thú như Hữu Ca, cũng không giống như giống như Ngự Thiên Thần Minh tâm lý phức tạp.

Hàn Gia Công Tử chỉ là nhìn qua Kiếm Quỷ, cuối cùng nói một câu: "Tui biết ông trước giờ không nói giỡn".

"Đương nhiên!" Kiếm Quỷ nói.

"Hi vọng lần này cũng không phải. Đi thôi!" Hàn Gia Công Tử đứng dậy.

"Được!" Kiếm Quỷ đáp ứng. Ngũ đại truyền kỳ giới Game Online, mang theo nghi hoặc về Cổ Phi bắt đầu lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Chả có một chút cầu tiến nào

Ô Long động, ý nghĩa như tên, là một cái hang động trên núi Ô Long.

Núi Ô Long, đi từ cửa tây của thành Cloud City ra khoảng 500m là tới. Trên núi có sơn tặc hoành hành, là khu vực luyện cấp khoảng từ 25 tới 30. Đây là giới thiệu chính thức về núi Ô Long.

Mà Ô Long động khác với núi Ô Long ở chỗ: trong động toàn là sơn tặc thuộc loại tinh anh. Cấp độ khoảng chừng 35. Hơn nữa trong động địa hình phức tạp, khúc khuỷu rắc rối, một khi người chơi vào mà bị lạc thì không được làm phiền tới GM nha. Lời giới thiệu chính thức ghi như thế đấy. Làm người chơi lại chửi mẹ tiếp.

Bởi vì trước khi đi Cổ Phi phun ra một câu đã gây ra hiệu ứng choáng cho tụi Kiếm Quỷ, cho nên lúc hắn đi tới cửa động lại chả thấy mấy thím kia đâu. Chỉ thấy một đứa hình như là Pháp Sư đang ngồi chồm hổm trước cửa động.

"Thằng này chắc là chủ thuê tụi mình nhì?" Cổ Phi âm thầm phỏng đoán, tiến tới chào hỏi: "Xin chào!".

Người nọ ngẩn đầu lên nhìn Cổ Phi: "Xin chào".

"Ngồi đây chờ vậy?" Cổ Phi hỏi.

"Đợi người" Người nọ trả lời.

"Phải bọn người giúp ông hoàn thành nhiệm vụ Ô Long động không?" Cổ Phi hỏi tiếp.

"Sao ông biết?" Người nọ kinh ngạc.

Cổ Phi cười hắc hắc: "Bởi vì tui là người sẽ giúp ông".

"A! Ông là Công tử tinh anh đoàn!" Người nọ vội vàng đứng lên.

Cổ Phi cũng vừa mới biết tên đoàn đánh thuê của mình luôn. Cái tên nghe là biết thằng cha Hàn Gia Công Tử siêu cấp tự kỷ tự dùng tên mình đặt cho rồi.

"Sao chỉ có mình ông vậy?" Đối phương hỏi.

"Bọn họ lập tức sẽ tới ngay".

"À!" Người này đáp một tiếng, rồi bắt đầu đánh giá tỉ mỉ Cổ Phi. Trước kia chỉ tưởng là người qua đường chào hỏi nên cũng chả thèm ngẩng đầu mà nhìn, lúc này biết rõ đối phương là người sẽ giúp mình hoàn thành nhiệm vụ cho nên phải xem xét tỉ mỉ, kết quả là bị chấn nhiếp không nhỏ.

Mũ rom, áo choàng Pháp Sư tân thủ, giày da mà Đạo Tặc thích dùng nhất. Ba phong cách hoàn toàn bất đồng hợp lại một chỗ, tạo thành một phong cách

đặc biệt, làm cho người này lập tức mất phương hướng. Hấn lén lén cho Cố Phi một cái giám định thuật, lúc này mới dám xác định nghề nghiệp của Cố Phi: Pháp Sư.

Lập tức hấn liền chú ý vào "Pháp trượng" trong tay Cố Phi. Tạo hình vô cùng mới lạ, đầu đẹp, còn có phần bảo vệ tay. Đây là một trang bị cực phẩm? Người này âm thầm phỏng đoán.

Cố Phi lúc này xoay người lại, lấy tay che ngang tầm mắt cho đỡ chói, nhìn xuống chân núi, cuối cùng cũng thấy được năm người đi tới.

Hai bên gặp nhau tại cửa động, lúc này Hàn Gia Công Tử mới giới thiệu cho mọi người về chủ thuê này. Người thuê này vô cùng kích động, trước mặt đều là những nickname huyền thoại trong làng Game Online! Là truyền kỳ trong giới Game Online. Nhất là Ngự Thiên Thần Minh, người chơi Pháp Sư dĩ nhiên đối với cao thủ Pháp Sư như Ngự Thiên Thần Minh vô cùng sùng bái, mà nhìn lại đối phương lần này lại chơi Cung Thủ, cho nên có chút thất vọng.

Cuối cùng giới thiệu đến Cố Phi, mấy câu chào hỏi như "Nghe danh đã lâu, nay mới được gặp mặt, thật vinh hạnh" liền biến mất.

Thiên Lý Nhất Túy? Là thằng cha nào vậy? Chưa nghe nói qua, là ai đây nhỉ? Là cao thủ sao? Mọi người nếu nhìn vào mắt người thuê này đều có thể đọc ra được ý này.

Cố Phi cũng không ngại, mình cũng không phải nằm trong cái hội nghị bàn tròn này. Chỉ cần vào giới võ thuật hỏi thăm một chút, ai lại không biết đại danh của Cố Phi? Chỉ đáng tiếc là, hiện giờ giới võ thuật trong trò chơi này lại chưa thấy người nào!

Cố Phi đang cảm khái, mọi người đã bắt đầu vào động.

Hàn Gia Công Tử dặn dò một lần cuối: "Quái trên đường đều sẽ do tui tui xử lý, hai ông chỉ việc đi theo thôi, tuyệt đối đừng ra tay, hiểu chưa?"

Hai người gật đầu. Chủ thuê mang về mặt hưng phấn, Cố Phi thì có chút buồn bã ỉu xiu. "Tuyệt đối đừng ra tay" rõ ràng trở thành gánh nặng của hấn, mình chơi game online chẳng phải vì "tùy tiện ra tay" sao?

Trong sơn động gặp ghềnh khó đi, lại chả có tí ánh sáng nào, nhưng chả hiểu sao lại nhìn rõ trước mặt, đây là chỗ thần kỳ của trò chơi. Đoàn người rất nhanh gặp địch, Cố Phi cùng người thuê ngồi chồm hồm ở cuối đoàn không nhúc nhích, nhân rồi đến nhàm chán, thế là hai người liền cùng nhau chém gió.

"Ông cũng là Pháp Sư hả?" Chủ thuê hỏi.

Cố Phi gật đầu.

"Cấp mấy rồi?" Người nọ lại hỏi.

"Cấp 30, còn ông thì sao?" Cố Phi hỏi lại.

"25..." Người nọ nói, trong mắt lóe lên hào quang sùng bái.

"Pháp trượng của ông rất đặc biệt nha!" Người nọ còn nói.

"Pháp trượng?" Cố Phi ngần ngừ, rồi kịp phản ứng lại, cười tủm tỉm mà đưa "pháp trượng" của mình cho hấn xem: "Ông cầm chơi chút cho biết!".

"Thiệt hả?" Người nọ sững sờ, tiện tay quăng vũ khí của mình cho người khác, thật đúng là phong phạm của cao thủ! Vội vàng thành kính mà tiếp nhận, cầm trong tay vuốt ve một hồi, đợi cho bớt hồi hộp mới đưa lên mắt nhìn xem, lại lập tức quát to một tiếng: "Bà mẹ nó!".

Cái khi gì mà pháp trượng! Đây rõ ràng làm một thanh đao, tạo hình lai lai giữa Đông Dương đao cùng Đường đao, cho dù là trang bị khó nhận biết đi nữa, cũng chả có ai để ý cả. Vũ khí này chỉ là một món đồ trắng bình thường, đây đường đây chợ, bán ve chai còn sợ nhiều, nhưng lại xuất hiện trong tay một Pháp Sư quả là một việc không tầm thường.

Người thuê này nghĩ vị Pháp Sư đại nhân này chẳng qua là cầm đao lừa thiên hạ thôi, dù sao cầm đao múa may trông cũng ngẫu hơn so với cầm pháp trượng nhiều.

"Sau này cũng kiếm một thanh mới được!" Người thuê vừa nghĩ vừa đi sát vào cao thủ, trả lại thanh đao.

Hai người phía sau trò chuyện, chiến đấu phía trước lại vô cùng kịch liệt.

Quái vượt 5 cấp so với người chơi à!

Trong "Thế giới song song", vượt cấp đánh quái cũng không phải chuyện dễ dàng. Trang bị không đủ cấp độ thì đừng nghĩ tới; trang bị đủ cấp, cũng phải cân nhắc nhiều vấn đề; chỉ có trang bị vượt qua yêu cầu mới có thể vận dụng tốt ưu thế mà vượt cấp đánh quái. Mấy vị cao thủ trước mặt này, trang bị không chỉ xuất sắc, mà hiểu biết cũng càng xuất chúng.

Đúng, hiểu biết! Thao tác trong trò chơi VR, chính là kỹ xảo thực chiến. Ngoại trừ loại người như Cố Phi, người chơi bình thường thì làm sao? Hiểu biết chính là nhân tố tạo ra sự chênh lệch giữa người chơi.

Hiểu biết từ đâu mà có? Vận dụng kiến thức thực tế, kinh nghiệm tích lũy, vân vân, bao quát lại chính là hiểu biết.

Mấy vị này, hiểu biết về Game Online là cực kỳ xuất sắc.

Mấy người này dễ dàng làm ra phối hợp mà người chơi bình thường không sánh kịp.

Cung Thủ Ngự Thiên Thần Minh bắn ra một mũi tên rất nhanh găm thẳng vào mục tiêu, mục tiêu bị công kích sẽ lập tức quay lại tấn công, Kiếm Quỷ tiềm phục kể bên chỉ đợi lúc nó quay người sẽ tung ra một chiêu Bối Thử. Chiến Vô Thương cùng Hữu Ca vừa vận xông tới, một trái một phải vẩy nó lại, thu hút thù hận, cùng với Kiếm Quỷ hợp lực, dễ dàng hạ gục nó. Mà kỹ năng hồi máu của Hàn Gia Công Tử rơi vào mỗi người đều vô cùng đúng lúc, không hề có xíu nào lãng phí.

Đây hoàn toàn là phương thức có hiệu suất cao nhất. Càng quan trọng hơn là mỗi lần chỉ làm thịt một con, không ảnh hưởng đến mấy con khác.

Đây chính là nguyên nhân Hàn Gia Công Tử không cho Cổ Phi cùng người thuê ra tay. Pháp Sư tung ra pháp thuật đều có phạm vi thu hút thù hận khá lớn. Không giống với Cung Thủ chỉ là công kích đơn mục tiêu. Mà cái gì gọi là thù hận? Nói đơn giản thì đây là chỉ số để quái lựa chọn mục tiêu công kích. Nếu người chơi công kích quái, sẽ tạo ra điểm thù hận, quái khi đạt tới điểm thù hận nhất định, sẽ bắt đầu công kích người chơi. Mà khi quái bị nhiều người đồng thời công kích, quái sẽ chỉ công kích người nào gây ra điểm thù hận cao nhất.

Mà Pháp Sư lại có phạm vi thu hút thù hận quá lớn, dễ dàng khiến năm ba con quái phát động công kích, đây cũng chả phải điều mọi người muốn thấy.

Lần này mục tiêu nhiệm vụ là tên thủ lĩnh sơn tặc, cho nên không cần lãng phí thời gian ở trên đường, nhất định phải đạt hiệu suất cao, bằng tốc độ nhanh nhất hoàn thành nhiệm vụ, đây là phong cách mà Hàn Gia Công Tử một mực giữ vững.

Hơn nữa "Thế giới song song" sẽ dùng thời gian hoàn thành nhiệm vụ để lưu danh muôn thuở. Bằng nhiệm vụ hoàn thành thì đương nhiên là ghi nhận tên của người thuê. Còn tên Công tử tinh anh đoàn sẽ được ghi danh tại đại sảnh đoàn dong binh. Đây là một thứ chứng minh năng lực của dong binh đoàn tốt nhất.

Đội ngũ với hiệu suất cực cao tiến lên, Hàn Gia Công Tử cũng nhìn không được tán thưởng. Nếu không phải "Thế giới song song" là trò chơi siêu hot gần đây, sẽ không tưởng tượng được nhiều cao thủ thế này hợp tác. Đến đây rồi thì Hàn Gia Công Tử cũng dành chút thời gian nhìn lại phía sau. Kết quả phát hiện Cổ Phi cùng người thuê giống như khách tham quan của đoàn du lịch nào đó, bước chân chậm rãi, thỉnh thoảng còn chỉ trỏ cảnh vật bên đường. Đối với mấy người phối hợp đẹp mắt thì trực tiếp bỏ qua.

Hàn Gia Công Tử nhìn không được có chút buồn bực. Cổ Phi dù sao cũng là một thành viên trong đội. So với mấy người đã từng có quen biết trong mấy game online khác mà nói, Cổ Phi đối với họ vô cùng lạ lẫm, như vậy thì cũng phải quan sát để biết được thói quen, phong cách cùng chiến thuật của đoàn đội để sau này còn phối hợp chứ. Như vậy mới có thể dung nhập với đoàn đội mà phát huy thực lực càng cao hơn nữa.

Mà cái thằng này lại chả chịu quan sát gì cả, cùng với cái thằng Pháp Sư cấp 25 kia chém gió liên hồi, chả biết đang nói tới cái gì nữa!

Hàn Gia Công Tử cũng có chút tức giận rồi nha! Nhưng giờ đây hắn chả có thời gian mà giáo huấn Cổ Phi. Mấy người trước mắt còn cần hắn chiếu cố. Mục Sư thật ra là một nghề khá bận rộn cùng mệt mỏi, không ít người chơi nữ muốn làm thầy thuốc, không muốn chém giết máu me nên chọn làm Mục Sư. Nhưng thật ra, một Mục Sư ưu tú phải có cái nhìn đại cục, có sức tập trung cao độ, phải tinh táo phán đoán, quyết đoán vào thời khắc mấu chốt, và phải có thao tác chuẩn xác. Những thứ này thì ít người chơi nữ nào sở hữu. Cho nên, chơi Mục Sư tuy đa phần là nữ, nhưng chính thức đạt tới trình độ cao thì toàn là người chơi nam.

Hàn Gia Công Tử chính là một ví dụ điển hình. Trong mấy trò chơi lần trước, Kiếm Quỷ luôn dẫn đầu, hắn ở phía sau hỗ trợ. Nhưng trong trò chơi VR lần này Kiếm Quỷ bị đá kích khá lớn, nên hắn có chút không yên lòng. Thế là Hàn Gia Công Tử liền tự mình ra trận, để chính mình làm hạch tâm tổ kiến cái đoàn đội này.

Mang trong mình chủ nghĩa hoàn mỹ, lại gặp cái tên tân binh Cổ Phi chả có chút cầu tiến nào này, coi nhiệm vụ như một chuyến du ngoạn ngắm cảnh. Nếu không phải không rảnh tay, chỉ sợ hiện tại hắn đã xông vào giáo huấn Cổ Phi một trận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Bí đạo Ô Long động

Bốn người bọn Kiếm Quỷ chuyên tâm đánh quái phía trước, căn bản chả có thời giờ để ý phía sau. Huống hồ bọn họ cũng không có chấp như Hàn Gia Công Tử, cho rằng khi đi theo cùng làm nhiệm vụ, cho dù không có việc gì làm cũng phải tập trung quan sát người khác làm việc.

Đoàn đội cứ như vậy hướng vào sâu trong Ô Long động. Hàn Gia Công Tử vẫn muốn tìm cơ hội quay lại giáo huấn Cổ Phi một lần, đáng tiếc hắn biết đoạn đường làm nhiệm vụ này chả có một lần cơ hội nào. Càng đi sâu vào trong động, quái cấp bậc càng cao hơn, hơn nữa còn đông hơn, nếu muốn giống như bây giờ không kinh động nhiều quái thì phải càng tập trung hơn, một bước cũng không được đi nhầm.

Giết đến chỗ sâu nhất sẽ có một cái cửa đá, nhưng tiểu BOSS trông coi chỗ đó cũng khá trâu. Giết nó xong, mở cửa đá ra, phía sau chính là căn phòng

của thủ lĩnh sơn tặc Tác Đồ.

Hàn Gia Công Tử tính toán xong con đường tiến lên, lại tính toán đến thời gian, mà không biết thân thể bọn họ có điều khác lạ.

Đường đi trong hang động rất khó đi, chân cao chân thấp.

Chủ thuê hơi sơ sẩy một cái, hụt chân, thân thể lao đảo, chệnh choạng bước vài bước.

"Cẩn thận một tí!" Cổ Phi thấy hấn mất thăng bằng, nhưng chưa tới nỗi té lăn cù, cho nên chỉ thuận miệng nhắc nhở một câu.

Chủ thuê đứng vững lại, nói tiếng cảm ơn. Nhưng lúc này Cổ Phi đột nhiên cảm giác được khoảng không tối đen phía sau người thuê có điều gì đó không đúng.

"Mau tránh ra!" Cổ Phi hô lên, một bên đã phi thân lướt tới.

Người thuê còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Cổ Phi như gió mà lướt tới bên cạnh hấn rồi.

"Đình..." Tiếng kim loại va chạm vang lên. Trường đao trong tay của Cổ Phi va chạm với cái bóng đen vừa áp sát lại.

"Chạy đi, không cần giúp tui!" Cổ Phi quay đầu lại nói.

"Vãi!" Vừa quay đầu lại, Cổ Phi chỉ biết cảm thán. Tên kia đã chạy mất dép từ lâu rồi, căn bản là không tồn tại ý định trợ giúp Cổ Phi. Ở trong suy nghĩ của hấn, bọn Cổ Phi là do hấn thuê đến giúp hấn, đương nhiên là có trách nhiệm và nghĩa vụ bảo vệ an toàn cho hấn, cho nên khi Cổ Phi lao qua cứu giúp là đúng rồi. Còn muốn hấn ở lại trợ giúp? Móa! Tui có thể đánh những con quái này thì cần gì phải thuê mấy người? Chủ thuê là nghĩ như thế đấy.

"Được rồi, ông cứ đi trước đi!" Cổ Phi một bên ứng chiến, một bên hướng chủ thuê nói.

Người thuê kinh ngạc, xen lẫn một ít nghi hoặc. Người nọ không phải là Pháp Sư sao? Sao hấn lại cùng quái vật lộn tay đôi thể kia? À, thì ra là hấn áp sát thu hút thù hận của quái, đem lực chú ý của quái tập trung vào người hấn, quả nhiên là là cao thủ.

Người thuê vội vàng đuổi theo đội ngũ, để lại một mình Cổ Phi đối phó với con quái.

Xung quanh tối thui thì không tiện đánh nhau, Cổ Phi vừa đánh vừa lui, dần dần tiến đến giữa đường đi, nơi này chả biết từ đâu có ánh sáng chiếu tới, Cổ Phi cuối cùng cũng thấy rõ đối thủ. Cũng là một sơn tặc, có điều mặc một bộ đồ màu xanh da trời.

Bộ đồ màu xanh da trời là có ý gì? Giống như tên nhân vật màu lam trong mấy game online khác. Game Online VR, NPC thủ lĩnh trên đầu không có hiện tên, cho nên cũng không dùng cách thể hiện màu lam trên tên để phân chia cấp độ BOSS được. Mà lấy mấy chữ "Đại BOSS", "Tiểu BOSS", "Lam quái" in lên mặt mấy con quái cũng không được, quá mất thẩm mỹ, cho nên cuối cùng công ty trò chơi quyết định dùng tạo hình để thể hiện.

Tiểu sơn tặc trước mắt này, chính là một con tiểu lam quái.

Từ lúc Cổ Phi đánh thắng cấp đến nay, đây là lần đầu tiên may mắn gặp được một con lam quái, không khỏi có tí hưng phấn.

Chỉ tiếc, lam quái cũng không thể mang cho hấn bao nhiêu cảm giác kích thích mới lạ.

Lam quái nói toạc ra còn không tính là BOSS, chỉ là tiểu quái bình thường tăng thêm chút máu cùng công thủ thôi. BOSS chính thức thì trên người đều mặc giáp hoàng kim, chân đạp Cần đầu vân bay tới trước mặt mọi người, làm cho người chỉ cần liếc mắt thôi sẽ cảm thấy tự ti mặc cảm. Đây chính là NPC có kỹ năng khủng, trang bị khủng, đẳng cấp khủng, trí tuệ cũng khủng nốt. So với BOSS, lam quái chẳng qua chỉ là một thằng lưu manh nhỏ mà thôi.

Cổ Phi cùng tiểu lưu manh quần nhau, tiếp tục phát huy cái gọi là cực hạn thao tác để gây ra thương tổn lớn nhất, xử lý xong chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian. Đáng tiếc Cổ Phi không có nhiều chỉ số Sức Mạnh, trang bị cũng toàn là đồ trắng, đối phó với quái bình thường cũng coi như nhanh chóng, đánh con này thì có hơi mệt một chút. Lăn qua lăn lại mấy phút mới có thể hấp chết con lam quái này.

Trước khi lâm chung, Cổ Phi còn nghe rõ nó lẩm bẩm một câu: "Chìa khóa bí đạo này ta tuyệt đối không giao cho kẻ nào khác".

"Chìa khóa gì?" Cổ Phi vô thức hỏi một câu.

Nhưng quái đã chết. Cho dù không chết, cũng không trả lời được, vì không được lập trình đối thoại với người chơi.

Cổ Phi vội vàng tra xét tài sản của tiểu lam quái. Ngoại trừ so với quái bình thường rớt tiền ra nhiều hơn một chút, còn có một cái chìa khóa nặng trĩu. Đưa lên xem xét: Chìa khóa bí đạo Ô Long động.

Còn có bí đạo sao? Cổ Phi xem xét xung quanh, rồi hướng tới chỗ tối đen mà tiểu lam quái nhảy ra.

Quá tối, không nhìn được cái gì cả. Có điều cũng không làm khó được hấn, bởi vì hấn có đuốc.

Lúc trước khi chơi đùa cùng kẻ lang thang ở gần hồ nước, ngoại trừ một đồng Dao Cắt Thịt ra, mấy tên này còn có rất nhiều đạo cụ để nhóm lửa. Cổ Phi chỉ là Pháp Sư, mang theo bên người chỉ có hạn. Túi thần kỳ Doraemon của hấn cũng không lớn. Mấy cái Dao Cắt Thịt dư thừa thì dĩ nhiên không mang

theo làm gì, mà mấy cái đạo cụ nhóm lửa này có khi lại cần đến, cũng may hiện giờ hần cần đến thật.

Cố Phi vì mình nhìn xa trông rộng mà cảm thấy may mắn, tiện tay móc ra một bó đuốc trong túi đốt lên.

Ánh sáng dần tỏa ra xung quanh. Cố Phi lập tức phát hiện có một cánh cửa sắt to lớn trước mặt, cùng với một cái ổ khóa cực kỳ kỳ lạ. Lấy cái chìa khóa mới thu được cắm vào, xoay một cái, ổ khóa mở ra. Gỡ xuống, Cố Phi kéo cái cửa sắt ra, phát hiện một cái cửa động hình vuông. Mang bó đuốc chiếu sáng vào bên trong, hần thấy một cái thông đạo cao bằng một người.

Cố Phi vội vàng nhắn tin cho Kiếm Quỷ, kết quả phát hiện hần đã khóa cửa sổ chat rồi.

Đang tiến hành chiến đấu kịch liệt, dĩ nhiên là không muốn bị tin nhắn quấy rầy. Mấy người Kiếm Quỷ đều khóa chat cả. Dù sao cả bọn đều ở chung một chỗ, có gì thì chỉ cần nói chuyện với nhau là được.

Hay là đội hoàn thành nhiệm vụ rồi tính sau! Cố Phi đóng cửa sắt lại, quay trở về đường cũ, kết quả là ngây ngẩn cả người.

Bọn quái do tụi Kiếm Quỷ giết lại một lần nữa hồi sinh rồi.

Quái cấp 35 đối với Cố Phi mà nói cũng chả có độ khó gì. Có điều Cố Phi không giống bọn Kiếm Quỷ, biết rõ số liệu từng vị trí quái phân bố, phạm vi thù hận, vân vân, Cố Phi nếu muốn tiếp tục đi tới, chỉ sợ phải thanh toán toàn bộ quái trong động một lần. Tóm lại là vô cùng phiền toái.

"Ý trời à!" Cố Phi thở dài, quay đầu lại chỗ cửa sắt, một lần nữa mở ra.

"Biết đâu cái thông đạo này lại là đường tắt, mình sẽ đến trước bọn họ, sau đó dọa bọn họ một tí!" Cố Phi thầm nghĩ ra một trò đùa dai, rồi theo thông đạo đi xuống.

Bí đạo mặc dù khó đi, nhưng so với đường đi trong hang động thì dễ dàng hơn nhiều. Cố Phi đem bó đuốc quơ quơ trước mặt dò đường, lúc nào cũng đề phòng, lỡ như có mai phục gì đó thì còn biết đường mà chống đỡ.

Kết quả đều bình an vô sự, Cố Phi đi thẳng tới cuối thông đạo thì gặp một cái cửa đá khổng lồ. Vươn tay lên ra sức đẩy, cửa đá từ từ mở ra. Nhưng nó lại có xu thế tự động khép lại, Cố Phi vừa đẩy vừa từ từ lách qua, cuối cùng cũng chui qua được, buông tay một cái thì cửa từ từ khép lại. Hần lại đẩy đẩy cửa nhưng không thấy nhúc nhích. Kéo ra? Vừa rồi đẩy ra được cũng toát hết mồ hôi, muốn kéo ra thì không có khả năng. Cố Phi đối với Sức Mạnh của mình có chút bất mãn, xem ra cần cân nhắc tăng thêm một tí Sức Mạnh rồi.

Bỏ qua cửa đá, hần nhìn xung quanh, thấy đây là một khoảng sân trống trải.

Không thể tưởng được trong hang động lại có một khoảng sân bằng phẳng rộng lớn như vậy. Cố Phi lập tức chú ý tới ở giữa sân là một gian nhà gỗ nhỏ lơ lửng.

"Tác Đồ ở trong một gian nhà gỗ nhỏ nằm sâu trong Ô Long động... Tuy nhiên ở ngoài lại là một khoảng sân rộng rãi..." Cố Phi nhớ lại lúc Hàn Gia Công Tử giới thiệu về nhiệm vụ có nói qua.

Thì ra mình đã tới được chỗ cuối cùng. Cái bí đạo này lại là đường tắt của nhiệm vụ! Cố Phi cao hứng. Hiện tại vẫn chưa thấy ai tới, thế là Cố Phi nắm chặt thanh đao trong tay, tiến bước vào căn nhà nhỏ.

Hần rất bội phục đầu pháp của Hàn Gia Công Tử; mà lúc bọn họ phối hợp tình diệu thì Cố Phi đều thấy hết. Nếu cứ theo như phương án của Hàn Gia Công Tử mà tiến hành, thì sẽ chẳng có tí nguy hiểm nào sẽ xảy ra cả.

Có điều, bội phục cũng không phải là thích thú! Cố Phi yêu thích cách chiến đấu mặt đối mặt trực tiếp hơn.

Cái gì mà thu hút quái, kéo thù hận, thả điều, vân vân. Mấy cái từ này Cố Phi cũng thường nghe, cũng hiểu biết sơ sơ. Những thứ này đều thể hiện sự am hiểu về game của cao thủ, đáng tiếc đối với Cố Phi thì chả quan tâm. Thật sự thì hần cũng muốn trở thành cao thủ trong trò chơi, nhưng hần không phải nhờ vào kỹ thuật chơi game, mà dựa vào công phu của hần, đây là mục đích mà hần bước vào "Thế giới song song".

Đi đường lâu như thế, Cố Phi lại chờ mong BOSS có thể do tự mình khiêu chiến, đây là độ khó mà trước giờ hần không gặp được. Bây giờ lại có cơ hội trước mắt rồi.

Phải biết loại nhiệm vụ đánh BOSS này cũng không dễ gặp. Hệ thống mỗi ngày đều tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mấy nhiệm vụ như đưa tin, tìm đồ, chém quái thì đầy rẫy, nhưng nhiệm vụ khiêu chiến cao cấp này thì lại khó gặp được. Muốn gặp được cũng là do may mắn bùng nổ. Cho nên khi người thuê gặp được nhiệm vụ này cũng không tiếc tiền mà thuê mọi người tới giúp hần.

Không nghĩ gia nhập đoàn đánh thuê cũng không tệ à nha, thường xuyên tiếp xúc với mấy nhiệm vụ độ khó cao này, cũng coi như là cơ hội khiêu chiến.

Cố Phi vừa nghĩ vừa đi tới trước cửa căn nhà gỗ.

Bên trong là NPC mà mình cần phải tiêu diệt, Cố Phi đương nhiên sẽ không gõ cửa mà chào hỏi lịch sự, chỉ bay lên đập tung cửa cái nhà người ta mà hét lớn: "Tác Đồ!"

Xem ra phương thức này cũng có thể thu hút thù hận của quái thì phải. Chỉ thấy một tên đang nằm trên giường bò dậy, xoay người cầm lấy thanh đại đao

đặt dưới giường mà hướng Cổ Phi chém qua.

Cổ Phi vung đao nghênh tiếp! Kenggg!

"Sức Mạnh thật lớn!" Cổ Phi ngăn cản thì ngăn cản, cũng không chịu nổi Sức Mạnh này, liền bị Tác Đồ đánh bay ra ngoài.

Tác Đồ gầm rú, lao theo.

Cổ Phi xanh mặt rồi. Bởi vì hắn nhớ Hàn Gia Công Tử đã từng nói: "Tác Đồ khi ra khỏi nhà sẽ gọi đàn em tới đánh hội đồng".

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Đại thủ lĩnh Tác Đồ

Quả nhiên, sau khi Tác Đồ lao ra ngoài, liền đưa hai ngón tay lên miệng huyết sáo.

Tiếng cười quanh quần bốn phía, Cổ Phi khẩn trương dò xét xung quanh, kết quả là chẳng thấy bóng dáng thằng nào cả. Có điều BOSS Tác Đồ cũng không thèm để ý đến điều này, huyết sáo xong thì liền vung đại đao hướng Cổ Phi chém tới.

Tác Đồ là một NPC hình người cao to lực lưỡng, thân trên trần trụi với một núm cơ bắp, khuôn mặt dữ tợn. Hoàn toàn phù hợp với quy tắc mới được đưa ra "Chỉ cần là quái cho người chơi chém giết thì sẽ mang một khuôn mặt đáng ghét".

Tác Đồ mang khuôn mặt dữ tợn vọt tới trước mặt Cổ Phi, chém xuống một đao.

Cổ Phi lần này không dám ngạnh kháng, vận vẹo thân hình tránh né. Theo hắn thấy, Tác Đồ mang trong mình cả tốc độ lẫn sức mạnh, ưu thế vượt trội so với mình, muốn chiến thắng nó, chỉ có thể dựa vào kỹ xảo.

Cái gì là kỹ xảo?

Công phu! Đây chính là kỹ xảo chiến đấu hữu hiệu.

Trong truyền thuyết, kỹ năng dùng đao thương côn bổng búa rìu các loại, kỹ thuật chính là Thập bát ban võ nghệ.

Đường đao cửu liên!

Cái kỹ năng này chính là một trong trong Thập bát ban võ nghệ vận dụng đường đao. Cổ Phi chọn sử dụng thanh đao trong tay này là vì nó mang hình dáng gần giống với đường đao, vừa vận có thể phát huy món đao pháp này.

Cổ Phi hai tay nắm chặt chuôi đao, cách xa Tác Đồ 2m, nhìn chăm chăm vào đối phương.

Đến rồi! Khóe mắt Cổ Phi giật một cái, hắn thấy hai vai Tác Đồ khẽ động, chuẩn bị xoay chuyển thân thể.

Cổ Phi vội vàng né sang bên cạnh, một đao mang theo luồng ánh sáng màu đỏ vô cùng khủng bố lướt qua chỗ Cổ Phi vừa đứng. Chiêu này tên là "Hong Nhan Nhất Thiểm", hắn đã nghe Hàn Gia Công Tử nói qua, việc mang Tác Đồ giam trong phòng cũng là để đề phòng hắn tung ra đại chiêu.

Chiêu này gây ra sát thương vô cùng lớn, với trang bị phòng ngự của người chơi hiện giờ, chẳng ai có thể ngăn cản được chiêu này cả, cho dù là tanker cộng toàn điểm Thể Chết cũng không được. Cái này là do Hàn Gia Công Tử nói thế.

"Tại sao lại có mà ngăn cản? Sao không tránh đi!!" Cổ Phi lúc ấy hỏi như vậy.

"Ông vào mà tránh né cho tui coi đi!" Hàn Gia Công Tử lúc ấy tức giận trả lời.

Cổ Phi bây giờ cũng né được rồi, mà đáng tiếc Hàn Gia Công Tử là chẳng có ở đây để chứng kiến. Kỹ xảo chiến đấu nói trắng ra cũng đơn giản, giống như lời cha của Cổ Phi chỉ vờn vện tám chữ: Mắt theo kịp tay, tay theo kịp mắt.

Người bình thường thì mắt đều không theo kịp tay của đối phương, đừng nói tới tay theo kịp mắt.

Mà Cổ Phi mất với tay thì đều dư xài. Lại được thêm số liệu trong trò chơi còn bổ sung cho nữa. Hắn cộng toàn Nhanh Nhẹn, dùng để ứng phó với Tác Đồ cũng đủ rồi.

Cái này cũng là do "Thế giới song song" có hệ thống mô phỏng vô cùng tốt. Cho dù là NPC thì hành động cũng phù hợp với cơ thể con người, không có chuyện vận vẹo mà tung chiêu ảo lòi. Cho dù là cái chiêu "Hong Nhan Nhất Thiểm" có phần giả tưởng này thì muốn tung chiêu trước hết cũng phải giờ tay

nhắc chân đã.

Bởi vậy, Cổ Phi có thể tránh né công kích của BOSS dễ dàng, mà BOSS thì được lập trình sẵn, khi bị công kích thì không có phản ứng tránh né ảo diệu, chỉ biết giờ mong ra mà hưởng thụ.

Chỉ còn lại một điều khiến Cổ Phi lo lắng, đó là công kích của mình có thể gây ra cho Tác Đồ bao nhiêu sát thương.

Lúc này trong đầu Cổ Phi chỉ có hình bóng cây đao trong tay mà thôi, hần vô thức chỉ biết dựa vào thanh đao mà chiến đấu. Còn Pháp thuật? Hần tạm thời còn bỏ xó đó, quên mất luôn.

Nhưng đao này cũng chỉ là mặt hàng phổ thông, bình thường thì có thể phát huy sát thương lớn nhất, đủ để đối phó với tiểu quái bình thường, nhưng trước giờ chưa đối mặt với BOSS siêu trâu da dày như thế này, cho nên hần mới lo lắng.

Nhưng Cổ Phi nắm được sơ hở, liền tung ngay "Phân lưu tam thức", quét qua phần bụng dưới của Tác Đồ, mũi đao truyền tới cảm giác khá mềm, lúc này niềm tin của Cổ Phi mới từ từ tăng lên.

Nếu như Kiểm Quỷ dùng lượng HP của quái cùng với số lượng công kích để phán đoán sự lợi hại trong một đao của Cổ Phi, còn đối với Cổ Phi sau khi trải qua nhiều ngày rèn luyện trong trò chơi, hần lại dựa vào cảm giác khi chém vào mục tiêu ra sao để phán đoán lực sát thương của mình.

Sau khi tặng Tác Đồ một đao kia, tuyệt đối là sát thương lớn nhất. Cho dù là lúc công kích tiểu quái bình thường, cũng không có khả năng sát thương của thanh đao phát huy triệt để thế. Điều này cũng làm cho Cổ Phi có vài phần khó hiểu. Chẳng lẽ đường đường là BOSS mà phòng ngự còn không bằng tiểu quái bình thường sao?

Quần nhau thêm vài lần nữa, Cổ Phi lại chém một đao trúng chân trái của Tác Đồ, rốt cuộc hần cũng đã hiểu nguyên nhân.

Sát thương lớn nhất sẽ xuất hiện khi chém vào phần thân thể lộ ra ngoài của Tác Đồ.

Tình huống này xem ra là lực phòng ngự thân thể của Tác Đồ là bằng 0. Mà vừa rồi lại chém một đao vào chân trái của hần một cái, bởi vì trên đùi hần có một miếng hộ đùi nên chém vào hoàn toàn không gây ra sát thương.

Đã hiểu rõ điểm này, Cổ Phi giữ vững tinh thần giữ vững tinh thần, nhìn chuẩn kẻ hở trên người Tác Đồ mà công kích vào. Hần biết nửa thân dưới có công kích cũng vô dụng, cho dù có kẻ hở lộ ra hần cũng không để ý.

Dù vậy, giằng co với Tác Đồ một trận cũng hao hết mười lăm phút!

Tuy phòng ngự thân thể của Tác Đồ là 0, nhưng máu của BOSS cũng không phải hàng trung bày. Cổ Phi lúc này có chút hoài nghi chiến thuật bào máu từ từ của Hàn Gia Công Tử. Cổ Phi vừa học được chiêu Liên Châu Hỏa Cầu, cái chiêu này là chiêu công kích phạm vi, cho nên sát thương cũng không cao lắm. Nếu muốn dùng kỹ năng này mà hấp chết Tác Đồ, cũng phải đợi tới tết Ma-rốc...

Tác Đồ thương tích đầy mình, không cam lòng mà ngã xuống. Có điều khi hần té ra đất thì dù chả ai làm gì cái đầu của hần cũng tự nhiên rớt ra, rồi tự động rớt vào một cái bao. Cổ Phi cười cười, dù sao NPC này cũng mang hình dạng con người, nếu muốn người chơi tự mình cắt đầu hần ra thì có phần máu tanh quá.

Nhặt cái bao lên xem xét thì đúng là "Đầu của Thủ lĩnh sơn tặc".

Có điều Cổ Phi cũng chả tìm thấy lối ra ở đâu. Minh theo lối tắt mà tiến vào đây, cái cửa đá chỗ đó không cách nào mở ra được nữa, mà bọn Kiểm Quỷ cũng sắp đột phá tới đây rồi, bây giờ Cổ Phi cũng không phát hiện được bất luận cái cơ quan nào để mở cửa. Xem ra chỉ còn cách chờ bọn họ đánh tới chỗ này, mình mới có thể ra ngoài được.

Chả có gì để làm, Cổ Phi mới tiến vào căn nhà nhỏ của Tác Đồ để tìm tòi. Vừa vào cửa chợt nghe một âm thanh yếu ớt: "Cậu là ai vậy?".

Cổ Phi giật mình, còn chưa kịp trả lời, âm thanh kia đã tiếp tục đọc diễn. Cổ Phi nhẹ nhàng thở ra, đây là cách mà NPC trong "Thế giới song song" giao tiếp. Cái câu hỏi "Cậu là ai vậy?" chẳng qua chỉ là câu mở đầu thôi, kế tiếp là đoạn nói nhằm dài dòng về kịch tình trong truyền thuyết.

"Cậu sẽ giúp đỡ cho tôi chứ?" Thanh âm yếu ớt nói.

Thì ra là một nhiệm vụ ẩn. Cổ Phi thầm nghĩ. Lúc NPC nói về quá khứ hần cũng không có chú ý nghe, hình như là nói người này lúc đi vào chỗ này tìm đồ đạc gì đó, lại bị sơn tặc túm được, hần nhất định không chịu phục, thế là bị nhốt chỗ này giày vò. Hiện tại chỉ còn lại một hơi thở thôi, may mắn là vừa đúng lúc có vị anh hùng Cổ Phi xuất hiện, hi vọng Cổ Phi trợ giúp hần hoàn thành sự nghiệp vẫn chưa xong vẫn...vẫn...

Cổ Phi không chút suy nghĩ chấp nhận nhiệm vụ này. Nhiệm vụ mà! Nhận cũng không mất gì, nếu sau này không thể hoàn thành thì hủy bỏ cũng được. Nếu đến cả tin tức nhiệm vụ cũng không có, vậy cũng không sao, trên trên Official Website tự nhiên sẽ có giới thiệu, nếu muốn xem thì lúc nào cũng được.

Nghe được Cổ Phi đồng ý, cái tên chỉ còn một hơi kia mới nói: "Cảm ơn cậu, cảm lấy huy hiệu của tôi, cố gắng lên nhé!".

Tay người nọ hướng tới Cổ Phi, Cổ Phi tiếp nhận đồ vật trong tay hần, lập tức trút hơi thở cuối cùng.

Tiếp nhận cái huy chương, Cổ Phi bắt đầu xem xét, cũng không thấy giới thiệu gì, chỉ có tên của huy chương: Huy chương của Eddie.

Huy chương lấp lánh ánh sáng màu vàng, đây là biểu hiện của trang bị cao cấp trong "Thế giới song song".

"Huy chương của Eddie", toàn bộ thuộc tính +6.

Chỉ mới là bắt đầu nhiệm vụ, còn chưa làm gì mà đã được cho một trang bị như thế này rồi? Đây sẽ là nhiệm vụ như thế nào đây? Cố Phi vô cùng kinh ngạc. Thắng thắn mà nói thì toàn bộ thuộc tính +6 chẳng bằng "Hồi Ước Suồng Chi" cộng thắng 25 điểm vào một thuộc tính. Tuy tăng lên tổng cộng cả 5 thuộc tính là 30 điểm, nhiều hơn "Hồi Ước Suồng Chi" 5 điểm, nhưng trên thực tế không có nhân vật nào cộng điểm dân trải hết 5 thuộc tính cả. Theo hiệu quả cường hóa thuộc tính lớn nhất mà nói, cái "Huy chương của Eddie" này khá là cùi bắp.

Nhưng đây là trang bị có chữ vàng. Sự xuất hiện của nó có thể biểu thị ra giá trị mà nhiệm vụ này mang lại. Mặc dù Cố Phi đối với nhiệm vụ chẳng hứng thú gì nhiều, cũng nhịn không được mà có chút động tâm. Hắn lập tức mở bảng nhiệm vụ lên xem, thấy nhiệm vụ duy nhất của mình: Sứ mạng Eddie.

Vì hoàn thành sứ mạng mà Eddie đã dẫn thân thám hiểm, xui xẻo bị sơn tặc bắt giữ, bạn có thể thay hắn hoàn thành sứ mạng của hắn không?

Nhiệm vụ giới thiệu chỉ một câu như thế. Nhiệm vụ trong "Thế giới song song" chính là như vậy, mọi tin tức đều nằm trong đối thoại với NPC, bên trong bảng nhiệm vụ chỉ nói cho người chơi là đã nhận nhiệm vụ này, căn bản không nhắc nhở gì hết. Nếu không thì người làm nhiệm vụ cũng chẳng cần nghe NPC nói xàm làm gì, cứ theo bảng tiến trình nhiệm vụ mà theo, giống như trong những game online lão làng vậy.

Cố Phi đem huy chương đeo trước ngực, lại cúi xuống nhìn, cảm thấy phối hợp với phong cách thời trang của mình thì chẳng ra cái gì cả, thế là đem nó đeo vào trong quần áo. Huy chương thuộc về trang bị loại trang sức, chỉ cần không phải nằm trong túi thần kỳ Doraemon thì đeo chỗ nào cũng có thể phát huy tác dụng. Lúc này Cố Phi cảm giác bản thân cường đại hơn trước. Toàn bộ thuộc tính +6, bằng một lần cộng vào 30 điểm thuộc tính, tương đương tăng lên 6 cấp...!

Đúng rồi, Tác Đồ này không biết còn cất giấu thứ gì tốt nữa không, nhanh tìm mới được. Cố Phi ngẫm nghĩ, rồi lục tung căn phòng của Tác Đồ lên.

Lúc này một đoàn người tại Kiếm Quỷ cuối cùng cũng đến được cửa động cuối cùng.

Nơi này còn có một tiểu BOSS canh giữ, chung quanh còn tụ tập khá nhiều tiểu tặc, tương đối khó chơi, mấy người tiêu hao nhiều sức lực mới dọn dẹp sạch sẽ được. Người phụ trách thu hút thù hận Chiến Vô Thương suýt nữa đã tạch, may mắn được Kiếm Quỷ chia sẻ sát thương một phát. Lúc ấy mana của Hàn Gia Công Tử đã chạm đáy, căn bản không viện thủ được. Cũng may lúc ấy Kiếm Quỷ phát hiện được nên ra tay trợ giúp.

Chấm dứt chiến đấu, mọi người bắt đầu kiểm tra thương thế của mình, ngoại trừ Hàn Gia Công Tử cùng cung thủ Ngự Thiên Thần Minh còn khá thông dong, ba người còn lại thì mang một bộ dáng chật vật.

"Tốt rồi." Hàn Gia Công Tử an ủi mọi người, "Đoạn đường khó chơi coi như đã vượt qua. Tại đây quái hơn năm phút mới respawn lại nên mọi người cứ ngồi nghỉ hồi phục chút máu. Thiên Lý, tới đây phải nhờ ông rồi đó."

"Thiên Lý?" Hàn Gia Công Tử quay đầu lại, chỉ thấy chủ thuê biểu lộ cổ quái đứng phía sau.

"Thiên Lý Nhất Túy đâu rồi?" Hàn Gia Công Tử nhìn quanh.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Vương mắc

Mọi người hai mắt nhìn nhau. Bọn họ đều là một đường đánh giết tới, làm gì còn thời gian rảnh rỗi mà nhìn lại phía sau trông chừng cái tên chỉ cần đi bộ tới trước thôi. Chỉ cần đi theo lộ tuyến mà Hàn Gia Công Tử đã vạch ra, cho dù hắn là thứ Pháp Sư yếu ớt cũng không cần phải có người bảo hộ chứ?

"Hắn đâu rồi?" Hàn Gia Công Tử trừng mắt nhìn cái tên băng hữu du lịch của Cố Phi.

"Tui tui trên đường không cẩn thận bị quái đánh, hắn ở lại ngăn cản quái cho tui đi trước" Chủ thuê nói.

Việc này ngược lại cũng bình thường, có điều đã lâu như thế không đuổi kịp thì có chút không bình thường rồi. Mấy người họ đã dọn dẹp sạch sẽ quái trên đường, Cố Phi cũng không đến nỗi chậm đến thế chứ?

"Có phải lúc hắn đánh quái xong thì tiểu quái trên đường đã hồi sinh lại không?" Hữu Ca nói.

Đường cần năm cao thủ siêu cấp phối hợp dọn dẹp thì không phải chỉ dựa vào một Pháp Sư là có thể vượt qua.

"Đề tui hỏi hắn cái đã!" Thấy gương mặt xinh đẹp của Hàn Gia Công Tử càng ngày càng đen lại, Kiếm Quỷ vội vàng mở cửa sổ chat liên lạc với Cố Phi. Nếu quả thật như lời Hữu Ca nói thì mấy người bọn họ chỉ có thể một lần nữa quay về đường cũ. Trải qua phối hợp trên đoạn đường này đã khiến mọi

người có chút mệt mỏi, lúc này lại mang tâm trạng buồn bực, đến lúc đó còn có thể phối hợp tốt hay không thì chưa biết được.

Tất cả mọi người đều mang tâm trạng tức muốn thổ huyết nhìn Kiếm Quỷ, ai ngờ Kiếm Quỷ sau khi gửi mấy cái tin nhắn, con mắt càng trừng lớn hơn, cuối cùng mới bước tới cơ quan mở cánh cửa đá ra.

Ầm ầm mấy tiếng, cửa đá chậm rãi được mở ra.

Mà Cổ Phi cũng từ từ hiện ra trước mắt mọi người.

Tay trái cầm thanh đao mà vốn một Pháp Sư như hắn không nên mang theo, tay phải mang theo một cái bao, trên mặt còn giữ một nụ cười bình tĩnh. Nhìn qua bọn họ, hắn hờn hờ nói: "Mấy ông sao giờ mới tới!".

Bọn họ đơ mắt nhìn hắn, đều quên trả lời. Cổ Phi bước ra ngoài, hất tay quăng cái bao qua cho người thuê rồi nói: "Đây là thứ ông muốn".

Chủ thuê chụp lấy rồi xem xét, càng lúc càng ngạc nhiên.

Mấy người Hàn Gia Công Tử lại càng há miệng to hơn, cho đến khi Kiếm Quỷ hỏi một câu: "Rốt cuộc làm sao mà ông tới được đây?".

"Tui ở chỗ đó phát hiện một bí đạo. Muốn gọi mấy ông tới, nhưng mà đều chặn chat hết rồi. Tui đành phải đi theo cái bí đạo đó, kết quả là tiến thẳng đến chỗ này. Chờ lâu quá, tui đành giết Tác Đồ đỡ buồn!" Cổ Phi nói.

"Ông làm sao giết được hắn?" Hàn Gia Công Tử vẻ mặt khó có thể tin tưởng.

Cổ Phi vung vẩy thanh đao cho Hàn Gia Công Tử xem.

"Làm sao có khả năng!" Hàn Gia Công Tử phát tay, lại hướng vào trong xem xét, mấy người còn lại đều theo sát phía sau.

Trên sân rộng vẫn còn lưu lại cái xác không đầu của Tác Đồ. Đã từng nhìn thấy Tác Đồ một lần rồi, cho nên Hàn Gia Công Tử vừa tới đã nói: "Tác Đồ không có mặc quần áo."

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khác thường đánh giá hắn. Thẳng thắn mà nói, nhìn dung mạo của hắn, mọi người đều hoài nghi giới tính chân thật của hắn.

Hàn Gia Công Tử cũng không để ý mọi người, chỉ tiếp tục làm bầm: "Lần trước gặp thì hắn không phải như vậy à!!"

Cổ Phi giơ tay ra, biểu hiện chính mình cũng đách biết, chỉ nói một câu: "Dù sao phòng ngự thân thể của hắn cũng bằng 0!"

"Sao lại thế!" Tất cả mọi người đều giật mình.

Theo bọn họ lý giải, nếu một thứ hoàn toàn không có lực phòng ngự, thì sức sát thương của Pháp Sư là vô cùng khủng bố. Pháp Sư là công kích từ xa, Tác Đồ ngoại trừ đại chiêu ra thì chỉ toàn công kích tầm gần. Cổ Phi chắc hẳn là sử dụng thủ đoạn dẫn quái hoặc là một thủ đoạn thần bí nào đó bào máu Tác Đồ đến chết.

Có điều, trên người của Tác Đồ cũng có mấy vết chém. Nhưng cũng có thể lúc Tác Đồ chết hắn lại dùng đao chém lên thì sao. Xem ra hắn không muốn mọi người phát hiện phương thức thần bí kia nên mới giả bộ như vậy, còn cầm theo thanh đao làm màu nữa.

Bọn họ đều nghĩ như thế, trừ Kiếm Quỷ nhìn qua thì thể Tác Đồ có chút xuất thần.

"Ông nói bí đạo ở chỗ nào?" Hàn Gia Công Tử hỏi. Nếu Cổ Phi đã không muốn người khác biết đầu pháp của mình thì bọn họ cũng phối hợp không hỏi tới.

"Bên này nè!" Cổ Phi dẫn mấy người về phía trước.

Mấy người hợp lực lại, cánh cửa đá cuối cùng cũng bị kéo ra, Cổ Phi vui vẻ nói: "Vậy chúng ta cứ theo đường này đi ra, khỏi phải đánh quái nữa".

Mấy vị Mấy người cao thủ lúc này tinh thần đều có chút sa sút, giữ im lặng theo sát Cổ Phi tiến vào bí đạo.

Đi tới lối ra, đẩy cánh cửa sắt ra, tiểu lam quái nắm giữ chìa khóa cũng không thấy xuất hiện lại. Nơi này cách cửa động không xa, không tốn bao nhiêu thời gian mấy người đã trở về đến ngoài động.

"Nhiệm vụ hoàn thành!" Hàn Gia Công Tử tuyên bố.

Người thuê nhẹ gật đầu, không cần phải nhắc nhở móc túi tiền đưa ra.

Hàn Gia Công Tử tiếp nhận, mở ra nhìn, gật gật đầu nói: "Đủ rồi. Việc còn lại đã đáp ứng thì hi vọng ông cũng sẽ thực hiện".

Chủ thuê gật đầu, mang theo nét mặt hưng phấn: "Nhất định thực hiện rồi, mấy ông là đoàn lính đánh thuê không thể chê vào đâu được. Tui bây giờ suy nghĩ cẩn thận mới biết được ảo diệu trong chuyện đi này đó".

"Ông nói sao cơ?" Hàn Gia Công Tử hỏi.

Chủ thuê cười cười: "Cũng đừng giấu diếm tui nữa. Mấy ông xài chiến thuật giương đông kích tây đúng không? Mấy ông này thì lo dọn dẹp quái bên ngoài, còn đại ca Thiên Lý một mình xông vào bí đạo solo BOSS. Ông không phải từng nói Tác Đồ có một chiêu gọi hội tới đánh hội đồng sao? Mấy ông này vừa vặn chặn trước cửa động, như vậy tiểu quái sẽ không có cách nào tiến vào, tạo ra điều kiện hoàn hảo cho đại ca Thiên Lý solo BOSS. Mấy ông còn giả đồ không biết bí đạo, kỳ thật không cần phải làm vậy đâu... tui sẽ không nói đầu pháp này của mấy ông cho người khác đâu. Cho dù có nói ra, có mấy người có thể như đại ca Thiên Lý một mình xử đẹp con BOSS chứ?" Chủ thuê nói đến đây liền trưng ra bộ mặt sùng bái mà nhìn Cổ Phi.

"Ông đang nói cái gì thế?" Cổ Phi mờ mịt.

"Hắc! Không có gì không có gì, sau việc này tui sẽ còn tìm tới mấy ông nữa, giờ tạm biệt nhé!" Chủ thuê giờ ngón tay cái với Cổ Phi rồi quay người đi xuống núi.

"Hắn làm nhằm cái gì thế?" Cổ Phi hỏi các cao thủ.

Các cao thủ đều cảm thấy rất xấu hổ, Hàn Gia Công Tử ho khan hai tiếng: "Khục, đánh chết Tác Đồ có rút cái gì ngon không?"

"Cái gì cũng không có!" Cổ Phi nói, "Trong nhà của hắn chỉ có hai túi tiền". Cổ Phi nói xong móc ra đưa cho Hàn Gia Công Tử.

Hàn Gia Công Tử ngăn người, nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy, hướng mấy người vung tay lên: "Trở về chia tiền thôi".

Mấy người "Yeah yeah!" đáp lại, nhưng cho dù là ai nghe mấy cái "yeah" này chả có tí vui sướng nào cả, chỉ là buồn bã ỉu xiu, chả có ý tứ muốn chia tiền chút nào.

Quán bar Tiểu Lô nghiêm nhiên trở thành cứ điểm của mọi người, trên đường trở lại Cloud City cũng chả ai nói chuyện, đều vô cùng ăn ý mà đi tới đây.

Tiểu Lô đối với mấy người này cũng quen mặt, giờ ngón tay chỉ vào một căn phòng.

Mấy người đi vào ngồi xuống, Hàn Gia Công Tử khẽ vươn tay, ba túi tiền đồ đầy ra mặt bàn. So mới vài người chơi còn vì vài đồng bạc lẻ mà lăn lộn đau khổ, một đồng kim tệ như thế này quả thực có thể nói là một số tiền vô cùng lớn.

"Chia như thế nào đây? Mọi người cho ý kiến đi" Hàn Gia Công Tử nói.

Không có ai nói tiếng nào. Theo Cổ Phi thì chỉ cần chia đều là xong, cần gì phải rắc rối, có điều hắn không biết những cao thủ này có quy tắc ngầm nào không, cho nên hắn cũng không mở miệng. Mà năm người khác đều đang đợi Cổ Phi lên tiếng trước. Đi theo bí đạo lên vào, một mình làm thịt Tác Đồ, như vậy thì có năm người bọn họ đi theo hay không cũng chả có ý nghĩa, tiền này bọn họ muốn chia thì có chút dư dả.

"Nói đi chứ! Sao không ai lên tiếng vậy!" Hàn Gia Công Tử cũng không nói ra chủ ý của mình, đẩy toàn bộ trách nhiệm cho thằng khác.

"Chia đều đi!" Hữu Ca mở miệng. Hàn Gia Công Tử có chút ngoài ý muốn. Lần này tuy mấy người bọn họ chả có tác dụng gì nhiều, nhưng dù sao cũng đã lãng phí thời gian cùng sức lực, đem tiền chia hết cho Cổ Phi ai cũng không cam lòng, nhưng nếu muốn chia đều thì da mặt phải dày một chút. Người mà đưa ra chủ ý này thì da mặt cũng phải dày hơn nữa mới được, Hàn Gia Công Tử không nghĩ tới mấy người ở đây lại dám mở miệng đấy. Đều làm cao thủ đã thành danh trong Game Online không mà! Nếu muốn thu phục đệ tử thì phải lấy đức phục người mới được.

Hữu Ca vừa nói ra câu này, Cổ Phi cũng nhẹ nhàng thờ ra, làm cả buổi tưởng có quy tắc ngầm nào đó nữa chứ! Lúc này hắn cũng phụ họa theo: "Chia đều đi! Chia đều!".

Mấy người xem xét biểu lộ của Cổ Phi, đều cảm thấy hắn không phải muốn giễu cợt, cho nên cũng dao động. Dù sao đây cũng là một khoảng tiền lớn.

Cuối cùng vẫn do Hàn Gia Công Tử ra tay, đem số tiền chia đều thành sáu phần, lại lấy thêm từ mỗi phần một ít đặt qua chỗ của Cổ Phi: "Lần này công lao solo của ông lớn hơn, cho nên chia nhiều hơn một chút".

"Vậy sao? Vậy thì tui lấy nhé!" Cổ Phi không có khách khí, thò tay mang một đồng bỏ vào túi thần kỳ. Sau đó đứng dậy nói: "Được rồi, đi thôi!".

"Đi đâu nữa?" Mấy người sững sờ.

"Logout chứ đi đâu! Ngày mai còn phải đi làm nữa!" Cổ Phi nói.

"À! Đi trước đi!" Mấy người cũng đách biết nói gì nữa.

"Hẹn gặp lại!" Cổ Phi hướng mấy người khoát tay, tiêu sái xoay người rời đi. Hắn chuẩn bị logout là thật, nhưng cũng không phải vì ngày mai phải đi làm. Cổ Phi không giống người khác cả ngày đều ở trong trò chơi, mỗi ngày ba buổi sáng trưa tối đều luyện đánh quyền, nhưng vì chuyện nhiệm vụ mà bỏ qua. Cho nên bây giờ phải tập bù lại, hoạt động thân thể.

Cổ Phi đã rời khỏi, năm đại cao thủ vẫn còn trừng mắt nhìn, không ai lấy tiền trên bàn cất đi cả.

Cuối cùng vẫn là Hàn Gia Công Tử ra tay trước, một bên cầm lấy miếng kim tệ vuốt vuốt, vừa cười nói với Hữu Ca: "Hữu Ca, không đơn giản nha!"

"Là sao?"

"Câu chia đều này, tui thật có chút ngượng khi phải mở miệng, vẫn là ông lợi hại!" Trong lời nói của Hàn Gia Công Tử mang theo ý tứ mỉa mai.

Hữu Ca cười cười: "Trêu tui à? Kỳ thật tui cảm thấy chia đều cũng không quá phận!"

"Sao?"

"Mấy lời của người thuê cũng khá hợp lý. Tui cảm thấy bởi vì có tui mình ở trước cửa dọn dẹp quá, cho nên khi Tác Đồ ra chiêu tụ tập đồng bọn cũng không có ai tới, mới tạo ra hoàn cảnh thuận lợi cho Thiên Lý solo".

Hàn Gia Công Tử nghĩ nghĩ, gật gật đầu: "Chắc vậy, lúc nãy đánh có chút chật vật. Tui còn tưởng hệ thống điều chỉnh lại số lượng quái. Xem ra là do Tác Đồ phát ra lệnh triệu tập cho nên đám tiểu tặc mới tập trung lại, kết quả là do chúng ta ngăn cản. May mà nhờ tui trị liệu kịp lúc, không thì có khả năng diệt đoàn rồi!Ha ha ha..."

Sắc mặt mọi người vô cùng đặc sắc. Nhưng bọn họ đối với Kiếm Quỷ thì lại mang vẻ mặt kính nể. Hai người này mà kết hợp được với nhau thì đúng là tổ hợp Hoàng Kim chuẩn không cần chỉnh.

"Cho nên, chia đều cũng không quá đáng. Mà không phải ông cũng chia cho hần phần nhiều hơn sao?" Hữu Ca lúc này nói.

"Có lý có lý! Nào, mọi người lấy tiền đi!" Hàn Gia Công Tử nói, thế là mọi người đều lấy phần của mình cất đi, chỉ là không khí trên bàn cũng không cải thiện nhiều.

Vấn đề về tiền có chút vướng mắc, đối với những cao thủ này mà nói thì chỉ là việc nhỏ. Việc mà bọn họ chính thức để ý, đó là có một người lại làm được chuyện mà bọn họ không làm được.

>Cùng BOSS solo sao? Mấy người trong nội tâm đều suy nghĩ về vấn đề này, lập tức chỉ cười khò. Đừng nói là phần thân trên không có phòng ngự, cho dù là cỡi cả quần ra làm toàn thân đều không có phòng ngự, tui cũng đánh đánh lại nữa là!

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Giúp người làm niềm vui

Muốn logout thì phải tới khu vực an toàn mới được. Cổ Phi bước ra khỏi quán rượu Tiểu Lôi, thẳng tiến đến khu vực an toàn.

Trên đường đi ngang qua tòa nhà công hội thì thấy một đám đông náo nhiệt đang tụ tập. Hiện nay đã có nhiều người chơi lên tới cấp 30, công hội mới mọc ra như nấm sau mưa. Hai ngày trước Hỏa Cầu đã chạy lại hỏi Cổ Phi có muốn gia nhập công hội gì đó không, mà thấy Cổ Phi có vẻ không quan tâm lắm, cho nên hần cũng hậm hực không thôi, một mình tự tìm kiếm một công hội để gia nhập.

"Không biết Hỏa Cầu đã tìm được công hội chưa ta!" Cổ Phi nghĩ, mới mở bảng bạn bè ra xem, thấy Hỏa Cầu không online. Hỏa Cầu online không có giờ giấc cố định, hoàn toàn chả đoán được hần làm việc gì. Cổ Phi vừa đi vừa nghĩ, bất ngờ đụng phải một người.

Cổ Phi lao đảo. Thật sự bất đắc dĩ, bởi vì thân thể trong trò chơi của hần rất yếu đuối. Nếu không phải vừa trang bị cái "Huy chương của Eddie" được cộng thêm 6 điểm Thể Chất cùng Sức Mạnh, thì chắc là bị người ta đụng té ra đất rồi.

"Là cô!" Cổ Phi ngẩng đầu, thấy người này lại là Tịch Tiểu Thiên.

"Suyt!" Tịch Tiểu Thiên duỗi ngón tay ra dấu im lặng, "Giúp tui chút!". Nói xong liền ào đến phía sau Cổ Phi, cuộn lại như con mèo nhỏ. Dùng thân hình tập võ từ nhỏ của Cổ Phi, nếu muốn che hoàn toàn một cô gái đáng người yêu điệu thì cực kỳ đơn giản.

Cổ Phi vừa định hỏi là đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy một bé gái vội vàng chạy tới ngã tư. Nhìn xung quanh chỉ thấy có mỗi mình Cổ Phi, cho nên mới trừng mắt nói với Cổ Phi: "Này, có thấy một cô gái xinh đẹp chạy qua đây không?"

Ngày nay mấy đứa nhóc hình như chả có đứa nào biết lễ phép thì phải! Cổ Phi nhủ mày. Gia tộc của Cổ Phi là gia tộc võ thuật, có thể nói là còn bảo lưu nề nếp truyền thống, như là phương diện lễ nghi so với mấy gia đình bình thường còn chú ý hơn rất nhiều. Phần lớn lễ nghi phiền phức ngược lại không có, nhưng mà chuyện người nhỏ phải kính trọng người lớn thì rất nghiêm khắc. Ví dụ như mỗi sáng sớm, bậc con cháu rời giường rửa mặt xong, thì phải đến chào hỏi bậc trưởng bối trước mới được.

"Này, tui đang hỏi anh đấy!" Thấy Cổ Phi ngẩn ra, bé gái lại kêu lên.

Mặc dù không có hảo cảm với cô bé này, nhưng Cổ Phi vẫn hiểu được tâm tình của nó, bị lừa đảo mà, ai không khăn trương tức giận chứ! Thế là hần lập

tức nhẹ gật đầu: "Có thấy".

"Cô ta chạy hướng nào?" Cô bé khăn trương hỏi.

Cố Phi bước qua một bước, chỉ tay về phía sau của mình: "Cô ta ở đây nè!".

"Ách!!!" Tịch Tiểu Thiên lao đảo ngã về phía trước. Vì muốn co rút thân thể hết cỡ, cho nên cô ta gần như ép sát vào lưng Cố Phi, Cố Phi đột nhiên bước qua chỗ khác, làm cho cô ta loạng choạng sắp ngã.

Cố Phi lạnh lùng nhìn chăm chú cô ta, lại không nghĩ tới bé gái kia vậy mà lại chạy tới đỡ Tịch Tiểu Thiên: "Chị Tiểu Thiên không sao chứ!".

Nghe xưng hô như thế Cố Phi có cảm giác hình như mình đã hiểu lầm gì đó.

Tịch Tiểu Thiên hung hăng trừng mắt liếc Cố Phi, hướng bé gái cười cười nói: "Chị không sao".

Bé gái nhìn Cố Phi, mơ hồ cũng có thể đoán ra chuyện vừa rồi là thế nào, có vài phần ủy khuất mà nói: "Chị Tiểu Thiên, sao chị lại tránh né em!".

"Miêu Miêu à! Chuyện này của mấy em chị không thể đáp ứng được" Tịch Tiểu Thiên trả lời.

"Nhưng mà tụi em không tìm được ai khác cả!" Bé gái nói.

"Chờ chút! Sẽ có ngay ấy mà" Tịch Tiểu Thiên nói.

"Chị giúp đỡ em chút đi mà!" Bé gái lắc lắc tay Tịch Tiểu Thiên, vẻ mặt cầu khẩn.

Tịch Tiểu Thiên dứt khoát không nói lời nào, chỉ lắc đầu. Cố Phi có chút nhìn không được, bèn nói xen vào: "Giúp một chút cũng có sao đâu!".

Tịch Tiểu Thiên trừng mắt liếc Cố Phi: "Ông đừng có nhiều chuyện, lo chuyện của ông đi!".

Cố Phi hướng bé gái kia giang tay ra, biểu thị mình cũng không thể giúp được gì, thế là lại tiến đến khu vực an toàn.

Mới vừa đi hơn mười mét, đột nhiên nghe được phía sau có người "Chờ một chút". Cố Phi quay đầu lại, thấy Tịch Tiểu Thiên đuổi theo phía sau.

"Có gì không?" Cố Phi hỏi.

"Ách, tui biết ông chuyên giúp người tìm niềm vui mà, chi bằng ông giúp bé gái này đi?" Tịch Tiểu Thiên nói.

"Là chuyện gì?" Cố Phi hỏi.

"Chi là tập hợp một số người giúp tụi nhỏ hưởng ứng thành lập công hội thôi!" Tịch Tiểu Thiên nói.

"Có vậy thôi à? Vậy sao cô không chịu giúp?" Cố Phi hỏi lại.

"Tui hả? Ông biết tui như thế nào mà, nếu lập quan hệ với người khác sẽ gây ra rắc rối không nhỏ đâu." Tịch Tiểu Thiên nói.

"Ừ, vậy cũng đúng! Như vậy cũng có lý, mắc công nhiều người vô tội sẽ bị cô hại chết" Cố Phi nói.

"Ừ, vậy chuyện này thì ông sẽ tham dự ha!"

"Tôi từ chối" Cố Phi nói.

"Tại sao?" Tịch Tiểu Thiên kỳ quái.

"Muốn hưởng ứng công hội thì cần hai mươi người, mà đối với số người chơi của 'Thế giới song song' thì gom hai mươi người rất dễ dàng, sao lại có công hội không đủ người hưởng ứng chứ, cô đừng đùa với tôi" Cố Phi cười nhạo.

"Người đang ở đây, ông trực tiếp hỏi đi là biết chứ gì" Tịch Tiểu Thiên bắt đầu đi.

Cố Phi hồ nghi liếc cô ta một cái, đi về phía bé gái kia: "Tụi em thành lập công hội nhưng không đủ người hưởng ứng hả?"

Bé gái gật đầu: "Ừ! Tụi em chơi chung lâu rồi, còn thiếu một người"

"Tụ tập hai mươi người khó thế sao?" Cố Phi không nghĩ ra.

"Đúng vậy! Cho nên mới phải nhờ chị Tiểu Thiên giúp đỡ!" Bé gái trả lời.

"Đã giải quyết được rồi, Miêu Miêu!" Tịch Tiểu Thiên cười nói, "Chúng ta bây giờ qua chỗ đó đi".

"Thiệt hả?" Bé gái hưng phấn mà nhảy dựng lên, ánh mắt đầy cảm kích nhìn về Cố Phi: "Cảm ơn anh nha!".

"Không có gì! Việc nhỏ mà thôi" Cố Phi nói.

"Đi thôi!!!!!!!" Bé gái hưng phấn hướng nhà công hội chạy đi.

"Đi thôi!" Tịch Tiểu Thiên đẩy Cố Phi tới.

Đại sảnh công hội người ra vào tấp nập, ồn ào như cái chợ. Xung quanh đều có người rao um sùm.

"Tứ đồng hành hội! Có nhiều nhiệm vụ, tới hưởng ứng đi nào!".

"Người đẹp, sao không gia nhập công hội Tiểu Khách của tui tui đi, mỗi cuối tuần đều có phát lương đó nha!".

"Gia Đình Chiến Sĩ, hội trưởng là Chiến Sĩ cấp 30, ai là Chiến Sĩ thì tới hưởng ứng cái đêêêê.....".

Liên tiếp xuất hiện những lời chào hàng công hội như vậy, Cố Phi mới hoàn toàn tin tưởng: Tuy rằng có nhiều người chơi, nhưng muốn tụ tập 20 người hưởng ứng cho một công hội quả thật không dễ dàng. Mà Hóa Cầu vẫn chưa chọn được chỗ ở cũng đều có nguyên nhân cả.

"Người đông quá, Miêu Miêu, em đi tìm Tiểu Thất đi, tui chị đi tới chỗ hưởng ứng, sẽ gửi tin nhắn cho em, sẽ để cho Tiểu Thất tiếp nhận hưởng ứng" Tịch Tiểu Thiên nói với bé gái.

Bé gái đáp ứng một tiếng, lách vào một chỗ khác. Tịch Tiểu Thiên kéo Cố Phi lách vào hướng ngược lại.

Xung quanh chỗ hưởng ứng người ta chen chúc không còn chỗ đứng. Người người đều muốn lôi kéo người tới hưởng ứng công hội, cho nên đều coi người mới tiến vào là con mồi. Cố Phi vừa mới thò đầu ra, lập tức bị một người bắt được: "Bạn hiền, cấp mấy rồi? Tới tham gia công hội tui tui đi!".

"Hưởng ứng tui tui, hưởng ứng tui tui nè!" Bên phải lại có thằng xen vào.

"Đều không được cướp người!" Tịch Tiểu Thiên lúc này hiện ra mặt thô lỗ, "Hắn là của tôi, không cho mấy người cướp!" Nói xong túm cổ Cố Phi chạy thẳng tới chỗ hưởng ứng.

Để thuận tiện cho người chơi, trong trò chơi đôi khi cũng có một vài chỗ sẽ không thể thao tác trong không khí. Ví dụ như cái chỗ hưởng ứng này chính là một màn hình cảm ứng. Cái này cùng với phong cách của trò chơi là hoàn toàn không hợp, nhưng cũng là bắt buộc đi.

Hai người chen chúc, cuối cùng cũng tiến được tới màn hình, Tịch Tiểu Thiên gửi tin nhắn xong, gật đầu với Cố Phi: "Có thể hưởng ứng rồi."

"Công hội tên là gì?" Cố Phi mở bảng ra tìm kiếm.

"Trọng Sinh Từ Tĩnh" Tịch Tiểu Thiên nói.

Cố Phi nhập vào, thấy quả thật đã có 19 người hưởng ứng, còn một người nữa là có thể thành lập công hội, hần nhấn vào nút Hưởng ứng.

"Đình", hệ thống vang lên một loạt tiếng nhắc nhở bên tai Cố Phi.

Công hội Trọng Sinh Từ Tĩnh chính thức thành lập.

Người chơi Thiên Lý Nhất Túy trở thành một thành viên công hội Trọng Sinh Từ Tĩnh.

Để xem thông tin công hội, mời mở bảng Công hội lên.

....

"Được rồi!" Cố Phi nói xong, vừa quay đầu lại đã thấy Tịch Tiểu Thiên vội vàng lách qua biển người.

Không ổn!! Cảm giác điềm xấu dâng lên, Cố Phi một bên hô to đứng lại, một bên cũng đuổi theo.

Chỉ tiếc, đây là chuyện lực bất tòng tâm. Cái thân thể toàn Nhanh Nhẹn này chả thể nhích nổi trong đám người này, chỉ có thể tro mắt nhìn Tịch Tiểu Thiên biến mất trong biển người.

"Cô lại làm ra chuyện tốt gì nữa vậy!" Cố Phi mở bảng bạn bè ra, gửi qua một tin nhắn.

"Không có gì đâu! Chuyện tốt thôi!" Tịch Tiểu Thiên nói.

"Cô nói rõ ràng cho tôi đi!" Cố Phi nói.

"Ông mở bảng công hội ra nhìn là biết!" Tịch Tiểu Thiên trả lời.

Cố Phi tay quẹt trong không khí, mở ra bảng công hội.

Cấp độ của thành viên công hội, nghề nghiệp đều hiện lên trước mắt. Nghề nghiệp, cấp độ đều không có gì lạ cả, chỉ là cấp độ cũng không có nhiều người cao lắm, cấp 30 chỉ có hai người. Mà cái tên Thiên Lý Nhất Túy của Cố Phi nằm đầu tiên trên bảng tên. Ý nghĩa là điểm kinh nghiệm của hắn cao nhất trong công hội. Nhưng lúc này Cố Phi có chút ngẩn người.

Ở mục giới tính, ngoại trừ cái tên Thiên Lý Nhất Túy là nam ra, còn lại 19 người khác đều là nữ.

Cái công hội này...sao tất cả đều là nữ vậy?

Đúng lúc này, một đồng tiếng nhắc nhở vang lên "XXX thêm bạn làm bạn bè". Cố Phi đảo mắt qua mấy cái tin tức, đều là người trong công hội thêm mình làm bạn.

Tin nhắn đầu tiên gửi đến: Ông là ai vậy? Sao lại gia nhập vào công hội tui!

Người gửi là: Thất Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Trọng Sinh Tử Tinh

"Ông ra ngoài tòa nhà công hội gấp một chút!" Thất Nguyệt lại gửi một tin nhắn.

Cố Phi thờ dãi, lách vào trong đám người chen chúc. Tuy trong lòng của hắn không muốn thừa nhận, nhưng hắn không thể không thừa nhận là lại một lần nữa bị Tịch Tiểu Thiên bày mưu tính kế rồi. Tuy lần này chưa biết sự tình tốt xấu thế nào, nhưng người bị mắc lừa trong lòng tất nhiên không thoải mái rồi.

Ra khỏi tòa nhà công hội, Cố Phi nhìn quanh tìm người đã gửi tin cho mình.

Góc phía đông tòa nhà công hội tụ tập một đám con gái, khi Cố Phi vừa ra khỏi tòa nhà thì một cánh tay đã chỉ đến hắn. Đúng là cô bé mà Tịch Tiểu Thiên gọi là "Miêu Miêu". "Chính là anh ta!" Bé gái la lên.

Mấy cô gái quay lại nhìn thẳng vào Cố Phi.

Cố Phi nhanh chóng đếm rõ nhân số của đối phương, sáu người. Nếu như muốn đánh, mình có thể còn ứng phó được. Thế là hắn bình tĩnh mà đứng tại chỗ.

Sáu cô gái xếp hàng bước tới chỗ Cố Phi. Đồng thời bị sáu cô gái chú ý đến là vinh hạnh cỡ nào. Nhưng bây giờ trong lòng bàn tay của Cố Phi đổ chút mồ hôi, bởi vì hắn đối với sát khí rất mẫn cảm.

Chung quanh người chơi qua lại rất nhiều, lúc này đều dừng bước, mang ánh mắt hâm mộ nhìn qua Cố Phi. Đồng thời cẩn thận quan sát sáu cô gái tiến đến, lại phát hiện không ai là không xinh đẹp cả, lập tức càng thêm hâm mộ ghen tị.

Lúc cả đám con trai nuốt nước miếng ừng ực thì sáu người này đã bước tới chỗ Cố Phi.

"Thiên Lý Nhất Túy?" Một cô gái tóc ngắn, hình thể nhỏ nhắn xinh xắn nhìn qua Cố Phi hỏi.

Cố Phi nhẹ gật đầu, hắn đối với cô gái tóc ngắn này đã có hảo cảm rồi. Đương nhiên không phải ý niệm xấu xa, chỉ là bởi vì trang bị mà cô gái này mặc trên người. Cố Phi liếc mắt là nhận ra được cô gái này là nghề nghiệp Võ Sĩ. Đây là nghề nghiệp mà Cố Phi mong muốn trải nghiệm nhất, nhưng lại do ý trời nên không thể. Khi chơi game rồi mới biết, nghề nghiệp này xuất hiện khá ít, nghe nói là bởi vì kỹ năng của nghề nghiệp này cần phải có tư thể cơ thể tương đối khó, nhiều người sau khi chơi xong, thân thể sẽ không cảm thái dễ chịu, thế là người chơi mới sau này đều tự động bỏ qua nghề này luôn. Hôm nay mới có cơ hội tiếp xúc với một người lựa chọn nghề nghiệp Võ Sĩ, Cố Phi sao có thể không kích động. Trong mắt hắn thì ai lựa chọn nghề nghiệp này đều sẽ yêu thích công phu cả.

"Tui là Thất Nguyệt" Cô gái tóc ngắn tự giới thiệu.

"Xin chào" Cố Phi gật đầu lấy lòng.

"Hội trưởng của Trọng Sinh Tử Tinh là tui."

"Nhìn ra được." Cố Phi nói.

"Làm phiền ông giải thích dùm tui là tại sao ông lại trà trộn vào công hội của tui tui?" Thất Nguyệt lạnh lùng nói.

"Cái này... Thật ra là do tôi cũng không rõ lắm, nhưng bây giờ thì chỉ cần cô bé kia cùng nhau nói rõ một chút là được" Cố Phi chỉ chỉ bé Miêu Miêu kia.

Thất Nguyệt nhìn phía Miêu Miêu, Miêu Miêu lại nhìn về phía Cố Phi.

"Tịch Tiểu Thiên nói với tôi, người hưởng ứng công hội của mấy người còn thiếu một người, cho nên muốn tôi hỗ trợ hưởng ứng dùm." Cố Phi nói.

"Tui tui còn thiếu một người là do tui tui có yêu cầu nghiêm khắc với thành viên công hội thôi." Thất Nguyệt nói.

Cố Phi nhớ lại danh sách công hội có 19 nhân vật nữa thì nhẹ gật đầu: "Nhìn ra được." Nói xong lại nhìn về phía Miêu Miêu: "Tịch Tiểu Thiên đã nói với em những gì?".

Miêu Miêu trừng mắt nói: "Chị ta nói chị ta đã nhận lời gia nhập công hội của bạn rồi, mà bạn của chị ấy chính là anh".

Cố Phi nhớ lại tình huống lúc nãy: "Thế là cô ta nói với em là cô ta sẽ đến nói với anh một tiếng. Đến khi cô ta dẫn anh quay lại tìm em thì em lại nói cảm ơn với anh. Bởi vì em cho rằng anh không muốn là khó dễ cô ta, bằng lòng cho cô ta gia nhập công hội tui em, phải thế không?".

Miêu Miêu nhẹ gật đầu.

"Mà tôi thì lại cho rằng Tịch Tiểu Thiên là khuyên tôi giúp cô bé hưởng ứng công hội của mấy cô, cho nên cô bé mới cảm ơn tôi". Cố Phi hướng mọi người nói, "Hiểu rồi chứ, mọi thứ đã sáng tỏ. Chỉ là hiểu lầm thôi, mà còn là do một người sắp đặt gây ra hiểu lầm."

"Tiểu Thiên chết tiệt này!" Thất Nguyệt dậm chân.

"Sau đó, cô ta còn kiêu căng đuổi Miêu Miêu đi để cho Miêu Miêu không thấy được người hưởng ứng lại là tôi. Mà trước khi vào công hội cũng không thấy thông tin gì nên tôi cũng không biết" Cố Phi nói.

Thất Nguyệt thở dài: "Hưởng ứng công hội thì không có việc xét duyệt, mà tui tui lại có yêu cầu đối với thành viên công hội, cho nên lúc bình thường thì khóa hướng ứng lại, khi tìm được người thích hợp mới có thể mở ra, cũng vì phòng ngừa có người trà trộn vào."

"Thì ra là thế" Cố Phi thở dài.

Mấy cô gái khác hai mắt nhìn nhau, đều phàn nàn Tịch Tiểu Thiên vài câu. Có điều chỉ là oán trách miệng, còn trong thâm tâm lại không thật sự chán ghét, điều này làm Cố Phi không hiểu được. mấy cô gái vây tròn lại, thì thầm to nhỏ gì đó, từ từ rời xa Cố Phi một đoạn. Cố Phi thấy đã không còn chuyện gì nữa, mà cũng không còn sớm, bèn chạy về khu an toàn để logout.

Mấy cô gái thương lượng một hồi, cuối cùng cũng đã có quyết định.

"Này, ông... Ủa, đâu rồi?" Thất Nguyệt quay lại chuẩn bị nói chuyện với Cố Phi, mà lại chẳng thấy hân đầu nữa.

"Đi đâu rồi!" Thất Nguyệt mở danh sách bạn bè ra, thấy Thiên Lý Nhất Túy đã ở trạng thái logout rồi.

"Người gì vậy! Chưa nói xong đã mất tích rồi!" Thất Nguyệt lại tức giận tới mức dậm chân, chúng nữ lại nhao nhao phàn nàn tới Cố Phi.

"Hất xì!" Logout xong thì Cố Phi lên sân thượng tập đánh quyền, lại hất xì mấy cái. Bà mẹ, ai chửi sau lưng mình thế? Cố Phi dựa theo quan niệm xa xưa mà phỏng đoán.

Hôm sau online, chưa được một giây thì đã nghe tin nhắn gửi đến. Cố Phi vội vàng mở ra xem, là của Thất Nguyệt gửi: "Người đầu người đầu người đầu người đầu người đầu người đầu người đầu người đầu!" Liên tiếp bảy lần "người đầu", xem ra cô nàng này rất thích số bảy à!

"Có gì không?" Cố Phi hỏi lại.

"Ông sao lại như thế! Hôm qua chưa nói xong mà ông đã bỏ chạy rồi!" Thất Nguyệt oán trách.

"Còn có chuyện gì nữa?" Cố Phi hỏi.

"Tới đây rồi nói!" Thất Nguyệt trả lời.

"Ở đâu?"

"B17, đường Hạ Lạc!"

Cái thành Cloud City này tuy không rộng lớn bằng thành thị ngoài đời thực, nhưng so sánh với mấy game online khác từ cửa tây tới cửa đông chỉ có ba bước thì lớn hơn nhiều. Mà thành thị lớn thì cần phải có tên đường chứ. Trên đường nhà cửa tuy nhiều, nhưng do hệ thống sử dụng chỉ một số ít mà thôi, còn lại đều dùng để buôn bán bất động sản.

B17, đường Hạ Lạc, chắc là một cửa hàng nào đó do ai đó mở ra! Cố Phi nghĩ nghĩ, hướng đường Hạ Lạc bước tới.

Trong Game Online thì cấp độ của người chơi sẽ quyết định đến kinh tế thị trường, tới giai đoạn mà người chơi đã đạt được cấp 30 này, nhiều hạng mục kinh doanh đã mở ra và phát triển. Nghề chế tạo, nghề dệt bằng máy, nghề khai thác, nghề trồng trọt, vân vân và vân vân. Đại bộ phận người chơi khiêng bao lớn bao nhỏ đi qua đi lại trên phố, thấy đông người thì bày hàng ra, cũng có một số ít đại gia giàu có mua một cửa hiệu bên đường, thế là ngoại trừ tên đường, biển số nhà cũng sinh ra.

B17! B17! Cổ Phi đọc thầm dãy số, cuối cùng cũng tìm được.

Một cửa hàng kỳ quái, không hề giống những cửa hàng thông thường. Cửa hàng bình thường thì treo bảng tên, còn chỗ này treo một đồ án, một vật thể hình thoi, mang một hào quang màu tím nhạt. Cổ Phi cũng chả biết là cái gì, không dám mạo muội đẩy cửa vào, mà lựa chọn gõ cửa nhẹ nhàng.

Cửa được mở ra rất nhanh, Cổ Phi đã thấy Thất Nguyệt, ngoài ra còn có mấy cô gái khác, có người đã gặp hôm qua, có người thì chưa được gặp.

Hắn đi theo Thất Nguyệt vào phòng rồi ngồi xuống. Mấy cô gái khác thì đánh giá Cổ Phi. Chỉ là hàm ý trong mắt đều không giống nhau, đa số thì kháng cự, số còn lại thì chẳng hề để ý, mà người hoan nghênh, tỏ vẻ muốn tiếp xúc thì chả có một ai, mà trong mắt của Thất Nguyệt cũng là vẻ bất đắc dĩ.

"Có chuyện gì thì nói đi!" Cổ Phi nói với Thất Nguyệt. Chỗ này dù sao mình cũng không được hoan nghênh, thôi thì giải quyết gọn lẹ rồi rời khỏi cho rồi.

Thất Nguyệt há to miệng, lại không nói gì, trên mặt xuất hiện vẻ do dự.

"Có gì thì cứ nói thẳng ra đi là được." Cổ Phi mỉm cười.

"À, lần hưởng ứng công hội này cảm ơn ông đã hỗ trợ" Thất Nguyệt nói.

Câu mở đầu khách sáo, Cổ Phi cũng biết rõ, cho nên chỉ khẽ gật đầu một cái, rồi chờ Thất Nguyệt nói tiếp.

"Có điều, ông đã thấy thành viên của công hội tui tui, chắc hẳn cũng đã biết yêu cầu của tui tui rồi chứ?".

Cổ Phi đã hiểu ý tứ của Thất Nguyệt, hẳn cảm thấy vui vẻ với ý này, vội vàng tiếp lời: "Tôi hiểu rồi. Ha ha, được, tôi rời khỏi công hội là ok rồi phải hôn!"

Cổ Phi nói xong thì mở bảng công hội ra định rời khỏi, lại thấy Thất Nguyệt biến sắc, hô to lên: "Dừng!!!"

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Công hội

"Xoạt xoạt xoạt!" Mọi ánh mắt đều chuyển qua.

"Suru suru suru suru!" Mấy cô gái vô cùng mau lẹ vọt tới.

"Răng rắc rắc!" Mấy cô nàng đã hoàn toàn vây quanh Cổ Phi.

"Này nhóc, muốn làm gì hả!" Một cô gái ngang nhiên vỗ bàn, trừng mắt mà thét lên với Cổ Phi.

Cổ Phi nhìn cô ta mà kích động. Hắc! Lại là một Võ Sĩ, đây là lần đầu tiên gặp cô ta. Cô gái này dung mạo khá xinh, còn có làn da màu chocolate khỏe mạnh. Nhưng cái mà Cổ Phi chú ý nhất là trong bọn con gái này lại có đến hai người lựa chọn nghề nghiệp Võ Sĩ. Cho nên Cổ Phi đảo mắt nhìn quanh xem còn có người thứ ba nào lựa chọn Võ Sĩ nữa không.

Cô gái này thấy mình nói vậy mà Cổ Phi chả xi nhê gì, ánh mắt dừng trên người mình một lát, rồi lập tức chuyển sang mục tiêu khác. Cái ánh mắt đó, y chang như ánh mắt của kẻ háo sắc tìm kiếm con mồi phù hợp, mà rõ ràng mình lại bị kẻ háo sắc này quăng qua một bên. Bất luận từ góc độ nào thì cũng vô cùng tức giận, lúc này mới tùy tiện bước tới trước mặt Cổ Phi, ngăn cản tầm nhìn của hắn, rồi lại quát lên: "Thằng nhóc này nhìn đi đâu thế?".

Cổ Phi nhú nhú mày, bây giờ là thời đại gì mà một cô gái lại mở miệng ra là tục tằng như trên phim truyền hình thế, Game Online thật sự là một mảnh đất thần kỳ à nha! Cổ Phi cảm khái, rồi lắc đầu: "Không nhìn gì cả".

Cô gái này đã bị chọc tức lên tới đỉnh điểm rồi, chuẩn bị vùng vằng ra PK, mà bị Thất Nguyệt ngăn lại: "Liệt Liệt, không có gì đâu, hắn nói hắn muốn rời khỏi công hội mà thôi."

"Hả?" Cô gái gọi là Liệt Liệt này ngăn người, nắm đấm vùng lên đã hạ xuống. Mấy cô gái cũng xúm lại nhìn Cổ Phi với vẻ kinh ngạc.

"Sao thế?" Cổ Phi nhìn qua biểu lộ của mọi người, "Tôi có hiểu lầm chuyện gì không? Mấy người không phải muốn tôi rời khỏi công hội à?".

Nghe câu này, trên mặt mấy cô gái đều có chút không tự nhiên, còn toát ra một tia áy náy. Thất Nguyệt nhìn biểu hiện của mọi người, đành phải nói: "Ông

không có hiểu lầm, tui tui chính xác là muốn ông rời khỏi công hội, nhưng mà không phải bây giờ."

"Là sao?" Cổ Phi khó hiểu.

"Ông giả vờ hay thật sự không biết thế?" Liệt Liệt lớn tiếng nói: "Nhân số nhỏ nhất của công hội là 20 người, một khi ít hơn số này sẽ tự động giải tán".

"À, vậy là phải đợi các người tìm được người mới để gia nhập, tôi mới có thể rời khỏi?" Cổ Phi nói xong, không biết tại sao trong đầu lại xuất hiện hình ảnh của Hàn Gia Công Tử, tên kia mà tới tham gia công hội này thì không biết sẽ xuất hiện tình cảnh nào nhỉ.

Mấy cô gái hai mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Thất Nguyệt nói: "Tui tui sẽ mau chóng tìm người thích hợp, thời gian này không tiện cho ông rời".

"Có gì đâu mà không tiện!" Cổ Phi nở nụ cười, rồi đứng dậy, "Chờ mấy cô tìm được người, cứ trực tiếp đá tôi ra là được rồi. Còn gì không? Không thì tôi đi à!".

Đứng dậy bước vài bước tới cửa ra, lại cảm giác yên tĩnh quá thì phải. Cổ Phi quay đầu lại nhìn nhìn, cảm thấy không khí có vẻ lẳng lặng quá, đúng lúc lại thấy Liệt Liệt đang nhìn mình, thế là gật đầu nói: "Liệt Liệt, uhm, đặt tên tốt đấy!"

"Ông có ý gì!" Liệt Liệt quả nhiên tính tình như chần lừ, nghe câu nói Cổ Phi giống như có ẩn ý, lập tức bước dài một bước, vọt đến áp sát phía sau Cổ Phi, thân thể nghiêng một cái, nắm tay phải đã vung tới.

Kết quả Cổ Phi vô thanh vô tức, nhẹ nhàng kéo cửa phòng một phát, thân thể đã vọt ra ngoài, còn quay đầu lại cười cười: "Đi nha" Sau đó đóng cửa lại.

Sách Mã Lưu Tinh! Sau khi ra khỏi phòng thì Cổ Phi nghĩ đến. Đây là một kỹ năng công kích của Võ Sĩ, có tốc độ cùng uy lực rất cao, bao gồm cả áp sát hữu hiệu.

"Càng nhìn càng thấy Võ Sĩ superrrrr ngẫu à!" Cổ Phi cúi đầu nhìn nhìn áo choàng Pháp Sư của mình, cảm thấy vô cùng đau thương.

Sau khi Cổ Phi bỏ đi, trong phòng giữ trạng thái im lặng nửa phút. Người đầu tiên lấy lại tinh thần là Thất Nguyệt, chậm rãi bước đến Liệt Liệt còn đang đứng như trời trồng, lắc tay của cô nói: "Lần sau đừng xúc động như thế. Tuy hấn cấp cao, nhưng cũng chỉ là một Pháp Sư, mà trang bị toàn thân như hạch ấy, lỡ như đánh trúng người ta thì nắm luôn đấy!"

Liệt Liệt quay đầu, nhìn qua Thất Nguyệt, kinh ngạc nói: "Hắn né được!"

"Hả? Bà nói sao cơ?"

"Tui nói là, một quyền vừa nãy của tui bị hắn tránh được" Liệt Liệt nói.

Mấy cô gái lập tức nhào tới, bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận, có người hỏi một câu: "Bà không phải chỉ hù dọa hấn thôi sao?".

Liệt Liệt cười khò: "Tui nhìn hấn càng thấy tức giận, muốn thật sự đánh hấn một quyền, nhưng dường như hấn chỉ cần nhẹ nhàng là có thể tránh né được".

Mấy cô gái đều có chút kinh ngạc. Bọn họ đã chơi chung với nhau một thời gian không ngắn, vẫn có chút hiểu biết về nhau. Liệt Liệt này không chỉ chọn nghề nghiệp Võ Sĩ đơn giản, cô gái này dường như từ nhỏ đã rất thích đấu đá, đối với các loại quyền cước đấu đá yêu cầu rất cao, nghe nói còn lên lên chạy tới võ quán học nữa. Sự thật cũng chứng minh, quyền cước của cô gái này người thường không thể so sánh được. Trong "Thế giới song song" hoàn toàn mô phỏng thực tế, tốc độ tung quyền của cô ta là nhanh nhất đấy. Lúc mà mọi người đang cảm vũ khí không biết làm sao để đánh quái, cô ta đã sớm tung quyền cước đánh cho gà bay chó chạy, một bên còn kêu ra thật đã nghiền nữa chứ.

Cấp độ của Liệt Liệt không phải cao nhất trong chúng nữ, trước mắt chỉ mới cấp 26, nhưng nếu bàn về PK, một mình cô ta đánh với bốn năm cô khác cũng không thành vấn đề. Đối với điểm này thì cô ta cũng có chút đắc ý. Cao thủ ở những game online trước đây chuyển qua Thế giới song song đều có vẻ xuống tay, ngược lại cô ta học vài ngày quyền cước liền biến thành cao thủ, hơn nữa lại chọn nghề nghiệp Võ Sĩ vô cùng chuẩn xác, y như cá gặp nước.

Hơn nữa với tính cách đam mê này của cô ta, mặc dù là con gái thì cũng không thiếu chuyện PK. Càng trâu bò hơn là chưa thấy thất bại, cho dù là gặp đối thủ cấp cao hơn mình. Trải qua chuyện này cũng có chút cảm giác lằng lằng rồi, nghiêm nhiên cảm giác mình là thiên hạ vô địch thủ rồi.

So với Cổ Phi, cái loại nghề Pháp Sư này, chỉ cần mình tung ra một quyền thì hấn rã rời đầy đất. Nào biết người ta chỉ nhẹ nhàng lướt một cái, liền tránh thoát được, loại cử chỉ nhẹ nhàng này đích thực mang phong thái của cao thủ.

"Liệt Liệt, có thể hấn cũng có tập võ đó à nha?" Một cô gái nói lên nghi vấn.

"Không phải" Liệt Liệt khẳng định nói.

"Bà sao biết rõ vậy?"

"Nếu vậy hấn phải chọn Võ Sĩ như tui rồi, nếu không cũng có thể chọn Chiến Sĩ, Đạo Tặc, các loại nghề nghiệp cận chiến. Còn hấn thì chọn cái gì? Pháp Sư? Hấn bị ngu hay sao?" Liệt Liệt nói.

"Có thể là người ta chỉ muốn chơi trò chơi thôi, còn bà thì giống như là chạy vào trò chơi để đánh nhau vậy!"

Liệt Liệt nhếch miệng, biểu thị khinh thường.

"Liệt Liệt, bà nói như vậy, thì có biết tại sao hấn né được không?" Thất Nguyệt hỏi.

"Là ảo giác!" Liệt Liệt nghiêm túc nháy mắt nói, "Nhất định là ảo giác."

Chúng nữ tán đi.

"Móa, coi rẻ tui há!" Trong phòng hoàn toàn không đủ chỗ, một người rồi một người lần lượt lao ra ngoài, chạy ra đường. Thất Nguyệt nhìn qua mấy cô gái này truy đuổi, chỉ biết cười khò.

"Người nọ hình như cũng vừa mất mà!" Một thanh âm vang lên phía sau cô ta.

"Tiểu Lạc, bà cũng đừng thấy người ta có chút đẹp trai rồi mê à ná" Thất Nguyệt không quay đầu lại cũng biết là ai.

"Không, tui nói nghiêm túc á, bà không cảm thấy sao?" Tiểu Lạc trả lời.

"À, cũng được, cũng không phải dạng người đáng ghét, hiền lành vui vẻ nữa." Thất Nguyệt nói.

"Cho nên không cần phải bài xích hấn. Lúc này cũng đang tìm người mới, thôi thì để hấn tham dự hoạt động của chúng ta đi!"

"Ừ..." Thất Nguyệt lập lò mà lên tiếng.

"Để tui đem cái này cho hấn!" Tiểu Lạc đi qua chỗ Thất Nguyệt vừa ngồi, cầm lên một cái huy chương.

"Hừ, còn không nhận là mê trai?" Thất Nguyệt cười.

"Tui đi một chút rồi nói sau. " Tiểu Lạc cũng cười, bước ra cửa.

Trong phòng chỉ còn lại mình Thất Nguyệt cười khò lắc đầu, quét mắt qua phòng, cũng chuẩn bị đi ra. Còn chưa kịp đóng cửa đã nghe trên đầu truyền tới giọng nói: "Sao thế, người nọ cũng được chứ?"

"Tiểu Thiên, bà cứ như thế thì sớm muộn tui cũng bị hù chết" Thất Nguyệt thờ dãi.

"Không biết. Bà quen rồi mà!" Tịch Tiểu Thiên ngồi trên nóc nhà, thò cái đầu xuống nói chuyện với Thất Nguyệt.

"Bà có muốn xuống không?" Thất Nguyệt hỏi.

"Muốn!" Tịch Tiểu Thiên nói xong, nhẹ nhàng nhảy xuống. Cái nhà này cũng khá cao, Tịch Tiểu Thiên lúc chạm đất đau đến nhếch nhếch miệng, có điều cũng rất nhanh hồi phục bình thường, quay đầu lại nhìn qua cái bảng hiệu, cười cười nói: "Bà đem công hội đặt ở chỗ này à, coi như không tệ". Nói xong đã chen vào cửa phòng. Thất Nguyệt bất đắc dĩ, chỉ đành theo cô ta vào, nhẹ tay đóng cửa lại.

Tịch Tiểu Thiên cũng không ngồi, đứng ở kế bên cửa sổ, dựa tường hỏi: "Thế nào? Người nọ thế nào? Tui cố ý sang đây xem tình huống".

"Được rồi, đừng giả bộ, bà làm gì có hảo tâm như vậy. Lại lừa đồ đạc của người ta rồi chạy trốn à?" Thất Nguyệt thần nhiên nói thần nhiên nói.

Tịch Tiểu Thiên nhẹ cười khò một tiếng, tay trái hát lên: "Cái này cho bà nè!".

Thất Nguyệt duỗi tay ra bắt lấy, mở ra xem xét, là một chiếc nhẫn đơn giản - Phong Chi Mộc Giới. Một vật phẩm trang sức song thuộc tính Nhanh Nhẹn Sức Mạnh, chỉ cần là nghề nghiệp chiến đấu sẽ không bỏ qua. Thật ra gần đây người chơi phát hiện sau khi tăng lên cấp 30 thì muốn thăng cấp tiếp cần một khoảng thời gian rất dài, cho nên giá cả của trang bị cộng thuộc tính cũng lên theo. Thất Nguyệt đương nhiên biết rõ giá trị của chiếc nhẫn này, có điều chỉ nhàn nhạt cười cười, tiện tay ném trả lại cho Tịch Tiểu Thiên.

"Sao vậy, không dùng được hả?" Tịch Tiểu Thiên biểu hiện không ngoài ý muốn.

Thất Nguyệt không đáp, chỉ là cười cười.

Tịch Tiểu Thiên cũng không có nói gì, đem chiếc nhẫn bỏ trở lại túi, nhìn nhìn quang cảnh bên ngoài cửa sổ rồi nói: "Tui biết rõ, nếu so sánh tui cùng một người bất kỳ nào đó, bà cũng sẽ không nguyện ý để tui gia nhập phải không?"

"Chúng ta là bạn bè" Thất Nguyệt nói, "Nhưng công hội không phải chỉ có mình tui"

"Tui hiểu" Tịch Tiểu Thiên cười, "Tui thích bà ở điểm này".

"Thiên Lý Nhất Túy này bà biết hấn hả?" Thất Nguyệt nói.

"Đó là một tên tui không thể lừa gạt được" Tịch Tiểu Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ nói.

"Ý của bà là?"

"Còn nhớ tui với bà đã từng nói qua không? Chúng ta là lừa đảo chuyên nghiệp, mảnh khoé bịp người chính là lợi dụng lòng tham của mỗi người. Bất kì là người có chỉ số thông minh cao, chỉ cần có lòng tham, tui sẽ cho người đó mắc câu. Nhưng mà đối với hần thì...không được" Tịch Tiểu Thiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Chuỗi nhiệm vụ

Rời khỏi công hội đối với Cổ Phi mà nói cũng chả có gì quan trọng, cho nên hần cũng không để trong lòng, lúc này hần vội vàng chạy tới quảng trường trung tâm Cloud City, hần có một cuộc hẹn ở chỗ này.

Xa xa, Cổ Phi đã thấy được Hồng Nhất Tiểu, đang hướng hần mỉm cười phát tay.

"Tìm tui có chuyện gì không?" Thấy Cổ Phi tới, Hồng Nhất Tiểu lập tức vào thẳng vấn đề.

"Có chuyện muốn nhờ ông tư vấn chút cái." Cổ Phi nói.

Hồng Nhất Tiểu mỉm cười: "Tui đã tự hạn chế quyền hạn của mình rồi, có gì tui biết thì tui mới nói được nha"

"Có thể nói thì nói, không thể thì đừng nói" Cổ Phi cũng sáng khoái.

"Ừ, ông hỏi đi"

Cổ Phi từ trong ngực lấy ra "Huy chương của Eddie". Hồng Nhất Tiểu vốn cũng không đếm xỉa tới, đột nhiên con mắt lại trừng lớn, trực tiếp bỏ qua sự tồn tại của Cổ Phi, nhìn chăm chăm vào cái huy chương đang đang đưa trước mặt.

"Cái này ở đâu ông có vậy!" Hồng Nhất Tiểu đột nhiên phục hồi tinh thần lại, rồi nhanh chóng chụp lấy tay của Cổ Phi, đem huy chương kéo đến trước mắt mình để nhìn cho kỹ.

Cổ Phi đem chuyện trải qua nói một lượt lại, Hồng Nhất Tiểu lại hóa đá.

"Tôi hôm qua tui đã điều tra trên Official Website rồi, cũng chả thấy tin tức nào liên quan tới cái huy chương này cả, cho nên mới tới hỏi ông xem sao, nếu ông có thể nói thì nói, còn không được thì thôi vậy" Cổ Phi nói.

Hồng Nhất Tiểu đưa tay nhéo nhéo mặt của mình, xác nhận đây không phải nằm mơ, mới giải trừ được trạng thái hóa đá. Hít sâu một cái, hần nói: "Đây là một nhiệm vụ"

"Tui biết..." Cổ Phi nói.

"So với nhiệm vụ bình thường khác, nhiệm vụ này có chỗ đặc biệt, chúng ta gọi nó là chuỗi nhiệm vụ." Hồng Nhất Tiểu nói.

"Chuỗi nhiệm vụ?" Cổ Phi bừng tỉnh đại ngộ, cái từ này trên website có đề cập tới, so sánh với nhiệm vụ bình thường thì nó càng phức tạp và có tính ngẫu nhiên rất cao.

Mà lấy cái tên "Chuỗi nhiệm vụ" cũng là có lý do cả. Nếu như coi một người bình thường là một nhiệm vụ, vậy thì một đám người sẽ trở thành một chuỗi nhiệm vụ. Giống như vậy, trong trò chơi có vô số người chơi, một người bình thường đi trên phố có thể là một nhiệm vụ đơn, cũng có thể là một nhiệm vụ nhỏ trong chuỗi nhiệm vụ nào đó.

Chuỗi nhiệm vụ là do hệ thống lựa chọn từ vô số nhiệm vụ có sẵn, tổ hợp sắp xếp lại mà đưa ra. Dựa vào số kịch bản khổng lồ có sẵn trong máy chủ, lựa chọn ra những nội dung phù hợp, rồi dựa vào độ khó của mỗi phân đoạn để tính toán giải thưởng. Lúc mà người chơi hoàn thành chuỗi nhiệm vụ, máy chủ sẽ một lần nữa sắp xếp lại, tạo ra một nhiệm vụ hoàn toàn mới. Tổng số nhiệm vụ trong chuỗi nhiệm vụ thường không thay đổi, có điều nội dung thì hoàn toàn khác nhau. Hệ thống tạo ra hai chuỗi nhiệm vụ giống nhau? Khả năng là có xuất hiện, tuy nhiên xác suất xuất hiện lại vô cùng nhỏ.

Dựa theo thiết kế này, muốn gặp được chuỗi nhiệm vụ cũng không phải khó, bởi vì điều kiện nhận được cũng không quá ảo diệu khó hiểu gì cả. Nhưng khi nhận được rồi mà muốn hoàn thành thì phải xem người chơi thực hiện thế nào thôi. Bởi vì chuỗi nhiệm vụ sắp xếp cũng không phải từ dễ tới khó, có khi nhiệm vụ mở đầu vô cùng dễ dàng như chuyển đồ đưa tin, nhiệm vụ thứ hai lại là một cuộc chiến đấu siêu khó cũng không chừng. Người chơi cấp thấp gặp được chuỗi nhiệm vụ, có khi phải chờ tới cấp thật cao mới có thể hoàn thành được bước thứ hai, chuyện này cũng không phải chuyện lạ.

Mà Cổ Phi gặp được cái chuỗi nhiệm vụ này kỳ thật cũng không phải khó xảy ra. Ở giai đoạn sau của trò chơi thì cũng có thể dễ dàng hoàn thành được nhiệm vụ này: Eddie bị bắt.

Nhưng có một điều cần phải nhấn mạnh, đó là "ở giai đoạn sau của trò chơi".

Với trình độ của người chơi trước mắt, ví dụ như gần đây có Hàn Gia Công Tử, Kiếm Quỷ là những cao thủ truyền thuyết đã giết chết Tác Đồ, cũng phải nghĩ ra biện pháp đem quái giam trong phòng rồi từ từ hành chết. Nhưng mà nếu dùng phương pháp này, thì người chết không phải chỉ có mình Tác Đồ, mà còn một em đang hấp hối ở một góc nữa chính là Eddie.

Nếu gặp được chỉ là cái xác của Eddie thì không thể nhận được nhiệm vụ này.

Mà nếu hần còn sống và phải nghe được di ngôn cuối cùng, thì phải cần hai điều kiện tiên quyết.

Thứ nhất, phải làm cho Tác Đồ thấy an toàn, như vậy hần mới không cảm thấy nguy cơ mà chủ động giết Eddie trước tiên.

Thứ hai, phải cho Eddie thấy an toàn, như vậy thì hần mới có thể yên lòng mà giao lại nhiệm vụ.

Để đạt được hai điều kiện này, cách duy nhất chính là: người chơi phải solo với Tác Đồ.

Chỉ khi một mình tiến vào, Tác Đồ mới không cảm thấy nguy cơ; chỉ có thể giết chết được Tác Đồ, Eddie mới có thể yên lòng mà phó thác tâm nguyện. Nếu như nhiệm vụ bình thường, thì Eddie chỉ nói một đoạn di ngôn thôi; mà Cổ Phi lại đúng lúc kích hoạt chuỗi nhiệm vụ, thế là Eddie bao gồm luôn di ngôn cùng ỷ thác. Nhưng bất luận thế nào, thì cái nhiệm vụ này chỉ dành cho người chơi cấp cao cùng kỹ năng cao, chỉ dành cho người nào có thực lực một mình khiêu chiến mà thôi.

Hồng Nhất Tiểu cũng biết sơ sơ thân thủ của Cổ Phi, nhưng khi nhìn thấy hần hoàn thành hành động vĩ đại như vậy cũng không khỏi ngạc nhiên vô cùng. Hần đã cân nhắc đến loại người có thể phá hoại cân bằng của trò chơi như Cổ Phi, nhưng hần chỉ tưởng là tại phương diện cùng người chơi khác so đấu, ai ngờ đâu ngay cả BOSS cũng không chịu nổi một kích.

Cổ Phi vẫn còn đang nói cái gì đấy, mà Hồng Nhất Tiểu cũng chả nghe đầy đủ. Với tư cách là hạch tâm của phòng kế hoạch, hần trong vô thức mà cân nhắc phải chăng phải tạo ra một thứ gì đó hạn chế loại người này, giữ tính cân bằng cho trò chơi.

"Này! Này!" Cổ Phi gọi vài tiếng đem Hồng Nhất Tiểu đang mơ mộng trở lại thực tế.

"Ông làm sao thế?" Cổ Phi kinh ngạc, "Tui hỏi ông, tại sao những thứ liên hệ với nhiệm vụ này không có trên website?"

"Ừm..." Hồng Nhất Tiểu lấy lại tinh thần, "Chuỗi nhiệm vụ là ngẫu nhiên xuất hiện, cho nên trên website cũng không thể giới thiệu được, mà phải do người chơi tự mình mày mò".

"Vậy ông có thể lộ lộ ra cho tui một chút xiu được không?" Cổ Phi hỏi.

Hồng Nhất Tiểu cười ngại ngùng: "Tui tự hạn chế quyền hạn rồi."

"Ừ, tui biết rồi!" Cổ Phi nói, "Tui tự mình tìm hiểu vậy! Chào nha!"

"Đi thông thả!" Hồng Nhất Tiểu khoát tay.

"Hẹn gặp lại!" Cổ Phi quay người bỏ đi.

Đi hơn 10 phút, Cổ Phi tới được chỗ mình mình luyện cấp. Bởi vì cấp 30 cần lượng kinh nghiệm thăng cấp tăng vọt, Cổ Phi ở chỗ này luyện cấp liên tục mấy ngày cũng chả sao cả. So với Cổ Phi, đại đa số người chơi không lựa chọn con đường chỉ đánh quái thăng cấp. Trong trò chơi tồn tại rất nhiều nhiệm vụ, phần thưởng kinh nghiệm cũng coi như phong phú. Tuy hiệu suất không bằng đánh quái thăng cấp, nhưng cũng không buồn tẻ. Chạy qua chạy lại, vừa làm vừa tám, lâu lâu đánh nhau vài trận, tại sao lại không làm?

Nhưng đối với Cổ Phi mà nói, đánh quái chính là lúc sử dụng công phu, chỉ có việc này mới làm hần thích thú. Buồn tẻ? Nếu như cảm thấy công phu buồn tẻ, Cổ Phi còn có thể dùng hai mươi mấy năm luyện tập sao?

Huống chi, từ khi chơi Game Online, Cổ Phi phát hiện công phu của mình càng ngày càng tiến bộ hần.

Lý do tại sao? Cũng từ cái thứ mà Kiếm Quỷ coi là cực hạn thao tác.

Có thể luyện tập cùng đối thủ hần hỏi, lại không cần phải cố kỵ đánh thẳng vào chỗ hiểm, đánh cho đến chết mới thôi. Lấy kinh nghiệm tập võ nhiều năm của Cổ Phi cũng không có được tình huống như vậy.

Bình thường, cùng người khác luận bàn thì đến điểm mấu chốt phải dừng lại. Do không thể thoải mái ra chiêu, bao nhiêu tinh hoa trong chiêu thức, Cổ Phi mặc dù biết rõ, nhưng cũng không thể phát triển. Mấy tiểu thuyết võ hiệp, nhân vật trong đó đều sống trên đầu đao lưỡi kiếm, như vậy mới là điều kiện phát huy võ thuật tốt nhất. Mà hiện giờ trong Game Online cũng có thể tạo ra môi trường như thế cho hần. Mặc dù đối thủ có hơi ngu, chả biết phá chiêu của mình, nhưng như thế cũng được rồi, có thể ra tay không hề có kỵ gì cả.

Đi tới gần chỗ đánh quái, Cổ Phi xoay người hất vạc áo choàng lên, rút đao ra xông tới.

Cảm giác nhẹ nhàng...như vậy thật sự dễ dàng hơn rất nhiều.

Cố Phi biết rõ đây là tác dụng từ "Huy chương của Eddie" mang lại, với 30 điểm thuộc tính, như vậy thật sự là một lần đột phá. Máy tiểu quái vây quanh Cố Phi ngã xuống còn nhanh hơn lúc trước. Hắn cảm giác được chỗ này dường như không còn thích hợp để luyện cấp nữa, có lẽ phải tìm chỗ cao cấp hơn quá.

Vào lúc này, ở chỗ không xa với Cố Phi có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm hắn.

Hồng Nhất Tiểu. Sau khi Cố Phi rời khỏi, hắn đã âm thầm theo sau, mục đích là muốn xem xét chi tiết hơn về Cố Phi.

"Tốc độ thật nhanh! Toàn bộ điểm đều cộng vào Nhanh Nhẹn..." Hồng Nhất Tiểu yên lặng nghĩ. So với Kiếm Quỷ có kinh nghiệm về Game Online phong phú, hắn là một người trong phòng kế hoạch của trò chơi lại càng hiểu rõ hơn. Kiếm Quỷ có thể chỉ biết Cố Phi cộng Nhanh Nhẹn, còn Hồng Nhất Tiểu thì có thể biết được Cố Phi cụ thể cộng bao nhiêu điểm Nhanh Nhẹn, sai số không quá năm điểm.

"Sức Mạnh cũng có...Mà đây là hiệu quả từ Huy chương của Eddie".

"Lực công kích..." Hồng Nhất Tiểu tính toán trang bị trên người Cố Phi một chút, lực công kích của nhân vật, cùng với phòng ngự và máu của NPC, hắn lại hít một hơi lạnh: "Mỗi chiêu đều là công kích lớn nhất... Cái này.... Cái này cũng biến thái vĩ ra...Dù cho là người tạo ra NPC cũng không thể gây ra số liệu ổn định như vậy chứ! Thăng này..." Hồng Nhất Tiểu nhăn mặt, hắn phát hiện ra một sự thật.

Đối với Cố Phi mà nói, hắn đã được trang bị nguyên một bộ kỹ năng hẳn hoi. Đó là công phu của hắn. Hơn nữa bộ kỹ năng này của hắn, nói theo thuật ngữ trong trò chơi, thì mới bắt đầu đã có được độ thuần thực khá cao, hơn nữa chưa biết đây có phải là độ thuần thực cao nhất hay chưa, hay còn có thể tăng lên nữa. Mà càng chết là, bộ kỹ năng của thăng này sẽ theo cấp độ tăng lên mà càng ngày càng mạnh hơn.

"Nhân vật như vậy, thì phải hạn chế chỗ nào đây?" Hắn ôm vấn đề này trong lòng, trở về khu an toàn logout. Còn Cố Phi chỉ là tùy tiện nhìn lướt qua chỗ mà Hồng Nhất Tiểu bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Vác bao tải gây hiểu lầm

Logout xong Diệp Tiểu Ngũ cũng không rảnh rồi, trong đầu lần lần suy nghĩ về vấn đề của Cố Phi. Suy nghĩ một hồi, hắn đột nhiên đứng dậy chạy vội ra phòng làm việc của mình, chạy thẳng đến bộ phận Vận hành của công ty. Công ty trò chơi "Thế giới song song" gồm hai bộ phận là Phát triển và Vận hành. Diệp Tiểu Ngũ thuộc về bộ phận Phát triển, còn việc phụ trách, bảo trì trò chơi hằng ngày thì sẽ do bộ phận Vận hành đảm nhiệm.

Trong bộ phận Vận hành, có một chỗ chuyên môn phụ trách kiểm tra các hạng mục số liệu trong trò chơi. Một khi phát hiện khác thường sẽ tập trung tìm hiểu, điều tra nghiên cứu, xem có phải là thứ làm mất cân đối trò chơi không, nói toạc ra là xem người chơi có phải sử dụng auto hay không.

Đạo cao một thước, ma cao một trượng. Bất luận là kỹ thuật phát triển tiên tiến tới đâu, cho dù là trò chơi VR "Thế giới song song" mô phỏng hoàn toàn thực tế, auto do hacker phát triển vẫn khó tránh khỏi. Ngăn chặn auto là chuyện trọng yếu đối với game online. "Thế giới song song" tuy chỉ tồn tại một cá nhân bình thường hoặc một nhóm nhỏ, tuyệt đối không thể đạt được kỹ thuật tiên tiến, nhưng ở phương diện này bọn họ không dám qua loa.

Cửa Tổ Giám sát bị Diệp Tiểu Ngũ mở rầm một cái làm mấy người trong tổ đang làm việc hết cả hồn, thấy người vừa vào mới nhẹ nhàng thở ra: "Thì ra là Diệp tổng, Diệp tổng lại phát hiện BUG muốn sửa chữa à!".

Với tư cách là hạch tâm của bộ phận Phát triển, Diệp Tiểu Ngũ thường xuyên phát hiện một ít BUG xuất hiện, sau đó chạy đến tổ Giám sát này để xác minh số liệu, hai bên qua lại cũng khá nhiều. Lúc bình thường đều do Diệp Tiểu Ngũ phát hiện vấn đề rồi do người bên này xác minh, cho nên mọi người mới đùa với hắn là Diệp tổng.

"Tài khoản 'Thiên Lý Nhất Túy', xem xét dùm tôi số liệu cái nha!" Diệp Tiểu Ngũ nói.

"Cái này..." Tổ giám sát hai mắt nhìn nhau, im lặng một lúc mới có người nói: "Cái này không hợp quy định nha!".

Theo lẽ thường, chuyện như tự ý xem xét số liệu của người chơi, vân vân, thì không phải chuyện trong phạm vi công tác của bọn Diệp Tiểu Ngũ rồi.

"Người chơi này có chút kì lạ đấy!" Diệp Tiểu Ngũ nói.

Mọi người bị lời nói này làm cho cảnh giác. Đây chính là việc mà bọn họ phải làm, cho nên mới bắt đầu điều tra, bắt đầu giám sát mọi động thái của Cố Phi vẫn còn đứng luyện cấp. Có người nói thầm "Không phát hiện điều gì khác thường cả!".

Thăng thần mà nói, nếu quả thật một tài khoản có vấn đề, mà bọn họ lại phải cần Diệp Tiểu Ngũ nhắc nhở mới phát hiện, đây là do bọn họ tác trách rồi. Trong nội tâm mọi người đều không yên.

Diệp Tiểu Ngũ căn bản không rảnh bận tâm đến tâm tình của bọn hắn tâm tình của bọn họ, lúc này thì nhìn chăm chăm màn hình, hắn nhìn những số liệu của Cổ Phi hiển thị ra một hồi, cuối cùng cũng có nhận thức chính xác. Kết quả hệ thống giám sát đã cho thấy: trước đó mình ở trong trò chơi đoán là không có sai.

Mấy nhân viên trong tổ cũng nhìn chăm chăm vào màn hình. Nhìn cả nửa ngày, mọi người mới trao đổi ánh mắt một chút, cuối cùng đều thở ra một hơi. Theo kết quả đã hiển thị xác nhận: Người chơi này không có sử dụng phần mềm bên thứ ba nào.

Nhưng ánh mắt Diệp Tiểu Ngũ vẫn còn nhìn chăm chú trên màn hình, mọi người đều nhìn nhau, rồi mới hướng theo ánh nhìn của hắn, lại nhìn một hồi, cả bọn mới cả kinh.

"Đây là chuyện gì vậy?" Một người hỏi.

Diệp Tiểu Ngũ không nói gì. Hắn cũng cảm thấy khó nói nên lời. Như lời ông chủ đã nói, nhân viên của công ty không được tham gia vào trò chơi, mặc dù hôm nay hắn đã tận mắt chứng kiến, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.

Mấy người tổ giám sát lại nhìn nhau, một người thì thầm lẩm bẩm: "Công kích của người này đều đạt tới sát thương lớn nhất. Cái này thật sự là không sử dụng auto hả?" Biểu hiện khủng bố của Cổ Phi làm cho những người này đối với phán đoán chuyên nghiệp của mình vô cùng hoài nghi.

Nhưng một lần nữa kiểm tra, kết luận vẫn là không có sử dụng bất kỳ auto nào cả.

"Trời ơi, đây còn là người nữa không vậy? Diệp tổng, ông làm sao phát hiện ra hắn vậy?" Một người sợ hãi thán phục.

"Nghe người khác báo lại" Diệp Tiểu Ngũ thuận miệng qua loa, rồi lập tức lãng sang chuyện khác: "Tài khoản này không có vấn đề gì phải không?"

"Không có!" Tất cả mọi người đều kiên định trả lời.

"Vậy với biểu hiện của hắn, cũng không tính là vi phạm điều lệ gì phải không?"

"Đương nhiên không tính" Một người cười nói, "Công kích chính xác chỗ yếu cùng căn chỉnh lực ra đòn sẽ sinh ra sát thương lớn nhất, đây là do mấy ông thiết kế ra mà. Hiện tại có người làm được như vậy, đáng lẽ ra ông phải vui mừng chứ."

"Mừng, tất nhiên là hết sức vui mừng" Diệp Tiểu Ngũ gật đầu.

"Theo quan niệm truyền thống thì người này đã đạt tới thao tác cao nhất trong 'Thế giới song song' rồi". Một người nói.

Diệp Tiểu Ngũ cười cười, khoát khoát tay nói: "Được rồi, không có chuyện gì nữa, mấy người làm việc đi, tui đi đây".

Trên đường trở về phòng làm việc của mình, Diệp Tiểu Ngũ vẫn cứ suy nghĩ về vấn đề này: "Cái tên Thiên Lý Nhất Túy này, cuối cùng có tính là một kẻ phá hoại cân bằng không nhỉ..."

Kẻ phá hoại cân bằng Cổ Phi vẫn đang luyện công đánh quái rất vui vẻ, đột nhiên nhận được tin nhắn của Hòa Cầu, tận lực ra sức mời hắn đến "Uống một chén".

Hòa Cầu cũng coi như là một người bạn tốt trong trò chơi của Cổ Phi, tuy mỗi ngày không ở cùng một chỗ luyện cấp, nhưng vẫn thường xuyên giữ liên lạc. Mà mấy ngày gần đây thì không có liên lạc. Cổ Phi lúc này mới thu gom đồ đạc một chút, rồi mới trở về.

Trọng lượng mang theo được của Cổ Phi khá thấp. Mà hiệu suất giết quái của hắn quá kinh người, cho nên chiến lợi phẩm rơi ra vô cùng nhiều. Hắn không thể không tự chế tạo một cái bao tải, dùng để mang thêm cho nhiều hơn. So với đặt trong túi thần kỳ thì khác biệt ở chỗ sẽ cảm nhận được trọng lượng chân thực từ bao tải, cũng không được hệ thống bảo hộ gì cả.

Lúc này Cổ Phi vác trên lưng một cái bao tải, gian nan tiến tới. Tuy Cổ Phi hiện nay có huy chương trợ giúp ít nhiều, tăng thêm một chút Sức Mạnh, nhưng cũng bởi vì có huy chương mà hiệu suất đánh quái của hắn tăng gấp bội, chiến lợi phẩm càng nhiều hơn. Bởi vậy nên hắn vác đồ vô cùng vất vả.

Đi khỏi khu luyện cấp một chút, chân Cổ Phi càng lúc càng hạ thấp. Cố gắng bước hai bước nữa, hắn đem bao tải quăng xuống đất, dựa vào gốc cây mà thở hắt ra, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Người chơi ở khu luyện cấp đều chú ý tới việc này. Có đám người mắt sáng lên, giành nhau chạy tới chỗ Cổ Phi.

"Cần giúp đỡ gì không? Để tôi giúp ngài vác thứ này nhé!" Mấy người chạy đến trước mặt Cổ Phi, tranh nhau mà nói.

"Không cần, kỳ thật tôi..."

"Ngài đừng khách sáo, cứ để cho tôi giúp ngài nhé!" Một người chơi không cần nghe lời Cổ Phi phân trần, hắn nhanh tay bắt lấy cái bao tải của Cổ Phi, nhẹ nhàng vung qua vai, ánh mắt thâm thúy nhìn về phương xa: "Nói đi! Ngài chuẩn bị đi đâu?"

"Cloud City" Cổ Phi trả lời, "Nhưng tôi..."

"Đi thôi!!!" Người này không nói nhiều, đã sai bước tiến về trước. Mấy người khác lại lộ ra thần thái không cam lòng.

"Nhưng tôi không phải NPC, tôi cũng là người chơi mà!" Cổ Phi sững sờ nói hết nửa câu sau, đáng tiếc người nọ không nghe thấy nữa. Còn đám vây quanh cạnh hắn thì nghe rõ ràng, mỗi người đều trợn mắt há mồm, rồi nhìn đến vị nhanh nhẩu kia, che miệng cười trộm, sợ hắn nghe được. Sau đó mỗi người đều hướng Cổ Phi dựng ngón tay cái: "Ông bạn, chiêu này cao tay đấy!".

Phần lớn người chơi đều bị các tiểu thuyết YY về Game Online ảnh hưởng, bị các loại nhiệm vụ kỳ lạ, cổ quái, nhiệm vụ ẩn làm cho ảo tưởng không thôi. Mỗi người đều mong chờ mình có ngày sẽ gặp được kỳ ngộ nào đấy. Mà đúng lúc Cổ Phi lại vác trên mình cái bao tải đi ngang qua, chả ai mà nghĩ đấy là người chơi cả.

Những ngày gần đây khi Cổ Phi khiêng bao tải trở về thành, đi ngang qua mấy chỗ luyện cấp này cũng đã gây ra không ít sự hiểu lầm, nhưng mỗi lần Cổ Phi đều phải giải thích vài câu, người chơi quăng ra một cái giám định thuật mới biết, đều bĩu môi bỏ đi. Mà hôm nay thằng cha này lại quá mức nhanh nhẩu, lời nói của Cổ Phi đều bỏ ngoài tai, dường như là muốn cướp luôn bao tải bỏ chạy.

"Này! Ông ơi..." Cổ Phi đuổi theo kêu to.

Mà thằng cha này lại tiêu sái khoát tay chặn lại: "Hôm nay ai cũng không thể ngăn cản tôi giúp ông mang bao tải này về thành!"

Cổ Phi ngậm miệng lại, nếu đối phương đã kiên quyết như thế, mình cũng không ngại thành toàn cho hắn. Việc ép buộc người khác Cổ Phi chưa bao giờ làm. Muốn vác thì vác đi! Cổ Phi mừng rỡ, chậm rãi đi theo. Người này toàn thân là trọng giáp, bao tải trên vai của hắn nhẹ như không, hiển nhiên là một Chiến Sĩ. Chỉ có điều dựa vào hình thể, thì hình như có chút gầy gò.

Đương nhiên, trong trò chơi béo gầy không đại biểu cho Sức Mạnh được. Cổ Phi hơn hai mươi năm rèn luyện, thân thể cường tráng, mà có cái bao tải vác còn không nổi.

Từ nơi này đến Cloud City cũng chỉ có vài phút đi đường, mà đối phương lưng thẳng tắp, làm cho Cổ Phi lần nữa buồn rầu: Mình không thể làm Võ Sĩ thì làm Chiến Sĩ cũng được mà! Cái thân thể Pháp Sư này thật sự là quá yếu.

Cuối cùng, hai người về tới nội thành, người này hất bao tải qua vai đặt xuống, ánh mắt nhìn qua Cổ Phi rất là thâm tình.

"Cảm ơn ông nha!" Cổ Phi vỗ vỗ bả vai đối phương, còn mình thì nâng bao tải lên vai, loạng choạng bước về phía trước.

Đối phương ngăn người, nhưng rất nhanh kịp phản ứng, vội vàng bước nhanh đuổi theo, nhiệt tình mà nói: "Còn muốn đi tới đâu nữa, để tôi giúp ngài!"

"Không cần, nhà kho không phải ở phía trước sao?" Cổ Phi nói.

"Nhà kho..." Người này lại ngăn người, hoàn toàn chính xác, chỉ cần bước vài bước nữa là tới nhà kho, nhưng cái nhà kho này là cho người chơi sử dụng kia mà. Người này cảm thấy không ổn, nhìn qua Cổ Phi nói: "Ông là..."

"Xin chào, tui tên là Thiên Lý Nhất Túy." Cổ Phi nói.

"Ông...không phải NPC sao..." Đối phương bộ dáng giống như sắp ngất vậy.

Cổ Phi thở dài: "Tôi không phải"

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Hỏa Cầu nhập hội?

"WTF! Ông rốt cuộc là ai?" Đối phương hướng về phía Cổ Phi gầm rú.

"Tôi nói rồi mà, tui tên là Thiên Lý Nhất Túy" Cổ Phi trả lời, lại đột nhiên nhận ra, người này rống lên, âm thanh cao vút, tiếng trở nên lạnh lạnh. Cổ Phi dò xét kỹ một chút, mặt của người này không có lộ ra, chợt hỏi: "Là con gái hả?".

Toàn thân là trọng giáp, trên đầu còn mang cái mũ bảo hiểm che mặt lại là một cô gái, tuy cái mặt đang nhăn nhó nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng toát lên vẻ thanh tú. Nghe được câu này của Cổ Phi, người này đột nhiên thò tay vào cái túi bên cạnh, rút ra một thanh Long Đầu Cự Phù, mang theo một tiếng xé gió hùng hậu, xuất hiện trước mắt Cổ Phi. Đáng sợ hơn chính là cô gái này chỉ cần một tay là nâng được cái cán cự phù, còn tay kia dường như đang chờ thời cơ tóm cổ Cổ Phi xách lên, rồi dùng thanh cự phù kia gạt mặt hắn.

"Sao, có ý kiến gì không!" Âm thanh của cô gái nhỏ lại, trở nên trầm thấp.

"Không có ý kiến" Cổ Phi trừng mắt nhìn. Không thể phủ nhận khí thế của cô gái này khá mạnh mẽ.

"Vậy ý tứ của ông là gì?" Cự Phủ của cô gái như treo trên đầu Cổ Phi.

"Ý của tôi là: vô cùng cảm ơn cô! Cảm ơn cô đã giúp tôi khiêng cái bao tải về đây. Nói thật, tôi khiêng thì có chút quá sức." Cổ Phi nói.

Cô gái rõ ràng có chút sững sờ.

"Cái túi này coi như tôi tặng cho cô đấy!" Cổ Phi mang bao tải ném tới bên chân cô gái.

"Ai muốn đồ của ông." Cô gái nói.

"Tôi còn có việc, đi trước nhé." Cổ Phi khoát tay áo, xoay người rời đi.

"Này...Ông..." Cô gái vừa hô hai chữ, Cổ Phi đã đi đến ngã rẽ rồi biến mất. Pháp Sư cấp 30 tăng toàn nhanh nhẹn, tốc độ cũng không thể đùa được.

Cúi đầu nhìn xuống bao tải nửa phút, cô gái nhin không được xách bao tải Cổ Phi để lại trên mặt đất lên xem.

Lòng hiếu kỳ dâng lên, cô gái mở bao tải ra xem. "Mình chỉ nhìn thôi, quyết không lấy đồ của hân" Cô gái tự dặn lòng mình, sau khi xem xong thì càng kiên định với tín niệm này.

"Cái gì đây?"

"Đây là cái gì?"

"Cái gì nữa vậy?"

Cô gái thò đầu vào bao tải tìm kiếm, trong miệng chỉ lầm bầm mấy chữ đó. Cái bao tải này đồ tuy nhiều, nhưng giá trị thì rất thấp. Những món vật phẩm có giá trị thì dĩ nhiên Cổ Phi đã cho vào túi thần kỳ của mình rồi, hân cũng không phải là nãi tàn.

Cô gái bỏ mấy phút ra lật đi lật lại trong bao tải, chỉ phát hiện vô số thứ mà tiểu quái bình thường rút ra, còn lại chỉ là mấy thứ hẩm bà lằng. Ví dụ như, nửa cục gạch, một đồng đá vụn, một viên cầu thủy tinh, một cái côn bằng gỗ tàn tạ...Phàm là những vật mà người chơi bình thường xem là rác, trong cái bao của Cổ Phi có đủ cả.

Cuối cùng, cô gái đã đưa ra một kết luận: Mình bị người ta lừa giỡn rồi. Có lẽ bộ dáng chúi đầu vào bao tải buồn cười vừa rồi của mình đã bị người ta chụp lại, hai ngày sau sẽ coi như trò cười post lên diễn đàn. Nghĩ đến chuyện này, cự phủ trong tay cô gái nặng nề bỏ xuống mặt đất. Đá vụn văng khắp nơi. Nghề nghiệp bạo lực nhất Chiến Sĩ dùng vũ khí bạo lực nhất, đây là công kích thuần vật lý điển hình.

"Thiên Lý Nhất Túy sao! Đừng để cho tui gặp lại ông" Cô gái căm hận.

"Bao tải của mình...Tiếc thật!...Hắt xì!" Cổ Phi đã đi tới ngoài cửa quán rượu, đang lần cuối tưởng niệm cái bao tải của hân, đột nhiên hắt hơi một cái. Lấy lại bình tĩnh, Cổ Phi vuốt vuốt cái mũi, đưa tay đẩy cửa gỗ quán rượu ra.

Ngoại trừ quán rượu Tiểu Lôi, hệ thống quán rượu trong Cloud City cũng không phải chỉ có một. Bởi vì thành thật sự quá lớn, để cho tiện người chơi, càng tiện mọi tiền người chơi, hệ thống mở rất nhiều quán rượu, phân bố khắp ngõ ngách thành thị.

Quán rượu mà Cổ Phi tới là một quán tương đối náo nhiệt. Bởi vì quán này gần cửa thành, mà chỗ cửa thành ra ngoài là khu mà người chơi luyện cấp đông nhất, thế là quán này được bà con lựa chọn đầu tiên, từ sáng tới tối, 24h lúc nào cũng huyền náo.

Cổ Phi vừa tiến vào quán rượu, đã được Hòa Cầu phát hiện, lập tức đứng dậy kêu to: "Túy ca Túy ca, bên này!"

"À! Chào ai đó!" Cổ Phi chào hỏi.

Hòa Cầu phìền muộn. Hân thân mật kêu người ta là ca, người ta lại xưng hô với hân là ai đó, khó trách người chơi chung quanh đều cảm ánh mắt khinh bỉ bắn phá hân, hiển nhiên coi hân là cái loại quán quít lấy ca thủ làm quen nhờ vả rồi.

Có điều cái này cũng không có biện pháp, chỉ tự trách mình cái tên quá ảo. Cổ Phi nếu như gọi "Hòa Cầu" thì hân vẫn sẽ trở thành đối tượng bị mọi người cười nhạo mà thôi. Cứ mỗi lần gặp tình huống này, Hòa Cầu đều đau khổ muốn chết.

"Ngồi đi! Còn đứng làm gì vậy?" Cổ Phi đã ngồi xuống, vỗ bàn ra hiệu cho Hòa Cầu vẫn còn đứng run rẩy.

"Gần đây thế nào rồi? Tìm được công hội gia nhập chưa?" Cổ Phi biết Hòa Cầu xấu hổ, cho nên mới chuyển dời sự chú ý sang hướng khác.

Quả nhiên, Hòa Cầu vừa nghe đến vấn đề này lập tức ngồi xuống trả lời: "Không có, có điều đang xem xét một công hội, đang nghĩ biện pháp trà trộn vào".

"Vậy sao?" Cổ Phi bung ly rượu trên bàn lên. 50 đồng tệ một ly rượu đỏ, đây là loại rượu rẻ nhất trong trò chơi, cũng là loại có lượng tiêu thụ cao nhất. Ở chỗ này, người chơi chỉ muốn trải nghiệm bầu không khí thôi, cũng không muốn xài nhiều tiền như đại gia. "Là công hội nào?" Cổ Phi hỏi, cầm ly rượu uống một ngụm lớn.

"Trọng Sinh Từ Tĩnh" Hòa Cầu nói.

"Phụt..." Rượu vừa vào miệng đã phun ra, rất may là pháp sư nhanh nhẹn nên cũng kịp uốn éo cái cổ, phun ra chỗ khác, nếu không là văng đầy mặt Hòa Cầu rồi.

"Có chuyện gì vậy?" Hòa Cầu kinh ngạc nhìn phản ứng mãnh liệt của Cố Phi.

"Không có việc gì không có việc gì, uống đi" Cố Phi lớn tiếng ho khan, sau đó mới tùy ý hỏi: "Công hội này có gì đặc biệt?"

"Túy ca chưa có xem diễn đàn sao?" Hòa Cầu hỏi lại

"Gần đây không có xem qua" Cố Phi trả lời.

"Để tạo sự tương tác cho người chơi thì trên diễn đàn có một khu vực riêng. Hiện nay có nhiều công hội thường dán thông báo tuyển người ở khu đó để phát triển công hội đấy." Hòa Cầu nói xong, tình quang hai mắt bắn ra bốn phía.

"Thì..." Cố Phi đáp lời, ra hiệu cho Hòa Cầu nói tiếp.

Hòa Cầu lại nhìn xung quanh lần nữa, kéo cái ghế lại gần Cố Phi một chút, hạ giọng nói: "Túy ca, ta cho người biết người cũng đừng nói ra ngoài nha!"

"Trên diễn đàn có thì còn sợ người khác biết sao?" Cố Phi nói.

"Không đúng không đúng!" Hòa Cầu sốt ruột nói, "Cái bài viết đó kỳ thật là chìm từ lâu rồi, tui phải đào mộ vất vả mới được. Là một bài viết từ khi trò chơi mới mở, ông đoán đó là công hội thế nào."

"Công hội thế nào?" Cố Phi hỏi Hòa Cầu.

"Là công hội của mỹ nữ" Ngữ khí Hòa Cầu cực kỳ kích động, sáu chữ hán nói ra thì chỉ nghe được tới chữ thứ năm, chữ thứ sáu vì không đủ hơi nên im luôn.

Cố Phi không cho là đúng. Mấy cô gái của Trọng Sinh Từ Tĩnh hẳn đã tiếp xúc qua mấy người rồi. Muốn nói là mỹ nữ, thì phải xem lại định nghĩa mỹ nữ rồi. Nếu như dùng Tịch Tiểu Thiên làm tiêu chuẩn, thì mấy người đã gặp không tính vào. Nếu như có thể xét làm mỹ nữ thì chỉ có Thất Nguyệt, còn có Liệt Liệt nữa, và một người chả biết tên, tính ra chỉ có ba người.

Nếu như vên vện chỉ có vậy mà tuyên bố là công hội mỹ nữ thì mấy cô gái trong "Thế giới song song" này có chút không thành thật, không khiêm tốn hoặc quá là tự sướng rồi.

"Sao nào, Túy ca, ông có hứng thú không?" Hòa Cầu hỏi.

Cố Phi cười khỏ, mình nên nói với Hòa Cầu thế nào đây?

"Tui cho ông xem yêu cầu vào công hội này nhé!" Hòa Cầu nói xong, từ trong túi móc ra một cái bảng nhỏ, hắng giọng một cái: "Thứ nhất, độc lập tự chủ, không được có tính ý lại. Thế nào, tui rất phù hợp phải không?" Hòa Cầu lại hưng phấn.

Cố Phi gật gật đầu. Hoàn toàn chính xác, có hẳn là một cao thủ diệt quái, thế mà Hòa Cầu lại hoàn toàn không có ý muốn ăn theo, rất độc lập, rất không có tính ý lại.

Hòa Cầu được Cố Phi khẳng định nên tâm thần có chút nhộn nhạo, không thể chờ đợi được muốn tiếp tục đọc, nhưng bị Cố Phi thò tay ngăn lại: "Tui tin tưởng yêu cầu bình thường ông đều phù hợp, chỉ có một cái thôi".

"Cái gì?"

"Bọn họ không đề cập tới bọn họ chỉ tuyển nữ hay sao?" Cố Phi nói.

"Túy ca sao ông biết vậy?" Hòa Cầu sững sờ.

"Người ta là công hội mỹ nữ mà, đã nói rõ là chỉ nhận người chơi nữ thôi." Cố Phi nói.

"Tui không cảm thấy như vậy" Hòa Cầu một bên vò đầu, một bên cũng phân tích đạo lý rõ ràng: "Tui cảm thấy yêu cầu này chỉ là một dạng ngại trang. Trước hấp dẫn mỹ nữ, sau đó mới nhờ vào mỹ nữ mà hấp dẫn người khác, là thủ đoạn của các công hội lớn mà thôi. Nếu như đã đủ số lượng người chơi nữ rồi, thì họ sẽ bắt đầu hấp dẫn người chơi nam để làm họ hoa sứ giả."

Cố Phi thở dài, nếu như không phải hẳn đã tự mình tiếp xúc qua người của Trọng Sinh Từ Tĩnh, cũng sẽ cảm thấy lời nói của Hòa Cầu thuyết phục. Nhưng trên thực tế, mấy người này coi mình như ôn dịch, mình gia nhập còn chưa được 24h đã bị bắt tự mình xuất ngũ rồi, ở đâu ra cần người chơi nam?

Đang định giải thích cho Hòa Cầu một chút, đột nhiên nghe được có người kêu lên: "Thiên Lý Nhất Túy, ông cũng ở đây à".

Cố Phi quay đầu, thấy được một thành viên của Trọng Sinh Từ Tĩnh. Đây là người thứ ba mà hẳn cho rằng là mỹ nữ sau khi đã hạ thấp tiêu chuẩn, bị Thất

Nguyệt coi là nhóc con.

"À, xin chào" Cổ Phi đứng dậy mời.

Hỏa Cầu nhìn về phía Cổ Phi với ánh mắt chỉ còn ngưỡng mộ. Chẳng lẽ chỉ cần học công phu, ở phương diện này sẽ có điều kiện gặp may mắn sao? Hỏa Cầu bắt đầu suy nghĩ chuyện bái Cổ Phi làm thầy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Liên Châu Hỏa Cầu

Cô gái này cầm ly rượu của mình, đi tới bàn của Cổ Phi cùng Hỏa Cầu.

"Có thể ngồi chung không?" Cô ta chỉ vào cái bàn nói.

Hỏa Cầu kích động không thôi. Hắn mỗi lần mời Cổ Phi đều chọn bàn có 3 hoặc 4 chỗ ngồi, cũng là để đợi cơ hội này.

Cổ Phi cũng có chút ngoài ý muốn, hắn chỉ là chào hỏi cô gái này thôi, không ngờ lại đi qua ngồi chung luôn. Đương nhiên hắn cũng không phải người lạnh nhạt gì, cho nên nhẹ gật đầu nói: "Mời ngồi!"

"Tôi tên là Lạc Hoa Vô Tình" Cô gái tự nhiên ngồi xuống rồi tự giới thiệu. "Tên rất hay" Cổ Phi nói.

"Ông cũng biết khách lễ người khác hả?" Lạc Lạc hướng Cổ Phi cười.

Cổ Phi thần sắc xấu hổ, nhớ tới lúc này chỉ thuận miệng nói một câu đã khiến cô gái gọi là Liệt Liệt kia xông vào tặng cho một quyền rồi.

"Còn ông tên là gì?" Lạc Lạc rất hào phóng hỏi Hỏa Cầu.

Hỏa Cầu á khẩu cả buổi, cuối cùng che mặt mà khóc.

"Ông có chuyện gì vậy?" Lạc Lạc khó hiểu.

Cổ Phi cố nín cười: "Ông tên là..." Nói thì không được, đành phải dùng rượu viết lên bàn.

"À, Hỏa Cầu" Lạc Lạc cũng cười.

Hỏa Cầu theo thói quen khần trương hẳn lên, Lạc Lạc chỉ cười cười: "Yên tâm đi, tôi không phải Pháp Sư"

Hỏa Cầu thở ra một hơi, lập tức tràn ngập sinh khí trở lại, bắt đầu kể khổ cho Lạc Lạc nghe, cái tên này đã làm hắn có bao nhiêu phiền toái. Nói tóm lại, đây là một nỗi đau khó phai mờ trong lòng hắn, phải cần một cô gái như Lạc Lạc đây kết bạn giải sầu.

Thấy Hỏa Cầu đã không còn tâm tư cùng mình thảo luận chuyện công hội nữa. Cổ Phi cười cười, đứng lên nói: "Mấy người nói chuyện nha, tôi đi trước."

"Đi đi!" Hỏa Cầu cảm thấy Cổ Phi thật sự biết phân tích tình hình.

"Đợi một chút!" Lạc Lạc cũng đứng lên, Hỏa Cầu như rót vào hàm băng.

Cổ Phi quay đầu lại nhìn qua cô ta.

"Có cái này muốn đưa cho ông" Lạc Lạc nói.

"Cái gì thế?"

Lạc Lạc móc trong túi ra cái huy chương nho nhỏ, hình tròn, màu trắng. Cái này giống y chang như cái bảng hiệu trước cửa 17 đường Hạ Lạc. Đầu tán mào ra ánh sáng màu tím nhạt.

"Đây là?"

"Huy chương công hội. Mỗi người trong công hội đều sở hữu một cái." Lạc Lạc nói.

"À? Túy ca ông gia nhập công hội rồi hả? Công hội gì thế? Sao không nghe ông nói tới?" Cổ Phi còn chưa nói gì, Hỏa Cầu đã bùng nổ nghi vấn.

"À! Cái này... Thật ra chỉ là một hiểu lầm, công hội này tui ở lại cũng không được bao lâu đâu" Cổ Phi nói.

"Thế thì chưa hẳn." Lạc Lạc cười nói, "Tiểu Thất cũng không có ghét ông, có lẽ sẽ thử thuyết phục những người khác, làm cho bọn họ tiếp nhận một người chơi nam vào công hội."

"Con gái? Người chơi nam?" Hòa Cầu thì thào tự nói, đột nhiên nói: "Công hội của mấy người là gì?"

"Là công hội mà ông mới nói đó, Trọng Sinh Từ Tĩnh." Cổ Phi mang vè mặt vô cùng hối hận nói với Hòa Cầu.

Hòa Cầu bỗng nhiên đứng dậy, nhìn qua Lạc Lạc cùng Cổ Phi, đột nhiên lớn tiếng nói: "Lạc tỷ, nếu đã không chấp nhận một người, vậy hai người cũng không sao đâu. Tui là tùy tùng của Túy ca, như hình với bóng, ông đi tới đâu tui đi tới đó, ai cũng không thể tách rời hai người tui ra được."

Cổ Phi xấu hổ, hẳn thật muốn cho mọi người biết mình không quen thằng này.

Lạc Lạc tự nhiên nói: "Hai người tui cũng không ngại."

Hòa Cầu đại hi.

"Đáng tiếc lời của tui nói không tính" Lạc Lạc bổ sung.

Hòa Cầu khóc ròng.

Cổ Phi nhìn huy chương trên bàn, ngừng một chút nói: "Hay là thôi đi. Chờ các cô tìm được người thích hợp thì tự tôi sẽ rời khỏi."

"Ừ! Vậy thì tùy ông." Lạc Lạc thu hồi huy chương.

Hòa Cầu rất là kinh ngạc nhìn qua Cổ Phi, đột nhiên vô cùng kích động mà nói: "Túy ca, ông không cần như vậy. Đây là cơ hội của ông, không nên từ bỏ! Ông đừng để ý đến cảm nhận của tui."

"Các người nói chuyện đi, tui đi trước." Cổ Phi bỏ qua Hòa Cầu, quay đầu muốn rời đi.

Hòa Cầu vẫn còn hò hét: "Túy ca, tui hiểu rõ tâm lòng của ông. Từ giờ trở đi, tui đã quyết định sẽ là huynh đệ của ông mãi mãi.i..."

Bị ánh mắt người xung quanh nhìn chằm chằm, Cổ Phi cuối cùng không thể nhịn được nữa, đột nhiên xoay người lại, tay phải dựng một ngón tay, quát lớn: "Câm miệng đi! Liên Châu Hòa Cầu! Phóng!"

"Á!" Trong quán rượu truyền ra tiếng kêu sợ hãi.

Liên Châu Hòa Cầu! Kỹ năng Pháp Sư cấp 30.

Tuy đã điều chỉnh kinh nghiệm cần để thăng lên cấp 30 giảm xuống, nhưng trước mắt người chơi đạt tới cấp 30 kỳ thật cũng không quá nhiều. Hướng chỉ còn là nghề nghiệp Pháp Sư khó thăng cấp lúc đầu.

Trong quán rượu này cũng chả có Pháp Sư cấp 30 nào, không cần phải bàn tới kỹ năng cấp 30 Liên Châu Hòa Cầu. Tất cả mọi người đều trừng lớn mắt. Trong trò chơi mô phỏng thực tế này, sở hữu công kích cao tốc độ cao hay là phòng thủ cao, đều không bằng phong cách ngẫu của Pháp Sư ngấm xương kỹ năng pháp thuật được. Thế là hằng đêm, vô số người chơi nước mắt thấm ướt gối: "Lúc trước mà chọn Pháp Sư thì thật tốt quá..."

Người mà hối hận khi trở thành Pháp Sư, chắc chỉ có mình Cổ Phi mà thôi.

Pháp Sư phiền muộn Cổ Phi mang theo tâm tình phiền muộn, nhắm ngay Hòa Cầu, lần đầu tiên phóng ra pháp thuật. Luyện đến cấp 30 mà còn chưa bao giờ dùng pháp thuật, cũng chỉ có mình Cổ Phi.

Mọi người thì mang ánh mắt chờ mong, còn Hòa Cầu thì mang ánh mắt thất kinh, cái chiêu Liên Châu Hòa Cầu này chờ mãi vẫn chưa thấy tung ra.

"Sao lại thế này?" Cổ Phi nghi hoặc mà lắc lắc ngón tay. Pháp thuật rõ ràng có thể thi triển bằng tay không được mà! Pháp trượng gì đó chỉ tăng vài phần tổn thương pháp thuật thôi. Thần chú? Cũng đâu có nói sai!

"Xi..." Đám người nín thở chờ xem thì khịt mũi xem thường. Bọn họ cho rằng thằng này chỉ là hù dọa thôi, còn chưa tới cấp 30 đâu.

Ngay khi tất cả mọi người buông lỏng cảnh giác, đột nhiên một đạo Hỏa Long từ ngón tay Cổ Phi bắn ra. Cổ Phi cũng sợ hãi kêu lên một cái.

"Móa, cần thời gian ngấm xương lâu thế!" Người mà nâng toàn nhanh nhẹn thì chỉ để ý tới thời gian thôi.

Sau khi Hỏa Long xoay tròn một cái, liền hóa thành một chuỗi hỏa cầu, hướng Hòa Cầu mà bay tới.

"Á!" Mọi người kinh hô lên, Hòa Cầu đã bị một màn lửa bao phủ.

Trong quán rượu là một mảnh yên tĩnh, sau nửa ngày, một tràng tiếng ho khan phá vỡ sự im lặng.

"Đau chết tui rồi!" Hỏa Cầu vừa ồn ào vừa dùng tay lau mặt, vẻ mặt còn dấu vết chảy đen.

"Ồ!" Quần chúng kinh ngạc, "Sát thương rác rưởi à! Người này sao chả bị làm sao thế." Pháp Sư tuy thân thể yếu đuối, nhưng sát thương pháp thuật vô cùng kinh người. Nếu một mình ăn toàn bộ sát thương của Liên Châu Hỏa Cầu, trừ phi là nhân vật máu trâu da dày, nếu không sẽ bị đập phát chết luôn.

Hỏa Cầu là Pháp Sư không thể nghi ngờ. Hắn có thể không mặc trang phục thời thượng giống như Cố Phi, nhưng vẫn là những thứ cơ bản. Cho nên không có khả năng hắn trâu bò được.

"Tên ngu ngốc này có trang bị kháng phép cao sao?" Có người nghi hoặc.

Nhưng rất nhanh có cao thủ xem xét giải đáp: "Không có, toàn thân rác rưởi"

Thế là mọi người chú ý lên người của Cố Phi.

Theo nghiên cứu trước mắt rút ra kết luận, Pháp Sư thêm điểm là tập trung ở Trí Tuệ cùng Tinh Thần, hai thuộc tính này sẽ tác động tới sát thương của pháp thuật, thời gian ngâm xướng, giá trị mana. Trong đó Trí Tuệ ảnh hưởng đến sát thương cùng mana, còn Tinh Thần trọng điểm ảnh hưởng thời gian ngâm xướng. Mà gần đây lại truyền ra một ý kiến khác, Tinh Thần khi đạt tới một giá trị nhất định thì thời gian cooldown của kỹ năng cũng giảm xuống.

Mà Cố Phi lại sở hữu thời gian ngâm xướng vô cùng dài, sát thương phép thuật lại vô cùng thấp.

Mọi người chỉ cảm thấy nghi ngờ một chỗ: Pháp Sư thế này thì làm sao sống sót được? Còn đạt tới cấp 30?

"Bọn họ là bạn bè mà, chắc không chơi tuyệt tình hạ sát lẫn nhau đâu." Có người chơi nhỏ giọng phân tích.

"Đúng, xem hắn kia, pháp trượng cũng chả thèm dùng cơ mà."

"Nhưng cái thời gian ngâm xướng dài vậy thế sao làm được?"

"Ách, mấy ông không chú ý sao, trước khi hắn đọc tên kỹ năng thì trước đó hắn còn nói gì nữa?"

"À, tui nhớ là 'câm miệng đi!'"

"Chẳng lẽ đây là biện pháp kéo dài thời gian ngâm xướng sao?" Có người kích động.

"Nhanh đi thử xem..." Có mấy tên Pháp Sư đã đứng dậy đi ra khỏi quán rượu, bên ngoài xa xa truyền đến âm thanh "Câm miệng đi!XXXX"

Cố Phi lúc này cũng bình tĩnh lại, lúc này mình có chút xúc động.

"Không sao chứ? Hỏa...ai đó" Cố Phi nói.

"Không có việc gì không có việc gì!" Hỏa Cầu lớn tiếng nói, "Túy ca ông không cần để ý, chúng ta là huynh đệ mà! Ông có làm cái gì tui cũng không tức giận."

"Được! Vậy tui đi trước!" Cố Phi thật sự chịu không được.

"Ông còn chạy đi đâu?" Một thanh âm từ phía sau Cố Phi truyền đến.

Cố Phi vội vàng quay đầu lại, thấy một tên võ sĩ mang trọng giáp đang nhìn mình.

"Là cô à!" Cố Phi cười, đúng là cái người đã giúp mình vác bao tải về.

Nữ chiến sĩ trong ánh mắt lóe hàn quang, tay phải đột nhiên vung lên. Cố Phi đã sớm dự đoán được, lắc mình một cái liền né được.

"Đừng chạy!" Nữ chiến sĩ vung vẩy Cự Phù đuổi theo ra ngoài. Trong quán rượu mọi người đứng dậy ra nhiều chuyện.

Cố Phi không có chạy, đang lẳng lặng mà đứng bên ngoài quán rượu, trong tay đang cầm một vật. Nhưng mà quần chúng dò xét thì ngạc nhiên, vừa mới biểu hiện ra kỹ năng cấp 30 của Pháp Sư, bây giờ trong tay lại cầm một thanh đao.

"Cô gái, có chuyện gì từ từ nói!" Cố Phi ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng vẫn không buông lỏng cảnh giác. Vừa rồi đánh bất ngờ như vậy, chứng tỏ cô gái này là một người không nói lý, rất bá đạo.

Giống như vừa rồi, nếu cô ta bắt mình phải khiêng bao tải, thì mình bắt buộc phải khiêng mới được.

Hiện giờ, cô ta lại vác rìu muốn chém mình, chắc chắn là phải chém. Muốn nói chuyện? Cũng phải đợi cô ta chém mỗi tay đã.

Quả nhiên, cô gái hoàn toàn không để ý tới Cố Phi nói chuyện. Chộp lấy Cự Phù hướng Cố Phi đánh xuống.

Cố Phi lách mình né tránh, trở tay một đao, chém lên cánh tay đối phương.

"Đình" Một thanh âm vang lên, Cố Phi trong lòng nguội lạnh.

Một đao này Cố Phi cảm giác được nó hoàn toàn không tạo thành thương tổn.

Bản thân Cố Phi chả có lực công kích gì, sát thương hoàn toàn tới từ vũ khí trong tay, mà giờ lại có thêm "Huy chương của Eddie", cộng thêm Sức Mạnh khiến hắn có thêm mấy điểm công kích, nhưng Pháp Sư trời sinh Sức Mạnh rất thấp, 6 điểm Sức Mạnh tăng trên người Pháp Sư hoàn toàn khác so với Chiến Sĩ.

Trước mắt, 6 điểm Sức Mạnh công kích, cộng thêm tổn thương vũ khí lớn nhất, vẫn không thể vượt qua được phòng ngự chiến sĩ.

Chiến Sĩ trọng giáp này, mình không có cách nào tổn thương được.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 30: Toàn Phong Trảm

Đi lại trên giang hồ lâu như thế, cuối cùng Cố Phi cũng gặp một vấn đề nan giải.

Trước mặt nữ võ sĩ này, muốn dùng công phu đã bại cô ta có chút độ khó. Cô ta giống như là sơn tặc Tác Đồ, mặc đồ bảo hộ nửa thân dưới là chả thể đánh sứt mẻ được hần.

Mà cô ta lại còn mặc toàn thân trọng giáp, đội thêm cái nón bảo hiểm, từ trên xuống dưới không hở ra tí nào, có điều lại lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn. Hai người cũng không có thâm cừ đại hận, chỉ là do một cái bao tải dẫn xuất hiểu lầm nho nhỏ, Cố Phi cảm thấy chỉ có như vậy mà ra tay thì hơi quá đáng.

Nếu như thường lệ mà nói, trọng giáp mà mặc trên người, ở các khớp thường sẽ có khe hở. Chỉ tiếc mặc dù trò chơi làm rất thật, nhưng cái này lại không được chăm chút, dù cho có chém vào các khớp nhưng vẫn bị bắn ra ngoài.

Cố Phi cùng cô gái này đánh nhau đã mấy hiệp, thăm dò công kích lên cổ tay phải, đầu gối chân trái, các đốt ngón tay, đã rút ra được kết luận: không có cách nào phá phòng thủ.

Một chém của Cố Phi cũng không gây chút sát thương nào, càng khiến cho cô gái an tâm. Thế là càng múa Cự Phù dữ hơn, giống như cây quạt cực bụi xoắn đến Cố Phi.

Cố Phi rơi vào đường cùng, chỉ biết tránh trái tránh phải, đồng thời suy nghĩ đối sách.

Bên trong quán rượu có mấy người ra xem náo nhiệt, lúc này cầm đã rơi xuống đất.

Mọi người chỉ biết giơ ngón cái với Cố Phi: Rất là men lý.

Pháp Sư mà dám cầm dao găm đối chiến cùng Chiến Sĩ, đây không phải đàn ông thì là gì?

Chỉ là cái tên đàn ông này có hơi ngu ngốc à! Vũ khí ngắn ngắn mà đi đánh với vũ khí vừa dài, đây không phải ngu ngốc thì là gì?

Thế cục trước mắt mọi người vừa xem đã hiểu rõ, Cố Phi cầm dao căn bản chả thể gây thương tích gì cho đối phương, chỉ là ý vào tốc độ để quần nhau. Có điều hắn có vẻ khá nhẹ nhàng, còn cô gái kia thì cũng không vì công kích thất bại mà nôn nóng.

Cố Phi cũng không buông tha, một bên né tránh, một bên công kích thăm dò các khớp, kết quả đã thử năm sáu lần, căn bản không có kết quả.

Xem ra chỉ có thể so tính kiên nhẫn rồi! Cố Phi thầm hạ quyết tâm, hắn muốn thấy người nào sẽ không chịu được cục diện tiến thoái lưỡng nan này.

Đáp án rất nhanh đã có, người không chịu được chính là người xem.

Cố Phi không có cơ hội có thể đánh ngã được đối phương. Mà mọi người lại nghi hoặc tại sao hắn không sử dụng pháp thuật.

"Pháp thuật! Pháp thuật!" Một tên nhiều chuyện dẫn đầu, lập tức mấy tên nhiều chuyện khác bắt đầu hò hét.

Đây là thứ mà khi Pháp Sư PK thì nhất định phải xài, còn Cố Phi thì phải cần người khác hò hét nhắc nhở. Điều này làm hắn như được khai sáng, hiện tại công phu của mình không còn đất diễn, dùng pháp thuật cũng không sao, Cố Phi cũng không phải con người cứng nhắc không biết ứng biến.

Nghiêng người né cây búa chém qua đầu, Cổ Phi giờ thanh bào đao của hắn lên, cao giọng hét: "Hỏa Cầu!"

"Ở đây ở đây!" Một bên có người đáp.

"Cút!" Cổ Phi hướng về phía Hỏa Cầu rống lên, rồi quay lại nhìn Hỏa Cầu mà mình tạo ra: "Bắn!"

Hỏa Cầu bay thẳng tới nữ chiến sĩ kia.

Nữ chiến sĩ sững sốt một chút, nhưng cũng cầm Cự Phủ vung lên, bỏ vào tiêu hỏa cầu của Cổ Phi.

Hỏa Cầu nổ tung, có tạo thành sát thương không? Cổ Phi không biết, pháp thuật thì không tạo ra cảm giác như chém bằng đao được.

"Ông là Pháp Sư?" Cô gái hạ Cự Phủ xuống, chân chính đánh giá lại hắn.

Cô gái này cũng thật là! Đánh nhau sống chết lâu như thế lại không biết mình là Pháp Sư. Cổ Phi nghĩ.

Thật sự là ai thì cũng sẽ chẳng biết được, trừ khi hắn xác minh thân phận, không thì dựa vào đấu pháp của hắn chả ai suy nghĩ hắn là Pháp Sư cả.

Nữ chiến sĩ có chút sợ hãi. Tốc độ của tên này không chậm, đối với công kích của mình luôn có thể né tránh được, nếu như hắn kéo dài khoảng cách, sử dụng pháp thuật mà bảo máu của mình thì sao đây!

"Tui không cần ông nhường!" Cô gái nghĩ tới gì đó, lập tức nói ra.

"Nhường cô?" Cổ Phi ngược lại cũng chả biết gì.

Mình lại bị hắn trêu đùa? Vừa rồi hỏa khí sau khi đánh nhau nửa ngày đã tiêu giảm, giờ đây là đang trào.

Tay phải nhắc Cự Phủ lên, tay trái cũng đưa tới. Hai tay cầm lấy cán búa.

Tư thế này chưa thấy xuất hiện! Nãy giờ cô gái này toàn cầm búa bằng một tay. Đột nhiên thay đổi tư thế, với kinh nghiệm thực chiến phong phú của Cổ Phi, lập tức suy đoán được: tuyệt chiêu sắp được tung ra rồi.

Quả nhiên, chân phải cô gái đột nhiên dang ra, eo bắt đầu uốn éo, mặt đất nổi lên một trận gió lốc bao quanh cô ta.

"A! Là Toàn Phong Trảm!!!" Trong đám người nhiều chuyện có tiếng vang lên.

Kỹ năng cấp 30 của Chiến Sĩ, Toàn Phong Trảm.

Toàn thân xoay tròn, bình khí xoay 360 độ mà công kích xung quanh, tổn thương của kỹ năng sẽ theo độ thuận thực mà gia tăng, mà thời gian sử dụng của kỹ năng thì sẽ do điểm nội khí của Chiến Sĩ lúc phát động quyết định. Trên lý thuyết, nếu điểm nội khí vô hạn thì chiêu này sẽ có thể thi triển mãi mãi.

Mà điểm nội khí lúc bị người khác đánh sẽ tích lũy, mà khi đánh trúng người khác cũng sẽ tăng lên. Đây là chỉ số độc nhất chỉ mình Chiến Sĩ là có.

Vừa rồi Cổ Phi chém vào người cô gái này không biết bao nhiêu đao, nhưng cũng không có gây ra sát thương, do đó tích lũy nội khí cũng không nhiều, nhưng gió thành bão, điểm nội khí của cô gái bây giờ cũng sắp đầy cây rồi.

Chiêu này vừa xài, mọi người nhìn không được gần ra một chút. Cô gái này xoay tròn tạo thành gió lốc, Cự Phủ trong tay cô ta hóa thành một vòng đen nhánh, hướng tới Cổ Phi mà lao tới.

Quá là nhanh!!!

Chiến Sĩ lúc bình thường thì cồng kềnh, khi thi triển kỹ năng này thì tốc độ tăng lên đáng kinh ngạc.

"Nghề cận chiến vẫn vô cùng ngẫu à nha!!!" Toàn trường phát ra tiếng sợ hãi, cho rằng đây là lúc Cổ Phi sẽ bị băm thành thịt vụn, không ngờ hắn còn phát ra tiếng cảm khái.

Tránh là không được! Chiến Sĩ Toàn Phong Trảm lúc xoáy như gió thì tốc độ di chuyển so với Cổ Phi bây giờ nhanh hơn nhiều.

Cổ Phi chỉ còn cách cầm thẳng thanh đao mà đỡ lại. Có điều khi mà cái búa kia đang xoay với tốc độ chóng mặt mà có thể thấy được quỹ tích di chuyển có nó thì không phải ai cũng làm được.

Mặc dù có thể đỡ được, nhưng chiêu này vẫn thao thao bất tuyệt không dừng, hoàn toàn không thể ngăn cản tuyệt đối. Nhưng chưa đến bước cuối cùng mà từ bỏ thì không phải phong cách của Cổ Phi.

Một tiếng vang lên, thanh đao đỏ trắng trong tay Cổ Phi gãy thành hai đoạn, theo sau là từng đợt gió cuốn qua, khiến thân thể hắn mất cân bằng, giống như bị gió thổi lên không, quăng ra ngoài.

Thân còn mặc áo choàng Pháp Sư tân thủ thì có bao nhiêu phòng ngự chứ? Nếu như vừa rồi không phải đỡ được thì chỉ cần gió thôi cũng đủ thổi lên

bảng đếm số rồi. Mặc dù thế thì lúc này trên người hắn chảy máu không ngừng. Sinh Mệnh hạ xuống thẳng tắp, chỉ trong chốc lát đã chạm đáy, đúng là khó thoát được cái chết.

"Vẫn không được!" Cổ Phi tiếc nuối. Hắn chỉ muốn thử lần cuối cùng. Hắn muốn nhờ vào thanh đao vừa đỡ được thế công của Toàn Phong Trảm, vừa thuận thế đem thân thể bay ra ngoài, sau đó sẽ công kích. Ai ngờ bảo đao của mình thời điểm mấu chốt lại như đậu hủ, trực tiếp bị Toàn Phong Trảm xoắn gãy. Bởi vì thế mà mụon lực không được triệt để, bị búa chém vào mấy cái. Không trực tiếp bị tử hình, nhưng được sửa lại bản án, hoãn tử hình lại 2 giây.

"Muốn sống thì chỉ còn trông chờ vào kỳ tích thôi" Cổ Phi cười khổ, ai ngờ kỳ tích lại thật sự xuất hiện.

Một đạo bạch quang đột nhiên bao phủ thân thể của hắn, Cổ Phi còn tưởng là ánh sáng khi nhân vật bị chết, ai ngờ lại thấy Sinh Mệnh đã tụt tới đáy đang từ từ tăng lên lại.

Chưa bao giờ hưởng thụ qua đãi ngộ thế này nên Cổ Phi cũng không biết đây là kỹ năng cơ bản nhất của Mục Sư: Hồi phục thuật.

Cho đến khi hắn nhìn quanh, thấy cô gái gọi là Lạc Lạc kia đang hướng tới mình ngậm xương, Cổ Phi mới hiểu được sơ sơ. Có điều không phải chỉ có thế mà Cổ Phi hồi phục triệt để, Sinh Mệnh của hắn vẫn còn hạ thấp, hồi phục thuật chỉ có thể bổ sung Sinh Mệnh, muốn chữa trị thương thế thì phải cần kỹ năng Mục Sư cao cấp hơn "Chữa Lành", hiện nay thì chưa có người sở hữu. Lạc Lạc chỉ có thể không ngừng thi triển hồi phục thuật. Đây là lúc trạng thái chảy máu cùng hồi phục thuật độ sức.

Nữ chiến sĩ thấy có người xen vào cô ta cùng Cổ Phi solo, đương nhiên sẽ không cao hứng. Nhưng khi thấy người thi triển "Hồi phục thuật" thì cũng sờ: "Chị Lạc Lạc".

Lạc Lạc nhẹ gạt đầu, một tay cho vào trong túi áo, móc ra mấy bình thuốc trị thương cùng băng gạc cầm máu, đưa cho Hòa Cầu còn đang ngây ngốc: "Đem đến cho ông trị thương đi"

Hòa Cầu như ở trong mộng tỉnh lại, tiếp nhận vật phẩm rồi vội vàng chạy đến bên cạnh Cổ Phi.

"Được cứu rồi!" Cổ Phi thấy vật phẩm trên tay Hòa Cầu, lại thấy nữ chiến sĩ kia hình như quen biết với Lạc Lạc, trong nội tâm thầm cảm khái.

Ai ngờ Hòa Cầu cầm vật phẩm lại dừng lại, Cổ Phi nghi hoặc mà nhìn qua hắn.

"Nhanh lên, đừng sờ cái gì vậy?" Bên này Lạc Lạc sốt ruột, cô ta điên cuồng sử dụng hồi phục thuật để cứu giúp Sinh Mệnh của Cổ Phi đang hạ thấp, có thể thấy được Cổ Phi thương thế không nhẹ. Nếu như còn kéo dài, mana của mình sẽ không duy trì được lâu, đến lúc đó nếu dùng thuốc trị thương thì không còn kịp.

Kết quả Hòa Cầu thần bí nhỏ giọng nói với Cổ Phi: "Túy ca, ông có muốn điểm huyết cầm máu trước hay không?"

Cổ Phi đã muốn chửi thề nhưng cố gắng nuốt lại: "Phải làm tấm gương sáng cho người khác noi theo!" Cổ Phi khuyên bảo chính mình, rồi nhàn nhạt nói với Hòa Cầu: "Ông làm tiểu thuyết võ hiệp quá rồi đấy"

"Hả? Ông không điểm huyết sao?" Hòa Cầu giống như rất kinh ngạc.

"Nhanh lên đi!" Cổ Phi cuối cùng nhịn không được rống lên, cảm xúc kích động, máu như chảy ra nhiều hơn hai lít, khiến cho Lạc Lạc càng thêm bối rối.

"Tui tới đây!" Cô gái đã chém thương Cổ Phi đi tới.

"Cô muốn làm gì nữa?" Hòa Cầu hiên ngang lăm lăm, lấy thân che chắn trước người Cổ Phi.

"Bà mọe nó, nhanh đưa thuốc cho tui..." Cổ Phi nói càng lúc càng yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Lục Nguyệt Vũ

"Mau tránh ra!" Nữ chiến sĩ cũng gấp, nhắc chân đá Hòa Cầu một cái.

Vừa rồi cùng Cổ Phi quần nhau quá lâu, một cước này không nặng cũng không nhẹ. Thân thủ Hòa Cầu cũng không giống Cổ Phi, bị đá bay năm mét, còn lộn cù mèo một vòng.

Nằm rạp trên mặt đất mà Hòa Cầu vẫn trừng mắt lên phun ra một câu rất không có cốt khí: "Bà mẹ nó, mỵ nữ!"

Cô gái kia ngồi xuống, áo giáp trên người phát ra tiếng răng rắc. Ngoài miệng không nói tiếng nào, chỉ cầm lấy băng gạc lúc nãy Hòa Cầu làm rớt, bắt đầu

băng bó vết thương của Cố Phi, tay chân rất là nhanh nhẹn.

"Này!" Cố Phi nhẹ nhàng kêu một tiếng.

"Sao?" Cô gái trừng mắt.

"Ý của tui là, cô có thể bôi thuốc vào trước rồi mới băng bó được không?" Cố Phi nói.

"Ách!" Cô gái ghen ngào kêu lên, lại gỡ băng gạc ra, lấy bình thuốc mở ra, rắc rắc trên vết thương của Cố Phi.

Cố Phi thật sự vô lực. Thăm nghĩ thôi sao cũng được, dù sao cũng chỉ là trò chơi, cũng không cần chú ý đến nhiễm trùng gì cả, cũng sẽ không có di chứng về sau! Cho nên hắn cũng không lên tiếng, mặc kệ để cho cô ta làm gì thì làm.

Bôi thuốc, băng bó, máu rất nhanh ngừng chảy. Sinh Mệnh không còn hạ thấp nữa. Lạc Lạc lại xuất ra vài cái hồi phục thuật. Cố Phi đã một lần nữa đứng lên. Eo đã hết rất rồi, lưng cũng không còn đau, nhưng mà Hòa Cầu bị đá bay ra năm mét thì ngửa cổ quát lên: "Cứu tui..."

Cố Phi bất đắc dĩ chuẩn bị qua diu hắn, vừa ngồi xuống thì Hòa Cầu đã nhỏ giọng nói: "Túy ca, ông kệ tui đi, chờ mỹ nữ tới diu tui đi!"

Cố Phi á khẩu! Vốn đã nâng hắn lên được một nửa rồi, lúc này quăng bà xuống đất, đứng dậy đi trở lại.

Hai cô gái rất kỳ quái, nhìn Hòa Cầu rồi hỏi Cố Phi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Hắn quy tiên rồi" Cố Phi nói.

Hai cô gái liếc qua Hòa Cầu, cũng không nói gì nữa. Đám người nhiều chuyện xung quanh thấy đánh nhau đã xong rồi, phần kẻ tiếp chắc là biến chiến tranh thành tơ lụa. Chả ai có hứng thú với đoạn này, cho nên cũng giải tán.

"Vào trong ngồi đi!" Lạc Lạc ra hiệu hai người tiến vào quán rượu.

Cố Phi ra hiệu cho hai phu nhân đi trước, mình đi theo sau, lại nhìn liếc qua chỗ Hòa Cầu.

Hòa Cầu mất mặt, bò từ dưới đất lên, phúi bụi rồi đuổi theo.

Trong quán rượu mọi người một lần nữa ngồi xuống, Lạc Lạc cùng cô gái kia ngồi một phía ở bàn bốn người, Cố Phi đợi Hòa Cầu tới mới cùng hắn sòng vai đi vào.

Cô gái kia đang gỡ áo giáp trên người xuống. Mũ giáp bỏ xuống, nhét vào túi; Cự Phủ, nhét vào túi; một bộ khôi giáp toàn thân cũng bỏ ra, nhét vào túi. Đây cũng là một màn kì lạ, có điều mọi người đều biết rõ thiết lập của trò chơi nên cũng không ai ngạc nhiên.

Bỏ đi khôi giáp, cô gái này mặc bên trong là trang phục ở tiệm trang phục bán ra, là bộ đồ nông dân màu xám rề nhợt. Vừa cởi mũ ra nên tóc còn hơi rối loạn, hơn nữa vì đại chiến khá lâu nên mồ hôi trên mặt đầm đìa, nhìn y chang một đệ tử Cái Bang.

Cô gái chỉnh đốn trang phục xong, ngẩng đầu lại thấy Cố Phi Hòa Cầu hai người ngồi xuống. Cô gái kia kinh ngạc nhìn qua Hòa Cầu: "Ồ, ông không phải quy tiên rồi à?"

Bà mẹ nó! Cô gái này đúng là khờ không tả được! Khóe miệng Cố Phi động vài cái, thuận miệng nói: "Nơi này cách điểm phục sinh rất gần"

"Kế bên có điểm phục sinh sao?" Cô gái kia lâm vào suy nghĩ.

Không ai giải thích cho cô ta, Lạc Lạc nhìn qua mọi người rồi hỏi: "Hai người xảy ra chuyện gì?"

Cố Phi cười khổ một cái, kể lại chuyện đã xảy ra, Hòa Cầu cười như nắc nẻ.

Lạc Lạc thì không hổ là thực nữ điển hình, kiên quyết nhịn cười. Chỉ có điều môi dưới đã không nghe lời nữa, đành phải lấy tay che miệng lại, nghiêng đầu qua một bên mà oa oa cười.

"Này, cười đã chưa?" Cô gái kia vỗ bàn.

"Không có gì" Cố Phi nghiêm trang nói, "Mỗi ngày tui đi qua chỗ đó, loại hiểu lầm này không biết đã phát sinh bao nhiêu lần rồi!"

"Đúng vậy, vừa rồi cũng không phải chỉ có mình tui chạy tới, mấy người cười cái gì!" Cô gái kia nóng mặt.

"Không cười, không cười nữa." Lạc Lạc nói xong, buông tay che miệng xuống, bảo trì tư thế mỉm cười ngồi ngay ngắn. Chỉ có Hòa Cầu là không có tiền đồ, tận lực nín cười, khiến cho cả cái bàn đều run lên.

Thấy Cố Phi hoàn toàn không có thần sắc cười nhạo, oán khí của cô gái kia cũng dần biến mất, nói với Cố Phi: "Tui là Lục Nguyệt Vũ, còn ông?"

"Thiên Lý Nhất Túy" Cố Phi nói.

"Còn ông thì sao?" Lục Nguyệt Vũ lại nhìn Hòa Cầu, cùng ngồi một bàn, cũng nên hỏi qua một cái.

Vừa nghe có người hỏi tên hán, khuôn mặt Hòa Cầu đang tươi cười lại chuyển thành mỉa.

Lạc Lạc mỉm cười: "Ông gọi là Hòa Cầu"

"Hòa Cầu thì Hòa Cầu, có cái gì phải khóc!" Lục Nguyệt Vũ kinh ngạc.

"Tôi là Pháp Sư" Hòa Cầu vẽ mặt cầu xin.

"Thế thì sao?" Lục Nguyệt Vũ nói.

Cố Phi lắc đầu, cô gái này có chút ngớ ngẩn. Lục Nguyệt Vũ không kịp phản ứng trước cái tên của Hòa Cầu, khi Hòa Cầu đã nói hán là Pháp Sư mà vẫn không phản ứng kịp thì đúng là ngốc đến độ làm cho người ta tâm phục khẩu phục.

Lục Nguyệt Vũ không hiểu rõ tên Hòa Cầu thì có gì sai, nhưng cũng không nghĩ nhiều, lực chú ý lại chuyển trên người Cố Phi: "Tên của ông quen quen, hình như tôi đã thấy ở đâu đó!"

"Vậy sao?" Cố Phi mỉm cười, hán nghĩ tới vị trí thứ hai trên bảng hiệu suất luyện cấp mà hán đạt được.

"Đúng rồi!" Lục Nguyệt Vũ vỗ bàn đứng lên, "Ông chính là cái tên trà trộn vào công hội tui tui."

Cố Phi vô thức mở bảng công hội ra nhìn. Quả nhiên thấy cái tên Lục Nguyệt Vũ, cũng bằng cấp 30 với mình, có điều thấp hơn mình một bậc. Cố Phi lúc mới vào bị một hàng chữ "Nữ" làm cho choáng luôn nên không có để ý đến tên thành viên. Sau đó hán cũng không có xem nữa, việc này hán cũng không để trong lòng.

"Tiểu Vũ, đừng nói như thế, đó cũng chỉ là một hiệu làm nhỏ" Lạc Lạc thay Cố Phi giải thích.

"Vậy sao?" Lục Nguyệt Vũ nhìn qua Cố Phi, "Thật sự là hiệu làm sao? Coi như là hiệu làm, thì cũng không có ý tốt gì à nha?" Lục Nguyệt Vũ những thứ khác không nói, còn kinh nghiệm Game Online vẫn rất phong phú. Giống như việc cô ta luôn mong chờ nhiệm vụ ẩn cũng đủ biết cô ta rất coi trọng lợi ích trong Game Online rồi.

Game Online xưa nay nam nhiều nữ thiếu, người chơi nam khi gặp người chơi nữ đều như hổ đói vô mỗi. Chỉ có điều mấy trò chơi xưa kia cũng chỉ thông qua màn hình máy tính, chả thể biết được hình dạng thật sự. Còn "Thế giới song song" thì mọi thứ đã thay đổi, hình dáng thật sự đều được phô bày. Hướng chỉ đây hoàn toàn là mô phỏng thực tế, có một số việc cũng không tiện nói thẳng. Điều này làm cho trong 24h chơi thì người chơi nam đều muốn tiếp cận người chơi nữ.

Trong một chỗ như Trọng Sinh Từ Tĩnh, toàn bộ đều là nữ, cam đoan sẽ có nhiều người chơi nam muốn đâm đầu vào. Lục Nguyệt Vũ mấy phương diện khác thì chậm chạp, có điều việc này cô lại hiểu khá thấu đáo.

Đối với hoài nghi của cô ta, Cố Phi chỉ cười cười, cũng không nói gì.

"Người khác thì tôi không cần biết. Tôi chỉ nhắc nhở ông đừng nên có ý đồ với tôi, nói thật cho ông biết, tôi là đồng tính luyện ái, đối với con trai tôi không có hứng thú" Lục Nguyệt Vũ nói.

"Vậy sao?" Cố Phi nhin cười, cô gái này nói dối có phần miễn cưỡng quá, "Đã như vậy thì tôi sẽ xem cô như là bạn thân nhé!" Cố Phi nói.

"Không có vấn đề!" Cô gái này nghiêm trang gật đầu, đưa một tay ra với Cố Phi: "Bắt tay"

Cố Phi cũng không nghĩ nhiều, chỉ vươn tay tới.

Móa! Bắt tay một cái, trong nội tâm Cố Phi lập tức la làng. Đậu xanh rau má, thật là một Chiến Sĩ bạo lực! Cố Phi chửi thầm trong lòng, phiền muộn khó có thể kiềm chế được. Một cái bắt tay của Lục Nguyệt Vũ không hề giữ lại, mà lại dùng toàn lực, Sức Mạnh của Cố Phi lại như hạch, hoàn toàn không thể chống lại.

Nhưng đau là một chuyện, mà biểu hiện ra ngoài hay không là một chuyện khác. Cố Phi bị đối phương kìm lại, trong lòng nằng thẳm, ngoài mặt thì vẫn đơ như cây cơ.

"Ủa? Ông không đau hả?" Lục Nguyệt Vũ kỳ quái hỏi.

"Đương nhiên là đau" Cố Phi nói.

"Vậy sao ông không có phản ứng?"

Cố Phi nhàn nhạt cười cười: "Đàn ông mà!"

"Được rồi, đừng gây chuyện nữa!" Lạc Lạc không kịp phản ứng chuyện gì, nghe hai người nói mới biết, vội vàng gỡ hai người ra.

"Tiểu Thất gửi tin nhắn đến này" Lạc Lạc nói với hai người.

"Có chuyện gì?" Lục Nguyệt Vũ hỏi.

"Hình như là có nhiệm vụ công hội, gọi những người có online về họp" Lạc Lạc nói.

"Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì thế?" Lục Nguyệt Vũ vừa nghe đến nhiệm vụ thì hưng phấn đứng dậy, quả nhiên là một cuồng nhân làm nhiệm vụ.

"Trở về xem sao" Lạc Lạc đứng dậy cùng cô ta đi ra cửa. Lục Nguyệt Vũ chạy ra cửa, đột nhiên quay đầu lại, thấy Cố Phi còn ngồi bất động mới hỏi: "Ừa? Ông sao vẫn ngồi đó?"

"Sao vậy? Cho tui tham gia hả?" Cố Phi kinh ngạc.

"Nói nhảm gì thế, ông bây giờ cũng là một thành viên công hội mà!"

"Vậy thì đi!" Cố Phi cũng chả có việc gì làm, bèn đứng dậy. Đột nhiên nghĩ Hóa Cầu mời mình tối, có gì còn chưa nói nữa, lúc này mới quay lại hỏi: "Ông có việc gì không?"

Hóa Cầu biểu lộ có vài phần cô đơn, lắc đầu nói: "Không có việc gì không có việc gì. Tút ca ông đi đi!"

Cố Phi nhẹ gạt đầu, nhưng Hóa Cầu thấy hai nữ đã quay lưng lại, bèn chạy lại gần Cố Phi: "Có chuyện gì tốt nhớ tới tui à!"

Cố Phi cười cười: "Được rồi"

Đi theo hai nữ ra cửa, hướng tới bản doanh công hội Trọng Sinh Tử Tinh. Ba người trên đường cũng không nói gì, đột nhiên Lục Nguyệt Vũ lớn tiếng cười, cười đến ngoặt ngoẹo.

"Có gì thế?" Cố Phi cùng Lạc Lạc kỳ quái.

"Ông kia... Ông tên là Hóa Cầu... Ha ha ha ha! Thật sự là tức cười chết tui rồi!" Lục Nguyệt Vũ cười đến chảy cả nước mắt.

Cái cô gái này... Cố Phi cảm khái vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Đồng đội trong truyền thuyết

Ba người mở cửa phòng công hội Trọng Sinh Tử Tinh ra làm mọi người đều tròn mắt kinh ngạc: ba đứa này sao lại ở cùng một chỗ?

Mà bọn con gái cũng không có gì xa cách, rất nhanh Lạc Lạc cùng Lục Nguyệt Vũ hòa vào đám người mà chào hỏi. Cố Phi cảm giác bị cho ra rìa. Chỉ có Thất Nguyệt cô ý tiên lại chào hân: "Tối rồi à!"

Cố Phi nhẹ gạt đầu. Hắn đi theo Lạc Lạc cùng Lục Nguyệt Vũ cũng bởi vì một nguyên nhân trọng yếu khác, khi Lạc Lạc vừa nói "Tiểu Thất nhắn tin" thì hắn cũng rất nhanh nhận được tin nhắn của Thất Nguyệt.

Nếu không có tin nhắn này thì bất luận Lục Nguyệt Vũ có nói thế nào thì Cố Phi cũng không có mặt dày mà đến đây.

Một phòng toàn nữ, cũng có vẻ hoành tráng. Cố Phi tưởng tượng mình như lạc vào nhà tắm nữ, nếu không sẽ không có cơ hội một mình ở cùng với nhiều cô gái thế này.

Tình cảnh này thật sự mà nói thì rất xấu hổ. Cố Phi thậm chí có chút hối hận khi tới đây, bèn vọt đến một vị trí gần cửa sổ, nhìn ra ngoài mà không chú ý gì tới bên trong nữa.

Thất Nguyệt nhìn một vòng qua mọi người, rồi vỗ vỗ tay nói: "Những người online đều tới đông đủ rồi, không dễ dàng mà một lần gom được nhiều người như thế"

"Chị Tiểu Thất, có nhiệm vụ gì thế?" Một thanh âm hưng phấn vang lên. Cố Phi không cần nhìn cũng biết là Lục Nguyệt Vũ, hiện tại đã biết cô ta là nữ, nên nghe tiếng nói của cô ta cũng rất nữ tính. Tại sao lúc trước không phát hiện ra tiếng nói này là một cô gái chứ?

"À, cũng không phải nhiệm vụ khó khăn gì. Có điều dù sao cũng là nhiệm vụ đầu tiên của công hội chúng ta" Thất Nguyệt trả lời.

Nhiệm vụ ở trong Thế giới song song không giống những Game Online khác phân chia cấp độ và không xác định rõ giá trị độ khó. Một khi nhận được nhiệm vụ, muốn biết khó hay không, có thể hoàn thành hay không thì chỉ khi nào làm mới biết được. Do đó cần người chơi phải tự mình tìm tòi. Có điều bây giờ là thời đại thông tin, mỗi khi hoàn thành nhiệm vụ đều có người đem kết quả đăng lên diễn đàn mạng. Cho nên xu thế hiện nay là khi gặp một nhiệm vụ mới người ta thường hay lên mạng để tìm kiếm thông tin trước rồi mới bắt đầu làm.

Thất Nguyệt nhận được nhiệm vụ này cũng đã lên mạng tìm hiểu tư liệu. Tìm được không ít công hội nhỏ chỉ 20 thành viên đều có thể làm được, cho nên Thất Nguyệt tin tưởng Trọng Sinh Tử Tinh cũng sẽ không có vấn đề gì.

Lục Nguyệt Vũ tuy là cuồng nhân nhiệm vụ, nhưng phần lớn cô đều làm nhiệm vụ đơn, đối với loại nhiệm vụ tập thể của công hội này cô vẫn chưa để ý qua. Khi nghe Thất Nguyệt nói tên nhiệm vụ, cô ta còn tiếp tục hỏi lung tung cái này cái kia.

Nhiệm vụ: Đoạt lại bảo rương bị cướp.

Tình tiết nhiệm vụ thì như khuôn mẫu, đại khái là bảo rương bị mất, bây giờ phát hiện, các bạn hãy đi lấy về.

Thất Nguyệt móc ra bản đồ đã sớm chuẩn bị, trải ra trên bàn, rồi giảng giải cho mọi người nghe: "Tui đã điều tra trên mạng rồi, vị trí của bảo rương có khả năng ở bảy địa điểm". Vừa nói Thất Nguyệt vừa chỉ bảy điểm cô ta đã đánh dấu trên bản đồ.

"Bảy chỗ này cách nhau khá xa đấy" Lạc Lạc nói.

Thất Nguyệt nhẹ gật đầu: "Trên diễn đàn đề xuất nên chia người ra tìm ở bảy chỗ, khi tìm thấy thì mới tụ họp lại để hành động, chúng ta cũng sẽ làm như thế. Bọn họ chỉ cần 6 người là có thể hoàn thành nhiệm vụ, còn chúng ta..." Thất Nguyệt xoay quanh đếm đầu người, "Chúng ta bây giờ có 14 người, tin tưởng sẽ không có vấn đề gì."

Cố Phi không có ý xem bản đồ cùng mọi người, chỉ ngồi một chỗ nghe Thất Nguyệt giải thích, nghe cô ta nói chỉ cần 6 người là có thể giải quyết, vừa định nói "Tui nghĩ ở nhà được rồi!", lại nghe Thất Nguyệt nói tiếp: "14 người, hai người một tổ, vừa vặn tìm ở 7 địa điểm."

Mọi người gật đầu, Cố Phi đem lời muốn nói nuốt trở lại.

"Bây giờ chúng ta chia tổ đi" Thất Nguyệt nói xong, ánh mắt mọi người đều vô thức nhìn về Cố Phi. Thật sự mà nói thì người chơi nữ cũng không có tâm lý bài xích gì người chơi nam cả, chỉ có điều công hội toàn nữ, ở đâu lòi ra một thằng thì cũng hơi chướng mắt. Mà Cố Phi cũng xa lạ đối với mọi người, cho nên cũng không ai muốn vào tổ của hắn, đây là lẽ thường tình.

Thất Nguyệt sao lại không biết tâm tư của mọi người, có điều việc nhỏ này cũng không nên lời thôi, dứt khoát chỉ một ngón tay vào Cố Phi nói: "Thiên Lý, ông muốn cùng tổ với ai?"

Cố Phi nghe nói phải chia tổ, xem ra mình là trái bóng bị đá qua đá lại rồi, thầm nghĩ chả ai muốn cùng tổ với mình đâu, ai ngờ Thất Nguyệt lại chiếu cố mình, lại cho mình hẳn 13 sự lựa chọn.

Cố Phi quét mắt qua mọi người, rồi dừng lại trên người Lục Nguyệt Vũ, cười cười nói: "Tui cùng với Tiểu Vũ một tổ nha!"

"Làm gì vậy? Tại sao tui phải cùng tổ với ông?" Lục Nguyệt Vũ ồ ào.

"Hai ta là bạn thân mà!" Cố Phi cười nói.

Lục Nguyệt Vũ nhất thời im lặng, mấy người khác đều là vẻ mặt mờ mờ, chỉ có Lạc Lạc ở một bên nhẹ nhàng cười cười, chui vào giữa đám người thì thầm, sau đó lại vang lên tiếng cười.

"Vậy thì tốt, hai người một tổ, đi chỗ này đi" Thất Nguyệt tùy ý chỉ một chỗ trên bản đồ.

Cố Phi lúc này liền bước ra cửa, Lục Nguyệt Vũ chỉ bắt đầu đi mà đi theo Cố Phi.

Mấy người còn lại đều phân tổ nhanh chóng, chớp mắt 6 tổ khác cũng rời đi đến vị trí mà mình được phân công. Bảy địa điểm ở bảy phương hướng khác nhau của Cloud City. Cũng may là nhiệm vụ do hệ thống tuyên bố, nếu là nhiệm vụ do người chơi tuyên bố thì người đầu tiên nhận nhiệm vụ này phải bắt thắng ra nhiệm vụ mà tụt quần bùng... đã rồi nói sau. Làm khó nhau à? Chia ra bảy chỗ xa nhau vãi ra.

Bởi vì là làm nhiệm vụ nên Lục Nguyệt Vũ vô cùng sung sức. Ra khỏi công hội thì cũng không quay đầu lại. Cố Phi bị cô ta ảnh hưởng khí thế nên cũng hơi có chút nhiệt huyết mà đi theo sau cô ta. Đáng tiếc trang phục của Cố Phi lại không hợp hoàn cảnh. Lục Nguyệt Vũ vừa ra khỏi công hội đã thay đổi trang bị, toàn thân trọng giáp, khuôn mặt nhỏ nhắn được giấu dưới cái nón bảo hộ, lại thêm cự phủ trên vai làm cho người ta cảm giác khí thế áp bách.

Còn Cố Phi? Áo choàng tân thủ, bay bay trong gió cũng có chút tiêu sái, nhưng nếu xét theo góc độ chuyên nghiệp thì chỉ là trang bị kém cỏi, rất có thể chỉ cần gió thổi qua một cái là trần truồng rồi.

Hai người đang đi, chợt nghe phía sau có người gọi đích danh tên Cố Phi.

Quay đầu lại thì thấy Thất Nguyệt dẫn theo một cô gái mà Cố Phi không biết tên đuổi theo.

Hai người dừng bước, đợi Thất Nguyệt chạy tới, từ trong túi móc ra một vật phẩm đưa cho Cố Phi: "Cầm đi này!"

Cố Phi tiếp nhận xem xét, thì ra là một cái pháp trượng. Trí Tuệ +8, Tinh Lực +3, cường hóa pháp thuật hòa hệ 20%, là một món cực phẩm nhỏ. Nhưng Cố Phi lại không đầu không đuôi mà nói một câu: "Công kích thật thấp à!"

"Thấp sao?" Thất Nguyệt lấy lại nhìn nhìn, rất là nghi hoặc.

Hai người căn bản không có nói chuyện dính với nhau, bởi vì Cố Phi chỉ chú ý đến công kích vật lý của pháp trượng. Nếu theo như nhận định của Cố Phi thì so sánh công kích vật lý đồ cực phẩm và đồ trắng chả khác nhau mấy, người ta khi nhìn pháp trượng thì chỉ để ý đến công kích ma pháp, mà cái pháp trượng này cũng không thấp, trong thị trường hiện tại thì là hàng thượng đẳng.

"Vậy ông dùng hàng gì? Cho tui xem một chút" Thất Nguyệt muốn kiến thức Cố Phi dùng pháp trượng TRÁU BỜ~~ thế nào. Nói cây pháp trượng này thuộc tính kèm theo không phải cực phẩm thì thôi đi, lại còn nói là công kích thấp.

"Của tui bị gãy rồi" Cố Phi nói. Hắn nói chính là cây đao kia, hai người nói chuyện đêch ăn nhập gì với nhau.

"Vậy ông cầm cái này dùng tạm đi!" Thất Nguyệt nhét lại cho hắn.

"Được rồi!" Cố Phi tiếp nhận, vẻ mặt miễn cưỡng. Thất Nguyệt dờ khóc dờ cười, cho dù không bằng cây trước của hắn thì cũng là hàng cực phẩm, sử dụng lại là không tiện cho hắn sao? Sau khi nhận xét qua Cố Phi, lại phát hiện Pháp Sư cấp 30 này mang trang bị rác rưởi vô cùng, mới mang pháp trượng giao cho hắn, ai ngờ ngay cả tiếng cảm ơn cũng không có.

"Được rồi, hành động đi!" Thất Nguyệt phát phát tay với Cố Phi và Lục Nguyệt Vũ, lại cùng cô gái kia đi theo một hướng khác.

Cố Phi cùng Lục Nguyệt Vũ tiếp tục lên đường, phía trước là Chiến Sĩ một trọng giáp vác cự phủ, phía sau là một áo choàng Pháp Sư tân thủ vác một cây pháp trượng, hai người cứ vậy đi đường, dần ra khỏi Cloud City. Lục Nguyệt Vũ dừng bước, quay đầu lại hỏi Cố Phi: "Đi hướng nào?"

Cố Phi cảm giác hình như lựa chọn cùng cô ta một tổ là một sai lầm cực nghiêm trọng. Mà giờ có hối hận thì cũng đã muộn, chỉ có thể bắt đắc dĩ nói một tiếng: "Không phải cô nhìn bản đồ sao?"

"Nói nhảm, ai cần nhìn vào cái đó?" Lục Nguyệt Vũ lễ thắng khí hùng.

"Tui cũng không cần xem!" Cố Phi chưa nói là mình căn bản không có nhìn.

Lục Nguyệt Vũ giống như tìm được cảm giác tri kỷ: "Vậy hai đứa mình xử lý thế nào?"

"Thì hỏi..." Cố Phi thật sự là không còn cách nào khác, mờ băng bạn bè ra nhắn tin cho Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt rất nhanh đã trả lời lại, chỉ rõ phương hướng mà hai người bọn họ phải đi.

"Đi thôi!" Cố Phi nói xong, lúc này đến lượt hắn đi trước, Lục Nguyệt Vũ đi sau.

Thất Nguyệt chỉ chỗ mà hai người phải đi là vùng ven hồ ở ngoại ô. Cái hồ này có tên hồ vân ngoại ô, vẫn là chỉ Cloud City, ý là cái hồ ở ngoại thành Cloud City, vô cùng đơn giản.

Cố Phi biết rõ cái hồ này, có điều ban nãy Lục Nguyệt Vũ dẫn đường tầm xàm, bây giờ phải đi một vòng lớn mới được.

Cố Phi thờ dài thật sâu, hắn nhớ tới một câu nói: Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo.

Hắn cảm giác mình đã gặp đồng đội như heo trong truyền thuyết. Việc này tương lai không biết sẽ thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 33: Ven hồ vân ngoại ô

Ven bờ hồ ở ngoại ô là một mảnh tươi đẹp, cảnh sắc hữu tình, là một chỗ cho các cặp đôi dạo chơi. Đứng thấy hiện tại người chơi tri trệ ở cấp 30 không tăng, chẳng qua họ tăng tiến ở sự nghiệp yêu đương mà thôi. Ven bờ hồ ngoại ô là một khu vực tập trung đông đúc, đi đường nếu không cẩn thận có thể đâm phải một nam một nữ trong bụi cỏ nào đó.

Dựa vào phong cách của Lục Nguyệt Vũ, nếu không giẫm phải ai đó thì không phải cô ta rồi. Quả nhiên, vừa bước đi không bao lâu, Lục Nguyệt Vũ đã "đụng" phải một người: "Đi đứng kiểu gì thế? Không nhìn dưới chân à?"

Lục Nguyệt Vũ cùng Cố Phi giật nảy mình, liên tục "Xin lỗi", rồi vòng qua đường khác.

Cố Phi cũng mà bắt đầu chú ý cẩn thận, pháp trượng cực phẩm đem làm cây gậy dò đường, chọc chọc vào bụi cỏ trước mặt mà đi, trong miệng thì lầm bầm "Có người không, có người không!"

Một đường cũng không có sự cố gì nữa, người trong bụi nghe tiếng của hắc tặc cũng chạy mất dép hết rồi. Cố Phi cùng Lục Nguyệt Vũ cuối cùng cũng đến bờ hồ.

Hồ nước xanh biếc, mặt hồ không có rác thải, hoàn cảnh rất khá. Có lời đồn rằng, một bộ phận người chơi đã nghiên cứu kỹ năng sản xuất về chế tạo thuyền, sau này sẽ đem ra chỗ này cho người ta thuê, là một chuyện làm ăn không tệ.

Cố Phi thì thường thức phong cảnh, còn Lục Nguyệt Vũ bên cạnh thì lại phá phong cảnh, luôn mồm hô to: "Bảo rương ơi, em ở nơi đâu?"

Bảo rương!!! Nghe được hai chữ này, vô số lỗ tai dựng thẳng lên. Trong mấy bụi cỏ xung quanh hiện ra vô số con mắt, nhìn chăm chăm vào hai đứa.

Cố Phi quan sát xung quanh, nếu là nhiệm vụ đoạt lại bảo rương thì sẽ có NPC thủ hộ. Hồ ngoại ô cũng có tiểu quái, có điều lại khá phân tán, hơn nữa chỗ này là chỗ dành cho yêu đương, cho nên cũng không có ai chọn chỗ này để luyện cấp, cho nên mấy NPC vẫn lang thang tại chỗ. Cố Phi quan sát xung quanh cũng không thấy có NPC nào đặc biệt cả.

"Đi tới một chút xem sao!" Cuối cùng không thấy gì cả cho nên đành phải lựa chọn phương hướng một đám tiểu quái khác. Hai người vừa động thì trong bụi vô số người cũng động theo, vẫn nhìn chăm chăm quan sát theo hai người.

"Không có!"

"Chỗ này cũng không có!"

"Đây cũng không có!"

Trên đường đi, Lục Nguyệt Vũ vừa hành NPC vừa ảo não hô lên.

NPC ở hồ ngoại ô cấp bậc cũng không cao, Lục Nguyệt Vũ là Chiến Sĩ toàn lực cấp 30, lưỡi búa vừa xuống là chết một tên, đều không tới phiên Cố Phi động thủ. Cố Phi chỉ là cẩn thận tìm tới xung quanh bụi cỏ. Kết quả bảo rương không có phát hiện, hắc chỉ tìm được hai đôi yêu đương.

Hai người cũng đi vòng một nửa hồ rồi, mấy người bò bò theo sau cũng nản lòng mà roi rụng dần dần, bảo rương vẫn chưa thấy đâu. Cố Phi đã hết hứng thú. Mà ý chí chiến đấu của Lục Nguyệt Vũ vẫn không giảm. Cố Phi đột nhiên như tìm được hạo huyênh đê, cô gái này hào hứng với nhiệm vụ cũng không thua gì hắc đối với công phu cả.

Lục Nguyệt Vũ tiếp tục nghiêm túc đánh quái, nhỏ cỏ, tìm rương. Cố Phi đã bắt đầu tiêu cực biếng nhác, cầm trượng chọc chọc lung tung, vừa ngáp dài liên tục. Hắc lúc này đã mang tâm lý chán chường, giống như lúc người chơi ngồi chém quái N tiếng vậy.

Đột nhiên nghe được Lục Nguyệt Vũ hô to một tiếng: "Á à! Ở chỗ này nè!"

"Ở nơi nào?" Cố Phi hưng phấn, tìm được bảo rương có nghĩa là nhiệm vụ sẽ nhanh chóng kết thúc rồi.

Lục Nguyệt Vũ vui sướng chỉ ngón tay về một hướng, trong bụi cỏ ở lưng chừng sườn núi, có một cái cọc gỗ đầu nhọn, trên đó có một bảo rương, mà xung quanh chưa thấy NPC nào bảo vệ cả.

"Đơn giản thế sao?" Cố Phi buồn bực. Thất Nguyệt không phải nói là tìm được thì phải tập hợp lại, mọi người cùng nhau cướp bảo rương về sao? Tình huống trước mắt này thì trực tiếp ôm trở về là xong rồi? Xem kìa, giống như Tiểu Vũ đang làm vậy.

Lục Nguyệt Vũ đã đi tới ôm bảo rương, đột nhiên phía sau bụi cỏ lao ra một đám người chạy vội tới chỗ bảo rương.

"Á à! Có mai phục, NPC thật ranh mãnh!" Lục Nguyệt Vũ hô to.

NPC khi khô gì, mấy người này là đám người bò theo hai người nãy giờ. Cố Phi biết rõ, từ khi có mấy người bò theo thì đã biết. Ý đồ của mấy người này thì Cố Phi cũng có thể đoán được vài phần, nhưng đây là vật phẩm nhiệm vụ thì cũng nên có chút gì đó giống như vật phẩm nhiệm vụ chứ. Ai ngờ đâu nó lại bày ra trên đất trống, mặc cho người ta xâu xé.

Lục Nguyệt Vũ vẫn ở gần với bảo rương hơn, chỉ có điều toàn thân của cô ta là trọng giáp, muốn chạy nhanh cũng không được, chỉ xoay xoay vài tiếng đã bị người ta kéo gần khoảng cách. Cố Phi lao tới, một tay nắm pháp trượng, hướng tới đám người đập xuống, "Ba~ ba~" hai tiếng, hai gã người chơi bị đánh trúng một gậy.

Sử dụng pháp trượng mà đánh chạy thì sát thương có hạn, nhưng hai người bị đánh trúng thì lại không biết rõ. Bò theo nửa ngày, nhàm chán chả có chuyện làm nên cũng đã sớm xác nhận Cố Phi là một Pháp Sư. Thấy tên này vừa xuất thủ thì họ đang chờ đợi một đợt lửa cháy bùng bùng xông tới, ai ngờ lại là hai cú đập gậy.

Hai tên này đứng tại chỗ như bị điểm huyết, còn hai tên khác thì lách qua. Cố Phi tuy là Pháp Sư nhanh nhẹn, tốc độ cũng không chậm, nhưng người ta lại là Đạo Tặc chuyên nghiệp, lập tức đuôi theo không kịp, bèn thò tay vào túi, lấy một cái Dao Cắt Thịt ra, đưa tay lên ném tới, "XÍU...UU!". Một thanh âm vang lên, tên bên trái bị đâm trúng, la làng la xóm lên, hai tay sờ lại thì thấy thanh dao cắm ngay vào mông, lập tức nhổ ra, rồi ngây ngẩn cả người: Đây là

chiêu thức ảo diệu gì thế?

Mà Cổ Phi đã lấy ra một thanh nũa, chuẩn bị đối phó tên bên phải.

Vị này đang muốn vượt qua Lục Nguyệt Vũ, không ngờ cánh tay Lục Nguyệt Vũ đột nhiên quét ngang, bắt lấy cổ áo tên này. Đạo Tặc vô thức vùng dao găm lên, nhưng Lục Nguyệt Vũ toàn thân che giáp nặng, cũng không cần né tránh, cánh tay vùng mạnh lên, đồng chí Đạo Tặc bị ném bay vèo lên trời, rớt xuống hồ.

Chiến Sĩ bạo lực thật là đáng sợ. Cổ Phi đồ mờ mờ. Lực cánh tay kiểu này đã vượt qua người bình thường cả trăm lần rồi. Có điều đây chỉ mới là cấp 30, tiếp tục tăng tiến sức mạnh thì không biết sau này sẽ thế nào.

Lúc này hai tên ngây ngốc do bị đánh hai gậy mới kịp phản ứng, thấy bản thân không có tổn thương gì, vội vã xông về phía trước. Cổ Phi quay đầu lại hướng Lục Nguyệt Vũ hô một tiếng: "Tui cần bọn họ, cô đi lấy bảo rương đi" rồi lập tức quay lại chặn hai người này.

Hai tên này thấy pháp trượng của Cổ Phi có đánh vào người cũng chả có tác dụng gì, cho nên cũng không tránh né, liền cường hành đột phá chính diện.

Mang tư tưởng võ thuật nên Cổ Phi nhất thời không ngờ được lại có kiểu phá chiêu này, thân thể mỏng manh nên bị người ta đẩy cho loạn choạng muốn té ngã ra đất.

"Ài, tên ngu ngốc này!" Lục Nguyệt Vũ thấy vậy, muốn bỏ bảo rương mà quay lại cứu trợ.

Không ngờ Cổ Phi giống như đã đập mặt xuống đất thì lại lắc mình một cái, xoay tròn trên không, pháp trượng trong tay quét qua, hung hăng đập vào chân của hai tên này.

"Á! Á!" Hai tiếng kêu vang lên, hai đứa này bị quật ngã xuống đất, có điều thương tổn thì vẫn không đáng là bao, hai người đang chuẩn bị bò lên, lại thấy Cổ Phi chuyên nghiệp mà bật dậy còn nhanh hơn họ. Đoạt được thế chủ động, Cổ Phi tung ra mỗi người một cước làm bọn họ té sấp lằn nũa, pháp trượng liên tục đập xuống: "Hai người làm cái gì vậy? Đột phá chính diện? Tui xem thường nhất chính là loại người này đây!"

Cổ Phi tuy sức mạnh như hạch, có điều tốc độ lại cao cho nên tần suất ra đòn cũng cao. Mấy tên này mà vừa cử động khớp thì Cổ Phi đã biết, đập thẳng gậy vào.

Bên dưới cơn mưa pháp trượng, hai người chả thể ngóc đầu dậy được. Cuối cùng đành trung thực mà nghe lời, không cựa quậy nữa, pháp trượng của Cổ Phi cũng ngừng lại, quay đầu lại nhìn về phía sau, cái tên bị mình phóng dao trúng đất không biết đã bị Lục Nguyệt Vũ ném đi nơi nào rồi. Lúc này cô ta đã thoải mái mà chạy về bảo rương.

Đột nhiên, Cổ Phi thấy trong bụi cỏ bên cạnh cọc gỗ lay động, vội vàng nhắc nhở một tiếng: "Coi chừng, còn có người!"

"Hả?" Phản ứng của Lục Nguyệt Vũ đương nhiên là như rùa, ngây người ra một lúc, trong bụi cỏ đã bay ra một người, hướng về bảo rương.

Cổ Phi phì cười. Nếu mình không nhắc nhở thì Lục Nguyệt Vũ có thể sẽ cùng tên kia tranh giành được. Minh vừa hô một cái thì cô ta đã ngây ngốc đứng lại suy nghĩ, làm cho tên kia chiếm được chủ động.

Đang ảo não thì nghe một tiếng xé gió từ bên kia truyền lại. "Vèo" một cái, chỉ thấy cái tên chạy tới bảo rương bay ra ngoài, bay luôn lên bảng đếm số.

"Có chuyện gì thế!" Cổ Phi kinh hãi.

Phản ứng của Lục Nguyệt Vũ vào lúc này lại nhanh chưa từng thấy, lập tức trốn sau cọc gỗ, hô to lên cho Cổ Phi: "Nhanh nằm xuống, là bắn lên."

Cổ Phi nhanh chóng nằm xuống kê bên hai tên đang nằm dưới đất, trong miệng lầm bầm nghi hoặc: "Bắn lên?"

"Là kỹ năng cấp 30 của Cung Thủ. Sát thương thì không bằng Liên Châu Hỏa Cầu của Pháp Sư, Bối Thử của Đạo Tặc, hoặc là Toàn Phong Trảm của Chiến Sĩ, nhưng khoảng cách ra chiêu là rất xa. Có thể gấp đôi so với tầm bắn thông thường. Ông chỉ có thể thấy được mũi tên của hắn chứ không thể thấy được hắn bắn từ chỗ nào" Tên kẻ bên ghé sát vào giải thích.

"Vậy hả? Không thấy được người sao?" Cổ Phi mỉm cười

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 34: Tỷ lệ chí mạng 10%

Ven hồ Vân ngoại ô là một mảnh yên tĩnh. Mấy người nằm trong bụi cỏ cũng không động đậy. Hai tên nằm kê bên Cổ Phi đang nhìn về tươi cười kỳ quái trên mặt hắn.

"Thiên Lý Nhất Túy, vừa rồi đã đắc tội..." Cổ Phi nói với hai người.

Hai người nhìn nhau một cái.

"Tui gọi là Phi Liêm." Một người bên trái nói.

"Tui là Vũ Hóa" Người bên phải nói.

"Hân hạnh hân hạnh!" Cổ Phi thò tay ra bắt cùng hai người này.

Hai người này cũng chả hiểu, bèn "Hân hạnh" chen vào, bụi cỏ bị ba người làm rung rung lên, từ xa nhìn vô rất không trong sáng, Lục Nguyệt Vũ trốn ở phía sau cọc gỗ tâm tình rất ngại thẹn, vẫn không nhìn được tò mò hỏi: "Ba người làm gì thế? Không muốn đánh nhau nữa à!"

"Không có việc gì, chúng ta không có việc gì, đều đang trong thời chiến" Vũ Hóa hướng Lục Nguyệt Vũ hô lên, giờ giờ cái tay ra hiệu.

Chỉ có điều cánh tay này giờ khá cao, giống như một dấu hiệu chỉ đường, "Vèo" một cái, một đạo mũi tên bay tới.

"Á!" Vũ Hóa trở tay sờ lên mũi tên cắm trên lưng chính mình, lại nhìn HP của mình: "Tui chết" hắn nói một câu, kết quả là chết thật.

"Mau cứu!" Cổ Phi hướng Phi Liêm hô.

"Làm gì mắng chửi người ta thế?" Phi Liêm sững sờ nói, lại trông thấy Cổ Phi lăn mình một cái, lúc này mới kịp phản ứng. Vội vàng hướng cũng lăn mình, có điều phản ứng hơi chậm, mũi tên đã vọt qua trúng tay phải của hắn. Còn chưa hết, lại bay ra mấy mũi tên nữa, hướng về phía bụi cỏ của hai người đã thoát ra.

Cổ Phi nằm bất động, nghiêng đầu nhẹ qua: "Ông có sao không?" Tồn thương của Bản Lén hắn đã thấy được, hai người bị trúng tên một cái là chết luôn.

"Không có việc gì!" Phi Liêm cắn răng trả lời, "Mũi tên này không phải Bản Lén, tồn thương không có cao như vậy."

"Hả? Sao lại thế?" Cổ Phi hỏi.

"Kỹ năng Bản Lén thời gian cooldown tương đối dài, không thể nào liên xạ hai mũi tên" Phi Liêm nói.

"Ông cũng hiểu biết rộng quá ha!" Cổ Phi nói.

"Tui cũng là Cung Thủ" Phi Liêm trả lời.

"A? Vậy sao ông không bắn hắn đi!" Cổ Phi nói.

"Tui còn chưa tới cấp 30 nữa mà!" Phi Liêm tràn ngập tiếc nuối mà nói.

Cổ Phi cũng chỉ có thể thở dài.

"Còn nữa!" Phi Liêm vẫn chưa nói xong, "Người này bắn ra hai phát mũi tên bình thường mà sát thương còn cao như vậy, trang bị có lẽ là hàng cực phẩm đấy"

Người chơi cấp 30, một thân trang bị cực phẩm, trong trò chơi hiện nay là mạnh nhất rồi. Xem ra Xem ra hôm nay gặp được cường địch khó giải quyết đây. Cổ Phi len lén nhìn ra sườn núi xa xa. Ngoại trừ mũi tên thứ nhất đột nhiên xuất hiện, mấy lần công kích tiếp theo hắn đều nhìn rõ. Mũi tên mặc dù nhanh vẫn là không nhanh bằng hai mắt của Cổ Phi.

Có điều, cũng là bởi vì thấy rõ ràng, Cổ Phi cảm thấy, Bản Lén không chỉ tầm công kích xa, mà tốc độ so với mũi tên bình thường nhanh hơn nhiều. Hơn nữa vừa rồi người này tung ra mấy cú bắn thương tới đây, hiển nhiên hắn không phải thi triển Bản Lén ở tầm xa nhất. Khoảng cách gần mà xài Bản Lén, vậy thì càng khó né tránh rồi. Nếu như là xạ kích bình thường, Cổ Phi có thể né được, còn Bản Lén thì chỉ có thể lắc đầu.

"Thời gian cooldown của Bản Lén là bao nhiêu?" Cổ Phi hỏi Phi Liêm.

"Website Games công bố thời gian là 45 giây" Phi Liêm trả lời, "Nhưng mỗi người mỗi khác. Không biết thằng này có sở hữu trang bị rút ngắn cooldown không, gần đây nghe đồn, thêm Tinh Lực có thể rút ngắn thời gian cooldown kỹ năng nữa."

"45 giây..." Cổ Phi lẩm bẩm nói. Khoảng cách của Bản Lén đã vượt qua thời gian 45 giây, nếu muốn tiếp cận thì chỉ có thể ăn hành.

Nhưng Cổ Phi chỉ cần một mũi tên thì có thể phán đoán cụ thể phương hướng phát ra. Sau đó ước đoán vị trí hắn sẽ bắn tiếp theo, từ đó suy ngược lại vị trí chính xác của hắn. Phương hướng? Chính là phân biệt Đông Nam Tây Bắc bốn cái phương hướng, hiện tại Cổ Phi cần chính là vị trí tinh chuẩn.

"Tiểu Vũ" Cổ Phi mở chat riêng với cô ta.

"Sao?" Tiểu Vũ trả lời.

"Phòng ngự của cô là bao nhiêu?" Cổ Phi hỏi.

Tiểu Vũ báo ra con số: "Ông hỏi cái này chi dzậy?"

Cổ Phi tạm thời không trả lời, quay tới hỏi Phi Liêm: "Mũi tên bình thường hồi nãy sát thương bao nhiêu?"

Phi Liêm nhìn một chút thương thế của mình, lại báo con số, cũng đồng dạng hỏi một câu: "Ông hỏi cái này chi dzậy?"

"Bắn Lén gia tăng bao nhiêu sát thương?" Cổ Phi hỏi.

"Ban đầu thì là nhân đôi sát thương của công kích bình thường, ngoài ra còn có thêm tỉ lệ chí mạng" Phi Liêm trả lời.

"Chí mạng?"

"Bỏ qua phòng ngự, trực tiếp dựa vào phần trăm HP mà rút. Kỹ năng Bắn Lén này, mới bắt đầu là có tỷ lệ chí mạng 10%, sát thương chí mạng 10%. Tuy không biết gia tăng độ thuần thực thì có thể gia tăng hiệu quả bao nhiêu." Phi Liêm giải thích.

Cổ Phi nhú mày. Hắn quên mất cái độ thuần thực này rồi. Nếu không biết chính xác độ thuần thực kỹ năng là bao nhiêu thì không thể tính ra mức sát thương của đối phương được. Nếu theo như thuần thực cao nhất mà tính thì... "Thế giới song song" vừa ra đời, số liệu công bố chính thức chỉ là cơ bản thôi, hiện giờ còn chưa có người đạt số liệu cao nhất, Phi Liêm tự nhiên cũng không biết.

"Tiểu Vũ, HP của cô bao nhiêu?" Cổ Phi lại hỏi.

Lấy được con số rồi, lại tính toán một chút, hắn thở dài. Xem ra trang bị của Tiểu Vũ cũng không phải mặt hàng cao cấp, tình huống trước mắt, nếu như đối phương Bắn Lén xuất hiện hiệu quả chí mạng, Tiểu Vũ hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nếu như chưa tất, thì chỉ còn tí hơi tàn. Mà khi độ thuần thực kỹ năng của đối phương tương đối cao, sát thương đề cao không chỉ 100%, mà có thể đạt tới 118%, không ra chí mạng thì Tiểu Vũ cũng sẽ đi đòi nhà ma.

"Sao thế, ông định ngăn trở một mũi tên của hắn hả?" Phi Liêm lúc này đã đoán được ý định của Cổ Phi.

"Không phải tui, mà là cô ta" Cổ Phi nói.

"Thế à, rồi sao nữa?" Phi Liêm hỏi.

"Rồi sao nữa? Sau đó, tui mới biết được vị trí của hắn, rồi sau đó, tui đi giải quyết hắn" Cổ Phi nói.

Phi Liêm vẻ khó tin nhìn qua Cổ Phi. Nghe khẩu khí của hắn, phảng phất chỉ cần biết vị trí của Cung Thủ ở đâu, hắn có thể tùy tiện đem đối phương giải quyết. Hình như vừa rồi mình chưa có nói với hắn đối phương là một Cung Thủ cấp 30 với trang bị khủng hay sao á?

"Ông phải tiếp cận hắn á! Ông là Pháp Sư, tầm thi triển kỹ năng thua xa hắn? Chỉ cần gió thổi cỏ lay thôi thì một mũi tên đã bay tới rồi. Ông động được hắn sao?" Phi Liêm hỏi.

Cổ Phi cười cười: "Thì thừa dịp cỏ lay mà động"

Phi Liêm khó hiểu. Cổ Phi cũng không có vội vã giảng giải cho hắn, còn Tiểu Vũ thì đã không chờ được mà hỏi hắn: "Ông hỏi tui phòng ngự để làm gì? Còn hỏi HP nữa?"

"Là như thế này!" Cổ Phi giải thích, "Tui tính toán sát thương của hắn một chút, phòng ngự cùng HP của cô, 90% có thể chịu được một phát Bắn Lén của hắn, 10% sẽ bị hắn nuốt luôn."

"A, tui sẽ xông lên tiêu diệt hắn! Dù sao hắn cũng không giết được tui, tui chạy tới cho hắn một bữa." Tiểu Vũ nói.

"Cô có cơ hội tiếp cận hắn hả? Không chết thì hắn cũng bồi thêm một phát là cô nằm ngay đó" Cổ Phi lau mồ hôi.

"Đúng ha!" Tiểu Vũ nói, "Vậy thì làm sao?"

"Cô hấp dẫn chú ý của hắn, tui thừa cơ vòng qua đánh lén hắn" Cổ Phi nói.

"Hèn hạ!" Tiểu Vũ nói.

"Sao lại hèn hạ! Đây là chiến thuật, giương đông kích tây hiểu không?" Cổ Phi nói.

"Nếu tui bị hắn bắn chết luôn thì sao?" Tiểu Vũ hỏi.

Cổ Phi đang sợ cái vấn đề này, cũng không biết nói sao: "Tui đã biết vị trí của hắn rồi, sau đó sẽ báo thù cho cô"

"Được rồi! Vậy thì làm thế đi!" Tiểu Vũ hồi phục.

Cô gái này thật sự là rất đơn thuần. Nếu gặp người khác thì sẽ đẩy lên nghi vấn Cổ Phi chỉ làm một Pháp Sư thì làm sao có cơ hội bắt lấy một cực phẩm Cung Thủ cấp 30? Trước đây Cổ Phi cũng vì vấn đề làm sao thuyết phục người ta mà đau đầu, thì đối với Tiểu Vũ lại hết sức đơn giản.

"Đợi tui ra hiệu, cô đứng dậy ngay nhé" Cổ Phi nói.

"Hiểu rồi"

Chung quanh lại khôi phục một mảnh yên lặng, Cổ Phi lẳng lặng nằm yên trên bãi cỏ, chờ cơ hội. Phi Liêm đương nhiên không biết Cổ Phi cùng Tiểu Vũ đã thương lượng chiến thuật xong rồi, lại hướng Cổ Phi mà "hư hư" huyt sáo, Cổ Phi quay đầu nhìn về phía hắn.

"Chuẩn bị đánh như thế nào?" Phi Liêm hỏi.

"Ông cứ thành thật nằm đó đi!" Cổ Phi cười.

Đúng lúc này, mặt hồ yên tĩnh đột nhiên lại nổi lên gợn sóng, gió đột nhiên xuất hiện, thổi qua làm lung lay bụi cỏ rậm rạp.

"Đứng dậy đi!" Cổ Phi gửi tin cho Tiểu Vũ.

"Xoạt" một tiếng, Tiểu Vũ đứng dậy. Tiếng mũi tên bắn lên rít lên, Tiểu Vũ đã rất nhanh muốn rút thân thể trở về, có điều lại không thể tránh được. Cô ta khác với Cổ Phi và Phi Liêm, cô ta trốn phía sau cọc gỗ, đối phương đã biết rõ, cho nên lúc nào cũng chuẩn bị bắn ra chỗ đó.

"Á, cô ta..." Phi Liêm nghiêng đầu lại hướng Cổ Phi hô lên, "Ủa, người đâu rồi?"

Cổ Phi vừa rồi còn ở bên cạnh hắn không xa, lúc này đã biến mất, chỉ còn một bụi cỏ bị gió thổi lắc lư. Phi Liêm đột nhiên hiểu được ý của Cổ Phi là chờ lúc gió thổi cỏ lay. Chỉ có chờ thời điểm này mà xuất động thì đối phương mới không thể căn cứ bụi cỏ lay chuyển mà để phán đoán phương vị.

Chỉ là có thể lợi dụng khoảng này để trốn thoát, tại sao hắn còn muốn đi khiêu chiến với Cung Thủ cực phẩm cấp 30. Ánh mắt của Phi Liêm chuyển động chuyển tới vị trí Tiểu Vũ. Xem ra Tiểu Vũ không gặp vận đen mà dính 10% tắt điện, lúc này cô ta đã núp lại phía sau cọc gỗ.

Phi Liêm đã hiểu. Lúc nằm trong bụi cỏ này thì có thể dựa vào lúc gió thổi cỏ lay mà bò đi, có điều phải bỏ lại Chiến sĩ này ôm cột mà múa. Cổ Phi muốn giải quyết Cung Thủ này, xem ra mà muốn giúp cái chiến sĩ này thoát khó. Chỉ có điều, vừa muốn giúp người ta thoát nguy, lại vừa đẩy người ta ra làm bia ngắm, có vẻ quá mâu thuẫn?

Cổ Phi lúc này đã lượn một vòng, vòng quanh dốc núi phía sau. Một mũi tên vừa rồi hắn đã thấy rõ ràng, đã đoán được phương vị của đối phương, đồng thời cũng thấy Tiểu Vũ chưa lặn, hắn cảm thấy hết sức vui mừng. Lúc này chỉ cần xử lý thẳng bắn lên này là hoàn thành mục tiêu.

Cổ Phi lúc này đã thấy rõ trong rừng cây trên đỉnh núi có một thân ảnh chuyển động. Người này còn biết bắn một phát thì đối chỗ khác, thật sự là rất xảo quyệt. Chỉ tiếc, có một thẳng xảo quyệt hơn đã khóa hắn lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Muộn Côn hư ảo

Cung Thủ này thật sự âm hiểm. Khi đám ăn hôi nghe Lục Nguyệt Vũ rêu rao về bảo rương thì đều lén lút đi theo sau, chỉ có thẳng này là tìm vị trí cao ráo quan sát, chớp thời cơ mà tung ra đòn bắn lên, cái này hoàn toàn là điều mà Cổ Phi ghét nhất.

Đối với loại người này, Cổ Phi muốn tìm ra vị trí của hắn, rồi tự tay đánh lên hắn cho hắn nếm mùi bị phục kích là như thế nào.

Gió còn chưa ngừng thổi, âm thanh xoạt xoạt có thể che dấu tiếng bước chân của Cổ Phi, hắn cúi thấp người bước đi trong bụi cỏ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào thân ảnh cung thủ kia. Thẳng này trên sườn dốc bò từ từ, vừa thay đổi vị trí thì lập tức lấp tên kéo dây cung, nhưng chưa buông tay.

Chỉ làm đáng thôi! Cổ Phi thầm khen, thẳng này trầm ổn như xử nữ. Cái này rất khá, có điều không chuyên nghiệp chút nào, ít nhất cũng phải nhìn trái ngó phải cẩn thận, nếu thế thì đã phát hiện Cổ Phi rồi!

Từ từ tiến lại gần đối phương, thậm chí đã đến ngay phía sau rồi mà hắn vẫn không phát giác, tiếp tục không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm vào dưới sườn núi. Cổ Phi nhìn theo hướng của hắn, thì ra là chăm chú vào bảo rương trên cái cọc gỗ, cùng bụi cỏ mà lúc nãy mình cùng Phi Liêm ẩn núp.

Khóe miệng Cổ Phi lộ ra một nụ cười nham hiểm, nâng pháp trượng lên cao, "Vụt" một tiếng đã đập mạnh xuống.

Tiếng động này thật sự quá lạ thường rồi, Cung Thủ cuối cùng cũng phát giác, nhưng không đợi hắn kịp phản ứng thì pháp trượng đã đập vào sao gáy cũng hắn rồi. Phía sau gáy có một huyết vị, chỉ cần gõ hơi mạnh là có thể làm người ta bất tỉnh. Mả trò chơi mô phỏng rất chân thật, chỉ có điều do là trò

chơi nên phải dựa vào số liệu nhân vật mà tính toán, Cổ Phi tin tưởng với sức yếu đuối của mình thì chả thể làm hôn mê ngay được, cho nên sau khi đập một gậy liền bổ sung một đá, làm thằng này té lăn cù.

Tên này bị đập một gậy còn chưa hiểu chuyện gì, quay lại đã bị ăn thêm một cước, lăn xuống dốc. Trên đường còn đụng thêm vài cục đá, Cổ Phi thật lo lắng thằng này lăn đến chân dốc có hay khi bị mất trí luôn hay không. Có điều cứ để hấn lăn thế này thì chẳng mấy chốc là bay xuống hồ luôn. Cho nên Cổ Phi vội gửi tin nhắn cho Tiểu Vũ: "Hàng tới rồi, hốt hấn đi."

"Hàng gì?" Tiểu Vũ hỏi.

"Cái tên đã bắn cô á." Cổ Phi nói.

Sau đó Cổ Phi liền thấy Tiểu Vũ núp sau cọc gỗ ló đầu ra, bèn hướng cô ta phát phát tay, nhưng chả thấy cô ta phản ứng gì, vội vàng gửi tin: "Cứ đứng ở đó chờ đi, lập tức sẽ thấy."

Tiểu Vũ đứng bên cọc gỗ ngó nghiêng, quả nhiên chỉ chốc lát đã thấy vật gì lăn xuống. Theo như Cổ Phi nói thì là "người", Tiểu Vũ lấy lại bình tĩnh, thấy rõ vật đó là một người, liền nhảy tới đập vào hấn, rồi gửi tin cho Cổ Phi: "Nhận hàng"

Thằng này bị đập cũng không có phản ứng, xem ra đập đầu nhiều quá ngất cmnr.

"Ừ!" Cổ Phi một bên trả lời, một bên bước nhanh tới. Tiểu Vũ đang nhìn, lại thấy có một cái bóng nữa xuất hiện, lại ngộ nhận: "Còn một tên nữa!".

Cô ta vừa rồi ăn hết một cái Bán Lén, tuy ở phía sau cọc gỗ đã nghỉ ngơi một lát, nhưng Sinh Mệnh hồi phục có hạn, lúc này lại gặp thêm kẻ địch nữa, máu có phần không đủ dùng. Phi Liêm bên kia nghe có động tĩnh, cũng ngóc đầu lên hóng. Tiểu Vũ thấy có viện binh, lúc này cũng bắt kẻ người nào, chỉ hô to: "Mau tới giúp, còn có người!"

Phi Liêm tự nhiên cả kinh, vội vàng giương cung lấp tên lao đến, thấy có bóng người lao tới, bèn thả dây bắn ra một mũi tên.

Cổ Phi chạy tới gần hai người, đang muốn chào hỏi, nhưng trong bụi ánh sáng lờ mờ, vậy mà hai người không nhận ra hấn, Phi Liêm còn bắn hấn nữa.

Thân thể Cổ Phi vội vàng né tránh, đưa tay chụp được mũi tên, chặt vật lên tiếng: "Là tui mà!"

"À!" Tiểu Vũ nghe ra tiếng của Cổ Phi, vội vàng ngăn Phi Liêm lại: "Đừng bắn nữa, người một nhà"

Phi Liêm căn bản cũng không có chuẩn bị bắn mũi tên thứ hai. Bắn ra một mũi tên lại bị người ta chụp được như vậy, hấn còn đang sững sờ đây nè!

Cổ Phi bước tới trước mặt hai người, tiện tay đem mũi tên trả lại cho Phi Liêm, mỉm cười nói: "Không có việc gì rồi."

Phi Liêm sững sờ tiếp nhận, có chút không biết làm sao. Tiểu Vũ căn bản chú ý tới những chi tiết này, chỉ cao hứng bưng bưng: "Bảo rương bảo rương" rồi ôm vào lòng, "Nhiệm vụ cuối cùng cũng hoàn thành."

"Nhiệm vụ?" Phi Liêm mờ mịt.

"Đúng vậy, là nhiệm vụ công hội của tui tui. Đoạt lại bảo rương bị cướp." Tiểu Vũ đem bảo rương giơ lên.

Phi Liêm vè mặt ừ ừ, sớm biết là vật phẩm nhiệm vụ của người ta còn chạy tới đoạt làm gì! Lúc này mới nhớ mình là tên có ý đồ bất thiện này, chỉ vì chui ra một tên Cung Thủ mới làm hấn đứng cùng chỗ với hai người này, hiện tại vấn đề đã giải quyết, còn mình thì... Phi Liêm nghĩ vậy, len lén lùi ra sau một bước.

Chỉ có điều Cổ Phi chả để ý đến chuyện này, còn Tiểu Vũ thì căn bản chỉ nhớ tới nhiệm vụ, việc này đã sớm quên rồi, hai người bỏ luôn sự tồn tại của hấn. Phi Liêm thấy hai người đều không có địch ý với mình, mới nhẹ nhàng thở ra, mắt bắt đầu chú ý xuống dưới chân Tiểu Vũ rồi.

Thằng này là Cung Thủ, Cung Thủ với thân trang bị cực phẩm, mà mình cũng là Cung Thủ. Phi Liêm nuốt nước miếng một cái.

"Phi Liêm, ông không phải là Cung Thủ sao? Nhìn xem thằng này có trang bị nào có thể sử dụng thì lấy đi?" Cổ Phi nói.

"Hả?" Phi Liêm bị giật mình, mình không nghe làm sao? Tuy hai người này không phải Cung Thủ, nhưng đây chính là trang bị cực phẩm á! Lấy được rồi bán ra trên thị trường, xong lại mua cực phẩm trang bị của bọn hấn là xong chứ gì!

Phi Liêm nhìn Cổ Phi, lại nhìn Tiểu Vũ, nhưng hai người này lại chả để ý hấn.

Tiểu Vũ còn đang ôm bảo rương nghiên cứu, mò trái mò phải cũng mở không được.

"Sao không mở được vậy!" Tiểu Vũ một bên phàn nàn, một bên giơ bảo rương đập đập vào cọc gỗ.

"Đừng đập, đừng đập, để tui xem" Cổ Phi cầm bảo rương nghiên cứu. Phi Liêm hóa đá, hai đứa này thật sự không để ý trang bị cực phẩm hả, toàn bộ đều cho mình sao?

Cung Thủ cạp đất sớm đã bị Tiểu Vũ bỏ qua rồi, Phi Liêm cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống, thấy hai người vẫn không để ý.

Phi Liêm cuối cùng cũng yên lòng, lật tên Cung Thủ lên, gỡ cây cung thẳng này còn cầm trong tay.

"Chắc là vật phẩm nhiệm vụ cho nên không thể mở được" Cổ Phi cả buổi cũng không tìm được cơ quan nào để mở bảo rương được, mới đưa ra kết luận. Cổ Phi lơ đãng nhìn xuống tên Cung Thủ đã lật lại.

"Đợi một chút..." Cổ Phi nói.

Biết ngay mà! Phi Liêm buồn bực. Không cho thì nói sớm đi. Lại làm cho mình cao hứng rồi bóp chết hi vọng đi. Đây chắc chắn là âm mưu tra tấn của hắn rồi, còn tưởng hắn rộng lượng nữa chứ! Phi Liêm trong bụng vô cùng khó chịu, nhưng dù gì cũng là chiến lợi phẩm của người ta, hắn muốn cũng không được, đành phải lùi lại một bên.

"Người này, tui quen..." Cổ Phi cười khở.

"Hả?" Phi Liêm kinh ngạc.

"Ngự Thiên Thần Minh" Cổ Phi nói.

"Tên này, có chút quen quen..." Phi Liêm cũng là một game thủ lâu năm.

"Trước kia hắn chơi Pháp Sư" Cổ Phi nói.

"Đúng đúng đúng!" Phi Liêm liên tục gật đầu, "Thì ra là hắn"

Cổ Phi gật đầu.

"Trước tiên lay tỉnh hắn đã! Tiểu Vũ, đem hắn lại bờ sông đi." Cổ Phi nói.

"Ông sao không tự đi làm đi" Tiểu Vũ vẫn còn nghiến cứu bảo rương.

"Tui yếu đuối mà!" Cổ Phi cười khở. Nói câu như thế làm cho Cổ Phi cảm thấy vô cùng si nhục. Cũng may là trò chơi!

"Hừ, phiền chết được" Tiểu Vũ bước tới, một tay đã nhấc Ngự Thiên Thần Minh lên, vừa đi vừa hỏi: "Ông nói ông quen tên này?"

Cô gái này não luôn delay 30s so với người ta! Cổ Phi một bên gật đầu một bên nghĩ.

"Vậy sao hắn còn bắn tụi mình?" Tiểu Vũ hỏi.

"Khả năng có chút hiểu lầm, trước cứu tỉnh hắn rồi nói sau." Cổ Phi nói xong, ba người đã đến bên bờ hồ. Tiểu Vũ đem Ngự Thiên Thần Minh ném trên mặt đất, Cổ Phi múc nước tát vào mặt hắn. Phi Liêm lúc này mới ý thức tới một vấn đề quan trọng: Ngự Thiên Thần Minh là bất tỉnh, Cổ Phi làm sao làm được? Trước mắt còn chưa xuất hiện kỹ năng gây ra trạng thái choáng cũng khác với việc bất tỉnh của con người. Đây chẳng qua là do hệ thống cường chế nhân vật không thể nhúc nhích mà thôi.

Cuối cùng Ngự Thiên Thần Minh cũng tỉnh lại. Vừa mở mắt, hắn đã phục hồi tinh thần, lăn mình một cái, tay đã lấp tên giương cung lên. Kết quả nước vào lỗ mũi làm hắn ho sặc sụa.

"Đừng mạnh động, là anh nè" Cổ Phi nói.

"A! Thiên Lý!" Ngự Thiên Thần Minh cũng nhận ra Cổ Phi.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Hắn thu hồi cung tiễn, đứng dậy, đưa tay sờ sờ gáy, bị Cổ Phi đập một phát vẫn còn dư âm đau đớn.

"Chẳng lẽ là Muộn Côn, đã có Đạo Tặc cấp 36 rồi sao!" Ngự Thiên Thần Minh quá sợ hãi. Như hắn là một gã cuồng game ngày đêm cày bừa cũng chưa tới được cấp 31, đột nhiên lại xuất hiện một nhân vật cấp 36, cái này thật khó chấp nhận.

"Khục..." Cổ Phi ho khan một cái, không trả lời vấn đề này, ngược lại hỏi: "Chú làm gì ở đây vậy?"

"Tui đang làm nhiệm vụ, bảo vệ bảo rương đấy." Nói xong lại thấy bảo rương trong tay Tiểu Vũ, chỉ biết cười khở: "Ôm nó làm gì, vật phẩm nhiệm vụ, bên trong không có cái gì đâu, chỉ có người nhận nhiệm vụ đoạt lại bảo rương cầm nó mới tác dụng thôi"

Kết quả Tiểu Vũ chẳng những không có buông ra, ngược lại còn ôm chặt hơn nữa.

"Chẳng lẽ mấy người..." Ngự Thiên Thần Minh ngây ngẩn cả người.

"Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Nhiệm vụ trong trò chơi này là dẫn hai bên người chơi tàn sát nhau hả?" Cổ Phi tuy chưa tiếp xúc qua Game Online khác, nhưng cũng biết Game Online mặc dù có trợ chiến, cũng không có loại nhiệm vụ cưỡng chế người chơi PK với nhau.

Cổ Phi vừa dứt lời, Tiểu Vũ đã nói: "Ai nha! Thất Nguyệt tỷ cùng Lạc Lạc tỷ mọi người đều tạch rồi!"

Quyển 1 - Chương 36: Toàn quân bị diệt

Dịch: WindDK

Gió thổi nhẹ nhẹ trên đường phố Cloud City. Cổ Phi cùng Tiểu Vũ hướng văn phòng công hội Trọng Sinh Từ Tinh tiến đến, trong ngực Tiểu Vũ còn ôm thật chặt nhiệm vụ bảo rương của cô ta.

Ngự Thiên Thần Minh đương nhiên không có dễ dàng đem bảo rương giao ra cho họ. Nhưng vấn đề là, lúc ấy Tiểu Vũ chỉ cách hắn có 10cm. Hắn là một Cung Thủ nên phải cần kéo dẫn khoảng cách để phát huy, còn Tiểu Vũ lại là một tay Chiến Sĩ cận chiến đáng sợ.

Phương thức kéo dài khoảng cách, đơn giản chỉ là chạy trái chạy phải hoặc lùi về sau, lúc ấy, bên trái là Cổ Phi, bên phải là Phi Liêm, phía sau lại là hồ Vân ngoại ô sâu không thấy đáy. Càng quan trọng hơn là bảo rương lại không ở trong tay hắn.

Cuối cùng nhất mọi người đều thống nhất là bảo rương ở trong tay người nào thì giữ nguyên như thế đi. Mọi người đều ăn ý quên luôn việc này.

Trong văn phòng Trọng Sinh Từ Tinh, không khí áp lực làm cho Cổ Phi có chút thở không nổi. Lại tiến đến bên cửa sổ, tiện tay mở cửa ngó ra ngoài.

Chúng nữ sắc mặt bất thiện, không ai bởi vì Tiểu Vũ ôm bảo rương trở về mà may mắn cải thiện. Bởi vì bọn họ gặp phải đã kích khá lớn. Xuất hành 7 đội, chỉ trừ đội của Cổ Phi cùng Tiểu Vũ, còn lại đều bị diệt. Tiểu Vũ chỉ nói là "Thất Nguyệt cùng Lạc Lạc", có điều đây chỉ là nhân vật đại diện.

Lần đầu tiên làm nhiệm vụ công hội lại gặp trọng đại đã kích như thế, thật sự có điểm phiền muộn. Cổ Phi cũng có thể thoả mãn thể nghiệm và quan sát thể nghiệm và quan sát tâm tư của các cô. Cho tới nay, phần lớn Game Online đều do người chơi nam làm chủ, mà người chơi nữ hơn phân nửa đều giống như bình hoa. Các cô gái này tụ một chỗ, có lẽ để chứng minh điều gì đó, chỉ có điều gặp phải rắc rối.

Tích lũy uất ức đã lâu rồi, chắc sẽ có người bạo phát a! Cổ Phi nghĩ, chắc là người kia rồi...

"Quá hèn hạ!" Người thứ nhất bộc phát chính là người Cổ Phi suy nghĩ, cô gái gọi là Liệt Liệt Võ Sĩ. Đứng dậy một cước đá bay một cái ghế, vỗ bàn chửi ầm lên: "Có bản lĩnh thì sao không chính diện giao đấu! Đánh lén thì thật sự quá bỉ ổi!"

Một tràng chửi rửa kéo dài 10 phút, Cổ Phi cũng nghe được sơ sơ, mấy cô gái này bị Đạo Tặc tiềm hành cận thân rồi xuất một cái Bối Thử trực tiếp đập phát chết luôn, còn chẳng biết kẻ ra tay là ai. Do đó mới mẫn liệt rửa xả đối thủ hèn hạ.

Cái này Cổ Phi chỉ có thể là xì mũi coi thường.

Hắn thích chính diện đối kháng hơn, nhưng đối với đánh lén hắn cũng không như Liệt Liệt toàn diện khinh bỉ. Hắn thậm chí cảm thấy đánh lén là một học vấn rất cao cấp, phải nghiên cứu tâm lý đối phương, còn phải lựa thời cơ công kích, đồng thời còn phải xuất ra một kích chí mạng. So về chính diện đánh nhau, kỹ thuật đánh lén phát động một kích trí mạng hàm lượng chỉ cao hơn chứ không thấp hơn. (E đồng ý, nếu không thì class Đạo tặc đẹp quách cho rồiv)

Liệt Liệt bộc phát khơi dậy cảm xúc chúng nữ, bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận. Cổ Phi phỉ sức không nhỏ mới nghe được một tí tin tức hữu dụng. Tóm lại là: Đập phát chết luôn.

Đi ra ngoài 12 cô gái, 11 bị đập phát chết luôn trở về, người còn lại thì thuận tiện bị hốt chung. Nguyên nhân là đối phương thi triển Toàn Phong Trảm vốn không phải hướng cô này, có điều lại thấy tỷ muội bị hấp nên không đành lòng bèn lao vào để bị hấp luôn.

Mấy từ ngữ xuất hiện cùng với đập phát chết luôn là: Bối Thử, Toàn Phong Trảm, Bản Lén.

Chúng nữ level tuy đều không cao, nhưng muốn tùy tiện đập phát chết luôn một người chơi, cũng tuyệt không phải là một việc đơn giản. Kết hợp với việc mình đụng phải Ngự Thiên Thần Minh, trong đầu Cổ Phi xuất hiện ba cái tên: Kiếm Quý, Chiến Vô Thương, Ngự Thiên Thần Minh.

Ngự Thiên Thần Minh đập phát chết luôn nhân vật bình thường thì vô cùng dễ dàng, Kiếm Quý cùng Chiến Vô Thương tin tưởng chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

Dùng Kiếm Quý dung nhan quý khóe thần sầu, tuyệt đối dễ dàng dùng miệng để miêu tả chính xác được. Nhưng bởi vì Đạo Tặc là Tiềm Hành phía sau rồi phát động Bối Thử, bởi vậy mấy cô gái chết trên tay đạo tặc lại không biết gì về hắn.

Cổ Phi khó xử rồi, nếu như suy đoán này chính xác, thì mình lại bị kẹt giữa hai bên rồi.

Trên mặt cảm tình Cổ Phi càng khuyếch hướng với dòng binh đoàn đấy. Dù sao hắn cảm giác mình vô luận như thế nào cũng không có khả năng dung nhập

với công hội toàn gái, nếu không phải vì hạn chế số người ít nhất, Cổ Phi sớm đã tự mình rời khỏi rồi. Nhưng nếu vứt bỏ cảm tình mà dựa vào lý trí, chuyện này lại không thể nói là ai đúng ai sai, hoàn toàn là hệ thống xếp đặt thiết kế nhiệm vụ đem song phương ném vào mặt đối lập.

Xem ra hệ thống là đồng thời ban bố hai cái nhiệm vụ, một mặt là yêu cầu công hội đoạt lại bảo rương; Còn bên kia còn bên kia, lại ban bố một nhiệm vụ bảo hộ bảo rương. Mà Cổ Phi đụng phải đại vận, nhận được nhiệm vụ song phương đối lập, đúng lúc là hai cái đoàn đội chính mình trà trộn vào.

Bất quá trước mắt vẫn chỉ là suy đoán, đến cùng là đúng hay không bọn hắn, vẫn phải làm rõ rồi mới nói tiếp. Cổ Phi nghĩ đến, đột nhiên đứng dậy: "Tui chợt nghĩ ra một chuyện, đi ra ngoài chút xú"

"Bla bla bla..." Chúng nữ tiếp tục thảo luận, căn bản bỏ luôn Cổ Phi, chả ai nghe hắn thổ lộ cả.

Cổ Phi cười cười tự giễu, quay người đi đến cửa trước.

"Ông đi đâu vậy?" Có người đột nhiên hỏi.

Cổ Phi quay đầu lại, thấy Tiểu Vũ gọi mình, trong lòng ấm áp. Không hổ vừa mới ở một chỗ trải qua sinh tử chi giao, cô gái này ngốc thì có ngốc, nhưng lại rất có chất bạn thân, vậy mà cũng nhớ rõ mình. Nghĩ xong nhàn nhạt cười cười nói: "Có chút việc, ra ngoài một tí". Nói xong lại mở cửa bước ra ngoài.

Mọi người lúc này mới để ý đến việc Cổ Phi bỏ đi, lại nhớ tới việc Cổ Phi cùng Tiểu Vũ đúng là thắng lợi ôm cái rương trở về, vội vàng vây quanh Tiểu Vũ hỏi lung tung này kia...

Ra khỏi công hội, Cổ Phi mở bảng bạn bè ra, năm tên đồng đội đều online. Cổ Phi nhớ rõ từ khi quen biết Kiếm Quý, không lúc nào không thấy hắn online. Cao thủ quả nhiên là cao thủ!

Năm người này thì Kiếm Quý vẫn hơi quen thuộc với Cổ Phi hơn, cho nên việc này hỏi hắn là tốt nhất.

"Đang ở đâu?" Cổ Phi gửi tin.

"Quán rượu Tiểu Lô!" Kiếm Quý trả lời.

Quán rượu Tiểu Lô cách nơi này không xa, hai con phố là tới. Cổ Phi bước nhanh.

Vào cửa chào hỏi Tiểu Lô, lại thẳng tiến đến phòng cũ. Vén rèm cửa lên lại khẽ giật mình, không chỉ có Kiếm Quý, Hàn Gia Công Tử cùng Hữu Ca đều ở đây.

"Thiên Lý tới á!" Hữu Ca chào hỏi Cổ Phi.

"Khách quý ít gặp khách quý ít gặp! Nhanh ngồi đi!" Hàn Gia Công Tử vẫn như trước ép buộc người ta.

Cổ Phi cười cười, cũng không nói gì. Kiếm Quý nhích qua một chút, ra hiệu cho hắn ngồi xuống.

"Vô Thương cùng Ngự Thiên đâu?" Cổ Phi hỏi.

"Ai biết, chắc đi train level rồi!" Kiếm Quý nói.

"Tụi bây cường luyện cấp à, hoàn toàn không hiểu hưởng thụ là gì. Phải biết, chúng ta tới chơi trò chơi cũng là vì để cho vì để cho cuộc sống của chúng ta thăng hoa, bồi bổ tinh thần, đem tâm hồn gột rửa hoàn mỹ nhất, đây mới chính là hưởng thụ" Hàn Gia Công Tử nói.

"Hắn uống nhiều quá hả?" Cổ Phi hỏi Kiếm Quý.

Kiếm Quý cúi đầu, thò tay vuốt vuốt huyệt Thái Dương nói: "Không có, hắn lúc nào cũng vậy"

Cổ Phi rất đồng tình với Kiếm Quý, tiếp tục hỏi ba người: "Hôm nay có nhiệm vụ gì không?"

Hàn Gia Công Tử bụng chén rượu nhẹ nhàng cười nói: "Nhiệm vụ bình thường, căn bản không đáng chúng ta ra tay."

"Có nhiệm vụ bình thường gì?" Cổ Phi vội vàng hỏi.

"Tự mình chạy tới nhà lính đánh thuê mà xem đi!" Hàn Gia Công Tử nói.

"Ông không có tiếp nhiệm vụ sao?"

"Tui không phải đã nói chỉ toàn là những nhiệm vụ không đáng tui mình ra tay sao?" Hàn Gia Công Tử không kiên nhẫn nói.

Cổ Phi hơi sững sờ, nói như thế thì tập kích Trọng Sinh Từ Tinh cũng không phải là đồng đội đoàn làm rồi. Vì thế Cổ Phi thở dài ra một hơi, mình không cần phải làm người ở giữ, vậy là tốt nhất. Còn rốt cuộc là ai tập kích, Cổ Phi cũng chẳng buồn quan tâm. Game Online mà! Cả ngày chỉ có chém chém giết giết thôi, hưởng chi đây còn là do hệ thống thiết trí đem hai nhóm người cường hành xoắn xuýt cùng một chỗ, căn bản không thù cũng không oán, cũng là do Trọng Sinh Từ Tinh tài nghệ không bằng người, nhiệm vụ thất bại, còn đối phương nhiệm vụ thành công mà thôi.

Nếu như mấy cô gái này có ý định báo thù, đó cũng lại chuyện sau này, tạm thời không cần cân nhắc. Huống hồ người ta còn không muốn chơi chung zi mình nữa nè!

Tâm tình thả lỏng, Cổ Phi hướng bên ngoài gọi: "Tiểu Lôi, cho tui chén rượu!"

Về mặt Cổ Phi vui mừng khiến ba người chả hiểu gì. Hàn Gia Công Tử rất là không khoái nói: "Nhìn dáng vẻ của chú giống như không có nhiệm vụ thì rất thích thú?"

"Không phải, không phải chuyện này" Cổ Phi vội vàng nói.

"Thế là chuyện gì?" Hàn Gia Công Tử nói, "Hôm nay chú có chút cổ quái a!"

"Cổ quái gì má?" Cổ Phi hỏi.

"Giống như là bộ dạng vô sự không lên diện tam bảo vậy" Hàn Gia Công Tử nói.

"Đầu có!" Cổ Phi vội vàng nói, "Chẳng qua tới cùng mọi người chơi chút thôi!" Cổ Phi cũng không nói tới chuyện vừa xảy ra, bởi vì nó liên quan tới việc hần gia nhập Trọng Sinh Tử Tinh. Cổ Phi cũng không phải Hòa Cầu, trà trộn vào một đám con gái, với hần mà nói cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, mà là một việc vô cùng khó mở miệng.

"Chơi cái khi gì! Tui tui vẫn eo quen thuộc gì ông à!" Hàn Gia Công Tử nói.

"Móa, nói cũng quá trực tiếp vậy!" Cổ Phi phiền muộn. Chính xác là bọn họ biết nhau cũng chưa tới ba ngày, gặp mặt cũng mới ba lần. Nhưng lời này nói trắng ra vậy cũng không khỏi có chút phiền muộn.

Kiểm Quỷ bên này lại rù cái đầu xuống lắc lắc: "Không có, hần lúc nào cũng vậy"

"Kiểm Quỷ, mày có chuyện gì cứ lớn tiếng nói!" Hàn Gia Công Tử vỗ bàn.

Kiểm Quỷ lại lắc lắc đầu: "Hắc, tao cứ vậy đây"

Cổ Phi cuối cùng cũng phát hiện Kiểm Quỷ cũng có chút không đúng, mờ mịt hỏi: "Chuyện gì thế này?"

Hữu Ca cười khò một cái: "Ông chẳng lẽ còn không thấy? Hai đứa này đều xin cmnr"

"Móa!" Cổ Phi phiền muộn, "Xin hết rồi, ông còn ở đây với tui nó chi vậy?"

"Không để cho tui đi! Ông xem, hai đứa một trái một phải nè" Hữu Ca cười khò.

Cổ Phi đứng dậy: "Kiểm Quỷ, Tiểu Lôi kêu ông đi bung rượu!"

"Hức, tới ngay!" Kiểm Quỷ đứng dậy, loạng choạng đi ra ngoài.

"Đi thôi!" Cổ Phi hướng Hữu Ca hát đầu lên.

"Đơn giản vậy à!" Hữu Ca thờ dãi.

"Có việc tui muốn hỏi ông tí" Cổ Phi cùng Hữu Ca cùng đi ra khỏi phòng, tùy tiện tìm một bàn trống ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 37: Chuyên gia tình báo

Dịch: WindDK

Trong phòng truyền ra tiếng la của Hàn Gia Công Tử: "Kiểm Quỷ, mày nói chuyện lớn tiếng rõ ràng đi!"

Mà Kiểm Quỷ lúc này còn ở trong phòng đầu, hần đang ở trước quầy của Tiểu Lôi lăm nhăm: "Rượu đâu? Chẳng phải anh bảo tôi ra lấy rượu sao? Đưa rượu đây!"

Tiểu Lôi cười khò, nhìn về phía Cổ Phi cùng Hữu Ca cầu cứu. Hần biết Kiểm Quỷ cùng bọn họ đều là bạn bè.

Hữu Ca định tới nhưng Cổ Phi đã ngăn lại, rồi nhìn quanh, thấy bên cạnh có hai Chiến Sĩ mặc đồ tân thủ.

"Này, hai bạn ơi!" Cổ Phi gọi hai người.

Hai người quay đầu lại.

"Giúp dùm một tí! Đem tên kia mang ra phía sau quán rượu ném ở đó đi. Tui là Pháp Sư, không xách nổi." Cổ Phi chỉ chỉ Kiếm Quỷ, nói với hai Chiến Sĩ nọ.

Hai người mờ mịt, không chút cử động.

Cổ Phi nghĩ nghĩ, mở túi lấy ra hai vàng: "Nhờ giúp xúi nha!"

Hai tiểu Chiến Sĩ con mắt sáng ngời. Đối với người thường mà nói, chú có phải Pháp Sư hay không thì đánh liên quan tới họ, vàng mới là thứ mà bọn họ ưa thích. Đây cũng không phải là thứ mà mấy con gà mới chơi thấy nhiều. Cổ Phi trong trò chơi cũng coi như là đại gia rồi, cũng bởi vì ngày hôm qua mới trúng đậm một phen.

Hai người bọn họ vội vàng đứng dậy, lập tức đi tới xách Kiếm Quỷ lên. Kiếm Quỷ lúc này xin tới độ đứng cũng không vững rồi, cũng không chống cự gì, rất nhanh đã bị hai người bọn họ mang ra sau quán bỏ xó rồi. Chỉ một lát, hai người đã quay lại, hưng phấn nhìn ông chủ Cổ Phi: "Đại ca còn người nào muốn ném nữa không ạ?"

"Không có không có, cảm ơn nha!" Cổ Phi nói với hai người.

"Làm như vậy có ổn không?" Hữu Ca nhìn nhìn có chút lo lắng.

"Không có việc gì, yên tâm đi!" Cổ Phi nói. Lúc này trong phòng lại truyền ra âm thanh của Hàn Gia Công Tử, Cổ Phi có một loại xúc động muốn gọi lại hai bạn chiến sĩ.

"Nhìn sơ thì hẳn là người có văn hóa, nói chuyện có trước có sau, sao giờ..." Cổ Phi lẩm bầm

"Xem ra ông cũng không biết gì cả" Hữu Ca cười nói, "Hàn Gia Công Tử là cái tên mới đổi của hắn, trước kia trong những trò chơi khác thì hắn đặt là Tùu Quỷ".

"Còn Kiếm Quỷ có phải gọi là Yên Quỷ (người nghiện thuốc lá)?" Cổ Phi nói.

"Hình như mấy trò chơi mà hắn chơi trước Ma Vực thì gọi là vậy!" Hữu Ca nghiêm túc gật đầu.

"Thiệt là vậy à!" Cổ Phi khâm phục, "Mà tại sao lại thay đổi tên chi vậy?"

"Việc này... Nghe nói hai đứa nghiện thuốc nghiện rượu này trước giờ chưa bao giờ chia cách nên luôn bị đám hủ nữ lôi ra trêu ghẹo, cho nên khi tham gia Ma Vực thì Kiếm Quỷ đánh chết cũng không chịu xài lại cái tên Yên Quỷ nữa. Lần này bước vào Thế giới song song thì Công tử cũng dứt khoát đổi tên lại luôn."

"À..." Cổ Phi trầm ngâm, cuối cùng hỏi lại: "Hủ nữ là cái gì?"

"À... Là một loại sinh vật kỳ lạ." Hữu Ca nói.

Cổ Phi nghe xong thấy có vẻ phức tạp quá, bèn bỏ quách qua một bên không hỏi nữa, hướng Tiểu Lôi gọi: "Tiểu Lôi, cho hai chén rượu mắc tiền nhất".

"Không cần phải chơi sang vậy chứ?" Hữu Ca lấp bắp kinh hãi lấp bắp kinh hãi, hẳn thân là chuyên gia tình báo nên cũng hiểu rõ giá tiền của loại rượu này là thế nào.

"Không sao" Cổ Phi khoát tay, đợi rượu vừa mang lên, vừa hỏi giá tiền, Cổ Phi cũng hít một ngụm khí lạnh, "Thật là mắc vãi! Toàn bộ tính cho Hàn Gia Công Tử!"

"Sao?" Tiểu Lôi sững sờ.

"Hắn còn ngồi ở đây mà? Toàn bộ bản của chúng tui sẽ do hắn trả." Cổ Phi nói.

"Ừ!" Tiểu Lôi cũng không nói nữa. Hắn cũng không lo sẽ bị uống quýt. Hành vi uống rượu phải dứt chạy là loại lừa gạt, sẽ bị hệ thống thanh trừ. Mà việc bảo hộ buôn bán này được mô phỏng rất thực tế, bảo hộ đúng lúc đúng chỗ, trước mặt hệ thống thì người chơi đứng top cũng chỉ là mèo con.

"Ông thiệt là xấu nha!" Hữu Ca nhìn qua Cổ Phi nói, "Chân nhân bất lộ tướng!"

"Uống đi! Cơ hội khó được!" Cổ Phi nâng chén.

Hữu Ca uống một ngụm, tặc lưỡi khen: "Hàng mắc nhất có khác, đúng là tiền nào của nấy"

"Ừ! Ngon nhất là khi xài đồ chùa" Cổ Phi uống một hơi cạn sạch, "Tiểu Lôi, một chén nữa nào!"

Hữu Ca: "..."

"À mà, ông nói có việc muốn hỏi tui mà" Thấy Cổ Phi đã nâng chén thứ hai, Hữu Ca liền vội vàng hỏi. Hắn lo lắng tiếp tục như vậy, Cổ Phi sẽ rất nhanh xin quắc cần câu.

"À, là chuyện này" Cổ Phi buông chén rượu xuống, "Trong trò chơi này có phải có loại nhiệm vụ mà hai bên đối lập nhau, ví dụ như..." Cổ Phi sợ mình giải thích không rõ ràng, còn muốn nói ví dụ cho dễ hình dung, chỉ có điều Hữu Ca đã gật đầu nói: "Đúng vậy, là có loại như thế, hơn nữa cũng là một điểm đặc sắc của Thế giới song song. Mà loại nhiệm vụ công hội phát động nhiều người tham gia thì sẽ có tỷ lệ dẫn phát song hướng nhiệm vụ lớn hơn, nhiệm vụ đơn thì khó gặp hơn."

"Nội dung của song hướng nhiệm vụ thông thường là bảo hộ cùng cướp đoạt, loại nội dung hai phe đối lập nhau ấy." Tình báo của Hữu Ca thường khá chính xác, lần này tình huống nhiệm vụ của Trọng Sinh Tử Tinh vừa nhìn đã biết.

"Nhưng mà..." Trong nội tâm Cổ Phi còn có chút nghi hoặc, lập tức đem tình huống của Trọng Sinh Tử Tinh nói ra.

Hữu Ca nghe xong liền cười: "Đây là do bọn họ nhầm lẫn. Cái tư liệu nhiệm vụ mà bọn họ tìm được trên diễn đàn chỉ là tìm kiếm bảo rương, còn nhiệm vụ mà bọn họ nhận được là đoạt lại bảo rương. Hai nhiệm vụ này nghe sơ qua thì giống nhau, có điều nội dung thì không phải một. Như loại nhiệm vụ đoạt lại bảo rương này, đương nhiên sẽ không có ai ghi lại phát sinh chiến đấu, bởi vì mỗi lần đều là đối thủ khác nhau, không có cố định mà!"

"Ừm, có lý!" Cổ Phi nghe được liền tiếp gật đầu, lại uống cạn chén, "Tiểu Lôi, rượu!"

"Tửu lượng của ông Ồn không đầy?" Hữu Ca lo lắng.

"Yên tâm" Cổ Phi nở nụ cười, "Uống nhiều đây, tui cũng không có xin như hai thằng kia"

Hữu Ca nhẹ gật đầu, lại hỏi: "Ông hỏi chuyện này làm gì thế? Ông cũng vào công hội hả?"

"Không có! Vào làm chi!" Cổ Phi vội vàng nói. Mình cùng một đồng cô gái lẫn lộn cùng một chỗ, nói ra sẽ bị người ta cười chết. Cuối cùng cải biến câu chuyện, chém gió thành mình rảnh rỗi đánh có chuyện làm mò theo dõi người ta hóng chuyện đoạt bảo rương.

"Ven hồ Vân ngoại ô... Hehe!" Trùm tình báo Hữu Ca đương nhiên biết rõ đó là chỗ như thế nào, nghe được Cổ Phi đi tới đó, lập tức thâm ý mà nhìn Cổ Phi cười cười.

"Đi ngang qua, ngang qua thôi!" Cổ Phi vội vàng nói, "Đúng rồi, tui còn gặp Ngự Thiên Thần Minh, hắn đang là nhiệm vụ bảo hộ bảo rương" Câu này chỉ đơn giản là đánh lạc hướng thôi. Cổ Phi vốn cũng không muốn đề cập tới chuyện Ngự Thiên Thần Minh.

"Hả? Nó cũng vào công hội rồi hả? Tui cũng không biết." Hữu Ca nói.

"Công hội đó dường như cũng mạnh đấy, đã tiêu diệt toàn bộ người tới đoạt bảo rương. Nghe nói không phải Toàn Phong Trảm thì là Bán Lén, còn có Tiềm Hành Bối Thử, nghe ra giống như toàn cao thủ." Cổ Phi nói.

"À, nếu như thực lực không kém thì ở Cloud City chỉ sợ chỉ có một nhà như vậy thôi" Hữu Ca nói.

"Nhà nào?"

"Tung Hoành Tứ Hải"

"Tên nghe oách đấy!"

Hữu Ca cười cười: "Trong Game Online thì công hội tên oách cũng không quá yếu đâu"

"Tại sao?"

"Ông nói đi! Tên oách như thế, nhất định rất nhiều người sẽ nghĩ tới, tên có thể đặt được như vậy, thì chỉ có thể tạo công hội sớm mà thôi, phát triển được một khoảng thời gian dài, do đó cũng sẽ không quá yếu" Hữu Ca nói.

"Có lý có lý!" Cổ Phi hôm nay thật sự là được phổ cập tri thức. Cái này gọi là nghe vua nói một buổi, còn hơn đọc sách mười năm. Xem ra chính mình cũng nên cùng Hữu Ca trao đổi nhiều hơn, tăng cường một ít thường thức cơ bản trong Game Online. Game Online dù sao cũng không phải ngoài đời, giống như lúc đó muốn chặn đường người ta, lại bị người ta coi như không khí mà đập xuống đất, sai lầm như vậy ít phát sinh thì tốt hơn.

"Xong rồi!" Cổ Phi đem chén rượu thứ ba uống cạn, đứng lên: "Không có việc gì nữa, tui đi đây"

"Gặp lại sau" Hữu Ca gật gật đầu, nhìn nhìn Cổ Phi đã đi ra quán rượu. "Tiểu Lôi!" Hữu Ca kêu một tiếng.

"Có chuyện gì?" Tiểu Lôi tới.

Hữu Ca chỉ chỉ rượu trên bàn: "Loại rượu mắc tiền nhất này, cho tui một lọ, tui mang về"

Tiểu Lôi sừng sốt hồi lâu, cuối cùng mới hỏi: "Cũng tính cho Công tử?"

"Đương nhiên" Trên mặt Hữu Ca nở nụ cười, "Nhưng cũng đừng nói là tui mua đấy"

Rời khỏi quán rượu, Cổ Phi lại quay trở về Trọng Sinh Từ Tinh. Hắn đã làm sáng tỏ mọi chuyện từ đầu đến cuối, cũng nên về báo lại cho chúng nữ một tiếng, tránh cho mọi người còn oán trời trách đất, không biết đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Thân là một thành viên công hội nên có quyền hạn mở cửa bản doanh công hội. Cổ Phi vừa mở cửa ra, ánh mắt chúng nữ lập tức đều chuyển hướng về phía hắn, ánh mắt dường như đã có một chút khác xưa.

Mọi người đã nghe qua chuyện ở ven hồ vân ngoại ô, cơ bản có thể nói là dựa vào Cổ Phi mới có thể giải quyết. Chỉ có điều, trong chuyện này còn có điểm mờ mịt: Cổ Phi có quen biết với tên Cung Thủ nọ.

Trước mắt thành viên trong công hội chỉ biết vài điểm về Cổ Phi: Level cao, trang bị lộn xộn, thêm điểm tùm lum.

Chỉ cần hai điểm sau thôi là đủ để người khác kì thị xua đuổi rồi. Một Pháp Sư, chiến thắng một Cung Thủ cấp 30 toàn đồ xịn, thật sự rất làm cho người tin phục, mà lại nghe người này quen biết với Cổ Phi, không thể không hoài nghi là có sự tình nào ẩn giấu bên trong không. Mà nội dung ẩn giấu có thể suy đoán là, hai người này liên thủ diễn kịch, giúp Cổ Phi dựng nên hình tượng, để có thể đứng vững trong công hội này.

Cô Văn Nan đưa ra giả thuyết âm mưu này chính là Liệt Liệt, cô ta còn đưa ra chứng cứ hùng hồn chứng minh: Một Pháp Sư rác rưởi như vậy, làm sao lại lên level cao thế? Ngoại trừ là do một số bạn bè mang hắn theo tổ đội luyện cấp, kéo lên mà thôi.

Ngoài ra, câu chuyện là do Tiểu Vũ kể lại đấy. Mà thuộc tính của Tiểu Vũ là,...hắc, không cần phải nói nhiều, lúc ấy cho dù vấn đề có rõ ràng sáng tỏ, cô ta cũng nhất định là nhìn không ra.

Lại nói, Tiểu Vũ là do Thiên Lý Nhất Túy tự mình lựa chọn tổ đội, cái này, có phải là hắn cố ý hay không?

Tóm lại, bất cứ chuyện gì cũng phải tỉ mỉ phân tích rõ ràng. Mà các cô nương cũng chú trọng chi tiết, người một câu người một lời, nguyên bản câu chuyện Cổ Phi cứu thoát Tiểu Vũ, đoạt tới bảo rương bị các bà phân tích thành một đại sắc lang lòng dạ sâu thẳm, tính toán siêu cấp.

Cuối cùng, chúng nữ phân thành ba phái. Tin tưởng sâu sắc Cổ Phi không phải một chính nhân quân tử, âm mưu trà trộn, chiếm nhiều người nhất, do Liệt Liệt cầm đầu. Còn một đám tư tưởng chưa rõ ràng thì không nên kết luận, bao gồm Thất Nguyệt, Lạc Lạc và vài người nữa. Còn lại hoàn toàn chẳng biết mô tê gì cả, Tiểu Vũ một người.

Lúc này Cổ Phi bước vào, ba phái đều nhìn về phía hắn. Đội Cổ Phi bước hai bước lại gần, mọi người lập tức ngửi được mùi rượu nồng nặc. Phái thứ hai lại tụt dốc mấy người nữa.

Mọi người nhìn không được nhẫn nại. Lần đầu Công hội hành động bị trục trặc, mọi người đều thống khổ lo nghĩ, tên này lại chạy đi uống rượu, điều này thật quá mức không đúng rồi.

Mà bạn học Tiểu Vũ, tiếp tục mờ mịt: "Mùi gì vậy? Đây là mùi gì thế?"

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Tìm kiếm dong binh đoàn

Dịch: WindDK

Cổ Phi cảm thấy trên mặt mọi người có nét phản cảm, nhưng cũng không để ý quá nhiều, dù sao mấy cô gái này từ đầu đã dùng sắc mặt như thế nhìn mình rồi. Hắn tiến tới vài bước, đang chuẩn bị nói một chút tình báo vừa thu thập được, nhưng lại không kim được mà ợ một hơi rượu.

Mùi rượu càng tràn ngập không gian, mấy cô gái vội vàng tránh né như gặp phải ôn dịch.

"Không cố ý nha!" Cổ Phi che miệng, cười xấu hổ.

"Được rồi, mọi người tạm thời ai làm việc nấy đi!" Thất Nguyệt vỗ tay nói.

"O,..." Cổ Phi đang muốn biểu đạt hắn còn chuyện muốn nói, nhưng lại thấy mọi người giống như đang chạy nạn mà vọt ra ngoài, lời muốn nói chỉ đành nuốt trở xuống, thở dài một hơi: "Haizzz..."

"Ông muốn nói gì hả?" Lạc Lạc chú ý đến thần sắc của Cổ Phi mà dừng bước. Lúc này trong phòng chỉ còn ba người. Thất Nguyệt lúc nào cũng rời đi sau cùng, còn Tiểu Vũ thì vẫn còn đang gõ gõ bảo rương.

"Nhiệm vụ công hội lần này của chúng ta, hẳn là cái loại song hướng đấy..." Cổ Phi mang tình huống vừa tìm hiểu được bên phía Hữu Ca nói thoáng một phát.

Hai người lẳng lặng nghe, Thất Nguyệt nhẹ gật đầu: "Tui biết rồi, mà tui cũng không có làm, nhiệm vụ của chúng ta đích thật là tìm kiếm bảo rương"

Cổ Phi khẽ giật mình.

"Là có người có ý quấy rối chúng ta, không muốn cho chúng ta hoàn thành nhiệm vụ" Thất Nguyệt nói.

"Hả? Biết đối phương là ai không?" Cổ Phi hỏi. Nếu như không biết, mình có thể nói cho họ biết. Cổ Phi nghĩ thế.

Đáng tiếc Thất Nguyệt nhẹ gật đầu: "Tung Hoành Tứ Hải"

"Sặc...biết hết rồi hả!" Cổ Phi có chút ít thất vọng, làm cả buổi chính mình đi ra ngoài một vòng mò mẫm bẻ bộn, người ta bên này cũng đã hỏi thăm ra tin tức hết rồi.

"Việc này chỉ sợ sẽ không chỉ sợ sẽ không chấm dứt như vậy, Thiên Lý ông sau này ở bên ngoài cũng phải cẩn thận một chút." Thất Nguyệt nói xong, nhìn từ trên xuống đánh giá Cổ Phi thoáng một phát: "À, ông không có đeo huy chương công hội à? Vậy thì không sao, bọn chúng cũng sẽ không tưởng tượng được công hội mình lại có một đứa con trai đâu" Thất Nguyệt cười cười có phần miễn cưỡng.

"Việc này đầu đuôi thế nào?" Cổ Phi khó hiểu.

"Tung Hoành Tứ Hải... Công hội này từng có mâu thuẫn với tụi tui. Sự việc lần này có lẽ là do bọn chúng trả thù, cho nên mọi người phải thận trọng" Thất Nguyệt nói.

"Uh, đã biết" Cổ Phi nhìn Tiểu Vũ, cô bé này vẫn còn ôm bảo rương loay hoay! Xem ra không đem cái bảo rương quấy nát bấy thì cô ta sẽ không buông tha đâu.

"Tui đi đây" Cổ Phi chào ba người rồi đi khỏi công hội.

Nhìn theo bóng lưng Cổ Phi, Lạc Lạc nói với Thất Nguyệt: "Bà không định nói chuyện này với ông hả?"

"Ừ, ông cũng không cần phải biết, chẳng qua chỉ là thành viên tạm thời thôi, cũng không cần liên lụy vào." Thất Nguyệt nói.

Lạc Lạc lo lắng nói: "Thật không nghĩ tới trùng hợp đến vậy, người đó vậy mà cũng sinh ra ở Cloud City giống như chúng ta"

Thất Nguyệt trầm mặc cả buổi, bỗng nhiên nói bỗng nhiên nói: "Lạc Lạc, hiện tại có dong binh đoàn nào thực lực xuất chúng không?"

"Bà muốn nhờ người giúp?" Lạc Lạc có chút kinh ngạc.

Thất Nguyệt thờ dãi: "Tình huống trước mắt, thật sự không cách nào cùng đối phương chống lại."

"Bà đừng quên mong muốn ban đầu khi tạo công hội này, chỉ là muốn tập hợp mấy cô gái yêu thích Game Online cùng chơi chung mà thôi." Lạc Lạc nói.

"Chuyện bây giờ đã khác rồi không phải sao?" Thất Nguyệt cười khổ, "Ai lại nghĩ trùng hợp đến thế, trong trò chơi này nhiều chủ thành đến vậy, tên này lại cùng chúng ta sinh ra ở một chỗ. Lần này chỉ sợ là không đơn giản yên bình rồi. Hiện tại nhiều cô gái đi theo tui như thế, tui phải nghĩ biện pháp gắng gượng qua cửa thứ nhất này rồi nói sau" Xem chap mới nhất tại teambblackwind.blogspot.com

Lạc Lạc trầm ngâm: "Dong binh đoàn à... Trước mắt mấy công hội lớn ở Cloud City sợ là cũng chưa lập đoàn à!"

"Không được thì tìm mấy cái khác!" Thất Nguyệt nói.

"Tui biết bà không sợ tốn tiền." Lạc Lạc cười khổ, "Vấn đề là..."

"Dong binh đoàn hả, em biết một cái rất lợi hại đấy!" Tiểu Vũ đột nhiên lên tiếng. Thất Nguyệt Lạc Lạc đều bị giật mình, hai người chuyên tâm thảo luận, quên mất còn một đứa ở đây chơi bảo rương.

"Tiểu Vũ biết hả?" Thất Nguyệt cười, đứa ngốc này mà nhớ rõ chuyện gì.

"Lúc em đang cày nhiệm vụ, có nghe nói đến nhiệm vụ truy nã sơn tặc đầu lĩnh Tác Đồ, mà nhiệm vụ này đã có hoàn thành, do có mời cái dong binh đoàn này hỗ trợ" Tiểu Vũ nghiêm túc nói.

Thất Nguyệt cùng Lạc Lạc liếc nhau một cái. Truy nã sơn tặc đầu lĩnh Tác Đồ, cái nhiệm vụ này trước mắt có thể dẫn phát ra được, nhưng là nhiệm vụ bất khả thi. Chỉ là tiến vào Ô Long động, muốn vượt cấp đánh thì nhân vật bình thường có thể chống năm phút đồng hồ coi như cũng khá rồi. Gần đây nghe

nói có người kéo bè kéo lũ đi thảo phạt, kiên trì dẹp quái tới tận chỗ boss, nhưng lại bị boss hấp cả đoàn bay về thành, cuối cùng cũng không có ai muốn thử qua nữa. Xem chap mới nhất tại teamblackwind.blogspot.com

"Nhiệm vụ này đã hoàn thành sao? Lúc nào vậy?" Lạc Lạc hỏi, nhiệm vụ độ khó cao như thế hoàn thành, chắc chắn là một tin tức động trời, mà cô lại chẳng nghe được cái gì cả.

"Hình như là hôm qua" Tiểu Vũ trả lời.

"Vậy sao..." Lạc Lạc thoải mái, thì ra là hôm qua, vậy thì tin tức cũng không truyền ra nhanh đến vậy.

"Là dong binh đoàn nào?" Thất Nguyệt bắt đầu cảm thấy có hi vọng, cái dong binh đoàn này xem ra thực lực rất khủng, chỉ cần không phải dong binh đoàn mà Tung Hoành Tứ Hải thành lập là được rồi.

"Em quên mất rồi!" Tiểu Vũ nói.

"Có bao nhiêu người? Dong binh đoàn trưởng là ai?" Thất Nguyệt lại hỏi.

Tiểu Vũ vắt óc suy nghĩ.

"Thôi được rồi" Lạc Lạc cười nói, "Đừng hỏi Tiểu Vũ nữa, để tui đi hỏi thăm là biết liền!"

"Ừ!" Thất Nguyệt sắc mặt trịnh trọng, cái dong binh đoàn này đã trở thành niềm hi vọng của bọn họ.

Trong thành Cloud City, Cổ Phi vừa đi dạo xung quanh, vừa suy nghĩ. Mâu thuẫn giữa Thất Nguyệt cùng người của Tung Hoành Tứ Hải có vẻ khá nghiêm trọng rồi, nếu không cũng sẽ không đi quấy rối một nhiệm vụ nhỏ nhỏ này. Xem biểu lộ của Thất Nguyệt, giống như không muốn nhắc quá nhiều, cho nên Cổ Phi cũng không có hỏi tới.

Thế giới song song phát hành cũng không bao lâu, cũng không có khả năng phát sinh mâu thuẫn quá sâu đậm, mâu thuẫn này có lẽ là sự tình khi còn chơi những game online trước đó rồi, hoặc cũng có thể là mâu thuẫn ngoài đời? Cổ Phi rất muốn đi tìm Hữu Ca hỏi thăm một chút, nhưng hắn vừa đi hỏi không lâu, lúc này lại đi hỏi nữa, cũng không tiện cho lắm, thế là nhịn xuống. Nghĩ tới cách mà Thất Nguyệt bọn họ sưu tập tình báo, Cổ Phi cảm giác mình cũng nên học hỏi theo, thế là logout ra khỏi trò chơi.

Đăng nhập trang web tìm kiếm, Cổ Phi cũng chẳng biết nên tìm cái gì, bèn gõ hai chữ "Thất Nguyệt", lại ra một đồng tin xàm xàm ba lạp. Sau đó lại thử "Lạc Lạc, Lạc Hoa Vô Tình", vậy mà lại xuất hiện một bài viết game online y chang tiểu thuyết hiện ra trước mắt Cổ Phi.

Đoạn chuyện xưa này, Lạc Hoa Vô Tình chẳng qua chỉ là vai phụ, là một tình tiết thoáng qua thôi. Nhân vật chính thì là hai người, một là Thất Nguyệt Lưu Hòa, còn một người tên là Bất Tiểu.

Bất Tiểu kỳ thật rất thích cười.

Câu văn mở đầu này, làm cho Cổ Phi chấn động nhân tâm, liên tục cảm khái hiện tại viết lách thật tài tình.

Cổ Phi không phải mở ra để thưởng thức tiểu thuyết, bèn lướt qua xem xét, cũng đã hiểu ân oán diễn ra thế nào.

Đây là một kịch bản vừa yêu vừa hận, nói dối cùng chân thật, lừa gạt cùng bị lừa gạt, là câu chuyện thường thấy cùng dễ dàng tìm thấy. Ý văn miêu tả Thất Nguyệt Lưu Hòa là người nhiệt huyết mà hùng hồn, cuối cùng lại bị Bất Tiểu lừa gạt chỉ còn hai bàn tay trắng. Cổ Phi hoài nghi đây không phải là hội trưởng Thất Nguyệt điếm đạm mà mình quen biết.

Mà cao trào câu chuyện không phải ở đây, sau khi Thất Nguyệt âm thầm rời bỏ trò chơi, một mảnh long ngang trời xuất thế (cái này chém), dùng một thủ đoạn siêu cấp lừa gạt Bất Tiểu đến khó coi. Giang hồ đồn đãi, đây chính là Thất Nguyệt Lưu Hòa trùng sinh từ lửa tàn, dùng tư thái cao cấp hơn quay lại báo thù.

Bất Tiểu nuốt cay đắng vào tim mà rời khỏi trò chơi. Câu chuyện đến đây là hết.

Mà hôm nay, có lẽ ở bên trong Thế giới song song, xem ra sẽ xuất bản phần hai rồi. Theo như lời Thất Nguyệt nói, người xuất thủ lần này suy đoán có lẽ là thằng cha Bất Tiểu rồi.

Lúc này trong trò chơi, Lạc Lạc rời khỏi công hội, đã đi tới quán rượu tuyên bố nhiệm vụ đơn một người thực hiện. Nhiệm vụ ở bên trong Thế giới song song có rất nhiều loại, thậm chí đi ngoài đường nói chuyện cũng có thể dẫn phát nhiệm vụ, cái gọi là NPC nhiệm vụ kịch tình, đã làm qua một lần thì sẽ không xuất hiện nữa, phần thưởng khá phong phú.

Theo cách gọi chính thức của người chơi, nhiệm vụ đơn một người là chỉ nhiệm vụ mà hệ thống sẽ từ quán rượu tuyên bố, mỗi giờ sẽ làm mới một lần. Loại nhiệm vụ này số lượng có hạn, người nào tới trước thì nhận trước, nhưng cũng cho phép thực hiện nhiều lần (ý chỗ này CV không rõ lắm, có gì sau này bổ sung). Nếu muốn dùng nhiệm vụ để luyện cấp thì nhiệm vụ đơn một người này là lựa chọn không tồi. Mà truy nã sơn tặc đầu lĩnh Tác Đồ, là do chỗ này

ban bố, được xưng là nhiệm vụ đơn một người hiện tại khó khăn nhất.

Con gái nghe ngóng dễ dàng hơn đàn ông, Lạc Lạc tùy ý hỏi vài người chơi, nhưng mà mọi người cũng như Lạc Lạc chỉ nghe phong phanh, đối với dong binh đoàn có thể hoàn thành nhiệm vụ Tác Đồ đều rất kinh ngạc.

Xem ra chỉ qua một ngày, tin tức còn không có truyền ra rộng rãi. Lạc Lạc nghĩ như thế, liền tạm thời rời khỏi quán rượu, đi tới nhà dong binh đoàn.

Nhà dong binh đoàn có hai đại sảnh. Sảnh Đông là nhiệm vụ do hệ thống tuyên bố, dong binh đoàn bình thường phần lớn thực hiện nhiệm vụ ở đây; còn sảnh tây thì là người chơi tìm kiếm giúp đỡ, đây mới là bản sắc của dong binh đoàn: Lấy người tiền tài, thay người tiểu tai. Dong binh đoàn có tinh thần chuyên nghiệp thường ở bên này nhận nhiệm vụ.

Mà chỗ xác nhận thực lực của dong binh đoàn trực quan nhất, chính là hai bản ghi chép ở hai sảnh. Lạc Lạc đi tới chỗ ghi chép ở sảnh tây trước, kiên nhẫn lật xem.

Cuối cùng, ở mục trong nhiệm vụ đã hoàn thành, Lạc Lạc phát hiện "Truy nã sơn tặc đầu lĩnh Tác Đồ".

Một Pháp Sư đã dẫn phát nhiệm vụ này, có điều chả thể hoàn thành, thế là ra giá cao nhờ người giải quyết hộ. Ngày hoàn thành đúng là hôm qua.

Dong binh đoàn được thuê là.... Ngón trỏ của Lạc Lạc mân mê (=)) trên tờ giấy, đã thấy được tin tức cô ta cần tìm: Công tử tinh anh đoàn.

Dong binh đoàn trưởng: Hàn Gia Công Tử.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Hợp tác vui vẻ?

Dịch: WindDK

Hàn Gia Công Tử...

Lạc Lạc lăm bằm lấy cái tên này. Bình thường cao thủ Game Online thì vô luận chơi trò chơi gì đều sẽ không dễ dàng thay đổi tên của mình. Loại thói quen này, thì không chỉ có cao thủ, rất nhiều người chơi bình thường đều áp dụng.

Một cái ID nổi tiếng đều sẽ có được lực hiệu triệu không tầm thường, ví như một công hội hoặc một dong binh đoàn, hét một cái là cả đám trả lời. Nghe Tiểu Vũ giới thiệu một cái dong binh đoàn lợi hại, Lạc Lạc bắt đầu suy tư cái này có phải hay không là một cao nhân thành lập. Hàn Gia Công Tử cái tên này không phải ID của cao thủ trong truyền thuyết, nhưng đây không phải là lần đầu tiên Lạc Lạc chứng kiến. Trong bảng xếp hạng kinh nghiệm của Mục Sư, đây là một ID trong nhóm dẫn đầu. Do đều là Mục Sư nên Lạc Lạc đương nhiên cũng chú ý tới.

Tiếp tục từ trong quyển sổ ghi chép nhìn xuống, Lạc Lạc lưu ý đến một hàng chữ. Chỗ này ghi rõ nhiệm vụ hạ Tác Đồ, người thuê dong binh đoàn đã đánh giá rằng: Có được Pháp Sư mạnh nhất.

Pháp Sư mạnh nhất....

Trước mắt bảng xếp hạng Level, đứng đầu bảng là một người có ID là Phiêu Lưu. Vấn đề là hiện nay kinh nghiệm cần để thăng cấp là quá lớn, do đó muốn kéo level để lấy ưu thế là cực không thực tế. Trang bị, độ thuần thục kỹ năng, những thứ này mới là nhân tố thể hiện thực lực, cho nên cái gọi là Pháp Sư mạnh nhất cũng chưa chắc là tên Phiêu Lưu có level cao nhất.

Ở đây đoán mò cũng không ổn, Lạc Lạc quyết định vẫn là liên hệ cái dong binh đoàn này rồi nói sau. Thế là cô mở bảng bạn bè ra, tìm cái tên "Hàn Gia Công Tử", thấy có online, Lạc Lạc liền gửi lời mời kết bạn.

"Xin chào..." Lạc Lạc gửi tin nhắn.

Khoảng nửa phút sau, bên kia mới có phản hồi: "Chào"

"Công tử tinh anh đoàn?" Lạc Lạc hỏi.

"Chuẩn"

"Có việc muốn nhờ mấy người, có thể gặp mặt nói chuyện không?" Lạc Lạc hỏi.

"Quán rượu Tiểu Lôi!"

"Được, lập tức đến" Lạc Lạc vui mừng đóng cửa sổ chat lại. Hàn Gia Công Tử nói chuyện thẳng thắn trực tiếp để lại cho cô ấn tượng tốt, người có cách nói như thế, xử lý sự tình chắc chắn không hề mề cẩu thả.

Quán rượu Tiểu Lôi nổi danh lòng lẫy. Lạc Lạc mặc dù còn chưa có đi qua, nhưng cũng biết chỗ.

Xuyên qua mấy con đường, chẳng mấy chốc đã đến mặt sau quán rượu Tiểu Lôi. Con hẻm nhỏ này không có người nào đi lại, có điều lại có một người nằm sấp mặt xuống đất.

Lạc Lạc vội vàng bước lại xem, một mùi rượu nồng nặc bay ra, người này còn ngáy nữa, đã ngủ say bà nó rồi.

Thì ra là uống quá chén. Lạc Lạc nhú nhú mày, không để ý tới nữa, vòng qua tiến vào quán rượu Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi nhiệt tình chạy tới tiếp đón: "Tiểu thư, muốn dùng thứ gì?"

"À, tui tìm người" Lạc Lạc nói.

"Tìm ai ạ?" Tiểu Lôi vẫn y nguyên nhiệt tình.

"Hàn Gia Công Tử" Lạc Lạc trả lời, đồng thời còn liếc nhìn cái nhân vật truyền kỳ Tiểu Lôi này, chẳng lẽ hắn quen biết tất cả khách tới uống rượu à.

Kết quả Tiểu Lôi mỉm cười chỉ tới một chỗ: "Ở bên kia"

"Cảm ơn..." Lạc Lạc có chút thất thần, vội nói cảm ơn, rồi đi tới chỗ đó.

Đưa tay vén rèm cửa, Lạc Lạc thấy bên trong có một người đang ngồi. Dung nhan Hàn Gia Công Tử giống như tiên nữ giáng trần ai gặp cũng ngạc nhiên. Lạc Lạc cũng nhìn không được giật mình, mới hỏi: "Hàn Gia Công Tử?"

"Lạc Hoa Vô Tình?" Hàn Gia Công Tử hỏi ngược lại.

Lạc Lạc gật gật đầu.

"Ngồi đi!" Hàn Gia Công Tử ra hiệu, rồi ngửa cổ lên gọi: "Tiểu Lôi!"

Tiểu Lôi lên tiếng: "Cần gọi thứ gì?"

"Dọn bàn cho trống chỗ một tí đi, tui có chính sự cần bàn" Hàn Gia Công Tử mỉm cười.

Tiểu Lôi nhanh nhẹn thu dọn bàn. Lạc Lạc chỉ cảm thấy quá thần kỳ, quán rượu Tiểu Lôi quả nhiên danh bất hư truyền, có thể phục vụ y chang ngoài đời. Cái nhân viên lau bàn trước mặt này thực sự là đại gia nhiều tiền nhất Thế giới song song trong truyền thuyết - Tiểu Lôi sao?

"Cho thêm ly nước" Hàn Gia Công Tử nói với Tiểu Lôi, cuối cùng lại hỏi Lạc Lạc: "Cô có muốn uống gì không?"

"Cũng một ly nước luôn đi!" Lạc Lạc trả lời. Quán rượu có nước! Đây là đặc sản hạng nhất của quán rượu này, chỗ khác không có, Lạc Lạc muốn thử xem nước trong quán rượu có cái gì thần bí.

Nước rất nhanh được bung tới, Hàn Gia Công Tử cầm lấy uống một hơi cạn sạch, Lạc Lạc nhẹ nhàng nhấp một ngụm, tinh tế thưởng thức.

"Nước chỉ là nước, cũng không có gì đặc biệt đâu" Hàn Gia Công Tử cười.

Lạc Lạc cười cười, bỏ ly xuống.

"Có nhiệm vụ gì, nói đi!"

"Dong binh đoàn các ông có bao nhiêu người?" Lạc Lạc trước tiên muốn hiểu rõ tình hình trước.

"Sáu người" Hàn Gia Công Tử trả lời.

"Ít như thế!" Lạc Lạc lấp bắp kinh hãi.

"Tinh anh đoàn, người cần tinh chứ không cần nhiều" (tinh là giỏi chứ không phải tinh tr... nha ^^) Hàn Gia Công Tử mỉm cười.

"Chỉ cần mấy người là có thể hoàn thành nhiệm vụ sơn tặc đầu lĩnh Tác Đồ?" Lạc Lạc hỏi.

"Ách, là tui tui..." Hàn Gia Công Tử phát âm "tui tui" có chút nhẹ, lộ ra phần yếu ớt.

Điểm nhỏ cảm xúc này đương nhiên Lạc Lạc không có phát giác, nhẹ gật đầu nói: "Có thể giới thiệu tui làm quen không?"

Hàn Gia Công Tử không đáp, thân thể dựa về sau khẽ nói: "Có thể nói trước nhiệm vụ mà cô cần thực hiện không, nếu như tui tui không có hứng thú thì

tui nghĩ cũng không cần phải giới thiệu đâu"

"À? Vậy dạng nhiệm vụ nào mấy người mới cảm thấy hứng thú?" Lạc Lạc nói.

"Nghe là biết khó có khả năng hoàn thành ấy" Hàn Gia Công Tử nói.

"Nhiệm vụ này của tui nhất định sẽ làm mấy người hứng thú" Lạc Lạc nói.

"Nói nghe một chút"

"Giúp chúng ta đối phó Tung Hoành Tứ Hải" Lạc Lạc chậm rãi nói ra những lời này. Kỳ thật lúc này cô ta đối với cái dong binh đoàn này đã không còn hi vọng nhiều như lúc đầu rồi. Cô ta thật sự không nghĩ tới đây chỉ là sáu người tạo thành một tiểu dong binh đoàn. Cho dù sáu người có thực lực xuất chúng đi chăng nữa, nhưng hiện tại trò chơi cũng mới bắt đầu, người chơi có trâu bò cỡ nào cũng sẽ không có chênh lệch quá lớn với những người khác. Tung Hoành Tứ Hải đem Trọng Sinh Tử Tinh hấp sạch sẽ, mà còn là đập phát chết luôn, có thể nói người chơi trâu bò nhất hiện tại, cũng không thể hơn cái này à nha?

Ai ngờ Hàn Gia Công Tử nghe đại danh của Tung Hoành Tứ Hải xong, lông mi cũng không nhúc nhích một chút, ngược lại hỏi một câu: "Là công hội được xưng mạnh nhất Cloud City hiện tại?"

Lạc Lạc gật đầu.

"Tụi nó rất nhanh sẽ xuống hạng rồi" Hàn Gia Công Tử vẻ mặt tươi cười.

"Là ý gì?"

"Bởi vì cô thuê dong binh đoàn tui tui đối phó tui nó" Hàn Gia Công Tử nói.

Lạc Lạc trừng lớn mắt, tên này cũng quá...

"Hiện tại tui chỉ cần biết rõ một chuyện" Hàn Gia Công Tử nói.

Lạc Lạc có chút buồn bực, cô ta cảm thấy sự tình cần bàn còn rất nhiều, Hàn Gia Công Tử cũng nên giải thích tình hình cụ thể dong binh đoàn của họ một chút chứ? Nếu không thì cũng nên báo ra một cái giá để mình biết rõ chứ.

Nhưng nghi vấn duy nhất của Hàn Gia Công Tử lại là: "Cô cần tui tui hành tui nó thành cái dạng gì?"

Lạc Lạc triệt để ngăn cản cả người, lúc ban đầu cô ta nghĩ, trước mời dong binh đoàn đã, nếu một không đủ thì mời vài cái, sau đó mới cùng công hội bọn họ cùng nhau thương nghị, chắc chắn đây cũng là cách nghĩ của Thất Nguyệt. Nhưng hiện tại người này, nghe khẩu khí của hắn thì dường như không cần phải gọi thêm người nào nữa, chỉ cần sáu người bọn hắn cũng đủ để hành nguyên một công hội người ta ra bã vậy.

Thấy Lạc Lạc nhất thời không nói gì, Hàn Gia Công Tử đột nhiên cười cười: "'Được rồi, tui biết rõ phải làm sao rồi"

"Ông biết rồi?" Lạc Lạc lại khề giật mình.

"Lạc Hoa Vô Tình... Ha ha, mục tiêu chủ yếu của cô, đương nhiên là Bất Tiếu rồi" Hàn Gia Công Tử cười nói.

Hàn Gia Công Tử này không phải người chơi bình thường. Lạc Lạc đưa ra kết luận, tối thiểu cũng là một tên thường xuyên chơi game, cho nên mới biết rõ sự tích Bất Tiếu và Thất Nguyệt Lưu Hóa.

"Có điều, chi giải quyết một tên Bất Tiếu chỉ sợ còn chưa đủ. Tung Hoành Tứ Hải thành viên trung tâm, toàn bộ tẩy trắng, như thế nào?" Hàn Gia Công Tử hỏi.

"..."

"Vậy thì như thế đi!" Hàn Gia Công Tử đứng dậy chuẩn bị bỏ đi.

"Đợi một chút" Lạc Lạc gọi lại.

"Sao vậy? Thế còn chưa đủ hả?" Hàn Gia Công Tử hỏi.

"Tui muốn hỏi một chút mấy ông định thu phí thế nào..." Lạc Lạc nói.

"Việc này...Đợi sau khi xong chuyện sẽ nói sau! Tui cũng không sợ mấy người bỏ chạy" Hàn Gia Công Tử cười nói.

Lạc Lạc suy nghĩ, đợi sau khi xong chuyện sẽ nói sau, ý không phải đang nói: nếu sự việc không thành thì cũng không chịu trách nhiệm sao? Chẳng lẽ tên này nói này giờ cũng chỉ là chém gió, qua hai ngày lại báo nhiệm vụ không thành hả?

"Tui sẽ liên hệ lại cô sau" Hàn Gia Công Tử lúc này nói xong đã đi ra khỏi phòng.

Nhìn dáng vẻ của hắn cũng không giống như đang giả bộ. Mặc kệ thế nào thì cái dong binh đoàn này có lẽ rất có thực lực, có thể hoàn thành nhiệm vụ Tác Đồ chúng tôi rất có sức chứng cứ có sức thuyết phục, hơn nữa bọn họ với Tung Hoành Tứ Hải cũng không có liên quan. Phải nghĩ biện pháp xác định lại để cho bọn họ hỗ trợ mới được. Lạc Lạc nhìn chăm chú lên ly nước trước mặt, mông lung suy nghĩ, đột nhiên bên ngoài truyền đến một tiếng hét thê lương: "Mấy cái này là ai gọi vậy!!!"

Lạc Lạc đứng dậy vén rèm cửa, đi ra ngoài lại thấy Hàn Gia Công Tử đang la hét trước quầy bar. Mà Tiểu Lôi vẫn y nguyên đáng tươi cười không thay đổi, bình tâm tĩnh khí mà trả lời vấn đề của Hàn Gia Công Tử: "Chính là tên Pháp Sư đi cùng ông đó"

"Thằng này!!!" Hàn Gia Công Tử hung hăng vỗ bàn một cái, thì ra thủ phạm là Cô Phi.

Lạc Lạc lặng lẽ đi đến phía sau hắn, liếc một cái vào hóa đơn, hít vào ngum khí lạnh.

Rượu mắc nhất hiện tại, bốn ly + một chai mang về. Ước chừng 200 vàng. Đây tuyệt đối là một khoản tiền lớn, cho dù đem túi tiền toàn bộ người chơi trong quán rượu ra cộng lại cũng chưa chắc có số tiền đó. Không hổ là Pháp Sư mạnh nhất, quả nhiên là ra tay bất phàm.

"Hiện tại... Chúng ta có thể bàn chuyện thu phí được rồi" Lạc Lạc đột nhiên cười nói.

Hàn Gia Công Tử quay đầu lại, nhìn cô ta rồi thờ dãi nói: "Vào trong rồi nói"

"Có thể giới thiệu tui với vị Pháp Sư này hay không?" Lạc Lạc vừa đi vừa hỏi.

"Đừng nhắc đến nó trước mặt tui!!!" Hàn Gia Công Tử sát khí ngút trời.

"Hắn có nickname là gì?" Lạc Lạc chấp nhất

"Vô sỉ chính là nickname của hắn!!!" Hàn Gia Công Tử đánh chết cũng không nói.

"Hất xì!!!" Vẫn còn nghiên cứu sự tích Thất Nguyệt Lưu Hỏa cùng Bất Tiếu, Cô Phi đột nhiên hất hơi một cái.

"Quái lạ, gần đây hất hơi đặc biệt nhiều" Cô Phi vuốt vuốt cái mũi, thì thảo tự nói.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Dong binh đoàn, xuất phát!

Dịch: WindDK

Ra khỏi quán rượu Tiểu Lôi, trên mặt Lạc Lạc vẫn treo nụ cười hài lòng.

Tuy cuối cùng Hàn Gia Công Tử vẫn không có vấn đề gì có nói ra thành viên dong binh đoàn gồm những ai, nhưng tối thiểu cô ta cũng biết được toàn bộ đều là nhân vật cấp 30 hung ác. Còn truyền thuyết về Pháp Sư mạnh nhất, Hàn Gia Công Tử chỉ nói một câu: "Hắn solo với sơn tặc đầu lĩnh Tác Đồ"

Trên thực tế, Cô Phi có thể solo với Tác Đồ, cũng do nhiều yếu tố trùng hợp mà tạo thành, có điều người ngoài lại không biết nội tình trong đó, chỉ nghe câu nói kia thì sẽ cảm thấy hắn thật trâu bò. Bởi vậy Lạc Lạc đối với dong binh đoàn này lại tràn đầy tin tưởng, nhất là truyền thuyết về vị Pháp Sư này. Nhưng chẳng biết tại sao, Hàn Gia Công Tử kiên trì không chịu nói ra tên tuổi của các thành viên, điều này là một thắc mắc duy nhất của Lạc Lạc. Nhưng mặc kệ như thế nào, tổ đội khủng bố này cũng đã được cô ta lôi kéo bằng cách thanh toán hóa đơn dùm Hàn Gia Công Tử. Tuy chưa nói đây là phí tổn cuối cùng, nhưng ít nhất cũng là một phần nhân tình. Hàn Gia Công Tử thuộc tính tự phụ tự kỳ tự đại ba thuộc tính quá rõ ràng rồi, loại người này, nhất định là không muốn thiếu nợ nhân tình của người khác. Cho nên Lạc Lạc hoàn toàn không hắn sẽ đổi ý.

Có điều nhiệm vụ cuối cùng cũng không phải là chém về cấp 1, điều này cũng không thể giải quyết được vấn đề. Quan trọng là phải để cho Tung Hoành Tứ Hải đừng tìm đến các cô gái Trọng Sinh Tử Tinh gây phiền phức nữa.

Một cái yêu cầu mơ hồ như thế mà Hàn Gia Công Tử cũng thực sự đáp ứng. "Yên tâm, tui sẽ làm cho thằng Bất Tiếu thật sự không cười được luôn." Câu cuối cùng Hàn Gia Công Tử nói với Lạc Lạc là vậy đấy.

Cụ thể bọn họ thực hiện thế nào thì hắn không có nói, chỉ là bảo bên phía Lạc Lạc yên tâm ngồi xem kịch vui thôi.

Hì vọng bọn họ có thể giải quyết hết thảy. Lạc Lạc nghĩ.

Tiền Lạc Lạc xong, Hàn Gia Công Tử lập tức bắt đầu chiêu tập thành viên, thuận tiện chuẩn bị tìm Cổ Phi tính toán nợ máu lần này, có điều nhìn danh sách bạn bè lại đánh thấy Cổ Phi online, thật sự là giận mà không cách nào phát tác được.

Mấy người rất nhanh tập hợp đủ lại quán rượu Tiểu Lôi. Trong đó Kiếm Quỷ là được Chiến Vô Thương khiêng về.

"Thằng này sao lại ngủ ở phía sau quán rượu vậy?" Chiến Vô Thương hỏi.

Không ai trả lời, còn Hữu Ca cố gắng nín cười. Kiếm Quỷ rõ ràng xin quên trời đất, quăng qua quăng lại mấy lượt vậy mà cũng chưa tỉnh, tiếp tục nằm trong góc ngủ say sưa.

"Là nhiệm vụ gì thế, nói nghe qua chút xem nào" Ngự Thiên Thần Minh nói chuyện.

Hàn Gia Công Tử nói sơ qua một tí. Câu chuyện của Thất Nguyệt Lưu Hỏa cùng Bất Tiểu là một chuyện khá nổi trong Game Online. Cổ Phi thì tạm thời không đề cập tới, như Hữu Ca bọn họ đều là người cao tuổi trong giới game online thì đều biết đến, cho nên rất dễ dàng làm rõ việc này từ đầu đến cuối.

"Muốn giết Bất Tiểu cũng không khó, cái khó chính là làm sao để hắn không dám lại đi gây sự với Trọng Sinh Từ Tĩnh. Cái này còn phải bàn bạc kỹ hơn, Hữu Ca, chú trước tiên đi tìm tình báo của Tung Hoành Tứ Hải với Bất Tiểu đi" Hàn Gia Công Tử nói.

Hữu Ca nhẹ gật đầu, lại nhìn về phía Ngự Thiên Thần Minh: "Ngự Thiên, chú bây giờ không phải đang gia nhập Tung Hoành Tứ Hải sao?"

"Anh sao biết rõ thế?" Ngự Thiên Thần Minh sửng sốt.

Ánh mắt mọi người đều nhìn hắn. Hiện tại muốn đối phó với Tung Hoành Tứ Hải, vậy mà không nghĩ lại có một tên Tung Hoành Tứ Hải ngồi đây.

"Đừng có nhìn tui như vậy, tui vào công hội chỉ là tùy tiện chơi đùa thôi" Ngự Thiên Thần Minh vội vàng giải thích cho mọi người lập trường của hắn.

"Hôm nay tại ven hồ Vân ngoại ô..."

"Hữu Ca tui phục anh rồi!" Ngự Thiên Thần Minh trợn mắt há hốc mồm, "Anh không hổ danh là chuyên gia tình báo, sao cái đánh gì cũng biết hết vậy?"

Hữu Ca vẫn treo nụ cười trên miệng.

"Có chuyện gì thế?" Hàn Gia Công Tử hỏi.

"Buổi chiều tại ven hồ Vân ngoại ô, có lẽ Tung Hoành Tứ Hải tổ chức đi quấy rối Trọng Sinh Từ Tĩnh, tui cũng có tham gia, cũng gặp được Thiên Lý nữa"

"Thiên Lý?"

"Hắn và một cô gái đi cùng nhau, hình như là người của Trọng Sinh Từ Tĩnh" Ngự Thiên Thần Minh nói.

"Sau đó thì sao nữa?"

"Sau đó thì sao? Đừng nói nữa, tui rõ ràng nghe nói Trọng Sinh Từ Tĩnh tất cả đều là người chơi nữ, nhưng mà buổi chiều đến đoạt bảo rương trừ cô bé kia thì chả còn ai nữa. Tui ở xa Bần Lén, không có chú ý xung quanh, sau đó lại bị người nào đó tập kích sau lưng đá văng xuống dốc, hôn mê bất tỉnh luôn, lúc tỉnh lại đã thấy Thiên Lý rồi. Tui thấy cô bé kia có quen với Thiên Lý, cho nên cũng mang bảo rương tặng cho cô ấy luôn." Ngự Thiên Thần Minh giải thích một lèo.

"Ai đánh chú?"

"Không biết nữa, hỏi Thiên Lý thì hắn nói cũng không thấy" Ngự Thiên Thần Minh nói.

"Kỳ quái, tập kích sau lưng chú rồi thì đánh chết luôn đi, còn chừa lại cái mạng cho chú làm gì?" Mọi người nhao nhao nói thảm.

"Hên thôi hên thôi!" Ngự Thiên Thần Minh cảm khái, đáy lòng rất cảm kích người đã đá hắn xuống núi, mà không ra tay lột sạch đồ của hắn.

Thế giới song song khi bị chết thì trừng phạt vô cùng nặng, sẽ bị sẽ trực tiếp rút cấp, hơn nữa còn tồn tại tỉ lệ rơi đồ trên người hoặc đồ trong balo. Cái quy tắc này cũng là vì người chơi mà thực hiện. Dù sao trò chơi chỉ mở một server (máy chủ) duy nhất. Tuy hiện tại còn đang hạn chế lượng người chơi, nhưng khi mà server thăng cấp, công ty trò chơi nhất định sẽ tìm cách thu hút thêm người chơi mới. Những người chơi mới này rõ ràng không cùng điểm xuất phát với những người hiện tại, do đó sẽ tạo ra tâm lý tiêu cực cho người chơi mới. Bởi vậy việc kinh nghiệm thăng cấp cần rất nhiều, tăng thêm trừng phạt tử vong, cũng là để người chơi già dặn kinh nghiệm không kéo ra khoảng cách quá lớn với người chơi mới.

"Tui nghe nói người của Trọng Sinh Từ Tĩnh toàn quân bị diệt rồi, như vậy xem ra chỉ có chú là thất bại thôi hả? Haha, có bị cấp trên quở trách không?" Hữu Ca cười nói.

Ngự Thiên Thần Minh cái mũi lập tức lệch ra: "Tên này cái gì cũng đều không hiểu, tui nếu không phải cho Thiên Lý mặt mũi thì làm sao cho cô bé kia mang bảo rương đi? Móa! Nói tui không nên chơi Cùng Thủ nữa! Mẹ đấy, vậy thì tui rồi hội là được"

"Đợi một chút, đừng nóng vội!" Hàn Gia Công Tử ngăn hấn lại.

"Sao vậy?" Ngự Thiên Thần Minh hỏi.

"Chú trước hết nằm vùng trong Tung Hoành Tứ Hải đi, có thể sau này sẽ có chỗ hữu ích" Hàn Gia Công Tử nói.

"Nằm vùng à!" Ngự Thiên Thần Minh lẩm bẩm nói.

"Được rồi, trước hết như vậy đi!" Hàn Gia Công Tử tuyên bố, "Nhiệm vụ lần này không thể so sánh với nhiệm vụ rác rưởi của hệ thống được, tất cả mọi người chú tâm một chút, làm tốt chuẩn bị. Còn có, thầy Thiên Lý online thì nói với hấn một tiếng."

"Còn tên này?" Hữu Ca chỉ chỉ Kiếm Quỷ nằm trong góc.

"Vô Thương ông nhặt được hấn ở đâu?" Hàn Gia Công Tử hỏi.

"Phía sau quán rượu" Chiến Vô Thương nói.

"Móa nó, sao không ai qua đường chơi chết nó cho rồi? Phế vật này, từu lượng kém như thế, sao có thể cùng tao lăn lộn được. Này này, Kiếm Quỷ, mày dậy nghe tao nói!" Hàn Gia Công Tử đánh hai cái vào đầu Kiếm Quỷ.

"Hai người từ từ nói chuyện, tui tui đi trước" Ba người không đành lòng xem tiếp, nhao nhao rời đi.

Cùng ngày Cố Phi cũng không có online tiếp, đến ngày kế tiếp, vừa online đã thấy Hàn Gia Công Tử khẩn cấp gọi. Cố Phi đoán chừng là sự việc đã bại lộ rồi, ôm túi tiền trong lòng đi tới quán rượu Tiểu Lôi. Hấn chẳng qua là chỉ đùa một chút với Hàn Gia Công Tử thôi, cũng không thật sự muốn chiếm chút tiền ấy.

Đi tới quán rượu, vào chỗ cũ, vém rèm lên, đã thấy năm tên ngồi ở đó, trong mắt Hàn Gia Công Tử rõ ràng mang theo sát khí. Trong nội tâm Cố Phi phát lạnh, cái này là ý gì? Chẳng qua chỉ là đùa một tí thôi, đem tất cả mọi người tới để lên án mình hả? Sờ sờ túi tiền, Cố Phi chuẩn bị giải thích: "Thật ra...!"

"Đang chờ ông đây nè!" Hàn Gia Công Tử quát, "Ông có thể bớt ra ngoài dạo chơi, ngồi trước máy tính làm việc có ý nghĩa?" (câu này chuẩn)

Cố Phi á khẩu không trả lời được, đây là cái logic gì?

"Được rồi, không lãng phí thời gian nữa, tranh thủ thời gian ngồi xuống, nghe Hữu Ca giới thiệu tình huống." Hàn Gia Công Tử nói,

Cố Phi thấy hấn không đề cập tới chuyện ngày hôm qua, trong nội tâm khen hấn rất cuộc cũng là một người đàn ông đích thực, không có tính toán chi li việc nhỏ. Sau khi ngồi xuống, lại đụng đụng bên người Ngự Thiên Thần Minh: "Giới thiệu cái gì thế?"

"Nhiệm vụ mới nhận" Ngự Thiên Thần Minh nói.

"À..." Cố Phi gật đầu.

Hữu Ca háng giọng một cái: "Bất Tiểu người này..."

"Cái gì?" Cố Phi hò hét, "Bất Tiểu?"

Mọi người nhìn qua hấn.

"Tui biết rõ người này" Cố Phi vội vàng nói.

"Mọi người ai cũng biết, ông là lỏi cái gì" Hàn Gia Công Tử nói, "E sợ người ta không biết chúng ta lên kế hoạch tiêu diệt hấn hả?"

Cố Phi vội vàng giảm thấp thanh âm xuống: "Chúng ta muốn tiêu diệt hấn hả?"

"Ông câm miệng lại trước đi! Nghe Hữu Ca nói." Hàn Gia Công Tử tuy không có nhắc chuyện tiền bạc, nhưng đối xử với Cố Phi vẫn rất khó chịu.

Hữu Ca một lần nữa háng giọng một cái: "Bất Tiểu người này cũng là một lão thành trong Game Online rồi. Quá khứ của hấn cũng không cần nhắc lại, có lẽ mọi người đều đã nghe qua. Lần này trong Thế giới song song, Bất Tiểu nghề nghiệp là Đạo Tặc, trước mắt level 30, trong bảng xếp hạng Đạo Tặc đứng thứ 11, là một trong bốn thành viên trung tâm của Tung Hoành Tứ Hải. Cách thức tăng điểm nghe nói là Sức mạnh, trang bị không biết, địa điểm train level sắp tới là Vân Hà sơn cốc ở phía tây Cloud City. Bình thường đều cùng thành viên công hội tổ đội cùng một chỗ, cơ bản không có thời điểm lạc đàn."

Hữu Ca dừng một chút, tiếp tục nói: "Vân Hà sơn cốc, quái vật level 40. Kiếm Quỷ, ông bình thường cũng ở chỗ đó luyện mà! Tại đây quái công cao thủ thấp, rất thích hợp cho nghề nghiệp Đạo Tặc có công kích cao, né tránh cao."

Kiếm Quỷ nhẹ gật đầu, cuối cùng bổ sung một câu: "Thiên Lý cũng ở chỗ đó luyện cấp đấy"

Hữu Ca khẽ giật mình, không tự chủ được nói ra: "Pháp Sư mà muốn vượt cấp đánh quái thì thung lũng mây mù phù hợp hơn! Chỗ đó quái di động chậm

chạp, ma phòng khá thấp, Pháp Sư bọn họ đều ở chỗ đó luyện cấp đấy"

"Ừ, lần sau tui đi xem thử" Cổ Phi nói.

Tất cả mọi người sững sờ mà nhìn qua Cổ Phi, Hữu Ca trấn định lại, nói: "Trước mắt tình huống là như thế, muốn điều tra kỹ càng hơn cần thêm một ít thời gian nữa"

"Đã đủ rồi, chúng ta trước cho hắn một đòn phủ đầu ra oai cái đã" Hàn Gia Công Tử nói xong, từ trong túi tiền móc ra một chồng vải rách, ném lên bàn: "Một người một cái."

"Cái này dùng để làm gì?" Cổ Phi cầm lên xem xét, chỉ là một miếng vải hình tam giác.

"Che mặt" Hàn Gia Công Tử nói

"Tại sao phải như vậy!" Cổ Phi khẽ giật mình.

"Nhiệm vụ lần này cũng không giống như lần trước, không phải đối phó với NPC tri độn, mà là người chơi. Giám định thuật trong trò chơi có thể xem xét level, nghề nghiệp, trang bị, nhưng lại không thể nhìn được tên của ông. Cho nên, chỉ cần che mặt lại là có thể giảm bớt phiền toái không cần thiết sau này" Hàn Gia Công Tử nói.

"Cái này cũng không cần đâu!" Mọi người đều có ý kháng cự.

Hàn Gia Công Tử hừ lạnh một tiếng: "Tên của mấy người tui cũng không có nói cho cô chủ. Nếu như mấy người cảm thấy điều này dư thừa không cần thiết, có thể không cần đeo. Nhưng tui nhắc nhở một câu, chỉ cần một người không đeo, có thể sẽ mang phiền toái đến cho tất cả mọi người. Vậy thôi, các người tự lựa chọn."

Một hồi trầm mặc, sau cùng Kiếm Quỷ dẫn đầu cầm lấy một cái, nhét vào túi.

Chiến Vô Thương, Hữu Ca, Ngự Thiên Thần Minh cũng lần lượt cầm lấy một cái. Cổ Phi do dự một hồi, cuối cùng cũng cảm thấy không nên liên lụy người khác, cho nên cũng cầm lấy một cái.

"Sao lại còn hai cái?" Cổ Phi sau khi cầm lấy một cái, lại phát hiện trên bàn còn dư hai cái.

Hàn Gia Công Tử đem hai cái còn lại thu hồi, nhàn nhạt nói: "Tui dung nhan tuyệt thế, hai cái cũng chưa chắc che nổi."

"Móa!" Mọi người than khóc.

"Được rồi, mọi người chuyển qua kênh chat của dong binh đoàn, tự chuẩn bị đi, sau đó tự đi tới Vân Hà sơn cốc."

Công tử tinh anh sáu thành viên, một lần nữa xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Chuẩn bị trước trận chiến

Dịch: WindDK

Rời khỏi quán rượu, sáu người đường ai nấy đi. Kiếm Quỷ cùng Chiến Vô Thương nói đi trước để sửa chữa trang bị, Ngự Thiên Thần Minh chuẩn bị bổ sung mũi tên, Hữu Ca trực tiếp lao tới Vân Hà sơn cốc, còn Hàn Gia Công Tử làm nhảm: "Mình cảm thấy hai cái có lẽ không đủ dùng, thôi thì đi làm thêm một cái nữa vậy"

Cổ Phi thì đi tới đại sảnh đấu giá. Trong tay còn hơn mười vàng, Cổ Phi chuẩn bị mua một món vũ khí tiện tay.

Thanh đao đồ trắng trước đó rất phù hợp với yêu cầu của hắn, chỉ tiếc cái này trong mắt người chơi là một kiện trang bị cực kỳ bình thường, bình thường đến nỗi chả có ai nghĩ sẽ mang ra sảnh bán đấu giá, Cổ Phi ở chỗ này tìm tòi một phen, kết quả tự nhiên là không thu hoạch được gì.

Cùng người chơi bình thường chọn lựa vũ khí bất đồng, Cổ Phi chú ý nhất là vũ khí nhỏ, quy cách, sức nặng vân...vân. Những điều này sẽ giúp cho hắn phát huy được tối đa công dụng của vũ khí. Đáng tiếc trong trò chơi chức năng tìm kiếm cũng không có phân biệt kỹ càng các hạng mục như vậy, cho nên Cổ Phi chỉ có thể tra từ đầu đến cuối mà thôi.

Mà như vậy thì lượng tìm kiếm là vô cùng lớn, cứ thế cho đến khi cửa sổ chat kênh dong binh đoàn đã loạn lên tin nhắn năm tên đã đến Vân Hà sơn cốc, Cổ Phi vừa mới tìm được một thanh đơn đao phù hợp cho mình.

Viêm Chi Tẩy Lễ, lực công kích so với đồ trắng mà Cố Phi đã sử dụng có hơi tăng lên, còn kèm theo thuộc tính 30% tỷ lệ gây ra sát thương hóa pháp.

Loại vũ khí này trong mắt người chơi bình thường chỉ là gân gà. Bởi vì trong thiết lập của Thế giới song song, trang bị kèm theo sát thương pháp thuật sẽ cùng thuộc tính nhân vật tương quan, nhân vật pháp thuật càng nhiều, sát thương pháp thuật kèm theo càng cao. Mà người dùng đao nhiều nhất là Chiến Sĩ, lại chẳng có nhiều pháp thuật, cho nên khi bọn họ lựa chọn hiệu ứng phụ thì chỉ chọn những loại hiệu ứng gây ra trạng thái xấu thôi. Ví dụ như đóng băng gây giảm tốc độ, điện giật gây ra tê liệt chẳng hạn. Còn loại hiệu ứng hóa này chỉ gây thêm tí sát thương, chả mang lại hiệu ứng gì khác, cho nên không có giá trị quá lớn.

Bởi vậy, một món có tỷ lệ xuất hiện hiệu ứng cao như vậy, chào giá 60 vàng mà chả có ma nào để ý tới. Như cực phẩm dao găm của Kiếm Quỷ, Hồi Úc Sương Chi, kèm theo tỷ lệ đóng băng cũng không hơn 10%.

Cố Phi cũng không rành rẽ lắm mấy cái tri thức Game Online chuyên nghiệp này, chỉ cảm thấy vũ khí này công kích không thấp, hơn nữa còn mang hiệu ứng phụ, đúng lúc là đối với chính mình sát thương thấp rất cần thiết, lúc này cũng không chút do dự liền mua luôn.

"Thiên Lý, ông sao còn chưa tới?" Năm người đều đã đến sơn cốc, nhưng không thấy Cố Phi phản ứng, Hàn Gia Công Tử bắt đầu vấn đề điểm danh.

"Ách, lập tức đến..." Cố Phi vừa lấy được Viêm Chi Tẩy Lễ. Thân đao nhuộm một màu đỏ sẫm, cầm trên tay có có một chút cảm giác nóng rực, không hồ là trang bị có kèm theo hóa hệ pháp thuật. Điều duy nhất tiếc nuối là đao này không có vỏ. Thế là Cố Phi dứt khoát bỏ nó vào balo, khi nào cần sẽ nhanh chóng rút ra.

Vừa chạy vừa nghe Hàn Gia Công Tử phê bình, thúc giục, Cố Phi cuối cùng cũng đặt chân tới Vân Hà sơn cốc. Hắn cũng đã ở chỗ này lăn lộn vài ngày rồi, nhưng cảm giác hôm nay khi tới đây có chút hưng phấn. Hắn gửi tin nhắn trong kênh: "Tui tới rồi, mọi người ở chỗ nào?"

"Lấy tảng đá lớn kê bên hồ đằng kia làm góc, căn nhà gỗ nát ở phía đông làm hướng 12h. Tui ở vị trí 1h, Kiếm Quỷ ở chỗ 4h, Ngự Thiên ở hướng 6h, Vô Thương ở chỗ 9h, Hữu Ca ở phía 10h. Còn ông... tìm đại chỗ nào đó núp vào đi, sẵn tiện che mặt lại." Hàn Gia Công Tử nói.

Cố Phi móc ra cái khăn che mặt, buộc lên. Khu vực này Cố Phi tương đối quen thuộc, khu luyện cấp 40, mà trước mắt người chơi chỉ tới cấp 30, có thể đánh quái vượt qua 10 cấp cũng rất ít người có thể làm được, hiện tại ở chỗ này cũng không có một bóng người. Cố Phi chui vào rừng cây, ẩn nấp trong đó.

"Đừng ra tay vội, đợi đối phương xuất hiện, xem xét đội hình của họ, rồi mới xác định chiến thuật, một lần hành động phải ăn chắc" Hàn Gia Công Tử nói.

Mọi người đều đồng ý.

Thế là cả bọn núp lùm chờ đợi buồn chán, trong sơn cốc hoàn toàn yên tĩnh. Cố Phi mân mê thanh Viêm Chi Tẩy Lễ chính mình mới mua, nhẫn nhịn xúc động muốn tìm quái để khai đao.

Núp lùm cũng đã nửa giờ, cả bọn có chút đứng ngồi không yên. Thế là quay sang kênh bỏ kênh chat đoàn đội: "Hữu Ca, tình báo của ông có đúng không vậy? Tụi nó có train level ở khu này không?"

"Không sai đâu!" Hữu Ca đối với tình báo của mình từ trước đến nay vô cùng tự tin.

Mọi người thấy lời cam đoan này mới im lặng chờ tiếp, 10 phút qua vẫn chẳng thấy ma nào, mọi người đã bắt đầu bùng cháy.

"Hay là tụi mình ở chỗ này luyện cấp một chút đi" Cố Phi nóng lòng muốn khai đao vũ khí mới của mình.

"Đến rồi, có người đến rồi!" Kiếm Quỷ gửi tin. Ánh mắt mọi người chuyển qua, đã thấy một đội đang tiến tới.

"O, nhiều vãi!" Ngự Thiên Thần Minh sợ hãi thán phục.

"10 người" Hữu Ca đã bắt đầu công tác tình báo, "Nhìn trang phục, xác định là hai cái Chiến Sĩ, một Pháp Sư, một Cung Thủ, ba Đạo Tặc, ba Mục Sư."

"Vị trí của ai có thể sử dụng giám định thuật được?" Hàn Gia Công Tử hỏi.

Bốn người đều lắc đầu, Cố Phi trả lời rất hùng hồn: "Tui không có giám định thuật."

Mọi người: "..."

10 người đã tiến vào sơn cốc, đi tới địa điểm đánh quái, bắt đầu triển khai đội hình luyện cấp.

"Có ai có thể tiếp cận xem xét không?" Hàn Gia Công Tử hỏi.

"Để tui đi thử." Kiếm Quỷ nói.

"Anh đang đợi câu này của chú đó" Hàn Gia Công Tử nói.

Kiếm Quỷ sử dụng kỹ năng tàng hình, men theo sườn núi tiếp cận đoàn đội đối phương. Trước mắt còn chưa có thứ gì có thể phát hiện kỹ năng tàng hình,

cho nên bọn đạo tặc đều cố gắng luyện kỹ năng rình mò này.

Chỉ có điều, Tiềm Hành chỉ cần có hơi chút gió thổi cỏ lay sẽ hủy trạng thái tàng hình, khi ở trạng thái Tiềm Hành mà sử dụng kỹ năng khác cũng sẽ hiện hình. Cho nên Kiếm Quỷ cũng chỉ có thể dựa vào Tiềm Hành tiếp cận gần với vị trí 10 người, sau đó tìm một chỗ ẩn thân để dò xét.

Hiện tại hắn đang tìm kiếm vị trí ẩn nấp, chính là tảng đá mà Hàn Gia Công Tử chọn làm tâm hồi này. Đi tới phía sau tảng đá, Kiếm Quỷ hiện hình, mọi người đều khẩn trương lên. Chỗ đó cách đội người kia khoảng 2m, chỉ cần bọn họ chạy tới 2 bước thôi là sẽ phát hiện ra Kiếm Quỷ. Mà kỹ năng tàng hình khi bị công kích hay bất cứ trạng thái bất lợi nào khác cũng sẽ không thể sử dụng được nữa. Đối với người chơi có kinh nghiệm mà nói, làm cho một Đạo Tặc không có cơ hội dùng Tiềm Hành là một chuyện dễ dàng.

Càng quan trọng hơn là, muốn dùng giám định thuật, hai mắt phải nhìn thẳng vào mục tiêu, mà lúc này Kiếm Quỷ lại núp ở phía sau tảng đá, tầm mắt đã bị che lấp. Muốn dùng giám định thuật phải lộ đầu ra, nhưng lại không biết được tình huống ở ngoài, Kiếm Quỷ làm sao biết được khi hắn lộ đầu lên lại gặp tình huống bốn mắt nhìn nhau?

Lúc này Cổ Phi cuối cùng cũng được chứng kiến tổ hợp hoàng kim truyền kỳ trong giới game thủ rồi.

Ở phía xa, tầm nhìn thoáng dần, Hàn Gia Công Tử lúc này đã biến thành hai mắt của Kiếm Quỷ. Hắn chú ý đến tầm mắt của 10 người đang đánh quái, sau đó mới phát ra mệnh lệnh chỉ huy Kiếm Quỷ. Kiếm Quỷ thò lên thật xuống chuẩn xác như lời của Hàn Gia Công Tử, hoàn mỹ nắm bắt 10 lần lộ hồng để thi triển giám định thuật. Sau đó đem kết quả gửi trong cửa sổ chat.

Tung Hoành Tử Hải không hổ là đệ nhất Guild lớn. Mười người này đi train level, có tám người level 30. Đương nhiên, cấp 30 này so với mấy người Kiếm Quỷ thì điểm kinh nghiệm chênh lệch vẫn tương đối lớn. Đáng tiếc, điểm kinh nghiệm cũng không có tác dụng gì trong đánh lộn cả, cái này là quy tắc của Thế giới song song rồi.

"Level không thấp, có điều trang bị thì..." Hữu Ca một bên nhìn phương thức 10 người đánh quái, một bên xem xét kết quả trong bảng chat, bắt đầu phân tích: "Hai tên cái chiến sĩ rất khó bị đập phát chết luôn, thoát nhìn chỉ sợ đều là thêm điểm thiên về thể chất máu trâu; Pháp Sư vũ khí không tệ, sức mạnh phép thuật rất cao, có điều phòng ngự khá mỏng; Cung thủ thì chẳng qua đi theo ăn bám kinh nghiệm thôi, không đáng kể; ba Mục Sư thì kỹ thuật đều giống nhau, chẳng qua nếu như tập trung hồi máu cho hai chiến sĩ thì khó giải quyết rồi. Còn ba tên Đạo Tặc, hai tên thì giống nhau, còn tên thứ ba có lẽ là Bất Tiếu, Kiếm Quỷ giám định thuật thất bại, xem ra level giám định thuật của hắn so với Kiếm Quỷ cao hơn."

"Ừ, Kiếm Quỷ, chú trước tiên Tiềm Hành đi." Hàn Gia Công Tử nói.

Kiếm Quỷ hướng về phía Hàn Gia Công Tử thủ thế "OK", sau đó sử dụng Tiềm Hành biến mất không thấy.

"Hấp 3 thắng Mục Sư đầu tiên, Hữu Ca, ông cảm thấy thế nào?" Hàn Gia Công Tử nêu ý kiến.

"Ừ, không thì hai tên chiến sĩ kia có uy hiếp quá lớn với tụi mình." Hữu Ca nói, "Có điều, trong ba tên Mục Sư có hai tên thêm điểm thể chất, đánh nhau thì có chút phiền toái. Vô Thương sử dụng Toàn Phong Trảm có thể hốt luôn được một tên, nhưng Kiếm Quỷ Bồi Thứ cùng Ngự Thiên Bản Lén đại khái cũng không đủ. Nếu như bọn họ nhận ra sớm rồi hồi máu cho nhau thì càng phiền toái."

"Xem ra muốn một lần ra tay mà xử luôn mười đứa thì không thể nào rồi." Hàn Gia Công Tử nói.

"Tui nghĩ không có khả năng" Hữu Ca thờ dài.

"Còn mấy đứa? Sao không ai nói gì vậy?" Hàn Gia Công Tử hỏi.

"Đã không thể một hơi ăn tươi thì xử lý từng người một đi!" Cổ Phi nói.

"Ừ?" Mọi người đợi Cổ Phi nói tiếp.

"Đội ngũ của bọn họ, có một chỗ thiếu khuyết khá lớn." Cổ Phi nói.

"Vậy sao?" Tất cả mọi người bắt đầu lưu ý tổ hợp mười người của đối phương.

"Pháp Sư phòng thủ thấp máu ít, mà Cung Thủ kia cũng khá mỏng" Cổ Phi nói tiếp.

"Nếu như đem Pháp Sư kia tiêu diệt, đội ngũ của tụi nó sẽ không còn khả năng công kích từ xa nữa." Hàn Gia Công Tử đã hiểu rõ ý tứ của Cổ Phi.

"Đúng vậy, dùng lực công kích của Ngự Thiên, chỉ cần một phát Bản Lén sẽ đem Pháp Sư kia tạch luôn." Cổ Phi vẫn không quên được phát Bản Lén hôm qua của Ngự Thiên Thần Minh.

Hữu Ca lại tính toán số liệu của Pháp Sư, sau đó đưa ra khẳng định: "Sẽ chết luôn! Trừ phi Ngự Thiên bắn không trúng"

"Nói giỡn à" Ngự Thiên Thần Minh khinh thường.

"Đột nhiên bị Cung Thủ Bản Lén, chắc chắn phản ứng của bọn họ là sẽ tìm công sự che chắn" Cổ Phi nói, "Thừa cơ hội này, Kiếm Quỷ Tiềm Hành đi qua đột nhiên tập kích, có thể xử lý được một tên Mục Sư."

"Chưa hẳn" Kiếm Quỷ nói, "Có lẽ tui sẽ hốt được hai thằng"

"Nhưng nếu vậy Kiếm Quỷ sẽ bại lộ." Ngự Thiên Thần Minh nói.

"Vậy thì chạy là được, bọn họ sẽ đuổi theo sao?" Cổ Phi nói.

"Còn một tên Cung Thủ" Ngự Thiên Thần Minh nói. Mũi tên của Cung Thủ chắc chắn sẽ nhanh hơn tốc độ chạy của Kiếm Quỷ.

"Lúc này có lẽ chú cũng sẽ sử dụng Bắn Lén một lần nữa rồi?" Cổ Phi nói.

"Cho nên" Cổ Phi tổng kết, "Chỉ cần dùng tốt Kiếm Quỷ Tiềm Hành cùng Ngự Thiên Bắn Lén là đầy đủ để xử lý toàn bộ đội ngũ này."

"Chú ý này ồ ồ đây" Hàn Gia Công Tử nói, "Có điều, mục tiêu của chúng ta là diệt đoàn của chúng, cho nên, sau khi Kiếm Quỷ cùng Ngự Thiên quấy rối bọn họ xong, mọi người đồng loạt xuất kích."

"Không có vấn đề gì!" Chúng nhân nói.

"Ngự Thiên, chuẩn bị!" Hàn Gia Công Tử phát ra lệnh công kích.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Cừu tử nhất sinh?

Dịch: Meo

Chỉnh sửa: WindDK

Ngự Thiên Thần Minh giương cung lấp tên, bày ra tư thế ngấm bắn.

Kỹ năng Bắn Lén được phát động, gào thét xẹt qua sơn cốc, lao vút tới cái ót của Pháp Sư đối phương.

"Quá tàn nhẫn, có cần phải bắn vào đầu thế không!"

"Chơi CS nhiều quá mà!"

Khi Pháp Sư đối phương đã đi tong, thành viên trong dòng binh đoàn nhao nhao nghị luận.

Bất thành linh bị công kích làm cho chín người còn lại của đối phương khê giật mình, bởi vì mũi tên tới đột nhiên, không có người nào nhận ra phương hướng công kích. Trong trò chơi, nhân vật vừa chết, thi thể cũng bay về điểm phục sinh luôn, cũng không thể dựa vào phương hướng xác chết nằm xuống mà xác định. Nhưng làm cho mấy người họ bất ngờ là, chín đứa còn lại cũng không bối rối loạn lên như Cổ Phi phỏng đoán, mà vô cùng tỉnh táo đưa lưng họ lại thành vòng tròn, quan sát kỹ càng cả bốn hướng, ánh mắt thăm dò mọi vị trí xung quanh.

"YAA.A.A...tổ đội này được huấn luyện nghiêm khắc à nha!" Cổ Phi đang núp lùm ở một bên thấy kế hoạch của mình không như ý muốn thì có chút ngạc nhiên.

"Kinh nghiệm phong phú, Bất Tiểu cũng không hổ là người chơi già dặn kinh nghiệm, xem ra những người này thường hay phối hợp với nhau rồi, cũng không phải một tổ đội tạp nham." Hàn Gia Công Tử thần nhiên nói.

"Vậy giờ xử lý thế nào?" Cổ Phi hỏi.

"Trước tiên chờ tụi nó chơi trò phòng thủ đi! Ngự Thiên, núp cho kỹ vào!" Hàn Gia Công Tử nói.

"Đương nhiên, tui hôm nay sẽ cho mọi người thấy cái gì gọi là Cung Thủ." Ngự Thiên Thần Minh vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện đẹp mặt hôm qua, bị mọi người khinh bỉ. Có điều ấn tượng của Cổ Phi về hắn có phần đổi mới rồi.

Hôm qua Ngự Thiên không có phát biểu ý kiến gì về bảo rương, nguyên nhân rất lớn chính xác là xem xét quan hệ của Cổ Phi cùng Tiểu Vũ. Khi biết Ngự Thiên bởi vậy mà nhận sự khinh bỉ, cảm giác đầu tiên của Cổ Phi là thẳng nhóc này sẽ giận chó đánh mèo lên người mình. Nhưng hiện tại xem ra, thẳng nhóc này hoàn toàn không có loại tâm tính này. Thì ra thẳng nhóc này cũng là một người đàn ông không chấp nhất việc nhỏ.

Sáu người lẳng lặng ngồi xem một màn cổ thủ của chín người, chán đến chết đi được, thế là Hàn Gia Công Tử đặt tình huống: "Các đồng chí, nếu như ngày nào đó chúng ta gặp được loại tình huống này, mọi người sẽ xử lý thế nào?"

"Trốn vào rừng cây" Đáp án ngay lập tức được đưa ra.

"Ừ, không tệ, cho nên, đồng chí Thiên Lý, ông chú ý nhiều hơn một chút" Hàn Gia Công Tử vừa mới nói xong, vòng tròn chín người đợi lâu không thấy động tĩnh gì, quả nhiên bắt đầu bảo trì đội hình như vậy lui dần về phía rừng cây.

"Ngự Thiên, Bản Lén cooldown(Thời gian hồi chiêu) xong chưa?"Hàn Gia Công Tử hỏi.

"Xong từ sớm rồi" Ngự Thiên trả lời.

"Được rồi, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, xuất kích!" Hàn Gia Công Tử đột nhiên ra lệnh một tiếng. Một đạo mũi tên lại lần nữa phá không lao tới, vừa đủ đập phát chết luôn Cung Thủ có đẳng cấp thấp nhất trong chín người Tung Hoành Tử Hải.

Nhưng một mũi tên này cũng làm bại lộ vị trí Ngự Thiên Thần Minh. "Ồ bên kia!" Một Chiến Sĩ đứng kế bên Cung Thủ đã hi sinh la lên, tám người cũng từ bỏ ý định tiến vào rừng cây, chạy nhanh tới chỗ mà Ngự Thiên Thần Minh mai phục.

Kiểm Quỷ lúc này cũng từ phía sau tảng đá chui ra, nhưng lại ở trong trạng thái tàng hình, tốc độ di chuyển giảm xuống khá nhiều, hoàn toàn không cách nào đuổi theo một đội hình đang toàn lực di chuyển cả. Mắt nhìn đối phương xẹt ngang qua, ngay cả một cơ hội cận thân cũng không có. Cho đến khi toàn bộ đội hình đối phương đã vượt qua mình, Kiểm Quỷ dứt khoát giải trừ trạng thái Tiềm Hành, thi triển kỹ năng Chạy Nhanh của Đạo Tặc cấp 30, trước đó còn di chuyển như rùa bò, bây giờ tốc độ lập tức tăng lên 15%, toàn lực đuổi theo tên Mục Sư đang lạch bạch phía sau đội hình địch.

Mục Sư kia đang chạy, bỗng cảm thấy phía sau có gì đó khác thường, nhưng không đợi hắn quay đầu lại, Kiểm Quỷ đã xuất ra một cái Bối Thử đâm vào sau lưng hắn.

"Ui da!" Mục Sư phát ra tiếng hét thảm. Đúng như Hữu Ca suy đoán, Bối Thử của Kiểm Quỷ còn không đủ để giết hắn tên Mục Sư cấp 30 này. Mà tên Mục Sư này cũng kinh nghiệm đầy mình, bị công kích liền thi triển một phép hồi máu lên người mình. Kiểm Quỷ vừa rút dao ra chém bồi thêm một nhát thì cũng vừa đúng lúc phép hồi máu bổ sung lên người tên Mục Sư này, cho nên hắn cũng tránh được cái chết. Trong lòng Kiểm Quỷ lo lắng, hai nhát không thể đem người ta lên báng, cho nên người ta đã phát hiện ra hắn, mà đối phương lại là Mục Sư, hồi máu tới sáng thì lấy cái đêch gì mà chém?

Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe được hai tiếng xé gió, Mục Sư nọ lại "Ui da!" một tiếng rồi ngã xuống, bên hông hắn cắm hai mũi tên. Nhìn qua hướng của Ngự Thiên Thần Minh, hắn đang giơ hai ngón tay hình chữ V lên với mình.

Kỹ năng cấp 24 của Cung Thủ: Bản 2 Phát.

Kiểm Quỷ cười cười, cũng giơ ngón tay cái lên với Ngự Thiên Thần Minh, sau đó cấp tốc lui lại phía sau.

"Hai ông đi giải quyết tên Cung Thủ kia đi!" Một người trong đội hình địch ra lệnh. Hai tên Đạo Tặc gật đầu, đồng thời đã thi triển kỹ năng Chạy Nhanh cấp 30 của Đạo Tặc, tăng tốc hướng Ngự Thiên Thần Minh chạy tới.

"Vãi! Chạy nhanh thế!" Ngự Thiên Thần Minh ngừng bắn lên, bắt đầu bỏ chạy, nếu để cho hai tên Đạo Tặc tiếp cận thì hắn chả còn cơ hội nào để phát huy nữa cả.

"Vô Thương, Hữu Ca, tiếp ứng Ngự Thiên" Hàn Gia Công Tử cũng ra chỉ đạo.

"Rõ, Ngự Thiên, hướng 9 giờ, tới nhà gỗ" Hữu Ca nói.

Đối phương còn lại ba Chiến Sĩ hai Mục Sư một, lúc này đang hùng hổ vọt tới Kiểm Quỷ.

Đạo Tặc nọ cũng thi triển Chạy Nhanh, tăng tốc đuổi theo Kiểm Quỷ, đồng thời nói với hai gã Mục Sư: "Đừng để hắn tàng hình!"

Hai gã Mục Sư lập tức phát động kỹ năng sát thương duy nhất của họ: Thánh Quang cầu.

Hai quả cầu màu trắng tinh khiết vừa rời khỏi, nhưng Kiểm Quỷ cũng thân đầy kinh nghiệm, vừa lui ra đã bắt đầu tàng hình rồi. Hai quả cầu cũng vì thế mà bay vào không khí.

"Móa!" Đạo Tặc nọ ý đồ muốn cùng Kiểm Quỷ solo chửi ầm lên, "Tất cả chú ý lên", hắn vừa nhắc nhở bốn người phía sau, vừa lui trở về chính giữa đội ngũ. Đồng thời hắn cũng la lên: "Các người là ai?"

"Á á!!" Trả lời hắn là hai tiếng hét thảm, Đạo Tặc nọ vội vàng quay đầu nhìn lại. Ở phía xa, hai vị Đạo Tặc đuổi theo Ngự Thiên Thần Minh đã muốn đuổi kịp, lại bất ngờ gặp một gã Chiến Sĩ tập kích phía sau căn nhà gỗ, trên người còn mang theo chúc phúc tăng sức mạnh của Kỵ Sĩ, đang toàn lực thi triển kỹ năng vừa mạnh vừa đẹp mắt nhất trò chơi hiện tại - Toàn Phong Trảm.

Hai tên Đạo Tặc này không ngờ lại gặp phục kích bất ngờ như vậy, do đó không thể tránh kịp, bị Toàn Phong Trảm của Chiến Vô Thương xoáy vào trong, còn Ngự Thiên Thần Minh ở phía sau thêm mắm thêm muối, dùng đầu gối cũng biết hai tên này lành ít dữ nhiều rồi. Sau đó từ phía sau xuất hiện một người cầm quyền trượng chuyên chức của Kỵ Sĩ, vỗ vỗ bả vai Chiến Vô Thương. Ba người sóng vai mà đi, bước tới chiến trường chính.

Đội ngũ mười người đi train level, chớp mắt đã tạch một nửa. Cho dù là ai thì trong nội tâm cũng phải rung động. "Các người đến cùng là ai!" Đạo Tặc điên cuồng hét lên.

Không ngờ trả lời hần lại mà một tiếng kêu thảm thiết.

Đội hình lại một lần nữa co rút lại thành vòng tròn năm người, một gã Mục Sư lần nữa bị Kiếm Quỷ bụm lên Bối Thứ. Có điều lần này hần đang thi triển hồi phục cho mình, không ngờ ăn phải công kích của Kiếm Quỷ thì trực tiếp về thành dưỡng sức.

"Chí mạng!" Cùng là Đạo Tặc, cho nên hần biết rõ sát thương của Bối Thứ là bao nhiêu, lại hiểu rõ chỉ số của Mục Sư phe mình. Vì vậy có thể một phát hấp chết, chỉ có thể là do chí mạng, hơn nữa sát thương chí mạng cũng không thấp. Đương nhiên, lần này Kiếm Quỷ chọn lựa tên Mục Sư thêm điểm toàn trí tuệ máu mỏng cũng là một nguyên nhân.

Kiếm Quỷ muốn rút lui đã không kịp, đối phương vốn đang tạo thành vòng tròn, cho nên cũng thuận tiện đem hần vây vào chính giữa.

"Hấp diêm hần!" Đạo Tặc nọ ra lệnh, gươm dao găm xông tới, đồng thời ánh mắt đã rơi vào dao găm của Kiếm Quỷ. Hiển nhiên đây là một thanh vũ khí có ti lệ chí mạng, là hàng cực phẩm à, nếu như rút ra thì quá tốt.

Thân bị hãm trong lớp lớp vòng vây, Kiếm Quỷ cũng không có ý định tránh né, mà cố gắng vung dao đâm vào tên Chiến Sĩ còn lại của đối phương. Ở xa Ngự Thiên Thần Minh cũng đã phát động viện trợ, một cái Bản Lén lại lần nữa gào thét tới, trực chỉ mục tiêu công kích của Kiếm Quỷ. Chiến Vô Thương cùng Hữu Ca cấp tốc chạy nhanh tới.

Mặc kệ như thế nào thì thắng này chết là cái chắc! Đối phương nghĩ như thế, cho nên công kích không dừng lại. Có điều khi tưởng rằng Kiếm Quỷ đã lăn ra tắt thở thì một luồng ánh sáng đã hiện trên người của hần. Mà Kiếm Quỷ hoàn toàn không quan tâm tới chuyện xung quanh, một mực cắn chặt tên Chiến Sĩ không nhả. Mục Sư đối phương cho rằng khi bị bọn Kiếm Quỷ toàn lực công kích sẽ chết không thể nghi ngờ, thì cũng không thi triển phép hồi máu lên người Chiến Sĩ, mà lại phụt ra Thánh Quang cầu muốn thể nghiệm cảm giết giết người ra sao, Chiến Sĩ nọ bị Kiếm Quỷ liên tiếp hai phát công kích, Ngự Thiên Thần Minh một cái Bản Lén, thế là không kịp trần trời mà về thành luôn rồi.

Còn Kiếm Quỷ khi bị công kích ngập tràn, đồng thời lập tức có một luồng ánh sáng hiện lên người hần. Kiếm Quỷ xoay người một cái, dao găm trong tay chắn ngang trước ngực, nhìn qua rất có khí phách.

Đối phương triệt để ngăn cản cả người, vừa rồi xem ra chỉ là hai cái phép hồi máu, nhưng lại nắm chắc thời gian đến không còn gì để nói.

Đạo Tặc cũng không phải là nghề nghiệp máu trâu, khi bị hai gã Chiến Sĩ, một gã Đạo Tặc hợp lực công kích, chỉ cần một lần là đủ để xóa sạch thanh máu của Kiếm Quỷ. Nhưng Mục Sư này lại sử dụng phép hồi máu vô cùng ảo diệu. Nếu để Kiếm Quỷ đồng thời cùng lúc ăn ba cái công kích, hần chắc chắn phải nằm xuống. Mục Sư này lại canh đúng khoảng thời gian chênh lệch giữa ba cái công kích để hồi máu, như thế cho nên thanh máu của Kiếm Quỷ cũng không bị xóa sạch.

Phép hồi máu này, sớm một chút hay muộn một chút đều không có hiệu quả, chỉ khi đúng vào trong khoảnh khắc này, mới có thể kéo lại một mạng cho Kiếm Quỷ. Cái này cũng không phải người chơi bình thường có thể đạt tới. Ba người quay đầu lại, thấy một bên không xa có Mục Sư đứng đấy, đang thi triển phép hồi máu lần thứ ba mang thanh máu của Kiếm Quỷ hồi đầy trở lại.

"Các người đến cùng là ai?" Đối phương đã lần thứ ba ném ra vấn đề này.

"Ngu, không thấy tại này che mặt hả? Còn hỏi là ai?" Hàn Gia Công Tử lạnh lùng nói, sau đó bước tới, ngăn cản đường lui của đối phương.

Mà Chiến Vô Thương cùng Hữu Ca cũng đã chạy tới, Ngự Thiên Thần Minh ở phía xa giương cung cài tên chuẩn bị sẵn sàng.

Không ai lên tiếng, mọi người đều ăn ý đồng loạt ra tay, chỉ còn sót lại một gã Chiến Sĩ cùng một gã Mục Sư rất nhanh chóng mà hi sinh oanh liệt, còn tên Đạo Tặc còn lại dưới công kích của Kiếm Quỷ lại biến mất không thấy đâu.

"Biến mất?" Kiếm Quỷ chấn động. Biến mất hiệu quả cùng Tiềm Hành hoàn toàn đồng dạng, bất đồng duy nhất là có thể sử dụng trong mọi tình huống. Cái này cũng không phải là kỹ năng trước mắt Đạo Tặc có thể dùng.

"Là quyền trực kỹ năng" Hữu Ca nhú mày. Quyền trực kỹ năng phát động kỹ năng, chỉ cần sở hữu thì có thể dùng được kỹ năng của quyền trực đó, không bị hạn chế level hay độ thuần thực kỹ năng, có thể là một kỹ năng xa lạ nào đó cũng được, quan trọng nhất là đều phát động ngay lập tức.

"Móa!" Hàn Gia Công Tử tức giận. Rất hiển nhiên, người này chính là mục tiêu quan trọng nhất lần hành động này: Bất Tiếu. Nhưng mọi người tính toán ra sao thì cũng không ngờ đến tên này lại sở hữu quyền trực cao cấp đến vậy.

Cuối cùng lại để cho BOSS cuối chạy mất. Đây là việc chán nản nhất khi chơi game đó.

Mọi người nhìn qua phương hướng lối ra sơn cốc, Bất Tiếu này đã có thể nghênh ngang rời đi rồi. Đột nhiên, thân ảnh Cổ Phi từ trong rừng cây hiển hiện. Hàn Gia Công Tử tự nhiên giận dữ, thẳng này rõ ràng lúc này mới hiện thân.

Đang chuẩn bị mắng cho một trận, lại thấy cánh tay của Cổ Phi nhấc lên, trường đao đỏ sậm trong tay giờ ra ngang thân.

"Ông định đi đâu?" Cổ Phi mỉm cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Sát thương pháp thuật kèm theo

Dịch: WindDK

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, cho rằng thần kinh của Cố Phi không bình thường, bằng không cũng không đứng nói chuyện với không khí? Vậy mà Cố Phi lại còn bước tới hai bước, Viêm Chi Tây Lễ trong tay vẫn đặt ngang trước mặt: "Nói ông đấy! Còn chạy!"

Hàn Gia Công Tử vừa muốn mở mồm chửi lên, thì thấy ngay trước thanh đao của Cố Phi lại dần dần hiện lên một bóng người, đang trợn mắt há hốc mồm mà nhìn vào Cố Phi. Đúng là cái tên đang chạy trốn, Bất Tiếu.

Trong sơn cốc hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người về mặt mà nhìn qua Cố Phi, chỉ có Kiếm Quỷ biểu lộ tự nhiên hơn một chút, đây không phải là lần đầu tiên hắn trải nghiệm chuyện này.

"Trò lại" Cố Phi nhàn nhạt nói.

Bất Tiếu đột nhiên nở nụ cười. Hắn đã sử dụng giám định thuật với Cố Phi, tuy rằng không biết tại sao thằng này lại phát hiện ra mình, nhưng không thể nghi ngờ đây lại là một tên Pháp Sư toàn thân trang bị rác rưởi, cấp độ cũng khá cao đấy, nhưng trong tay lại mang một thanh đao, còn gọi là cái gì mà Viêm Chi Tây Lễ.

Làm gì vậy? Hù nhau à? Bất Tiếu lúc này đã hoài nghi Cố Phi đang chơi trò mèo mù đưng với chuột chết, đang giả thần giả quỷ ra hù cho mình té tiểu trong quần đấy. Thửa lúc năm người khác còn cách xa chỗ này, Bất Tiếu không chút do dự bắt đầu công kích về phía Cố Phi.

Khoảng cách gần như thế, đối phó với một Pháp Sư, chỉ là việc đơn giản như trở bàn tay mà thôi. Nếu có thêm Mục Sư bên cạnh cũng khó mà cứu kịp. Nếu là ai ở trong tình huống này cũng sẽ nghĩ như thế, Bất Tiếu cũng không ngoại lệ. Bọn người Hàn Gia Công Tử cũng là như thế, lúc này đang sốt ruột mà chạy qua cứu viện.

Ai cũng không có ngờ tới Cố Phi lại tùy tiện lui về sau một bước, một chém của Bất Tiếu lại nhằm vào không khí. Cánh tay hắn cong lại, Viêm Chi Tây Lễ vút tới trả đòn lại Bất Tiếu.

Đòn thế sắc bén khiến cho Bất Tiếu không thể ngờ tới, trong lúc bối rối lại vội vàng vung dao găm ra ngăn cản. Đây là kinh nghiệm mà người chơi trải nghiệm trong trò chơi này tới bây giờ phát hiện ra được: cứ không phải đối phương phát ra công kích thì sẽ trừ máu.

Những người chơi lão làng hôm nay đã phát hiện ra một vấn đề, để phát huy công kích có sát thương lớn nhất, cần phải nắm vững thời cơ công kích, tư thế ra đòn, vận văn, mà muốn làm cho công kích của đối phương bị MISS, thì cũng cần người chơi phải né tránh hoặc làm động tác đón đỡ. Nếu như ưỡng ngực ra lấy cứng chọi cứng, đó là 100% sẽ bị trúng sát thương, hoàn toàn không có tình huống mà người này có chỉ số né tránh cao, người kia chỉ số chính xác thấp mà gây ra MISS cả.

Sự phát hiện nho nhỏ ấy đối với Cố Phi mà nói đương nhiên không tính là cái gì cả, hắn từ lúc vừa mới bắt đầu chơi đã ôn tư thái như thế rồi.

Hiện tại, tình huống của hắn cùng các người chơi khác có chút đối lập nhau. Người chơi khác thì không có mang trong mình ý thức né tránh, hoặc là do không nhìn rõ công kích của đối phương, cho nên khó lòng mà vận dụng để né tránh hoàn toàn công kích của người khác. Còn Cố Phi, ý thức né tránh đầy đủ, cũng nhìn rõ được công kích của đối phương, chỉ có điều nhân vật lại không đủ điểm nhanh nhẹn để né tránh, chân yếu tay mềm do thiếu điểm sức mạnh mà thôi.

Người chơi bởi vì vấn đề của bản thân, cho nên không đủ năng lực để phát huy hoàn toàn thiết lập trong trò chơi.

Cố Phi lại bị số liệu trong trò chơi hạn chế, cho nên không thể phát huy hoàn toàn sức mạnh của bản thân.

Thình thoảng một số công kích, trong mắt của Cố Phi là thấy rõ hoàn toàn, nhưng mà thân thể lại theo không kịp tiết tấu, làm cho né tránh thất bại, loại tình huống này mà xảy ra đều làm cho hắn vô cùng phiền muộn.

Có điều gặp phải tên này, ưu thế của Cố Phi thật sự là quá rõ ràng rồi.

Con dao găm của Bất Tiếu chắn ngang qua, cho rằng hắn đã chặn được chiêu của đối phương rồi. Có điều chiêu của Cố Phi không đơn giản chỉ là chém tới, hắn lại biến đổi chiêu thức, làm cho khi sắp chạm vào dao găm của Bất Tiếu, thanh đao của hắn lại khê cong qua, biến đổi phương hướng, chém vào bên hông của Bất Tiếu.

Thanh đao đỏ sẫm lóe lên, một vầng sáng xẹt qua thân đao, phảng phất giống như là bốc cháy lên, cuối cùng hội tụ lại tại vị trí mà Bất Tiếu bị chém trúng, 30% tỷ lệ công kích hỏa pháp đã xuất hiện.

Tuy Cố Phi cũng không thêm qua điểm trí tuệ, nhưng Pháp Sư lại có tỉ lệ phát triển trí tuệ khá cao, đây là ưu thế do việc hi sinh phát triển Sức Mạnh và phát triển thể chất để đổi lấy. Theo level tăng lên, pháp thuật của Pháp Sư sẽ cao hơn nhiều so với các nghề nghiệp khác. Sát thương hệ hỏa gây ra lúc này, nếu so sánh cùng với việc Chiến Sĩ bình thường gây ra thì không cùng một cấp độ.

Bất Tiểu ăn hết một đao kia, dựa vào chỉ số phòng ngự thì cũng không phải đặc biệt khó chịu, nhưng ngay sau đó lại sinh ra sát thương hệ hỏa làm cho hắn chịu khổ không nhỏ. Đao Tặc cũng là nghề lượng máu bèo bọt, lúc này thanh máu đã bay hơi mất một nửa. Trong lúc còn kinh hãi, đao thứ hai của Cổ Phi đã bỏ tới.

Bất Tiểu giờ dao găm muốn ngăn cản, nhưng không thể nào có thể chặn được biến chiêu của Cổ Phi được. Viêm Chi Tẩy Lễ lại một lần nữa xẹt ngang qua, đáp lên vai của hắn.

Trong lòng Bất Tiểu kinh hoàng, hắn chỉ còn có thể nhắm mắt chờ chết. Ai ngờ lần này hỏa pháp cũng không có phát động, trong nội tâm đã thở phào nhẹ nhõm, có ngờ đâu đao thứ ba của Cổ Phi lại tới lần nữa.

Liên tiếp không ngừng công kích bay vào, căn bản đây chính là phong cách của Đao Tặc, Bất Tiểu lúc này đã không còn nói nên lời. Lúc này hắn hoài nghi có phải mình đã giám định nhầm hay không, hoặc là do đối phương có mang theo trang bị chống lại giám định thuật. Kính hoa thủy nguyệt mê hồn đại pháp? Chưa bao giờ nghe nói tới kỹ năng loại này à!

Đao thứ ba Bất Tiểu căn bản cũng không còn chống cự, chỉ giờ cánh tay lên với ý đồ kéo tấm che mặt của Cổ Phi xuống. Cổ Phi đương nhiên không có thể cho hắn như ý nguyện, vừa lách mình né tránh, vừa hạ đao chém lên người Bất Tiểu.

Sát thương hệ hỏa lại một lần nữa phát động, ánh lửa lóe lên lập tức nuốt chửng Bất Tiểu, đột nhiên một vầng sáng trắng lại lóe lên đầu của hắn.

Hồi phục thuật!

Sinh Mệnh của Bất Tiểu được cái phép hồi máu này cứu chữa. Hắn ngoài ý muốn quay đầu lại nhìn về phía vị Mục Sư duy nhất ở đây: Hàn Gia Công Tử.

Cổ Phi cũng đình chỉ công kích, nhân vật sắp bị mình hấp chết, đột nhiên lại cứu về, hiển nhiên đây là hắn có lời muốn nói. Hữu Ca Chiến Vô Thương bọn họ vốn là muốn chạy tới hỗ trợ, có điều lại thấy Cổ Phi cầm đao hấp gần chết đối phương. Pháp Sư cầm đao chém Đao Tặc, đây là lần đầu tiên mấy bô lão trong game online này chứng kiến, cho nên nhất thời chưa tiếp thu nổi. Mà dựa theo quan niệm truyền thống của bọn họ, cái này lại khiến họ nghĩ mình bị hoa mắt cũng không chừng.

Khi bọn họ còn hoảng hốt, ba đao của Cổ Phi đều bỏ xong, hồi phục thuật của Hàn Gia Công Tử cũng đã dùng xong, mấy người bọn họ mới hồi phục tinh thần, vội vàng chạy tới đem Bất Tiểu vây lại chính giữa.

Bất Tiểu là mục tiêu cuối cùng của bọn họ, có điều ánh mắt của họ lại tập trung trên người của Cổ Phi.

Chỉ có Hàn Gia Công Tử lập trường coi như kiên định, nhìn qua Bất Tiểu ôn hòa hỏi: "Bất Tiểu?"

Bất Tiểu nhẹ gật đầu, bắt đầu nhìn quanh đánh giá mấy tên cướp đường này. Đều mang đồng phục che mặt màu đen. Mà tên nói chuyện với hắn, có vẻ không chỉ che một cái. Xét tình huống thì người nói chuyện có vẻ là thủ lĩnh nhóm khủng bố này rồi, chẳng lẽ đeo nhiều cái là tiêu chí của thủ lĩnh? Bất Tiểu bị một Pháp Sư phát hiện trạng thái tăng hình vậy đánh, lại còn gặp một Mục Sư đeo nhiều tấm che mặt, trong đầu lúc này toàn là dấu chấm hỏi, đầu óc mờ mịt.

"Biết tụi này là ai không?" Hàn Gia Công Tử nói.

Bất Tiểu lắc đầu.

"Vậy thì tốt." Hàn Gia Công Tử thở dài một hơi.

"Đừng nói nhảm nữa" Kiếm Quỷ mắt tròn trắng.

Hàn Gia Công Tử nhẹ gật đầu, ngón tay chỉ Bất Tiểu nói: "Mày, công hội Trọng Sinh Từ Tinh đã nghe nói qua chưa?"

"Tụi bây?" Bất Tiểu cả kinh. Cả người ngoài cũng biết sự tích hắn và Thất Nguyệt, thân là nhân vật chính không lẽ không rõ ràng. Ai ngờ Hàn Gia Công Tử lại nói tiếp: "Tao không biết mày đối với Trọng Sinh Từ Tinh có ý kiến gì, nhưng mà tao có hai em gái ở trong công hội đó, cho nên, nếu như mày tiếp tục tìm Trọng Sinh Từ Tinh gây phiền toái... thì tụi tao sẽ tìm mày gây phiền toái, hiểu chưa?"

Bất Tiểu không nói tiếng nào.

Hàn Gia Công Tử cũng không có buộc hắn trả lời, chỉ tiếp tục thân nhiên nói: "Chuyện ngày hôm nay là cảnh cáo cho mày. Xong rồi đó, tụi bạn của mày đã tạch hết rồi, tụi này vì mày tới, cho nên cũng không có lý do thả mày đi, cho nên..." Nói xong hướng bên cạnh nhảy mất ra đầu, Kiếm Quỷ tiến lên một bước, dao găm vung vẩy một hồi, trước ánh mắt kinh ngạc của Bất Tiểu, tiến hẳn về thành đường sức.

"Kết thúc công việc!" Hàn Gia Công Tử nói.

Mọi người gật gù, đột nhiên vọt tới, giữ chặt Cổ Phi, Hữu Ca khẽ vươn tay đem tấm vải trên mặt hắn kéo xuống.

"Làm gì vậy?" Cổ Phi bất ngờ, cho nên cũng không phòng bị, nếu không sao lại nói bằng hữu khó phòng bị hơn địch nhân!

"Đúng là Thiên Lý rồi!" Ngự Thiên Thần Minh kêu to.

"Nói nhảm!" Cổ Phi phì cười.

Hàn Gia Công Tử giật ba miếng vải của mình xuống, lại nắm đầu Cổ Phi ngó trái nhìn phải. Cổ Phi muốn phản kháng, có điều Chiến Vô Thương lại đang giữ chặt hắn, cho nên hắn cũng không có khí lực mà giãy ra.

Hàn Gia Công Tử nghiên cứu mặt Cổ Phi một hồi, hỏi Hữu Ca: "Trong trò chơi có mấy loại kỹ năng cải trang hay sửa đổi khuôn mặt không?"

"Hình như không có!" Hữu Ca đối với tình báo của mình luôn tràn đầy tự tin, mà lúc này lại khá do dự, cho nên hắn cũng bước tới nghiên cứu mặt của Cổ Phi.

"Này, đủ rồi nha!" Cổ Phi nói.

"Thật là Thiên Lý rồi" Hữu Ca nói.

"Tui cũng nghĩ vậy" Hàn Gia Công Tử nói.

Chiến Vô Thương buông Cổ Phi ra, Cổ Phi đem thanh đao nhét trở vào túi. Những người khác vẫn như xem xiếc khi nhìn hắn chăm chăm.

"Thiên Lý ông thêm nhiều điểm Nhanh Nhẹn phải không?" Hữu Ca hỏi. Đây là lần đầu tiên thành viên dong binh đoàn chứng kiến thân thủ của Cổ Phi, ngoại trừ Kiếm Quỷ ra.

Cổ Phi nhẹ gật đầu: "Ừ, toàn bộ thêm vào nhanh nhẹn"

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

"Cái này là do ông...tự suy nghĩ tới hay sao?" Hữu Ca cẩn thận từng li từng tí mà nói. Hắn bắt đầu có chút hoài nghi Cổ Phi có phải là nhân viên nội bộ của công ty phát hành trò chơi hay không, nắm giữ rất nhiều tư liệu số liệu công khai của trò chơi, nếu không ai lại ở vào lúc trò chơi mới bắt đầu, mà lại làm chuyện ngược đời sử dụng Pháp Sư cộng toàn nhanh nhẹn như vậy?

"Nói cái gì vậy!" Cổ Phi giải bày việc hắn lựa chọn Pháp Sư là một sự nhầm lẫn tai hại. Trong đó không thể thiếu việc rất bất mãn với việc sống trong thân thể một Pháp Sư yếu đuối. Việc này dẫn tới một thanh niên không phải Pháp Sư nhưng rất thích Pháp Sư như Ngự Thiên Thần Minh bất mãn: "'Móa, Pháp Sư có cái gì không tốt, luyện nhân vật như anh vậy là chà đạp Pháp Sư!'"

"Ài...i..." Cổ Phi thờ dài, "Việc người lớn, con nít không hiểu nổi đâu"

Ngự Thiên Thần Minh tức đến méo mồm.

Những người khác cũng có chút kỳ quái: "Thiên Lý vậy mà lại chung tình với Võ Sĩ như vậy"

"Bởi vì, bản thân tui là một võ sĩ nghiên cứu võ thuật mà" Cổ Phi nói.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Không biết tốt xấu

Dịch: WindDK

"Công phu?"

"Võ Sĩ?"

"Nghiên cứu?"

Mọi người vừa lặp lại lời nói của Cổ Phi, vừa nhìn nhau cười cười.

Loại vẻ mặt này Cổ Phi thấy nhiều lắm. Mỗi khi mình rêu rao về trình độ võ công của mình ra, bọn họ sẽ trở cái loại biểu cảm này với mình. Nhưng bây giờ là Game Online, Cổ Phi sẽ chứng minh cho họ thấy mình không chém gió, thế là hắn bắt đầu múa may Viêm Chi Tẩy Lễ trong tay của mình, bày ra một tư thế, rồi nói với mọi người: "Mấy người coi chiêu này của tui nè, cái chiêu này có bốn loại biến hóa, nếu như..."

"Được rồi được rồi! Giờ cũng không phải lúc biến chiêu, mà biến đổi trang phục đi, địch nhân sắp tới rồi đó" Hàn Gia Công Tử nói.

"Đổi đồ?" Cô Phi khó hiểu.

"Tất cả mọi người đổi lại trang bị khác đi" Hàn Gia Công Tử quay sang bốn người còn lại nói.

Bốn người gật đầu, chớp mắt đã đổi thành đồ bình thường khác. Hữu Ca giải thích cho Cô Phi: "Tuy chúng ta đều bịt mặt, nhưng nếu đối phương sử dụng giám định thuật là có thể biết được trang bị của chúng ta rồi, mà level giám định thuật của Bất Tiểu còn khá cao nữa. Như Hồi Ước Sương Chi của Kiếm Quý, là thứ cực phẩm mà người nào thấy qua sẽ không dễ quên được. Cho nên mọi người mới đổi trang bị khác để đối phương khó lòng nhận ra."

Cô Phi gật gù: "Nhưng tui chỉ có bộ này thôi."

"Ông cũng không cần đổi nhiều" Hàn Gia Công Tử nói, "Gỡ cái mũ rom ra, quăng đôi giày rách đó đi, dép luôn cái thanh đao cùi bắp đó nữa, ăn mặc như một Pháp Sư bình thường là được rồi."

Cô Phi làm theo lời, Hàn Gia Công Tử lại nói tiếp: "Nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, hiện tại giờ mới chỉ là bắt đầu thôi. Bất Tiểu cũng lăn lộn giang hồ nhiều năm rồi, sẽ không dễ dàng bị dọa lui đâu, tui đoán hắn sẽ trả thù đấy."

Hữu Ca cũng đồng ý: "Huống chi hắn còn có Tung Hoành Tứ Hải để dựa hơi, tui đoán khi nãy tụi mình vừa công kích thì hắn đã gọi cứu viện rồi."

Ngự Thiên Thần Minh gật đầu: "Ừ, hắn đang kêu gào trong kênh công hội nè."

"Có điều tụi mình cũng làm nhanh gọn, bọn chúng cũng không đủ thời gian gọi người." Hàn Gia Công Tử nhìn đồng hồ rồi nói, "Mọi người tách ra đi, đi tới Nông trường phía tây Cloud City, trà trộn vào đoàn người chơi bình thường luyện cấp. Khi gặp được người của Tung Hoành Tứ Hải, nhớ theo dõi hành tung của họ, cửa sổ chat đừng tắt, phải mở để theo dõi tin tức."

Mọi người gật đầu, ra khỏi son cốc liền chuẩn bị đường ai nấy đi.

"Này! Mọi người ơi, ai có hứng thú học võ thuật hôn?" Cô Phi hô.

"Sau này sẽ thỉnh giáo" Hàn Gia Công Tử vỗ vỗ hắn, quay đầu lại: "Giải tán."

Sáu người lựa chọn con đường cho riêng mình, tóm lại là không đi đường lớn nối giữa son cốc Vân Hà và Cloud City.

Kế bên Vân Hà son cốc chính là Nông trường. Tại đây là bãi train cấp 25-30, là nơi mà người chơi bình thường hiện nay tụ tập đông nhất, tiểu quái căn bản là cung không đủ cầu, cho nên sẽ không tránh khỏi tình huống đoạt quái. Thế là ở đây lập nên một quy định bất thành văn: Ai cướp quái, mọi người sẽ cùng hấp diêm hắn.

Đây cũng không phải là do người chơi đều là công dân gương mẫu tự giác hành động, chỉ là mọi người đều nghĩ nhiều người còn hơn ít người, nếu có người bị chỉ trích, thì người xung quanh cũng vui vẻ mà xáp lại hành hung kẻ. Cục diện này cứ tiếp tục mãi, ở đây người đoạt quái đã tuyệt chủng, mà người bị vu khống càng ngày càng nhiều. Những người bị vu khống thường có đặc điểm chung, đó là: Mạnh hơn người khác.

Người chơi mạnh mẽ giết quái càng dễ, cho nên đại bộ phận người chơi bình thường GATO. Thế là một người nào đấy la làng lên: "Hắn đoạt quái", người chơi mạnh mẽ cũng không thể chống cự được hai chục thằng vây quanh, có giải thích cũng éo ai thèm nghe, thế là đánh tan biến như làn gió trên miền đồng cỏ.

Nông trường, thật sự là một địa phương rất âm u.

Hữu Ca nói sơ qua về tình huống khu vực này cho mọi người trong kênh dong binh đoàn, nhắc nhở mọi người cũng đừng gây chú ý quá, tìm đại một con quái giả vờ giả vệt là được rồi, mọi người gật đầu đồng ý.

Đi vào Nông trường, Cô Phi nhìn quanh, nhận ra mọi người đang trà trộn. Bọn họ đều vô ý thức đứng gần đường lớn nối liền son cốc Vân Hà, nếu người của Tung Hoành Tứ Hải tới, chắc chắn phải đi ngang qua đây.

Cô Phi xem xét xung quanh, đều thấy bọn họ làm theo lời Hữu Ca, cầm vũ khí rách nát nhất, tìm mục tiêu xàm xàm mà đánh, Cô Phi lúc này cũng móc ra pháp trượng của hắn, có điều cũng đánh có xài phép thuật, mà cảm như cây côn đập đập vào đầu con quái nọ.

Chỉ một lát sau, ở xa đã thấy bụi đất bay mù mịt. Có một đám người đang từ hướng về phía này chạy tới. Đội hình vẫn khá hoàn chỉnh, dù sao cũng pha tạp nhiều loại nghề nghiệp, thêm điểm khác nhau cùng với trang bị cộng tốc độ di chuyển khác nhau, nếu như ai cũng dùng tốc độ nhanh nhất để di chuyển, thì có lẽ đội hình sẽ xếp thành một hàng dài, mặc cho người ta đánh rồi.

Người của Tung Hoành Tứ Hải hiển nhiên cũng chú ý tới vấn đề này, bởi vậy ai cũng chú ý đến toàn cục, không vượt khỏi đội hình. Đội ngũ chạy ngang qua con đường lớn, đám người train level ở đây cũng dừng tay hóng chuyện. Mỗi ngày đều ở đây train level, bọn họ còn chưa từng thấy đại động tĩnh như thế, có chuyện gì xảy ra rồi? Các người chơi nhao nhao nghị luận.

Có người chơi nhiều kinh nghiệm, đã chỉ vào huy chương công hội của đội ngũ này, giải thích: Người của Tung Hoành Tứ Hải.

Thế là mọi người đưa ra giả thuyết bọn Tung Hoành Tứ Hải đang luyện tập đội hình đội ngũ để nâng cao tổ chất.

"Quy mô cũng không nhỏ à!" Hàn Gia Công Tử nói trong kênh dong binh đoàn, " Ngự Thiên, Tung Hoành hiện tại có bao nhiêu người?"

"Vừa lên tới công hội cấp 3, mời đủ cả 300 người luôn." Ngự Thiên Thần Minh trả lời.

"Cấp 30 có bao nhiêu người?"

"Đại ca, danh sách cũng không có số thứ tự, đừng có bắt tui phải đếm từng người chứ." Ngự Thiên Thần Minh nói.

"Bất Tiểu này thật là không biết tốt xấu, đáng tiếc! Xem ra hắc tướng có chỗ dựa hơi rất mạnh, chắc chắn, chúng ta sẽ cùng hắc chơi đùa vậy." Hàn Gia Công Tử nói.

Người của Tung Hoành Tứ Hải cũng đã chạy qua khỏi Nông trường, lao thẳng tới Vân Hà sơn cốc. Có điều phía sau cũng còn lọt lại hai ba người, Ngự Thiên Thần Minh muốn giương cung lên giải quyết, mà Hàn Gia Công Tử đã ngăn cản: "Bọn chúng đang tìm tụi mình, nếu chú bắn thì bọn chúng sẽ biết mình ở Nông trường này rồi."

"Vậy bây giờ phải làm gì?" Ngự Thiên Thần Minh hỏi.

"Hiện tại cũng không thể đem hết toàn bộ đội ngũ đó giải quyết được, cho nên bắt giặc trước phải bắt vua. Vừa rồi có ai thấy Bất Tiểu trong đám đó không?" Hàn Gia Công Tử hỏi.

"Không có." Hữu Ca trả lời rất tự tin.

"Đây là chuyện của hắc, không lý nào hắc không đến. Chỉ sợ vừa rồi bị tụi mình tiến về thành, bây giờ vẫn còn đang trên đường chạy qua. Thiên Lý, ông chạy dọc theo con đường chính về thành, thấy hắc thì nói cho tụi tui." Hàn Gia Công Tử nói.

"Được!" Cổ Phi đứng dậy chuẩn bị đi.

"Ông chạy nhanh một chút, trở về thành thì đi tới công hội Đạo Tặc. Bất Tiểu sau khi phục sinh lại sẽ ở chỗ đó. Tìm thêm cơ hội giải quyết hắc lần nữa! Ông solo với hắc không có vấn đề gì chứ?" Hàn Gia Công Tử nói.

"Đương nhiên không có vấn đề!" Cổ Phi vác pháp trượng trên vai, vừa đi vừa huýt sáo.

Pháp Sư cộng toàn nhanh nhẹn chạy cũng không chậm, Cổ Phi chạy một hồi, lúc lờ mờ thấy được Cloud City, lại gặp một thân ảnh đang chạy tới. Lại gần thêm chút nữa, quả nhiên là Bất Tiểu.

"Tui thấy Bất Tiểu rồi." Cổ Phi hô lên trong kênh dòng binh đoàn.

"Biết rồi. Ông không cần để ý tới hắc, cứ chạy tới công hội Đạo Tặc đợi tin đi. Hữu Ca, ông cũng đi đi, tính toán thời gian Bất Tiểu tới đây, rồi sau đó lựa chọn địa điểm giải quyết hắc." Hàn Gia Công Tử chỉ huy.

"Không thành vấn đề!" Cổ Phi cùng Hữu Ca đồng thời gửi tin. Sau đó Cổ Phi cũng đi ngang qua Bất Tiểu. Bất Tiểu hoàn toàn không để ý tới Cổ Phi, mặt mày đang tràn đầy lo lắng mà chạy vội đi.

Trở lại Cloud City, Cổ Phi rất nhanh đi tới công hội Đạo Tặc, nhìn quanh địa hình ở đây, rồi gửi tin: "Tới nơi rồi!"

Mà trước đó, Hữu Ca cũng đã chạm mặt Bất Tiểu. Sau khi biết được Cổ Phi đã tới mai phục, chiến thuật cũng nhanh chóng bố trí hoàn tất.

"Bất Tiểu đến rồi!" Ngự Thiên Thần Minh hô trong kênh chat.

"Này này! Tường thuật trực tiếp đi!" Hiện tại không có ở hiện trường, Cổ Phi cũng không muốn bỏ qua màn đặc sắc này.

"Tui cho tui cho!" Ngự Thiên Thần Minh chủ động xin đi giết giặc.

"Bất Tiểu đã tới, hắc chỉ đi có một mình. Trong tay hắc nắm chặt dao găm, đại biểu cho quang vinh truyền thống của Đạo Tặc, đi tới đường lớn Nông trường, hắc cũng không có dừng lại để xem xét, vẫn một mạch chạy thẳng qua, một bước, hai bước, ba bước...Thật không thể đếm được nữa..."

"Sặc...thôi không đếm bước hắc chạy nữa. Hắc đang từ từ tiếp cận...đến rồi!"

"Tiến công rồi, Kiếm Quỷ đang tàng hình giữa đường đã tiến công rồi. Hắc xẹt qua bên cạnh Bất Tiểu trong tích tắc, rồi nhanh nhẹn xoay người, một cái Bối Thử, thanh dao găm đã đâm thật sâu vào rồi...Mà, tui cũng không nhìn rõ là eo hay mông nữa. Bất Tiểu xoay đầu lại, Bất Tiểu trên mặt không cười, đáng tiếc, hắc lại thấy một miếng vải đen che mặt. Bất Tiểu ý đồ thò tay gỡ mặt nạ ra, thế nhưng mà hắc không có cơ hội rồi, Kiếm Quỷ lại hung hăng mà chém thêm một nhát. Kiếm Quỷ, tui yêu cầu anh tạo cơ hội cho hắc giật mặt nạ ra, như vậy có khi hắc chết hắc còn nhanh hơn không chừng, có khi còn bạo ra một cái trang bị cực phẩm nữa."

"Cút!" Kiếm Quỷ lúc này đã giải quyết xong Bất Tiểu, bèn chửi lên.

"Thiên Lý, bên chỗ ông thế nào rồi?" Hàn Gia Công Tử hỏi.

"Ừ, tui thấy hắc rồi" Cổ Phi nói.

Hắn thấy Bất Tiểu về mặt đang rất méo mó đi ra khỏi công hội Đạo Tặc, đang vòng vòng hai ba vòng, có lẽ là tức giận tới mức mất phương hướng rồi. Thế là dừng tại chỗ cúi đầu xuống, hồn bay lên mây.

"Tui đánh đây. Đáng tiếc là không rảnh mà tường thuật cho mấy chú nghe" Cổ Phi móc ra miếng vải đen che mặt lại, đội cái mũ rom lên, Viêm Chi Tẩy Lễ cũng móc ra giấu sau lưng, bắt đầu chạy tới chỗ Bất Tiểu đang thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Đuổi giết

Dịch: Meo

Chỉnh sửa: WindDK

Bất Tiểu không biết đang suy nghĩ cái gì mà đứng như trời trồng. Mãi cho đến khi Cổ Phi đi tới sau lưng hắn cũng chả thèm để ý. Mà ra tay sau lưng người khác cũng chả có gì thú vị, thế là Cổ Phi lại vòng ra trước mặt Bất Tiểu: "Này!"

Bất Tiểu ngẩng đầu lên, vừa thấy cái miếng vải che mặt là lập tức lông lộn lên, cứ tưởng hắn sẽ phản kháng đến cùng, ai dè lại quay đầu chạy té khỏi.

Không thể tưởng tượng được, so với đánh quái còn nhàm chán hơn. Cổ Phi thống khổ nghĩ, rồi chạy theo tặng cho Bất Tiểu một nhát chém Đạo Tặc vốn là nghề nghiệp có ưu thế về nhanh nhẹn, nhưng Bất Tiểu lại cộng điểm lực lượng nhiều hơn, hơn nữa lại vừa mới mất hai cấp liên, so với Pháp Sư cộng toàn nhanh nhẹn thì thua thiệt khá nhiều.

Lần này quá trình chém giết Bất Tiểu làm cho Cổ Phi cảm thấy cực kỳ buồn tẻ. Bất Tiểu lúc này chỉ lo liều mạng bỏ chạy trở lại khu vực an toàn, đáng tiếc tốc độ của Cổ Phi còn nhanh hơn hắn, một bước một đao đuổi theo chém. Viêm Chi Tẩy Lễ với công kích pháp không xuất hiện một lần nào, nhưng thế cũng đủ để chém chết Bất Tiểu trước khi hắn bước vào khu an toàn rồi. Điều này khiến đám nhiều chuyện xung quanh trầm trồ.

Cổ Phi thờ dài thật sâu, lúc này Bất Tiểu đã phục sinh trở lại trong đạo tặc công hội trong công hội Đạo Tặc, đương nhiên hắn đang tức đến méo mặt, chỉ vào Cổ Phi chửi ầm lên. Cổ Phi làm như mất diếc tai ngơ, nhìn Bất Tiểu giang tay ra biểu thị bất đắc dĩ, xong rồi phui đít bỏ đi.

"Thế nào rồi thế nào rồi?" Lúc này trong kênh chat của dong binh đoàn, bọn Hàn Gia Công Tử đã spam đầy lên.

"Xong rồi!" Cổ Phi vội vàng trả lời.

"Có rút ra món gì không?" Hàn Gia Công Tử hỏi.

"Không có" Cổ Phi trả lời.

"Không thể nào! Hắn may mắn thế! Chết ba lượt mà cũng chả rút món nào à?" Lời này của Hàn Gia Công Tử khiến cho người ta hoài nghi động cơ thật sự của hắn. Hắn dàn xếp đuổi giết Bất Tiểu hai lần, đến cùng là muốn chèn ép nhuệ khí của Bất Tiểu, hay là thêm muốn trang bị của người ta?

"Lại giết thêm lần nữa đi!" Ngự Thiên Thần Minh còn trắng trợn hơn, "Tui không tin hắn không rút món nào."

"Khi vừa gặp ông thì hắn phản ứng thế nào?" Hàn Gia Công Tử hỏi Cổ Phi.

"Sợ hãi, vô cùng sợ hãi."

"Còn lúc bị giết xong?"

"Phẫn nộ, vô cùng phẫn nộ"

"Hiện tại hắn ở đâu?"

"Tui rời khỏi đó rồi, tui đoán hắn có gọi cứu viện tới muốn vây tui lại" Cổ Phi nói.

"Pháp Sư cấp 30 mà mang áo choàng tân thủ dễ làm người ta chú ý lắm, ông giờ hãy tìm đại món đồ nào đó mặc lên người đi" Hàn Gia Công Tử nói.

"Tui muốn tìm một món phòng ngự cao một chút, tốt nhất là có cộng thêm nhanh nhẹn hoặc sức mạnh. Có ý kiến gì không?" Cổ Phi thỉnh giáo mấy cao thủ này, ở ở phương diện này hắn cũng có nghiên cứu qua vài trang web, nhưng vẫn không dám so sánh cùng những vị đại sư trong game này.

"Áo choàng Tấn Ảnh, loại này thường xuyên xuất hiện thuộc tính nhanh nhẹn; Áo choàng Cường Giả, loại này cộng sức mạnh. Ông tìm thử hai loại đó

xem!" Kiểm Quỷ đề nghị với Cố Phi, "Phòng ngự tuy không so được với áo giáp của Chiến Sĩ, nhưng mà áo giáp thuộc về loại Giáp Nặng rồi, cần phải có điểm sức mạnh khá cao mới mặc được, mà ông cũng không có thêm sức mạnh phải không?"

"Hiện tại chưa có cộng, sau này mới tính tiếp!" Cố Phi nói.

Mọi người: "..."

"Từ thứ đó ra, cảm phiền ông tìm thêm một cái áo choàng Pháp Sư, ông là Pháp Sư mà mặc cái thứ áo choàng bọn Đạo Tặc thích xài nhất, không làm người ta chú ý cũng khó, tui cam đoan ngoài ông ra chả ai làm chuyện ngược đời như vậy" Hàn Gia Công Tử nói.

"Pháp Sư mang áo choàng xàm xàm gì đâu không, các đồng chí, tui muốn khóc quá..." Ngự Thiên Thần Minh nói.

"Đừng nóng vội, biết đâu sau này Thiên Lý sắm thêm vài cái áo giáp chiến sĩ mặc, lúc đó chú mày khóc cũng không muộn!" Hữu Ca an ủi.

"Tên Pháp Sư này không ổn rồi, tui thấy chúng ta nên chiêu mộ thêm một Pháp Sư chính thức đi" Hàn Gia Công Tử nói.

Ngự Thiên Thần Minh cuối cùng vẫn khóc: "Sớm biết vậy tui chơi Pháp Sư cho rồi."

"Được rồi, nói chính sự đi" Hàn Gia Công Tử nói, "Hiện tại chúng ta cũng trở về thành đã, Thiên Lý, ông chú ý động thái của Bất Tiểu trước, nếu có cơ hội, ra tay dò xét hẩn một chút, coi hẩn có từ bỏ hy vọng không."

"Vậy tui rút cuộc là đi shopping, hay đi theo dõi?" Cố Phi hỏi.

"Tự mình tính toán đi!" Hàn Gia Công Tử nói.

Cố Phi tưởng tượng, quần áo mỗi ngày đều có bán, lúc này mình không đi tìm Bất Tiểu tâm sự, sau này làm gì còn cơ hội nữa? Thế là hẩn quay trở lại công hội Đạo Tặc, nấp sau tường nhìn ra, Bất Tiểu lúc này vẫn còn ngồi ở đó vẽ vòng tròn, mặt mũi bị thương, khóc lóc sụt sướt.

Cố Phi đã sớm hoài nghi Bất Tiểu sẽ gọi hội tới xử lý mình, lúc này đã sớm đề phòng, xem xét xung quanh một lúc, sau đó quyết định ra mặt. Hẩn che mặt lại, rồi đi tới trước mặt Bất Tiểu, Bất Tiểu cũng hết cả hồn, ù té vào khu vực an toàn.

Trên mặt Cố Phi treo một nụ cười, tiếc là hẩn che mặt nên không ai biết. Hẩn nhìn Bất Tiểu nói: "Này!"

Hai mắt của Bất Tiểu tràn ngập hận ý, nhìn chằm chằm vào Cố Phi.

Hai người hiện tại chỉ cách nhau một bước, nhưng trong Game Online đây là ranh giới sống chết. Bất Tiểu đứng ở bên trong khu vực an toàn, lưng cũng thẳng hơn một chút, nhìn Cố Phi nói: "Tụi bây đến cùng muốn gì?"

"Không phải đã nói cho chú em nghe rồi sao?" Cố Phi nói.

"Nhưng tụi bây..."

Cố Phi biết rõ hẩn muốn nói cái gì, trực tiếp cắt lời hẩn: "Đúng vậy, chú em đại khái không tìm người Trọng Sinh Từ Tinh mà gây sự, nhưng chú em lại tìm tụi này để mà gây phiền toái! Như thế càng là việc điên cuồng nguy hiểm hơn. Vì cảnh tình chú em một chút, tụi này đành phải ra hạ sách này, giết chú em hai ba lần gì đó. Hiện tại cấp trên của tổ chức phái tôi đến hỏi chú em: Thế nào rồi, tình ra chưa?"

"Tụi bây rút cuộc là ai?" Bộ dáng của Bất Tiểu gần như điên cuồng.

"Có một câu hỏi tới hỏi lui, không biết chán à? Điều không còn là con nít nữa, lớn rồi" Cố Phi nói.

"Hay, lớn rồi" Bất Tiểu gật đầu, "Tao lớn rồi!" Hẩn đột nhiên nhưng thẳng điên gào lên, rồi bước ra một bước giương tay đánh vào mặt Cố Phi, thế nhưng trong tay hẩn cũng không có cầm dao găm, nhìn cử động này của hẩn, rõ ràng là ôm Cố Phi vào lòng rồi.

Nhưng Cố Phi luôn chú ý cử động của hẩn, khi hẩn ra tay thân thể của Cố Phi lách qua một cái, cầm đao xoay ngang qua, Viêm Chi Tẩy Lễ lướt qua người Bất Tiểu, ánh lửa lóe lên, bao lấy thân thể Bất Tiểu. Cổ tay của Cố Phi khê đao, đao vòng xuống chém vào lưng Bất Tiểu, đồng thời giơ chân đá vào mông, Cố Phi theo đà lui trở vào khu vực an toàn.

Bất Tiểu lúc này vẫn còn bảo trì tư thế muốn ôm Cố Phi, bị đá một cước, bước loạng choạng về phía trước, mà hẩn cũng xui, đao thứ hai vào lưng hẩn của Cố Phi lại một lần nữa xuất hiện hóa pháp. Thế là hẩn tạch lần nữa.

Cố Phi đánh giá bọn người mang huy chương Tung Hoành Tứ Hải ở phía sau hẩn lúc này, thờ dài nói: "Sát khí của mấy người quá nặng!"

Mà mấy tên này vẫn còn sốc vì một màn vừa diễn ra.

Bất Tiểu đã sắp xếp mấy người này ở đây, ý đồ muốn bắt lấy người che mặt này. Hẩn cũng không muốn giết đối phương, chỉ cần thấy mặt của hẩn là được rồi. Chỉ có vậy mới có thể tra ra lai lịch của bọn sát thủ này, sau đó từ từ trả thù cũng không muộn.

Cố Phi đột nhiên xuất hiện, Bất Tiểu mừng thầm trong lòng. Cố ý dẫn dụ Cố Phi nhằm kéo dài thời gian, đợi bọn người này từ sau lưng tóm gọn Cố Phi.

Giáp công hai mặt, ai ngờ Cổ Phi cứ như là sớm biết trước được vậy, lợi dụng kẻ hở xử lý gọn gàng như thế.

Trong mắt người bình thường, hành động vừa rồi của Cổ Phi thật sự là nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà trên thực tế, không phải tốc độ của Cổ Phi quá nhanh, nhanh ở đây là tiết tấu. Vừa né tránh, vừa phát động công kích, chém xong đao thứ nhất, lại biến hóa góc độ chém thêm đao thứ hai, mà đao này còn chưa hoàn toàn chấm dứt, lại tung ra một cước nữa, trong lúc Bất Tiểu còn lao đao thì đã bị hòa pháp đốt cháy toàn bộ thanh máu rồi.

Đơn giản mà nói, người thường phải phân ra làm một hai ba bốn bước. Còn Cổ Phi chỉ cần thực hiện đồng thời hai bước, hơn nữa trong đó lại còn kết hợp thêm phương thức mau lẹ, loại động tác vừa công vừa thủ này, trong mắt người khác chỉ có một chữ: Nhanh!

Cổ Phi lúc này đã đứng trong khu vực an toàn, bên ngoài là sáu tên Tung Hoành Tứ Hải, một chút biện pháp xử lý cũng không có.

Bất Tiểu lại một lần nữa trở lại khu vực an toàn, phảng phất giống như là đã đánh mất lý trí, gào thét xông tới Cổ Phi, hai tay không ngừng múa may quay cuồng, muốn giết miếng vải đen che mặt của Cổ Phi ra. Nhưng Cổ Phi lần này cũng chẳng thèm động đậy.

Tay của Bất Tiểu sắp chạm được vào Cổ Phi rồi, nhưng đột nhiên lại ngừng lại giữa chừng.

Cổ Phi lắc đầu: "Không chịu đọc cho kỹ hướng dẫn của trò chơi sao, chỗ này là khu vực an toàn để logout, giữa người chơi với nhau sẽ không thể tiếp xúc thân thể được. Bằng không thì mấy người có thể thoải mái lôi tôi ra mà chém giết rồi, nhưng vậy thì sao còn gọi là khu vực an toàn nữa!"

Tay của Bất Tiểu đang dừng giữa không khí cũng run rẩy lên, liên tiếp chết bốn lần, hẳn lúc này vậy mà có ý đồ khiêu chiến với đại thần hệ thống, hòng phá vỡ quy tắc của trò chơi. Kết quả đương nhiên chỉ là phí công. Nhưng lúc này Bất Tiểu lại nảy ra ý tưởng, bắt đầu phùng mang trợn má thổi thổi vào mặt Cổ Phi.

Cổ Phi dờ khóc dờ cười: "Chú em bị ngu hả? Không thể tiếp xúc, thì có thổi tới tắt thở cũng đánh có rút ra đâu!"

Bất Tiểu cuối cùng vô kế khả thi, chán nản lại ngồi về vòng tròn.

Cổ Phi nhìn hẩn như vậy, thấy hơi tội nghiệp, bèn ngồi xuống an ủi: "Thôi mà, chết bốn lần cũng không rút món đồ nào, coi như chú em gặp may rồi đây"

Bất Tiểu một điểm phản ứng cũng không có, cũng không biết là có nghe Cổ Phi nói chuyện hay không.

Cổ Phi lắc đầu, vừa muốn bước đi, lại thấy mấy tên Tung Hoành Tứ Hải lúc nãy đang hùng hổ khí thế đứng chắn ngoài cửa lớn công hội, hiển nhiên là không có ý định để cho Cổ Phi chạy thoát.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Nghênh ngang bỏ đi

Dịch: WindDK

"Này! Chú em xem..." Cổ Phi trở lại, ngồi xuống cạnh Bất Tiểu, chỉ chỉ ra ngoài cửa công hội Đạo Tặc, "Tôi cảm thấy là chú em vẫn chưa tỉnh ngộ đủ thì phải." Cổ Phi nói.

Bất Tiểu nhìn hẩn, mặt không biểu tình, cũng không nói chuyện. Một lát sau, ngoài cửa chẳng những không giải tán, ngược lại càng lúc càng nhiều, Cổ Phi thờ dài, mở cửa sổ chat của dòng binh đoàn ra: "Tên Bất Tiểu này thật sự ngoan cố, tui vừa giết hẩn thêm lần nữa, hiện tại đang bị bao vây"

"Vậy sao ông còn chưa chết?" Hàn Gia Công Tử hỏi. "Tôi đang ngồi xồm chờ thời ở trong khu vực an toàn nè!" Cổ Phi nói.

"Có thể xông ra không?" Hàn Gia Công Tử hỏi.

"Để tui thử" Cổ Phi nói xong thì đứng dậy luôn.

"Tụi tui lập tức tới ngay" Hàn Gia Công Tử la lên.

"Không cần" Cổ Phi nói, "Người của bọn họ vẫn đang tới càng lúc càng nhiều, tui mình cho dù có tập hợp lại cũng không thể nào chống lại 300 người cùng lúc được, tui thừa lúc người còn ít tự mình xông ra là được rồi!"

"Vậy thì tốt, ông cố gắng lên, tụi tui đi uống rượu đây" Hàn Gia Công Tử nói.

Cổ Phi: "..."

Cái áo choàng Pháp Sư này dài kéo lê tới đất, vương vãi ảnh hưởng hành động quá, Cổ Phi kéo vạt áo lên, giắc trên lưng quần. Trong tay cầm chặt Viêm Chi Tây Lễ, nhìn qua Bất Tiểu nói: "Tôi đi nha!"

Bất Tiểu kinh ngạc nhìn hấn. Bên ngoài công hội Đạo Tặc hiện tại đã tụ tập ít nhất mười tên Tung Hoành Tứ Hải rồi, hơn nữa nhân mã còn đang không ngừng chạy tới, tên này vậy mà lại muốn đột phá vòng vây, hấn coi mình là GM chắc?

Mà ngay cả mấy tên bên ngoài cũng không ngờ Cổ Phi lại hành động như vậy, bọn họ còn đang chuẩn bị trường kỳ kháng chiến, còn cho rằng hai bên sẽ vào khu vực an toàn mà đàm phán, hoặc là người của đối phương sẽ tới cứu viện, dẫn tới hỗn chiến ở ngoài khu vực an toàn. Nhưng cục diện trước mắt lại thành ra Cổ Phi muốn một người solo một đám.

Cổ Phi chậm rãi tiến ra bên ngoài khu vực an toàn, trên mặt vẫn giữ miếng vải đen, không ai có thể thấy được nét mặt của hấn, nhưng mờ mờ ảo ảo lại xuất hiện một loại khí thế, làm cho người ta vô ý mà khản trương hơn. Trong nội tâm luôn nhắc nhở chính mình: Chúng ta nhiều người, sợ cái quái gì! Tuy có loại ý niệm này trong đầu, nhưng hình ảnh Bất Tiểu bị Cổ Phi giải quyết trong nháy mắt vẫn còn đọng lại. Động tác ấy đến cùng là diễn ra thế nào, bọn họ vẫn chưa nghĩ thông suốt được.

Cổ Phi đã đi đến cửa lớn, đột nhiên chân đạp một cái, phi thân nhảy ra ngoài.

Biên giới sống hay chết trong truyền thuyết đã bị hấn vượt qua rồi, Viêm Chi Tây Lễ trong tay hấn vung lên.

Chỉ cần Cổ Phi tung ra một chiêu là không ai có thể tránh được. Thứ nhất là do hấn cộng toàn nhanh nhẹn, dẫn tới tốc độ không chậm, thứ hai là góc độ công kích của hấn làm người khác không thể đoán ra được, thứ ba, cho dù công kích có hụt đi chẳng nữa thì hấn cũng điều chỉnh lại trong tức thời.

Kích thứ nhất, hung hăng bổ trúng một gã Pháp Sư đang ngâm xướng bên cạnh.

Cổ Phi tuy không dùng giám định thuật, nhưng trên thực tế tất cả nhân vật trong trò chơi đều lựa chọn trang bị bất đồng rất lớn, như áo choàng Pháp Sư, Đạo Tặc thích mặt giáp vải, Chiến Sĩ mang giáp nặng, tất cả chỉ cần liếc cái là nhìn ra được. Dựa vào ăn mặc để phán đoán nghề nghiệp, cũng là một việc khá chắc cú.

Một đao bổ trúng đối phương, tuy không thể trực tiếp chém chết, nhưng cũng đã cắt đứt ngâm xướng của Pháp Sư. Khi bị công kích cự ly gần, Cổ Phi có thể phá giải, nhưng đối với công kích pháp thuật của Pháp Sư hấn lại có chỗ chỗ có kỵ. Nhất là kỹ năng cấp thấp nhất Hòa Cầu thuật, lại kèm theo tính năng truy tung, tuy thời gian truy tìm mục tiêu khá ngắn, nhưng ảnh hưởng đến việc thi triển thân thủ của Cổ Phi lại không nhỏ.

Một đao kia bổ trúng đối phương không tính, Cổ Phi lại còn bay lên đạp một cước vào người nọ. Một cước này sát thương đương nhiên nhỏ bé đến không đáng kể, nhưng đối phương lại bị đẩy lùi đi vài bước, vừa vặn chen trúng hai tên người chơi khác muốn xông lại.

Cổ Phi vừa hạ xuống, Viêm Chi Tây Lễ trong tay lại khê đao, lại chém tới tên Pháp Sư xấu số nọ. Đáng tiếc Pháp Sư vốn máu mỏng, tốc độ lại chẳng hơn ai, đối mặt với công kích của Cổ Phi một chút biện pháp cũng không có. Pháp trượng cầm trong tay lúc này hấn cảm thấy chả có tác dụng, muốn vứt luôn cho rồi. Hóa pháp công kích của Viêm Chi Tây Lễ lại xuất hiện rất đúng lúc, Pháp Sư tuy có ma phòng cao so với nhân vật khác, nhưng bù lại vật phòng lại thấp tệ hại, lại còn máu ít, trúng phải hai đao của Cổ Phi, không tránh khỏi kết cục lên bảng đếm số.

Cổ Phi hung phấn muốn tiếp tục chém thêm vài tên nữa, một đám người đứng chặn trước cửa muốn vây bắt hấn, trái lại bị Cổ Phi chiếm quyền chủ động. Một nguyên nhân chủ yếu cũng là do Bất Tiểu trốn trong khu vực an toàn hò hét: "Không được giết hấn, giật mặt nạ của hấn ra."

Bất Tiểu lo lắng Cổ Phi khi xông ra ngoài lại bị mười người hội đồng chết không kịp ngáp, lại hồi sinh ở khu an toàn khác, như vậy thì sẽ không biết được thân phận thật sự của hấn, đây cũng là sai lầm giống như Tào Tháo năm đó.

Nghe nói năm đó ở núi Đương Dương, Tào Tháo đã rống to "Không được phép bắn hấn, bắt sông cho lão tù" làm cho Triệu Vân lúc này đã máu nhuộm chiến bào cuối cùng lại ngêng ngang ôm con trai của Lưu Bị rồi đi.

Nhưng mà Tào Tháo người ta lại có tối thiểu trăm vạn đại quân, lực lượng đủ để coi thường tất cả, còn Bất Tiểu lại chỉ có mười người, lại có ý định học hỏi tiền nhân. Khi hấn vừa hò hào lời này, Cổ Phi đã giải quyết xong tên Pháp Sư nọ, lời này vừa phun ra hết, mấy tên còn lại muốn xông lên báo thù lại lâm vào thế khó xử.

Người chơi bình thường cũng không giống như Cổ Phi có thể phát ra công kích mang sát thương cao nhất, mà muốn phát ra sát thương nhỏ nhất lại càng không thể. Mấy tên cầm trong tay vũ khí hạng nặng đều đứng lại tại chỗ, sợ vừa vung vũ khí lên là có thể đập bẹp Cổ Phi rồi.

Cổ Phi cũng không phải là người hữu dũng vô mưu, lúc hấn muốn xông pha ra khỏi vòng vây này, hấn cho là mình có thể giải quyết được mười người này đây. Khi Bất Tiểu vừa phát ra mệnh lệnh này, mười tên giờ chỉ còn lại chín cũng ném chuột sợ vỡ bình, nguyên một đám phân vân, chém cũng không được, không chém cũng không xong, khiến cho Cổ Phi mất hứng không thôi, mang theo sát khí mà quay đầu lại nhìn trừng trừng Bất Tiểu.

Bất Tiểu còn la hét chưa đã nghiền, vẫn còn đang hò hét tiếp: "Bắt lấy hấn, bắt lấy hấn, giật mặt nạ hấn, kéo mặt nạ hấn cho bố"

Một đám người nhao nhao thu hồi binh khí, tay không muốn xông lên cùng Cổ Phi phân cao thấp. Kết quả Viêm Chi Tây Lễ của Cổ Phi múa may quay cuồng, ánh lửa bay loạn xạ, chớp mắt một tên máu mỏng khác cũng tèo luôn. Còn Chiến Sĩ ý mình da dày thịt béo, muốn gắng gượng lao lên tóm lấy Cổ Phi. Nhưng tốc độ của Cổ Phi cũng không phải để làm cảnh, lại còn mang một thân võ thuật, né né tránh tránh một hồi, cả đám hùng hổ xông lại cũng không thể chạm được vào vạt áo của Cổ Phi.

Chớp mắt lại có hai người hi sinh oanh liệt, một trong số đó còn là tên Chiến Sĩ tự cho mình da dày cổ sống cổ chết nhào lên.

Bất Tiểu cũng đã ý thức được mình chỉ huy của mình vô cùng thất bại, nhưng việc đã đến nước này cũng chỉ có thể tiếp tục làm theo, nếu không mấy tên này khi trở về lại phun nước bọt chết chìm hấn thôi. Lại ra thêm một mệnh lệnh khác: "Giữ vững đội hình, viện binh lập tức tới ngay."

Cố Phi nghe Bất Tiểu nhắc nhở, cũng cảm thấy mình không nên tiếp tục chơi đùa ở đây nữa.

Kèm theo sát thương hệ hòa, lực công kích của Cố Phi là tuyệt đối không thể khinh thường. Nhưng có điều cái tỷ lệ xuất hiện cũng chỉ có 30%, cái này Cố Phi có dựa vào kỹ thuật cũng không thể nào tăng lên con số hệ thống được, thế là trong lúc giao thủ hấn cũng gặp không ít tình huống xấu hổ.

Ví dụ như lúc bỏ một đao xuống, còn mang theo vài biến chiêu ảo diệu, hên thì hòa pháp xuất hiện đốt chết đối phương như thường. Còn có lúc bỏ một đao chém tên bên trái, hấn nghĩ sẽ ra hòa pháp đốt chết luôn tên này, bèn bỏ qua đối phó tên bên phải, nhưng lại xui không xuất hiện hòa pháp, thế là phải vội vàng điều chỉnh thế công.

Lúc ra lúc không ra, mặc dù hòa pháp trợ giúp tăng lực công kích của hấn, nhưng cũng gây ra rối loạn tiết tấu công kích, ảnh hưởng tới phát huy của hấn. Khi 1 vs 1, loại tình huống này có xảy ra cũng không sao, nhưng khi gặp tình huống hỗn chiến, việc này ảnh hưởng không phải nhỏ.

Nãy giờ mười tên vây quanh, bị Cố Phi chém năm người, lúc này lại còn tám người.

Xem ra muốn đem mười tên này toàn bộ tiêu diệt có chút không thực tế. Còn chưa nói đến việc bên kia sẽ có tiếp viện tới, chỉ hai tên Đạo Tặc, bị chém chết dưới đao của Cố Phi, nhưng sát bên lại là nơi hồi sinh của Đạo Tặc, thế là lại trở lại gia nhập vòng chiến. Dù sao lệnh của Bất Tiểu cũng là chỉ cần xem mặt, không cần giết, hai người vì phòng ngừa rút đồ khi chết, thế là bèn xắn tay áo lao vào chơi tay không với Cố Phi luôn.

Công kích của Cố Phi cũng không chỉ giới hạn trong việc xài đao, quyền đâm cước đá, tóm lại là không để cho bọn họ có cơ hội cận thân. Mấy người tuy bị Cố Phi đánh cho rất chật vật, nhưng mà nhờ vào chiến thuật biến người cũng đủ bảo bọc cho nhau. Mà bọn họ còn tưởng mình đang vây quanh Cố Phi, nào có biết là do Cố Phi không muốn đi. Lúc này Cố Phi đã quyết định rời khỏi, bèn dứt khoát vung mạnh hai đao, dồn đối phương né ra tạo thành khe hở, đã xông ra khỏi vòng vây.

Bất Tiểu cũng cho rằng mình chỉ huy thật sự thành công đấy, nhưng khi thấy Cố Phi nhẹ nhàng chạy ra khỏi vòng vây, lại xem như là sai sót nhỏ của thủ hạ, bèn sốt ruột la lên: "Mau mau, vây lên, vây lên đi." Hấn vừa hô hào, vừa giơ hai tay ra khỏi khu vực an toàn.

Nhưng lúc này Cố Phi đã lao ra vài mét, Bất Tiểu chỉ vào hai tên Đạo Tặc vừa nãy kêu to: "Xài Chạy Nhanh, Chạy Nhanh"

Hai tên Đạo Tặc khóc: "Vừa chết mất một cấp, còn Chạy Nhanh nữa đâu"

Một tên trong đó còn khóc lớn hơn: "Chạy Nhanh của tôi còn mất cả đồng điểm thuần thực nè."

Bất Tiểu nghe xong cảm thấy ớn lạnh, hấn đã quên mất cái tồn thất mất này, chỉ nghĩ mình mất mấy cấp, độ bền trang bị cũng trở về 0, có điều không có rút trang bị cũng là một điều may mắn. Hoàn toàn đã quên mất cái kỹ năng cấp 30 Chạy Nhanh của mình, bỏ bao công sức luyện độ thuần thực, lúc này đã tan biến như mây khói rồi.

Hấn còn đang ảo não, đột nhiên lại thấy Cố Phi dừng bước. Bất Tiểu đại hi, vội vàng chỉ huy mọi người mau đuổi theo.

Bất ngờ Cố Phi vừa quay đầu lại, đột nhiên lại bước nhanh một bước về, trong miệng còn đang lầm bầm cái gì đấy. Tất cả mọi người khê giật mình, không tự chủ được trì hoãn vài bước, kết quả Cố Phi lại cúi người, một lần nữa phóng nhanh tới.

"Móa, mắc lừa!" Bất Tiểu hấn kêu to, bởi vì mấy người này dừng một chút, thế là khoảng cách lại kéo ra một đoạn.

Mọi người còn đang sầu thảm mà cố gắng tăng tốc độ, đột nhiên trước mắt lại xuất hiện một màn lửa. Một con rồng lửa xuất hiện, chớp mắt lại hóa thành một dãy hỏa cầu, "Chúu chúu chúu" bay về phía mọi người.

"Á.." Tất cả mọi người kinh hô, vừa lúc toàn bộ đều bị tạc trúng.

Bọn họ trên người ngoại trừ Bất Tiểu vẫn còn dấu vết bị Cố Phi chém qua, sinh mệnh đã tụt khá thấp. Lại ăn một kích này, thế là toàn bộ ngồi tào nhanh về khu an toàn.

Kỹ năng cấp 30 của Pháp Sư: Liên Châu Hỏa Cầu.

Hai tay ở ngoài khu an toàn của Bất Tiểu tuy bị nổ không nhẹ, nhưng hấn cũng không chết lần nữa. Nước mắt hấn dần dần: "Móa, quên mất hấn là Pháp Sư!"

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Dư luận xôn xao

Dịch: WindDK

Trước khi bỏ đi, Cổ Phi nhất thời nảy ra ý định, quay đầu lại ném ra một cái Liên Châu Hòa Cầu. Đây là lần đầu tiên hắn vận dụng kỹ năng của Pháp Sư vào thực chiến, vốn chỉ muốn cản trở phía sau một chút, để bọn họ không đuổi kịp. Kết quả vượt quá mong đợi, vậy mà cũng xử lý được hai tên nữa.

Đáng tiếc lúc này từ vài hướng có mấy tên đang vội vã chạy tới, chắc là viện trợ mà Bất Tiểu đã gọi giúp đỡ. Cổ Phi từ bỏ ý định muốn xử lý hết ba tên còn lại, gấp rút rời khỏi hiện trường gây án. Vòng vèo mấy con đường quanh Cloud City, rồi hắn tìm được một con hẻm vắng người, bèn gỡ miếng vải che mặt ra, thu hồi Viêm Chi Tẩy Lễ, cắt luôn cái mũ rom rách nát, lấy pháp trượng ra thay thế, cuối cùng nghênh ngang rời khỏi con hẻm.

Mấy người chạy lại công hội Đạo Tặc càng lúc càng nhiều, mà người của Tung Hoành Tứ Hải thì chỉ là một phần nhỏ trong đó, đa phần là dân nhiều chuyện chạy lại hóng. Cổ Phi cảm thấy tiếc cho bọn họ, hiện giờ mới chạy tới thì hết chuyện để hóng em.

Hung thủ giết người Cổ Phi không coi ai ra gì, nghênh ngang bước đi trên đường lớn, chỉ lát sau đã tới quán rượu Tiểu Lôi. Ông chủ Tiểu Lôi cùng bọn họ cũng khá quen thuộc, cũng là do một nhóm sáu người mà có hai người gặp qua là ấn tượng khó phai. Thấy Cổ Phi vào cửa, Tiểu Lôi mỉm cười chào hỏi, rồi chỉ vào căn phòng quen thuộc.

Cổ Phi bước qua, vén màn lên, thì đúng như mấy tên này đã nói, không cần quan tâm tới sống chết của hắn, bỏ đi trước uống rượu chè chén rồi.

Năm người quay đầu lại thấy Cổ Phi, Hàn Gia Công Tử mới nhìn đồng hồ: "6 phút"

"Ừ, tao thắng rồi." Kiếm Quý mặt không biểu tình, xòe tay lên bàn.

Bốn người khác bắt đầu đi thò tay vào túi của mình, mỗi người lấy ra năm vàng, ném lên bàn. Kiếm Quý không lưu tình chút nào gom hết lại bỏ vào túi mình, cuối cùng lại đưa tay về phía Ngự Thiên: "Không phải, chú em mày mười vàng lận."

"Này, tui chỉ tùy tiện nói chơi cho vui thôi, anh tưởng thật à!" Ngự Thiên Thần Minh bắt mẫn.

"Đương nhiên, đã nói ra là lời thật, không cần phải chống chế!" Kiếm Quý không rút tay lại.

"Đưa nó đi, không thì ảnh hưởng tới anh mày uống rượu!" Hàn Gia Công Tử nói.

Ngự Thiên Thần Minh ruột đau như cắt nước mắt đầm đìa mà lấy ra thêm năm vàng nữa đưa cho Kiếm Quý.

Năm người đã tính toán xong, sau đó mới để ý tới Cổ Phi, Hàn Gia Công Tử mở đầu vỗ tay: "Hoan nghênh hoan nghênh, chào mừng sát thủ số một của chúng ta"

Cổ Phi nhìn qua túi tiền của Kiếm Quý: "Mọi người đang làm trò gì vậy?"

"Không có gì, tụi này đang cá cược một chút xem ông mất bao lâu mới thoát khỏi vòng vây tầng tầng lớp lớp đó" Hàn Gia Công Tử nói.

"Cá cược à? Kiếm Quý thắng?" Cổ Phi vừa ngồi xuống vừa nói.

Kiếm Quý gật gật đầu.

"Thế thì chia cho tui phân nửa đi!" Cổ Phi cười.

Kiếm Quý lại gật gật đầu, móc vào trong túi tiền, cẩn thận đếm đủ 12 vàng, lại lấy thêm 50 bạc, rồi đưa tới trước mặt Cổ Phi: "Mỗi người một nửa"

Cổ Phi bất ngờ, hắn chẳng qua chỉ đùa một chút thôi. Hàn Gia Công Tử ngửa mặt lên trời thở dài: "Thôi cầm đi! Lần sau rút kinh nghiệm đừng có đùa với người đứt dây thần kinh hài hước!"

Kiếm Quý lại rất chân thành: "Nên làm thôi, cho dù ông không nói thì tui cũng chia cho ông một nửa."

Cổ Phi cười khan: "Vậy thì cảm ơn!" Nói xong cũng gom tiền bỏ vào túi, về mặt của Ngự Thiên Thần Minh vô cùng đau đớn.

"Thế nào rồi? Bất Tiểu hiện tại ra sao?" Hàn Gia Công Tử hỏi Cổ Phi.

"Không biết, tui thoát khỏi vòng vây thì đi tới đây luôn, ý của ông là giờ quay lại tâm sự với hắn hả? Hiện tại chỗ đó nhiều người lắm" Cổ Phi nói.

Ngự Thiên Thần Minh gật đầu: "Đám người chạy tới Vân Hà sơn cốc đều bị gọi về rồi"

"Trong kênh chat của công hội Bất Tiểu có nói gì không?" Hàn Gia Công Tử hỏi Ngự Thiên Thần Minh.

Ngự Thiên Thần Minh nhìn chăm chăm vào kênh chat: "À, ai cũng hỏi hắn xảy ra chuyện gì, ai gây ra chuyện này, có điều Bất Tiểu không có lên tiếng."

"Ồ! Hần bắt đầu nói này!" Ngự Thiên Thần Minh đột nhiên nói.

"Hần nói cái gì?"

"Các huynh đệ, báo thù cho tôi đi!" Ngự Thiên Thần Minh đọc lên cho mọi người nghe.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

"Thằng này, thật là khó chơi à nha" Hàn Gia Công Tử thờ dài.

"Chẳng qua nếu hần cứ dây dưa với tội mình mà không tìm Trọng Sinh Tử Tinh nữa thì cũng coi như đã hoàn thành nhiệm vụ." Hữu Ca nói.

"Không có khả năng, hần cũng chẳng biết chúng ta là ai, thì làm sao tính sổ? Cuối cùng vẫn chỉ có thể tìm Trọng Sinh Tử Tinh ra giải quyết thôi" Hàn Gia Công Tử nói.

"Tôi cảm thấy tội mình ngay từ đầu có chút nhầm lẫn" Cố Phi nói, "Bất Tiểu cùng Thất Nguyệt Lưu Hỏa là sự việc từ thuở nào rồi? Thằng này có thể ghi hận đến bây giờ, lòng dạ cũng hẹp hòi; Hơn nữa đây còn là hần sai trước nữa? Vậy mà hần còn nhảy ra khiêu khích, da mặt cũng dày như da trâu rồi; đã bị giết bốn lần, vẫn còn la hét 'các huynh đệ, báo thù cho tôi', thuộc dạng có thù tất báo. Loại người này, chỉ cần hần còn chơi trò chơi này, sớm muộn gì cũng thành tai họa, một khi hần tìm được cơ hội, sẽ nhảy ra cắn một phát."

"Vậy ông nói nên xử lý thế nào? Mời hần ra khỏi trò chơi? Việc này tôi không thể làm được rồi" Hàn Gia Công Tử nói.

Cố Phi vừa muốn mở miệng, lại bị Hữu Ca chặn họng "Trước tiên xem tình huống cụ thể một chút rồi hãy quyết định!" Hữu Ca nói.

Mọi người đều đồng ý. Cố Phi lại đem lời muốn nói nuốt ngược trở về rồi.

Cùng lúc đó, toàn bộ những nơi tập trung đông người khắp Cloud City, mọi người đều bàn tán sự việc không nhỏ này. Có chức năng chat thật sự là một công cụ trợ giúp lời đồn bay xa.

Từ khi trò chơi mở cửa tới nay còn chưa bao giờ xuất hiện sự kiện PK công hội bao giờ. Hôm nay, nhân mã của guild lớn nhất Cloud City Tung Hoành Tử Hải xuất động về phía Vân Hà sơn cốc, rồi lại từ Vân Hà sơn cốc chạy ngược về công hội Đạo Tặc ở Cloud City.

Từ tin tức ở Nông trường truyền về, ở ngay giữa đường lớn, Bất Tiểu của Tung Hoành Tử Hải khi đi ngang qua, đột nhiên có một Đạo Tặc hiện thân từ trạng thái Tiềm Hành, mặt che miếng vải đen, tay chỉ chém chém hai nhát là Bất Tiểu đi đời, sau đó nghênh ngang rời đi.

Lại có người ở công hội Đạo Tặc thuật lại, có một tên cực mạnh, mặt cũng che miếng vải đen, tay cầm đao, ngay trước cửa công hội chém chết Bất Tiểu. Sau đó lại vòng qua vòng lại, chém Bất Tiểu thêm vài lần nữa, sau đó đột phá vòng vây rồi đi thoải mái.

Tiếp theo lại có một thánh hống phân tích thời gian mà Bất Tiểu bị giết giữa hai chỗ, phát hiện là một việc mang tính liên tục. Lại kết hợp với việc hai sát thủ đều bị mặt bằng vải đen, thế là đưa ra kết luận: Đây là chuyên môn nhắm vào Bất Tiểu, là một hành động có tính toán của một tổ chức thần bí.

Bất Tiểu cũng là một nickname nổi tiếng rồi, rất nhanh lại có người liên tưởng đến sự tích trước đây. Nhưng mà khi tìm tên "Thất Nguyệt Lưu Hỏa", lại thấy đó là một ID chưa ai sử dụng. Mặc dù vẫn có người tin là phía sau màn có sự nhúng tay của Thất Nguyệt Lưu Hỏa, nhưng rốt cuộc lại không có chứng cứ thuyết phục nào.

Sự việc huyền ảo lần này đã lan khắp thành, các cô gái Trọng Sinh Tử Tinh lý nào lại không biết. Thất Nguyệt trước tiên triệu tập thành viên về lại văn phòng công hội.

Thật ra thì ngoại trừ Lạc Lạc, mấy cô gái khác cũng không biết đến sự việc phát sinh trước đây. Nhưng trước mắt sự tình đã lan truyền đến mức không thể che dấu nữa. Chém gió là mâu thuẫn xảy ra trong nhiệm vụ? Thế thì chắc chỉ có Tiểu Vũ là tin thôi. Thất Nguyệt đành kể toàn bộ đầu đuôi câu chuyện cho mọi người, sau đó mọi người đều ủng hộ cho cô.

Dù sao Thất Nguyệt cũng không có ý định dây dưa cùng Bất Tiểu nữa, là do hần khiêu khích trước, tiểu nhân như vậy, mấy cô gái tính tình hiền lành cũng không dễ dàng tha thứ được. Như Liệt Liệt tính tình nóng nảy thì lại đá bay cái ghế, thể hiện cảm xúc muốn bùng cháy của mình.

Sau khi mọi người đã giữ chặt cô nàng lại, Thất Nguyệt mới trịnh trọng nói với mọi người: "Bởi vì thực lực của đối phương mạnh hơn chúng ta rất nhiều, cho nên lần này chúng ta tìm người hỗ trợ. Chuyện vừa phát sinh, chắc là do bọn họ làm đấy. Mà tôi lại hiểu rõ Bất Tiểu, chỉ giết hần mấy lần như vậy, chỉ sợ không dọa nổi hần, cho nên sự việc lần này còn chưa xong đâu, mọi người khi ra ngoài nhớ coi chừng, tốt nhất...mấy ngày tới đừng online nha"

"Chị Thất Nguyệt, trốn không phải biện pháp, chúng ta cũng có thể chiến đấu mà!" Có người nói.

"Nhưng mà..."

"Chị Thất Nguyệt, chị đừng lo lắng cho tội em, trò chơi mà! PK cũng là một tinh hoa của trò chơi. Chúng ta lại không muốn xưng bá gì, chết không phải chỉ mất cấp thôi sao? Thế thì có gì đáng sợ đâu!"

"Đúng vậy đúng vậy!"

"Mọi người dừng mạnh động" Lạc Lạc đứng dậy nói, "Chết rớt cấp hoàn toàn chính xác không có đáng sợ, nhưng vẫn đề là, chết vậy cũng vô ích thôi! Tung Hoành Tử Hải là công hội lớn nhất Cloud City, nhân số full 300 người rồi, trong đó người cấp 30 so với tụi mình đông hơn nhiều. Cho nên đây là một cuộc PK công hội rất cao cấp, mọi người ai dám nhận trong cuộc PK này phát huy tác dụng?"

Không ai lên tiếng. Mà Liệt Liệt danh tiếng lăm lăm cũng không lên tiếng. Trong nội tâm cô lại không cho là đúng, nhưng lúc này không phải thời điểm để mở miệng. Tuy cô là người tính tình nóng nảy, nhưng là một cô gái thì vẫn có điểm tỉ mỉ tinh tế đấy.

Thấy không ai lên tiếng, Lạc Lạc lại tiếp tục nói: "Cho nên, mọi người cứ nghe theo lời Thất Nguyệt đi, trước mọi người đều nên chú ý một chút, có thể trốn thì trốn đi. Sự việc còn lại, cứ giao cho Thất Nguyệt, tôi, Liệt Liệt, Tiểu Vũ, cùng mấy người chúng ta nhờ tới hỗ trợ giải quyết cho, mọi người thấy thế nào?"

Mấy cô gái đều gật đầu. Đối với việc Lạc Lạc đưa ra bốn người cũng không có ý kiến. Thất Nguyệt là một người chắc chắn phải tham dự rồi, còn Lạc Lạc lại là Mục Sư level cao nhất trong đám, Liệt Liệt thì là một người PK tốt nhất, còn Tiểu Vũ thì là người mang level cao nhất trong hội rồi. Nhưng khi nói tới level cao nhất, Tiểu Vũ hỏi nhỏ một câu: "Không gọi Thiên Lý tới sao?"

"Gọi hần tới làm gì?" Liệt Liệt không kiên nhẫn nói, "Hắn là một Pháp Sư cùi bắp thôi, level cao thì có ích lợi gì chứ?"

Thất Nguyệt cũng nhẹ gật đầu: "Vẫn là không cần phiền tới hần đâu!"

"Đi thôi", Lạc Lạc nói, "Chúng ta cùng bên kia trước gặp mặt một chút"

Mấy người bước ra khỏi cửa, vừa ra bên ngoài, đã thấy tụ tập một đám người chặn phía trước, mà người dẫn đầu, lại đúng là Bất Tiểu: "Tiểu Thất, đã lâu không gặp nha!"

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Lúc này không phải lúc tính toán

Dịch: WindDK

Bốn cô muốn quay đầu lại, nhưng lại thấy đường lui cũng đã có người bước ra chặn lại, Thất Nguyệt vội vàng thông báo lại trong kênh chat công hội: "Mọi người đừng ra ngoài, cứ ở bên trong đi."

Mọi người nhao nhao hỏi có chuyện gì đã xảy ra, Thất Nguyệt chỉ nói một câu "Nghe lời đi". Rồi cô quay đầu lại nhìn, không biết vô tình hay cố ý mà có một nhóm khác đã tới chặn trước cửa công hội rồi. Tim của Thất Nguyệt bay lên tận cổ họng rồi, vội vàng dặn đi dặn lại mọi người đừng ra ngoài, các cô gái đều rất nghe lời, ở trong phòng không ra, cuối cùng Thất Nguyệt cũng thờ phào nhẹ nhõm. Đường ở chỗ này cũng khá rộng, có điều người Bất Tiểu mang đến cũng khá nhiều, cộng thêm dân nhiều chuyện vây xem đông như nê m cối, cũng đủ để che hết mọi lối thoát. Bằng vào sức của bốn cô gái này, muốn lao ra ngoài là chuyện không thể.

"Anh đến đây có chuyện gì?" Thất Nguyệt chỉ có thể cùng người mà cô không bao giờ muốn gặp lại nói chuyện.

"Có chuyện gì?" Bất Tiểu hỏi lại, cười quái dị rồi nói: "Đừng tưởng tôi không biết cô tìm người đối phó với tôi. Nhưng mỗi nhục này tôi không tính trên người mấy cô, chỉ cần cô nói cho tôi biết đó là ai, chuyện này từ nay không nhắc đến nữa"

Thất Nguyệt cười lạnh: "Bị anh gạt một lần còn chưa đủ hay sao? Chẳng lẽ anh nghĩ tôi sẽ tin lời anh nói lần thứ hai?"

Nụ cười của Bất Tiểu trở nên không được tự nhiên: "Lần này tôi nói thật mà"

Thất Nguyệt lắc đầu thờ dãi: "Bị người ta giết bốn lần mà vẫn còn cười ung dung tự tại thế, anh không hổ danh là nam nhân."

Bất Tiểu đứng hình, lời nói của Thất Nguyệt chạm ngay chỗ đau của hắn, thế là Bất Tiểu lập tức đã mất kiên nhẫn, giọng nói cũng tăng thêm phần đe dọa: "Cô không chịu nói bọn chúng là ai, món nợ này đành phải tính trên đầu mấy cô rồi!"

"Được! Vậy tính toán thế nào? Cũng đánh cho tụi này rớt bốn cấp hả?" Thất Nguyệt chân thành cười nói.

Bất Tiểu cảm nín, còn chưa kịp phản bác, Thất Nguyệt đã bổ sung: "Tôi còn chưa tới cấp 30, cho dù có rớt cấp, tổn thất cũng không tính là quá lớn"

Bất Tiểu xanh mặt. Lời này quả nhiên không sai, bởi vì chỉ từ cấp 30 kinh nghiệm cần để tăng cấp mới tăng lên khủng bố, mặc dù Bất Tiểu vên vẹn chỉ từ cấp 30 rớt xuống 29, kinh nghiệm mất đi cũng vô cùng nhiều. Xếp hạng trên bảng của hắn cũng thuộc hàng đầu trong số người chơi, tại cấp 30 hắn đã kiếm được không ít kinh nghiệm, vậy mà hiện giờ lại từ cấp 30 tụt xuống 26, chỉ bốn cấp này thôi cũng đã hao tổn một nửa tâm huyết của hắn rồi, bảo sao Bất Tiểu không phần nộ?

Từ tinh thần đến thể xác, Bất Tiểu bị người ta chà đạp như vậy, con giận này hẳn phải tìm người để xả mới có thể nguôi ngoai, giờ hẳn cần rằng nói: "Được! Đã như vậy, trước hết khiến cô tụt 4 cấp rồi tính sau! Các cô bốn người, mỗi người một cấp!"

Trong đám người vây xem, một người lẫn trong đó muốn xông vào, lại bị một người bên cạnh giữ lại.

"Sao vậy?" Cổ Phi quay đầu lại nhìn về phía Hàn Gia Công Tử kể bên.

Ngay khi Thất Nguyệt cùng Bất Tiểu nói chuyện, Lạc Lạc đã gửi tin nhắn cho Hàn Gia Công Tử. Từ quán rượu Tiểu Lôi đến đây rất gần, sáu người bọn họ rất nhanh đã chạy tới hiện trường, lẫn vào trong đám người vây xem. Lại thấy song phương không khí căng thẳng, Bất Tiểu đã muốn hạ sát thủ, Cổ Phi cũng không muốn đứng ngoài nữa, nhưng lại bị Hàn Gia Công Tử giữ lại.

"Ông ra mặt cũng cũng vô dụng." Hàn Gia Công Tử nhắn tin cho Cổ Phi, "Người của tui nó quá nhiều, ông ra mặt cũng chịu chết, có ý nghĩa gì chứ?"

"Vậy ông có ý gì không?" Cổ Phi hỏi.

"Giống như lời mấy cô gái kia nói, bọn họ có chết thì tổn thất cũng không lớn..."

"Móa!" Cổ Phi gạt tay Hàn Gia Công Tử ra. "Lúc này không phải lúc tính toán" Nói xong Cổ Phi cũng lách người đi ra ngoài.

Lúc này Bất Tiểu vung tay lên, mấy người của Tung Hoành Tứ Hải lao ra, đem bốn người Thất Nguyệt dồn sát lại, chỉ cần có lệnh của Bất Tiểu thì bọn họ sẽ ra tay.

"Tôi cho mấy cô cơ hội để đổi ý, tôi thấy cô cũng không muốn chị em tốt của mình cùng chết chung đâu phải không?" Bất Tiểu cười lạnh. So với việc Thất Nguyệt bài xích hẳn, thì hẳn còn muốn bài xích Thất Nguyệt hơn.

"Đi chết đi! Đồ hèn hạ vô sỉ" Không đợi Thất Nguyệt chửi, người trước nay luôn nóng nảy Liệt Liệt đã cướp lời. Đối với Bất Tiểu, từ trong nội tâm cô đã phát ra sự chán ghét, sau khi chửi xong, cô cũng bất ngờ ra tay, chân bước ra rồi nghiêng người xông tới, đúng là chiều mà lúc mới gặp Cổ Phi đã được lĩnh ngộ qua, kỹ năng cấp 24 của Vô Sĩ: Sách Mã Lư Tinh.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, lao thẳng tới Bất Tiểu.

"Liệt Liệt!" Thất Nguyệt ở sau kêu lên một tiếng, Lạc Lạc cũng nhanh chóng tung ra một cái hồi phục thuật lên người Liệt Liệt. Đồng thời với lúc cô ta lao ra, bên phía Bất Tiểu cũng có người lao ra với tư thế tương tự, cũng là người xài chiêu Sách Mã Lư Tinh.

Hai Vô Sĩ sử dụng chiêu thức giống nhau đã xảy ra va chạm, thắng thua đương nhiên dựa vào chỉ số sức mạnh, tốc độ của mỗi người, Liệt Liệt rõ ràng không địch lại đối thủ, sau khi va chạm cô đã bị chấn ngược lại. Sách Mã Lư Tinh là chiêu có bổ sung trạng thái xung kích, cho nên khi Liệt Liệt bị chấn bay ngược về, ba người Thất Nguyệt lúc lao ra đỡ cô ta cũng bị tổn thương.

Bất Tiểu cười lạnh, đang chuẩn bị ra lệnh cho mọi người giết tới, đột nhiên có một người ra sức lách từ trong đám đông ra, ra vẻ nghi hoặc mà lên tiếng hỏi: "Chuyện gì thế này, sao lại tụ tập đông đúc thế?"

"Chuyện gì vậy? Thiên Lý sao lại lao ra đó thế?" Mấy người trong Tinh anh đoàn nói chuyện trong kênh chat.

"Bởi vì lúc này không phải lúc tính toán" Hàn Gia Công Tử tức giận trả lời, khiến cho mọi người đều mù tịt.

"Mọi người đều chuẩn bị chiến đấu đi, Ngự Thiên tìm chỗ mai phục chuẩn bị Bắn Lén, Kiếm Quỷ mày tìm chỗ Tiềm Hành ra phía sau đi, Vô Thương, điểm nộ khí của chú có thể sử dụng được Toàn Phong Trảm trong bao lâu? Hữu Ca, tên Vô Sĩ của Tung Hoành Tứ Hải vừa ra tay là ai?" Hàn Gia Công Tử bản rap một tràng.

"Phong Hành, một trong bốn thành viên hạch tâm của Tung Hoành Tứ Hải" Hữu Ca trả lời.

"Cục diện càng lúc càng rắc rối rồi! Tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng, nếu Thiên Lý tìm được cơ hội, mọi người lập tức trợ giúp" Hàn Gia Công Tử nói.

"Còn nếu không có cơ hội?" Ngự Thiên Thần Minh hỏi.

"Vậy trở về uống rượu tiếp" Hàn Gia Công Tử nói.

Mọi người: "..."

Cổ Phi xông vào giữa khoảng trống khiến mọi người đều chú ý, bọn người Thất Nguyệt kinh ngạc mà nhìn qua hẳn, Tiểu Vũ vừa muốn lên tiếng, Thất Nguyệt đã vỗ vai cô, lắc đầu. Tiểu Vũ còn chưa hiểu thông, nhưng cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

"Chuyện gì vui vậy chuyện gì vui vậy? Sao nhiều người vậy, còn có thể đi qua không vậy?" Cổ Phi một bên giả ngu một bên nhìn xung quanh.

"Bạn gì đó ời, làm ơn tránh qua một bên dùm" Bất Tiểu nói.

"Tôi muốn qua đường" Cổ Phi chỉ chỉ bên kia đường.

"Vậy thì kiếm chỗ khác mà đi, tụi tôi đang có việc ở đây" Bất Tiểu nói.

"Có chuyện gì thế?" Cổ Phi làm vẻ mặt rất hiếu kỳ. Nhưng việc này Bất Tiểu phải giải thích thế nào? Chẳng lẽ nói vào N năm trước đã có ân oán ở game online khác sao? Hẳn đương nhiên không có loại kiên nhẫn này, lúc này cảm thán vận khí xui xẻo, bèn la lớn đồng thanh: "Tên của Tung Hoành Tứ Hải có nghe qua chưa? Tụi này đang có việc ở chỗ này, phiền ông tìm chỗ khác mà chơi! Hoặc là đi ra ngoài kia ngồi vẽ vòng tròn đi..."

"Rồi rồi, tôi đi..." Cổ Phi cất bước, đi đến trước mặt Bất Tiểu, hai tay khoanh trước ngực.

Ánh mắt mọi người lại một lần nữa tập trung trên người hắn.

"Có hi vọng rồi!" Kiếm Quỷ nói trong kênh chat.

"Có cái rắm á! Hắn chỉ có thể xử lý Bất Tiểu một lần, sau đó chết ngắc ngay lập tức thì có tác dụng gì?" Hàn Gia Công Tử không cho là đúng.

"Im lặng, trong kênh chat thì Thiên Lý cũng thấy, coi chừng lúc trở về hắn chém mấy người à" Ngự Thiên Thần Minh nói.

"Sao phải sợ hắn!" Hàn Gia Công Tử mạnh miệng, có điều trong nội tâm đột nhiên cũng có chút ít sợ hãi. Nếu như mang cái đao cùi bắp kia chém tới hắn, hắn cũng không biết ứng phó thế nào.

Bất Tiểu nhìn nhìn Cổ Phi đang đứng bên cạnh mình, cuối cùng cũng bắt đầu cười cười, ra vẻ tiêu sái hướng mọi người giơ tên lên nói: "Kệ bà hắn, mọi người động thủ đi"

"Động thủ động thủ" Cổ Phi cũng bắt chước phát phát tay, nhưng trên đường vung lên lại chuyển hướng, hai ngón tay đột nhiên đâm vào con mắt Bất Tiểu.

Cho dù là lúc bình thường chỉ giờ giờ ngón tay đùa giỡn trước con mắt, đều sinh ra tâm lý sợ sệt, huống chi lúc này Cổ Phi không nể tình gì mà đâm thẳng vào mắt Bất Tiểu. Bất Tiểu kinh hoàng, vô ý thức cúi đầu giờ cánh tay lên ngăn cản. Trên miệng Cổ Phi xẹt qua nụ cười châm chọc, năm ngón tay xò ra, bắt lấy cánh tay Bất Tiểu, sau đó nhéo một cái. Năm ngón tay của Bất Tiểu không tự chủ được mở ra, đao găm đang nắm trong tay cũng theo định luật vật lý mà rơi xuống, tay kia của Cổ Phi đón lấy, sau đó buông tay của Bất Tiểu ra, chân bước lùi lại bức tường phía sau.

Hết thấy đều phát sinh trong nháy mắt, chỉ trong vòng năm giây Bất Tiểu đã phát hiện đao găm trong tay mình đã mất tiêu rồi. Cổ Phi tựa lưng vào tường, cầm đao găm của Bất Tiểu xem xét: "Phong Chi Âm Ngữ, công kích cũng không thấp nha! Nhanh nhẹn +18, tốc độ đánh +10%, cộng thêm kỹ năng Tan Biến dành cho Đạo Tặc, kỹ năng có thời gian

"Ài, nghề nghiệp không hợp không thể phát động, thì ra chỉ có Đạo Tặc là có thể sử dụng à!" Cổ Phi tiếc nuối nói.

Còn đám người Hàn Gia Công Tử đang rình rập xung quanh cũng thoải mái, thì ra trước đó Bất Tiểu đột nhiên biến mất cũng không phải là quyền trục kỹ năng, mà là cái kỹ năng kèm theo của thanh đao găm này. Trước khi người chơi đủ level để có thể học tập kỹ năng Tan Biến này, thanh đao găm này có thể nói là có giá trị rất cao. Mà trong trò chơi Thế giới song song này level càng cao thăng cấp càng khó, giá trị này có thể tồn tại trong khoảng thời gian rất dài.

Một thanh đao găm cực phẩm như vậy, lại bị Cổ Phi đoạt tới tay, trong lúc nhất thời Bất Tiểu còn chưa rõ ràng được chuyện đã xảy ra.

"Còn muốn lấy lại thanh đao găm này không? Nếu muốn thì bảo bọn họ dừng tay lại" Cổ Phi nhìn lướt qua bên kia. Bốn người Thất Nguyệt lọt vào vây công, tình thế khá nguy hiểm.

"Dừng tay, dừng tay, chờ chút đã!" Bất Tiểu vội vàng kêu to.

Mấy người bên kia vội ngừng tay lại, mờ mịt quay đầu lại. Bọn họ vừa theo lệnh Bất Tiểu xông lên, không chứng kiến cảnh Bất Tiểu bị đoạt đao găm đi.

Sắc mặt Bất Tiểu tái nhợt.

Cổ Phi vuốt vuốt thanh đao găm trong tay, ra vẻ thích thú: "Cho người của anh bạn giải tán đi, rồi tôi sẽ lập tức trả đao găm lại cho anh bạn."

Bất Tiểu do dự. Trang bị cực phẩm như vậy, thật sự có người đoạt được rồi có thể trả lại sao? Mặc dù có chút Mặc dù có chút khó tin, nhưng hắn cũng hết cách. Đem người ta giết về cấp 1, việc đó chỉ có thể kích thích tinh thần chút ít thôi, trang bị bị mất đi mới là tổn thất to lớn. Dù sao thì có vật chất mới phần khích được tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Quyển 1 - Chương 49: Người cùng cảnh ngộ?

Dịch: WindDK

Bất Tiểu nhìn thoáng qua Phong Hành, tên Võ Sĩ vốn là một trong bốn một trong những hạch tâm của Tung Hoành Tứ Hải.

Phong Hành cũng có ý muốn đòi lại trang bị cho Bất Tiểu, nên gật đầu với hắn. Bất Tiểu lúc này giơ một tay lên: "Mọi người đều lui lại cả đi"

Người của Tung Hoành Tứ Hải đều lui lại, Cổ Phi nói tiếp: "Để cho mấy cô này rời đi đã"

Bất Tiểu cũng thoải mái gật đầu. Dù sao thì muốn tìm mấy cô gái này trong trò chơi cũng dễ hơn so với tìm một trang bị cực phẩm."Đi cùng đi" Tiểu Vũ tới kéo Cổ Phi đi.

Cổ Phi cười cười, nhưng còn chưa nói lời nào thì Bất Tiểu đã rống lên: "Hắn không được đi!"

Cổ Phi nhìn mấy cô gái gật đầu: "Mọi người đi trước đi"

Tung Hoành Tứ Hải tránh ra một lối đi, Cổ Phi khẽ đẩy bả vai Tiểu Vũ: "Đi trước đi!"

Bốn người bọn họ vừa ra khỏi vòng vây, Tiểu Vũ lại nhìn về phía sau xem tình huống thế nào.

"Trực tiếp đi về khu vực an toàn đi" Cổ Phi gửi tin cho cô, rồi lại đứng yên một chỗ chờ diễn biến tiếp theo.

"Đi cũng khá xa rồi? Vậy anh bạn có định trả lại dao găm cho tôi không!" Bất Tiểu nhìn ra tâm tư của Cổ Phi nên cũng không có thúc giục.

Cổ Phi lại cười cười: "Trả dao găm cho anh bạn rồi thì tôi có thể rời đi không?"

"Đương nhiên" Bất Tiểu khẳng định không cần suy nghĩ.

Cổ Phi vẫn giữ nụ cười: "Vậy thì không trả!"

"Mày!" Bất Tiểu nổi giận.

"Nói dối không phải trẻ ngoan đâu" Cổ Phi chân thành khuyên nhủ.

Bất Tiểu khẽ giật mình, lập tức nóng mặt nói: "Móa, có gian tế rồi!"

Khi này, Ngự Thiên Thần Minh đã nói cho Cổ Phi biết. Bất Tiểu đang sắp xếp trong kênh công hội, hạ lệnh ngay khi lấy lại dao găm thì trực tiếp hạ gục Cổ Phi, hơn nữa ở khu an toàn bên học viện Pháp Sư học viện Pháp Sư cũng có người mai phục, muốn đem Cổ Phi chà đạp vài lần.

Cổ Phi cũng thay đổi ý định ban đầu của mình, quyết định không trả lại dao găm cho Bất Tiểu. Phương chăm gậy ông đập lưng ông lúc nào cũng được Cổ Phi ủng hộ.

Lời ba xạo bị vạch trần, Bất Tiểu có nói gì nữa cũng vô dụng. Trong lòng hắn còn đang suy tư tìm cách lấy lại dao găm, nhưng lúc này Phong Hành đã thay hắn hạ quyết tâm.

"Giết hắn, khi nào tuôn ra Phong Chi Âm Ngữ mới thôi!" Phong Hành quát một tiếng chói tai, rồi nghiêng người lao tới, lại là một chiêu Sách Mã Lưu Tinh nữa.

Cổ Phi cũng không bối rối, không tránh không né, chỉ nhấc tay lên, pháp trượng trong tay giơ thẳng ra trước. Phong Hành đã nhanh, cánh tay của Cổ Phi giờ lên còn nhanh hơn, do đó khi Phong Hành vừa tới đã bị cây gậy chờ sẵn chọc vào ngực.

Góc độ giơ gậy của Cổ Phi cũng có ẩn chứa huyền diệu trong đó, ngấm chuẩn huyết đạo trên người Phong Hành. Nếu chỉ dựa vào một chút sức mạnh của Cổ Phi mà công kích vào huyết đạo thì cũng chả có tác dụng gì, nhưng lúc này Phong Hành lại hồ báo lao tới, cuối cùng cánh tay của Cổ Phi chịu không nổi mà bị đẩy văng, còn Phong Hành thì chỗ ngực cũng đau nhói mà loạn choạng.

Đây là Định luật 3 Newton đấy.

Nhưng người bình thường không thể nhận ra ảo diệu trong một chọc này của Cổ Phi, lại càng không biết huyết đạo ở chỗ nào, muốn lợi dụng điểm vật lý này cũng là một việc khó khăn.

Người của Tung Hoành Tứ Hải mồm chữ O nhìn Cổ Phi cảm pháp trượng mà có thể làm cho vị Võ Sĩ xếp hạng 6 trong Thế giới song song lao đảo đến mất phương hướng như vậy, trong lúc nhất thời cũng đứng im như trời trồng. Cũng chỉ có Bất Tiểu là xót ruột món đồ của mình, bất chấp Phong Hành chết sống ra sao, mồm miệng la hét: "Đứng đó làm gì nữa, xông lên một lượt đi!"

Lúc này một âm thanh trong trẻo để nghe vang lên ở phía trên đầu của Cổ Phi: "Đưa tay lên bắt lấy này!"

Trong trò chơi nhà cửa cũng không phải mái bằng, mà là mái ngói nghiêng. Lúc này trên nóc nhà có một gương mặt lộ ra, hòa cũng với một màu đỏ đen của mái ngói thật sự rất có sức sống. Một cánh tay từ trên nóc thả xuống, đang vẫy vẫy với Cổ Phi.

Mọi người đều ngần ngại, chỉ có Cổ Phi giống như là không ngoài ý muốn, hần liền giơ tay chụp lấy cánh tay thả xuống kia. Người nọ vùng tay kéo lên, Cổ Phi lại dùng chân đạp vào tường mượn lực, hai người phối hợp cũng đã đủ sức bật, Cổ Phi thuận lợi trèo lên nóc nhà.

"Cô nhìn vậy mà sức lực cũng không nhỏ!" Cổ Phi cười. Điều này trong thực tế thì có mấy cô gái đủ sức để tùy ý kéo người ta vượt qua bờ tường chứ.

"Thân thủ của ông cũng nhanh nhẹn đấy." Tịch Tiểu Thiên nhìn Cổ Phi đang đu bám vào mái nhà như người nhện, nói. Nhìn từ phía dưới Cổ Phi đạp tường bay lên trông rất thoải mái, có điều thực tế nửa đường đã hết lực rồi, cho nên mới liều mạng đu bám cho không bị té trở xuống, lúc này cũng bắt chấp hình tượng.

"Chạy thôi!" Tịch Tiểu Thiên đã bắt đầu chạy, Cổ Phi cúi đầu nhìn xuống, thấy Bất Tiểu đang chỉ huy người của Tung Hoành Tứ Hải tìm được một cái ghế, từ đó trèo lên mái nhà. Bọn người Hàn Gia Công Tử trà trộn trong đám người cũng trao đổi ánh mắt với nhau, tất cả đều nhất trí Cổ Phi khi đã ở trên nóc nhà thì sẽ rất nhanh chạy thoát.

Tịch Tiểu Thiên có vẻ rất quen thuộc với con đường trên nóc nhà này, làm Cổ Phi ngạc nhiên không thôi. Chỗ nào có thể lên, chỗ nào có thể xuống, chỗ nào có thể nhảy qua nóc nhà đối diện, xem bộ dạng này có vẻ cô ta cũng đã nhiều lần thoát thân bằng nóc nhà rồi. Nhân mã của Tung Hoành Tứ Hải phía sau đang ùn ùn đuổi tới. Tịch Tiểu Thiên dẫn Cổ Phi trên nóc nhà không người quẹo trái rẽ phải, cuối cùng chạy tới gác chuông của Cloud City, đây đã là điểm cao nhất của Cloud City rồi.

Từ nơi này, Cổ Phi có thể thấy rõ người của Tung Hoành Tứ Hải không ngừng chạy dọc theo các con đường của Cloud City, nhìn khá buồn cười.

"Ông còn cười được?" Tịch Tiểu Thiên ở phía sau hần nói.

"Có gì đâu?"

"Sau này Tung Hoành Tứ Hải sẽ dây dưa với ông mãi không buông đâu" Tịch Tiểu Thiên nói.

"Nói đến phiền phức thì cô cũng không ít hơn tôi đâu?" Cổ Phi cười nói.

"Tui?" Tịch Tiểu Thiên lắc đầu, "Tui cũng không có sợ cái phiền phức này, level này nợ đối với tui mà nói không quan trọng. Cho dù bị người ta đuổi giết thì cũng chẳng đáng lo. Huống chi chuyện xử lý phiền phức thì tui so với ông chuyên nghiệp hơn nhiều"

"Đó là đương nhiên, quen tay hay việc mà!" Giọng điệu của Cổ Phi có phần mỉa mai.

"Nghề nghiệp của tui là lừa đảo..."

"Lừa đảo nghiệp dư à?" Cổ Phi cười cắt ngang.

Tịch Tiểu Thiên không để ý đến vấn đề này, bắt chước giống như Cổ Phi nhìn mấy người đang chạy loạn ở dưới, nói: "Nghề nghiệp lừa đảo, thì cũng có quy tắc lừa đảo. Mánh khoé bịp người của tui này cũng không phải đi lừa tình cảm người khác. Lợi dụng lòng tham của người, sau đó thả mồi, dẫn cá mắc câu, đó mới là phương thức của tui này"

"Vậy theo lời cô nói, lừa gạt tình cảm là chỉ Bất Tiểu?"

Tịch Tiểu Thiên nhẹ gật đầu.

"Nghe nói năm đó sau khi Thất Nguyệt Lưu Hòa bị lừa rồi rồi bỏ trò chơi, Bất Tiểu lại bị một người khác lừa mất cả chi lẫn chai, người này có phải là cô không?" Cổ Phi hỏi.

Tịch Tiểu Thiên lại nhẹ gật đầu.

Cổ Phi thở dài một hơi: "Là Thất Nguyệt tìm đến cô nhờ giúp đỡ?"

Tịch Tiểu Thiên lắc đầu: "Không có, khi đó tui thậm chí còn thậm chí còn không biết cô ta. Là ý định của bản thân thôi. Cho dù hôm nay cô ta cũng hơi có chút hoài nghi việc này là do tui làm, nhưng tui cũng không đề cập tới nữa chứ."

"Vậy sao cô còn muốn làm?" Cổ Phi khó hiểu.

Tịch Tiểu Thiên im lặng khá lâu, sau đó mở miệng nói: "Sở thích"

"Sở thích?" Cổ Phi mù mờ.

"Tui thích mánh khoé bịp người" Tịch Tiểu Thiên nói, "Với tui mà nói, đó giống như một môn nghệ thuật rất lôi cuốn"

"Sở thích của cô thật đặc biệt" Cổ Phi cười khan.

"Đáng tiếc, sở thích của tui không thể thực hiện trong thực tế, cho nên chỉ dành vào game mà thỏa mãn" Tịch Tiểu Thiên nói.

"Cô nói sao?" Cổ Phi cũng không để ý nhiều, nhưng nghe đến đây thì hần đột nhiên nhìn về phía Tịch Tiểu Thiên.

"Sao thế? Chẳng lẽ ông cho rằng ở ngoài đời tui cũng đi khắp nơi lừa gạt người ta hả?" Tịch Tiểu Thiên hỏi lại.

"Trong trò chơi cũng không nên làm thế!"

Tịch Tiểu Thiên cười khờ một cái: "Việc yêu thích của mình, lại không có cách nào thực hiện, cái cảm giác đó bứt rứt khó chịu lắm, ông không hiểu được đâu"

Cố Phi phì cười. Hắn làm sao lại không hiểu chứ? Chỉ là, lừa gạt của Tịch Tiểu Thiên đây là gieo tai họa cho nhân gian, còn võ thuật của hắn, đây là hắn cố gắng giữ gìn văn hóa di sản, tiến thêm một bước truyền bá rộng rãi cho mọi người, hai thứ này không thể đánh đồng với nhau được, Cố Phi chỉ có thể lắc đầu cảm thán.

"Ông nghĩ gì thế?" Tịch Tiểu Thiên hỏi.

"Không có gì. Chỉ có điều cái mà cô nói, tôi cũng cảm thực được một chút! À mà có lẽ không chỉ một chút." Cố Phi tin tưởng vững chắc, không thể lừa gạt với không thể sử dụng võ thuật không thể đánh đồng, cho nên hắn chỉ dùng từ "một chút" để trả lời.

Hiển nhiên Tịch Tiểu Thiên cũng không tin hắn, chỉ lắc đầu.

Mà dù sao cũng giống nhau "một chút" cảm thụ này, cho nên ấn tượng ác liệt của Cố Phi với Tịch Tiểu Thiên cũng phai nhạt đi chút ít.

Lúc này trong nội tâm Cố Phi cũng không khỏi dâng lên một chút cảm giác "cùng là tri kỷ ngàn năm khó gặp", cảm giác này làm cho hắn không khỏi nghiêm túc gạt bỏ: Minh sao lại muốn làm tri kỷ với một người lừa gạt được?

"Việc đã xong! Tôi phải đi đây, nói gì thì nói, hôm nay cũng cảm ơn cô rồi!" Cố Phi cảm thấy nên cách xa người này một chút, ở chỗ này tâm sự mong một hồi, tư tưởng có khi bị xâm thực cũng không chừng. Cố Phi xưa nay trầm ổn tự tin, vậy mà lúc này lại chuẩn bị chạy trốn chết.

Ra khỏi gác chuông, hắn quay đầu lại nhìn, Tịch Tiểu Thiên vẫn còn đứng tại chỗ cũ nhìn xung quanh, Cố Phi vẫy vẫy tay với cô ta, rồi tìm một con hẻm lượn vào. Rồi xa sự xâm thực tư tưởng, Cố Phi còn có chính sự muốn làm. Tìm góc tối vắng người, Cố Phi đeo miếng vải đen lên mặt, đội mũ rơm, thu hồi pháp trượng, trang bị lại Viêm Chi Tây Lễ. Sau khi nhận được tin tình báo của Ngự Thiên Thần Minh, hắn quyết không tin tưởng cái tên tiểu nhân lật lọng này nữa.

Trong kênh chat dòng binh đoàn, bọn người Hàn Gia Công Tử đang hô to gọi nhỏ Cố Phi, hỏi hắn đang trốn ở đâu. Cố Phi trả lời một cách dứt khoát: "Không cần lo cho tui, Bất Tiểu hiện giờ đang ở đâu?"

"Ông tìm hắn chi nữa?" Hàn Gia Công Tử hỏi.

"Chém chết hắn!" Câu trả lời của Cố Phi chữ ít mà ý nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Người bạn rộng

Dịch: ICY

Chỉnh sửa: WindDK

Bất tiểu thật sự chạy trốn như phát điên. Chỉ vồn vện một giờ ở đây mà đã mất đi liền bốn cấp, lại còn mất cả vũ khí mạnh nhất, bây giờ Bất tiểu chắc chắn là người chơi khốn đốn nhất trong game này rồi.

Các thành viên trong guild của hắn sau khi nhận lệnh, vừa leo được lên mái nhà, thì đã thấy Cố Phi cùng Tịch Tiểu Thiên chạy xa tít tắp. Bất tiểu chỉ biết rống lên trong cay cú: "Mau đuổi theo! Mau đuổi theo!" Thành viên Tung Hoành Tứ Hải như đám ruồi không đầu bay tán loạn khắp nơi, càng lúc càng thêm mất kiên nhẫn, có tên đã bỏ ra ngoài thành farm quái, kẻ thì thuận đường nhận nhiệm vụ, đi mất hút, còn có người viện cớ có việc, chạy vào khu vực an toàn rồi nhanh chóng lui mất. Suy cho cùng cũng chỉ là trò chơi, tuy Bất Tiểu là thành viên cốt lõi, nhưng các thành viên khác gia nhập hội này hầu hết toàn vì hai chữ lợi ích, họ không rảnh mà giành thời gian làm việc vô bổ vì Bất Tiểu. Cho dù là Hội trưởng đi nữa, cũng chẳng ai mà lại phục tùng vô điều kiện. Lúc trước, họ chỉ đơn giản nghĩ mình là một thành viên hoạt động trong guild, thì phải có trách nhiệm nhất định nào đó, mới có ý muốn tới để hỗ trợ. Mà bây giờ mãi không thấy hiệu quả đâu, nên chẳng ai tự nguyện lãng phí thời gian của mình nữa, ngoại trừ Bất Tiểu và đám bạn bè bằng hữu thân thuộc.

Bất Tiểu dẫn đám bằng hữu còn lại của hắn chạy khắp hang cùng ngõ hẻm trong thành tìm kiếm Cố Phi, cũng không quên dò hỏi trong kênh chat hội xem người khác có phát hiện gì không. Mới đầu còn có người phản hồi "Không có!", nhưng ít lâu sau, đều chán không thèm quan tâm đến hắn nữa, trừ một số vốn chẳng có lòng tốt.

Bỗng trong kênh chat: "Ta nhìn thấy hấn ở phố Vô Sò rồi! Ta đuổi kịp hấn rồi!" - Ngự thiên thần minh hô

"Tốt lắm! Chờ chút tôi lập tức đến ngay." Bất tiểu dẫn người chạy như điên, nhưng chỉ một lát sau, Ngự Thiên Thần Minh lại gọi: "YAA. A. A..., hấn vòng qua khúc ngoặt, biến mất rồi." Bất Tiểu nghe vậy khá nản vì đi không được gì.

Liên tục như thế bốn lần, Bất Tiểu điên tiết: "Con mẹ nó! Ông đang làm cái quỷ gì vậy?"

Ngự Thiên Thần Minh nói một cách thần bí: "Ông đang nói tôi? Vậy hãy cho tôi biết làm thế nào để luôn nhìn thấy hấn đi?"

Bất tiểu tức ói máu, nhìn qua chỉ còn vài bạn bè đi theo mình, muốn khóc, lại không có nước mắt để mà khóc.

Đột nhiên cảm giác đỉnh đầu một mảnh âm u, vừa ngẩng đầu nhìn, một thân ảnh từ nóc nhà bay xuống, trong tay gươm cao thanh đơn đao, sáng đỏ rực đến chói mắt.

Mũ rom rách nát, mạng đen che mặt, vạt áo phiêu trong gió, Bất Tiểu chỉ kịp kêu lên một tiếng "Ah!"

Quay đầu bồi thêm cho Bất Tiểu một đao về đằng sau, Cổ Phi tiếp đất, chuyển mình hai bước, lại có lưỡng đao xoáy đến người Bất Tiểu, hỏa pháp gây ra, ngọn lửa vụt lóe, Bất Tiểu chẳng kịp trần trời thì đã lên bảng đếm số. Cổ Phi nhanh chóng bỏ chạy thật xa.

Đám bạn đi cùng Bất Tiểu lúc này mới như trong mộng vừa tỉnh, hồ to đuổi theo Cổ Phi.

Lại một lần nữa trở lại công hội đạo tặc. Bất Tiểu, trong kênh chat, liền một phen nước mắt nước mũi ròng ròng, khóc lóc kể lể. Thành viên trong hội đều chết lặng. Nghiêm túc nghĩ lại, hiện tại Bất Tiểu đẳng cấp 25, có thể là thấp nhất trong số các đạo tặc của hội, mà cực phẩm đao găm cũng đã bị mất. Thành viên chủ chốt? Ở nơi này để làm thống lĩnh cần phải dựa vào thực lực chứ không phải dựa vào quan hệ sẵn có, đại bộ phận thành viên trong tâm khảm đều hình dung một chữ: Không được!

Dù sao cũng là một trò chơi mới open, công hội mới thành lập, trong thời gian ngắn vẫn chưa hình thành, tích tụ được một sức mạnh lớn. Để có thể tổ chức một hoạt động lớn như vừa rồi, chủ yếu là do trước kia đã tạo được lợi thế cách biệt nhờ luyện cấp trong trò chơi, thấy công hội có việc, cũng sắp ngựa phi tới hỗ trợ. Làm âm ỉ lâu như vậy, điểm lợi thế đã biến mất, tất cả mọi người một lần nữa nhìn giá trị mà xem xét, cân nhắc lợi ích giữa việc trợ giúp một Bất Tiểu cấp 25 đáng hay là không đáng giá.

Tất nhiên câu trả lời là không.

Nhưng cũng không phải mọi người đều nghĩ như vậy. Ba gã thành viên chủ chốt khác của công hội, đã cảm thấy việc này làm tổn hại rất lớn đến hình tượng mặt mũi Tung Hoành Tứ Hải. Đệ nhất công hội Cloud City ư? Đó là đã sẵn sàng để đánh ra một trận long trời lở đất đấy, không phải như hôm nay, một trong các thành viên trung tâm của công hội đã bị chém thành bộ dạng như vậy, cái này ở bên ngoài không phải đã thành một trò cười?

Ba người đều cảm thấy nuốt không trôi cơn tức này, bất quá chỉ là do theo công hội từ góc độ xuất phát, về phần Bất Tiểu bên kia, đơn giản là vì hấn cấp cao trang bị tốt mà nhiều người đi theo, mới thu nạp được nhiều hội viên, chưa tới mức hình thành một tình bạn sâu sắc.

Cuối cùng, sau khi bàn bạc xong, ba người nhất trí quyết định: bắt buộc phải ra mặt, nếu không chẳng phải Tung Hoành Tứ Hải sẽ bị người ta xem thường sao?

Nhưng vào lúc này, tin tức Bất Tiểu bị giết lần thứ sáu đã truyền tới.

Tại khu vực an toàn Bất Tiểu khóc cả buổi, chứng kiến công hội ở bên trong tựa như không một tiếng động, liền mắng to một hồi nào là lạnh lùng, tình nghĩa, bla... bla.... Lúc này lại nhận được tin nhắn từ bạn bè, nói tên che mặt bị bọn hấn đuổi đến rất nhanh, một mực không thể bỏ rơi bọn hấn. Bất Tiểu đại hỷ, lao ra khỏi khu vực an toàn đồng thời nhắn lại chỉ đạo, muốn chặn đường Cổ Phi một cú hoàn hảo.

Kết quả không như mong đợi, muốn ngăn mà không ngăn được. Cổ phi trước mặt lao đến thoăn thoắt, trực tiếp cho Bất Tiểu một đạp mà ngã lăn xuống đất, lại cầm cho hấn lưỡng đao. Bất tiểu bị hạ còn 24 cấp.

Nhận được tin tức này ba thành viên trung tâm của Tung Hoành Tứ Hải hoàn toàn đứng ngồi không yên, phải có hành động. Công hội Tung Hoành Tứ Hải dù sao cũng là do ba người bọn hấn một tay gây dựng lên, lực hiệu triệu trong công hội so với Bất Tiểu mạnh mẽ hơn rất nhiều. Trước tiên là Vô Sĩ tiếng tăm nhất trong hội giờ một tay kêu gọi, mới khiến cho trăm thành viên Tung Hoành Tứ Hải hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang xuyên qua Nông trường thẳng hướng Vân Hà sơn cốc. Cứ tưởng rằng có thể giải quyết sự tình nhanh gọn, không ngờ sự việc hiện tại lại phiền toái như vậy. Sự tình cụ thể, đầu đuôi ngọn nguồn đến bây giờ ba người còn chưa hiểu đây này! Chỉ nghe nói giống như truy sát Bất Tiểu và đoạt đao găm của hấn còn không phải là cùng một người.

Ngay tại thời điểm ba người chuẩn bị có hành động, đột nhiên nhận được tin nhắn từ hội trưởng hội Trọng Sinh Từ Tinh gửi tới, muốn cùng ba vị bọn họ gặp mặt nói chuyện.

"Đào Anh, ông đi tổ chức một chút nhân lực, tôi cùng Phong Hành đi gặp cô ta một lần." Thành viên chủ chốt Tung Hoành Tứ Hải, đồng thời cũng là hội trưởng của hội, Vô Thệ Chi Kiểm nói.

Không âm ỉ, hai bên hện nhau gặp mặt tại quán rượu Tiểu Lôi. Toàn bộ Cloud City chỉ có quán Tiểu Lôi có phòng, tương đối dễ dàng đàm luận sự tình.

Thất Nguyệt, Lạc Lạc, Liệt Liệt cùng Tiểu Vũ bốn người vừa ra khỏi khu vực an toàn đã trực tiếp tới, Vô Thệ Chi Kiểm cùng Phong Hành chỉ có 2

người. Phong Hành lúc trước đã cùng bốn cô gái trực tiếp đánh qua, đã cùng Liệt Liệt chào hỏi qua một quyền.

"Vị nào là Thất Nguyệt hội trưởng?" Vô Thệ Chi Kiếm sau khi ngồi xuống hỏi.

"Là tôi" Thất Nguyệt nói, "Trước tiên chờ một chút đã, còn có một thành viên nữa của tụi này chưa tới."

Đang nói, Cổ Phi mặt mày hớn hờ, vội vã vén rèm nói to: "Thật vô ý, lại tới chậm rồi."

Một bên vừa đi chém người, một bên còn muốn tới tham gia đàm phán, Cổ Phi hôm nay tương đối bận rộn.

Cùng lúc Cổ Phi vào cửa, Vô Thệ Chi Kiếm nhận được tin tức Bất Tiểu lần bị chém lần thứ 7, bây giờ đẳng cấp là 23.

Vô Thệ Chi Kiếm trong lúc nhất thời cũng không có để ý kỹ, nhìn qua Cổ Phi nói: "Vị này chính là..?" Hắn từng nghe nói qua Trọng Sinh Từ Tinh là một hội toàn con gái, đối với Cổ Phi đương nhiên không rõ ra sao.

Phong Hành lập tức giới thiệu với hắn một chút về Cổ Phi, đặc biệt nhấn mạnh vào đoạn "đã đoạt con dao găm của Bất Tiểu". Vô Thệ Chi Kiếm nghiêm nghị, bắt đầu kính nể, bất kể thế nào, có thể trực tiếp cướp đi cực phẩm trang bị từ trong tay người khác như vậy thì thật là nhân vật nguy hiểm, Vô Thệ Chi Kiếm liền thu hồi kiếm của hắn.

Bởi vì muốn đàm phán, cho nên bốn vị cô nương cùng lách qua bên trái, đem bên phải để lại cho đối phương hai người. Cổ Phi lúc này còn mỗi một mình, lại không có chỗ ngồi tương ứng, không còn cách nào đành phải ngồi xuống trung tâm chính cửa đối diện 6 người kia, người không biết nhìn còn tưởng Cổ Phi đang chủ trì hội nghị nào đó.

"Chuyện ngày hôm nay, không biết Vô Thệ hội trưởng anh hiểu được bao nhiêu?" Thất Nguyệt bắt đầu nói.

"Việc này thì tôi chỉ biết là huynh đệ của tôi, là Bất Tiểu, bị người ta giết liền bảy lần, còn bị đoạt mất cực phẩm dao găm Phong Chi Âm Ngữ. Đầu đuôi câu chuyện thì hình như là bởi vì hắn và Thất Nguyệt hội trưởng có chút bất đồng trong quá khứ?" Vô Thệ Chi Kiếm nói.

"Vậy, ngày hôm qua, trong thời gian chúng tôi đi làm nhiệm vụ công hội, người của Tung Hoành Từ Hải có ý quấy rối, giết mười hai người của chúng tôi, Vô Thệ hội trưởng có biết không?" Thất Nguyệt hỏi.

"Hà! Tôi không biết!" Vô Thệ Chi Kiếm mờ mịt, quay đầu nhìn về phía Phong Hành.

"Ách, ngày hôm qua Bất Tiểu hình như là lên tiếng gọi người trong hội cùng hắn đi PK kia mà, ta hỏi hắn chuyện gì, hắn nói không có gì, chỉ một chút chuyện nhỏ, cần một vài huynh đệ tùy ý đến là được. Về sau chỉ có mấy người đang không có gì để làm cùng hắn đi. Chủ yếu vẫn là hắn cùng mấy người bằng hữu của hắn không à!". Phong Hành nói.

"Hiện tại, Vô Thệ hội trưởng cũng nên tìm hiểu rõ sự việc đi à!" Thất Nguyệt nói.

"Thất Nguyệt hội trưởng có ý gì?" Vô Thệ Chi Kiếm hỏi.

"Không có gì, trò chơi thôi, cũng chỉ có chém chém giết giết, PK, loại sự tình này mỗi ngày đều có phát sinh. Chỉ là, chuyện này thật sự là vì tôi cùng Bất Tiểu đã có ân oán trong quá khứ nên mới xảy ra. Cho nên, nếu như hội mấy người muốn thay Bất Tiểu ra mặt mà nói chuyện... cảm phiền mấy người đừng tìm mấy cô gái trong công hội của tôi hay anh bạn này mà gây phiền toái nhé" Thất Nguyệt lúc nói chỉ chỉ Cổ Phi.

"Việc này, vị bằng hữu kia hình như còn đoạt trang bị của Bất Tiểu, cái này..." Vô Thệ Chi Kiếm muốn dùng việc này làm điểm văn vè, không ngờ Cổ Phi đột nhiên tay đưa miệng túi, móc ra Phong Chi Âm Ngữ ném lên bàn: "Đồ vật tại đây, ai muốn lấy thì lấy đi."

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc, mặc dù hắn là Pháp Sư không việc gì phải dùng đến dao găm, nhưng cũng có thể bán ra cho đạo tặc nào cần dùng, tuyệt đối sẽ có một cái giá xa xỉ. Thịt mỡ đến miệng, thật sự buông tay dễ dàng như vậy sao? Trước đây nghe Phong Hành kể sự tích Cổ Phi đoạt dao găm, Vô Thệ Chi Kiếm còn tưởng đó là một nhân vật hết sức can đảm. Nhưng xem bây giờ, hình như cũng chẳng có gì đặc biệt! Còn chưa nói cái gì hắn đã sợ rồi sao?

Vô Thệ Chi Kiếm đang trong bụng cười thầm, Cổ Phi đã đứng dậy: "Dao găm này mấy ông cứ lấy về, còn về phần Bất Tiểu, tôi nghe nói lúc này hắn còn đang bị người ta đuổi theo chém nữa đấy! Xem ra là ai cũng cứu không được rồi. Vị huynh đệ kia, Bất Tiểu loại người này căn bản không đáng để mấy ông thay hắn ra mặt. Ông chỉ cần nói cho hắn biết, muốn cầm lại Phong Chi Âm Ngữ, thì điều kiện là phải rời khỏi công hội, ông nhìn xem hắn lựa chọn thế nào. Tôi còn có việc, đi trước đây, mấy người bàn chuyện tiếp đi!"

Cổ Phi nói xong liền đứng dậy vén rèm rời khỏi phòng, lại chuyển hướng, đi ba bước, lập tức lại tiến vào một gian phòng khác.

"Tôi cần tiếp nước, đâu rồi! Mau mang ra đây, mệt chết mất!" Cổ Phi tiến lại và kêu to.

Hàn Gia Công Tử đem một chén nước đã rót đầy đưa tới trước mặt hắn.

Cổ Phi bụng lên ừng ực uống, một bên Ngự Thiên Thần Minh nói: "Bất Tiểu lần này theo khu vực an toàn trở ra khá nhanh, dẫn một vài người trong hội ra phố, vừa gào khóc trong kênh chat đây này!"

"Bà mẹ nó! Không nói sớm ah!" Cổ Phi ném ly chạy vụt đi.

"Bất Tiểu thực sự có muốn cười cũng cười không nổi rồi..." Hàn Gia Công Tử lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Sức mạnh của fan hâm mộ

Dịch: WindDK

Cổ Phi vừa rời khỏi quán rượu đã lập tức chạy tới công hội Đạo Tặc, hẳn cũng không cần tìm hiểu vị trí hiện tại của Bất Tiểu, bởi vì tình huống bây giờ là ở đâu có Bất Tiểu thì ở đó có cả đồng người đi theo.

Toàn thành đều đang sôi sục lên vì cuộc đuổi giết liên miên không dứt này. Từ cấp 30 đuổi giết xuống còn cấp 23, chỉ trong chưa tới một giờ, hơn nửa tình hình đuổi giết vẫn chưa có xu hướng dừng lại. Lối mòn dài về sát thủ che mặt kia đã được lan truyền đi rộng rãi, nếu ai mà muốn nhìn thấy truyền thuyết đó thì cứ việc đi theo Bất Tiểu là sự lựa chọn tối ưu. May mắn Thế giới song song cũng không có kênh chat thể giới hay thông báo toàn server như mấy game online trước đây, nếu không nhất định sẽ có rất nhiều người vì muốn chiêm ngưỡng phong thái của sát thủ giấu mặt mà đã loan tin về vị trí của Bất Tiểu rồi.

Gần tới công hội Đạo Tặc, quả nhiên Cổ Phi thấy cả một đám người đang tụ tập, ra sức chen lấn. Bất Tiểu và những người bạn đang đứng trong đó, phía sau họ là một đám đông người chơi khác. Mà đám đông đứng chật ních con đường, phải lách vào các con hẻm, thậm chí trèo lên luôn mái nhà mà hóng chuyện.

Bị nhiều người vây xem như vậy, đương nhiên Bất Tiểu rất mất hứng. Nhưng hẳn cũng chỉ có thể nén giận. Bởi vì người thật sự nhiều lắm, chỉ cần hắn mở miệng chửi bới một câu, không cần sát thủ tới thì hẳn cũng rớt thêm một cấp rồi.

Cổ Phi mỉm cười.

"Xin lỗi! Làm ơn nhường đường một chút.." Cổ Phi vừa xin lỗi, vừa chen lấn vào dòng người, sau đó hắn tìm được một chỗ có thể trèo lên nóc nhà. Người chơi trên nóc nhà đang chú tâm quan sát tình huống của Bất Tiểu, Cổ Phi ở phía sau họ lén lút thay đổi trang phục hành nghề, sau đó bắt đầu đi lên phía trước.

"Anh bạn, làm ơn lách qua một tí!" Cổ Phi vỗ vỗ người phía trước.

Người nọ không kiên nhẫn mà xoay người lại, nhưng vừa nhìn thấy Cổ Phi, lập tức đôi mắt tỏa sáng. Cổ Phi vội vàng làm ra thủ thế "Suyt". Người nọ vội lấy hai tay che miệng lại, gạt đầu lia lịa, sau đó dùng bả vai đụng đụng người bên cạnh.

"Làm gì vậy!" Người bên cạnh quay đầu lại, thấy Cổ Phi, lập tức hai mắt tỏa sáng. Cổ Phi lại làm ra một thủ thế "suyt", người nọ lại che miệng, rồi gạt đầu lia lịa, sau đó đi theo phía sau..

Cứ thế, một đám hai mắt tỏa sáng, hai tay che miệng, lùi lùi theo Cổ Phi từ trong đám người lặng yên đi ra. Khi Cổ Phi vừa hiện thân, một đám đứng đối diện liền sôi sục, hai mắt lập tức tỏa sáng. Cổ Phi vội vàng làm ra một cái..

Sao đột nhiên lại yên tĩnh như thế? Bất Tiểu cảm thấy có chút kỳ quái, nhiều người như vậy, so với cái chợ cũng không ít tiếng người hơn, nhưng đột nhiên lại trở nên yên tĩnh như vậy, yên tĩnh tới mức hắn có thể nghe thấy tiếng gió. Bất Tiểu vội vàng quay đầu, chỉ thấy một ánh sáng lóe lên, bỏ về phía mình. Ánh sáng thì màu đỏ phản chiếu lên khuôn mặt màu trắng của Bất Tiểu, rất nhanh, hắn đã đi về nơi xa lắm.

Mấy người bạn của Bất Tiểu muốn bùng cháy rồi, bọn họ một mực đi theo Bất Tiểu, một mực coi chừng không một chút phân tâm. Nãy giờ bọn họ thấy có một đám người vây xem, cảm giác nếu như sát thủ muốn ra tay cũng phải làm ra động tĩnh gì đó, ai dè cả đám nhiều chuyện lại đi phối hợp với sát thủ, cái thói đời như vậy, một điểm thương cảm cũng đánh có! Mấy tên này nghĩ vậy, lại không thể dựa vào ý chí mà tăng sức mạnh được, Cổ Phi lại một lần nữa rất đơn giản mà thoát khỏi dây dưa. Hội nhiều chuyện đã sớm chờ một con đường ra cho Cổ Phi, hẳn rất nhanh chạy ra khỏi, sau đó bọn họ lập lại con đường chặn đứng đám bạn của Bất Tiểu.

Nhưng hẳn cũng không thoát khỏi sự đu bám của quần chúng, không ít người đã đuổi theo kịp bước chân của Cổ Phi. Bây giờ suy nghĩ của họ đã đổi mới, đi theo Cổ Phi, họ có thể chứng kiến dung nhan của sát thủ, lại có thể xem sát thủ chém người, vậy thì nhất cử lưỡng tiện rồi?

Cổ Phi giờ mới cảm nhận được: sức mạnh của fan hâm mộ là khổng lồ.

Nếu còn tiếp tục như thế thì đám bạn bè của Bất Tiểu sẽ rất nhanh có thể tìm thấy mình, Cổ Phi chỉ còn cách tiếp tục liều mạng chạy trốn. Hẳn không biết đã lượn lờ ở Cloud City bao nhiêu vòng, nhưng vẫn không dứt bỏ sạch sẽ đám người này được. Dù sao người thì quá nhiều, có người hẳn rõ ràng đã bắt ra được, nhưng khi vòng qua vòng lại một hồi, hắn phát hiện người nọ đang đứng tại phía trước mờ mịt mà tìm kiếm hắn, thế là dừng mặt lại đuổi tiếp.

Cứ như vậy người cũ thay người mới, Cổ Phi dắt theo cái đuôi y chang như chơi tàu lửa. Nhưng trời xanh không phụ lòng người, trong quá trình chơi tàu lửa vui vẻ là vui, hắn lại bất ngờ gặp Bất Tiểu đang mù mịt một lần. Thế thì còn do dự gì nữa? Cứ phóng thẳng tới, một đạo tiễn Bất Tiểu đi xa ngay.

Trong ánh sáng lóe lên, Cổ Phi lơ mờ thấy được giống như có thứ gì đó rơi ra. Phía sau có người chơi kêu lên: "Rớt đồ rồi kia!!" Nhưng ngay sau đó mọi người đã phát hiện Cổ Phi không quay đầu lại mà bỏ chạy luôn, ai nấy cũng đều giật mình, rồi đột nhiên phóng tới chỗ Bất Tiểu rơi ra đồ vật. Chân tướng của sát thủ thần bí có vẻ hấp dẫn, nhưng cũng không thể so sánh với trang bị à nha.

Cứ như vậy, Cổ Phi ngoài ý muốn thoát khỏi dây dưa, chạy vào một con đường, nhìn quanh thì thấy bốn bề vắng lặng, thế là hần nhanh chóng cõi bỏ lộp nguy trang, rồi thở phào một cái.

Cùng lúc đó, trong quán rượu Tiểu Lôi, Thất Nguyệt vẫn còn cùng Vô Thệ Chi Kiểm thương lượng, lại liên tiếp hai lần thu được báo cáo Bất Tiểu bị giết. Nhảm tính thì hiện giờ Bất Tiểu chỉ còn là cấp 21 thôi, Vô Thệ Chi Kiểm có chút không tập trung. Một phần cũng là do lo lắng về thể diện công hội, một phần cũng là do có chút e ngại.

Hiện tại Bất Tiểu tuy thê thảm, nhưng người này cũng là một nhân vật lợi hại thật sự. Nếu không thì bọn họ cũng không kéo Bất Tiểu vào Tung Hoành Tứ Hải, còn giao cho vị trí thành viên trung tâm.

Bất Tiểu lúc này trước mặt người ta một điểm chống cự cũng không làm nổi, vậy đổi lại là mình thì sao? Vô Thệ Chi Kiểm nghĩ mà rung cả mình. Hần cũng nắm trong tay công hội có 300 thành viên, là Guild lớn nhất thành, nhưng không có nghĩa là mỗi ngày hần đều mang theo 300 người đi luyện áp. Tên sát thủ thần bí xuất quỷ nhập thần này, chỉ trong thời gian ngắn ngủn như vậy mà đem Bất Tiểu chém mất 9 cấp, thật sự là rất đáng sợ.

Mà điều đáng sợ hơn chính là, hiện giờ chỉ có mình hần ra tay thôi, mà trong báo cáo lần đầu Bất Tiểu diệt đoàn, thì đối phương có tới 6 người. Nếu như cả đám 6 người này đều hành động, như vậy còn đáng sợ hơn nhiều.

Trong nội tâm dâng lên sự khiếp sợ đã làm cho lòng hần mất cân bằng. Có nên vì một tên cấp 21 mà hao tổn binh lực không? Đã giết mất 9 cấp rồi, mặt mũi công hội có thể lấy lại sao? Hơn nữa, hiện giờ đối phương chỉ chăm chăm vào Bất Tiểu, nếu như công hội bắt đầu ra mặt chính thức ủng hộ Bất Tiểu, mục tiêu của bọn chúng chắc không chỉ có một người đâu nhỉ?

Vô Thệ Chi Kiểm cảm nhận được một nỗi niềm thống khổ, sau khi cân nhắc lợi và hại, cuối cùng hần đã đưa ra quyết định, sau khi thở dài một hơi, hần nói: "Thất Nguyệt hội trưởng, cô thấy thế nào? Bây giờ tại tôi sẽ trục xuất Bất Tiểu ra khỏi công hội, chuyện của mấy người thì do mấy người giải quyết đi"

"Vô Thệ!" Người thứ nhất bất ngờ vì quyết định này chính là người ngồi kế bên hần, Phong Hành.

Vô Thệ Chi Kiểm nhìn nhìn hần, nhưng cũng không giải thích gì cả.

Bọn người Thất Nguyệt tự nhiên cũng hết sức kinh ngạc, bọn họ cũng không ngờ Vô Thệ Chi Kiểm lại nhượng bộ như vậy. Trục xuất Bất Tiểu, hay nói cách khác chính là phủi sạch quan hệ với Bất Tiểu, cũng tức là nói: Chuyện này Tung Hoành Tứ Hải rút lui.

"Vô Thệ hội trưởng rất rõ lý lẽ, cảm ơn..." Lạc Lạc nói ra một câu khách sáo.

Còn Thất Nguyệt vẫn tồn tại một chút mờ mịt, cô vẫn còn chưa thể hiện thái độ kiên quyết tới cùng gì cả, vậy mà bên kia đã rút lui nhượng bộ rồi! Sau một lúc, Vô Thệ Chi Kiểm cùng Phong Hành đã đứng dậy: "Chúng tôi trở về đây, còn thanh đao găm này...Tôi nghĩ mình cũng nên thu về, cũng coi như cho Bất Tiểu một câu trả lời thỏa đáng."

Thất Nguyệt nhẹ gật đầu.

Vô Thệ Chi Kiểm cảm lấy Phong Chi Ám Ngữ, cùng Phong Hành rời khỏi quán rượu Tiểu Lôi.

"Tại sao?" Vừa ra khỏi cửa Phong Hành đã hỏi.

"Đối phương quá mạnh mẽ! Ông cũng thấy đấy, vừa rồi chỉ ngồi nói chuyện chút ít, Bất Tiểu lại bị giết hai lần nữa." Vô Thệ Chi Kiểm nói.

"Ông sợ?"

"Không chỉ tôi sợ, tôi còn sợ thay cho mấy người, thay cho toàn bộ thành viên công hội, nếu như bọn chúng nhắm vào bất kỳ người nào trong mấy người, mấy người có chắc ngăn cản được không?" Vô Thệ Chi Kiểm nói.

"Sợ cái gì! Hần tới thử xem!"

"Ông không sợ, không có nghĩa là 300 người còn lại không sợ. Lòng người bàng hoàng, chúng ta lại không có thực lực giải quyết, công hội liệu còn có thể tồn tại không?"

Phong Hành im lặng.

"Đi thôi! Phong Chi Ám Ngữ trả lại cho Bất Tiểu, tại mình cũng nên có gì đó yên lòng hần."

Vô Thệ Chi Kiểm nói.

"Những người này rốt cuộc là ai!" Phong Hành phẫn nộ vung. Trong nội tâm hần lúc này vô cùng khổ sở.

" Trước ghi ở trong lòng! Quân tử, mười năm không muộn mà!"

Phong Hành bắt đầu đi gật gật đầu.

Trong quán rượu Tiểu Lô, bốn người Thất Nguyệt đều vì kết cục chuyện này mà cảm thấy hưng phấn không thôi.

" Hiện tại hắc không còn được guild lớn nhất ủng hộ, mà cấp lại thấp như vậy, cho nên tụi mình không cần sợ hắc nữa!" Thất Nguyệt vui mừng nói.

"Sát thủ đuổi giết hắc thật lợi hại nha!" trong mắt Liệt Liệt lấp lánh, "Hắc rốt cuộc là người nào vậy? Chị Lạc Lạc!!"

"Chị cũng không biết" Lạc Lạc lắc đầu, "Trừ đoàn trưởng của bọn họ, thân phận của thành viên khác hắc không nói rõ cho chị biết. Bây giờ người bên ngoài đều nói hắc là một Pháp Sư, mà theo chị được biết, thì đây là một Pháp Sư có thể solo son tặc đầu lĩnh Tác Đồ!"

" Quá mạnh mẽ..."

" Lạc Lạc, cậu liên hệ một chút, xem có thể hẹn ra gặp mặt một chút, để cảm ơn bọn họ không" Thất Nguyệt nói.

"Làm thế nào cảm ơn? Lấy thân báo đáp hả?" Lạc Lạc cười nói.

"Nói nhảm cái gì thế" Thất Nguyệt thân nhiên nói.

Tiểu Vũ lúc này đột nhiên phát ra một tiếng hoan hô, nhảy dựng lên.

" Xảy ra chuyện gì vậy Tiểu Vũ?" Ba người mờ mịt.

"Vậy bây giờ em có thể đi làm nhiệm vụ rồi?" Tiểu Vũ hỏi.

"Đi đi! Có điều vẫn nên cẩn thận một chút" Thất Nguyệt nói.

" Không có việc gì đâu! Bất Tiểu hiện tại không còn lực chú ý chuyện khác đâu, hắc vẫn đang bị đuổi giết mà!" Lạc Lạc nói.

"Chị Lạc Lạc cũng không có ra ngoài! Sao lại biết rõ tin tức bên ngoài thế?" Liệt Liệt kỳ quái.

"Chị nói chuyện với đoàn trưởng của bọn họ, hắc nói cho chị biết đấy" Lạc Lạc nói.

Cách phòng bốn người họ không xa, trong một căn phòng khác, mọi người đang phê bình Hàn Gia Công Tử: "Sao chú không uống rượu đi! Sao ngồi im re vậy!"

"Đừng bát nháo!" Hàn Gia Công Tử nói, "Tui đang cùng bà chủ nói chuyện làm ăn nè! Lần này vất vả như vậy, phải có chút phụ thu mới được!"

"Đúng rồi! Đúng rồi" Bốn người nhao nhao gật đầu.

"Vậy lần này, không phải Thiên Lý lại dẫn đầu thành tích nữa sao?" Hửu Ca cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Đúng rồi!" Kiếm Quý gật đầu.

Mọi người lệ rơi đầy mặt: "Chúng ta chỉ là một đám người làm công!" Ngự Thiên Thần Minh khóc lóc: "Thiên Lý tui hận anh!!!"

"Hất xì!!" Vừa mới chém Bất Tiểu lần thứ mười, Cố Phi hất hơi một cái.

" Hôm nay thật sự là mệt muốn chết rồi" Cố Phi thì thảo tự nói, nhưng có điều, mọi việc còn chưa xong..

" Sát thủ che mặt chạy chỗ đó kìa!" Một tiếng hét vang lên, một đồng người chạy về phía đó, tiếp tục chơi trò rồng rắn lên mây...

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Công hội vui vẻ

Dịch: WindDK

Rốt xuống cấp 20, Bất Tiểu triệt để hôn mê, hắc vẫn đứng im không nhúc nhích trong công hội Đạo Tặc, mặc cho mọi người xung quanh nhòm ngó chỉ trỏ.

"Thấy không? Cái tên lúc trước còn đứng ở hạng 11 trên bảng xếp hạng, bây giờ bị người ta chà đạp xuống cấp 20 đấy, chắc chắc!"

"Mẹ kiếp, còn đứng trong đó làm gì thế, ra ngoài đây để cho mọi người còn chiêm ngưỡng phong phạm sát thủ thần bí chứ!"" Ha ha ha, tôi đã từng gặp hai lần rồi đấy!"

"Tôi còn chạy theo hần qua năm con phố nữa kia!"

"Thằng này sao còn không ra, phí thời gian quá"

Người xung quanh đều mang tâm trạng lo lắng, chỉ tức không thể lôi đầu Bất Tiểu ra khỏi khu vực an toàn rồi nhận lấy cái chết. Nếu không phải khu vực an toàn không cho tiếp xúc thân thể thì mọi người đã ồ ạt xông tới ném hần ra ngoài rồi.

Sát thủ che mặt còn không thấy đâu, mọi người lại thấy Vô Thệ Chi Kiếm và Phong Hành tới. Hai người này đều giống như giống như Bất Tiểu, là thành viên trung tâm của Tung Hoành Tứ Hải. Nhưng người chơi hiểu rõ nội tình cũng biết, Tung Hoành Tứ Hải là do Vô Thệ Chi Kiếm, Phong Hành và một người khác tên là Đào Ảnh Niên Hoa cùng tổ chức ra. Bất Tiểu chỉ là người đến sau.

Hai người thấy cả một đám đông tụ tập vô cùng náo nhiệt, cũng chẳng nói gì, chỉ đi thẳng tới khu vực an toàn, đứng trước người Bất Tiểu.

"Bất Tiểu" Vô Thệ Chi Kiếm gọi hần.

Bất Tiểu ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên vẻ tro tàn.

"Người của Trọng Sinh Từ Tinh đã tìm tôi nói chuyện qua" Vô Thệ Chi Kiếm nói.

Bất Tiểu không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe.

"Phong Chi Âm Ngữ của ông, bọn họ nói có thể trả lại cho ông, nhưng điều kiện là muốn ông rời khỏi Tung Hoành Tứ Hải" Vô Thệ Chi Kiếm nhìn thẳng vào Bất Tiểu, "Ông định xử lý thế nào?"

Bất Tiểu nói với vẻ thản nhiên: "Việc này dễ thôi, hiện tại tôi có thể rời khỏi công hội một thời gian, đợi lấy được Phong Chi Âm Ngữ thì quay trở lại"

Hai mắt Vô Thệ Chi Kiếm lập tức sáng lên. Bất Tiểu này đúng thật là một tên tiểu nhân, vậy mà hần cũng có thể nghĩ ra cách giải quyết hèn mọn bỉ ổi nhanh như vậy. Cái tập tính lừa đảo này hiện rõ mồn một rồi!

Vô Thệ Chi Kiếm đột nhiên cảm thấy, đá một tên như thế ra khỏi công hội, có lẽ sau này sẽ vô cùng có lợi cho công hội mình. Nhân phẩm không tốt thì sau này biết đâu lại là mầm họa. Nghĩ như vậy, Vô Thệ Chi Kiếm lấy Phong Chi Âm Ngữ ra, đưa lại cho Bất Tiểu.

"Cứ như vậy đi!" Vô Thệ Chi Kiếm nói xong thì cùng Phong Hành quay người bỏ đi.

"Thế là ý gì?" Bất Tiểu ngây ngẩn cả người.

Hần rất nhanh nhận được câu trả lời. Tin tức hệ thống: Bởi vì nhiều lần vi phạm luật lệ, người chơi Bất Tiểu bị trục xuất khỏi công hội Tung Hoành Tứ Hải, hi vọng các thành viên khác trong công hội lấy đó mà làm gương.

"Vô Thệ, ý ông là sao!" Bất Tiểu gào thét. Người đã bị dồn đến đường cùng phải tìm nơi để phát tác, tay của Bất Tiểu đã giơ lên rồi, nhưng sức nhớ đến Phong Chi Âm Ngữ vẫn còn cầm trong tay, hần vội vàng rút về đem dao nhét vào túi.

"Đậu xanh rau má!!" Bất Tiểu rống to.

"Vãi..." Trong đám người vây xem nổi lên tiếng than. Bọn họ ai cũng đang chờ mong Bất Tiểu mất trí mà quăng thanh Phong Chi Âm Ngữ ra nè!!

Cố Phi đang lẫn trong đám người cũng xoa tay. Lúc này Bất Tiểu ngồi trong khu vực an toàn cũng khá lâu rồi, biết đâu khi lấy lại dao găm bảo bối của mình mà cao hứng bước ra ngoài đi dạo không?

Mà Bất Tiểu khi cất Phong Chi Âm Ngữ xong, rất nhanh liền logout luôn.

"Đệt..." Dân tình vang lên âm thanh khinh bỉ, thấy trò vui đã kết thúc, ai nấy đều giải tán. Cố Phi cũng vô cùng chán nản mà theo dòng người rời khỏi, đột nhiên lại nhìn thấy Thất Nguyệt gửi tin tới: "Đang ở đâu vậy? Về công hội chút!"

Bất Tiểu logout, trong lúc nhất thời Cố Phi cũng chả biết làm gì, đành xuyên qua mấy con phố trở lại công hội Trọng Sinh Từ Tinh. Trong phòng máy cô gái đã tụ tập không ít, Cố Phi chắc cũng là người cuối cùng tới, vừa vào cửa đã nghe Thất Nguyệt cao hứng tuyên bố: "Bất Tiểu đã bị đá ra khỏi công hội Tung Hoành Tứ Hải rồi."

Mọi người đều hoan hô, Cố Phi lẻ loi đứng ở một góc mỉm cười, trong nội tâm tràn đầy cảm giác thành tựu.

"Chị Lạc Lạc, cũng may là chị tìm đến dong binh đoàn trợ giúp, bọn họ cũng thật lợi hại nha, mà bọn họ là ai thế?" Mọi người tò mò hỏi.

Lạc Lạc cũng rất tiếc nuối: "Chỉ chỉ gặp được đoàn trưởng của bọn họ, những người khác không có lộ diện. Lúc ra tay xử lý cũng đều che mặt, xem ra cũng không muốn bộc lộ thân phận."

Thất Nguyệt gật gù: "Chỉ cũng muốn gặp bọn họ cảm ơn, nhất là Pháp Sư trong đám bọn họ, có điều xem ra hiện tại cũng không cần tới làm phiền người ta nữa đâu"

Mọi người đều cảm thấy vô cùng tiếc nuối, nhất là Liệt Liệt, cô là người tiếc nuối nhiều nhất: "Thật muốn biết Pháp Sư đó là ai quá à!"

Cố Phi yên lặng nghe, trên mặt vẫn động lại nụ cười.

Có điều những việc Cố Phi âm thầm làm trong bóng tối bọn họ không biết, nhưng những việc hấn ra mặt ngoài sáng ai nấy đều thấy. Thất Nguyệt tiếp tục nói: "Chuyện lần này, ngoại trừ Lạc Lạc tìm đến dong binh đoàn, kỳ thật còn may có Thiên Lý. Nhờ có hấn ra tay bắt ngờ đoạt lấy dao găm cực phẩm của Bất Tiểu, bốn người chúng ta mới có thể thoát thân, mà cũng có thêm điều kiện để đàm phán với Tung Hoành Tứ Hải hơn."

Lần này cảm xúc của các cô gái cũng không dâng trào như lần trước. Cũng không phải có nhiều thành kiến với Cố Phi, chủ yếu mà từ trước tới nay ai nấy cũng đều áp dụng biện pháp bơ hấn ra, lúc này hấn lại giúp mọi người một việc lớn, nếu lập tức thể hiện nhiệt tình quá lớn thì cũng không ổn. Dù gì họ cũng là con gái, da mặt cũng mỏng, không thể chuyển biến thái độ nhanh đến thế, có chút xấu hổ.

Có điều, trang bị còn có cực phẩm, người chắc chắn cũng có.

Cho tới nay, người luôn xem Cố Phi không vừa mắt nhất, Liệt Liệt, lúc này lại sáng khoái cái biến thái độ. Cô đi tới trước mặt Cố Phi: "Nhìn không rõ nha, không ngờ ông cũng lợi hại vậy!"

Cố Phi vẫn giữ nụ cười, đối với việc Liệt Liệt khen ngợi cũng không tỏ vẻ gì.

Liệt Liệt cũng xấu hổ, bèn đi ra.

Thất Nguyệt cũng cảm giác được không khí có phần trầm lắng, vội vàng tiếp tục nói: "Được rồi, chuyện lần này xem như cũng xong rồi, mọi người tiếp tục yên tâm chơi tiếp đi!"

Mọi người đều vỗ tay hoan hô, rồi tụ tập cả đám lại tám chuyện truyền kỳ sát thủ che mặt.

"Cảm ơn!" Thất Nguyệt đi tới trước mặt Cố Phi, trình trọng nói.

"Ha ha, không có gì. Tuy tui chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu, nhưng dù gì cũng đặt một chân trong công hội. Đương nhiên cũng phải góp chút sức chứ!" Cố Phi cười cười nói.

Thất Nguyệt cũng không biết nói gì nữa. Bọn họ cũng chưa từng xem Cố Phi là một thành viên trong công hội, mà Cố Phi bề ngoài cũng không xem mình là một phần tử trong đó. Nhưng trong thời điểm nẫu chốt, người phát ra tác dụng lớn nhất lại là một người với danh hiệu cộng tác viên.

"Đừng để ý thái độ của bọn họ! Bọn họ chỉ là..." Thất Nguyệt nhất thời cũng không tìm ra được từ để giải thích.

"Không có gì" Cố Phi nói, "Nếu không còn việc gì nữa thì tôi đi trước nhé!"

"Ừ, được rồi!" Thất Nguyệt nói.

Cố Phi quay người muốn đi ra ngoài, đột nhiên Thất Nguyệt lại gọi lại.

"Có chuyện gì?" Cố Phi quay đầu lại.

"Mũ rom của ông đâu? Không phải ông lúc nào cũng đội cái mũ rom đó sao?" Thất Nguyệt hỏi.

Trong lòng Cố Phi giật lên một cái, nhưng rất nhanh trả lời: "À, trước kia sẽ không biết chơi, trang bị cũng xài tào lao không à. Cái món đó không thích hợp cho Pháp Sư, nên tôi bỏ rồi"

"Vậy à..."

"Đi đây" Cố Phi khoát khoát tay, rời khỏi công hội.

"Có chuyện gì thế? Cậu nghĩ Thiên Lý chính là sát thủ che mặt kia sao?" Sau khi Cố Phi rời khỏi, Lạc Lạc đi tới bên cạnh Thất Nguyệt hỏi.

"Tui nghe nói sát thủ che mặt nọ cũng đội mũ rom, mặc áo choàng tân thủ của Pháp Sư, level 30. Tạo hình đó so với Thiên Lý không phải y chang sao?" Thất Nguyệt nói.

"Hoàn toàn chính xác, ngoài ra, Thiên Lý cùng người nọ cũng giống nhau thích dùng đao. Lúc hấn và Tiểu Vũ đánh nhau, hấn cũng dùng đao" Lạc Lạc nói.

"Có điều.." Lạc Lạc ngưng một lúc, "Lần trước Thiên Lý cũng không đánh lại Tiểu Vũ, nếu không có tui thì hấn cũng tạch rồi"

"Biết đầu hấn có ý nhường Tiểu Vũ thì sao?" Thất Nguyệt hỏi.

"Nhìn không ra" Lạc Lạc trả lời.

"Cả Tiểu Vũ cũng đánh không lại, có thể giải quyết Bất Tiểu chớp nhoáng như thế, vậy thì hoàn toàn chính xác không phải cùng một người" Thất Nguyệt nói.

"Ai biết được, có lẽ sát thủ kia cũng nhìn thấy tạo hình buồn cười của Thiên Lý, cho nên cô ý bất chước theo để che dấu tung tích thì sao!" Lạc Lạc nói.

"Vậy thì hấn rất có khiếu trong việc che dấu tung tích rồi" Thất Nguyệt cười.

"Mặc kệ nói thế nào thì khả năng Thiên Lý chính là người nọ cũng khá lớn đấy" Lạc Lạc nói.

"Ừ. Sau này còn có cơ hội gặp lại mà..." Thất Nguyệt nói.

Sau khi rời khỏi Trọng Sinh Từ Tĩnh, Cổ Phi cũng đã ý thức được vấn đề này. Bởi vì trang phục của mình thật sự độc nhất vô nhị, mấy người quen biết như Thất Nguyệt, Lạc Lạc... chỉ sợ nhìn cái là nhận ra ngay. Cái này cũng thật bất đắc dĩ à! Hay là đi tìm bọn Hàn Gia Công Tử thương lượng một chút. Đang nghĩ ngợi thì Hàn Gia Công Tử đã gửi tin đến: "Làm sát thủ thế nào rồi?"

"Bất Tiểu logout rồi." Cổ Phi nói.

"Giết 10 lần, ông cũng nghỉ ngơi chút đi! Mau trở lại quán rượu, có chuyện trọng yếu" Hàn Gia Công Tử nói.

"Có chuyện gì?" Cổ Phi hỏi.

"Chia tiền" Hàn Gia Công Tử nói.

"Vậy há? Lập tức đến." Cổ Phi nói.

Trong quán rượu Tiểu Lô, năm người ngồi vây quanh lại chờ Cổ Phi, trên bàn chõng chất mười túi tiền.

"Đồ ra đi!" Giọng nói của Ngự Thiên Thần Minh có chút run rẩy, "Một ngàn vàng! Chờ ở một chỗ nhất định rất kích thích, tui muốn xem!"

"Không có tiền đồ!" Bốn người khác vừa phê bình vừa nuốt nước miếng.

"Lần trước nhiệm vụ tiền lời bao nhiêu?" Ngự Thiên Thần Minh hỏi.

"210 vàng, Thiên Lý cầm 60 vàng, mỗi người chúng ta cầm 30 vàng" Hàn Gia Công Tử nói.

"Lần này nhiều như vậy...Đám người Trọng Sinh Từ Tĩnh này thật nhiều tiền à!" Ngự Thiên Thần Minh nói.

"Lần này chia thế nào?" Hữu Ca hỏi.

"Ừm...Đích thực lần này Thiên Lý xuất lực rất nhiều. Hấn cầm một nửa, năm người tui mình chia một nửa còn lại, thế nào?" Hàn Gia Công Tử hỏi.

"Chuẩn rồi đấy" Kiếm Quỷ gật đầu.

"500 vàng." Ngự Thiên Thần Minh mếu máo.

"100 cũng không ít rồi, nên biết điểm dừng đi!" Chiến Vô Thương nói, "Cuối cùng cũng có thể đổi được vũ khí tốt hơn một chút rồi"

Ánh mắt Hữu Ca quét một vòng: "Hiện giờ trong đám tui mình chỉ có Hồi Úc Sương Chi của Kiếm Quỷ và Hạo Nguyệt Thần Cung của Ngự Thiên là cực phẩm à!"

"Cái của tui tính là cực phẩm gì chứ, chỉ là công kích so với bình thường cao hơn một chút, của Kiếm Quỷ mới gọi là cực phẩm, 30% chí mạng, nếu của tui cũng có thuộc tính này, không phải thiên hạ vô đối rồi sao!" Ngự Thiên Thần Minh kêu gào.

"Ít chém gió đi, vua sát thủ đang đứng sau lưng chú em kìa!" Chiến Vô Thương vỗ vỗ Ngự Thiên Thần Minh nói.

Ngự Thiên Thần Minh vừa quay đầu lại đã thấy Cổ Phi vén rèm lên đứng phía sau hấn.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 53: Sát thủ ời là sát thủ

Dịch: WindDK

"A! Vua sát thủ, ngài trở về rồi, ngồi xuống, ngồi xuống!" Ngự Thiên Thần Minh đứng bật dậy ồn ào, nhường chỗ của mình cho Cố Phi.

Cố Phi xoa xoa đầu của hắn, cười nói: "Ngoan"

"Chà chà, tiền không ít nha!" Cố Phi vừa ngồi xuống đã chú ý tới tiền đầy trên bàn.

"Thiên Lý, ông nói nên chia thế nào?" Hàn Gia Công Tử bụng dạ khó lường hỏi. Nếu như nói lần trước Cố Phi nói chia đều, mọi người ai nấy đều ngại nên không cầm, lần này tuyệt đối da mặt dày lên rồi sẽ không từ chối nữa. Người ngồi ở đây cũng không phải loại lương thiện. Chỉ có Kiếm Quỷ thì hơi quá nghiêm túc. Có điều khi Hàn Gia Công Tử nói thì cũng đã bắn một cái nháy mắt cho Kiếm Quỷ, cũng chả biết hắn có nhận thấy không, cuối cùng hắn cũng không lên tiếng.

"Hả? Vậy thì..." Trong ánh mắt chờ mong của cả đám, Cố Phi giơ bàn tay ra tính toán: "Mục tiêu là Bất Tiểu, tổng cộng bị giết mười lần, trong đó tui giết tám lần, Kiếm Quỷ giết hai lần. Chỗ này có mười túi tiền, vậy thì tui lấy tám cái, còn hai cái cho Kiếm Quỷ, như thế nào!"

"Chuẩn, quá chuẩn, tui duyệt!" Kiếm Quỷ nói.

"Chuẩn cái đầu mày!" Hàn Gia Công Tử nổi giận.

"Nháy mắt đưa tình cũng quá lộ liễu rồi!" Cố Phi cười nhạo Hàn Gia Công Tử, "Trong này có chat mật đấy"

"Móa! Hai tên tiện nhân!" Hàn Gia Công Tử tiếp tục mắng.

"Được rồi được rồi, vậy thì chia đều đi! Mọi người cũng đã vất vả cả ngày rồi!" Cố Phi rộng lượng nói.

"Đang chờ câu này của anh nè" Tay của Ngự Thiên Thần Minh chớp nhoáng đã chớp tới, thu hai túi tiền về phía mình. Những người khác cũng bắt đầu chia phần, còn Cố Phi lại cảm thấy vô cùng có thành tựu, đồng thời hắn cũng khá kinh ngạc về tình hình tài chính của đám người Thất Nguyệt.

Dựa vào cách hiện tại là dùng tiền thật mua trang bị rồi lại đến nhà đấu giá bán lấy tiền game, theo tỉ suất hối đoái mà tính toán, trước mắt trong trò chơi 1 vàng vào khoảng 10 tệ. Dù sao trò chơi cũng mới ra mắt, sản lượng vàng vẫn còn thấp.

Mà ngay cả đại gia hiện tại muốn tích trữ vàng cũng không dễ dàng, bởi vì người chơi giao dịch thông thường toàn là trang bị giá cao. Đại gia dùng tiền thật mua trang bị, sau đó bán lại lấy vàng trong game cũng vì giá cao mà khó bán.

Trong cục diện như vậy, có thể tích trữ được một ngàn vàng cũng tương đối khó. Đây nhất định là dùng tiền thật mua trang bị rẻ, rồi lại bán lấy vàng. Đây là một việc đòi hỏi sự kiên nhẫn không hề nhẹ.

Lúc Cố Phi cảm thán xong, lại phát hiện trên bàn đánh còn cái túi tiền nào.

"Này, của tui đâu rồi!" Cố Phi vỗ bàn.

"Hả, sao đâu mất rồi?" Có người nói.

Chuyên gia tình báo Hữu Ca nhắc nhở: "Chúng ta có sáu người, mà tiền thì chỉ có mười túi..."

"Đồ ra chia đều!" Cố Phi nói.

"1000 chia 6 cũng không chắn à!" Tất cả mọi người làm ra biểu lộ vô cùng khó xử. Cố Phi vừa định chửi lên, Hàn Gia Công Tử lên tiếng: "Không cần! Chia như vậy là đúng rồi"

"Đùa kiểu gì thế? Tui một các bạc lẻ cũng không có?" Cố Phi nói.

"Ông quên rồi hả?" Hàn Gia Công Tử từ tốn nói: "Ngày hôm qua ông uống rượu, tốn hết 200 vàng. Làm cho món tiền đặt cọc của vụ làm ăn này tan theo mây khói rồi, tính cho ông hết!"

"200 vàng? Ông uống thế loại rượu gì thế Thiên Lý?" Tất cả mọi người kinh hô.

"Không đúng! Hôm đó tui với Hữu Ca chỉ uống có bốn ly, tiền chỉ có...Vãi, Hữu Ca đâu rồi? Hữu Ca sao đột nhiên bốc hơi thế?" Cố Phi tìm kiếm xung quanh.

"Việc này phải làm cho rõ ràng, để tui đi bắt hắn về!" Chiến Vô Thương đứng dậy đi ra ngoài.

Kết quả đợi một lúc lâu cũng đánh có ai về, Ngự Thiên Thần Minh vỗ đùi: "Á à, hai lão hồ ly này nhất định thông đồng, tui phải đi bắt họ về!"

Ngự Thiên Thần Minh vừa đứng dậy, Hàn Gia Công Tử đã bước ra trước: "Này, tui bây thật sự quá đáng rồi đó! Tất cả trở lại cho tao!" Nói xong hắn vội chạy ra ngoài cửa, đột nhiên một làn gió nóng xẹt qua, Hàn Gia Công Tử vội né, Viêm Chi Tây Lễ của Cố Phi đã chắn ngang trước cửa.

"Đao đẹp nha!" Hàn Gia Công Tử cười nói.

"Hôm nay tui đã chém qua Bất Tiểu tám lần." Cố Phi nhìn thanh đao của mình nói.

"Tui không tin ông dám chém tui" Hàn Gia Công Tử nói.

"Đương nhiên là không rồi, nhưng nếu không nỏn tiền ra, đừng hòng rời khỏi cửa!" Cố Phi nói.

"Được!" Hàn Gia Công Tử cúi lưng một cái, trở lại chỗ ngồi: "Không đi thì không đi, cái danh xưng Tù Nhân của tui há có phải danh hảo? Tiểu Lôi, mang rượu tới!"

"Rượu đắt nhất ấy, tính cho công tử!" Cố Phi bổ sung.

"Tui sợ ông à! Mang ra hai bình!" Hàn Gia Công Tử hô.

Tiểu Lôi rất nhanh mang hai bình rượu ra, loại làm ăn này không phải lúc nào cũng có.

Một bình 120 vàng, hai bình 240, Hàn Gia Công Tử thoáng khoái mà ném túi tiền ra, cười to nói: "Bây giờ ông chơi tui phải không! Ha ha ha ha ha! Tui chơi với ông, chơi tới rách túi luôn! Cùng lắm để lại cái quần!"

Cố Phi mỉm cười, tay như tia chớp bắn ra, hai bình rượu vừa đặt lên bàn đã bị hắn thu về.

"Này, ông chơi kiểu gì vậy? Định ăn mảnh à? Chơi kiểu đó thì nghỉ chơi nha!" Hàn Gia Công Tử nói.

Cố Phi cười tươi rói, hướng Tiểu Lôi đang ôm hai túi tiền chuẩn bị rời khỏi, nói: "Tiểu Lôi, ở đây tui có hai bình rượu, bán cho anh mỗi bình 100 vàng thôi, mua không?"

Tiểu Lôi sững sờ, Hàn Gia Công Tử cũng sững sờ.

"Quá lời rồi còn suy nghĩ gì nữa?" Cố Phi cười tủm tỉm nói.

Tiểu Lôi đột nhiên cười, rồi bỏ lại hai túi tiền xuống, Cố Phi nhanh nhẹn bắt lấy, đưa hai bình rượu cho Tiểu Lôi.

"Chào nhé!" Cố Phi đứng dậy, chào Hàn Gia Công Tử một cái, rồi phi thân lao ra ngoài.

"Cái đậu xanh rau má!!!" Hàn Gia Công Tử như vừa mới tỉnh mộng, hét âm lên. Người chơi phòng bên ngoài nghe được nên hỏi thăm: "Tiểu Lôi, quán rượu của anh bắt đầu cung cấp dịch vụ từ A-Z há?"

"Thôi, của đi thay người!" Kiếm Quỷ an ủi Hàn Gia Công Tử, "Để tao mời mày uống rượu."

"Bạn bè tốt!" Hàn Gia Công Tử vỗ vỗ vai Kiếm Quỷ, "Tiểu Lôi, cho..."

"Không được kêu rượu mắc tiền nhất đấy!" Kiếm Quỷ bỏ dao găm lên bàn, chậm rãi nói: "Hai bình 240 vàng, tao không đủ tiền."

"Hai bình mắc tiền thứ nhì!" Kiếm Quỷ hô.

Trong đêm thanh tĩnh, Tù Nhân trong truyền thuyết Hàn Gia Công Tử vừa uống rượu vừa khóc: "Hắn thật sự là một tên sát thủ!"

Cố Phi lúc này vừa ra khỏi quán rượu, đã chạy tới khu luyện cấp đánh quái. Sau khi sử dụng hồi lâu, thanh Viêm Chi Tây Lễ này tung ra sát thương vô cùng hên xui cũng ảnh hưởng tới tiết tấu của hắn rất nhiều. Dù sao thì hiện giờ cũng là quần nhau với mấy con NPC, trong tình huống nguy hiểm cũng không có ai hô lên: "Bất sống, đừng giết!" nữa.

Đối với việc này, chỉ cần Cố Phi đổi một thanh không có loại sát thương kèm theo này là được, nhưng hắn cũng không làm thế. Bởi vì đối với hắn mà nói, đây cũng là một loại tu luyện. Trong trò chơi, thân thể cũng không thể tu luyện được, bởi vì phản ứng, sức mạnh,... cũng không phải do con người quyết định, mà do số liệu ảnh hưởng. Tu luyện trong trò chơi, chỉ tập trung ở não bộ.

Đối mặt với một ít tình huống, nên sử dụng phương pháp nào là thỏa đáng nhất? Phản kích hay chỉ né tránh? Khi phản kích thì nên chọn tên nào? Né tránh thì nên né chỗ nào? Đây là những thứ cần quyết định trong chớp mắt. Làm sao có thể từ một đồng các lựa chọn tìm ra phương án hợp lý nhất? Có người nói là dựa vào trực giác. Đúng vậy, nhưng trực giác cũng chia làm hai loại, có loại gọi là thiên phú, còn loại khác chính là kinh nghiệm.

Cố Phi cũng không dám nói nhẹ nhàng rằng mình rất có thiên phú, dù sao tình huống này trong hiện thực cũng ít gặp, nhưng ít ra hắn cũng có thể tích lũy kinh nghiệm.

Mắt đuổi tay, tay đuổi mắt.

Mất thật ra là trong nháy mắt có thể thấy rõ, phán đoán, quyết định. Đây dù là trong trò chơi hay ngoài đời đều có thể tập luyện được. Nhưng ngoài đời, Cổ Phi căn bản không có cơ hội thực chiến.

Còn tay, ngoài đời chính là rèn luyện thân thể, trong trò chơi thì dựa vào số liệu, dựa vào trang bị, đơn giản hơn nhiều.

Lúc này hiệu suất đánh quái của Cổ Phi có hơi hạ thấp, hơn nữa nếu chủ quan có thể tạch, nếu đổi lại là bất kỳ người chơi nào khác thì cũng sẽ không lựa chọn tiếp tục.

Nhưng Cổ Phi lại khác người, dù sao thì mục đích chơi trò chơi của hắn và người ta khác nhau. Trong mắt hắn, việc thăng cấp so với việc luyện tập thân thể không thể sánh bằng.

Sát thương lúc cao lúc thấp, làm cho tiết tấu của Cổ Phi luôn ổn định cũng phải điều chỉnh lại cho hợp với 30% tỷ lệ xuất hiện sát thương kèm theo, do đó đánh quái trở nên vô cùng thú vị, tràn ngập biến cố.

Đương nhiên, cái này chỉ thích hợp với Cổ Phi. Nếu như là người chơi bình thường khác, loại tình huống này hoặc là chọn một con quái rồi hành tẩu từ từ, hoặc là đổi trang bị khác, tuyệt đối sẽ không đặt mình vào tình huống nguy hiểm thế này.

Cổ Phi cứ đánh như vậy, một giờ sau thì cũng xong việc hôm nay trong trò chơi.

Nhưng truyền thuyết do hắn tạo ra vẫn tiếp tục lan truyền.

Lúc Cổ Phi còn chưa hoàn thành đuổi giết Bất Tiếu, việc này cũng đã làm ầm ĩ trên diễn đàn. Sự việc càng lúc càng tiến triển, vậy mà Bất Tiếu đã bị chém 10 lần. Việc hôm nay có người đem người ta truy sát 10 cấp, khiến cho các người chơi thảo luận kịch liệt, cuối cùng đều có những cái nhìn khác nhau.

Nhưng người cuồng PK, yêu PK, mến PK, tự nhiên vô cùng ủng hộ loại hành vi này, cái nhìn của họ là: Thoải mái!

Đối với mấy người chơi thuộc phái ôn hòa, đối với việc này vô cùng lo lắng, đây là đang dung dưỡng bạo lực, là phản từ bạo lực! Trò chơi rồi sẽ biến thành một chiến trường toàn PK! Có người có suy nghĩ tới tương lai sau này của trò chơi có thể ảnh hưởng.

Nhưng chung quy đa phần đều thích xem náo nhiệt. Bởi vì hôm nay Bất Tiếu logout mà chấm dứt mà đuổi giết, ai cũng mong chờ ngày mai Bất Tiếu online sẽ tiếp tục bị đuổi giết.

Mặc kệ như thế nào, các người chơi đều có hai điểm nhất trí.

Thứ nhất, sát thủ này rất tự cao, bởi vì nghe nói đó là một Pháp Sư, lại dùng phương thức cận chiến để hành chết một Đạo Tặc, đây tuyệt đối là tự cao.

Thứ hai, Bất Tiếu này là đồ ngu, bởi vì ai cũng biết hắn bị người ta đuổi giết, mà hắn lại không phải đối thủ của người ta, thế mà không tranh thủ thời gian logout trốn đi, còn lang thang để cho người ta tụt quần 10 lần, rõ ràng là đồ ngu còn gì!

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Phiền toái sau PK

Dịch: ICY

Chỉnh sửa: WindDK

Cổ Phi xuống đường, đột nhiên cảm thấy trong người có chút mệt mỏi. Với chơi game ít ỏi hằng ngày của Cổ Phi, bất luận ai đi nữa cũng chẳng thể cảm thấy vất vả, có thể thấy ngày hôm nay của Cổ Phi trôi qua thật sự đủ thứ phong phú.

Liên tục không ngừng theo đuổi mục tiêu hạ sát, thay thế Viêm Chi Tây Lễ sau chiến đấu một cách khản trương cùng sự tập trung cao độ, đều mang lại cho Cổ Phi không ít tiêu hao về mặt tinh thần, đến bây giờ rồi khỏi trò chơi, thân kinh hơi chút thư giãn, liền không khỏi mà cảm nhận được sự mệt mỏi.

Cao thủ Game Online, để làm được cũng rất vất vả và ah! Cổ Phi nghĩ đến đám Kiếm Quỷ kia cày cuốc trong trò chơi không cần biết ngày đêm, cảm giác như một đám otaku, bản thân cùng nhân vật chắc chắn không so sánh, cũng khó vì bọn họ như thế đã một ngày dốc sức liều mạng mà chơi rồi.

Nghỉ ngơi một đêm, ngày kế tiếp Cổ Phi cũng không có vội vã Online, mà thông thả xem diễn đàn Game trước.

Không thể phủ nhận, trong Game Cổ Phi tuyệt nhiên là một cao thủ đánh nhau, nhưng ở phương diện khác, vẫn rất chỉ là gà mờ, hắn dù sao cũng chỉ là một tay tân thủ của trò này mà thôi.

Viêm Chi Tây Lễ đối với hắn có một hiệu ứng công kích bổ sung hữu hiệu, thường là có thể cung cấp một môi trường rèn luyện tốt. Nhưng tại mỗi thời

điểm quan trọng, thi thoảng lại không xuất hiện hiệu ứng thiêu đốt, làm hấn thật sự bối cmn rối. Bây giờ Cổ Phi chỉ muốn tìm xem có một cách nào đó để tăng tỉ lệ xuất hiện hiệu ứng phụ lên thành 100% không. Nếu được như vậy, có thể nói Cổ Phi là một sát thủ có công kích cao và ổn định rồi.

Nhưng thật không may, trước mắt trong trò chơi người ta chỉ nghiên cứu đến các loại hiệu ứng phụ như đóng băng gây giảm tốc độ, lôi điện gây tê liệt hay các loại khống chế tương tự. Về phần hòa pháp kèm theo, bởi vì những nghề nghiệp cận chiến có lực ma pháp rất tệ, lựa chọn hòa pháp, còn không bằng lựa chọn độc tố gây tổn thương phụ. Độc tổn thương bao nhiêu nói chung là vì trang bị khác nhau mà khác nhau, hoàn toàn không liên quan đến pháp lực nhiều hay ít, hơn nữa có thể liên tục rút máu, chỉ cần không phải trang bị quá kém, sẽ lợi hại vượt trội so với hòa pháp một cách dễ dàng.

Ngoài ra còn có một nguyên nhân trọng yếu là: để kích hoạt hiệu ứng ma pháp phụ thì cần có một điều kiện tiên quyết, đó chính là phải sử dụng đòn đánh thường. Khi sử dụng kỹ năng của nhân vật, phụ pháp trên vũ khí sẽ tự động rơi vào trạng thái vô hiệu hóa. Bình thường đi train level có thể không cần quan tâm đến điểm này, nhưng khi chính thức chiến đấu với độ khó cao, tỷ như lúc PK hoặc khiêu chiến BOSS, kỹ năng mới là mấu chốt quyết định thắng bại. Bởi vậy, như loại hòa pháp này đơn thuần chỉ phát ra tổn thương phụ trên đòn đánh thường, làm giá trị giảm đi thêm một bậc, trực tiếp bị người ta coi là rác rưởi.

Đồ vật rác rưởi đương nhiên chẳng ai nghiên cứu, Cổ Phi lật tới lật lui, cũng không tìm được tư liệu gì hữu dụng. Chỉ là đã biết ngoại trừ vũ khí có thể có thuộc tính phụ, thì còn nhẫn, vòng cổ, huy hiệu, là ba dạng vật phẩm trang sức cũng có thuộc tính mang tỉ lệ xuất hiện hiệu ứng phụ.

Trang bị trong trò chơi, ngoại trừ vũ khí mang bên người, còn có nón, thân, đai lưng, giày, hai chiếc nhẫn, một vòng cổ cùng một cái huy chương. Cộng lại tất cả là chín trang bị.

Cổ Phi đánh quái đến nay, hai ngón tay cùng cỏ vẫn trống trơn y nguyên, có thể thấy tỉ lệ rớt trang sức khi đánh quái là tương đối thấp. Về phần mũ rom cùng giày mà Cổ Phi đang đeo, kỳ thực cũng không quá chênh lệch, chỉ là không thích hợp với nghề nghiệp pháp sư này, nên mới bị bọn Hàn Gia Công Tử cười nhạo.

Trải qua một phen nghiên cứu, Cổ Phi cảm thấy mình nên tìm xem có vật phẩm trang sức kèm hòa pháp nào có thể mua hay không, ngoài ra, cơ thể cũng cần một chút thay đổi để trông bình dị, "phổ thông" hơn, không quá cá tính so với các game thủ khác mới được.

Để tìm thông tin về những item này, Cổ Phi lui về trang chủ diễn đàn. Lập tức hấn phát hiện tâm điểm chú ý của toàn bộ diễn đàn, một chủ đề ngay trên đầu trang: Cloud City cận chiến pháp sư: Mười bước chém một tên, ngàn dặm không lưu người. Bóng ảnh như phảng phất, không ai rõ đại danh. (Wind tuyệt bút =))) (nguyên văn: Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành. Sự liễu phát y khứ, thâm tàng thân dữ danh)

Cổ Phi trong lòng thất lại, vội vàng nhấn vào xem xét, quả nhiên đây chính là trang Review toàn bộ việc đuổi giết Bất Tiểu của Cổ Phi trong Cloud City hôm qua.

Nguyên nhân gây ra sự kiện đều bị cái mũi nhạy cảm lâu năm của hội hóng hớt đánh hơi, đào bới được tám chín phần mười. Nhưng những chuyện này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm chính là quá trình Bất Tiểu bị đồ sát mười lần. Tư liệu toàn bộ là do những người chứng kiến đóng góp mà thành, như Cổ Phi là người trong cuộc mà bình luận về vụ tường thuật này, thì cơ bản là chân thực.

Tranh cãi về sự kiện này, chủ yếu theo hai cách:

Đầu tiên là mặt đạo đức. Theo như sự kiện ngày hôm qua thì ở diễn đàn đây đã là một chủ đề nóng, Cổ Phi xem qua một số quan điểm, đều không cho là đúng. Với chuyện như vừa rồi, Cổ Phi một chút cảm giác bức rứt cũng không có.

Bất tiểu trước đây đã lừa gạt Thất Nguyệt, về sau hấn bị lừa, là Tịch Tiểu Thiên lấy mảnh khóc bịp người làm trò tiêu khiển, với thất nguyệt một chút quan hệ cũng không có. Mà hôm nay trong cái game này Bất Tiểu lại làm trò quỷ rối với Thất Nguyệt, loại này kém cỏi thấy rõ, lại trùng hợp như vậy, trở thành đối tượng trong việc giao dịch của dòng binh đoàn, Cổ Phi tự nhiên chém hấn mà trong lòng cảm thấy yên tâm thoải mái. Mấy lời chỉ trích, tranh cãi trong diễn đàn này, hoàn toàn không đủ để ảnh hưởng đến tâm lý Cổ Phi.

Lại những thảo luận về sau, là về mặt kỹ thuật. Một tên pháp sư dùng phương thức cận chiến đuổi giết đạo tặc, nghe thế nào cũng thấy..."áo tung chảo". Nhiều người chơi quan sát trực tiếp sự việc như vậy cũng không có ai nhìn lầm hết, đã mở một cổng thông tin, đem tất cả quan sát dẫn đến một bài viết nghiên cứu chuyên môn kỹ thuật của Cổ Phi.

Bài viết về kỹ thuật này vừa xuất hiện đã cập nhật nguyên bộ trang bị của Cổ Phi, có thể thấy lượng người dùng giám định thuật lên Cổ Phi là nhiều vô số kể.

Nhưng rất nhanh phía dưới mấy page cũng có chút lạc đề, mọi người đều quan tâm thảo luận đến "Huy chương của Eddie", cái này rốt cục là ở đâu ra. Mỗi thuộc tính +6, nhân với 5 thuộc tính tổng là 30, đây hấn là trang bị tăng thuộc tính nhiều nhất hiện tại rồi.

Cổ Phi đọc đến đây thoáng chột dạ, may là chính mình cũng đọc bài viết này, nếu không chắc "Huy chương của Eddie" đã đủ để tố cáo cho người ta biết ai là tên sát thủ che mặt rồi. Nói chung trước mắt, chỗ người quen biết trong game, đám con gái hội Trọng Sinh Từ Tinh hấn là đã dùng giám định thuật với mình, nếu như mấy gái lại xem những bài viết này nữa chắc thân phận của mình đã muốn bị vạch trần mất.

Cùng lắm có biết chắc các bé ấy cũng không nói ra. Cổ Phi lúc này chỉ có thể nghĩ như vậy thôi. Nếu như nói ra ngoài, Cổ Phi nghĩ đến việc mình bị cả đồng người chơi khác truy đuổi khắp các phố, không thể phủ nhận, rất chi là phiền phức.

Cổ Phi lấy lại bình tĩnh, tiếp tục hướng xuống xem. Những bài viết tại mấy page sau trở về chủ đề chính, bắt đầu thảo luận về kỹ năng, chiến thuật của Cổ Phi. Bởi vì phần đông người đứng xem cung cấp tư liệu sống, nhân vật "sát thủ che mặt" này đặc điểm rõ ràng: Cộng điểm nhanh nhẹn, sức đánh ma pháp phụ hại. Tốc độ ra tay cao kết hợp hiệu ứng phụ thiêu đốt, làm cho Cổ Phi có thể lập tức giải quyết lượng máu béo bọ của đạo tặc Bất Tiểu.

Sau đó phần đông cao thủ đối với nhân vật đặc biệt như thế này liền tiến hành phân tích, mỗi người một ý, tranh luận không ngớt. Cổ Phi chú ý tới một ý kiến của người sử dụng có tên Quỷ Đồng.

Người này cho rằng Cổ Phi có thể đại sát Bất Tiểu chẳng qua chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Đạo tặc theo hướng cộng nhiều sức mạnh, ở tốc độ cao nhất lại dễ bị một pháp sư hoàn toàn áp chế. Đồng thời cũng là chức nghiệp có lượng máu bèo bọt, đối mặt với pháp sư vật lý có thêm phụ pháp thương hại thì trở nên mỏng manh thấy rõ. Nếu đổi lại là một cao phòng huyết ngư hoặc là nhân vật có tốc độ nhanh hơn, thì chưa biết được kết quả sẽ thế nào. Hơn nữa trước mắt ít có người chơi mang trang bị kháng phép, nếu như có đồ kháng phép, thì đối với phương thức công kích dựa nhiều vào hiệu ứng ma pháp phụ hại, một lần nữa sẽ làm cho sát thương suy yếu đi rất nhiều.

Ngoài ra, Quỷ Đồng còn đề cập đến một chi tiết mà không phải ai cũng tỉ mỉ để ý được. Bất Tiểu tuy bị giết tổng cộng 10 lần, nhưng cho tới bây giờ, lần thứ nhất là lúc Bất Tiểu mạnh nhất- cấp độ 30- cũng là lúc không có ai chứng kiến; lần thứ hai, lúc Bất Tiểu 29 cấp, thì người ta biết được ám sát hắn chính là một gã đạo tặc. Sau này khi Bất Tiểu đã mất đi 2 cấp- tức cấp độ 28, pháp sư mới bắt đầu ra tay. Như vậy, nếu pháp sư này giao chiến với một Bất Tiểu đang ở vào trạng thái mạnh nhất, thì có chắc sẽ dễ dàng hạ gục được hắn như vừa rồi?

Bài viết phân tích này xem như có lý và có căn cứ. Nếu như đặt ở vị trí của một người chơi bình thường, thì hoàn toàn phù hợp. Nhưng đối với Cổ Phi mà nói, lại chẳng thể đem những số liệu cùng lý luận bình thường này ra so sánh, vì chẳng ai biết được, trong tình huống này trình độ công phu thượng ngoài đời thực của Cổ Phi mới là yếu tố quan trọng nhất.

Dù sao Cổ Phi đuổi giết Bất Tiểu cơ bản toàn là 2, 3 đao đoạt mạng, nếu không phải chuyên gia thành thạo, rất khó nhìn ra được những kỹ năng chính thức mà Cổ Phi đã sử dụng.

Xem hết tất cả những phản hồi về sau, Cổ Phi rất thất vọng. Hắn vốn trông đợi bài viết toàn diện nghiên cứu một nhân vật kiểu như hắn. Kết quả tất cả các post này đều chẳng khác gì nhau, cãi nhau một hồi, sinh ra tranh chấp, chêm chọc chửi rủa lẫn nhau, cuối cùng không giải quyết được gì. Thế là để tìm ra cách xây dựng một nhân vật pháp sư theo ý muốn, Cổ Phi lại phải tự tìm ra con đường của mình rồi.

Sau khi rời khỏi diễn đàn, Cổ Phi liền đăng nhập vào trò chơi.

Chuyện đầu tiên cần làm khi vừa online là tháo Huy chương của Eddie xuống. Trước mắt người tò mò về thân phận che mặt của mình thật sự là nhiều lắm, chẳng may trên đường có ai rảnh rồi không có chuyện gì làm lại dùng một cái giám định thuật, thân phận lại chẳng bị phơi bày? Cổ Phi nghĩ đến, bước nhanh hướng nhà bán đấu giá, ý đồ chạy nhanh mua một bộ trang phục đại trà rồi tiến hành che dấu.

Lạ thay hôm nay nơi bán đấu giá có chút quái dị, Cổ Phi đứng ngay cửa mà không thể bước vào hay thực hiện bất kể một tương tác nào, mấy NPC chức năng cũng sống chết không chịu phản ứng với hắn. Cổ Phi không biết chuyện gì xảy ra, nhiều lần thử đi thử lại, loay hoay sứt đầu mẻ trán. Bỗng nhiên sau lưng có người vỗ vai hắn: "Ông làm gì ở đây vậy?"

Cổ Phi vội vàng quay đầu lại, thấy được Hữu Ca, như vừa gặp đúng chuyên gia, liền quăng ngay ra thắc mắc.

Hữu Ca trợn mắt há hốc mồm mà nhìn qua hắn: "Tụi tui còn nói ông chém người điên cuồng như vậy, té ra cả buổi vẫn không biết quy tắc PK à?"

"Là thế nào?" Cổ Phi vội hỏi.

Hữu ca giải thích: "Trong trò này mỗi lần ông giết một người khác là tích lũy một điểm giá trị PK. Bắt đầu là một bộ phận các NPC chức năng đình chỉ việc phục vụ ông, chết mất 2 cấp; giá trị PK đạt tới 10 điểm NPC toàn thành sẽ đình chỉ phục vụ ông, chết đi mất 3 cấp; giá trị PK đạt 20 điểm, NPC vệ binh cùng lính tuần tra sẽ tiến hành đuổi bắt ông, chết mất 4 cấp, bị bắt mất 2 cấp, còn phải ngồi tù; giá trị PK đạt tới 30 điểm NPC sẽ tiến hành tìm giết ông ngay tại chỗ, chết mất 5 cấp."

"Tui phải làm sao bây giờ?" Cổ Phi trợn mắt há hốc mồm.

"Ông bây giờ đang dưới 20 điểm PK, có thể đi tự thú, ngồi tù mỗi tiếng đồng hồ tiêu 1 điểm PK! Hoặc là tự mình bay nhảy ở bên ngoài, 2 tiếng đồng hồ tiêu 1 điểm." Hữu ca nói

"Ai mà đi chọn ngồi tù ah! Thà ở bên ngoài oánh quái luyện cấp, cùng lắm là mua đồ muộn hơn xúi chứ gì!" Cổ Phi nói.

Hữu ca gật gật đầu: "Như vậy là còn một điều quan trọng hơn chắc ông cũng chưa có biết?"

"Điều gì?"

"Trong trò này có một loại nhiệm vụ, gọi là nhiệm vụ truy nã, mỗi ngày làm mới một lần, mục tiêu nhiệm vụ là bắt được người chơi mang giá trị PK. Có thể nhận dưới hình thức một mình hoặc là một dong binh đoàn, căn cứ vào giá trị PK của đối tượng mà ban thưởng. Ông hôm qua nổi tiếng như vậy, hôm nay trên bảng tổng hợp nhiệm vụ, nhất định đứng đầu trong danh sách."

Cổ Phi lại trợn mắt há hốc mồm. Không thể tưởng tượng được chỉ quây có một lúc trong này mà đem lại nhiều phiền toái đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Mã số 27149

Dịch: WindDK

"Lên cái gì mà bảng nhiệm vụ truy nã chứ, vậy không phải thân phận của tui sẽ bị bại lộ sao?" Cổ Phi nói.

"Không được để người ta bắt là được rồi" Hữu Ca nói.

"Không công bố ID hả?" Cổ Phi hỏi.

"Không" Hữu Ca lắc đầu, "Trong bảng truy nã thì mỗi người đều có 1 mã số riêng, bây giờ ID của ông sẽ là Tòi đại đột XXXXX"

"Vậy à..." "Người nào nhận nhiệm vụ truy nã, cứ mỗi năm phút sẽ được thông báo tọa độ của mục tiêu, ông chỉ cần tính toán thời gian cho tốt, cứ mỗi năm phút thì chạy càng xa càng tốt, người ta muốn tìm được ông cũng không dễ dàng." Hữu Ca nói.

"Chuẩn à! Vậy thì tui đi đây!" Cổ Phi nhìn đồng hồ, online cũng đã gần 5 phút rồi.

"Ông cần mua thứ gì? Để tui mua giúp cho" Hữu Ca đi về phía nhà giao dịch.

"À, cần vài món cấp 30 của Pháp Sư, áo choàng ấy, rồi cũng cần vòng cổ, huy chương, nhẫn mà có cộng tỷ lệ hỏa pháp kèm theo ấy." Cổ Phi nói.

Hữu Ca không cảm xúc rời khỏi khu giao dịch: "Thời gian không còn nhiều, lo chạy nhanh đi!"

Cổ Phi: "..."

Sau khi rời khỏi nhà giao dịch, hai người vẫn giữ tốc độ chạy ra hướng cổng thành. Đi chưa được bao xa chợt nghe phía sau có tiếng bước chân dồn dập, nhìn lại đã thấy mấy người chạy về phía nhà giao dịch.

"Không phải tìm tòi tui chứ!" Cổ Phi cả kinh.

"Có vẻ là vậy đấy" Hữu Ca nói.

"Thiệt không ít người nha!" Cổ Phi nói.

"Tự thú đi!" Hữu Ca khuyên giải.

"Thôi..." Cổ Phi nói.

"Vậy ông che mặt lại đi, nhiều người như vậy, không cần thận lại lộ mặt ra ngoài. Bây giờ trong mắt bọn họ ông là một cái mã số, vừa nhìn là biết ngay." Hữu Ca nói.

"Được được, tranh thủ thời gian ra khỏi thành. Nội thành Thạch Sanh thì ít mà Lý Thông thì nhiều, phiền phức quá." Cổ Phi tăng tốc chạy theo hướng cổng thành, Hữu Ca cũng không theo kịp tốc độ của Cổ Phi, chỉ có thể ở phía sau cổ vũ: "Tự mình cẩn thận nha!"

Cổ Phi cũng không quay đầu lại, gờ tay phát phát.

Hữu Ca một mình quay lại nhà đấu giá, phần đông người ở chỗ này là đang tiến hành điều tra, lâu lâu còn có mấy người chơi mới đi tới nữa. Hữu Ca cảm giác mình có chút đánh giá thấp tình huống nghiêm trọng, hẳn không nghĩ tới Cổ Phi có thể thu hút được nhiều người tới còng đầu như vậy. Tâm tính hiếu kỳ của nhân loại thật là đáng sợ.

Sau khi rời khỏi nhà đấu giá, Hữu Ca liên hệ với đám Hàn Gia Công Tử. Mọi người nghe được tin tức này cũng vô cùng chấn kinh: "Cái gì? Nó không biết quy tắc PK à??"

"Tên phé vật này! Hợp hợp gặp!" Thân là đoàn trưởng, Hàn Gia Công Tử trước phê bình Cổ Phi, sau đó lại tụ tập mọi người ở quán rượu Tiểu Lôi.

Cùng lúc đó, Phong Hành của Tung Hoành Tứ Hải cũng đang vội vàng chạy tới tìm hội trưởng của bọn họ, Vô Thệ Chi Kiếm.

"Cơ hội tới!" Cửa lớn của Tung Hoành Tứ Hải bị Phong Hành đá bay.

Vô Thệ Chi Kiếm đang cùng mấy em gái của công hội trao đổi cảm tình, bị Phong Hành đột nhiên cắt ngang, hẳn nhẹ nhàng nhú lông mày, trầm giọng nói: "Đã dặn bao nhiêu lần rồi, gặp chuyện phải giữ tỉnh táo, đừng có mất bình tĩnh!"

"Sát thủ che mặt bị truy nã rồi!" Phong Hành trực tiếp hô to.

"Hắn chém Bất Tiểu nhiều lần như vậy, đương nhiên bị truy nã." Vô Thệ Chi Kiếm thần nhiên nói, lại mặt không đổi sắc trước mấy em gái, "Đi, tôi với ông đi xem!"

Vô Thệ Chi Kiếm làm mặt lạnh gờ tay chào mấy em gái, rồi từ tốn đi ra khỏi công hội, nhẹ nhàng khép cửa lại, rồi hắn quay đầu: "Cái gì!!Hắn bị truy nã rồi hả? Chém Bất Tiểu nhiều lần như vậy, chẳng lẽ hắn không đi tự thú ngồi tù sao? Cả một đám đông truy bắt như vậy, thân phận chẳng phải bộc lộ hết sao, vậy còn đeo mặt nạ làm cái khi khô gì?"

Phong Hành: "..."

"Nói đi chứ!" Lúc này Vô Thệ Chi Kiếm cùng người ở trong công hội khi này hoàn toàn là hai người khác nhau.

"Tôi...tôi cũng không biết! Tôi chỉ nghe nói trên bảng nhiệm vụ xuất hiện một tên với điểm PK lên tới 15, tôi nghĩ trừ tên này ra chắc không còn ai khác"

"Mau đi xem một chút..." Vô Thệ Chi Kiếm chạy vội tới chỗ nhiệm vụ truy nã.

Chỗ phát hành nhiệm vụ truy nã đông như trẩy hội. Vô Thệ Chi Kiếm quét mắt nhìn quanh, phát hiện không ít công hội Cloud City khác chung quanh. Những người này cũng giống như Vô Thệ Chi Kiếm, muốn tìm cơ hội làm quen, lôi kéo tên siêu khủng này vào công hội của mình. Kỳ thật trong nội tâm Vô Thệ Chi Kiếm cũng có ý định này, có điều cũng không quá lớn, bởi vì cuối cùng ai nắm được cũng còn chưa biết!

Vô Thệ Chi Kiếm quay đầu lại tìm tòi trên bảng truy nã. Sát thủ che mặt được trúng giải trạng nguyên: giá trị PK 15, mã số 27149.

Mà lúc này người ở trong sảnh chờ cũng không nóng lòng muốn tiếp nhận nhiệm vụ, bọn họ đều cho rằng Cố Phi nhất định sẽ đến tự thú. Mà chỗ để tự thú cũng là ở cái đại sảnh này, bởi vậy ai nấy đều ngóng ra cửa, vừa phát hiện Pháp Sư là hai mắt tỏa sáng, khi thấy không phải liền rất thất vọng.

"Trách không được hắn không tới tự thú, tự thú càng là con đường chết" Vô Thệ Chi Kiếm nghĩ thầm. Pháp Sư ra vào cũng không ít rồi, mà số 27149 vẫn giữ nguyên đầu bảng.

Trong một góc đại sảnh, Thất Nguyệt, Lạc Lạc, Liệt Liệt ba người đứng xem xét cảnh xung quanh.

"A, người này, nhất định là hắn! Áo choàng tân thủ kìa!" Đây là lần thứ 17 Liệt Liệt chỉ vào một người chơi rồi ồ ào.

Lạc Lạc sử dụng giám định thuật, rồi thờ dài nói: "Liệt Liệt à! Cao thủ không nhất định phải đẹp trai, chẳng qua là ý nghĩ đơn phương của cậu thôi, cậu cũng không cần cứ nhìn thấy Pháp Sư đẹp đẹp thì ồ ào. Tên này chỉ mới 12 cấp mà thôi"

"Ừm..."

"Tụi mình chờ ở đây bao lâu rồi?" Thất Nguyệt hỏi.

"Chắc khoảng nửa giờ rồi" Lạc Lạc nói.

"Chẳng lẽ tên này không có ý định tới tự thú?" Thất Nguyệt suy luận.

"Không thể nào? Giá trị PK tới 15 lận á, vậy thì hắn phải lang thang bên ngoài tới 30 tiếng, mà quan trọng là phải online mới tính? Mà nếu hắn muốn logout, phải trở lại khu an toàn, có điều cũng có nhiều người nhận nhiệm vụ truy nã chốt chặn ở khu an toàn lắm" Lạc Lạc nói.

"Vậy hắn sao còn không lộ diện?" Thất Nguyệt nhìn lướt qua bảng truy nã.

"Có lẽ hắn cũng đoán được sẽ có nhiều người tới chỗ này chờ hắn, sau đó cố ý độ kiên nhẫn với họ!" Lạc Lạc nói.

"À! Cũng có thể!"

Ai ở đây cũng ôm tâm tư như vậy, kiên nhẫn chờ đợi, cho tới khi một giờ trôi qua.

"A a a! Tên này tên này...Ồ, lại là Mục Sư..." Liệt Liệt chỉ vào một tên rồi bắt đầu la lên.

Lạc Lạc nhìn theo hướng của Liệt Liệt, rồi ánh mắt sáng lên.

Lạc Lạc nhẹ nhàng kéo hai người lại, chỉ chỉ người nọ, nhẹ giọng thủ thi bên tai hai người: "Người này chính là Hàn Gia Công Tử"

Hàn Gia Công Tử đi dạo một vòng trong đại sảnh, sau đó rời đi. Lạc Lạc kéo Thất Nguyệt và Liệt Liệt, lặng lẽ đi theo phía sau.

Hàn Gia Công Tử đi rất từ tốn, sau khi qua hai con đường, lại rẽ vào một góc không người, đột nhiên quay đầu lại. Ba cô gái rất nhanh rút vào một chỗ hẻo lánh.

"Núp cái gì mà núp! Xuất hiện đi, phía sau mấy người còn có người đang giám sát kìa!" Hàn Gia Công Tử hô.

"Đừng nhúc nhích, hắn đang diễn trò đấy." Liệt Liệt nói.

"Hắn không có diễn trò..." Một giọng nói từ phía sau ba người vang lên.

Ba người trợn mắt há hốc mồm, Liệt Liệt quay đầu lại nhìn thoáng qua, càng mờ mịt: "Mấy người có nghe thấy tiếng nói chuyện không?"

Thất Nguyệt đã đứng thẳng lên, nhìn qua không khí phía sau thờ dài: "Là Đạo Tặc, tàng hình ở phía sau tụi mình rồi!"

"Có thể ra ngoài chưa?" Hàn Gia Công Tử tiếp tục hô.

Ba người bất đắc dĩ mà ra khỏi chỗ nấp, Liệt Liệt giơ tay đánh vài cái về phía sau, mà không có phản ứng gì.

"Cẩn thận quá nha! Còn có một con mắt đi theo phía sau" Lạc Lạc nói.

Hàn Gia Công Tử lại lạnh lùng với cô, chỉ nói: "Giao dịch của chúng ta hình như đã kết thúc vào hôm qua rồi nhỉ"

"Xong rồi, nhưng mà cũng có giao dịch mới nè" Lạc Lạc nói.

"Hiện tại tụi này không rảnh" Hàn Gia Công Tử nói.

"Ah, có chuyện gì mà không rảnh?" Lạc Lạc hỏi.

Hàn Gia Công Tử cười cười: "Cô đoán đi?"

"Việc này bởi vì tụi tôi mà ra đây, có gì cần giúp đỡ thì tụi tôi sẽ không chối từ" Thất Nguyệt thành khẩn nói.

"Tiểu thư, việc có liên quan tụi này đã giúp cô hoàn thành, đã nhận được thù lao, giá tiền cũng hợp lý, cho nên chúng ta căn bản không thiếu nợ gì nhau cả. Bây giờ hoàn toàn là chuyện của tụi này, mấy cô không cần phải quan tâm. Thu hồi lòng hiếu kỳ của mấy cô lại đi, mau trở về đi!" Hàn Gia Công Tử nói xong cũng quay người chuẩn bị bỏ đi.

"Hàn Gia Công Tử!!!" Liệt Liệt đột nhiên hô.

Hàn Gia Công Tử dừng bước lại.

"Tụi tui biết rõ tên của ông, cũng biết diện mạo của ông, ông không sợ tụi tui bán đứng mấy người sao?" Liệt Liệt hô.

"Liệt Liệt!" Thất Nguyệt cùng Lạc Lạc cũng không nghĩ tới Liệt Liệt sẽ nói như vậy.

"Uy hiếp tui hả?" Hàn Gia Công Tử quay đầu lại.

"Không phải, ý của tui là, thân phận của ông có thể cho tụi tui biết, vậy sao không giới thiệu mấy người còn lại luôn đi, tụi tui nhất định sẽ im lặng mà!" Liệt Liệt nói.

Hàn Gia Công Tử cười cười, chỉ chỉ Thất Nguyệt nói: "Hỏi hội trường của mấy người đi! Chắc cô ta sẽ biết được tâm tư của tui"

Thất Nguyệt ngẩn người.

"Đừng đi theo tui nữa. Tình tình của tui không tốt đâu, hiện tại tâm tình cũng không tốt, rất dễ trở mặt đấy. Cuối cùng nể tình mà nhắc nhở mấy người một chút, đừng nghĩ nhận nhiệm vụ để tìm người, hắn rất tàn nhẫn, tuyệt đối không nương tay, cho dù là đàn bà trẻ nhỏ! Hắn thật sự là một sát thủ máu lạnh!" Mấy câu cuối cùng của Hàn Gia Công Tử tràn ngập oán niệm, nghiêng răng ken két, nói xong hắn cũng không quay đầu lại mà đi luôn.

"Người gì vậy, tự cho là đúng!" Liệt Liệt mắng.

"Tiểu thư, đừng nói xấu sau lưng người khác" Trong không khí có người nói.

"Sao vẫn chưa đi!" Liệt Liệt tức giận đến dậm chân, "Mau cút, cái đồ nhìn lên!" Liệt Liệt vung vẩy quyền cước vào không khí.

"Đi thôi Liệt Liệt" Thất Nguyệt lên tiếng kéo Liệt Liệt đi.

"Tụi mình có nên nhận nhiệm vụ không chị Thất Nguyệt?" Lạc Lạc hỏi.

"Nhận" Thất Nguyệt kiên quyết nói, "Nhưng cũng không phải đi xem mặt của hắn, là xem xem có thể giúp đỡ hắn hay không"

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 56: Tiểu đội nhanh nhẹn

Dịch: WindDK

Bên ngoài Cloud City, Cổ Phi đã lang thang một giờ rồi. Theo lời Hữu Ca nói, Cổ Phi tính toán giá trị PK của bản thân là 15, vậy phải cần 30 giờ mới có thể trở về tắm thân trong trắng.

30 giờ này phải chui nhủi sao cho không bị người ta bắt được, nếu không sẽ phải vào tù ngồi chơi xoi nước tận 15 giờ đồng hồ. Nếu trắng ra là 15 giờ này hoàn toàn chả thể làm được cái gì, mà lại là game VR, người chơi cũng không thể Alt+Tab ra ngoài lướt FB được, cho nên tình huống bắt buộc Cổ Phi phải kiên trì đi lang thang phiêu bạt. Cổ Phi vừa đi vừa tiện tay xử lý quái ven đường, bởi vì luôn trong trạng thái di chuyển, cho tới giờ vẫn chưa gặp qua tình hình nguy hiểm. Chỉ có một lần nghe có tiếng người ở xa, nhưng chẳng biết tại sao đám người đó giống như là đang đánh nhau. Có thể là hai đám người có mang sẵn ân oán, thế là đánh bỏ qua Cổ Phi mà xử lý việc cá nhân rồi.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Cổ Phi dần dần cảm thấy áp lực. Lúc trước có một bộ phận còn tin tưởng Cổ Phi nhất định sẽ đi tự thú, cho nên vẫn ở đại sảnh ôm cây đợi thỏ, người truy bắt Cổ Phi còn không phải rất nhiều. Nhưng một giờ sau đó, 27149 vẫn còn treo đầu bảng, cho nên nhiều người đã bắt đầu hành động.

Đa phần công hội, dòng binh đoàn bắt đầu chính thức gia nhập lực lượng đuổi bắt Cổ Phi. Trong đó, tụ tập lớn nhất vẫn là công hội số một Cloud City, Tung Hoành Tử Hải.

Vô Thệ Chi Kiếm, Phong Hành, Đào Ảnh Niên Hoa ba thành viên hạch tâm, mang theo rất nhiều nhân thủ đi ra bên ngoài thành. Vài phút trước, Cổ Phi vừa biến mất khỏi một cái tọa độ, chung quanh tràn đầy người chơi, mỗi người đều dựa theo phán đoán mà tỏa ra xung quanh đi tìm.

"Nhiều người thế này thật là phiền phức. Cho dù có thể lưu lại dấu vết cũng hoàn toàn bị phá hư rồi." Đào Ảnh Niên Hoa chán ghét nhìn xung quanh.

"Chúng ta nên bắt đầu từ đâu?" Vô Thệ Chi Kiếm hỏi.

"Giả thiết hấn thêm điểm là toàn nhanh nhẹn, Pháp Sư cấp 30, nhanh nhẹn có được hấn là 30 điểm, cộng thêm 30 nhân 5, tổng cộng 180 điểm. Ngoài ra trên diễn đàn còn thấy hấn có trang bị Huy chương của Eddie, tăng thêm 6 điểm nhanh nhẹn, vậy tổng cộng là 186 điểm. Pháp Sư có tỷ lệ phát triển nhanh nhẹn không cao, cho nên tốc độ di chuyển nhanh nhất của hấn cũng khoảng 6,2m mỗi giây. Cộng thêm đôi giày tăng 5% tốc độ di chuyển, vậy cũng khoảng 6,51m. Nếu như hấn toàn lực chạy thẳng tắp đến vị trí kế tiếp, như vậy chỗ đó cũng cách chỗ này 1953m. Mắt người có thể phân biệt được khoảng chừng 2000m, cho nên chỉ cần tầm nhìn không bị ngăn cản, chúng ta cơ bản có thể thấy được hấn" Đào Ảnh Niên Hoa nói.

"Vậy hiện tại ở chỗ nào?"

"Hiện tại? Còn cách lúc reset tọa độ 3 phút 47 giây, khoảng cách của hấn cách chỗ này tối đa 1477,77m, mọi người dò xét chỗ không bị ngăn cản tầm nhìn xem có thấy bóng người nào chạy trốn không" Đào Ảnh Niên Hoa cười nói.

Mọi người lập tức bắt đầu dò xét xung quanh.

"Không có sao...Cho nên hấn lựa chọn đường đi là rừng rậm, hoặc là dọc theo sơn mạch Ô Long" Đào Ảnh Niên Hoa duỗi ngón tay chỉ hai khu vực trước mắt.

"Chúng ta nên xử lý thế nào?" Vô Thệ Chi Kiếm hỏi.

"Mọi người có thể giải tán" Đào Ảnh Niên Hoa nói.

"Cái gì?"

"Kỳ thật hấn căn bản không cần chạy, dùng tốc độ của hấn, đại bộ phận người chơi là không cách nào đuổi kịp. Cho nên, ai là người tăng toàn nhanh nhẹn thì đi theo tôi" Đào Ảnh Niên Hoa nói.

Trong đám người bước ra chỉ vài móng, không phải Đạo Tặc cũng là Cung Thủ.

"À, quên nói, phải cấp 30 mới được" Đào Ảnh Niên Hoa nói.

Lại ha người lui vào.

"Cung Thủ có Nhanh nhẹn hơn 150 cũng có thể" Đào Ảnh Niên Hoa hô.

Một người giơ tay, đi vào hàng.

Đào Ảnh Niên Hoa đánh giá qua ba tên cung thủ cùng hai tên Đạo Tặc, gật gật đầu nói: "Đề bắt được tên sát thủ che mặt này, chỉ có thể là tổ hợp này mà thôi. Chúng ta đi thôi!"

"Móa, vậy tụi này ra rìa hả?" Phong Hành tròn mắt há hốc mồm nhìn sáu tên này lao thẳng đến núi Ô Long.

"Đạo Ảnh nói đúng, nếu như tên Pháp Sư cầm mặt mà chạy, tội mình cũng vô phương" Vô Thệ Chi Kiếm sờ lên bộ giáp nặng chịch của mình.

"Không được, nuốt không trôi con tức này, tôi đi dạo xung quanh xem, biết đâu vận khí tốt có thể gặp được!" Phong Hành nắm chặt tay, một mình tách ra.

"Mọi người cũng đừng giải tán" Vô Thệ Chi Kiếm quay đầu nhìn về quần chúng nói, "Dù sao nhiệm vụ cũng đã nhận rồi, chia ra 5 người một tổ, tìm đại chỗ nào đó mà train level đi! Nếu bắt gặp 27149, cũng đừng để lộ bản thân, coi như người chưa từng quen, sau đó âm thầm liên lạc, kéo bè kết phái lại hấp diêm hán, hiểu chưa?"

Mọi người gật đầu, sau đó giải tán.

Đạo Ảnh Niên Hoa mang theo năm người tức tốc lao lên dốc núi, nửa đường tọa độ được reset lần nữa, quả nhiên nằm trên núi Ô Long.

"Chúng ta có được tốc độ nhanh hơn hán, chỉ cần phương hướng không sai, rất nhanh có thể đuổi được hán" Đạo Ảnh Niên Hoa nói.

Mấy người gật đầu. Mà tên Cung Thủ 150 nhanh nhẹn lúc này đã tụt lại phía sau năm người họ mấy mét.

"Có lẽ cũng không cần phải dẫn theo hán?" Bốn tên toàn nhanh nhẹn phía trước nhao nhao nghị luận.

Đạo Ảnh Niên Hoa cười cười nói: "Nhiều hơn một người thì giúp được thêm một phần sức, hán tuy chậm hơn so với tội mình, nhưng cũng có thể liều mạng với Pháp Sư kia." Nói xong quay đầu lại vẫy vẫy tay với Cung Thủ nọ: "Đuổi theo nhanh lên!" Cung Thủ gật đầu.

Mấy người rất nhanh chạy tới chỗ tọa độ vừa được reset, chỗ này là một ngã ba, quẹo trái là hướng tới Ô Long động, đi thẳng thì sẽ tiếp tục vào sâu Ô Long sơn mạch, còn đi tới đâu thì hiện giờ chưa có ai khám phá.

"Đi hướng nào?"

"Nếu như đi thẳng thì tốt rồi, một đường thẳng tắp dễ dàng cho tội mình đuổi kịp...Tôi nghĩ hán sẽ lựa chọn con đường khúc khuỷu, hán sẽ chọn Ô Long động. Tội mình trước hết hãy vào Ô Long động xem xét, một chút nữa tọa độ reset, nếu không đúng thì quay lại, dù sao cũng là hai con đường" Đạo Ảnh Niên Hoa nói.

"Lỡ như hán vòng lại chỗ này?" Một người đưa ý kiến.

"Vậy thì khi tội mình chạy tới tọa độ đó thì sẽ đụng mặt với hán rồi? Năm phút reset một lần, còn dám quay đầu?" Đạo Ảnh Niên Hoa cười nói, "Đi nhanh đi! Canh thời gian cho tốt"

Mấy người quẹo trái, xông thẳng vào con đường đi tới Ô Long động. Cứ thế chạy tới cửa động, vẫn không thấy tung tích Cổ Phi, Đạo Ảnh Niên Hoa xem xét thời gian, thần nhiên nói: "Nếu như chúng ta lựa chọn không sai thì có lẽ hán đã tiến vào động rồi."

"Ô Long động địa hình phức tạp, chọn ẩn thân ở đây rồi đánh du kích với truy binh, lựa chọn không tệ, thuận tiện còn có thể đánh quái train level. Có điều hán vẫn đánh giá thấp số người rượt đuổi hán rồi, có thể huyết tẩy cả Ô Long động luôn, hán chui đầu vào đó, không phải chỉ có con đường chết à?" Đạo Ảnh Niên Hoa nói như vậy, nhưng mặt vẫn có chút lo lắng, "Chỉ có điều, nếu ở đây thì đội hình ưu thế tốc độ của tội mình không có đất dụng võ rồi"

"Chúng ta đây xử lý thế nào? Đợi đại đội nhân mã tới hả?" Có người hỏi.

"Đương nhiên không đợi, chúng ta vất vả lắm mới lấy được ưu thế dẫn đầu, tiến vào động" Đạo Ảnh Niên Hoa vung tay lên, mấy người chui vào trong động. Đi được một đoạn, tọa độ một lần nữa được reset, Đạo Ảnh Niên Hoa vừa nhìn, đột nhiên bật cười: "Cao nhân à! Hiện tại tôi mới hiểu được ý đồ của hán"

"Cái gì?" Người bên cạnh hỏi.

"Nếu không phải tội mình đến Ô Long động trước một bước, mà đuổi theo tọa độ trước đó của hán, chỉ sợ không tìm được tên này nữa rồi" Đạo Ảnh Niên Hoa nói.

"Tại sao?"

"Trò chơi này, trong động ngoài động là thuộc về hai loại bản đồ, đều có tọa độ riêng, nhưng lúc báo tọa độ ra lại không có kí hiệu, coi như đây là một chỗ chỗ sơ suất. Bây giờ mấy tên ở ngoài động, khi thấy tọa độ này có tìm khắp núi Ô Long cũng không thấy gì đâu" Đạo Ảnh Niên Hoa cười nói.

"Người này hiện tại nhất định đã buông lỏng cảnh giác rồi. Mọi người tranh thủ thời gian" Đạo Ảnh Niên Hoa nói.

Sáu người bắt đầu đi theo tọa độ vừa xuất hiện, đi sâu vào trong động. Dọc đường bọn họ thấy quái cũng bị Cổ Phi dọn dẹp chín phần mười rồi. Đạo Ảnh Niên Hoa càng vui mừng: "Hán quả nhiên coi như không có gì, bắt đầu đánh quái train level rồi, chỉ trong chốc lát nữa tội mình sẽ đuổi kịp hán thôi. Mọi người chuẩn bị chiến đấu nhé. Ha ha, dọn dẹp quái sạch sẽ như thế, chẳng phải thừa cho tội mình một con đường sao?"

Sáu người lại tiếp tục đuổi, dọc đường lại một lần nữa tọa độ reset, Đạo Ảnh Niên Hoa vội nhìn, nhưng lại khẽ giật mình.

"Có chuyện gì thế? Nhanh đi tiếp đi!"

"Tọa độ này có điểm không đúng!" Đào Ảnh Niên Hoa nói.

"Sao vậy?"

"Tọa độ này cách chỗ vừa này quá xa, hiện tại dọc đường có có dấu vết hấn đánh quái, tại sao vừa mới đó đã đi xa như thế" Đào Ảnh Niên Hoa nói.

"Vậy là có chuyện gì?"

"Trong Ô Long động còn có một tầng khác" Đào Ảnh Niên Hoa nói.

"Vậy hả? Đi như thế nào đây?" Mọi người hỏi, nơi này căn bản họ chưa từng đi tới.

"Tôi cũng không biết, chưa tới đây bao giờ" Đào Ảnh Niên Hoa nhún mày.

"Cứ đi dọc đường tiếp đi, dấu vết hấn đánh quái nhất định không sai?" Có người đề nghị. Thi thể quái vật ven đường đã ít nhiều nói lên phương hướng của Cổ Phi rồi.

"Chỉ có thể làm như thế" Đào Ảnh Niên Hoa dẫn mọi người tiếp tục đi tới, cho tới khi triệt để mất dấu.

"Chẳng lẽ thông đạo thông tới tầng tiếp theo ở xung quanh đây? Mọi người dò xét xem." Đào Ảnh Niên Hoa nói.

Mọi người tản ra xung quanh, một người rất nhanh đã phát hiện, kích động hô lên: "Bên này có một bí đạo!"

"Cái gì?" Đào Ảnh Niên Hoa nghe tiếng lập tức chạy đến.

Dỡ tấm sắt lên, phía dưới là một thông đạo cao cỡ một người.

"Đạo Tặc, Tiềm Hành đi xuống xem một chút" Đào Ảnh Niên Hoa chỉ thị.

Một gã Đạo Tặc Tiềm Hành đi xuống thông đạo, một lát đã gửi tin tức tới: "Đúng rồi!! Là tọa độ này, đúng là chỗ này rồi, mọi người đi xuống đi"

"Mau đi thôi!" Đào Ảnh Niên Hoa nhảy xuống thông đạo, mấy người khác lần lượt đi theo.

"Á!!" Người cuối cùng bước vào bỗng nhiên hét thảm.

"Chuyện gì vậy?" Trong thông đạo, mấy người kinh hãi. Trả lời bọn họ là một tiếng tấm sắt va vào mặt đất.

"Không ổn!!" Năm người sợ hãi, phóng tới chỗ cửa vào. Quả nhiên lối vào đã bị lấp kín, bọn họ ra sức đẩy, có điều đã bị khóa trái.

"Trúng kế cmmr!" Đào Ảnh Niên Hoa trợn mắt há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Chạy trốn

Dịch: WindDK

Đào Ảnh Niên Hoa chỉ biết là nhắm vào đội ngũ của mình, nhưng đến tận cùng là bắt đầu từ đâu thì hẳn lại nghĩ không thông. Là khi mình vừa bước vào Ô Long động, tên kia mới phát hiện có truy binh, bèn nghĩ ra quỷ kế? Hay là từ vừa mới bắt đầu đã có ý định dẫn bọn mình tới đây?

"Mơ không được hả?" Đào Ảnh Niên Hoa hỏi.

Tên Đạo Tặc đã thừa qua chán nản gật gật đầu. "Còn ai chưa vào?" Đào Ảnh Niên Hoa dò hỏi bốn người.

"Ngự Thiên, là Ngự Thiên chưa vào" Một người trả lời.

"Xem ra là bị tên kia lén hạ thủ rồi" Đào Ảnh Niên Hoa thở dài thật sâu.

"Hắn đã có 15 điểm PK rồi, còn dám ra tay nữa à!" Một người kinh ngạc.

"Đã tới 15 điểm thì cũng không ngại thêm 1 hay bớt 1 đâu!" Đào Ảnh Niên Hoa nói.

"Không đúng, trong bảng công hội biểu hiện Ngự Thiên vẫn còn cấp 30, hấn chưa có chết" Một người đã có phát hiện mới.

"Nhanh hỏi hấn!" Mấy người kêu lên.

"Tôi còn chưa có chết, hấn chỉ chém tôi một nhát, rồi khóa tẩm sắt lại, sau đó bỏ chạy rồi" Ngự Thiên Thần Minh trả lời.

"Khóa?"

"Ừ, lối vào thông đạo này có một cái ổ khóa, bị hấn khóa lại rồi, giờ làm sao mà mở được?" Ngự Thiên Thần Minh hỏi.

"Tên kia chắc chắn có chìa khóa của thông đạo này, gọi hội tới truy tìm hấn đi!" Đào Ảnh Niên Hoa hô hào, đồng thời loãn tin tức trong kênh công hội về việc Cổ Phi đang ở Ổ Long động.

Lúc này, Cổ Phi đã sớm rời khỏi Ổ Long động cùng Ngự Thiên Thần Minh rồi.

"Cái tiếng 'Á' cuối cùng kia của chú mày không ổn lắm" Cổ Phi nói.

"Hả? Tui cũng biết, khi đó tui đã muốn bật cười rồi, thiếu chút nữa 'Á' biến thành 'Hỉ' rồi! Thật sự không nhịn được à!" Ngự Thiên Thần Minh nói.

Hai người bước nhanh xuống dọc sườn núi, phía trước đã loáng thoáng thấy vài bóng người.

"Thế nào rồi?" Hữu Ca chào đón hỏi.

"Đương nhiên OK!" Ngự Thiên Thần Minh dương dương đắc ý.

"Hừ, tên Đào Ảnh Niên Hoa này muốn cùng tui chơi đùa, còn sớm lắm" Hàn Gia Công Tử cười lạnh, sau đó mặt đen lại chất vấn Cổ Phi: "Tại sao không đi theo tọa độ mà tui bố trí trước?"

"Nói nhảm, tọa độ mà ông đưa ra không phải ổ gà thì là ổ vịt, làm sao mà đi? Có phải ông muốn chơi chết tui không?" Cổ Phi phản bác.

"Được rồi, không có thời gian nữa, tranh thủ thời gian làm bước tiếp theo đi!" Kiếm Quỷ nói xen vào.

Nhắc tới bước tiếp theo, Cổ Phi lệ rơi đầy mặt: "Không đi có được không?"

"Không được, phải đi!" Hàn Gia Công Tử kiên quyết.

"Này, có phải ông lại định chơi tui nữa không?" Cổ Phi hoài nghi.

Hàn Gia Công Tử lạnh lùng nói: "Đây Đây tuyệt đối là phương án tốt nhất, có thể thoát khỏi dây dưa với đám người này, ông chỉ cần đi dọc theo Ổ Long sơn mạch này, tuyệt đối sẽ không có người nào có thể đuổi theo ông."

"Còn bao lâu nữa tọa độ sẽ reset?" Hữu Ca hỏi.

"9 giây" Cổ Phi nói.

"Vây đi nhanh đi!" Hữu Ca vỗ vỗ hấn.

"Anh làm được mà!" Ngự Thiên Thần Minh bước tới cũng vỗ vỗ.

"Ừm!" Chiến Vô Thương cũng không nói gì, chỉ gật đầu.

"Mau biến đi!" Bộ dáng Hàn Gia Công Tử như chán ghét nhìn thấy Cổ Phi.

"Vây đi nha!" Cổ Phi thấy tọa độ đã reset, bèn quay người rời khỏi.

"Trên đường sẽ không đụng mặt ai đó chứ?" Ngự Thiên Thần Minh lăm bằm.

"Tuyệt đối không" Hàn Gia Công Tử tự tin nói, "Dựa theo tọa độ ở Ổ Long động mà hấn còn lưu lại, hiện tại người ở Ổ Long sơn mạch muốn đuổi tới đây cũng phải mất 10 phút."

"Không đúng!" Ngự Thiên Thần Minh đột nhiên kêu sợ hãi, "Bọn họ cũng không cần tới 10 phút, chạy 5 phút là tọa độ của Thiên Lý lại một lần nữa reset rồi!"

"Ừ, sau khi bọn họ mất 5 phút chạy qua đây, lại phát hiện tọa độ mới reset, thế là phải chạy theo tọa độ mới, phải đi lòng vòng" Hàn Gia Công Tử nói.

Ngự Thiên Thần Minh trừng mắt: "Thế còn lần thứ 3 reset?"

Hàn Gia Công Tử biểu lộ thống khổ: "Nếu như bọn họ kiên trì chạy tới tọa độ lần 2, lại nhìn thấy tọa độ lần 3, có lẽ sẽ cảm thấy tức ói máu!"

"Rồi sau đó?"

"Sau đó? Vậy thì bọn họ chỉ còn cách đuổi tiếp..."

"Nhưng lúc này tọa độ của Thiên Lý đã reset lần 4 rồi!"

"Đừng vậy!" Hàn Gia Công Tử gật đầu, "Nhưng Nhưng bọn họ nhất định phải quay về tọa độ thứ 2, sau đó mới có thể tiếp tục đuổi. Lúc này đã chậm mất bao nhiêu thời gian thì anh mày cũng không biết. Nếu tới đây mà còn kiên nhẫn đuổi theo nữa thì anh đây bái phục!"

"Quá thâm rồi!" Ngự Thiên Thần Minh cảm khái.

"Có khi còn thâm hơn nữa kìa!" Hàn Gia Công Tử nói, không quay đầu lại mà chỉ về phía sau, "Có mấy tên đang lấy tọa độ Ô Long động mà tìm đến nè... Trời xanh chứng giám, đừng nói tui hại người nhé?"

Bọn họ quay đầu lại, thấy người của Tung Hoành Tứ Hải đang tập hợp đằng xa, Vô Thệ Chi Kiếm đang phát biểu cái gì đó, rồi dọc theo sườn núi mà tiến tới.

"A, tui còn phải dẫn bọn họ tới bí đạo cứu Đào Ảnh Niên Hoa!" Ngự Thiên Thần Minh chợt nhớ tới.

"Chú có chìa khóa không?" Hữu Ca hỏi.

"Không có!" Ngự Thiên Thần Minh nói.

"Vậy cái chìa khóa đâu rồi?" Mọi người hỏi.

"Trong bí đạo đó!" Ngự Thiên Thần Minh trả lời.

"Trong bí đạo?" Mọi người khó hiểu.

"Ừ, Thiên Lý nói anh ném trong bí đạo rồi." Ngự Thiên Thần Minh nói.

"Thế thì làm sao cứu họ ra được?" Chỉ có Kiếm Quỷ thành thật còn đang suy tư vấn đề này.

"Tui không biết nha, tui chỉ biết, khi có ai hỏi thì nói không nhớ rõ cổng vào bí đạo chỗ nào rồi!" Ngự Thiên Thần Minh nói xong, phát tay với bốn người còn lại, "Tui đi đây!"

Nói xong quay người xuôi theo đường núi lao xuống, vừa chạy vừa hô to: "Lão đại! không ổn rồi, bọn Đạo Ảnh bị nhốt trong một cái bí đạo rồi!!"

"Tụi mình cũng nên đi thôi?" Bốn người cũng đi dọc theo sườn núi xuống.

"Con đường kia không biết thông đến đâu?" Hữu Ca hỏi.

"Đội Thiên Lý trở về ông cứ hỏi hần là biết!" Hàn Gia Công Tử thần nhiên nói.

"30 giờ không được offline, Thiên Lý có thể chịu được không? Tui thấy bình thường hần online cũng không nhiều?" Hữu Ca nói.

"Đó là chuyện của hần!" Hàn Gia Công Tử nói.

"Có lẽ không có vấn đề gì đâu!" Hữu Ca nói.

"Không có vấn đề!" Kiếm Quỷ khẳng định.

"Ừ!" Chiến Vô Thương gật đầu.

"Trước khi Thiên Lý trở về, dong binh đoàn sẽ không nhận nhiệm vụ, cho thời gian nghỉ phép đấy, mọi người tự ai nấy tìm việc mà làm đi!" Hàn Gia Công Tử phát tay.

Lúc này, Cố Phi đang hành tẩu ở Ô Long sơn mạch. Đường núi thật là rộng lớn, bên trái là vách núi, bên phải là vách núi. Con đường trước mặt thì ẩn hiện trong sương mù. Ven đường cũng không có tiểu quái có thể hành hạ, đường đi thật là nhàm chán. Cố Phi chỉ có thể tăng tốc độ, hi vọng phía trước sẽ có một khu luyện cấp nào đó.

Một giờ sau ở tin tức lan truyền khắp Cloud City, cả đám người nản lòng mà quay trở về, từ bỏ nhiệm vụ đuổi bắt này. Hơn nửa không ít người vì việc này mà đề lại di chứng, hể cứ nghe tới con số vị trí thì cảm thấy chóng mặt. Có đứa rơi vào tình trạng nghiêm trọng, đi tìm bàn số 7, số 8 ở quán rượu không mà cũng la ó.

Thảm hại hơn là Tung Hoành Tứ Hải, đem Ô Long động quấy nát lên, cũng đánh tìm được Cố Phi, toàn bộ người trong hội cũng vô kế khả thi với cái ô

khóa trời đánh. Trong thông đạo, năm người Đào Ảnh Niên Hoa lục lợi cũng không biết đường ra, thế mà lại mò tới phòng ngủ của Tác Đồ, hậu quả không cần nghĩ cũng biết.

Nhất là khi bọn Đào Ảnh Niên Hoa về thành dưỡng sức, trong kênh công hội Vô Thệ Chi Kiếm mới biết chỉ cần đánh quái Lam là rút ra chìa khóa, sau đó cũng thành công giải quyết nó, lấy được chìa khóa bèn mở thông đạo vào thám hiểm. Mà cả đám đang lần mò sâu bên trong động tìm Cổ Phi, lại bị Tác Đồ huyết sáo đem cả đám lâu la tới làm thịt. Tung Hoành Tứ Hải lúc trở ra toàn là vết thương, cả thân thể lẫn tâm hồn đều rĩ máu.

Đi trên sơn mạch tĩnh mịch, Cổ Phi phải nhờ vào đám người dong binh đoàn gửi tin này tới để giải trí giết thời gian, bỗng nhiên phát hiện trong sương mù lại có một bóng người.

"Đi lâu như thế cuối cùng cũng gặp quái rồi!" Cổ Phi hưng phấn, từ trong túi rút ra Viêm Chi Tây Lễ, sau đó xông tới.

Dần rút ngắn khoảng cách, Cổ Phi mới nhìn rõ ràng hơn. Người thì không nhận ra được, nhưng trên lưng người này lại vác một cái bao tải có phần rất quen mắt.

Sau khi ngấm ngấm một hồi, Cổ Phi gỡ miếng vải đen che mặt ra.

"Tiểu Vũ?" Cổ Phi dò hỏi.

Người mang bao tải quay đầu lại, không phải Tiểu Vũ thì là ai?

"Thiên Lý!" Tiểu Vũ cũng rất vui mừng, "Ông đi tới đây làm gì vậy? Làm nhiệm vụ hả?"

"Ừ, nhiệm vụ, nhiệm vụ!" Cổ Phi vừa gật đầu vừa đỏ mặt, mình còn chưa nghĩ ra lý do để ứng phó nếu Tiểu Vũ hỏi tại sao lại ở đây, không ngờ cô gái này lại tự cho mình đáp án luôn rồi.

"A, đi tới Dạ Quang Thôn hả?" Tiểu Vũ hỏi.

"Đúng vậy!" Cổ Phi thuận miệng đáp, mặc dù trong đầu cũng đánh biết đó là xớ xĩnh nào.

"Thật tốt quá, tui cũng vậy!" Tiểu Vũ nói.

"Vậy sao, thật tốt..." Cổ Phi nói.

"Cùng đi nha?" Tiểu Vũ nói.

"Đương nhiên" Cổ Phi trả lời.

"Ông làm nhiệm vụ gì thế?" Tiểu Vũ hỏi.

"À, sứ mạng Eddie" Cổ Phi thuận miệng trả lời.

"Đó là nhiệm vụ gì?" Tiểu Vũ hỏi.

"Sặc, là một chuỗi nhiệm vụ" Cổ Phi trả lời.

"Chuỗi nhiệm vụ!" Tiểu Vũ sợ hãi, "Ông nhận được chuỗi nhiệm vụ à!"

"Ừ... Ngẫu nhiên nhận được đấy." Cổ Phi nói.

"Để tui giúp ông" Tiểu Vũ nói.

"Sặc, cái này...còn không biết tiếp theo nên làm gì nè, chỉ là thử thôi" Cổ Phi nói.

"Đương nhiên rồi, chuỗi nhiệm vụ mà, không dễ hoàn thành đâu. Có điều người yên tâm, có tui hỗ trợ, nhất định có thể hoàn thành, tui vậy mà là chuyên gia làm nhiệm vụ đó nha!" Tiểu Vũ vỗ ngực nói.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 58: Hành trình xuyên Ô Long sơn mạch

Dịch: WindDK

Đã có Tiểu Vũ tự xưng là chuyên gia nhiệm vụ, Cố Phi thoải mái thỉnh giáo một chuyện: "Cô có biết sứ mạng Eddie là nhiệm vụ gì không?"

"Đây là chuỗi nhiệm vụ mà, mỗi lần đều khác nhau, tui sao biết được, ông thật ngốc mà, ahihi!" Tiểu Vũ nói.

Cố Phi vô cùng khó chịu, lại bị một cô bé ngốc nói mình ngốc, trong thiên hạ còn có việc nào oan uổng hơn?

"Có điều tui biết nhiệm vụ tên là 'Eddie bị bắt'. Không biết có liên quan gì tới nhiệm vụ này của ông không." Tiểu Vũ nói.

"Nói nghe một chút" Cố Phi nói.

"Dừng sĩ Eddie đi lang thang, lúc đi ngang qua núi Ô Long bị sơn tặc tập kích, sau đó bị thủ lĩnh sơn tặc Tác Đồ nhốt. Nghĩ biện pháp cứu hắn ra ngoài." Tiểu Vũ cứ như đang đọc văn bản.

"Ừm, cô nhận được nhiệm vụ này?" Cố Phi nói.

"Không có, tui nghe người ta nói, nhưng còn chưa có người nào hoàn thành được, bởi vì bọn họ không biết Eddie bị nhốt ở đâu!" Tiểu Vũ nói.

"Ở trong phòng Tác Đồ đó!" Cố Phi thốt lên.

"Sao ông biết?" Tiểu Vũ hỏi.

"Trong cái nhiệm vụ của tui thì Eddie chính là người đó, sao tui lại không biết chứ?" Cố Phi nói.

"A! Có tình báo, tui phải ghi lại!" Tiểu Vũ đột nhiên ném bao tải xuống đất, từ trong túi móc ra cuốn sổ ghi chép cùng một cái bút lông vũ. Cố Phi tò mò nhìn xem, Tiểu Vũ đang loay hoay viết lên quyển sổ: Eddie, ở trong phòng của Tác Đồ.

"Sặc... Phòng của Tác Đồ, là phòng ngủ của hắn hả?" Tiểu Vũ đột nhiên xoay đầu lại hỏi Cố Phi.

"Ừm... đại khái là vậy!" Cố Phi trả lời.

"Tại sao lại đem Eddie nhốt trong phòng ngủ của mình?" Tiểu Vũ bắt đầu suy nghĩ, "Chẳng lẽ bọn họ có quan hệ gì đó không thể cho người khác biết?"

"À... Có khả năng" Cố Phi nói.

"Gay à?" Tiểu Vũ nói.

"Có lẽ vậy!"

"Ông cũng cho rằng như vậy hả?" Tiểu Vũ hết sức cao hứng.

Cố Phi im lặng, lại thấy Tiểu Vũ nghiêm túc ghi thêm phía sau tình báo về Eddie: Có gian tình với Tác Đồ.

"Được rồi! Tiếp tục đi thôi" Tiểu Vũ viết xong, cắt giấy bút vào, lại xách bao tải lên.

"Trong đây chứa cái gì vậy!" Cố Phi vỗ vỗ bao tải.

"Ăn" Tiểu Vũ nói.

"Ăn?" Cố Phi đánh hiểu.

"Muốn tới Dạ Quang Thôn chẳng biết cần bao lâu, tui sợ trên đường đói bụng, cho nên mang theo một ít thức ăn" Tiểu Vũ nói.

Trong trò chơi, nếu chơi liên tù tì mười mấy tiếng, chắc chắn sẽ có cảm giác đói, nhưng cái này là cảm giác chân thật đấy. Mười mấy tiếng không ăn gì, dù có ăn trong trò chơi cũng không giải quyết được cái gì. Đồ ăn trong trò chơi chỉ có tác dụng hồi phục Sinh Mệnh hoặc Thể Chất lúc đang trong trạng thái nghỉ ngơi thôi.

Nói rộng ra, cho dù có tác dụng, cũng không cần phải mang cả một bao tải à! Một bao tải thức ăn, Cố Phi đoán chừng có thể dùng để hành quân vài ngày rồi. Hắn cũng không tin Ô Long sơn mạch cũng dài như dãy Trường Sơn vậy.

"Không chỉ có đồ ăn đâu! Còn có nước nữa. Ông có khát không? Muốn uống không?" Tiểu Vũ vừa hỏi Cố Phi xong thì lập tức muốn bỏ bao tải xuống lấy nước cho hắn.

"Không cần không cần, tui còn chưa có khát" Cố Phi vội vàng ngăn cô ta lại.

Hai người chớp mắt lại đi một đoạn đường nữa, mấy thứ có thể nói đều moi ra nói hết. Nói chuyện với Tiểu Vũ cũng khá là vất vả, ví dụ như kể một câu chuyện cười, cũng cần phải cho cô ba phút phản ứng, trong ba phút này, Cố Phi cũng đã quên mất chuyện cười của mình. Mà Tiểu Vũ khi kể cho Cố Phi nghe chuyện cười, thì đánh thấy nó mắc cười chỗ nào cả. Ví dụ như: "Tui có người bạn, một ngày nọ đi đụng đầu vào cái cây, hahahaha..."

Tiểu Vũ cười đến nghiêng ngả ôm bụng, Cổ Phi bên cạnh chỉ trưng ra nụ cười giả tạo cho bạn vui.

Nhưng mặc kệ như thế nào, có bạn đi chung đường cũng đỡ phần nào nhàm chán. Bởi vì có người cùng làm chung một chuyện với mình, cho dù người đó có ngốc đến đâu, có ngu đến cỡ nào, thì đây cũng là một loại an ủi.

Hai người cứ một đường kiên trì đi tới, cuối cùng Ô Long sơn mạch cũng bị bỏ lại phía sau. Trước mắt hiện ra khung cảnh giống như phía ngoài của Cloud City, bình nguyên, đất hoang, đồi núi, cùng với rừng rậm. Cổ Phi nhìn thời gian, xuyên qua Ô Long sơn mạch phải mất tận ba giờ. Đương nhiên cũng không phải chạy nhanh, nếu không phải giữa đường gặp người quen, thì hẳn đã tức tốc mà chạy băng qua rồi. Hai người họ chỉ đi bộ từ từ thôi.

Càng làm cho Cổ Phi vui mừng chính là, trước mặt đã thấy được tiểu quái rồi. Kế hoạch mà hắn cùng bọn Hàn Gia Công Tử lập ra là, an bài cho Cổ Phi chạy tới một khu vực ít người, sau đó cứ yên lặng đánh quái 30 tiếng, chờ sau khi trở lại tắm thân trong trắng thì mới được trở về Cloud City.

Cứ tưởng trong Ô Long sơn mạch sẽ có tiểu quái, ai biết được trên đường toàn gặp sương mù, mà trong sương mù dày đặc lại có một cô gái chứ, nhưng có điều cô gái này lại cùng mình xưng huynh gọi đệ, cơ bản chả tìm được một điểm lãng mạn, cho nên trong trường hợp khác, ba giờ này có thể gây ra rất nhiều loại hình phạm tội.

Cổ Phi đã sớm ngửa tay, móc dao ra xông lên, chém một cái tiểu quái đi luôn. Với lực công kích của Cổ Phi, chưa xuất hiện sát thương pháp thuật kèm theo, tiểu quái lại trực tiếp bị giết, tên này cấp bao nhiêu khỏi nghĩ cũng biết.

"Không đúng!" Cổ Phi thì thảo tự nói. Theo mạch suy nghĩ cơ bản của Game Online, càng cách thành lớn càng xa, thì đó chính là khu luyện cấp cao cấp. Minh phải dùng tới tận 3 tiếng đồng hồ xuyên qua Ô Long sơn mạch, lại lạc tới chỗ quái cấp 4,6, thật sự quá buồn mà!

"Quái ở đây level thấp quá!" Cổ Phi nói với Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ giống như không nghe lời nói của Cổ Phi, đôi mắt trông về phía xa, trong miệng lầm bầm:" Dạ Quang Thôn ở chỗ nào?"

"Ông biết không?" Tiểu Vũ còn quay đầu hỏi Cổ Phi.

"Tui...Đề tui hỏi giúp cô!" Cô ta còn không biết địa điểm mục tiêu của mình mà dám tiêu tốn ba giờ đi qua Ô Long sơn mạch, đừng khí này cũng đủ để Cổ Phi bội phục, giúp cô ta hỏi một chút.

Cổ Phi mở bảng bạn bè, ngoài chuyên gia tình báo Hữu Ca thì có người còn dữ hơn - Hồng Nhất Tiếu.

"Có ở đó không, cho hỏi thăm một chút" Cổ Phi nói.

"Tui đã tự hạn chế quyền hạn..." Hồng Nhất Tiếu nói.

"Tự động trả lời à?" Cổ Phi hỏi.

"Không phải..."

"Thế sao mỗi lần hỏi đều là câu này thế!" Cổ Phi nói.

"Bởi vì ông biết rõ thân phận chân thật của tui" Hồng Nhất Tiếu nói.

"Đó cũng là do ông tự nói ra mà!"

"Vậy có cần phải giết người diệt khẩu không?"

"..."

"Muốn hỏi cái gì, có thể nói thì tui sẽ nói" Hồng Nhất Tiếu nói.

"À, muốn hỏi một chuyện nhỏ thôi, đường đi tới Dạ Quang Thôn đi làm sao?" Cổ Phi nói.

"Hả, ông tìm được manh mối chuỗi nhiệm vụ kia rồi hả?" Hồng Nhất Tiếu nói.

"Cái gì? Manh mối gì?" Cổ Phi khó hiểu.

"...tui chưa nói gì nha" Hồng Nhất Tiếu nói.

"Dạ Quang Thôn đi như thế nào? Cái này cũng không nói được?"

"Chỗ đó xa lắm, trước tiên phải đi xuyên qua Ô Long sơn mạch đã" Hồng Nhất Tiếu trả lời.

"Tui đã đi qua rồi"

"A, đi xa như vậy rồi hà, thật khó cho ông nha!" Hồng Nhất Tiểu nói.

"...Sau đó đi như thế nào?"

"Sau đó? Thấy có người thì hỏi một chút, người chơi bên đó sẽ biết ở đâu thôi!" Hồng Nhất Tiểu nói.

"Người chơi? Bên này cũng có người chơi hả?" Cổ Phi phóng nhãn bốn phía, căn bản không có người.

"Ông vừa mới ra khỏi sơn mạch hả? Chỗ đó còn cách thành chủ khá xa, ông tiếp tục đi theo hướng hướng phía tây bắc, có thể tới Thành Nguyệt Dạ. Tại đây sẽ có người biết Dạ Quang Thôn ở chỗ nào" Hồng Nhất Tiểu nói.

"Chỗ này cách thành chủ xa như vậy, tại sao quá cấp thấp quá thế?" Cổ Phi hỏi.

"Làm đẹp, mấy con đó chỉ là làm cảnh thôi, không ai rảnh mà chạy tới chỗ đó luyện cấp đâu?" Hồng Nhất Tiểu nói.

"Được rồi, cảm ơn ông nha!" Cổ Phi nói.

"Không có gì. Có điều có một việc tui cần nhắc nhở ông một chút" Hồng Nhất Tiểu nói.

"Cái gì?" Cổ Phi hỏi.

"Nhiệm vụ truy nã là nhiệm vụ có trên toàn thế giới, nói cách khác, người ở Thành Nguyệt Dạ cũng có thể thấy được Tội đại đột 27149, chỉ có điều thấy ông là người thuộc về Cloud City, cho nên chắc không ai nhận đâu. Nhưng tui cũng không chắc chắn, cho nên ông cẩn thận thì hơn" Hồng Nhất Tiểu nói.

"Ông nói vậy có tính là phạm quy gì đó không?" Cổ Phi nói.

"Cái này tính là phạm quy gì chứ, chỉ là một người có tìm hiểu về nhiệm vụ truy nã chỉ điểm cho ông một chút thôi, ông cứ coi tui là một người chơi nghiêm túc là được" Hồng Nhất Tiểu nói.

"Vậy cảm ơn, đợi khi trở về Cloud City, tui mời ông uống rượu." Cổ Phi nói.

"Không cần khách sáo"

"Không nói nữa, tui đi đây" Cổ Phi đóng bảng chat.

"Móa nó, lờ miệng..." Ở Cloud City, Hồng Nhất Tiểu thì thảo tự nói. Hắn vẫn luôn chú ý tới Cổ Phi, ngày hôm qua Thiên Lý Nhất Túy đuổi giết Bất Tiểu, hành động đó cũng khiến hắn rung động. Ngoài ra hắn cũng để ý tới tiến độ chuỗi nhiệm vụ của Cổ Phi.

Chuỗi nhiệm vụ là một trong những tính năng đặc sắc của Thế giới song song, đã lấy đi không ít chất xám của đội ngũ phát triển, là tác phẩm đặc ý của đội Hồng Nhất Tiểu, mà chính bọn họ cứ mỗi khi nghĩ tới chuỗi nhiệm vụ đều cảm thấy hưng phấn không thôi. Sau khi biết được Cổ Phi nhận được một chuỗi nhiệm vụ, Hồng Nhất Tiểu lập tức lục lại tài liệu của chuỗi nhiệm vụ này, học thuộc lòng toàn bộ tiến độ. Nhưng cái người đã nhận chuỗi nhiệm vụ này lại chả để ý gì tới, cứ bỏ xó ở đó.

Loại cảm giác này giống như làm ra tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ lại không có người thưởng thức, không ai hứng thú. Nhưng điều làm Hồng Nhất Tiểu lo lắng là lúc này vừa nghe Cổ Phi hỏi đến Dạ Quang Thôn, hắn cứ tưởng Cổ Phi đã tìm được manh mối. Thế nhưng mà không phải, làm cho hắn bị hố nặng, đem tin tức dăng không cho người ta. Lúc này nhớ lại, làm cho hắn hối hận không thôi, chỉ hi vọng Cổ Phi không có chú ý tới.

Nhưng Cổ Phi sao lại không để ý được, lúc này hắn vừa đi cùng Tiểu Vũ tới Thành Nguyệt Dạ, vừa ngẫm nghĩ lại lời này.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 59: Thổ địa ở Thành Nguyệt Dạ

Dịch: WindDK

Cổ Phi vừa mới hỏi về Dạ Quang Thôn, Hồng Nhất Tiểu lại lập tức nói cái gì tìm được manh mối. Không hề nghi ngờ, chuỗi nhiệm vụ sứ mạng Eddie này có một trọng điểm đột phá ở Dạ Quang Thôn này. Có thể suy đoán, có thể bên trong Dạ Quang Thôn chắc có lưu lại manh mối, hoặc là nơi này Eddie đã từng đi, cũng có thể hắn là người ở Dạ Quang Thôn không chừng.

Loại tình báo này muốn tìm hiểu cũng không khó, chỉ cần chút nữa tới Dạ Quang Thôn tìm NPC nghe ngóng là sẽ có thu hoạch.

Cổ Phi vừa nghĩ vừa cùng Tiểu Vũ tiếp tục đi, dần dần đã chứng kiến hình ảnh Nguyệt Quang Thành xa xa, so với Cloud City cũng không có gì khác biệt.

Tiểu Vũ chỉ vào tòa thành xa xa, ngạc nhiên: "Thật là một cái thôn thật bự nha"

Cố Phi dở khóc dở cười: "Đây không phải Dạ Quang Thôn, đây là Thành Nguyệt Dạ, cũng là chủ thành giống như Cloud City, Dạ Quang Thôn có lẽ ở xung quanh đây. Cứ tìm người hỏi thăm là sẽ biết" Cố Phi nhìn xung quanh, lác đác vài người chơi đang đánh quái. Đoán chừng tại đây cũng không phải khu luyện cấp náo nhiệt, cho nên người ở đây khá vắng vẻ. Cố Phi lựa chọn một mục tiêu, dẫn Tiểu Vũ đi tới.

Người này xem trang phục có thể đoán là một Đạo Tặc, di chuyển nhẹ nhàng thanh thoát xung quanh thảo nguyên, gặp quái cũng không vội đánh mà vờn quanh, khi thì dừng lại ngồi xuống tìm kiếm cái gì đó.

Cố Phi cùng Tiểu Vũ đi tới trước mặt người này, lên tiếng gọi.

"Anh bạn, ông tên gì?" Cố Phi chào hỏi.

"Khang Sư Phụ" Người nọ nhìn nhìn hai người một chút, rồi trả lời.

"Ha ha ha ha, Khang Sư Phụ, mì ăn liền nha!" Tiểu Vũ cười ha ha, đối với cô mà nói, loại chuyện cười này dễ tiếp thu hơn. Cái tên Hóa Cầu đối với cô tương đối thâm thúy khó hiểu một chút. (Cái này chắc là quảng cáo gì đó bên China, tui cũng ko hiểuv)

Trên mặt người nọ có chút không vui hiện lên, hằm hừ nói: "Cũng không phải tôi muốn dùng cái tên này"

Cố Phi nghe xong, gặp người đồng cảnh ngộ, lập tức cảm thấy thêm vài phần thân thiết. Sau khi ngăn tiếng cười của Tiểu Vũ, tiếp tục hỏi: "Tụi tui muốn tới Dạ Quang Thôn, xin hỏi đi đường nào"

Khang Sư Phụ rất là kinh ngạc, nhìn hai người từ trên xuống dưới, sau đó khẽ giật mình, nói: "Không giám định được? Hai người level cao hơn tôi à, cấp 30?"

Hai người gật đầu.

"Cấp 30 không biết đường tới Dạ Quang Thôn?" Khang Sư Phụ khó hiểu.

"Ông cũng đừng hiểu lầm, tụi tui không phải người ở Thành Nguyệt Dạ, từ Cloud City kẻ bên tới đây" Cố Phi chỉ về phía Cloud City giải thích.

Con mắt Khang Sư Phụ lập tức sáng ngời: "Cloud City? Chủ thành khác? Có thể đi tới đây hả? Đi như thế nào? Mất bao lâu?"

"Cứ đi thẳng theo con đường mòn ở Ô Long sơn mạch là được, tụi tui đi mất khoảng 3 giờ, buồn tẻ chết được" Cố Phi nói.

"Nè nè! Tui hỏi ông" Khang Sư Phụ kéo Cố Phi đến, "Ồ bên Cloud City, có một loại thực vật màu xanh lá, hoa nở màu phấn hồng hoặc đỏ, lá cây hình dạng to bè?" Khang Sư Phụ vừa nói vừa khoa tay múa chân.

"Không có" Cố Phi lập tức lắc đầu.

"Nhớ lại kỹ càng đi" Khang Sư Phụ vẽ mặt chờ mong.

"Màu xanh lá, hoa màu hồng phấn hoặc đỏ, thực vật như vậy thì có thể thường xuyên bắt gặp, có điều lại có lá to bự thì không có! Chưa thấy qua" Cố Phi cũng học bộ dáng của hần khoa tay múa chân. Khang Sư Phụ miêu tả cái lá cũng hơi thái quá, theo Cố Phi nghĩ cái lá to như vậy cũng cao bằng người, nói là hoa cỏ cũng không ổn, dạng đó tính là tiểu thụ rồi. Mà vậy thì mình vẫn chưa thấy qua bao giờ.

"Đây là thực vật gì?" Tiểu Vũ tò mò hỏi.

"Ah! Không có gì, tui là một Dược tề sư, đang tìm kiếm một ít nguyên liệu dược liệu mà thôi. Hai người cũng là Dược tề sư hả? Nếu không phải thì có nói mấy người cũng không biết" Khang Sư Phụ nói.

Cố Phi đối với nghề nghiệp sinh hoạt cũng không hiểu rõ cho lắm, chỉ biết trước mắt đã có đầu bếp, thợ rèn, thợ may, Dược tề sư, luyện kim thuật sư năm loại lớn. Đầu bếp thì nấu đồ ăn, thợ rèn sản xuất vũ khí thợ may chế tạo quần áo Dược tề sư nghiên cứu dược phẩm, còn luyện kim thuật sư thì chế tác loại vũ khí pháp trượng và vật phẩm trang sức.

"Nếu có cơ hội sẽ đi qua Cloud City tìm, hai người tụi tui cũng không biết rõ, nói cũng không chính xác" Cố Phi nói.

Khang Sư Phụ nhẹ gật đầu, nhưng trên mặt cũng hơi lo lắng: "Xem ra Cloud City cách bên này cũng không xa, có điều bên đó cũng không yên ổn, rất là nguy hiểm"

"Sao lại nguy hiểm?" Cố Phi khó hiểu.

"Nghe nói Ma Vương hung ác đệ nhất sát nhân của toàn bộ server là ở Cloud City đấy, chỉ một ngày đã đạt tới 15 điểm PK, ở trong nội thành thân nhiên chém một người mất tận tám cấp độ, không ai dám ra ngăn cản, thật là đáng sợ" Khang Sư Phụ nói.

Cố Phi cười khỏ, Tiểu Vũ nghe xong lại mất hứng: "Ai đồn tào lao thế? Ông có biết hần chém người nào không? Chính là thứ lừa gạt dê tiện xấu xa"

Khang Sur Phụ gật gù gật đầu: "Tui cũng có nghe nói qua. Ra tay hung ác như thế, chắc hẳn bị lừa quá mức đau đớn nên mới vậy"

Cố Phi cảm thấy chóng mặt, mấy lời đồn này sau khi đi qua Ô Long sơn mạch lại biến thành thế này! Mấy thứ tình báo này đều ở trên các diễn đàn mạng lưu truyền mà! Mọi người đều tám chuyện thống nhất một chỗ, sao lại có chuyện biến tướng thế này?

Chỉ có điều trong lúc nhất thời Cố Phi lại đã quên đi một sự thật. Hiện tại, người chơi bởi vì sinh ra ở những chủ thành khác nhau ở những chỗ khác nhau, có điều quan hệ cũng không vì vậy mà tách ra. Hai đứa bạn cùng vào chơi game, rất ít trường hợp sẽ cùng sinh ra ở chủ thành giống nhau, nhưng cho dù cách xa mười cái Ô Long sơn mạch cũng không thể ngăn cản được tin tức truyền đi. Nếu so sánh với việc đọc trên mạng, đa phần người chơi sẽ lựa chọn nghe tin tức từ bạn bè của mình rồi. Mà người với người tám chuyện, không lẽ tin tức còn được nguyên vẹn 100%?

Đương nhiên, Cố Phi cũng không phải người so đo gì, mà cùng Khang Sur Phụ này nói chuyện đã nửa ngày, vấn đề chính là đường tới Dạ Quang Thôn cũng chưa thấy nói gì.

"Được rồi, tui cũng cần đi tới đó tìm thảo dược, cho nên có thể dẫn hai người đi tới đó!" Khang Sur Phụ rộng lượng nói.

"Vâng cảm ơn nha!" Cố Phi nói.

Ba người bắt đầu đi, Khang Sur Phụ đi ở phía trước, thỉnh thoảng khom người xuống nhổ hai cây dược thảo. Dần dần ba người cũng tiến vào khu luyện cấp thông dụng, người chơi xung quanh càng lúc càng nhiều. Tình huống có vẻ giống với Nông trường bên Cloud City. Có điều ở những chỗ khác nhau sẽ có những quy tắc khác nhau. Ở Nông trường thì theo phong cách chơi xấu ngầm, còn bên đây thì chơi thẳng mặt luôn, đánh cán biết là ai.

Càng đi sâu vào, nhiều lần Cố Phi thấy có người cầm một cây gậy có treo một miếng vải, trên đó vẽ hình mặt quỷ, sau đó hùng hổ cầm gậy cầm xuống đất, hét lớn: "Khu này tui này bao hết, dám tới thì chịu chết đi"

Có thể hô khẩu hiệu này lên cũng là một đám người đông thế mạnh. Nhưng như vậy cũng chưa chắc đã an toàn, có thể lại có một đội hình còn dữ dằn hơn, thấy bên này có chỗ ngon, liền tiến tới nhổ lá cờ vút sang một bên, biểu hiện ý đồ. Thế là người hai bên lập tức giăng co. Bởi vì thăng cấp không dễ, cho nên mọi người cũng không muốn quá mức liều mạng, bình thường đều phái mấy người ra so đấu, nhưng cũng chỉ tới mức thi đấu. Bởi vậy, mấy sự kiện đổ máu so với bên Nông trường lại ít hơn nhiều.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là trường hợp hai đoàn đội với thực lực tương đương nhau mới dùng tới biện pháp này, nếu chỉ có một người mà dám tới nhổ cờ, chết rất khó coi đó nha.

Cố Phi chú ý tới Khang Sur Phụ đang dẫn đường phía trước, từ lúc tiến vào khu luyện cấp này lại có phần rụt rè. Thành thành thật thật mà cúi đầu đi đường, đối với tiểu quái ở bên trong khu luyện cấp cũng như không nhìn không thấy, chắc hẳn đã quen thuộc với bầu không khí nơi này. Dù sao người ta cũng là thổ dân bên Thành Nguyệt Dạ này mà.

Cho đến khi rời xa khu vực này, hẳn mới nhẹ nhàng thở ra. Sau đó mới quay người lại, bày ra bộ dáng thổ địa nói với hai người: "Trước khi đi quên nhắc nhở, vừa rồi thực sự hai người gây ra chuyện gì. May quá"

Cố Phi thắc mắc: "Nếu như hai đứa tui chết ở đây, vậy là hồi sinh ở Cloud City hả? Hay là hồi sinh ở Thành Nguyệt Dạ?"

"Cái này tui cũng không biết" Khang Sur Phụ nói xong, chỉ chỉ phía trước: "Chỗ đó chính là Dạ Quang Thôn đấy"

"Chân thành cảm ơn" Cố Phi vội vàng nói, "Hay là qua đó một tí, tui mời ông uống rượu?" Cố Phi đã thấy cửa thôn ở xa xa, mà ngay sau đó là một quán rượu.

"Không cần, tui không uống rượu" Khang Sur Phụ khoát tay, "Tui đi đây, có việc gì thì cứ tìm tui. Khi nào trở lại Cloud City thì nói tui một tiếng, có thể tui sẽ cùng hai người đi chung tới đó"

"Không có vấn đề" Hai bên thêm bạn bè, Khang Sur Phụ lại chui vào rừng cây tiếp tục sự nghiệp hái thuốc.

Cố Phi cùng Tiểu Vũ cất bước tiến vào Dạ Quang Thôn. Thôn này giấu mình trong một rừng cây, ngẩng đầu lên lại không thấy ánh mặt trời. Khu này tràn ngập không khí quý dị, thật rất giống một nơi xuất hiện chuỗi nhiệm vụ nha.

"Tiểu Vũ, nhiệm vụ của cô là cái gì?" Cố Phi muốn trước tiên đem nhiệm vụ đơn giản giải quyết hết.

"Tìm Adrian tiên sinh, đào vàng trong một mỏ vàng" Tiểu Vũ đọc nội dung nhiệm vụ của cô ta.

"À, vậy làm của cô trước đi!" Cố Phi nói.

Nói xong, hai người cất bước tiến vào quán rượu, nhiệm vụ trong game online trước giờ đều có cùng khuôn mẫu, quán rượu là loại địa phương tìm kiếm tình báo tốt nhất.

"Ông chủ, có biết Adrian tiên sinh là ai không ạ?" Tiểu Vũ vô cùng thuần thục hỏi thăm.

"À, Adrian tiên sinh là người giàu có nhất trong làng chúng tôi, nhà ông ta ở phía đông thôn, kế bên giáo đường, cứ tìm căn nhà nào lớn là được" Ông chủ quán rượu nói.

"Cảm ơn ông chủ" Tiểu Vũ khi nói chuyện với NPC cũng vô cùng lễ phép, bởi vì trong quan niệm của cô, nhiệm vụ ẩn cũng từ mấy tình huống ngẫu nhiên mà xuất hiện.

Tiểu Vũ hỏi xong, Cố Phi cũng bắt đầu thử, cũng copy y chang lời của cô: "Ông chủ, có biết Eddie là ai không ạ?"

"Quý khách, đường xa mệt nhọc, mời uống chén rượu giải sầu đi?"

Cố Phi: "..."

Tiểu Vũ vô cùng quen thuộc, giải thích cho Cố Phi: "Hắn không biết"

Trên đường đi về phía đông thôn, gặp ai Cố Phi cũng hỏi, mà ai cũng không biết.

Đây là chuyện gì thế này? Cố Phi nghĩ nghĩ, lập tức suy nghĩ ra vấn đề. Huy chương của Eddie! Đây có thể coi là di vật của Eddie, mà mình lại không đeo lên. Có thể đây chính là một điều kiện để gây ra nhiệm vụ, nếu không có thì đương nhiên NPC sẽ xem mình là người bình thường mà đối đãi rồi.

Nghĩ vậy, Cố Phi lặng lẽ mang huy chương lên. Trong nháy mắt, Cố Phi đột nhiên cảm giác được có vô số ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm. Cố Phi lấy lại bình tĩnh, tiến tới một người qua đường.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 60: Anh là dũng sĩ à?

Dịch: WindDK

Trước tiên Cố Phi cẩn thận nhìn xung quanh, thấy không có người chơi mới yên lòng đeo huy chương của Eddie lên.

Lúc này hắn mới thấy NPC trong thôn đều lập tức chú ý đến hắn, kể cả mấy người hắn đã hỏi qua. Điều này càng làm Cố Phi tin tưởng rằng cái văn chương này là một thứ rất quan trọng, lấy lại bình tĩnh, đi đến trước mặt một NPC đang nhìn mình chằm chằm.

Kết quả, không đợi Cố Phi đến gần mà NPC này đã phối hợp đi ra. Nhìn về mặt cùng bộ dạng của kẻ này, giống như chú ý cẩn thận để không tiếp xúc với Cố Phi.

Cố Phi thấy kỳ lạ, nhanh chân đuổi theo, xem ra NPC này đã được thiết lập tốc độ nên Cố Phi chỉ chạy theo hai, ba bước là đuổi kịp. Cố Phi ngăn ở phía trước muốn nói chuyện, nhưng NPC lại cố ý lảng tránh mà hướng ánh mắt về phía khác.

"Kỳ quái thật!" Tiểu Vũ thấy một màn thú vị thế này cũng đến trước mặt NPC này hỏi: "Anh biết Adrian tiên sinh ở chỗ nào không?"

"Adrian tiên sinh là người giàu có nhất trong thôn của chúng tôi, ở tại phía Đông của thôn, bên cạnh giáo đường, chính là một tòa nhà lớn." Đối mặt Tiểu Vũ, NPC chẳng những bày ra bộ dáng tươi cười thân thiết, còn đưa ra tin tức chuẩn xác.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Vì sao anh ta không chú đến ông nhỉ?" Tiểu Vũ vò đầu.

"Có lẽ nhiệm vụ của tui có nội dung như vậy." Cố Phi vừa nói, vừa cân nhắc trong lòng. NPC trong "Thế Giới Song Song" không thể có trí năng giống như loài người, bọn họ chỉ là máy móc dựa theo trình tự thiết kế mà hành động. Kể trước mắt này, khi Tiểu Vũ hỏi thăm điều gì dù có đáp được hay không đều sẽ có phản ứng. Mà khi đối mặt với mình, mặc kệ mình nói gì, thậm chí ra tay lôi kéo hắn ta cũng chỉ có một phản ứng: muốn xoay người rồi đi.

Những điều này thể hiện với Cố Phi một việc: những NPC này trốn tránh hắn.

Cố Phi để ý thấy, sau khi mình không tiếp tục dây dưa với NPC kia nữa thì hắn ta sẽ đi cách ra một khoảng nhất định, sau đó sẽ tiếp tục duy trì về đề phòng với Cố Phi. Cố Phi nhìn bốn phía, sau đó nhìn bản thân, thấy bản thân vẫn có hình dạng trước kia, không vì việc đeo huy chương mà biến hóa.

Cố Phi tâm niệm vừa động, tìm một kẻ không chú ý đến mình. Quả nhiên người này không lảng tránh hắn, đến khi Cố Phi đến bên cạnh hắn mới ngược mắt nhìn Cố Phi.

"Có biết Eddie là ai không?" Cố Phi hỏi.

"Không biết, anh hãy đến hỏi thôn trưởng đi, ông ấy biết khá nhiều chuyện." NPC này trả lời.

Cố Phi khẽ giật mình, lập tức tìm một kẻ qua đường khác, lại nhận được câu trả lời giống như vậy.

"Thôn trưởng là ai?" Cố Phi bổ sung thêm câu hỏi.

"Edwin là thôn trưởng của chúng tôi, ở căn nhà gỗ nhỏ bên kia bia rừng." NPC này vừa trả lời vừa đưa tay lên chỉ dẫn.

"Ồ, hỏi được rồi! Hóa ra nhiệm vụ là thế này, chỉ cần hỏi lần lượt từng NPC là sẽ có người biết đáp án." Tiểu Vũ vô cùng có kinh nghiệm dạy dỗ Cố Phi.

Tuy biện pháp này rất ngu xuẩn nhưng không thể không thừa nhận đây cũng là một cách xử lý. Cố Phi chú ý tới thái độ khác nhau của các NPC, dần hỏi ra đáp án. Tiểu Vũ thì không để ý đến điều này, tiến hành căn quét từng người một, rốt cục cũng ra được đáp án. Còn về phần vì sao thái độ NPC chia thành hai loại như vậy, có lẽ là mấu chốt của nhiệm vụ này.

Nhất thời Cố Phi không nghĩ ra nguyên nhân, chỉ có thể theo lời chỉ dẫn vừa rồi đến nhà gỗ nhỏ bên bia rừng tìm thôn trưởng.

Mở cửa của nhà gỗ ra, thấy một lão đầu tóc cùng chòm râu hoa râm. Trong thiết kế của trò chơi, hình như trẻ tuổi đầy hứa hẹn đều là nhân vật chính. Còn nếu để cho một cụ ông yếu ớt đi làm mấy việc như cứu vớt thế giới, chuyện này quả thật khiến cho người ta cảm thấy kỳ lạ không thôi. Trong trò chơi luôn có những người già cổ hủ, ngoan cố, nhát gan, không biết gì hết, ngẫu nhiên xuất hiện một hai người cơ trí thì mạng sống cũng không được bao lâu, sau khi làm ra chút công hiến cuối cùng cho cốt truyện thì tính mạng sẽ hóa thành ý chí chiến đấu cho nhân vật chính, đây là những tình huống thường gặp trong các trò chơi.

"Thôn trưởng, ông có biết một người tên là Eddie không?" Cố Phi đầy lòng mong đợi hỏi, đột nhiên hắn phát hiện, làm nhiệm vụ cũng là một việc rất kích thích, còn có cả cảm giác mong đợi.

"Eddie? Đó là một thanh niên tốt, cậu ấy đã đồng ý giúp thôn chúng ta." Thôn trưởng nói.

"Anh ta đã chết." Cố Phi vô cùng bi thương nói.

Thôn trưởng khẽ giật mình: "Việc này... Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Có việc gì cần tôi giúp không?" Cố Phi theo làm theo con đường cũ hay gặp trong các trò chơi.

"Cậu là ai?" Thôn trưởng hỏi.

"Tôi..." Cố Phi không biết nên đáp thế nào, chỉ có thể nắm chặt tay rồi nói thật: "Là Eddie bảo tôi đến đây hỗ trợ."

Hai mắt thôn trưởng lập tức sáng ngời: "Cậu là dũng sĩ có thể đánh bại quái vật mà Eddie tìm được sao?"

Quái vật! Dũng sĩ! Nghe qua có vẻ đều rất lợi hại. Cố Phi không khỏi nghi ngờ không biết bản thân mới cấp 30 có thể xử lý được không, nhưng hiện tại câu hỏi thôn trưởng đưa ra giống như là một hạng mục tiếp theo của nhiệm vụ, mặc kệ thế nào cũng không thể gián đoạn nhiệm vụ. Cố Phi nghĩ rồi có chút ngượng ngùng gật đầu: "Chính là tôi."

"Hoan nghênh cậu đến đây, dũng sĩ!" NPC này thật là trâu, có thể thoát khỏi bóng ma Eddie đã qua đời nhanh như vậy.

"Không biết quái vật mà ông nói là cái gì?" Cố Phi bắt đầu tìm hiểu thông tin. Nếu như quái vật này thuộc hệ cận chiến, hơn nữa tốc độ không nhanh hơn chính mình quá nhiều thì Cố Phi còn có thể nắm chắc việc quần nhau với đối phương một phen. Huống chi dù sao đây cũng là trò chơi, quái vật được tạo ra vốn là để người chơi giết, có lẽ không đến mức không xoay sở nổi.

"Đi theo tôi!" Thôn trưởng đi ra khỏi phòng, cái lưng còng xuống đi phía trước. Cố Phi cùng Tiểu Vũ đi theo phía sau, Cố Phi chỉ hận thôn trưởng đi quá chậm, trái lại Tiểu Vũ vẻ mặt hưng phấn, không biết rốt cục nhiệm vụ này là của người nào.

Dẫn theo hai người, thôn trưởng đi tới giáo đường của Dạ Quang thôn.

Cửa lớn của giáo đường đã lâu không tu sửa, một nửa cánh cửa sắp sửa rơi khỏi bản lề. Trước cửa là một con đường bằng đá đã lâu không có ai quét dọn, trên con đường này mọc đầy cỏ dại. Thôn trưởng dẫn theo hai người đi trên con đường đá, đi được nửa đường bỗng dừng bước, cúi đầu nhìn xuống mặt đất.

"Tại đây..." Thôn trưởng dùng cây trượng của mình nện lên mặt đất: "Vết máu của Mạc Phi, mưa gió bao nhiêu năm rồi cũng không thể xóa hết nó."

Cố Phi cùng Tiểu Vũ cúi đầu nhìn phiến đá là thôn trưởng đang dùng gậy nện lên, có một vết màu đen. Theo ý của thôn trưởng, đây chính là máu.

"Đã có chuyện gì xảy ra?" Cố Phi hỏi.

"Là người sói!" Thôn trưởng nói: "Có người sói ẩn nấp trong thôn của chúng ta!"

Người sói... Cố Phi âm thầm lẩm nhẩm, đây là một bộ tộc vô cùng xa xưa trong truyền thuyết phương Tây. Ngày thường là người, nhưng đến đêm trăng tròn sẽ hiện ra nguyên hình, mất đi ý thức, vô cùng hung tàn cuồng bạo. Càng đáng chết hơn là, nghe nói thời điểm người sói hiện nguyên hình, công kích càng nhanh nhẹn đều tăng lên rất nhiều, nếu là một sinh vật có tốc độ nhanh như thế, vậy thì quả là có chút khó đối phó.

Trong lúc Cố Phi đang cân nhắc thì thôn trưởng cũng đang cân nhắc liên miên về truyền thuyết người sói, Tiểu Vũ nghe cực kì chăm chú, còn móc ra giấy bút để ghi chép lại. Suy nghĩ của Cố Phi còn nhanh hơn những gì mà thôn trưởng nói đến, nghĩ xong thì thấy thôn trưởng nói: "Truyền thuyết nói người sói luôn e ngại những đồ làm bằng bạc, dũng sĩ, cậu có vũ khí bằng bạc không?"

"Không có." Cổ Phi trả lời.

"Không cần lo lắng, tôi đã có chuẩn bị từ sớm. Đưa vũ khí của cậu cho tôi, tôi có thể mạ trên nó một tầng bạc." Thôn trưởng nói.

"Để sau được không? Tôi muốn tìm manh mối của người sói trước." Cổ Phi nói.

"Lúc nào cần cũng có thể đến tìm tôi." Thôn trưởng nói xong, run run rẩy rẩy rời khỏi giáo đường.

"Vì sao không đưa vũ khí của ông cho ông ta mạ bạc?" Tiểu Vũ hỏi.

"À... Tui nghĩ, hẳn là nên kiếm một thanh đao hoặc cây kiếm để cho ông ta mạ bạc, chỉ sợ pháp trượng không thể tạo thành thương tích với người sói." Cổ Phi lấy pháp trượng ra cho Tiểu Vũ xem, có thể thấy nó không hề sắc bén.

Tiểu Vũ gật gật đầu nói: "Có muốn dùng búa của tui không?"

"Có lẽ tui không cầm nổi..." Cổ Phi nói. Mặc dù trong trò chơi nói không yêu cầu thuộc tính trang bị cùng nghề nghiệp, nhưng trên thực tế thì chỉ là không đem những số liệu yêu cầu đó ghi rõ mà thôi. Ví dụ như cái búa lớn của Tiểu Vũ, theo thông tin đã đưa ra thì đương nhiên pháp sư có thể sử dụng, nhưng sức anh không đủ để cầm nổi nó thì đó không phải là việc của chúng tôi rồi... Chẳng khác gì biến tướng của yêu cầu thuộc tính, hơn nữa không biết yêu cầu cụ thể là bao nhiêu, vô cùng biến thái.

"À, vậy chúng ta đi mua binh khí mà ông có thể cầm được đi!" Tiểu Vũ nói.

"Tự tui đi là được rồi, không phải cô muốn làm nhiệm vụ đào vàng của mình sao? Cứ làm đi, khi nào mua xong tui sẽ tìm cô." Cổ Phi nói.

"Vậy được rồi!" Tiểu Vũ đáp ứng: "Lát nữa gặp." Vẫy vẫy tay rồi đi về phía căn phòng lớn bên cạnh giáo đường.

Cổ Phi vội vàng chạy đi, đuổi kịp thôn trưởng đã đi được nửa đường, lấy Viêm Chi Tây Lễ ra: "Thôn trưởng, giúp tôi mạ bạc lên cây đao này đi!"

Tuy Cổ Phi cho rằng, với bản tính qua quýt của Tiểu Vũ, ắt hẳn cô ta sẽ không liên tưởng Viêm Chi Tây Lễ đến vũ khí mà sát thủ che mặt đã sử dụng hôm qua, nhưng "cẩn thận thì sẽ sử dụng được thuyền cả vạn năm", tốt nhất hẳn vẫn đừng nên rêu rao quá thì hơn..

Thôn trưởng không nói hai lời, cầm lấy Viêm Chi Tây Lễ rồi lấy ra một cái chén nhỏ từ trong ngực, đổ ra một ít chất lỏng màu bạc lên thân đao, trong miệng lầm bầm, tiếp theo ngân quang lóe lên, màu sắc tổng thể của Viêm Chi Tây Lễ không hề thay đổi, chỉ là trên lưỡi đao có một vạch màu bạc ẩn hiện, lúc thấy lúc lại không rõ nó đâu.

"Dùng sĩ, nhờ cậu rồi." Thôn trưởng đem Viêm Chi Tây Lễ giao trả lại cho Cổ Phi.

Cổ Phi ngược mắt xem xét. Tên của Viêm Chi Tây Lễ đã thay đổi thành Thần Thánh Viêm Chi Tây Lễ, ngoài tăng 30% tỷ lệ hỏa pháp thì có thêm một thuộc tính: Ngăn cản tái sinh.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 61: Dấu vết trước giáo đường

Dịch: WindDK

Ngăn cản tái sinh?

Cổ Phi suy nghĩ tác dụng của thuộc tính mới này. Người Sói cũng là một truyền thuyết rất thông dụng, do đó thiết kế trong trò chơi chắc cũng không sai khác nhiều. Hình như có nghe nói qua Người Sói có năng lực tái tạo, ngăn cản tái sinh chắc có lẽ sẽ khắc chế năng lực này. Người Sói có năng lực lành vết thương rất mạnh, mà dựa theo thuật ngữ Game Online mà nói, đó là hồi máu. Thường xuyên trong Game Online có thể thấy được một số BOSS có được năng lực hồi máu. "Một giây gây ra sát thương còn không bằng nó hồi lại máu", đây là một loại đánh giá cao nhất về năng lực hồi máu của BOSS.

Cáo biệt thôn trưởng, Cổ Phi quay người đi tìm Tiểu Vũ. Đến cửa nhà giàu nhất thôn, Cổ Phi mở ra, quan sát chung quanh nhưng không thấy ai. Sau khi gửi tin hỏi Tiểu Vũ, vội vàng đi tới căn phòng phía sau nhà, trong đó có một căn hầm, Tiểu Vũ nói là cô đang ở trong đó đào vàng.

Chẳng lẽ phía sau căn nhà này lại là một mỏ vàng? Cổ Phi đi xuống phía sau nhà, đã thấy Tiểu Vũ đang đứng bên cạnh một căn hầm, liền đi tới.

"Nhanh vậy mà đã mua xong vũ khí rồi hả?" Tiểu Vũ hỏi.

"Trùng hợp gặp được một người chơi bán trang bị!" Cổ Phi thuận miệng bịa chuyện, nói xong lại lấy Viêm Chi Tây Lễ ra: "Đao này cũng không tệ, còn có

sát thương pháp thuật kèm theo nữa! Với tui mà nói cũng không tệ" Đây cũng là lý do Cố Phi đã sớm nghĩ kỹ. Dù sao ở cùng một chỗ với Tiểu Vũ, sớm muộn gì cũng phải rút đao ra chiến đấu, vậy thôi thì hiện tại nói sớm ra luôn, tự nhiên Tiểu Vũ sẽ cho rằng đao này là Cố Phi mới mua được. Dùng đầu óc đơn giản của Tiểu Vũ, Cố Phi tin tưởng lời nói dối này không có tí sơ hở nào. Chi là đùa giỡn với một cô gái chất phác như vậy, có tí bần khoản mà thôi.

Tiểu Vũ lấy thanh đao nhìn nhìn, quả nhiên không có nghi ngờ gì: "Cũng được, bao nhiêu tiền?"

"50 vàng" Cố Phi nói.

"Quá đắt" Tiểu Vũ kinh hô.

"Bất đắc dĩ thôi, nhiệm vụ quan trọng mà! Ở chỗ này tranh thủ mua cho rồi, nếu còn chạy về thành mua rồi lại quay lại tốn thời gian lắm, lỡ như cái nhiệm vụ này có hạn chế thời gian thì mệt" Cố Phi nói.

Tiểu Vũ gật đầu, đây cũng là tín niệm của cô ta, dù nói thế nào thì nhiệm vụ cũng là nhất! Sau đó cô trả lại Viêm Chi Tây Lễ, nói: "Vậy chút nữa tui mình đi tìm thôn trưởng"

"Đã đi tìm rồi, vốn thanh đao tên là Viêm Chi Tây Lễ, sau khi thôn trưởng mạ bạc lại biến thành Thần Thánh Viêm Chi Tây Lễ, còn có thêm một thuộc tính 'Ngăn cản tái sinh' nữa" Cố Phi nói.

"Ngăn cản tái sinh, nghĩa là sao?" Tiểu Vũ nói.

"Nói chung là ngăn cản quái hồi máu ấy" Cố Phi nói.

"À, để tui ghi lại đã" Tiểu Vũ lập tức lấy bản ghi chép, rồi cầm cúi viết. Cố Phi dờ khóc dờ cười: "Tui cũng đoán thôi"

Thế là Tiểu Vũ lại thêm vào phía sau "Ngăn cản tái sinh: Phòng ngừa quái vật hồi máu" một dấu ngoặc - đoán thôi.

"Cô đứng đây chi vậy?" Cố Phi hỏi.

"Đợi tên đi đi lấy vàng" Tiểu Vũ chỉ chỉ căn hầm bên cạnh,

Cố Phi nghiêng đầu nhìn qua, trong hầm tối đen như mực. Chẳng lẽ người này có cái mỏ vàng ngay phía sau nhà mình? Cố Phi còn đang âm thầm nghĩ, trong hầm đã vang lên vài tiếng ho khan, trong tay xách theo một cái túi nhỏ, đang trèo lên từ cái thang.

Người này tự nhiên là NPC không thể nghi ngờ, sau khi hấn ra khỏi hầm, Cố Phi xem xét, chỉ một từ, xấu xí, tạo hình y chang mấy tay gian thương ở các trò chơi thông thường, đây hiển nhiên là Adrian tiên sinh trong miệng các NPC ở Dạ Quang Thôn rồi.

Adrian leo ra khỏi hầm, đem túi nhỏ ném cho Tiểu Vũ. Cố Phi nhìn qua, trong túi là mấy cục vàng, có lớn có nhỏ, vẫn ở dạng thô chưa tạo hình, trông không có gì bắt mắt (sờ vào khá cứng chứ không có mềmv)

"Cô hoàn thành nhiệm vụ rồi hả?" Cố Phi hỏi

"Đem cái này trở về Cloud City là hoàn thành" Tiểu Vũ nói

"Có ban thưởng gì không?" Cố Phi hỏi.

"Còn chưa biết" Tiểu Vũ nói.

Nhiệm vụ này của Tiểu Vũ một chút độ khó cũng không có, chỉ là đường xá xa xôi, tiêu hao thời gian khá lớn, nếu như không có phần thưởng coi được một chút thì cũng thật là quá troll.

"Được rồi, nhiệm vụ của tui đã xong, giờ tới giúp ông" Tiểu Vũ đem túi nhỏ cất vào, nói.

Cố Phi gật gật đầu, nhìn chung quanh, có chút tiếc nuối nói: "Có điều Người Sói là ai, một chút manh mối cũng không có!"

"Thì đi hỏi! Làm nhiệm vụ là cùng NPC nói chuyện liên tục, cho tới khi nào hỏi ra nội dung mình cần mới thôi, từ đó suy ra manh mối" Tiểu Vũ dạy bảo Cố Phi.

Việc này cũng khá khổ sở. Dạ Quang Thôn tuy không lớn, nhưng NPC quả thực không ít, từ đầu tây sang đầu đông, Cố Phi hỏi hơn 20 người, còn không kể mấy tên không thèm để ý tới hấn. Kết quả lấy được đáp án thống nhất: "Cứ hỏi thôn trưởng thì biết"

Bất đắc dĩ hai người lại một lần nữa đi tới nhà trưởng thôn, kết quả thôn trưởng lại giới thiệu một lần nữa cho hai người tập tính của Người Sói, đơn giản mà nói là đêm trăng tròn gì đó bla...bla...

Trong trò chơi cũng có phân chia ngày và đêm. Mỗi sáu tiếng là một ngày, bốn tiếng ban ngày, hai tiếng ban đêm. Đêm tối đương nhiên cũng không như thực tế giờ tay không thấy ngón, cũng từ ánh trăng cung cấp đủ ánh sáng cho người chơi phân biệt rõ quái vật, nhưng có điều trăng có biến hóa hay không thì Cố Phi chưa từng để ý qua.

Tiểu Vũ cũng giống hần chưa từng để ý chuyện này, Cổ Phi nhìn thời gian, từ khi hai người đi qua Ô Long sơn mạch cũng vừa tới ban ngày, lúc này cũng đã ba giờ trôi qua, chỉ còn không tới một giờ nữa là tới đêm. Có lẽ hệ thống sẽ vì mình đang làm nhiệm vụ mà cho đêm nay thành đêm trăng tròn không chừng.

"Tụi mình có lẽ nên đi tới giáo đường tìm kiếm xung quanh thử xem, những chỗ như khe đá, bụi cỏ gì đó, biết đâu sẽ tìm được manh mối chứng minh thân phận Người Sói" Tiểu Vũ nói.

Cổ Phi nghe xong cũng cảm thấy có lý. Tuy trên thực tế mà nói, mấy thứ như vậy người trong thôn đã sớm tìm qua hết rồi, nhưng đây cũng là nhiệm vụ tạo ra để người chơi hoàn thành, manh mối đương nhiên phải do người chơi đi tìm rồi.

Trở lại phiên đá nhuộm máu trước cửa giáo đường, Tiểu Vũ lập tức ngồi xuống cẩn thận tìm tòi. Cổ Phi có chút dờ khóc dờ cười, nếu như nói nhiệm vụ là thiết kế sẵn, cái manh mối này cũng chỉ có mình tìm được thôi, Tiểu Vũ tìm thì thấy được cái gì chứ?

Có điều thấy vẻ mặt hứng thú bùng bùng của cô ta, Cổ Phi cũng không đành lòng phá hư bầu không khí, thế là đành yên lặng đi tới chỗ khác tìm tòi.

Tìm một vòng cũng không thu hoạch được gì, Cổ Phi dừng lại trước cái cửa cũ kỹ của giáo đường. Tiểu Vũ không chịu bỏ cuộc, lại đi tới những góc xa hơn tìm kiếm.

Cổ Phi nhìn qua khu vực hai người mới tìm lúc này, nhưng chỗ như cục đá bị xóc lên, bụi cỏ bị vạch ra, đều đã được hệ thống trả về vị trí cũ.

Đây là quy tắc trong trò chơi, người chơi đụng vào hoặc di động bất kỳ vật gì, trừ phi là tình huống đặc biệt, nếu không thì hệ thống sẽ tự động phục hồi vị trí trở lại như cũ. Còn nếu do NPC làm ra, thì đó sẽ được coi kịch tình lớn, sẽ không trở về như lúc cũ.

Lúc này Cổ Phi tại chỗ đứng nhìn quanh, tầm mắt bao quát toàn cảnh trước giáo đường, đột nhiên giật mình.

Hắn không cái này có phải do hệ thống xếp đặt thiết kế hay không, cố ý bày ra manh mối, chỉ biết là mình lại phát hiện ra vài dấu vết - là dấu vết có đánh nhau.

Phiến đá vỡ vụn, bụi cỏ bị giẫm đạp, bụi cây bị đập đổ... Dù loại dấu vết không phải tự nhiên mà có, đây tuyệt đối là dấu vết để lại khi có quần áo tạo thành.

Cổ Phi đi xuống bậc thang, nhìn lại từng cái dấu vết này. Trong đầu hắn thậm chí còn dần dần tái hiện một ít hình ảnh động tác xảy ra.

Những dấu vết đánh nhau này tuyệt đối chân thật. Hắn không tin đây là vô ý sắp đặt. Cái này là trước tiên tạo ra khung cảnh, sau đó cho mô phỏng đánh nhau, sau đó bảo trì dấu vết lại, như thế mới tạo cảm giác chân thật.

Nhưng là, nếu như coi cái này là manh mối nhiệm vụ, cũng quá khó khăn rồi? Cổ Phi không tin người bình thường có thể từ nơi này nhìn ra manh mối gì. Cho dù là nhân viên thiết kế của trò chơi, chỉ sợ cũng không thể ở chỗ này xem xét ra tràng diện chiến đấu.

Cổ Phi cũng không thể, nhưng ít ra hắn có thể suy đoán ra một vài hình ảnh, hắn có thể đoán được trận chiến đấu này rất kịch liệt, tàn suất rất nhanh. Sau một chút suy nghĩ, Cổ Phi rất nhanh đã có hình dung, có hai người chiến đấu với nhau, thời gian rất ngắn, cuối cùng lại có một người ngã xuống. Có thể nói, tên Mạc Phi đã chết này cũng có một chút bản lĩnh. Nhưng Cổ Phi nhớ rõ, thời điểm trước khi theo thôn trưởng đi tới đây đã có ý giới thiệu qua, nói Mạc Phi chỉ là một thanh niên gương mẫu, hiền lành chính trực, cũng không có nói qua hắn là một võ sĩ gì cả.

Lúc này Cổ Phi bỗng nhiên nhớ tới những lời giới thiệu hoa mỹ về chuỗi nhiệm vụ trên Official Website. Theo đó công bố, mỗi một chuỗi nhiệm vụ đều là thành quả mồ hôi của nhân viên công tác vất vả tại ra, tình tiết cùng kịch tình đều sẽ diễn ra song song với thời gian thực tế...

Từ nội dung này có thể lý giải, trong cái nội dung nhiệm vụ này của Cổ Phi, sự kiện Mạc Phi bị Người Sói sát hại, tuy không bị người nhận nhiệm vụ là Cổ Phi tận mắt thấy, nhưng hệ thống vẫn sẽ cho phát sinh sự kiện này, sau đó mới từ tình tiết phát triển lên, cho tới khi Eddie bị son tặc bắt. Những tình tiết này đều là diễn ra song song với thời gian trò chơi vận hành.

Thân phận của Mạc Phi trở thành điểm đáng ngờ thật sự. Buồn cười chính là, lúc này Cổ Phi hoài nghi, tên Mạc Phi này có phải thật sự tồn tại hay không. Nếu như chỉ vì hoàn thiện kịch tình, tùy tiện quảng đại hai tên ắt ơ nào đó ở đây đánh nhau một chầu, đổ máu lên tăng đá... vậy đối với Cổ Phi, người có ánh mắt nhìn ra thế võ, có thể gạt được hần rồi.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Cổ Phi quyết tâm níu lấy manh mối này lại tiếp tục điều tra thêm, sau đó lập tức kêu Tiểu Vũ vẫn mò mẫm trong góc.

"Có phát hiện gì à?" Tiểu Vũ nghe được giọng điệu khác thường của Cổ Phi.

"Có một chút, tụi mình lại tới tìm thôn trưởng đã" Cổ Phi nói.

"Làm chi?"

"Hỏi hần một chút, rốt cuộc Mạc Phi là ai" Cổ Phi nói.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 62: Mạc Phi biến mất

Dịch: WindDK

Cố Phi cùng Tiểu Vũ đã rời khỏi giáo đường, lại một lần nữa đi quấy rầy thôn trưởng.

"Thôn trưởng, Mạc Phi đã bị Người Sói sát hại là người như thế nào?" Cố Phi đi thẳng vào vấn đề.

"Mạc Phi là một thanh niên nghiêm túc, chính trực, thiện lương, rất hòa đồng với người trong thôn, thật đáng buồn là hắn lại bị chết" Thôn trưởng nói.

Cố Phi lại hỏi thanh niên này có luyện tập qua chiến đấu không. Kết quả thôn trưởng vẫn lặp lại câu trên.

"Vậy Mạc Phi sau khi chết chôn ở đâu?" Cố Phi hỏi.

"Chôn ở khu nghĩa địa ở ngọn núi phía nam của thôn, người chết trong thôn đều được đưa tới đó" Thôn trưởng nói.

Cố Phi bước ra khỏi nhà trưởng thôn, đi thẳng tới tiệm tạp hóa trong thôn mua một cái xẻng, hướng phía nam đi đến.

"Ông muốn làm gì?" Dừng đầu óc chậm chạp của Tiểu Vũ vẫn chưa hiểu Cố Phi muốn làm cái gì.

"Đào mộ" Cố Phi nói.

"Tại sao làm thế?" Tiểu Vũ hỏi.

"Tên Mạc Phi này làm tui cảm thấy có chút cổ quái" Cố Phi nói.

"Có cái gì cổ quái?" Tiểu Vũ hỏi.

"Hắn có lẽ rất lợi hại, nhưng thôn trưởng tựa hồ cũng không biết" Cố Phi nói.

"Vậy sao ông biết?"

"À...tui đoán vậy" Cố Phi nói.

"Ừm..." Đáp án như vậy vẫn có thể lọt qua được tra hỏi của Tiểu Vũ.

Vì nhiệm vụ, Tiểu Vũ dường như không ngại hi sinh điều gì. Đào mộ cũng không làm cho cô ta sinh ra chút sợ hãi nào. Hai người đi tới nghĩa địa, lần mò vài bìa mộ, cuối cùng tìm được tên của Mạc Phi, sau đó bắt đầu đào.

Một cỗ quan tài màu xám dần dần xuất hiện trước mắt hai người, Cố Phi đem cái xẻng nhét vào khe hở giữa nắp quan tài, lại mời Tiểu Vũ đến hỗ trợ.

Đại Lực sĩ Tiểu Vũ khẽ vươn tay, nắp quan tài lập tức bật tung bay ra ngoài. Nghĩ đến bên trong có chút cảnh tượng đáng sợ, Cố Phi liền vội vươn tay vội vươn tay che mắt Tiểu Vũ lại, còn mình lại nhanh chóng nhìn lướt qua.

"Tui không sợ!" Tiểu Vũ kéo tay Cố Phi ra, rồi nhìn vào trong quan tài: "Ồ, sao không có cái gì hết vậy?"

Cố Phi yên lặng suy nghĩ.

"Thiết kế trò chơi làm việc qua loa sao?" Tiểu Vũ nói.

"Chắc có lẽ không, nếu như không muốn làm thì cũng không cần phải chỉ hướng tới chỗ nghĩa địa này. Đã thiết kế cả quan tài rồi, bỏ thêm bộ xương cũng không có gì khó, sao lại không làm? Chắc có gì đó ẩn khúc" Cố Phi nói.

"Chẳng lẽ Mạc Phi còn chưa chết?" Tiểu Vũ nói.

"Đây cũng là một khả năng" Cố Phi nói, "Còn có một loại khả năng khác, thi thể bị người ta đánh cắp rồi"

"Tại sao muốn trộm thi thể?" Tiểu Vũ hỏi.

"Không biết, có lẽ thi thể có bí mật gì đó chăng?" Cố Phi nói.

"Vậy giờ xử lý thế nào?" Tiểu Vũ hỏi.

"Giờ đợi ở đây một chút xem sao." Cô Phi nói.

"Đợi cái gì?"

"Nếu như việc đào mộ mở quan tài không nằm trong tình tiết của nhiệm vụ, vậy thì chút nữa hệ thống sẽ tự động hoàn nguyên vị trí trước đó của thứ này. Nhưng nếu là một tình tiết trong nhiệm vụ, vậy thì phải đợi tui hoàn thành mới bắt đầu tự động sửa chữa." Cô Phi nói.

Tiểu Vũ nghe được cái hiểu cái không, Cô Phi cười cười nói: "Nhiệm vụ của trò chơi đều do nhân viên thiết kế làm ra, làm nhiệm vụ, nói là cùng NPC tương tác ảnh hưởng qua lại, không bằng nói là cùng người thiết kế phía sau NPC ảnh hưởng qua lại. Năm chắc tâm lý của bọn họ thì đối với những nhiệm vụ khó rất có lợi."

Tiểu Vũ tiếp tục suy nghĩ miên man, cả buổi mới nói ra một câu: "Tui làm sao biết họ nghĩ cái gì!"

Cô Phi cười cười: "Tui cũng không biết, chỉ đoán mò thôi"

Hai người chờ vài phút, mộ của Mạc Phi vẫn không có động tĩnh gì. Lúc này Cô Phi mới gạt đầu khẳng định: nhân vật Mạc Phi này có vấn đề.

Lúc này, Diệp Tiểu Ngũ trong lúc rảnh rỗi, đã tới tổ giám sát mở ra chương trình giám sát, tìm Cô Phi xem hắn làm nhiệm vụ. Đối với câu "Không hợp quy củ" của thành viên tổ giám sát, Diệp Tiểu Ngũ trả lời "Đây là người đầu tiên dẫn tới chuỗi nhiệm vụ, tui cần xem xét coi chúng ta có bị lỗi chỗ nào ảnh hưởng tới quá trình thực hiện hay không". Trên thực tế, trước mắt trong trò chơi người dẫn tới chuỗi nhiệm vụ tuyệt đối không riêng gì Cô Phi, Diệp Tiểu Ngũ quan sát hắn, hoàn toàn là có hứng thú với người này mà thôi.

Mà tiến triển nhiệm vụ của Cô Phi, làm cho hắn chần chừ.

Chuỗi nhiệm vụ hoàn thành cũng không phải là một đường thẳng tắp, ở giữa sẽ có rất nhiều ngã rẽ, quyết định mới tới được kết thúc. Đương nhiên, những thiết kế này đều tuân theo level, nghề nghiệp, kỹ năng khác biệt của người chơi thực hiện, từ đó mới sinh ra những phương thức giải quyết tình huống bất đồng. Diệp Tiểu Ngũ đã nhiều lần giả lập lại số liệu nhân vật của Cô Phi, phát hiện vô luận dùng loại phương thức nào cũng không thể vượt qua được giai đoạn này. Nguyên nhân đều là level thấp hoặc kỹ năng hạn chế, đây là vấn đề dù có động não cỡ nào cũng không giải quyết được.

Mang tâm lý trêu chọc, hắn muốn nhìn một chút bộ dáng vô kế khả thi của Cô Phi. Lúc Cô Phi cùng Tiểu Vũ đang tìm kiếm manh mối khắp nơi chung quanh giáo đường, Diệp Tiểu Ngũ âm thầm cười trộm thật lâu, nhưng làm hắn ngoài ý muốn là, hai người lại dường như nhận ra điều gì đó, sau đó đi thẳng tới nhà trường thôn, sau đó lại đi đào mộ của Mạc Phi.

Mạc Phi đích thật là một nút thắt trong đó, hơn nữa có thể từ giáo đường tìm được giải đáp, nhưng cũng không phải phương thức tìm tòi via hè của Cô Phi và Tiểu Vũ là có thể giải quyết được. Diệp Tiểu Ngũ biết rõ phương thức này hai người kia tuyệt đối không tìm ra được. Nhưng bây giờ, hai người này tựa như đã tìm ra được điểm mấu chốt.

Diệp Tiểu Ngũ muốn nghe hai người họ nói cái gì. Nhưng hệ thống giám thị lại không cho phép nghe âm thanh, dù sao đây cũng là vấn đề riêng tư. Không đến lúc thật sự cần thiết, sẽ không được nghe lời người chơi, muốn mở âm thanh ra, phải cần có quyền rất cao cho phép, căn bản không phải Diệp Tiểu Ngũ hoặc tổ giám sát có thể đưa ra quyết định.

Diệp Tiểu Ngũ vẫn còn mông lung suy nghĩ, Cô Phi Tiểu Vũ cũng ngồi đó suy nghĩ. Đột nhiên nghĩ đến, nếu như nói level hoặc kỹ năng hạn chế, như vậy thì ngay từ đầu tình tiết nhiệm vụ của Eddie là không cách nào người chơi cấp 30 hoàn thành được, vậy cũng bị Cô Phi vượt qua. Chẳng lẽ trong cách thiết kế của bọn họ, vẫn còn tồn tại lỗi đi khác mà chính bọn họ cũng không biết?

Trong trò chơi, Cô Phi cùng Tiểu Vũ đã rời khỏi nghĩa địa, một lần nữa tìm tới thôn trường.

Sau khi báo cáo không tìm được Mạc Phi, thôn trưởng chỉ là kinh ngạc, sau đó cũng không trả lời câu nào.

Rời khỏi nhà trường thôn, sắc trời dần tối. Bốn giờ ban ngày đã qua, chớp mắt đã chính là đêm tối trong trò chơi. Cô Phi nhìn lên trời tìm kiếm ánh trăng, đêm nay có phải là đêm trăng tròn hay không?

Nếu như là đêm trăng tròn, Người Sói sẽ xuất hiện ở nơi nào?

Cô Phi nghĩ tới giáo đường nọ, vội vàng mang theo Tiểu Vũ tiến đến chỗ đó.

Ánh trăng cũng dần hiển lộ, chỉ tiếc, đêm nay trăng cũng không tròn. Nếu như trăng trong trò chơi cũng có biến đổi, vậy thì hôm nay không phải ngày trăng tròn nhất rồi.

"Tiểu Vũ, cô nhìn xem trăng đang có hình dạng gì?" Cô Phi nói với Tiểu Vũ, hắn có chút nghi ngờ là mình đang ở trong tình tiết trong nhiệm vụ, có phải sẽ có bầu trời khác so với người chơi khác hay không.

"Ông bị cận thị hả?" Tiểu Vũ vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn: "Trăng khuyết"

Giống nhau. Cô Phi nói thầm. Hôm nay cũng không phải ngày Người Sói hiện hình.

Giáo đường cũ nát dưới bóng đêm lộ ra hoang vu tịch mịch. Thật đúng là hiện trường mưu sát nha! Cô Phi thở dài, đúng lúc này, một bóng ánh đột nhiên từ bên tường lóe ra.

"Ai!" Cổ Phi vô ý thức la lên, một bên móc đao ra muốn xông qua.

Nhưng bóng ảnh đã lao đến trước một bước.

"Người Sói!" Tiểu Vũ kêu lên, nhưng đối mặt với sinh vật khủng bố như thế, trong giọng nói không có sợ hãi, phần nhiều là kinh hãi: "Người Sói xuất hiện rồi!"

Nhân viên thiết kế trò chơi nhất định sẽ khóc. Tôn công thiết kế một khung cảnh quý dị rừng rậm, lại đụng trúng một cô gái ngốc tới cả sợ hãi cũng quên mất. Cổ Phi vừa nghĩ vừa rút đao chém tới bóng ảnh đang xông lại.

Đây thật là Người Sói.

Thân hình cao lớn, hai mắt phát ra ánh sáng màu xanh, hai chân trước hung mãnh đang chộp tới Cổ Phi. Miệng mở to hung tàn, hàm răng nhọn hoắt lập lòe dưới ánh trăng.

Cổ Phi bỏ tới một đao, thân hình người sói nhoáng lên, chân trước lại vung ra một quyền cực mạnh, Cổ Phi đã ngửi được mùi tanh hôi trong miệng của hắn.

Tình huống cấp bách, Cổ Phi dựng thẳng thanh đao trước ngực, cường hoành nhận một trảo của Người Sói.

"Hự", Cổ Phi bay ra ngoài.

Thật sự quá là nhanh! Cổ Phi trầm nghĩ trong lòng. Người Sói quả nhiên là loại hình có động tác siêu nhanh như hắn đã nghĩ. Tốc độ này có thể so sánh được với tốc độ toàn lực của Toàn Phong Trảm rồi. Cho nên lúc này Cổ Phi mới sử dụng chiêu lần trước lúc ngăn cản Toàn Phong Trảm của Tiểu Vũ, may mà lần này đao không có gãy. Ngoài ra lần này còn hướng lưỡi đao ra ngoài, công kích của Người Sói không phải dùng vũ khí, mà dùng móng vuốt, có lẽ đã gây thương tích cho nó.

Cổ Phi bay ra ngoài lần một vòng trên mặt đất, máu cũng giảm một chút, nếu như một trảo này chụp thẳng lên người hắn, có khi hắn đã đi châu ông bà rồi.

Lúc này Tiểu Vũ cũng vung búa muốn chém.

"Đừng!" Cổ Phi vội vàng hô to. Hắn và Tiểu Vũ đứng chung một chỗ, Người Sói nếu như muốn công kích, hoàn toàn có thể xông tới bao trùm hai người. Nhưng nó lại chỉ lựa chọn Cổ Phi làm mục tiêu, hiển nhiên là bởi vì Cổ Phi mới là người chơi nhận nhiệm vụ. Nhưng mặc dù nó không có công kích Tiểu Vũ, cũng không thể nói rằng nếu Tiểu Vũ công kích nó, nó không có quyền đánh trả.

Tiểu Vũ có ngừng lại cũng đã không kịp, nhưng vào lúc này Người Sói lại phát ra một tiếng gầm nhẹ, đột nhiên quay người lại phóng ra bờ tường trốn đi. Một búa của Tiểu Vũ cũng chỉ đi một nửa đã dừng lại.

"Tui dọa Người Sói sợ chạy luôn rồi à?" Tiểu Vũ trợn mắt há hốc mồm.

Cổ Phi cực nhanh hướng bờ tường đuổi theo, nhưng Người Sói đã chạy mất dép.

"Nó bị thương rồi!" Cổ Phi trở lại, ngồi xồm xuống, sờ sờ vài vết máu trên mặt đất.

"Có chú ý tới cổ của nó không?" Cổ Phi hỏi Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ lắc đầu.

"Người Sói cũng mang vòng xích chó sao?" Cổ Phi nói thầm. Ngay lúc Người Sói đào tẩu, Cổ Phi đã thấy trên cổ nó đeo một thứ gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 63: Chân tướng, chỉ có một

Dịch: WindDK

"Chẳng lẽ thứ đó chẳng qua chỉ là một con chó săn hình người tương đối lớn, mà không phải Người Sói?" Tiểu Vũ suy đoán.

"Chắc không phải đâu?" Cổ Phi cảm thấy chuỗi nhiệm vụ là một trong những tính năng hay của trò chơi, nếu như làm vậy có phần đùa bỡn người chơi quá mức rồi. Người Sói kỳ thật không phải Người Sói, chỉ là một con quái chó hình người khá lớn mà thôi, vậy cũng quá hài kịch rồi.

"Nhìn xem nó còn lưu lại vết máu khác hay không?" Cô Phi nói.

"Đúng vậy! Lần theo vết máu có thể đuổi được nó!" Tiểu Vũ kích động.

"Ặc, chỉ là một vết thương nhỏ trên móng vuốt, không có chảy nhiều máu vậy đâu?" Cô Phi nói.

"Chà thấy gì cả?" Tiểu Vũ đã đi vòng vòng tìm kiếm.

Cô Phi thì đứng tại chỗ vết máu ban đầu suy nghĩ.

Thực lực Người Sói vượt quá tưởng tượng của Cô Phi. Tốc độ cực nhanh, công kích cũng cao. Minh đã lấy hết sức bình sinh, cũng chỉ có thể ngăn được một lần. Nếu cùng Người Sói chính diện giao thủ thì hoàn toàn không có cơ hội thủ thắng. Dù sao loại chênh lệch này trong trò chơi là không thể sửa đổi. Muốn từ kỹ xảo bù qua cũng không có khả năng. Cô Phi căn bản không có lỗ hổng để công kích Người Sói, chỉ sợ Người Sói chỉ cần tung vài chiêu là đem mình giải quyết luôn.

Nhưng mà, một con BOSS mạnh mẽ như thế, tại sao lại đào tẩu? Chỉ có một vết thương nhỏ ở móng vuốt mà thôi, cũng có thể dọa sợ một Người Sói hung tàn thành tính sao? Hay là tại Viêm Chi Tủy Lễ sắc bén quá mức? Người Sói phát hiện có mạ bạc, liền sợ té xỉu trong quần?

Rất hiển nhiên, Người Sói chạy trốn cũng không phải là nó sợ, mà là do người thiết kế cố tình lập nên tình tiết này mà thôi. Còn Cô Phi đã làm ra được điều kiện cần để nó chạy trốn.

Điều kiện ấy chính là phải làm cho Người Sói bị thương.

Chỉ là, một tình tiết như vậy thì truyền đạt lại thông tin gì? Trong lúc nhất thời Cô Phi còn nghĩ không ra.

"Không có vết máu khác" Bò vòng vòng tìm kiếm này giờ, cuối cùng Tiểu Vũ cũng có kết quả.

"Chúng ta đi tìm thôn trưởng, tui có việc cần hỏi ông ấy một chút" Cô Phi nói.

"Vậy sao? Đi mau đi mau"

Ban đêm Dạ Quang Thôn cũng khá tĩnh lặng, NPC đi lại trong thôn cũng không thấy đâu nữa, mà tụ tập trong những ngôi nhà sáng đèn. Trong trò chơi người chơi cũng bắt kể ngày đêm mà hoạt động, còn NPC thì phải tuân thủ quy luật này, ban ngày hoạt động, ban đêm trở về nhà nghỉ ngơi. Điều này cũng làm cho người ta không phân biệt rõ đâu là người đâu là máy móc.

Gõ cửa nhà thôn trưởng, ông ta vẫn khách khí như trước: "A, dừng sĩ, anh đã tới rồi" Trong miệng thôn trưởng Cô Phi vẫn là một gã dừng sĩ.

"Lúc trước Người Sói đã giết chết Mạc Phi có hình dạng như thế nào? Trên cổ có đeo thứ gì không?" Cô Phi hỏi.

"À, việc này anh cần hỏi Adrian, người đang sống ở bên cạnh giáo đường, chỉ có hắn chứng kiến thôi. Một đêm nọ, hắn nghe được bên giáo đường truyền đến động tĩnh, bèn ra ngoài xem xét, lại thấy Người Sói sát hại Mạc Phi. Thật đáng thương, hắn đã vô cùng hoảng sợ" Thôn trưởng nói.

"Adrian..." Cô Phi mừng rỡ lại người giàu nhất Dạ Quang Thôn này.

"Thôn trưởng, nhà Mạc Phi ở nơi nào?" Cô Phi lại hỏi.

"Căn nhà thứ ba bên cạnh rừng cây, từ khi hắn chết, thật lâu đã không có người đi qua" Thôn trưởng nói.

"Chúng ta đi nhìn xem" Cô Phi nói với Tiểu Vũ.

Nhà của Mạc Phi kỳ thật rất dễ tìm, trong một dãy nhà sáng đèn thì chỉ có chỗ đó là tối thui. Sau khi Mạc Phi chết, nhà này cũng không có người ở.

Đến gần ngôi nhà, Cô Phi nhẹ nhàng bảo Tiểu Vũ đi phía sau, ra hiệu cô ta nhỏ giọng. Sau đó lấy Viêm Chi Tủy Lễ cầm trước người, cẩn thận nhẹ nhàng thâm nhập ngôi nhà.

Tiểu Vũ khản trương nhưng cũng không biết làm gì, lại thấy Cô Phi đi tới trước cửa, tai dán lên bề mặt cửa, lắng lắng nghe ngóng, sau đó mới đẩy cửa tiến vào. Tiểu Vũ quan sát xung quanh, sau đó cũng theo Cô Phi lén lút tiến vào.

Cô Phi đã thắp sáng đèn trong phòng lên, sau đó lấy một mảnh giấy trên giường.

"Cái gì thế?" Tiểu Vũ bu lại.

"Có vẻ là một tấm bản đồ" Cô Phi nói.

"Bản đồ kho báu?" Tiểu Vũ hưng phấn.

"Đáng tiếc lại không có ghi kí hiệu tọa độ gì cả, tìm kiếm cũng có chút phiền toái đây!" Cô Phi nói.

"Để tui xem" Tiểu Vũ cầm lấy.

"Đây là đường lớn của thôn, ở đây nhìn giống như là giáo đường..." Tiểu Vũ vừa cầm bút vừa chỉ chỉ trên bản đồ, miệng không ngừng lẩm bẩm.

"Tui biết ở đâu rồi!" Một lát sau, Tiểu Vũ kinh hi kêu lên, vừa quay đầu lại thấy Cổ Phi đang đứng cạnh cửa, cẩn thận nhìn xung quanh bên ngoài.

"Xem cái gì thế?" Tiểu Vũ bu lại.

"Suyt..." Cổ Phi ra hiệu cô ta nhỏ giọng. Tuy bên ngoài hoạt động là NPC, nhưng Cổ Phi cũng không biết "nói quá lớn tiếng" có phải là điều kiện để bọn họ bỏ dở hoạt động không.

"Đi, bám theo bọn họ" Cổ Phi kéo Tiểu Vũ lên.

"Tui tìm được địa điểm bảo tàng rồi!" Tiểu Vũ vung vẩy tờ giấy.

"Ừ, một hồi chúng ta đi đào, bây giờ bám theo bốn người này cái đã." Cổ Phi nói.

"Bọn họ muốn đi làm cái gì?" Tiểu Vũ hỏi.

"Không biết, nhưng tui nhận ra trong bốn người bọn họ có ba người lẩn tránh khỏi tui, còn người thứ tư thì chưa thấy bao giờ. Đám người này có chút cổ quái" Cổ Phi nói.

"Đuổi theo đuổi theo!" Tiểu Vũ nói.

Bốn người lẳng lặng băng ngang đường lớn Dạ Quang Thôn, trên vai mang theo xẻng cuốc các loại.

"Ê, không phải bọn chúng đi đào bảo tàng chứ, của tui mình mà?" Tiểu Vũ nói.

"Không phải cô đã biết vị trí của bảo tàng sao? Nhìn xem có phải bọn chúng đi tới đó không?" Cổ Phi nói.

"Không phải" Tiểu Vũ nói.

"Đuổi theo đuổi theo"

Bốn người cuối cùng đi tới ngọn núi cạnh thôn. Tại một chỗ giữa sườn núi, sau khi bọn họ lượn lờ trong một đám bụi cây, lại biến mất không thấy nữa.

"Nhìn kia, đó là cái gì?" Tiểu Vũ chỉ.

"Là một cái hang..." Cổ Phi nói.

"Bọn họ tới đây làm gì?" Tiểu Vũ hỏi.

"Sao tui biết được"

"Đi xem?" Tiểu Vũ đề nghị.

"Đừng nóng vội, đợi trời gần sáng hãy vào! Có lẽ lúc đó bọn chúng sẽ rời khỏi" Cổ Phi nói.

"Sao ông biết?" Tiểu Vũ hỏi.

"Ban ngày bọn họ còn phải đi gác ở Dạ Quang Thôn" Cổ Phi nói.

Tiểu Vũ nhìn đồng hồ: "Còn gần một giờ nữa lận!"

"Đi tới chỗ cô tìm được trước đi" Cổ Phi nói, "Là ở đâu?"

"Rừng cây phía sau nhà Mạc Phi"

Hai người trở lại đường cũ, đi vào chính giữa rừng cây sau nhà Mạc Phi. Tiểu Vũ cầm tấm bản đồ đi phía trước dẫn đường, hết nhìn đồng hồ nhìn tây, cuối cùng dừng tại một thân cây. "Chính là chỗ này" Tiểu Vũ chỉ tới.

"Cái xẻng mua thật đúng đắn" Cổ Phi lăm bầm, từ trong túi móc ra cái xẻng, bắt đầu đào.

"Bảo rương! Bảo rương! Bảo rương!" Tiểu Vũ niệm thần chú, hố đào càng lúc càng sâu. Mà bảo rương lại không thấy, đào ra được một cái bao tải.

"Nặng quá!" Cổ Phi cầm bao tải giật giật, nhưng không thể nâng lên.

"Để tui" Tiểu Vũ tiến tới, thò tay nhẹ nhàng xách lên, kéo bao tải từ trong hố ra, làm cho Cổ Phi vô cùng buồn bực.

Sau khi mở bao tải ra, hai người khẽ giặt mình.

"Vàng?" Hai người nhìn nhau.

Tiểu Vũ lấy cái túi vàng nhiệm vụ của mình ra, lấy ra một cục, so sánh với thứ trong bao tải.

"Giống nhau!" Tiểu Vũ nói.

"Adrian sao?" Cố Phi trầm tư.

"Đem vàng trả lại cho hắn! Nhất định có ban thưởng" Tiểu Vũ cao hứng.

"Cô có nhận được nhiệm vụ không?" Cố Phi hỏi.

"Không có"

"Không có nhiệm vụ thì ban thưởng ở đâu ra?" Cố Phi nói.

"Vậy thứ này làm gì?"

"Tôi nghĩ, đây có lẽ một một khâu trọng yếu trong chuỗi nhiệm vụ của tôi á" Cố Phi đau đầu, "Tình huống càng lúc càng nhiều rồi. Một mồi quá, nghỉ một chút đi!"

"Đi đâu?" Tiểu Vũ hỏi.

"Nhà trọ chắc còn mở, đi tới nghỉ một chút, đợi tới hừng đông" Cố Phi nói.

Hai người đi tới nhà trọ, dù sao vẫn là trò chơi, cửa hàng các loại là không thể đóng cửa được.

"Uống cái gì thì gọi đi. Tôi mời" Cố Phi nói.

"Đột nhiên tôi cảm thấy mồi lưng quá, nằm một chút đã" Tiểu Vũ nói xong đã nằm sấp xuống bàn.

Cố Phi tùy tiện gọi ly rượu, vừa uống vừa cân nhắc những đầu mối chuỗi nhiệm vụ mà mình vừa tìm được.

Thái độ khác lạ của hai nhóm người trong thôn.

Dấu vết đánh nhau của hai bên trước cửa giáo đường.

Thực lực Mạc Phi cường đại nhưng không ai biết.

Thi thể Mạc Phi biến mất không thấy nữa.

Người Sói chỉ một vết thương nhỏ đã bỏ chạy.

Vàng chôn ở phía sau nhà Mạc Phi.

Còn có bốn người trong thôn lén lút đi tới hang động.

Tất nhiên có một câu chuyện mạch lạc gắn kết những sự kiện này lại, đây chính là kịch tình hoàn mỹ của chuỗi nhiệm vụ "Huy chương của Eddie" này. Nếu như chỉ là tìm ra Người Sói rồi giết chết, Cố Phi rất hoài nghi có thể giải quyết được những chuyện này hay không. Lúc này trong nội tâm Cố Phi đã có một cách nghĩ nhất định. Trước mắt việc cần làm là đợi cho tới hừng đông, tra xét ra một ít manh mối nữa, như vậy có thể sẽ ghép được điểm mấu chốt.

Bên kia, Diệp Tiểu Ngưu quan sát nhiệm vụ của Cố Phi giống như đang xem phim, hắn đã cảm thụ được quá nhiều ngạc nhiên Cố Phi mang lại.

Trước giáo đường đi lòng vòng, lại đột nhiên chạy tới đào mộ Mạc Phi, tới giờ Diệp Tiểu Ngưu vẫn chưa nghĩ ra được hắn phát hiện cái khi khô gì.

Người Sói tập kích hắn, vậy mà hắn có thể ngăn cản, hắn chỉ mới có cấp 30. Nhân vật cấp 30, chỉ cần một cái tát của Người Sói là ngum cù tới rồi.

Dựa theo những gì diễn ra cho tới giờ, độ hoàn thành chuỗi nhiệm vụ của Cố Phi có thể đạt tới hơn 90%.

Đúng, độ hoàn thành! Đây chính là điểm quan trọng quyết định tình huống hoàn thành của chuỗi nhiệm vụ, còn quyết định luôn tiêu chuẩn của phần thưởng.

Giết Người Sói? Đây chỉ là một phương thức để hoàn thành nhiệm vụ này thôi. Nếu đổi lại là Diệp Tiểu Ngưu, hắn biết rõ Người Sói ở đâu, trực tiếp tìm được rồi đào đánh chết, đây cũng được coi là một cách hoàn thành nhiệm vụ, nhưng chỉ có thể lấy được độ hoàn thành thấp nhất, cùng với ban thưởng kém cỏi nhất.

Đem trọn chân tướng kịch tình chuỗi nhiệm vụ, hoàn mỹ phơi bày tất cả, đây mới là cách thức đạt được độ hoàn thành cao nhất.

Giống với những game offline có kết thúc mờ, kết thúc nào cũng có thể coi như hoàn thành game. Nhưng trong đó chắc chắn có kết thúc hoàn mỹ nhất mà nhà thiết kế đã sắp đặt.

Bởi vậy thám tử lừng danh Cô Văn Nan đã từng nói qua: Chân tướng, chỉ có một.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 64: Người Sói? Sói Người?

Dịch: WindDK

Cố Phi một mình ngồi uống rượu, lại nhìn Tiểu Vũ đang ngủ rất ngon lành, trong nội tâm cũng cảm thấy tê nhạt. Trong trò chơi khi uống rượu sẽ có cảm giác kích thích, nhưng đối với thân thể thật thì không có ảnh hưởng gì. Nhưng khi ngủ trong game thì cũng có tác dụng giảm bớt mệt nhọc của thân thể thật. Đương nhiên, hiệu quả chắc chắn không bằng ngủ trên giường thật rồi. Cho nên khi mệt mỏi thì cách tốt nhất là logout ra đi ngủ, lựa chọn ngủ trong trò chơi cũng không phải là một quyết định sáng suốt.

Hắn nhìn chung quanh, trong lữ điểm vắng tanh. Dạ Quang Thôn cách Thành Nguyệt Dạ không xa, chung quanh cũng không có khu luyện cấp này nổi trội, cho nên cũng không thấy nhiều người chơi ở đây. Cố Phi cùng Tiểu Vũ lượn vòng vòng chỗ này mấy lần rồi mà chỉ gặp toàn NPC.

Ngủ cũng không được, không ngủ cũng không được, Cố Phi chẳng có gì để làm, bèn đứng dậy lấy đao ra luyện vài bài, rồi lại chuyển sang luyện côn bằng pháp trượng, cuối cùng lại chuyển sang luyện một bài quyền, lúc này bầu trời đã bắt đầu sáng.

"Dậy dậy!" Cố Phi đẩy Tiểu Vũ.

"Trời đã sáng?" Tiểu Vũ vẫn còn mắt nhắm mắt mở.

"Sáng rồi" Cố Phi nói.

"Nằm thêm 5 phút nữa đã..." Tiểu Vũ lại nhắm mắt.

"Nhiệm vụ" Cố Phi nói.

"Đi thôi, thời gian không đợi người" Trong nháy mắt Tiểu Vũ đã thanh tỉnh, thân thể bật dậy, "Lên tinh thần một chút!" Cô ta nói với Cố Phi.

Hai người rời khỏi lữ điểm, tiến đến hang động ở sườn núi hôm qua đã phát hiện. Do có bản đồ ghi tọa độ, cho nên cảnh vật xung quanh có giống nhau đi nữa thì vẫn dễ dàng tìm được. Bốn bề vắng lặng, Cố Phi tiến lên vạch mấy bụi cây nguy trang che cửa hang ra.

Hang cũng không lớn, cũng không rắc rối phức tạp như Ô Long động. Đi vài bước đã tới chỗ sâu nhất, một cái huyết động như gian phòng. Cố Phi nhặt vài khối đá vụn lên xem xét, sau đó lại sờ lên tường đá.

Cái sơn động này rõ ràng là một cái mỏ vàng, cái nhiệm vụ vàng của Adrian cho Tiểu Vũ, cùng với chỗ vàng tìm được ở rừng cây sau nhà Mạc Phi nữa, thoạt nhìn giống nhau như đúc.

Quặng mỏ này, cùng với túi vàng cất giấu sau nhà Mạc Phi, có quan hệ với Adrian hay không?

Cố Phi cũng không có quên, nhiệm vụ mỏ vàng của Adrian cho Tiểu Vũ, hoàn toàn không có quan hệ gì với chuỗi nhiệm vụ của hắn cả. Cũng tức là nói, bởi vì đúng lúc Tiểu Vũ và hắn cùng nhau đi tới, cũng ngẫu nhiên Tiểu Vũ nhận được một nhiệm vụ như vậy, mới làm cho Cố Phi biết Adrian trong tay có một mỏ vàng. Nếu không phải trùng hợp như vậy, hôm nay Cố Phi khi nhìn thấy mỏ vàng sẽ không liên tưởng tới Adrian.

"Đây là cái gì?" Lúc Cố Phi còn đang cân nhắc, Tiểu Vũ phát hiện một cái hũ trong góc sơn động.

Cố Phi đi tới, Tiểu Vũ đã mở cái hũ ra, bên trong chứa đựng một chút bột màu xám trắng.

Cố Phi biến sắc: "Đây là tro cốt"

"Tro cốt?" Tiểu Vũ khẽ giật mình.

"Người chết khi hỏa thiêu sẽ ra tro cốt" Cố Phi vừa nói vừa đề phòng Tiểu Vũ sẽ thét lên quăng cái hũ đi.

Kết quả Tiểu Vũ hoàn toàn tỉnh bơ, còn hỏi một câu: "Đây là ai?"

"Thôn này, hình như gần đây chỉ có một người chết" Cổ Phi nói.

"Mạc Phi?" Tiểu Vũ hỏi.

Cổ Phi nhẹ gật đầu: "Có người đào thi thể Mạc Phi ra, đốt thành tro cốt"

"Tại sao lại làm vậy?" Tiểu Vũ hỏi.

"Xem ra... Mạc Phi là một Người Sói" Cổ Phi nói.

"Hà? Thì ra Mạc Phi không phải bị giết, mà là tự sát!" Tiểu Vũ nói.

Cổ Phi cười lắc đầu: "Mạc Phi là Người Sói, việc này có thể giải thích rất nhiều nghi vấn. Hắn là Người Sói, đương nhiên có thể cùng Người Sói khác đánh ngang tay. Hơn nữa, hắn phải che dấu thân phận chân thật của mình, cho nên người trong thôn cũng không biết hắn mạnh mẽ như vậy. Hơn nữa, hắn được người ta an táng, sau đó bị người khác đem ra hỏa thiêu."

"Điều này nói rõ việc gì?"

"Trong truyền thuyết, Người Sói khi chết sẽ biến thành cương thi hút máu. Có người không muốn chuyện này phát sinh, cho nên hỏa táng thi thể của hắn" Cổ Phi nói.

"Việc này ai làm nhỉ?" Tiểu Vũ hỏi.

"Đồng loại của hắn. Chỉ có đồng loại của hắn mới biết thân phận chân thật của hắn, mới có thể lo lắng hắn sau khi chết sẽ biến thành cương thi hút máu" Cổ Phi nói.

"Là Người Sói đã giết chết hắn?" Tiểu Vũ hỏi.

"Có thể. Nhưng mà tro cốt xuất hiện ở đây lại nói rõ một sự kiện." Cổ Phi nói.

"Cái gì?"

"Người nào đến đây đào mộ đều là Người Sói cả. Tui hoài nghi, những người đã lảng tránh không nói chuyện với tui, chính là Người Sói" Cổ Phi nói.

"Haaa...! Ông xem, tui đã nói rồi mà!" Tiểu Vũ nói.

Cổ Phi cười khò: "Cô thật thông minh!"

Tiểu Vũ đắc ý: "Tui đã sớm nói, tui là chuyên gia nhiệm vụ mà"

"Lợi hại lợi hại!"

"Kế tiếp chúng ta nên làm gì?" Tiểu Vũ hỏi.

"Bọn Người Sói này lại sinh hoạt chung một chỗ với người bình thường, xem ra mục tiêu của bọn hắn chính là mộ vàng trong chỗ này. Quặng mỏ này không lớn, tối đa cũng có thể chứa được bốn người. Đoán chừng bọn họ mỗi lúc trời tối sẽ tới đào mộ. Nhưng có lẽ Mạc Phi nổi lên ý xấu, tàng trữ riêng cho mình một túi vàng. Có điều lại bị những người khác phát hiện, sau đó bị sát hại, tui nghĩ đại khái chính là như vậy" Cổ Phi nói.

"Người Sói cũng tham tài à..." Tiểu Vũ nói.

"Nếu nhiều Người Sói như vậy, nhiệm vụ của tui không phải đem toàn bộ tiêu diệt à? Nhất định có phương pháp giải quyết khác" Cổ Phi nói.

"Làm thế nào?" Tiểu Vũ nói.

"Trước hết tìm cái tên đã công kích chúng ta hôm qua đã" Cổ Phi nói.

"Ông biết hắn là ai sao?"

Cổ Phi cười cười: "Tay phải của hắn bị tui chém tổn thương, mà đao của tui đã được mạ bạc rồi, ngăn cản tái sinh hồi phục, cho nên miệng vết thương của hắn sẽ không phục hồi nhanh như vậy. Tui nghĩ, đây có thể là dấu vết mà hệ thống sẽ lưu lại cho người chơi tìm manh mối."

"Người mà tay phải tổn thương, chính là Người Sói!" Tiểu Vũ nói.

"Đúng vậy"

"Vậy thì đi nhanh đi!"

Hai người rời khỏi hang động, đem cửa hang che dấu như cũ, rồi trở lại thôn.

Trong thôn NPC đã xuất hiện ở vị trí của bọn họ, lúc này Cổ Phi do dự, nếu như tiến tới trực tiếp lấy tay của họ xem xét, có thể bắt dây động rừng hay không. Sau khi nghĩ kỹ, Cổ Phi lựa chọn phương án nhìn lên. Cũng may trong trò chơi NPC khi nói chuyện thường hay khoa tay múa chân, Tiểu Vũ tiến lên đối thoại, Cổ Phi ở một bên quan sát.

Kết quả, những người mà đã lảng tránh Cổ Phi, chính là những người sói, tay phải đều không có vết thương.

"Sao lại có thể như vậy?" Cổ Phi tròn mắt há hốc mồm.

"Còn có ai khác nữa không?" Tiểu Vũ hỏi.

Cổ Phi sớm đã hỏi thôn trưởng dân số trong thôn, khi này đã khế đếm, không thiếu ai cả, toàn bộ người trong thôn đều đi ra đường đứng hết rồi.

"Lại xem xét tất cả người trong thôn một lần nữa đi!" Tiểu Vũ nói.

"Chỉ có thể như vậy" Cổ Phi bất đắc dĩ mà đã tiếp nhận biện pháp thủ công này.

Kể cả đám người không tránh Cổ Phi, sau khi xem xét tất cả cũng không có.

"Tại sao không có à?" Tiểu Vũ nói.

"Hiện tại, chỉ có một người là chưa xem qua..." Cổ Phi nói.

"Ai?"

"Adrian" Cổ Phi nói. Những người trong thôn đều hoạt động trên đường lớn, chỉ có một mình Adrian là trốn chui trốn nhủi trong nhà không ra gặp ai.

"Đúng vậy!" Tiểu Vũ gật đầu, "Hắn cũng có vàng, chỉ cần có vàng nhất định đều là Người Sói"

"Cũng không hẳn. Hắn là người giàu nhất trong thôn, mua vàng từ trong tay Người Sói cũng không chừng. Cứ đi tìm hắn đã rồi nói sau."

Hai người tới nhà Adrian, Tiểu Vũ đã quen việc, tiến lên gõ cửa, mà cả buổi cũng không thấy đáp lại.

NPC cũng sẽ không bỏ nhà đi bụi chứ? Cổ Phi phiền muộn.

"Có lẽ hắn đang ở hậu viện" Tiểu Vũ nói.

Hai người tới hậu viện, lại thấy căn hầm có ổ khóa, hiển nhiên Adrian không có khả năng ở bên trong.

Sau khi hai người trở lại cửa trước, lại ngoài ý muốn thấy được Adrian đang từ ngoài trở về nhà. Cổ Phi vội vàng kêu hắn một tiếng.

"A, dừng sĩ kính yêu" Nhà giàu nhất quả nhiên chỗ độc đáo, thái độ đối đãi với Cổ Phi cũng là hòa ái nhất thôn.

"Nghe nói ông chứng kiến Mạc Phi bị Người Sói sát hại" Cổ Phi nói.

Trên mặt Adrian lập tức lộ ra thần sắc hoảng sợ: "Thật là một đêm đáng sợ" Hắn nói, sau đó bắt đầu miêu tả bộ dáng đáng sợ của Người Sói.

"Khi đó Mạc Phi đã chết rồi?" Cổ Phi hỏi.

"Đúng vậy, thật là một người đáng thương" Adrian nói.

"Ông có chứng kiến được hắn bị Người Sói giết chết như thế nào không?" Cổ Phi hỏi.

"Không có, lúc tôi chạy tới, hắn đã chết. Người Sói cũng rất nhanh biến mất" Adrian nói.

Cổ Phi nói cảm ơn hắn, Adrian vô cùng vui sướng mà tiếp nhận, sau đó tiễn hai người rời khỏi.

"Tay phải của hắn cũng không có tổn thương?" Tiểu Vũ nói.

"Không có" Cổ Phi nhẹ gật đầu, trong nội tâm phiền muộn, không ngờ phương pháp này không thể thực hiện được. Có điều sau khi hỏi vài câu với Adrian, Cổ Phi lại có nghi vấn mới.

Nếu Mạc Phi phải chiến đấu, tất nhiên là phải hiện nguyên hình. Như vậy khi hắn chết, phải là ở dạng sói mới đúng, tại sao Adrian với những thôn dân khi chạy tới lại thấy hắn ở dạng người? Không ai có thể tùy tiện cải biến hình thái Người Sói, có thể làm vậy chỉ có chính bản thân Người Sói.

Nếu có giải thích, thì có thể nói như vậy, lúc gần cuối, Mạc Phi biết mình không thể địch lại đối thủ, bèn dùng tia khí lực cuối cùng hóa trở lại thành người. Hắn thà rằng khi chết cũng không để ai biết mình là Người Sói. Đó là loại suy nghĩ gì? Một lòng hướng thiện, bỏ gian tà theo chính nghĩa? Một Người Sói

có tâm? Đây là Người Sói, hay là Sói Người?

"Khó hiểu lắm!" Cổ Phi chỉ lên trời rống to, cái chuỗi nhiệm vụ này làm hắn suy nghĩ muốn nát óc. Lúc này hắn bỗng phát hiện, có một chỗ khác lạ.

Hắn mở to mắt nhìn, lại thấy một NPC, đúng là tên hôm qua đi đào mộ. Má, cần gì phải cùng một đám NPC chơi trò lẩn quẩn, nhiệm vụ không phải là nhiều lần thử sau đó tìm ra được điều kiện khởi động phù hợp sao? Cần gì phải suy nghĩ đắn đo? Nghĩ như thế, Cổ Phi bước nhanh đến phía trước, chỉ vào người kia: "Này, anh kia!"

NPC kia lập tức lảng tránh Cổ Phi.

"Tôi nhìn thấy anh đi đào mộ vàng rồi!" Cổ Phi đi thẳng vào vấn đề.

Thần sắc NPC rõ ràng biến đổi, đột nhiên quay người bỏ chạy.

"Đừng chạy!" Cổ Phi vừa hô hào vừa vui mừng trong bụng, lập tức đuổi theo. Chú xem, khởi động một tình tiết chỉ cần đơn giản vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 65: Truyền thuyết về người sói

Dịch: Mặc Quân Dạ

Chỉnh sửa: WindDK

Tốc độ của tên NPC này vô cùng nhanh, cho dù là một người đã nâng toàn bộ điểm vào nhanh nhẹn như Cổ Phi khi đuổi theo cũng cảm thấy có chút phí sức, chỉ có thể đảm bảo rằng tên này vẫn nằm trong tầm mắt của hắn mà thôi, còn Tiểu Vũ bên này lại càng khỏi phải nói, một thân trang bị công kênh đã khiến nàng bị bỏ lại tít đằng xa.

Tên NPC cũng không có chạy xa, chỉ vòng tới vòng lui trong thôn mấy vòng, cuối cùng vọt vào một căn nhà.

Ánh mắt của Cổ Phi chưa từng dời khỏi người tên kia, vừa thấy tên này chạy vào nhà, hắn lập tức vọt tới, đưa tay đập đập cánh cửa. Cổ Phi biết rõ tên này cũng là người sói, nhưng giờ phút này hắn đã ôm quyết tâm phải chết, cho nên ngược lại hắn muốn xem cả nửa thân người sói này có dám hiện nguyên hình toàn bộ để vây công hắn hay không. Nhưng nếu chuyện đó thật sự xảy ra, vậy trừ phi hắn dẫn theo một nhóm người trong bang hội đến, còn không thì sẽ không có cách nào để hoàn thành chuỗi nhiệm vụ này.

Cánh cửa bị hắn đập vài cái rốt cục cũng chịu mở ra, thế nhưng người trước mắt lại không phải là người mà Cổ Phi truy đuổi này giờ. Đứng trước mặt hắn là một trung niên cao to đen, so với Cổ Phi còn muốn cao hơn một cái đầu. Cổ Phi thiếu chút nữa đã cắn đứt đầu lưỡi, thân thể của người sói sau khi biến thân sẽ trở nên cao to hơn bình thường rất nhiều, cái tên trước mắt này ở dạng người đã cao lớn như thế, khi biến thân chẳng phải sẽ to bằng con voi luôn hay sao?

Người này khi trước Cổ Phi cũng đã gặp qua, hơn nữa tên vừa rồi khi chạy trốn lại trốn vào trong nhà người này, chẳng lẽ người này là người đứng đầu của bộ tộc người sói hay sao?

"Tôi muốn biết những chuyện về mộ vàng." Cổ Phi lập tức đi thẳng vào vấn đề.

Đối phương trầm mặc, không lên tiếng, cũng không ra lệnh đuổi khách.

"Tôi biết rõ, tất cả các người đều là người sói." Cổ Phi tỏ ra không thêm để ý, nói.

Nào ngờ khi nghe Cổ Phi thốt ra lời này, đối phương chẳng những không có đáng về muốn giết người diệt khẩu, ngược lại còn lộ ra thần sắc khâm trọng, bồn chồn bất an.

"Yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không đi nói lung tung." Cổ Phi nhanh chóng thể hiện lập trường của mình. Hắn thầm nghĩ, muốn làm cái nhiệm vụ này đương nhiên không thể chỉ dùng miệng lưỡi nói chuyện, ắt hẳn phải đưa ra một ít đạo cụ gì đấy mới đúng, không thể chỉ vì đây là trò chơi mô phỏng thực tế mà xem đám NPC này hoàn toàn trở thành con người được, cùng bọn họ câu thông tình cảm chỉ tổ uổng phí thời gian. Nghĩ đến đây, Cổ Phi lập tức lấy ra cái bình đựng tro cốt của Mặc Phi, đưa tới trước mặt đối phương.

"Tôi phát hiện đám tro cốt này bên trong quặng mỏ, hơn nữa mộ phần của Mặc Phi lại trống không, chẳng lẽ các người đào xác hắn ra rồi thiêu thành tro à?" Cổ Phi hỏi.

Trong mắt đối phương bắt đầu xuất hiện thần sắc bí ẩn.

Biểu cảm này của NPC hiện rõ trên mặt, đương nhiên là muốn cho người chơi quan sát. Cổ Phi dần hiểu ra, bắt đầu dựa theo góc độ tình cảm của bọn hắn để cân nhắc vấn đề.

Khi nghe hắn biết rõ bọn họ là người sói, NPC dường như rất khản trương, lo lắng không yên.

Nhưng khi nhắc tới cái chết của Mạc Phi, NPC lại lộ ra biểu tình đau xót.

Mà Mạc Phi, cho dù chết hắn cũng nhất quyết không lộ ra thân phận người sói của mình, cho nên những người trong thôn đến bây giờ cũng chưa hề hay biết.

Cổ Phi rốt cục hiểu rõ: Đám người sói này đang sợ các thôn dân biết rõ thân phận của bọn hắn. Về phần Mạc Phi, cho dù ngay tại khoảnh khắc sắp lìa đời, hắn cũng phải biến thành bộ dáng con người, tất cả là vì hắn không muốn làm cho các thôn dân khủng hoảng, mang đến phiền toái cho tộc nhân của mình. Dù sao Mạc Phi cũng là một thành viên trong thôn, nếu để cho người khác biết được hắn là người sói, vậy tất cả mọi người trong thôn sẽ bắt đầu sinh lòng nghi ngờ đối với thân phận thực sự của những người chung quanh, dưới loại tình huống này, bất kể người nào trong đám người sói bọn họ cũng rất dễ bị bại lộ.

Nhớ đến việc mình cho rằng bọn họ vì xích mích trong việc phân chia tang vật nên mới giết chết Mạc Phi, trong lòng Cổ Phi cảm thấy hồ thẹn không thôi.

Nhưng tên người sói sát hại Mạc Phi này rốt cục là từ đâu xuất hiện đây?

Càng phiền phức hơn chính là, vị tráng hán trước mắt này tại sao lại không nói chuyện vậy! Chẳng lẽ tên này là người sói thuần chủng, chưa học được ngôn ngữ của con người?

“Các người không muốn thôn dân biết được thân phận thật sự của các người sao?” Cổ Phi nói tiếp.

Tráng hán vẫn tiếp tục nhìn hắn.

“Tại sao?” Cổ Phi triệt để phát huy tinh thần bất khuất của Tiểu Vũ, kiên quyết hỏi tới cùng.

“Chúng tôi không muốn giết người, cũng không muốn bị người giết.” Tráng hán rốt cục cũng chịu mở miệng.

Cổ Phi thở dài một hơi, hỏi: “Anh nói vậy là có ý gì?”

“Nếu như thôn dân biết rõ chúng tôi là người sói, bọn họ nhất định sẽ nghĩ cách để tiêu diệt chúng tôi.” Tráng hán nói: “Thật ra bọn tôi đã sinh sống chung với bọn họ rất nhiều năm, chưa từng có ý nghĩ muốn thương tổn bọn họ. Chỉ vào những ngày có trăng tròn, chúng tôi mới đi sâu vào trong rừng săn bắt một ít dã thú, kỷ niệm đã tính huyết thống trên người chúng tôi.”

“Vậy tại sao các người phải sinh hoạt cùng một chỗ với con người?” Cổ Phi hỏi.

“Nơi này vốn là nơi mà chúng tôi sinh sống. Trước kia chúng tôi sống trong rừng rậm, về sau cũng học theo con người, ra khỏi rừng rậm dựng thôn trang, tiếp đó lại có thêm rất nhiều con người đến đây, sinh hoạt cùng một chỗ với chúng tôi. Bao nhiêu năm trôi qua, cái thôn này vẫn là như thế.” Tráng hán nói.

“Vậy tên người sói giết chết Mạc Phi rốt cục là sao?” Cổ Phi thắc mắc.

“Hắn không là tộc nhân của chúng tôi!” Tráng hán trả lời: “Tôi không biết hắn từ đâu tới, nhưng phần lực lượng mà hắn sở hữu rất mạnh mẽ. Tôi nghĩ có lẽ hắn là một người nào đó trong thôn, bởi vì dường như hắn hiểu rất rõ chúng tôi. Phiền toái ở chỗ, chúng tôi hoàn toàn không có cách nào nhận ra khí tức của hắn.”

“Tại sao hắn lại giết chết Mạc Phi?” Cổ Phi tiếp tục đặt ra câu hỏi.

Tráng hán im lặng không đáp.

“Ôi trời ơi! Đám người các người chạy trốn thật là nhanh a!” Sau lưng truyền đến thanh âm của Tiểu Vũ, sau nửa ngày trời, cuối cùng nàng cũng đã đuổi tới nơi.

Cổ Phi tâm niệm vừa động, vội bảo Tiểu Vũ lấy cái túi vàng đào được từ trong khu rừng sau căn nhà của Mạc Phi ra.

“Tôi tìm được một tấm bản đồ ở chỗ của Mạc Phi, sau đó lại đào được cái này.” Cổ Phi lại lần nữa đưa ra đạo cụ.

“Mô vàng lại là chuyện gì nữa?” Cổ Phi tiếp tục truy hỏi.

Tráng hán đành phải mở miệng: “Vào đêm trăng tròn đó, khi chúng tôi đang săn bắt con mồi trong rừng rậm, tên người sói lạ lẫm này đột nhiên xuất hiện, yêu cầu chúng tôi phải phục tùng sự chỉ huy của hắn. Mạc Phi không phục bèn khiêu chiến với hắn, thế nhưng lại bị hắn đánh bại. Từ đó về sau, hắn yêu cầu chúng tôi mỗi lúc trời tối phải thay phiên nhau giúp hắn khai thác mỏ vàng.”

“Các người có nhiều người như vậy, còn sợ hắn cái quái gì? Nhào lên hội đồng không phải là được rồi sao!” Cổ Phi nói.

“Quần công là phương thức chúng tôi sử dụng với con mồi, khi người sói chiến đấu với nhau chỉ có thể dùng cách đấu một chọi một. Phải phục tùng người

mạnh nhất, đây là truyền thống của chúng tôi.” Tráng hán nói.

“Vậy Mạc Phi bị giết lúc đó ư?” Cố Phi hỏi.

“Không có... Chúng tôi đều cảm thấy tên gia hỏa lạ lẫm này có lai lịch bất chính, nhưng đáng tiếc lại không có ai có thể đánh bại hắn. Mạc Phi nói muốn tìm ra thân phận con người của hắn, sau đó dùng điều kiện này thỏa hiệp với hắn. Hắn là trong quá trình điều tra này, Mạc Phi đã bị tên đó phát hiện rồi giết chết.” Tráng hán nói.

“Các ngươi không muốn thay Mạc Phi báo thù sao?” Cố Phi buồn bực.

“Chúng tôi không biết thân phận con người của hắn, hơn nữa cũng không có ai có thể đánh bại hắn.” Tráng hán nói.

Cố Phi nghĩ nghĩ, đột nhiên hỏi: “Nếu như người sói các ngươi bị vũ khí bằng bạc tổn thương thì sẽ như thế nào?”

“Nếu bị vũ khí bằng bạc đánh trúng, vậy miệng vết thương phải mất rất nhiều ngày mới có thể phục hồi như cũ.”

“Một đêm có đủ hay không?”

“Không đủ.”

“Vậy có loại thuốc hay pháp thuật gì có thể chữa được hay không?” Cố Phi hỏi.

“Cũng không có nốt, năng lực tự lành của người sói chúng tôi rất mạnh, chỉ cần không phải bị vũ khí bằng bạc gây thương tích, chúng tôi sẽ hồi phục rất nhanh.” Tráng hán nói.

Trong nội tâm Cố Phi đã có suy tính, gật nhẹ đầu, nói: “Chúng tôi sẽ giúp các ngươi đối phó với tên này!”

“Chúng tôi không thể dựa vào con người để giải quyết vấn đề được, như vậy quá hèn hạ vô sỉ!”

Không ngờ người sói cũng rất có khí tiết, Cố Phi đành bất đắc dĩ nói: “Có khi hắn cũng là một con người đấy.”

“Con người? Không thể nào, chúng tôi tận mắt thấy hắn là người sói, hơn nữa hắn còn có được khí tức đặc hữu của người sói. Chỉ là khi hắn biến thành con người, khả năng che giấu của hắn quá tốt, chúng tôi mới không tìm thấy hắn.” Tráng hán nói.

“Có phải trên cổ của hắn có đeo một cái gì đó hay không?” Cố Phi hỏi.

“Hình như là phải...”

“Vậy thì đúng là hắn rồi, hôm qua tôi đã từng dùng vũ khí bằng bạc chém hắn bị thương, nhưng hôm nay lại không hề tìm được một người dân nào có miệng vết thương cả, nếu như không phải con người, vậy sao hắn có thể hồi phục nhanh như thế được?” Cố Phi nói: “Các ngươi cứ yên tâm giao việc này cho tôi! Còn nữa, tôi sẽ không nói cho những người khác về thân phận của các ngươi.”

Chào tạm biệt vị tráng hán này xong, Cố Phi cùng Tiểu Vũ rời đi.

“Nãy giờ mấy ông nói cái gì vậy?” Tiểu Vũ hỏi, lúc cô ta tới, Cố Phi và vị tráng hán kia đã nói chuyện được một lúc lâu.

Cố Phi tóm tắt sơ lược một phen, Tiểu Vũ sau khi nghe xong đã gần như quên sạch, chỉ đưa ra một điểm nghi vấn ở câu nói cuối cùng của hắn: “Miệng vết thương của con người có thể lành chỉ sau một đêm sao?”

“Con người đương nhiên không có năng lực như thế, nhưng bọn họ còn có pháp thuật mà. Một chiêu Hồi phục của Mục Sư không phải có thể lập tức trị lành miệng vết thương hay sao? Ngắm lại thì ở trước cửa của học viện Mục Sư cũng có vài NPC Mục Sư.” Cố Phi nhắc nhở Tiểu Vũ.

Ở cửa ra vào của học viện Mục Sư tại Cloud City có NPC Mục Sư chuyên trị liệu, người chơi bị trọng thương có thể đến đây chữa thương, miệng vết thương sẽ lập tức khôi phục nguyên dạng. Bọn hắn có thể trị hết cho người chơi, đương nhiên cũng có thể trị hết cho NPC. Về phần đám người sói, bọn họ là sinh vật hệ hắc ám, hiển nhiên không thể tiếp nhận loại trị liệu thần thánh như thế này của Mục Sư.

“Vậy làm sao con người lại có thể biến hóa thành người sói được?” Tiểu Vũ nói.

“Cái này tui cũng không rõ ràng lắm, nhưng ít ra tui đã biết hắn là ai rồi.” Cố Phi nói.

“Là ai?” Tiểu Vũ hỏi.

“Người có mỏ vàng là ai?” Cố Phi cười nói.

“Adrian!” Tiểu Vũ nói.

“Đúng vậy!” Cố Phi gật đầu.

“Áy áy, vậy chút nữa ông giết chết hần rồi, nhiệm vụ của tui liệu có còn hoàn thành được hay không đây?” Tiểu Vũ sầu lo.

“Sao như vậy được!” Cố Phi nói: “Sau khi tui hoàn thành nhiệm vụ, Adrian chắc chắn sẽ được hồi sinh trở lại, vẫn sẽ là đại phú ông Adrian của thôn Dạ Quang, một thời gian nữa cô cứ tới tìm hần lấy vàng.”

“Vậy là tốt rồi!” Tiểu Vũ nói.

“Lần này đều nhờ có cô đó.” Cố Phi nói.

“Là sao?”

“Nếu không phải nhờ nhiệm vụ lần này của cô, tui làm sao biết được Adrian có quan hệ với mỏ vàng, lại càng không biết hần là người sói.” Cố Phi cười.

“Thấy chưa, tui đã sớm nói tui là chuyên gia làm nhiệm vụ mà!” Tiểu Vũ nói.

“Đúng, cu thật lợi hại!” Cố Phi tán thưởng.

“Cái chuỗi nhiệm vụ kia của anh có phải cũng sắp hoàn thành rồi hay không?” Tiểu Vũ hỏi.

“Có vẻ là vậy.” Căn nhà to lớn của Adrian đã dần hiện lên trước mắt, Cố Phi lập tức lấy Viêm Chi Tây Lễ ra cầm trên tay: “Vấn đề bây giờ là phải làm sao để chiến thắng tên này đây.”

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 66: Răng nanh vua sói

Dịch: WindDK

Tuy ngoài miệng Cố Phi nói như vậy, nhưng nếu hần dám đến tìm Adrian thì trong nội tâm có nắm chắc.

Nhân loại muốn trở thành Người Sói, hoặc là sử dụng pháp thuật, hoặc là dùng đạo cụ. Mà khi Adrian biến thành Người Sói, trên cổ có một thứ kỳ quái, Cố Phi kết luận cái đó chính là vòng cổ đã trợ giúp hần biến thành Người Sói.

Mà trước khi gặp mặt Adrian, trong ấn tượng của Cố Phi, trên cổ cổ của hần cũng không có vật gì. Điều này nói rõ thứ này cũng không thể mang tùy tiện được, không phải loại đeo vào sẽ có thể kỹ năng tùy ý biến đổi, mà đeo vào sẽ biến đổi luôn. Chỉ cần không cho Adrian đeo vòng cổ lên, hần sẽ không có cách nào biến thành Người Sói được, khi đó hần chỉ là một người bình thường, dễ dàng xử lý.

Cố Phi tính toán lại một lần nữa, cảm thấy kế hoạch của mình không sơ hở tí nào. Lúc này đã tới trước cửa nhà Adrian.

Cố Phi tiến tới, hít sâu một cái, rồi gõ cửa.

Adrian mở cửa, Cố Phi lần nữa cẩn thận quan sát cổ của hần, không thấy gì cả.

"A, dừng sĩ kính yêu, anh lại tới à" Adrian vẫn nói lại câu này.

Cố Phi ném cái túi vàng tìm được ở chỗ Mạc Phi: "Chuyện của ông tôi đã biết hết. Đây là số vàng Mạc Phi đã cất giấu, làm mỗi như ông xuất hiện? Ông nhất định tìm kiếm đã lâu rồi à"

Đây cũng không phải hành vi vô nghĩa gì cả, NPC thuộc về một quần thể đặc thù, lúc bình thường có thể tùy ý tiếp xúc, nhưng khi tiếp xúc mà lại gây ra tổn hại cho NPC, như thể thân thể NPC sẽ giống như ở trong khu vực an toàn, công kích thì không cách nào có hiệu quả. Cho nên Cố Phi muốn biến Adrian trở thành một thứ mà mình có thể chém được.

Vàng ném ra mặt đất, thần sắc Adrian quả nhiên đã có biến hóa.

"Người Sói đã đem chuyện này nói cho tôi biết hết rồi, tôi biết là ông giờ trò quỷ. Ông phát hiện thân phận của bọn họ, biết rõ bọn họ không muốn cùng nhân loại xung đột, cho nên lợi dụng bọn họ làm nô bộc cho ông. Hèn hạ!" Nhảm chán thật... Cố Phi trong lòng tự nhủ, vậy mà mình cũng rảnh rỗi đứng giảng đạo đức cho NPC.

"Giơ tay đầu hàng đi!" Cố Phi lấy Viêm Chi Tây Lễ ra.

Adrian đột nhiên quay người bỏ chạy, nhưng Cố Phi đã sớm có chuẩn bị. Hần sẽ không để cho Adrian có bất kỳ cơ hội biến hình nào, chỉ cần vài giây cũng đủ đeo vòng cổ lên rồi.

Một đao bổ tới, Adrian lách mình né qua, thân thủ cũng khá nhanh nhẹn, nhưng so với Người Sói vẫn chênh lệch quá xa, đây cũng bằng với tiêu chuẩn Tác Đồ.

"Tiểu Vũ! Ngăn chặn cửa sau" Cổ Phi hô.

"Biết rồi!" Tiểu Vũ đã sớm đứng thủ vững, lúc vừa tới cửa Cổ Phi đã an bày vị trí của cô ta sẵn rồi.

Chỉ có trong nhà không gian nhỏ hẹp, hẳn mới có thể áp sát, không cho Adrian thời gian đeo vòng cổ. Phương pháp này vào tới hôm qua Cổ Phi đã luyện tập ở trong lầu điểm rồi, không gian ở đó cũng gần bằng căn phòng của Adrian.

Đao pháp thi triển ra, tầng tầng sóng nhiệt của Viêm Chi Tây Lễ lan ra khắp căn phòng, ánh sáng lóe lên, lưỡi đao màu đỏ pha lẫn ánh bạc vô cùng chói mắt. Adrian chỉ có thể trốn tránh khỏi từng đao của Cổ Phi.

"Bà mẹ nó!!!" Bên ngoài, Diệp Tiểu Ngũ đang theo dõi nhiệm vụ của Cổ Phi, thấy Cổ Phi đã đi tới cửa cuối cùng, hẳn nhìn không được chửi thề. Bọn họ đã xếp đặt thiết kế một cái vòng cổ cho Adrian, đeo vào sẽ biến hình, nhưng thật không nghĩ đến cái này lại trở thành lỗ hổng để lợi dụng. Nếu không phải tận mắt trong thấy, Diệp Tiểu Ngũ cũng không tin có ai có thể ngăn không cho Adrian cơ hội đeo vòng cổ vào.

Tuy độ khó cuối cùng của nhiệm vụ sẽ cân nhắc theo tiêu chuẩn, nhưng bình thường đến màn cuối đều phải có cảnh chiến đấu kịch liệt chứ, dù sao chiến đấu mới là trọng điểm của Game Online.

Chuẩn nhiệm vụ mà Cổ Phi đang làm, trận chiến cuối cùng với Người Sói giống như là BOSS cuối. Muốn đánh bại nó, cách chuẩn nhất là có đủ thực lực hành chết nó, còn cách khác là lợi dụng sơ hở của BOSS mà phá vòng cổ, hoặc bị động hơn là kiên trì chờ tới thời gian biến hình qua hết, đây là những phương pháp xử lý Người Sói chuẩn mà bọn họ nghĩ tới. Nhưng lại không bao gồm việc không cho Adrian cơ hội biến hình. Nhưng không thể nghĩ ngờ là Cổ Phi làm được.

Bởi như vậy mà BOSS cuối lại biến thành cóc ghè. Adrian lúc này giống như Tác Đồ bản rút gọn, tốc độ thì không khác biệt lắm, còn phòng ngự thì ít hơn nhiều.

"Đợi một chút! Đợi đã nào...!" Cả người Adrian đã tổn thương trầm trọng, lúc này hẳn lớn tiếng kêu lên, cấp độ BOSS có khác, không phải một dân thường để cho Cổ Phi một đao chém chết. Hẳn đã trúng không ít đao, nhưng vẫn còn khí lực là hết.

Cổ Phi không có ngừng, biết đâu đây là quý khách của đối phương, sau khi mình ngừng tay, hẳn lại đeo vòng cổ lên thì sao?

"Anh có phân biệt được không? Đây mà một dị tộc, sẽ giết đồng loại của anh đấy!" Adrian vừa chạy thực mạng vừa hô to: "Bọn chúng là cái gì, là Người Sói, Người Sói hung tàn thành tính!"

Cổ Phi phì cười, chớp mắt mình lại bị một trí tuệ nhân tạo giảng đạo lý.

"Tha cho tôi, một nửa tài sản trong hầm ngầm đều cho anh!" Adrian hô.

Trả lời hẳn là một mảng ánh đao.

"Toàn bộ đều cho anh!" Adrian tiếp tục hô.

Trả lời hẳn vẫn là ánh đao.

Cổ Phi không chút hạ thủ lưu tình, cuối cùng, Adrian chống đỡ hết nổi ngã xuống đất, trong họng còn điên cuồng hét lên: "Mày thắng ngu này!"

Giờ tay chém xuống một đao cuối, thế giới thanh tĩnh rồi.

Diệp Tiểu Ngũ ngây ngốc mà nhìn qua màn hình. Một tiểu xảo nhỏ nhỏ cũng không thể lừa gạt được Cổ Phi. Bọn họ đã thiết kế lúc Adrian còn lại 1/5 máu, sẽ bắt đầu dùng lời lẽ dụ dỗ.

Nếu người chơi bị dụ coi như đây là phần thưởng, buông lỏng cảnh giác thì Adrian sẽ chớp thời cơ lao xuống hầm ngầm chạy trốn.

Đây cũng là một tình tiết tiếp theo, người chơi không cách nào sửa đổi, Adrian cũng sẽ biến mất không xuất hiện nữa.

Nếu để xảy ra tình huống này, nhiệm vụ cũng coi như hoàn thành, nhưng độ hoàn thành nhiều lắm là đạt tới 80% thôi.

"Tên này..." Diệp Tiểu Ngũ nói thầm, bởi vì hệ thống giám thị không nghe được giọng nói, Diệp Tiểu Ngũ cũng không nghe được câu cuối cùng của Cổ Phi sau khi chém chết Adrian: "Mày mới là thằng ngu! Giết mày xong thì chẳng phải tài sản trong hầm ngầm là của tao sao?"

"Hoàn thành!!!" Sau khi giết chết Adrian xong, Tiểu Vũ hoan hô.

Cổ Phi mở bảng nhiệm vụ ra xem xét, nhiệm vụ vẫn còn, chắc là vẫn còn một ít công đoạn lật vật. Cho tới bây giờ thì một chút kinh nghiệm thường cũng chưa có.

Sau khi lọc lõi thi thể Adrian, quả nhiên trong ngực của hắn phát hiện một cái vòng cổ: "Răng nanh vua sói. Hiệu quả trang bị: Biến thân thành Vua Người Sói, thời gian hiệu quả 15 phút đồng hồ, làm lạnh 60 phút đồng hồ"

Cố Phi kích động mang vào định thử một lần, nhưng lại nhận được một nhắc nhở của hệ thống: Vật phẩm nhiệm vụ, người chơi không cách nào sử dụng.

Đây là trường hợp ít gặp trong "Thế giới song song" đấy, Pháp Sư cho dù mặc đồ của Chiến Sĩ vẫn được, nhưng món đồ này lại trực tiếp cưỡng chế không cho mang lên người, Cố Phi cũng chưa từng thấy qua.

Tiểu Vũ muốn thử, nhưng cũng giống Cố Phi, không thể mang vào.

"Nói là vật phẩm nhiệm vụ" Cố Phi bắt đầu nói.

"Aizzz!"

"Thôi" Cố Phi cúi người tiếp tục lục soát thi thể Adrian: "Tìm thấy chìa khóa hàm ngậm này"

Cái chìa khóa quả nhiên giắt ở bên hông Adrian, hai người kích động đi ra hậu viện, mở cửa hầm bò xuống.

Quả nhiên rất nhiều tài sản, nhưng đều giống như thứ trong bao của Mạc Phi. Vàng thì đúng là vàng, nhưng trong trò chơi, ai biết có thể đổi được thành tiền của trò chơi không. Hai người nhìn nhau không biết nói gì.

"Xử lý thế nào?" Tiểu Vũ hỏi.

"Thứ này có thể đổi thành tiền không?" Cố Phi hỏi.

"Chắc không thể?" Túi vàng trong tay Tiểu Vũ khi trở về trả nhiệm vụ mới được phần thưởng, nhưng có phải tiền không thì cũng không biết.

Cả một hầm vàng, nhưng lại không thể sử dụng, có việc nào chưa tốt hơn việc này.

Cho dù mang đi hết cũng không được, vàng cũng rất nặng, cho dù cái túi kia cũng là Tiểu Vũ xách lên, còn Cố Phi mang thì nhiều lắm đi được ba bước.

"Thôi bỏ đi!" Cố Phi thở dài.

Tiểu Vũ lầm bầm: "Không phải vàng, là rác rưởi; không phải vàng, là rác rưởi; không phải vàng, là rác rưởi..."

Hai người đành rời khỏi căn hầm, Cố Phi cảm Răng nanh vua sói vừa tìm được giao cho thôn trưởng, nói rõ chân tướng.

"Đều do Adrian giờ trò quỷ, hắn dùng thứ này biến thân thành Người Sói, đe dọa thôn dân bắt làm nô bộc cho hắn, còn sát hại Mạc Phi" Cố Phi giữ lời hứa, không tiết lộ thân phận Người Sói.

"Thật là tên vô lại" Thôn trưởng nói, "May mắn mà có anh, dùng sĩ, anh đã giải quyết nguy cơ của thôn chúng tôi, vì biểu đạt lòng biết ơn..." Thôn trưởng quay người bước tới cái tú.

Cố Phi kích động, phần thưởng tới rồi, không có uống công khổ cực.

"Bộ y phục này anh cảm đi!" Thôn trưởng quay lại, đưa cho Cố Phi một cái áo choàng, áo choàng Pháp Sư.

Cố Phi vô cùng mất hứng, áo choàng Pháp Sư chỉ là cái thứ mà mình che dấu thân phận, giờ vất vả hoàn thành nhiệm vụ, cuối cùng lại trình trọng ban thưởng cái áo choàng, đây là một thứ lãng phí. Cố Phi thật sự hận cái nghề Pháp Sư này rồi. Hắn đoán chắc phần thưởng dựa vào nghề nghiệp của người chơi mà tặng, nếu như mình là Đạo Tặc, vậy chắc sẽ nhận được một cái áo choàng Đạo Tặc rồi.

"Cảm đi mà!" Thôn trưởng lại nói một lần, Tiểu Vũ sốt ruột: "Nhanh cảm đi, còn suy nghĩ gì thế?"

Cố Phi vè mặt đau khổ tiếp nhận, nhìn sơ qua một chút.

Áo Choàng Nguyệt Dạ, phòng ngực cũng không cao đây là một cái áo choàng Pháp Sư mang đặc điểm phổ biến, ngoài ra còn có Trí Tuệ +20, pháp thuật tinh thông +1, sát thương công kích pháp thuật +10%.

"Pháp thuật tinh thông là cái quỷ gì?" Cố Phi vừa cho Tiểu Vũ xem vừa hỏi.

Tiểu Vũ cũng mờ mịt lắc đầu.

Không phải cộng Trí Tuệ thì là cộng thêm pháp thuật, đây là đặc điểm của quần áo và trang sức Pháp Sư, nhưng đối với mình lại... Cố Phi thở dài, nhưng mặc kệ thế nào, so với áo choàng tân thủ xịn hơn nhiều! Dù sao cũng là trang bị màu vàng. Cố Phi mặc lên người, toàn thân một màu đen, quả nhiên là phong cách "Đêm" (Dạ là đêm nha).

"Thoạt nhìn rất tà ác" Tiểu Vũ đánh giá.

Cố Phi bắt đầu đi, có điều lại phát hiện, thôn trưởng đã phát thưởng, nhưng Răng nanh vua sói lại không thu hồi. Cố Phi xem xét, vẫn là nhiệm vụ vật phẩm. Hà... vậy chẳng phải đem đến cho Người Sói, lại được ban thưởng tiếp? Cố Phi lại lần nữa đẩy lên hi vọng.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 67: Phần thưởng cuối cùng

Dịch: WindDK

Mang theo Răng nanh vua sói, Cố Phi lại đi tìm Người Sói cao to đen (hơi hơi).

"Tôi đã trừ bỏ hấn rồi!" Cố Phi vừa nói vừa giơ Răng nanh vua sói ra, "Hấn chính là dựa vào vật này biến hóa thành Người Sói lừa gạt các người!"

Đại hán Người Sói cảm thấy xem xét, kinh ngạc nói: "Vua Người Sói, khó trách nó có sức mạnh cường đại như vậy!"

"May mắn may mắn..." Cố Phi nói, Vua Người Sói có lợi hại như thế nào hấn cũng không biết. Đêm qua tại giáo đường vốn có cơ hội lĩnh giáo, nhưng cái tên kia vừa bị thương đã bỏ chạy rồi.

"Anh giúp chúng tôi, còn không phơi bày thân phận chúng tôi, vô cùng cảm kích!" Đại hán Người Sói nói, "Vi để tránh cho hỗn loạn, cái Răng nanh vua sói này giao cho chúng tôi nhé?"

"Được!" Cố Phi xác nhận.

"Vi biểu đạt lòng biết ơn của chúng tôi..." Đại hán Người Sói quay người, từ dưới gầm giường móc ra một thứ. Tâm tình Cố Phi nguội lạnh một nửa, thôn trưởng dù gì cũng lấy đồ trong tủ ra, còn tên này lại lấy từ gầm giường, cái kia có thể là cái gì?

Lúc Người Sói quay lại, hai mắt Cố Phi tỏa sáng.

Trong tay Người Sói cầm một thanh kiếm, thân kiếm tỏa ra ánh sáng tím, mặt ngoài lại có một vầng sáng màu đen. Nhìn rất giống một thứ cực phẩm.

Người Sói đưa lên, Cố Phi tiếp nhận.

Ám Dạ Lưu Quang Kiếm

Thuộc tính làm cho Cố Phi lấp bắp kinh hãi. Thanh kiếm này không chỉ có công kích vật lý rất cao, còn có công kích ma pháp, thậm chí còn cao hơn cái pháp trượng mà Thất Nguyệt đã đưa cho hấn.

Pháp trượng đều công kích ma pháp làm chủ, đồng thời công kích vật lý chỉ mang tính tượng trưng. Nhưng dao, kiếm các loại vũ khí, sẽ không có công kích ma pháp cao. Vậy mà thanh kiếm này không chỉ có công kích ma pháp, mà còn rất cao.

Nhìn xuống chút nữa, lại có hai hàng số liệu: Kiếm hệ số 170%, pháp hệ số 170%.

Xuống chút nữa: Tỷ lệ Chí mạng 10%, Thuần thực 10%, nhanh nhẹn +20, Trí Tuệ +20, tốc độ công kích +20%, kỹ năng Ám Dạ Lưu Quang (điều kiện không hợp, không cách nào sử dụng)

Cực phẩm, tuyệt đối là cực phẩm! Tuy phương diện kiến thức trò chơi của Cố Phi là thấp kém, nhưng nhìn cái thuộc tính này cũng đủ biến là hàng cực phẩm.

Hồi ức Sương Chi của Kiếm Quỷ là cái vũ khí hấn từng thấy mạnh nhất, nếu so với thanh kiếm này thì vô cùng kém cỏi.

Hồi ức Sương Chi dù sao chỉ là trang bị màu vàng, còn thanh Ám Dạ Lưu Quang Kiếm này lại là đồ tím.

Đồ tím trong Thế giới song song là tồn tại trên đỉnh rồi, có thể vượt qua được đồ tím chỉ có đồ xanh lá. Nhưng đồ xanh lá đều là nguyên bộ, phải tập hợp đủ bộ mới có thể kích hoạt thuộc tính ẩn, phát huy được sức mạnh cao nhất. Nếu đem ra so sánh, nó cũng không bằng đồ tím.

"Nhìn, nhìn kiếm của tui nè!" Cố Phi kích động đưa cho Tiểu Vũ thưởng thức.

"Á! Á! Úi!" Tiểu Vũ vừa xem vừa hò hét, cuối cùng hỏi: "Kiếm hệ số, pháp hệ số là chỉ cái gì?"

"Không biết!" Cố Phi nói, "Nhưng nhất định rất lợi hại"

"Tại sao?"

"Bởi vì vũ khí bình thường cũng không có dòng này" Cố Phi móc Viêm Chi Tẩy Lễ ra tra xét, cũng không có dòng "Hệ số" này.

"Quá trâu rồi!" Tiểu Vũ trả thanh kiếm lại cho Cố Phi, "Tui cũng muốn làm nhiệm vụ như vậy"

"Sẽ có cơ hội!" Cố Phi vỗ vỗ Tiểu Vũ.

"Nhiệm vụ đã làm xong rồi!" Tiểu Vũ nói, hai người rời khỏi gian phòng, vừa ra đến cửa, một đoàn ánh sáng trắng bao phủ Cố Phi lại.

"Chuyện gì thế này!" Tiểu Vũ kinh hãi, búa cũng lấy ra luôn.

"Đừng sợ!" Cố Phi vội vàng kêu to: "Không có việc gì, tui thăng cấp mà thôi"

"Vô duyên vô cớ sao lại thăng cấp?" Tiểu Vũ hỏi.

Cố Phi nhìn lướt qua tin tức hệ thống. Ngay khi vừa rời khỏi gian phòng của Người Sói, hệ thống đã báo cáo với Cố Phi: 'Chuỗi nhiệm vụ 'Sứ mệnh Eddie' đã hoàn thành, độ hoàn thành 95%, nhận được kinh nghiệm và tiền thưởng. Kinh nghiệm vậy mà có thể làm cho Cố Phi trực tiếp thăng lên cấp 31.

"Nhiều kinh nghiệm như vậy à!" Cố Phi tròn mắt há hốc mồm. Cái chuỗi nhiệm vụ này ban thưởng thật sự quá phong phú. Tính cả thôn trưởng mạ bạc gia tăng thuộc tính Viêm Chi Tẩy Lễ lên, tổng cộng cũng bốn món trang bị, không ngờ còn có kinh nghiệm nhiều như vậy. Có điều tiền thưởng cũng không nhiều, Cố Phi nhìn nhìn túi tiền, chỉ có 50 vàng mà thôi.

"Còn không nhiều nữa..." Diệp Tiểu Ngũ nhìn biểu lộ kinh ngạc của Cố Phi mà chỉ có thể cười khổ. Vượt cấp hoàn thành chuỗi nhiệm vụ cấp như thế, kinh nghiệm không đủ thăng một cấp mới là việc lạ. Còn có, kết thúc nhiệm vụ tặng thưởng mấy cái thuộc tính, pháp thuật tinh thông, kiếm hệ số, pháp hệ số, đây là những thuộc tính mà trang bị cấp thấp không sở hữu, nhưng Cố Phi thông qua chuỗi nhiệm vụ lấy được trang bị cao cấp mà đã có được, Diệp Tiểu Ngũ triệt để bó tay rồi.

Càng làm cho hấn phiền muộn chính là Cố Phi lấy được Áo Choàng Nguyệt Dạ mà cái mặt nhưng gặp phải hàng cùi làm cho Diệp Tiểu Ngũ chỉ muốn rút dao chọc chết hấn. Thăng này vậy mà ghét bỏ thứ đó. Cũng may khi lấy được Ám Dạ Lưu Quang Kiếm, Cố Phi biểu hiện vui mừng cũng làm cho Diệp Tiểu Ngũ cân đối rất nhiều.

"Đi, chúng ta trở về đi!" Tiểu Vũ nói.

"Trở về đâu?"

"Cloud City á! Tui gọi Khang Sư Phụ đã" Tiểu Vũ nói.

"Đợi một chút, đừng nóng vội!" Cố Phi nói, "Khó có thể tốn ba giờ đi tới chủ thành xa như vậy, đi dạo một chút đã! Cô không muốn tìm hiểu nhiệm vụ ở đây hả?"

Con mắt Tiểu Vũ sáng ngời: "Có đạo lý"

"Tốt nhất là chọn nhiệm vụ cần cô trở về Cloud City để hoàn thành ấy, như vậy mới đỡ tốn công" Cố Phi khuyên bảo, Tiểu Vũ liên tục gật đầu, cuối cùng mới nói: "Được, vậy tui sẽ ở Thành Nguyệt Dạ vài ngày, nếu không thì ông cứ về trước, khỏi chờ tui"

"Tui hơi mệt rồi, chút vào thành logout nghỉ ngơi đã" Cố Phi nói.

Hai người rời khỏi Dạ Quang Thôn, đi đến Thành Nguyệt Dạ.

Khu luyện cấp Thành Nguyệt Dạ vô cùng náo nhiệt, dân phong vô cùng hồ báo. Một đoạn đường không dài từ Dạ Quang Thôn đi đến Thành Nguyệt Dạ mà đã chứng kiến bốn năm trận đánh nhau rồi, hơn nữa hơn nữa vô cùng tàn nhẫn, đều là không chết không ngớt. Cố Phi và Tiểu Vũ cẩn thận đi vòng qua, không để vướng vào rắc rối.

Cố Phi lúc này vẫn còn mang giá trị PK trong người. Từ lúc rời khỏi Cloud City tới giờ cũng đã mười giờ, còn hơn hai mươi giờ mới có thể trở lại trong trạng. Lúc này vào thành cũng có chút nguy hiểm, nhưng Cố Phi cũng không nghĩ nhiều. Chuỗi nhiệm vụ này làm hấn tốn rất nhiều chất xám, Tiểu Vũ ngoài việc giúp việc nặng nhọc ra thì chẳng giúp được gì. Cố Phi dùng não nhiều như thế, cảm giác so với đánh quái còn mệt mỏi hơn, lúc này hấn muốn logout nghỉ ngơi.

Tiến vào Thành Nguyệt Dạ, hấn từ giả Tiểu Vũ, sau đó đi tới một người chơi hỏi thăm một chút khu vực an toàn để logout.

Biết được Cố Phi từ một chủ thành khác đến, người này rất ngạc nhiên, sau khi chỉ chỗ cho Cố Phi hấn còn có ý hỏi thăm đường mà Cố Phi đã đi qua.

"Thành Nguyệt Dạ không có cách nào sống nữa, quá rối loạn. Cả ngày đều là chém chém giết giết, đến 30 cũng không ai đi train level, mỗi ngày đều PK!"

"Tại sao?" Cố Phi khó hiểu.

"Cấp 30 kinh nghiệm cần quá nhiều! Ông ngừng lại xem, nếu bây giờ ông cấp 30 cộng một nửa ông kinh nghiệm, bị người ta cho một đao, tổn thất giống như từ cấp 29 tụt xuống 25, quá thiệt thòi. Hiện tại mọi người sợ ăn thiệt thòi này, không train level, mà lại sợ người ta train level vượt qua mình, cho nên mỗi ngày đều cứ tuần hoàn chém giết lẫn nhau" Người nọ giới thiệu tình hình.

"Còn có việc này sao" Cố Phi trợn mắt há hốc mồm.

"Ài, không có biện pháp, cấp không dám luyện, cả dám đều luyện kỹ năng sinh hoạt, cho nên người chơi Thành Nguyệt Dạ tiêu chuẩn kỹ năng sinh hoạt đều rất cao. Nếu ông muốn tìm người làm trang bị hay chế thuốc gì đó, đảm bảo chất lượng Việt Nam" Người nọ giới thiệu tiếp, cuối cùng hỏi: "Đúng rồi, quên hỏi ông, thành của ông tên gì?"

"Cloud City" Cố Phi nói.

"Bà mẹ nó, Cloud City, phải thành của tên cận chiến Pháp Sư không?" Người nọ kinh hô.

"Cận chiến Pháp Sư?"

"Ông không biết? Hiện tại đứng đầu bảng truy nã PK, Tôi đại đột 27149 đó. Một Pháp Sư mà lại cộng toàn nhanh nhẹn, chơi trò cận chiến, vô cùng trâu bò. Có một tên Đạo Tặc bị hấn chém hai ba đao mất tám cấp, bà mẹ nó, quá dữ dằn. Loại nhân vật này mà tới Thành Nguyệt Dạ bên này phát triển, đảm bảo làm trùm."

Cố Phi mặt đơ ra. Trong nội tâm cũng có chút cảm khái, ngừng lại mình trong hiện thực cũng không có chỗ thi triển võ công, trong game chỉ đánh ra vài ba quyền đã oanh động vô lâm, vạn người kính ngưỡng. Võ công, rốt cuộc là dùng để chiến đấu mà, chỉ có dùng trong chiến trường này mới có thể đổi lấy tôn trọng.

Cố Phi nghĩ tới võ thuật mà đơ ra, người nọ nhìn áo choàng của Cố Phi mà đơ ra luôn.

"Ông vừa nói đi đường này tới khu vực an toàn phải không?" Cố Phi chỉ vào con đường phía trước.

"Đúng vậy"

"Đi trước đây, có cơ hội gặp lại" Cố Phi chào tạm biệt.

"See you" Đối phương gật đầu.

Cố Phi vừa đi, người này nhìn nhìn chăm chú lên bóng lưng Cố Phi, lại mở ra kênh dong binh đoàn: "Tao phát hiện một con dê béo"

"Nặng mấy ký?" Trong kênh nói chuyện có người hỏi.

"Áo choàng Pháp Sư màu đen, mày có từng thấy qua chưa?" Người này nói.

"Thuộc tính gì?"

"Không có xem được.." Người này trả lời.

"Móa, không phải giám định thuật của mày đã cấp 8 hả?"

"Móa nó, núi cao còn có núi cao hơn, mày chưa nghe hả? Cấp 8 cũng không phải cấp lớn nhất" Người này trả lời.

"Giám định thuật có thể luyện được cao như vậy cũng không phải gà con gì, chúng ta có thể gây vào không?"

"Yên tâm đi! Không có vấn đề, người này không biết vì sao từ chủ thành khác tới. Chỉ có mình hấn, không chém hấn thì chém ai? Tụi bây nhanh lên, hấn sắp đi tới khu logout rồi"

"Khu nào?"

"Khu C"

"Móa, chỗ đó xa vãi?"

"Vậy thì nhanh lên, tao bám theo đã" Người này nói xong rồi tiến vào trạng thái Tiềm Hành, chậm rãi đi theo phía sau Cố Phi.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 68: Một đám lưu manh ngu ngốc

Dịch: WindDK

Cổ Phi đơn độc đi trên đường phố, bốn bề vắng lặng. Hắn cảm thấy tẻ nhạt, bèn lấy Âm Dạ Lưu Quang Kiếm ra thưởng thức. Thân là một người tập võ, Cổ Phi đối với quần áo các loại có thể không, nhưng đối với vũ khí lại vô cùng yêu thích. Thanh kiếm này hắn cảm thấy vô cùng vừa tay, hơn nữa tạo hình cũng rất đúng khẩu vị của hắn, trong hiện thực hắn cũng không gặp qua binh khí vừa ý đến như vậy.

Đang thưởng thức, đột nhiên nghe bên kia đường tiếng bước chân dồn dập hẳn lên, sau đó liền thấy một đám người xuất hiện tại đầu phố, trong tay vung vũ khí đánh nhau không ngừng. Càng đánh càng hăng, chiến trường từ ngoài đường lớn chuyển sang đường nhỏ bên này, còn có người lớn tiếng hét to: "Đừng để thằng này chạy thoát."

Cổ Phi nhú nhú mày, mình lười biếng, đi vào cái đường người nọ chỉ. Mà đây cũng không phải đường, kỳ thuật là một con hẻm nhỏ giữa hai dãy nhà, khá hẹp. Đám người này xông lại đây đánh nhau, cả đường đều bị bịt kín. Cổ Phi cảm thấy cho dù mình đi tới, bọn họ cũng không dừng lại chờ mình đi qua rồi đánh tiếp đâu.

Quay đầu lại? Cổ Phi nhìn nhìn phía sau, một đoạn đường rất dài, liền sinh ra mối mệt. Thật sự không muốn quay đầu lại, thế là tay phải cầm kiếm, tay trái rút Viêm Chi Tây Lễ ra, tiếp tục đi về phía trước.

Chớp mắt đã chạm mặt, hai bên đánh nhau cũng chú ý tới Cổ Phi. Vũ khí cũn hơi có xu thế thả lỏng.

Cổ Phi đi ngang qua đám người này giống như bọn họ là không khí, mặt cúi xuống đi thẳng qua.

"YAA.A.A.! Coi chừng!" Bên trái có người hô lên, dao găm trong tay hắn vút về phía trước, Cổ Phi bị kẹp giữa hai người. Nhưng người này ngoài miệng hô hào coi chừng, vũ khí trong tay lại không hề có ý dừng lại.

Cổ Phi cũng không có so đo thái độ của so người này, dao tới thì Viêm Chi Tây Lễ bên tay trái đồng thời vung lên, ngăn cản lại, lại tiếp tục đi tới, bước khỏi phạm vi giao thủ giữa hai người này.

"Ah!" Làn này bên phải lại có một tên ra tay, kiếm lớn trong tay hoành xuống.

Loại Chiến sĩ hạng nặng này công kích, Cổ Phi cũng không dám đón đỡ. Mà hắn thấy hai người phía trước cũng chém xuống, bèn dừng lại, sau đó rất nhanh tiến về trước một bước, "Xoẹt", thanh kiếm to lớn vung thẳng xuống đầu Cổ Phi.

Lúc này thanh kiếm của tên phía sau vừa vịn chặn công kích của người trước, Cổ Phi bước nhanh ra khỏi, vừa vịn tránh thoát.

Chớp mắt đã vượt qua ba cặp, Cổ Phi cứ như vậy lúc tránh lúc ngăn cản, lúc lại mượn lực, bước chân lúc nhanh lúc chậm, cứ thế mà vượt qua nhóm người đánh nhau.

Âm Dạ Lưu Quang Kiếm và Viêm Chi Tây Lễ bỏ trở lại túi, Cổ Phi vỗ vỗ ống tay áo, hai tay bỏ vào túi áo, cũng không quay đầu lại mà tiếp tục bước đi.

Hai nhóm người trong con hẻm nhỏ cũng đơ luôn rồi.

Mọi người nhìn nhau, cũng còn chưa hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

"Tên kia đi qua rồi hả?" Một người vừa nhìn vũ khí trong tay mình, vừa hoài nghi sự thật này.

"Hình như là đi qua rồi hả?" Có người cũng đồng thời nghi vấn.

"Sao đi qua được?" Có người tiếp tục hoài nghi.

"Hình như là như vậy... Như vậy...rồi sau đó vậy...Ui da..." Người này vốn muốn bắt chước mấy cái động tác của Cổ Phi, nhưng lại đột nhiên ôm eo của mình.

"Xảy ra chuyện gì!" Mọi người hỏi.

"Tao bắt chước, mà động tác này khó vãi ra, tụi bây thử coi" Người này kêu gọi.

Thế là mọi người tự mình thử. Kết quả chả ai có thể bắt chước được cả.

"Đau! Đau..." Một đồng người ôm eo la ó.

"Chuyện gì thế này?" Một bóng người từ trong không khí hiện ra. Đúng là cái tên đã chỉ đường cho Cổ Phi. Bởi vì trạng thái Tiềm Hành làm giảm tốc độ di chuyển, cho nên hắn chỉ có thể từ xa theo dõi Cổ Phi, mà càng đi lại càng xa, cho tới đi tới con hẻm nhỏ này, hắn bắt gặp cả đám huynh đệ của mình đang ụi da trong này, nên vội vàng hiện thân tra hỏi.

"Tên kia đâu rồi? Tụi bây sao không ngăn lại?" Người này kinh ngạc. Mười mấy huynh đệ, có một nửa giống như là bị thương.

Mọi người đỏ mặt. Việc này nên nói thế nào? Bọn họ trong lúc vô ý bị Cổ Phi qua mặt. Thương thế kia là do bọn họ diễn tập lại mà gây ra, nói ra cũng đủ xấu hổ chết.

"Tên kia là nghề nghiệp gì? Có người đánh trống lảng.

"Đúng vậy! Nghề nghiệp gì thế? Hắn có kỹ năng rất cổ quái!" Thấy người ta làm được mà mình lại không làm được, bọn họ đều nhận định Cổ Phi nhất định có được kỹ năng đặc biệt.

"Người nọ? Pháp Sư." Người chỉ đường có chút chột dạ.

"Mày không phải giám định không được sao?" Có người nói, "Sao mày biết hắn là Pháp Sư?"

"Thì hắn mặc áo choàng Pháp Sư mà?" Người chỉ đường trả lời.

"Ai nói mặc áo choàng Pháp Sư thì nhất định là Pháp Sư! Tại sao không ai cảm thấy hắn là Pháp Sư cả!" Có người nói.

"Đúng đúng đúng, không phải Pháp Sư!"

"Hơn nữa, có phải áo choàng Pháp Sư hay không còn không biết, màu đen nha! Mày lúc này cũng không giám định được" Có người bổ sung.

Trong trò chơi đến nay hoàn toàn chính xác là chưa xuất hiện áo choàng Pháp Sư màu đen. Các người chơi đều cho rằng Pháp Sư, Mục Sư đều là nghề nghiệp thần thánh, đại biểu Quang Minh, không có nhuộm đen. Màu đen thường đại biểu cho loại như Đạo Tặc, nghề nghiệp lén lút hèn mọn bỉ ổi.

Người chỉ đường cũng không biết phản đối như thế nào, cuối cùng nói: "Không phải áo choàng Pháp Sư vậy thì là cái gì?"

Không có ai đáp, chỉ có người bổ sung: "Trong tay hắn có cầm một thanh kiếm ngẫu vãi, tao cũng chưa từng thấy qua"

"Trời ạ, còn nói nhầm cái gì nữa, mau đuổi theo đi!" Có người hô.

"Mau mau, tốc độ lên, hắn đi đường này!" Có người đã móc bản đồ ra luôn.

"Tao chỉ cho hắn đường này, chắc hắn sẽ đi thế này..." Người chỉ đường chỉ chỉ trên bản đồ.

"Nhưng hắn hiện tại đã gặp chúng ta rồi, gặp lại chỉ sợ sẽ nhận ra" Có người nói.

"Xem ra không có biện pháp giả bộ tai nạn ngoài ý muốn rồi, cứ trực tiếp vậy!" Có người nói.

Mọi người gật đầu.

"Che mặt đi!" Có người nói.

Mọi người kích động lấy tấm vải tam giác từ trong túi ra, biểu lộ thành kính.

"Cảm tạ người Cloud City đã nghĩ ra biện pháp che giấu tung tích này, chúng tôi từ nay sẽ nghiêm chỉnh chấp hành, trừ gian diệt ác" Một người nghiêm túc nói.

"Cảm tạ cảm tạ!" Mọi người đồng thanh.

"Đây là lần đầu chúng ta dùng cách này, phải chuyên nghiệp lên, đừng để người từ Cloud City chê cười" Người này nói.

Mọi người lần nữa trịnh trọng gật đầu.

"Rất tốt!" Người này nhìn một vòng các huynh đệ, sau đó từ trong túi móc ra một tờ giấy, trên đó viết một dãy số 27149 rất lớn.

"Đây là nhân vật tông sư khai sáng, tuy chúng ta không biết tên của hắn, không biết tướng mạo của hắn, nhưng hắn một ngày 15 điểm PK vẫn mãi trường tồn trong lịch sử, hi vọng hắn phù hộ chúng ta" Người này nói xong, đem tờ giấy đốt lên.

Mọi người hai tay chắp ở trước ngực, yên lặng cầu xin.

Có người phá vỡ yên lặng, giơ tay lên tiếng: "Lão đại, tôi nghe nói người này lúc giết người roi ra trang bị cũng không có nhật, hắn và chúng ta giống như không cùng đường"

"Đừng so đo nhiều như vậy, cứ chấp nhận đi!" Lão đại nói.

Mọi người tiếp tục cầu xin, nghi thức chấm dứt. Cổ Phi ở phía trước phát ra một cú hắt hơi vang dội nhất từ trước tới giờ.

"Tại sao có sao không?" Lão đại hướng mấy người hỏi. Mấy người kia tư thế thống nhất, một tay xách đao, tay kia chống nạnh. Đứng là mấy tên vừa bắt

chức động tác của Cổ Phi.

"Tụi tôi không có việc gì, lần đầu tiên che mặt hành động, tụi tôi nhất định phải nhất định phải tham gia!" Một người tỏ thái độ.

"Rất tốt" Lão đại gật đầu, "Mọi người chuẩn bị, che mặt!"

Lão đại ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người che mặt lại.

"Xuất phát! Để cho người chơi Cloud City biết một chút về dân che mặt chuyên nghiệp đến từ Thành Nguyệt Dạ" Lão đại hô lớn.

"Xuất phát! Xuất phát!" Một đám lưu manh khí thế hùng dũng xuất phát. Lão đại lại nhú nhú mày, đội ngũ có hơn một nửa là đi xiêu vẹo, tay chống eo, thật sự rất chướng mắt, hình tượng toàn bộ đội ngũ đều bị bọn họ hủy. Nhưng nếu bọn họ đều che mặt, ai cũng không biết, vậy thì còn hình tượng gì nữa?

Che mặt rất tốt đấy chứ, mặt mũi gì cũng không cần phải để ý! Lão đại tán thưởng, vô cùng sùng bái người phát minh ra việc che mặt.

"Để phòng ngừa bất trắc, mình lại che thêm một tấm nữa!" Lão đại lấy một tấm nữa đeo lên, trong nội tâm đắc ý, đây nhất định là diệu chiêu mà người phát minh cũng không nghĩ tới.

Mười mấy người lao ra con hẻm, lập tức làm người chơi trên đường chú ý.

Nhưng hiển nhiên mười mấy người cũng biết che mặt rồi cũng không cần chú ý gì nữa, bơ mấy ánh mắt này, sau đó tiến lên theo lộ tuyến đã vạch ra.

"Đám người này là ai thế?" Có người chơi hỏi.

"Độc thủ dong binh đoàn" Có người trả lời.

"Sao ông biết vậy?"

"Có đeo huy chương dong binh đoàn kia, tôi nhận ra được" Người này nói.

"Huy chương không gỡ ra, che mặt làm cái khi khô gì? Ốc tôm à?"

"Đại khái là vậy..."

Đội ngũ tiếp tục đi tới, bỗng nhiên từ bên đường có một người đi ra, vội vàng tiến tới một gã bịt mặt: "Ê Hèn Nhất! Lại đây, ngày hôm qua không phải mày nói cho tao hai cuộn băng sao? Mau cho tao đi!"

"Tao không phải Hèn Nhất!" Thanh âm người này trấn định.

"Tao biết mà, mày là Quyết Không Hèn Nhất chứ gì! Bốn chữ dài quá, kêu hai chữ cho ngắn" Người tới nói.

"Sao mày biết tao?" Quyết Không Hèn Nhất kinh ngạc.

"Tao nhận ra trang bị của mày mà! Đi cùng cái đám này làm gì thế?" Người tới hỏi.

"Lão đại! Tôi bại lộ rồi!" Quyết Không Hèn Nhất thống khổ trong kênh chat.

"Thân là nhất tộc che mặt, lại không che dấu được thân phận của mình. Đồng chí, anh không phải thành viên hợp cách trong dong binh đoàn của tôi." Lão đại lạnh lùng nói.

Sau một tiếng hệ thống nhắc nhở tàn khốc, Quyết Không Hèn Nhất bị đá ra khỏi dong binh đoàn.

"Đậu má! Tao liều mạng với mày!" Quyết Không Hèn Nhất cời tấm che mặt, lao vào đánh nhau với người nọ.

"Kệ bà hán, tiếp tục đi tới" Lão đại quát mới tên còn do dự trong dong binh đoàn.

"Lão đại, thấy mục tiêu rồi, ngay ở phía trước" Người đi phía trước báo cáo.

"Phân tán, sao đó bao vây, tuyệt đối không thể để cho hán tiến vào khu vực an toàn" Lão đại hạ lệnh.

"Go! Go! Go!" Mọi người tản ra, có người hô hào.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 69: Kiểm pháp Cổ Gia

Dịch: WindDK

Cổ Phi xuyên ra con hẻm nhỏ, sau đó đi trên đường lớn, phía trước chính là khu vực an toàn để logout rồi, đột nhiên phát giác được bên người có dị động. Sau khi nhìn xung quanh, một thân ảnh lướt qua mình, sau đó xông vào hẻm nhỏ, rồi thò đầu ra, chú ý mục tiêu giống như là...mình.

Đây là làm cái gì thế? Cổ Phi quay đầu lại nhìn một chút, người nọ nhanh chóng rút đầu vào.

Cổ Phi rất thống khổ, chỉ đi một chút cũng không được yên ổn nữa! Ở đâu có người ở đó có giang hồ, câu này quá đúng. Vừa nghĩ Cổ Phi vừa rút Âm Dạ Lưu Quang Kiếm ra.

So sánh đao vào kiếm, đao thì như mảnh hồ, kiếm thì như phượng hoàng. Nói đơn giản hơn thì kiếm uyển chuyển nhẹ nhàng, chú trọng kỹ xảo. Mà sự thật trong thực chiến, nếu so sánh tính thực dụng cùng lực sát thương thì kiếm không thể bằng đao.

Đao dùng để chém, bổ, còn kiếm thiên về đâm, khách quan mà nói loại nào có thể dễ dàng tạo sát thương mà có uy lực lớn hơn không cần nói cũng biết.

Tuy kiếm cũng có thể chém bổ, nhưng trên thực tế kiếm thường chỉ có một lưỡi. Nếu muốn chế tạo kiếm hai lưỡi, độ khó rất cao, đồng thời làm cho thân kiếm nặng lực kháng đòn hạ thấp. Cho nên trên chiến trường, địa vị của kiếm luôn bị đao thay thế, chỉ có thể dùng làm trang sức biểu thị thân phận. Văn sĩ mang kiếm, võ sĩ đeo đao, câu này cũng từ đó mà ra.

Đương nhiên, mục đích học võ của Cổ Phi cũng không phải ra trên chiến trường. Hắn luôn mang mục tiêu nghiên cứu làm chủ, nhiều loại công phu đều có đọc lướt qua. Kiếm cũng là loại phổ cập nhất, đương nhiên cũng đã luyện từ nhỏ. Tập võ có câu "Đôi thức dễ, đôi kinh khó", người nghiên cứu con đường cương mãnh, bỗng nhiên bảo hắn chuyển sang học tập Thái Cực quyền, thường thường đều không nắm được trọng yếu. Biến hóa giữa đao với kiếm cũng như vậy.

Mà Cổ Phi được gia tộc coi là cực kỳ có thiên phú, cũng bởi vì tại vấn đề trên bộc lộ tài năng. Từ nhỏ đối với các loại quyền pháp các loại chiêu thức đều có thể thông hiểu đạo lý, bởi vậy trong nhà đều coi hắn như bách khoa toàn thư về công phu bồi dưỡng lên, các loại công pháp gia truyền đều tập trung trên người hắn. Mà việc này cũng không phải ép buộc quá mức, nếu ép qua cũng không có Cổ Phi 22 tuổi lúc này. (ý nói cổ quá quá cổ.v)

Mà kiếm pháp Cổ Gia, trong giới công phu cũng có chút địa vị. Trường bối trong nhà đã nói là từ N năm trước truyền thừa xuống, qua bao đời cao nhân chỉnh sửa cải biến. Một bộ kiếm phổ nguyên thủy nhất trong nhà vẫn còn bảo tồn, nghe nói thuộc dạng thê tre. Có điều Cổ Phi không được nhìn thấy, lúc hắn học kiếm pháp này, cha hắn trực tiếp quăng cho hắn cái CD, nói là thế kỷ hai mươi mốt thì phải theo cách làm của thế kỷ hai mươi mốt. Về phần thê tre trong truyền thuyết, cha hắn nói đợi Cổ Phi nhận chức chương môn mới có cơ quyền lực xem.

Lúc Cổ Phi còn nhỏ, thê tre thần bí luôn làm hắn tò mò. Có điều hiện tại đã lớn, lòng hiếu kỳ cũng không cao như hồi nhỏ. Theo góc độ thực tế, thê tre chắc chắn không bằng đĩa CD rồi, cũng không có âm thanh kích thích.

Kiếm đã ở trong tay, tuy địch nhân xông tới mình vẫn chưa chính diện hiện thân, nhưng Cổ Phi vẫn bày ra tư thế, sau đó nói: "Xuất hiện đi, tôi đã thấy mấy người rồi!"

Lập tức có hai người bật mặt từ sau vọt ra, nhưng chưa kịp nói gì, thì đã có hai cánh tay lôi hai người đó về. Đồng thời Cổ Phi còn nghe thanh âm trách cứ: "Đàn chết được! Người ta là phò trương thanh thế, dễ dàng bị lừa lợ ra rồi!"

Cổ Phi dờ khóc dờ cười, đồng thời cũng hiểu được đám người này so với Bất Tiểu đáng yêu hơn nhiều.

Sau khi nhìn quanh một vòng, tất cả đều rơi vào im lặng, cũng không ai rục rịch gì nữa.

Người chơi đi trên đường cũng đột nhiên biến mất, không thấy ai nữa, có chăng chỉ là những người ở xa xa mà thôi. Điểm này so với Cloud City chuyên nghiệp hơn nhiều, ở Cloud City mà thấy có đánh nhau là cả một đám nhào tới xem vui như hội, còn bên Thành Nguyệt Dạ người chơi đã có kinh nghiệm tránh né không vướng vào phiền phức.

Trên đường là một mảnh im ắng, gió thổi lá bay xào xạc, Cổ Phi cũng cảm thấy có điểm giống phim truyền hình quá rồi. Cổ Phi bất đắc dĩ mà lại nói một lần: "Tôi thật sự phát hiện mấy người rồi mà"

"Nếu không ra tôi đi à nha"

"Tôi đi thiệt đó"

Đã biết được đối phương núp ở đâu, cho nên cũng biết được ở chỗ nào không có người mai phục, thế là Cổ Phi đi tới một cái hẻm nhỏ không người. Cả đám người nọ trọn tròn mắt, còn vài bước nữa là hắn bước vào vòng vây rồi. Thế mà hắn lại rẽ hướng khác! Tên này quá may mắn rồi!

Thân là lão đại, phải ở thời điểm xấu hổ này ra quyết định điều chỉnh. Lão đại Độc thủ dong binh đoàn lúc này mới bước ra hô lớn: "'Đội một chút!'"

Cổ Phi quay đầu lại, những tên đang mai phục đều bước ra khỏi chỗ trốn. Cục diện có chút xấu hổ, vốn là muốn đem Cổ Phi bao vây lại, nhưng hiện tại lại thành mặt đối mặt rồi. Cổ Phi một bên, bọn họ lại ở một bên.

"Các người là ai?" Cổ Phi vừa lui một chút vừa hỏi.

"Độc thủ dong binh đoàn! Ui da!" Người này vừa dứt lời đã bị một người bên cạnh tát một cái. Cùng lúc đó lão đại cũng quay đầu lại nghiêm khắc trừng mắt hấn một cái. Chỉ có điều đang là thời điểm chiến đấu, nếu không lão đại cũng đá hấn ra khỏi đoàn rồi.

"Mấy người có gì muốn nói?" Cổ Phi hỏi.

Lần này không ai dám lăm mồm, lão đại cũng không có lên tiếng, chỉ vung tay lên, cả đám xộng tới Cổ Phi.

Có điều trò chơi là có phân chia nghề nghiệp, xộng lên đều là nghề nghiệp cận chiến. Cổ Phi đảo mắt qua, toàn là Chiến Sĩ, đây là nghề nghiệp hiện tại Cổ Phi sợ phải đối phó nhất. Một là không dám cùng công kích của Chiến Sĩ ngành khánh, hai là Chiến Sĩ trang bị giáp nặng phòng thủ quá trâu bò, Cổ Phi không cách nào đánh xuyên qua được.

Ngoài Chiến Sĩ ra thì xộng tới còn có Đạo Tặc. Bọn họ tàng hình ở phía sau Chiến Sĩ tiến lại gần, lại cho rằng Cổ Phi không biết. Đương nhiên trong lòng Cổ Phi biết rõ, chỉ có điều cũng không biết hết vị trí của bọn họ được, tràng diện thật sự quá hỗn loạn, Pháp Sư thì đứng ở xa nhất, công kích của Cung Thủ cũng đã bay tới đây.

Phối hợp cũng khá chuẩn! Cổ Phi lúc này đã tích lũy được một chút kinh nghiệm thực chiến trong trò chơi nên cũng nhìn ra được.

Mũi tên Cung Thủ có tốc độ nhanh nhất, có xài Bản Lén, cũng có Bản 2 Phát...

Đổi lại là một giờ trước, Bản Lén của Cung Thủ đối với Cổ Phi tuyệt đối là một lần khiêu chiến lớn. Nhưng hiện tại tay cầm Âm Dạ Lưu Quang Kiếm, vừa mới thăng một cấp lại tăng thêm nhanh nhẹn, tốc độ lại tăng lên một bậc, Cổ Phi nghiêng người tránh thoát. Sau đó phát hiện Hỏa Cầu mà Pháp Sư ném bồi tới, cái thứ này lại có một chút công dụng tự động truy tung, không phải chỉ tùy tiện uốn éo là né được. Cổ Phi tăng tốc chạy ra khỏi phạm vi truy đuổi, Hỏa Cầu mới mất phương hướng.

Tiếp tục như vậy là không được, trong lòng Cổ Phi căng thẳng. Cục diện trước mắt không giống với lúc ở Cloud City. Chiến Sĩ đột phá ở trước đội hình, tác dụng làm khiên thịt tank, nếu như mình không có cách nào đột phá tuyến này thì không thể tiêu diệt Pháp Sư cùng Cung Thủ đang chủ công phía sau được, mà cứng rắn cận chiến cũng không được, còn có Đạo Tặc đang Tiềm Hành tìm cơ hội cắn lên nữa.

Chi trong nháy mắt, Cổ Phi nghĩ tới ở khu luyện cấp bên ngoài Thành Nguyệt Dạ, có người sử dụng lá cờ tạm bợ. Không hổ là đám người xuất thân từ kéo bè kéo lũ đánh nhau, trận thế sắp xếp ngay ngắn trật tự, ưu thế người đông thể mạnh thể hiện quá rõ ràng rồi.

Không thể liều mạng, Cổ Phi liền quay người chui vào hẻm nhỏ.

"Vãi! Hấn lại chạy!" Người của Độc thủ trong dong binh đoàn kêu lên. Vừa rồi thấy Cổ Phi tiến vào con hẻm, tưởng hấn muốn chạy, ai ngờ lão đại vừa hô lên hấn đã quay lại. Bây giờ nhìn bộ dạng của hấn giống như sắp liều mạng, ai ngờ hấn lại quay đầu chạy, thật là lòng dạ hiểm ác! Tên này chơi xấu quá.

"Mau đuổi theo!" Lão đại ra lệnh một tiếng, tất cả đều chạy tới con hẻm.

Cổ Phi toàn lực phóng chạy, vừa chạy vừa quay lại nhìn, trên miệng hấn lộ ra nụ cười chiến thắng.

Trên đường truy đuổi, bởi vì phương thức cộng điểm khác biệt cho nên tốc độ bất đồng, trận hình lúc này còn ngay ngắn chỉnh tề, bây giờ đã có biến đổi lớn.

Nếu là cộng nhanh nhẹn, chạy nhanh nhất là Đạo Tặc, nếu sử dụng Chạy Nhanh. Còn chạy bình thường, tốc độ của Đạo Tặc chậm hơn Cung Thủ một bậc. Sau hai nghề nghiệp này là Pháp Sư và Kỵ Sĩ, Kỵ Sĩ thì nhanh hơn một chút. Kỵ Sĩ trong Thế giới song song là một nghề nghiệp cân đối, mấy cái thuộc tính đều cân bằng, điều này làm cho phương thức cộng điểm của Kỵ Sĩ đến nay vẫn chưa có một tiêu chuẩn thống nhất. Có người thì cộng nhanh nhẹn, lúc này chạy nhanh hơn Pháp Sư một chút. Pháp Sư bình thường hiện giờ cũng không ai rảnh rỗi cộng nhanh nhẹn cả.

Cuối cùng chậm nhất là Chiến Sĩ rồi. Là một cái nghề nghiệp tank là chính, lúc này lại rơi xuống phía cuối lo chuyện hậu cần bấp bực rồi.

Cổ Phi vừa chạy vừa quay đầu lại, Đạo Tặc dùng Chạy Nhanh thì bó tay rồi, càng ngày càng áp sát. Đám người nọ vô cùng vui mừng. Bọn họ cũng không thấy Cổ Phi có ý định quay đầu lại nghênh chiến, vẫn còn ra sức chạy.

Vừa chạy Cổ Phi vừa ước lượng đếm thầm bước chân của Đạo Tặc phía sau: Một hai ba, quay đầu lại!

Đột nhiên dừng bước quay người lại, vung kiếm xuất ra một chiêu Phù Vân Trảm, là một trong những chiêu thức của kiếm pháp gia truyền Cổ Gia.

"Trảm" vốn không phải là sở trường của kiếm, nhưng chiêu này lại phát huy ra đặc điểm của kiếm. Đặc điểm gì? Đặc điểm kiếm có hai lưỡi.

Nghe nói chiêu này vừa chém ra, nhất định phải giống như là mây bay, làm cho người ta không cách nào phán đoán dùng lưỡi nào để chém. Cổ Phi khi còn bé không hiểu, cảm thấy thật thần kỳ. Hiện tại công phu của hấn cũng có chỗ tạo nghệ rồi, cảm thấy chiêu này chỉ giống như là vẽ rấn thêm chân. Chém thì chém, còn bày đặt hao tâm tốn sức ra chiêu làm cho địch thủ không biết dùng lưỡi nào chém. Nếu như dùng kiếm có hai lưỡi khác nhau, chiêu này còn có ý nghĩa, nhưng trên thực tế kiếm hai lưỡi mà làm khác nhau, thì đó chính là kiếm hạng hai. Cổ Phi đoán người sáng chế ra chiêu này, nhất định là chán ghét đao, cho nên mới tạo ra chiêu chém mà kiếm không thể làm được như đao.

Mặc kệ như thế nào, một kiếm này của Cổ Phi chém ra giống như là mây bay. Hai tên Đạo Tặc dùng Chạy Nhanh không thể dừng kịp lúc, bị chém lên

người.

Hai người này hoảng hồn lui lại, nhưng kiếm đang trên đường đi, đột nhiên thu thế, sửa thành đâm ở vị trí không phải chỗ hiểm.

Cố Phi chợt nhớ tới: trên người còn đeo giá trị PK mà! Nếu còn giết nữa, biết bao giờ mới trở về thời trong trắng?

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 70: Hạ thủ lưu tình

Cố Phi giá trị PK tổng cộng 15 điểm, trước mắt mới tẩy quay lại 5 điểm, còn 10 điểm. Lúc này địch nhân ước chừng mười mấy người, nếu như toàn bộ giết, giá trị PK ngay lập tức lại cao phong, thân thoai 27149 bị chính 27149 của mình đánh vỡ, điều này quá kiêu ngạo. Cố Phi nghĩ.

Càng không hợp lý chính là, Cố Phi đến nay còn không biết đám người này tìm tới mình vì mục đích gì. Vừa rồi hai lời cũng không nói liền chém người, thế giới vòng du thật là cực kì hư ảo, hư ảo đến nỗi không cần bất cứ viện cớ nào.

Lo lắng lại tăng điểm PK, Cố Phi buông tha tên đạo tặc trước mắt đã bị hấn đánh cho thành tàn phế. Âm Dạ Lưu Quang Kiếm công kích phi thường cao, đối với người chơi hiện tại mà nói, sinh mạng không thể chống đỡ. Đạo tặc máu mỏng lại càng như thế, bên phải cái này mà chém hai kiếm, hấn phải chết là không thể nghi ngờ. Tên kia nhìn Cố Phi không ngờ không có đối với chính mình ra tay, vội vàng sấp mặt như đất lui xuống.

“Làm sao vậy?” Phía sau chạy tới đồng bọn còn không biết tình huống.

“Thiếu chút chết.” Người này nói.

“Sao lại thế?” Tất cả mọi người cả kinh, mắt thấy Cố Phi chạy trốn nhanh như vậy, đều nghĩ tên này là thêm điểm nhanh nhẹn. Lại nhìn trong tay hấn cầm kiếm, có kinh nghiệm đều phán đoán người này chức nghiệp là kỵ sĩ, trước đó người suy đoán nói là pháp sư xú nữa là bị xem thường. Nhưng dù là kỵ sĩ, nếu tăng nhanh nhẹn, thương tổn không thể nào đáng sợ như thế. Nghĩ như vậy, vấn đề chỉ có thể tại cây kiếm.

“Hừ chết. Nếu hấn dùng chúc phúc lực lượng, tôi hiện tại đã chết.” Đạo tặc chỉ còn máu tận đáy, lòng còn sợ hãi.

Lúc này một đạo tặc khác cũng sắc mặt như đất lui ra. “Nhanh, nhanh, hồi phục thuật!” Đạo tặc này gào.

Tội nghiệp cho mục sư lúc này mới đến. Mục sư cũng là một chức nghiệp di động chậm chạp.

“Xoá sạch hấn bao nhiêu, nhiều ít máu?” Có người hỏi.

“Xoá cái lông, tao mất máu.” Đạo tặc tức giận trả lời.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Cố Phi đứng chính diện phía trước, nhưng đột nhiên không ai dám tiến lên.

Lúc này người, phía trước lại phát ra một tiếng hét thảm. Thì ra một cái đạo tặc Tiềm Hành vòng ra sau đi tới đánh lén, lại bị Cố Phi thuận thực cấp chém trở về rồi. Đồng dạng là hạ thủ lưu tình, người này cũng mang theo một điểm máu cuối cùng trở về.

“Cung tiễn thủ, cung tiễn thủ!” Có người như ở trong mộng mới tỉnh, bắt đầu hô to. Bọn chúng mấy cái đạo tặc Tật Hành cùng cung tiễn thủ lúc này cũng đã chạy tới.

Nhưng Cố Phi đã quyết định không cùng bọn người này dây dưa, chém cản mấy người đuổi kịp hấn về sau, xoay người liền chạy.

“Go! Go! Go!” Chúng kẻ cướp lại một lần xung phong gào to. Cung tiễn thủ một bên chạy theo, một bên bắt đầu xạ kích, tên như mưa xuống.

Chẳng qua trong lúc di động, “Thư Kích” trước mắt là kỹ năng mạnh nhất của cung tiễn thủ là không thể sử dụng, mấy người đều xài công kích bình thường, tài giỏi hơn chút thì phát động kỹ năng cấp thấp nhất “Cường Lực Tiến”, đây chỉ là một kỹ năng so với bình thường công kích thương tổn cao một chút, đối với Cố Phi mà nói là không trở thành uy hiếp quá lớn. Trong làn mưa bom bão đạn, Cố Phi ở phía trước cửa ngõ chuyển vào một đầu ngõ nhỏ khác.

“Đừng cho hấn chạy!” Tên xông lên trước đầu tiên là gia tăng nhanh nhẹn nhiều nhất, một bên hô đồng bọn nỗ lực lên, một bên là người thứ nhất xuất hiện tại giao lộ, lấy tư thế phi thường tiêu sái nghiêng người nhảy bay ra ngoài, lôi kéo cây cung muốn phóng một mũi tên. Đây giương cung hiển nhiên mục đích không phải là muốn bắn trúng Cố Phi, để mình anh tuấn mới là chính yếu.

Nhưng như thế yêu cầu động tác cao độ, thậm chí quán quân cung thủ ngoài đời đến suy đoán cũng không thể biết mũi tên của mình trong trường hợp này nó sẽ bắn hạ đến đâu. Trò chơi đối với chức nghiệp cung tiễn thủ này cánh tay bắn tên có phụ trợ tu chỉnh nhất định của hệ thống, dấu sao chỉ dựa vào năng lực người chơi chính mình nắm chắc, học được bắn tên phải c□□n thời gian nhất định, càng khó phải bàn đến việc bắn chuẩn. Nhưng cho dù có phụ

trợ tu chính, cũng không phải người chơi làm hành động nào cũng có thể giúp làm thành. Tên này làm một cái động tác yêu cầu cao độ, lập tức hệ thống đại thần cũng không giúp hắn được. Hắn phi người trong không trung, cung là kéo ra, nhưng không thể chuẩn xác nhắm bắn. Dù sao thì mục đích của hắn là cho mình an toàn, không vì cái khác, “Vụt” một tiếng liền đem tên thả đi.

Tiếp theo liền thấy đón gió một đạo trăm. Cổ Phi hai tay chấp kiếm đại lực bỏ xuống.

Tội nghiệp cung tiễn thủ này mới để mình an toàn một nửa: nhảy phi lên, cũng muốn sau lại nhào lộn rơi xuống đất mới tính hoàn mỹ. Kết quả ở không trung ăn một kiếm của Cổ Phi, giáng một chiêu vuông góc xuống người Lười Cho Vay Nặng Lãi.

Quá xấu! Người này nghĩ, một chiêu đẹp mắt đều không cho người ta sử dụng xong.

Xấu nữa là toi! Cổ Phi nghĩ, thiếu chút bắn trúng hắn.

“Dừng, cẩn thận có mai phục!” Mấy cung tiễn thủ ở phía sau lên đến, phía trước có một người vươn hai cánh tay dài ngăn cản người khác ở phía sau.

Ở phía trước vị kia nghe nói như thế giật dử. Hắn chỉ nằm oạch trên đất, còn chưa có chết đâu! Không ngờ đồng bọn chuẩn bị buông tha việc cứu hắn. Đáng hận lần này cố ý muốn được an toàn, cuối cùng lại thành thế này. “Móa, mau tới cứu tao!” Hắn gọi.

Mấy người đằng sau ngược lại cơ trí, thò đầu ra thấy đồng bọn không có việc gì, hai chân Lười Cho Vay Nặng Lãi chẳng qua vì ngã nên chống trơ trong không khí! Một tên khác phi thường nhanh nhẹn lách mình tiến lên, nhéo hai chân Lười Cho Vay Nặng Lãi “Vù” một chút liền kéo hắn trở về rồi. “Nguy hiểm thật!” Người này biểu dương chính mình, cho rằng nếu như không phải là hắn kịp thời ra tay, Lười Cho Vay Nặng Lãi rất có khả năng đã bị trăm chết.

Nhưng đáng tiếc lần này mấy người họ hoàn toàn mất đi phán đoán khả năng hướng đi của Cổ Phi. Mắt to trừng mắt nhỏ vài giây, bọn hắn trăm miệng một lời nói: “Hắn còn ở đó hay không?”

Không ai dám nhìn lại. Đối phương nếu như chặt thiếp chân tường, lúc này nếu đi ra chẳng khác nào cận chiến? Cung tiễn thủ cận chiến còn có đường sống sao? Cái tên kéo cung xạ kích, cần yêu cầu có thời gian, dùng thuật ngữ chuyên nghiệp võng du mà nói, cung tiễn thủ bình thường công kích đều yêu cầu thời gian hi triển kỹ năng, nếu trong trường hợp này công kích sẽ bị đánh gãy.

“Lui ra phía sau, lui ra phía sau.” Một người nhỏ giọng nói, mấy cái thối lui đến bên kia chân tường, như vậy chí ít không cùng Cổ Phi sẽ gần quá.

“Tôi đếm một tới ba, chúng ta cùng nhau lao ra đi, như vậy hắn không biết chém cái nào.” Người này nói.

“Biện pháp hay!”

“Một... Hai... Ba! GoGoGo!” Người này hô to, ý đồ dùng thanh âm dọa Cổ Phi chấn kinh một bà trước.

“Móa, người đâu?” Con ngõ hẹp dài, đã không thấy được thân ảnh Cổ Phi.

Nhìn cự ly hai giao lộ cách xa nhau, Cổ Phi nghĩ nếu đi đến giao lộ kế tiếp mới chuyển hướng, nếu đuổi thời gian rõ ràng là không đủ để tìm được hắn. Mấy cung tiễn thủ mắt to trừng mắt nhỏ. Sau đó mấy đạo tặc cũng đã chạy tới, một đám người trải qua phân tích điều tra, y nguyên không biết hướng Cổ Phi đi về đâu.

“Cường ép logout?” Có người suy đoán.

Cường ép logout trong trò chơi là cho phép, chỉ là phong hiểm quá lớn, cho nên không có người dám làm thử nghiệm. Trò chơi đã công bố trước: cường ép logout tuyệt đối có tổn thất, về phần tổn hại tới trình độ nào, không thể biết trước.

Sau đó pháp sư, chiến sĩ công kênh các chức nghiệp khác lần lượt đuổi tới. Mọi người nhìn về cửa ngõ trống không, nhất thời hết đường xoay xở.

“Mỗi cái phân khu chú ý, mỗi cái phân khu chú ý!” Dong binh đoàn trưởng tại kênh nói chuyện lên tiếng, “Mục tiêu ly kỳ mất tích, phát hiện tầm tích người này lập tức thông báo!”

Đoàn người men theo ngõ mà đi nghiên cứu, đột nhiên có một người kêu to: “Ai nha, là phòng hào hạng nhất?”

Mọi người tỉnh ngộ, ngẩng đầu nhìn một cái, phòng này chẳng hề cao, cộng thêm ngõ khá nhỏ, hai bên tường cách nhau rất gần, chỉ cần chống hai cánh tay, hai chân thì rất dễ dàng đạp lên đỉnh rồi. Phát hiện điểm này, có một tên lấy thân làm mẫu, nhanh chóng leo lên đỉnh phòng, liếc mắt nhìn khắp nơi rồi nói: “Không có, khả năng đã chạy xa.”

“Yên tâm, chỉ cần hắn còn tại thành Nguyệt Dạ, tên này chúng ta ăn định.” Đội trưởng lòng tin tràn đầy nói.

Lúc này mấy cái đạo tặc vừa rồi ăn mấy kiếm bắt đầu cạnh tướng miêu tả Cổ Phi kiếm có cỡ nào khủng bố.

“Một kiếm chém xuống đã lấy một nửa sinh mạng?! Mà hắn vẫn là thêm điểm toàn bộ nhanh nhẹn... Móa, nếu như hắn là cái chiến sĩ, bình thường công kích trực tiếp miếu sát!” Một tên người chơi nói như vậy.

Đội trưởng chính là một chiến sĩ, vừa nghe kiếm này sắc bén đến thế, lên tinh thần càng cao, tại kênh dong binh đoàn liên tục gào thét, ra lệnh toàn bộ

dong binh đoàn đều hoạt động, nhất định phải tìm được một người có mặt y phục nhìn giống trường bào pháp sư màu đen.

Bây phút sau, đội trưởng thu được báo cáo, có người thấy được một người như miêu tả vào an toàn khu, logout.

“Khu logout nào?” Đội trưởng hỏi.

“A, khu doanh kỵ sĩ.” Có người trả lời.

“Thay phiên cầm điểm, tên này tuyệt đối không thể buông tha!” Đội trưởng nói. Nếu như chỉ là một mục tiêu tầm thường, có thể suy nghĩ lại vứt bỏ mục tiêu, để không lãng phí thời gian. Nhưng lúc này biết được Cổ Phi trong tay có thanh kiếm sắc bén, đội trưởng hiển nhiên không chịu bỏ qua.

“Một người đi trước nhìn! Những người khác đều đến quán rượu Lục Dạ bên cạnh ngồi, rượu toàn bộ tao mời!” Đội trưởng phóng khoáng chân chính.

Độc Thủ dong binh đoàn tập hợp ở quán rượu Lục Dạ, bình tĩnh đợi Cổ Phi login.

Cổ Phi offline chuẩn bị đi ngủ vừa cảm giác vẫn còn lo lắng một chút. Cổ Phi chém Bất Tiểu, liền đuổi theo chém tới Bất Tiểu logout mới thôi như vậy có thể thấy được, Cổ Phi trong lòng vẫn cảm thấy bình thường không có gì đáng ngại. Nhưng lúc này trong người giá trị PK, làm chuyện gì cũng đều không tiện, cảm giác rất không vui. Thoát game, loại cảm giác này ngược lại càng ngày càng mãnh liệt.

Cổ Phi biết đây là tâm bệnh, theo góc độ y học mà nói đây là chứng ép buộc mình cường độ thấp. Lúc này thật sự không muốn để ý tới, buộc chính mình hung hăng đi ngủ.

Đợi khi Cổ Phi lần nữa trở lại trò chơi, trong trò chơi biến hóa lớn nhất là ở quán rượu Lục Dạ nhiều thêm một đồng con ma men.

“Tôi dám đánh cược, tên này nhiều lắm lại một giờ, tuyệt đối lộ diện!” Một tên mất say lờ đờ mặt mờ nói.

“Ừm! Tiểu tử thời này, để cho chúng ta đợi một ngày một đêm, tuyệt đối không thể buông tha hắn.” Người nọ là tính thời gian trong trò chơi.

Mà người bọn chúng lưu lại khu logout theo dõi, hắn mang theo rượu để uống. Lúc này sớm đã uống nhiều, lui lại góc tường mà ngồi xồm ở đây nửa tỉnh nửa say, Cổ Phi ngهنhng ngang đứng trước mặt hắn, hắn hoàn toàn không chú ý tới.

Sau khi online, ở trong khu an toàn một thời gian tính tẩy giá trị PK. Cổ Phi lúc này chẳng hề vội ra ngoài, hắn còn có vấn đề cần cố vấn.

Trước khi tiến vào trò chơi, Cổ Phi lên diễn đàn tra hỏi những thứ liên quan “Pháp thuật tinh thông”, “Kiếm hệ số”, “Pháp hệ số” mấy cái thuật ngữ chưa từng gặp qua, kết quả không thu hoạch được gì. Không có biện pháp, chỉ có thể lại phiền phức Hồng Trần Nhất Tiểu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 71: Không ngừng cướp đường

“Online?” Cổ Phi hỏi Hồng Trần Nhất Tiểu.

“...” Trả lời hắn chính là một chuỗi im lặng tuyệt đối.

“?” Cổ Phi trả lời một cái dấu chấm hỏi.

“Không có việc cần hỏi thì cậu chẳng liên lạc, cậu lại có chuyện gì?” Hồng Trần Nhất Tiểu hỏi.

“Kiếm hệ số, pháp hệ số, pháp thuật tinh thông... bên trên trang bị của tôi xuất hiện mấy cái thuộc tính này, có ý nghĩa gì?” Cổ Phi hỏi.

“Cái này...” Hồng Trần Nhất Tiểu do dự.

“Không thể nói?” Cổ Phi nói.

“Không phải là không thể nói, chỉ là, không nghĩ tới sớm như vậy liên quan đến đến thứ này.” Hồng Trần Nhất Tiểu nói.

“Vậy nói nghe một chút.” Cổ Phi nói.

“Cậu hẳn phải biết, trong Thế Giới Song Song, các loại hình vũ khí là không có chức nghiệp hạn chế, ai cũng có thể dùng.” Hồng Trần Nhất Tiểu nói.

“Ừm” Cổ Phi đáp lại.

“Trên thực tế không phải như thế.” Hồng Trần Nhất Tiểu nói, “Cấp thấp mang vũ khí, thuộc tính trên đó hơn kém nhau không lớn. Cho nên chúng ta bỏ qua một nhân tố ảnh hưởng này. Nhưng đối với trang bị cao cấp mà nói, bất đồng chủng loại vũ khí, đều có một cái điều kiện quyết định cậu có hay không có thể phát huy lớn nhất hệ số uy lực của trang bị, đó chính là những thứ bây giờ cậu thấy: kiểm hệ số, pháp hệ số.”

“Điều kiện quyết định là gì?” Cố Phi hỏi.

“Do phương thức nhân vật thêm điểm quyết định, mỗi bản thân đều có một dạng hệ số khác nhau. Mà bất đồng chức nghiệp, trời sinh đã có bộ phận gia tăng hệ số vũ khí. Chẳng hạn như pháp sư gia tăng pháp hệ số, đạo tặc gia tăng chủy thủ hệ số, cung tiễn thủ thì gia tăng cung hoặc nỏ hệ số, đương nhiên, ở trong này cũng có cao có thấp. Dù sao cũng phải nói, đối với vũ khí cao cấp, nếu như người cậu khuyết thiếu hệ số yêu cầu của vũ khí, như vậy liền không thể phát huy ra uy lực của vũ khí hoàn toàn.” Hồng Trần Nhất Tiểu nói không ít, cuối cùng hỏi cậu: “Hiểu?”

“Thì ra là thế.” Cố Phi búng tỉnh. Trước đó lúc dùng Âm Dạ Lưu Quang Kiếm công kích, Cố Phi đã phát giác thương tổn tựa hồ không có đạt đến lực công kích cực đại của kiếm, bởi vì hắn luôn dựa vào công phu để đạt số liệu cao nhất, vậy còn tưởng rằng chính mình vừa rồi mấy chiêu công kích dùng sức không đủ, lúc này mới biết thì ra là do hệ số trang bị của bản thân. Như vậy xem ra, mấy cái kiểm hệ số, pháp hệ số, căn bản không phải là thuộc tính gì tăng mạnh, ngược lại là trang bị yêu cầu.

Hồng Trần Nhất Tiểu nói tiếp: “Về phần quan hệ nhân số thêm điểm cùng nhân số hệ số bên trong, cái đó và chức nghiệp có liên quan, rất phức tạp, tôi không cách nào giải thích rõ ràng ngắn gọn. Nói chung chỉ cần phù hợp đặc điểm chức nghiệp phương thức thêm điểm bình thường, vậy thì cơ bản không thành vấn đề. Về phần một chút loại thêm điểm khác thường, vậy thì chỉ có thể tìm kiếm phương thức giải quyết khác.”

“Đợi chút. Dựa theo nguyên tắc này, nếu như một kiện vũ khí có hệ số cao, dù cho là chức nghiệp thích hợp, không phải là cũng phải đẳng cấp cao mới có thể sử dụng? Bởi vì thêm điểm không đủ, hệ số bản thân không đạt được yêu cầu mà!” Cố Phi nói.

“Không phải là cảm không được... Chỉ là không thể phát huy lớn nhất uy lực thôi.” Hồng Trần Nhất Tiểu nói.

“Đó chẳng phải giống nhau sao. Đây không phải là một dạng biến tướng của việc trang bị có yêu cầu đẳng cấp sao?” Cố Phi nói.

“Không thể nói như vậy, phải nói là do hệ số quyết định cậu phát huy uy lực trang bị bao nhiêu. Dù cho không có đạt đến, hơn kém nhau 10 hoặc hơn kém nhau 20 là không giống nhau. Chẳng hạn như một thanh kiếm kiểm hệ số 200%, mà nhân vật cậu kiểm hệ số chỉ có 180%, hơn kém nhau 20%, như vậy thanh kiếm này ở trong tay cậu thuộc tính liền muốn thừa cái 80% đến xem đợi. Nói cách khác, nếu như kiểm hệ số của cậu đạt đến 199%, mặc dù không có đạt đến yêu cầu của kiếm, kỹ thực cầm trên tay cũng không có quá lớn phân biệt.”

“Hệ số bản thân thì nói thế nào?” Cố Phi hỏi.

“Cái này chúng ta không cho phép công bố, chờ mong người chơi chính mình nghiên cứu.” Hồng Trần Nhất Tiểu nói.

“...”

“Cậu ở thành Nguyệt Dạ rất tốt?” Nói xong chính sự, Hồng Trần Nhất Tiểu khó nhịn được bắt đầu cùng Cố Phi nói chuyện phiếm.

“Tốt cái gì mà tốt! Thành Nguyệt Dạ bên này bầu không khí quá kém, đi trên đường không nói hai lời liền có người tiến lên chém người, không hề có vương pháp, các GM cậu không quản sao?” Cố Phi bày tỏ kháng nghị.

“Muốn xen vào cũng phải trước tiên xem cậu là tình huống gì, cậu là người số một bị toàn bộ trò chơi truy nã, đã thế còn tiêu dao khắp nơi, còn hỏi không có vương pháp, không có ai quản?” Hồng Trần Nhất Tiểu phản bác.

Cố Phi nhất thời á khẩu, sau một lúc lâu mới nói: “Dù sao cũng không thể vô duyên vô cớ chém người mà!”

“Cậu là tội phạm truy nã, hơn nữa người bị giết chết cũng không phải là cậu...” Hồng Trần Nhất Tiểu nói.

“Người khác chém tôi, tôi ngay cả quyền tự vệ cũng không có?” Cố Phi sớm đã chú ý tới vấn đề này.

“Vốn là có, nhưng hiện tại đã không còn.” Hồng Trần Nhất Tiểu nói.

“Vì sao?”

“Bởi vì cậu là tội phạm truy nã, người người được quyền giết...” Hồng Trần Nhất Tiểu nói.

“...”

“Chính mình bảo trọng nha!”

“Tôi kháng nghị, tôi cũng là người chơi, không thể có giá trị PK liền nhận kỳ thị.” Cố Phi lớn tiếng hô hào.

“Vậy muốn thế nào? GM hẳn phải khen thưởng hành vi của cậu - loại người một ngày bức hại mười mấy mạng người sao?” Hồng Trần Nhất Tiểu hỏi lại.

“Ít nhất... phải cấp cho chút cơ hội sửa chữa a...” Cố Phi nói.

“Có đấy! Cửa lao không phải là thẳng tuốt hướng cậu mở rộng sao?” Hồng Trần Nhất Tiểu nói.

“Trừ ngồi tù ra?”

“Vậy thì chỉ có lập công chuộc tội, lãnh lấy nhiệm vụ, đuổi giết người giống cậu có giá trị PK. Người thường khen thưởng là tiền bạc cùng kinh nghiệm, còn cậu sẽ nhận được khen thưởng tỷ giá trị PK, người cậu truy sát nhiều hay ít giá trị PK, cậu sẽ được tẩy đi bấy nhiêu.” Hồng Trần Nhất Tiểu nói.

Cố Phi cười: “Lấy giết ngăn cản giết nha...”

“Sai, là tự giết lẫn nhau, cổ vũ kẻ xấu các người tự giết lẫn nhau!” Hồng Trần Nhất Tiểu nói.

“...”

“Còn có cái cậu chưa không có giải thích, cái pháp thuật tinh thông kia...” Cố Phi hỏi.

“Lần sau cùng cậu nói đi, tôi có chuyện, logout đây.” Hồng Trần Nhất Tiểu logout.

“...”

Cùng Hồng Trần Nhất Tiểu kết thúc đối thoại, Cố Phi đảo qua khắp nơi, thấy được trong góc có một tên cuộn mình, cực kỳ tội nghiệp giống như bé trai bán diêm. Lúc này tiến lên hai bước, kêu: “Huynh đệ, hỏi một chút. Nơi phát hành nhiệm vụ truy nã đi thế nào?”

Người này ngẩng đầu lên, còn buồn ngủ, trong miệng phun ra mùi rượu, mơ hồ không rõ lắm bầm nói: “Trên đại lộ thứ tư.”

“Cám ơn á!” Nói xong lại vỗ vỗ bờ vai người này: “Huynh đệ muốn ngủ thì đi xuống tuyến, đừng ở chỗ này làm hang ổ, sẽ khó chịu.”

“Không có việc gì, chúng tôi đang tìm người.” Người này nói, “Nam, mặc y phục giống pháp sư trường bào màu đen, khuôn mặt có điểm anh tuấn, nhưng hành vi cứ chỉ có chút thô tục, bạn gặp qua người như vậy không?”

“Thật ngại, bạn nói cái người này, trừ điểm cuối cùng, cái khác cũng đều giống tôi.” Cố Phi nói.

“Ách?” Tên này nửa ngủ nửa tỉnh, dùng sức mở tròn to mắt, lúc này mới nhìn rõ ràng người cùng mình đối thoại trước mặt, nhất thời tỉnh rượu một nửa, đang nghĩ muốn nói gì, Cố Phi đã vung tay rút kiếm, thuận thế liền đến, đem mũi kiếm chìa trước ngực hắn. Dù sao là trò chơi, chỉ chém mất một ít sinh mạng, kiếm chỉ kia cũng không tính uy hiếp.

“Độc Thủ dong binh đoàn?” Cố Phi hỏi.

“A? Ừ...” Người này ngáy ra nói.

“Các người tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì?” Cố Phi nói.

“Đánh... Đánh cướp...” Người này nói.

“Đánh cướp?” Cố Phi không hiểu.

Người này cũng không nói thêm. Cố Phi nhìn hắn đăm đăm, suy đoán rằng hắn hiện đang nói chuyện trước cửa sổ kêu cứu binh, lúc này mới thu kiếm, xoay người rời đi.

Người này tuy là địch nhân, nhưng cung cấp tình báo hắn sẽ không sai. Đại lộ thứ tư, Cố Phi ra khỏi khu an toàn lại tùy tiện hỏi một người chơi, mới biết được chính xác phương hướng. Chẳng qua trên đường khó tránh khỏi sẽ gặp phải người Độc Thủ dong binh đoàn□n đây dựa, Cố Phi tìm góc ngách không người. Bỏ đi Nguyệt Dạ Linh Bảo, lần nữa đổi thành pháp bào tân thủ.

Rất rõ ràng, đối phương lấy một thân hắc y đem làm tiêu chí nhận ra hắn. Cố Phi suy đoán chỉ cần cởi bỏ thân hắc y, đối phương đối với tướng mạo hắn ấn tượng đều mất mờ.

Sau đó nghênh ngang đi lên đầu đường. Pháp bào tân thủ tại thành Vân Đao đã thành một tiêu chí miễn cưỡng, nhưng tại thành Nguyệt Dạ lại thập phần phổ cập. Cố Phi lưu ý qua, người chơi thành Nguyệt Dạ đại đa số mặc trang bị tân thủ, Cố Phi suy đoán bọn chúng chưa hẳn không phải không có đồ tốt hơn, rất có thể bởi vì bên này bầu không khí PK quá thịnh, đại đa số người không muốn lúc chết dẫn đến tổn thất quá nặng.

Đang trên đường đi tới, đột nhiên thu được tin tức, mở ra nhìn một cái, là Hữu Ca: “Dựa vào, không ngờ cậu đã 31 cấp! Bên kia có cái khu luyện cấp đặc biệt gì sao?”

“Không có, tôi là hoàn thành chuỗi nhiệm vụ, khen thưởng kinh nghiệm rất nhiều.” Cố Phi nói.

“Chuỗi nhiệm vụ...” Hữu Ca lẩm bẩm nói, “Nhiệm vụ thế nào, trở về rồi nói cho tôi nghe một chút.”

“Ừm...”

“Chẳng qua hiện tại cậu 31 cấp thì việc che giấu tung tích là dễ dàng hơn.” Hữu Ca nói.

“Thế nào?”

“Giám định thuật là kỹ năng nếu cấp thấp không cách nào giám định người chơi cấp cao hơn, đồng dạng nếu người chơi kia kỹ năng giám định thuật cấp cao hơn mình cũng không thể giám định ra. Hiện tại trong game, người chơi cấp 31 không có mấy cái, cho nên nói, cậu đã không cần lo lắng trang bị trên thân sẽ bị giám định ra, ngay cả chức nghiệp cũng không ai có thể thông qua giám định thuật biết.” Hữu Ca nói.

“Như vậy sao.” Cổ Phi con mắt sáng lên, “Thật tốt quá!”

“Ừm, nếu như không phải hiện tại trong mắt quá nhiều người cậu là mã số 27149, cậu tùy tiện đi lãnh nhiệm vụ truy nã cũng có thể.” Hữu Ca nói.

Cổ Phi cười cười: “Tại thành Vân Đao tôi là 27149, tại chỗ này tôi không phải, tôi đang chuẩn bị đi chỗ truy nã lãnh nhiệm vụ.”

“Cậu ở đâu?” Hữu Ca hỏi.

“Thành Nguyệt Dạ, xuyên qua Ô Long sơn mạch, bên này là một chủ thành khác.” Cổ Phi nói.

“Thì ra là thế, bên kia như thế nào?” Hữu Ca hỏi.

“Loạn, phi thường loạn, đây đường lớn cũng đều là đánh nhau, liên đánh cướp cũng đều có. Tôi dựa vào, tôi lại bị người cướp! Đợi lát nữa trò chuyện...” Cổ Phi nói.

“...”

“Người là ai?” Cổ Phi nhìn về người trước mắt.

“Tên tôi là Nọa Phu Cứu Tinh! Tôi muốn sống để mình chính danh, tôi, không phải là một người nhu nhược!” Người này vung tay hô to.

Lại là một người uống nhiều! Cổ Phi âm thầm thở dài.

“Đến đây đi!” Cổ Phi nói, rút ra Viêm Chi Tây Lễ, vì phòng ngừa người của Độc Thủ đoàn lính đánh thuê nhận ra hấn từ ánh sáng trên thân Âm Dạ Lưu Quang Kiếm, nhưng Cổ Phi cũng không biết tên đối diện này cũng từng là một người trong Độc Thủ dong binh đoàn.

Nọa Phu Cứu Tinh hai tay không, bày một tư thế, Cổ Phi thấy được liền ngăn ra: “Bọ ngựa quyền?”

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 72: Có công phu, người không nhu nhược

“Có công phu, người không nhu nhược! Nhìn ra được tôi dùng bọ ngựa quyền, nhãn lực các hạ trái lại thì đáng giá tôi tán thưởng một phen!” Nọa Phu Cứu Tinh nghe được Cổ Phi nói câu ấy, con mắt sáng lên, há miệng nhân tiện nói.

Cổ Phi á khẩu. Tư thế bọ ngựa quyền thực sự quá hình tượng, huống chi tên này lại bày ra trước đúng người. Chưa kể sơ sơ nhìn qua một ít trên diện ảnh liên quan đến đến bọ ngựa quyền thì người thường có thể liếc một cái nhận ra. Thực sự không đáng nhận một câu “hảo nhãn lực” đến tán thưởng.

“Nếu như vậy...” Cổ Phi nói, đem Viêm Chi Tây Lễ lại nhét miệng túi, cũng bày ra tư thế.

“Cũng là bọ ngựa quyền?” Nọa Phu Cứu Tinh sùng sốt, lập tức nói: “Anh cái người này, không muốn tùy tiện phỏng theo người ta! Quá xấu đi!”

“Tôi không có bắt chước!” Cổ Phi ngăn ra.

“Không có bắt chước? Vậy anh đây là cái gì?” Nọa Phu Cứu Tinh hỏi lại.

“Đây không phải là học cậu...” Cổ Phi đang muốn giải thích một chút, đã nghe kẻ trước mặt hô to một tiếng: “Kệ nó, nhìn quyền đây!” Dứt lời bước nhanh vọt tới trước người Cổ Phi, chiếu mặt Cổ Phi là một quyền đánh tới.

“Đây là cái lung tung lộn xộn gì!” Cổ Phi vung tay một chưởng đem nắm đấm tên kia chặn lại.

“Hảo tiêu tử, thật thật sự có tài!” Nọa Phu Cứu Tinh rõ ràng nhanh nhẹn không thấp, một quyền bị chặn, tiếp tục lại quét bên trên một quyền.

Cổ Phi chú ý dưới chân hấn một chút, nhất thời dờ khóc dờ cười, thân thể nghiêng tránh một quyền, đồng thời đơn giản càn quét chân một phát, đem Nọa

Phu Cửu Tinh quét lật lên tại đất.

“Cậu rót cuộc có biết bọ ngựa quyền hay không?” Cổ Phi hướng hấn gọi.

“Thế nào không biết, xem này!” Nọa Phu Cửu Tinh nằm trên mặt đất còn bày ra tạo hình bọ ngựa quyền, tiếp theo một tiếng "uống xích", vung lật người đứng lên, lại lần nữa bày ra tư thế.

Cổ Phi liên tục thối lui mấy bước, Nọa Phu Cửu Tinh lập tức tốc độ cao nhất đuổi kịp.

“Dừng!” Cổ Phi tay hướng phía trước đẩy gọi.

Nọa Phu Cửu Tinh dừng lại bước chân, mờ mịt hỏi: “Làm gì?”

Cổ Phi đi lên trước khi đến, vỗ vỗ hấn cánh tay nói: “Tư thế trên thân cậu trái lại thì thất tinh bọ ngựa quyền, nhưng phía dưới...” Cổ Phi tóm cước sứt sứt chân của Nọa Phu Cửu Tinh nói: “Thất tinh bước cũng không? Cậu học qua thất tinh bọ ngựa quyền sao?”

“Cái gì bước?”

“Thất tinh bước?”

“Đó là cái gì?”

“...” Cổ Phi lui ra phía sau hai bước, đem Viêm Chi Tây Lễ lần nữa chém đi ra: “Cái tên chết tiệt này!”

“Chân chính công phu, dựa vào nắm đấm!” Nọa Phu Cửu Tinh nắm tay.

Cổ Phi xông lên, đi một cước đem Nọa Phu Cửu Tinh quét lật lên, đối hấn một trận giẫm: “Tôi nói cậu là vũ nhục công phu! Tôi nói cậu là vũ nhục công phu!”

“A a! Dừng giẫm, lại giẫm tôi liền trở mặt!” Nọa Phu Cửu Tinh kêu to. Cổ Phi là pháp sư toàn bộ nhanh nhẹn, cận chiến đã thương địch thủ, công kích lực có thể nói toàn bộ đến từ vũ khí, đồ thủ công kích như vậy, mặc dù là dùng chân giẫm, về điểm này thương tổn cũng là hoàn toàn không đủ để nhìn. Nọa Phu Cửu Tinh hình dạng tuy thâm, sinh mạng kỳ thực gần như không có giảm xuống.

“Tôi sớm đã trở mặt!” Cổ Phi hét lớn. Hấn cũng biết rõ loại công kích này của mình không có thương tổn, nhưng như vậy ngược lại không cần lo lắng không cần thận giẫm chết rồi thêm giá trị PK, vì vậy giẫm càng thêm lớn mật. Cùng lúc đó đem Âm Dạ Lưu Quang Kiếm móc ra, bên trên kiếm này thêm nhiều nhanh nhẹn, một phút còn có thể giẫm nhiều mấy cước.

“A!” Nọa Phu Cửu Tinh hét lớn một tiếng, hai tay vươn dậy đột nhiên ôm lấy đùi phải chân Cổ Phi đang giẫm, Cổ Phi ngẩn ra, tiếp theo liền cảm thấy một cổ đại lực vọt tới, chính mình hoàn toàn không cách nào kháng cự, đã bị văng ra ngoài.

Trên không trung Cổ Phi nghĩ cân đối thân thể vững vàng rơi xuống đất, nhưng là phát hiện hoàn toàn không cách nào dùng tới lực đạo, vô cùng kinh ngạc trong chớp mắt, đã bị quăng bay tại đất.

Sinh mạng đảo mắt mất hơn nửa đoạn. Chỉ là quãng một cái, không ngờ cao thương tổn như vậy. Cổ Phi lại hiểu rõ, bởi vì hấn đối với chức nghiệp này trong trò chơi tương đối quen thuộc.

Cách đấu gia, kỹ năng cấp 30: Bảo Thân Đầu.

Nọa Phu Cửu Tinh lúc nằm trên đất sử dụng kỹ năng này, hấn không thể phát huy uy lực lớn nhất, nhưng không ngờ quãng Cổ Phi mất một nửa sinh mạng, một chiêu này công kích lực hiển nhiên cung tiền thủ Thư Kích, hoặc là đạo tặc Bối Thủ là ngang ngửa nhau. Là một cái kỹ năng đủ để miêu sát người chơi máu thiếu cấp thấp.

“Ha ha ha ha!” Nọa Phu Cửu Tinh lúc này đứng lên, hai tay chống thất lưng cười to: “Là anh ép tôi ra tuyệt chiêu. Biết lợi hại chưa!”

Không thể không thừa nhận, người bình tĩnh cũng sẽ có lúc mất đi lý trí, vừa rồi Cổ Phi là như vậy. Nọa Phu Cửu Tinh kia chẳng ra gì, quỳ rạp trên mặt đất cũng có thể bày tạo hình bọ ngựa quyền chọc tức Cổ Phi, ngay lúc đó chỉ muốn đem hấn giẫm thành một tiểu cường, hồn nhiên quên mất tên kia vẫn có thể phản kháng.

Cổ Phi chậm rãi đứng dậy, vỗ vỗ bụi bặm trên thân, nhét kiếm lại vào túi, xoay người đi..

Nọa Phu Cửu Tinh nắm đấm sừng sốt một lát, lúc này mới phản ứng qua đây, kêu to đuổi theo: “Đứng lại, anh làm gì mà chạy?”

Cổ Phi quay lại: “Nguyên lai tưởng rằng cậu thực sự có công phu, mới tại đó chơi cùng cậu, thì ra cậu cái gì cũng không biết, được rồi, đi đi, đi chỗ khác chơi đi!”

“Dựa vào, coi thường tôi! Xem chiêu!” Nọa Phu Cửu Tinh hét lớn một tiếng. Một phát Sách Mã Lưu Tinh vung qua đây.

Cổ Phi nghiêng người tránh, Nọa Phu Cửu Tinh xoay người qua một phát câu quyền. Cổ Phi lại lui một bước, một chân khác của Nọa Phu Cửu Tinh đã

đá ra, kết quả đá không khí. Cổ Phi tiến lên dựng nắm tay, nắm chắc tên này còn ở giữa không trung tung cước, nhẹ nhàng đẩy.

Nọa Phu Cứu Tinh lập tức mất đi cân đối, té ngã xuống đất, chẳng qua không bị quăng ra rất xa — Cổ Phi không có khí lực lớn như vậy.

Nọa Phu Cứu Tinh có chút sợ run, vừa rồi hắn cầu quyền, đạn đá cũng không phải là hắn quơ bộ ngựa quyền quấy rối. Đây là kỹ năng cấp 12 và cấp 18 của cách đấu gia. Chiều theo thuật ngữ trò chơi mà nói, cầu quyền làm đối thủ bay lên không trung, sau đó lại tấn công bằng hai đạn đá, trước khi đối phương rơi xuống đất lại dùng Sách Mã Lưu Tinh, đây là liên kích đặc thù của cách đấu gia.

Kết quả, Cổ Phi dường như chỉ là nhẹ nhàng di chuyển hai bước liền mau tránh ra.

“Anh có công phu?” Nọa Phu Cứu Tinh đột nhiên kêu.

Cổ Phi gật đầu.

“Thu tôi làm đồ đệ đi!” Nọa Phu Cứu Tinh nói.

“Nói giỡn gì đấy.” Cổ Phi nói.

“Anh không thu tôi tôi liền không đứng dậy!” Nọa Phu Cứu Tinh nằm trên mặt đất không đứng dậy, còn lăn tới lăn lui.

Thời đại thật tiến bộ! Cổ Phi thở dài, trước đây cầu người bá sư là qủy thẳng không dậy nổi, hiện tại là thế kỷ mới, quý lạy lễ không thịnh hành, liền sửa thành nằm trên mặt đất khóc lóc om sòm lẫn lộn, từ ngữ không thay đổi, đồng dạng là Anh không thu tôi tôi liền không đứng dậy”.

“Thu tôi đi! Thu tôi đi!” Nọa Phu Cứu Tinh một bên nhập tâm lẫn lộn một bên kêu gào, đột nhiên ngẩng đầu liếc một cái, Cổ Phi đã sớm đi mất.

Nọa Phu Cứu Tinh đứng dậy, nắm tay thật chắc: “Tôi nhất định phải bá sư học công phu, bởi vì, có công phu, người không nhu nhược!”

Lúc này Cổ Phi sớm đã đi ra ngoài hai con phố. Nọa Phu Cứu Tinh người này đối công phu có nhiệt tình rất hiếm gặp, bất quá hắn đầu óc có vấn đề, Cổ Phi thở dài. Cùng hắn lưu lại kia thể nào cũng mất mặt xấu hổ, mình vẫn sớm biến mất mới tốt.

Hỏi mấy người ven đường, Cổ Phi cuối cùng đi tới đại lộ thứ tư thành Nguyệt Dạ. Gian phòng chỗ tuyên bố nhiệm vụ truy nã rất lớn, mà đối với thành Nguyệt Dạ một thành trấn có nhiệt độ PK cực cao mà nói, nơi này náo nhiệt phi thường. Hơn nữa nhiều người chơi tập hợp thể này, chờ mong kẻ thù của mình lên trên bảng, như vậy liền có thể hoàn toàn dễ dàng đi báo thù.

Mọi người một bên chờ đợi, một bên đối với 27149 còn ở đầu bảng tán thán không thôi. Mặc dù đã xóa 5 điểm, nhưng trước mắt trong toàn bộ trò chơi không có ai giá trị PK hai đơn vị, Cổ Phi 10 điểm giá trị PK nguyên đồ trạng nguyên. Cổ Phi thấp phần lo lắng xung quanh ai rảnh rồi đem nhiệm vụ kia lãnh, hoàn hảo loại chuyện bất hạnh này không có phát sinh.

Kiểm tra bảng truy nã, ấn chọn trong thành. Thành Nguyệt Dạ, người chơi ở đầu bảng giá trị PK là 4, số hiệu 29527, Cổ Phi không chút do dự lãnh lấy.

Hệ thống lập tức báo cho Cổ Phi nhiệm vụ truy nã chú ý hạng mục công việc.

Nhiệm vụ này một lần chỉ có thể lãnh lấy một mục tiêu, nhiệm vụ không thể thủ tiêu, đợi mục tiêu giá trị PK trở lại 0 hoặc là bị những người khác tập nã quy án, nhiệm vụ tự động phán định thất bại.

Cổ Phi rời khỏi nơi tuyên bố nhiệm vụ, không lâu, tọa độ 29527 bị hệ thống lấy hình thức tuyên bố tin tức cấp cho Cổ Phi.

Cổ Phi lấy lại tinh thần, hướng tọa độ chạy đi.

Căn cứ phương vị di động và tọa độ biến ảo, Cổ Phi phán đoán cái tọa độ này là ở trong thành. Năm phút trôi qua, tọa độ lại một lần nữa phát ra, Cổ Phi lòi ra nhìn một cái, thất kinh. Cùng lần trước so sánh, tọa độ người này căn bản không thay đổi, chứng minh hắn ta năm phút cũng đều đứng ở cùng một địa phương.

Thật là quá kiêu ngạo. Cổ Phi nghĩ, mình vì tẩy giá trị PK phải chạy trốn, người ta thật tốt, không ngờ ngồi xổm một địa phương bất động, hắn không sợ bị người khác truy sát sao?

Cổ Phi trong lòng kỳ quái, hoài nghi là có cái bẫy gì, nghĩ, khoảng cách so với tọa độ càng ngày càng gần, hướng phía trước chợt ngấm, đó là một quán rượu.

“Còn ở tửu quán uống rượu? Hay là ở bên trong có bẫy rập gì?” Cổ Phi xoay chuyển hai vòng quanh tửu quán, chậm chạp không đi vào.

Mất thấy không ít người chơi ra vào dường như không việc gì, Cổ Phi lại nghĩ ngợi, mình có thể thấy được mã số 29527, nhưng đối phương lại không biết mình lãnh nhiệm vụ truy nã hắn, nếu nói bố trí bẫy rập hẳn là không thành lập.

Nghĩ như vậy, Cổ Phi cũng cất bước vào quán rượu. Hệ thống mở tửu quán là ở đại sảnh bày một bàn lại một bàn nhỏ, Cổ Phi liếc một cái thấy được 29527 ngồi ở một bàn cùng người xung quanh uống rượu, chuyện trò vui vẻ. Mà người chơi ra ra vào vào nhiều nhất liền là hướng này quét mắt liếc một cái, cũng không biết bọn họ có biết đây chính là tên đứng đầu bảng tội phạm truy nã thành Nguyệt Dạ, nói chung là không có người để ý tới.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Cổ Phi đầu óc nhất thời không đủ dùng, đi tới quầy bar trước, hỏi hệ thống NPC muốn một chén rượu. Sau khi uống một ngụm nhìn lại, người nọ còn ở kia cùng người trò chuyện, mình cứ ly cách hẳn đã chẳng quá hai mét, vờn cánh tay một đao liền trăm đến.

“Kệ nó!” Cổ Phi trong lòng quyết tâm, mặc dù cảm thấy có chút kỳ quặc, nhưng vì rửa sạch một thân giá trị PK của mình, liền long đàm hồ huyết gì cũng muốn xông vào.

Cổ Phi bước một bước xa phi thân tiến lên, trong tay Viêm Chi Tây Lễ ra sức vung ra, 29527 tại chỗ bị bỏ ngã lật trên đất. Xung quanh người chơi một phiến ồ lên. 29527 dựa vào ghế lật trên mặt đất, không có chút cử động nào để phản kháng, chỉ là khuôn mặt ngạc nhiên nhìn về Cổ Phi.

Nhìn gì chứ? Tại đây ngồi chờ người chém, còn không có chuẩn bị tâm lý sao? Cổ Phi trong lòng kỳ quái, nhưng trên tay không có dừng, tiến lên lập tức thêm hai đao, một bên gọi: “29527, là ngươi không sai nha!”

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 73: Mạo danh thế thân

29527 không kịp trả lời, cũng không ngờ hôm nay hẳn xui xẻo như thế, Viêm Chi Tây Lễ hỏa pháp chỉ có 30% mà ba đường kiếm xuất liên tục, thiêu đốt cực nóng, khuôn mặt tên kia đầy vẻ không hiểu biến mất. Trong ánh sáng bạch quang, truyền ra một tiếng “quang”, đây là tín hiệu đối phương bị chuyển nhập ngục giam. Bị người lãnh nhiệm vụ truy nã đánh chết, người chơi tử vong trực tiếp tống vào ngục giam của hệ thống, sẽ không nhận được trừng phạt tử vong bình thường.

Do không tự thú, đồng dạng được hiểu như chống lại lệnh truy bắt, tội gia tăng một bậc, bởi vậy dưới tình huống này thời gian ngồi tù so với thời gian ngồi tù do tự thú là không giống nhau. Ngồi tù do tự thú, mỗi tiếng đồng hồ tầy một điểm giá trị PK, so với lang thang bên ngoài nhanh hơn. Mà bị người chơi truy bắt rồi ngồi tù, là hai tiếng đồng hồ tầy một điểm giá trị PK, cùng với việc chạy rong ở ngoài là thời gian giống nhau, nhưng mất đi tự do, phi thường tội nghiệp.

Tình huống của 29527, là bốn điểm giá trị PK, yêu cầu ngồi tù tám tiếng đồng hồ, không có nhận phải trừng phạt chết mất cấp là điều duy nhất hẳn có thể đạt được an ủi.

Cổ Phi lúc này cũng đã nghe được hệ thống nhắc nhở: nhiệm vụ truy nã 29527 hoàn thành, người chơi có thể đi chỗ phát hành nhiệm vụ lãnh lấy khen thưởng. Cổ Phi thờ phào nhẹ nhõm, khuôn mặt tên kia đầy vẻ nghi hoặc, làm cho lúc Cổ Phi chém một đao cuối cùng có chút tay run, hoài nghi chính mình có phải hay không chém sai người. Giờ có nhắc nhở hệ thống, cuối cùng cũng yên lòng.

Thu hồi Viêm Chi Tây Lễ, vỗ vỗ tay, Cổ Phi hướng quầy bar đi đến, chỗ đó chính mình muốn rượu mới uống một ngụm, Cổ Phi chuẩn bị uống xong lại đi lãnh khen thưởng.

Mọi người ở mấy bàn xung quanh 29527 kinh ngạc nhìn về Cổ Phi, Cổ Phi hướng mọi người mỉm cười gật đầu ý bảo đi tới quầy bar trước, cầm chén rượu, uống một ngụm. Quay lại chợt ngẩng, thấy toàn bộ mọi người còn đang nhìn hẳn, Cổ Phi nghĩ thầm lẽ nào vừa rồi cử động của hẳn quá anh tuấn? Tâm nghĩ như thế, hẳn lại hướng mọi người nâng chén, tỏ ra lễ độ.

“Quang” một tiếng động vang lên, một bàn rượu bị người đá lật lên. Người chơi ở mấy bàn kia dường như ở trong mộng mới tỉnh, trên mặt vô cùng kinh ngạc đã đổi thành vẻ tức giận, tức giận chỉ thẳng Cổ Phi. Xung quanh mấy bàn khác người chơi rõ ràng đối với việc PK ở thành Nguyệt Dạ đã trở thành loại động vật đặc thù có khứu giác nhạy cảm, đã cảm giác được bầu không khí không đúng, dồn dập đứng dậy chuẩn bị rời khỏi tửu quán.

“Này, Khang Sur Phụ, là anh nha! Anh cũng ở đây!” Cổ Phi mất sắc, thấy được một người, lập tức tiến lên chiêu hô.

Khang Sur Phụ mặt như đất sặc, vội vàng nói: “Tôi là ai cơ, tôi không nhận ra cậu.”

“Tôi không phải người vừa rồi anh gặp sao?” Cổ Phi vừa nói vừa hướng Khang Sur Phụ bước nhanh đi đến, đao mắt đã đến cạnh hẳn, vỗ bờ vai của hẳn: “Còn đứng góc làm gì, chạy mau!”

“Đại ca cậu hại chết tôi rồi.” Khang Sur Phụ một bên khóc một bên hướng bên ngoài chạy, kết quả Cổ Phi tốc độ so với hẳn còn nhanh hơn, giành trước một bước ra cửa.

“Moá, tên kia chạy!” Bọn người trong quán rượu lúc này ở trong mộng mới tỉnh trợn mắt nhìn, kêu to hướng bên ngoài quán rượu phóng đi.

Cổ Phi sớm đã đi trước mấy mét, sau lưng còn có Khang Sur Phụ. Phía sau một đám người từ quán rượu lao ra, liếc một cái thấy được bên này, hô to: “Ồ bên kia, hai người, một cái cũng đừng để chạy.”

Khang Sur Phụ vừa nghe lời này vừa khóc, hướng về phía Cổ Phi gào: “Cậu làm chi mà gọi tôi! Giả vờ không phát hiện ra tôi là tốt rồi!”

Cổ Phi rất xin lỗi: “Thật ngại, tôi vì chuyển dời sự chú ý của bọn chúng.”

“Bọn chúng là ai?” Cổ Phi một bên quay đầu một bên hỏi, nhóm người của tên kia tốc độ tựa hồ không được tốt, rõ ràng không đuổi kịp Cổ Phi cùng Khang Sur Phụ.

“Bọn chúng là nghiệp đoàn Tiền Trần lớn nhất thành Nguyệt Dạ, người cậu giết gọi Ngân Nguyệt – hội trưởng nghiệp đoàn đây...” Khang Sur Phụ vô cùng đau đớn giới thiệu, cuối cùng vẫn quên không được oán giận: “Thật tốt mà, cậu chém hẳn làm cái gì?!”

“Tôi làm nhiệm vụ truy nã...” Cổ Phi nói.

“Nhiệm vụ truy nã nhiều người như vậy, cậu vì sao hết lần này tới lần khác lại lãnh hẳn!!!”

“Hẳn giá trị PK 4 điểm, nhiều nhất...” Cổ Phi nói.

“Cũng không thể trách cậu...” Khang Sur Phụ vừa chạy vừa thờ dãi, “Nhiệm vụ này không thấy danh tự, cậu lại từ vùng khác đến, không nhận ra Ngân Nguyệt. Cậu cho rằng tại sao trên lưng hẳn nhiều giá trị PK như vậy còn dám ngồi kia uống rượu? Không phải là bởi vì những người khác lãnh nhiệm vụ này, tiến vào thấy được là hẳn, cũng được xăm xịt mặt mũi trở về sao? Làm nhiệm vụ truy nã được kinh nghiệm và tiền có bao nhiêu đâu? Trái lại đắc tội nghiệp đoàn Tiền Trần, tại thành Nguyệt Dạ còn sống được sao?”

“A a... Thì ra là thế...” Cổ Phi bình thường trở lại, khó trách tên kia khi chết vẫn trung ra khuôn mặt mờ mịt như vậy. Cổ Phi ngược lại không phải không có hoài nghi qua nguyên nhân ở phương diện này, chỉ là hẳn đừng cảm hướng tới đối tượng bình thường không thể phát động khiếu chiến.

“Lại chưa nói tới, cậu chém thì chém, chém xong cũng nhanh chạy đi! Còn uống rượu, còn gọi tôi, tôi bị cậu hại chết, cậu nói tôi thế nào sống đây!” Khang Sur Phụ vừa khóc vừa oán trách.

“Không có việc gì, qua hai ngày nữa anh theo tôi đi thành Vân Đoan, lẽ nào bọn chúng còn có thể truy sát xuyên thành.” Cổ Phi nói.

“Kia không chắc được...” Khang Sur Phụ nói.

“Tôi dựa vào, có thể sao?” Cổ Phi cả kinh.

“Bang này là PK cuồng, nhân tâm chúng ta không thể thấu hiểu, một ngày chi lo sầu không có gì để viện cớ PK, hiện tại nếu truy sát xuyên thành, không chừng bọn chúng lại cảm thấy rất khốc.” Khang Sur Phụ nói.

“Khốc cái rắm, đã bị chúng ta bỏ xa.” Cổ Phi lần nữa nhìn lại, đã không có người nào đi theo.

Khang Sur Phụ là đạo tặc, Cổ Phi là pháp sư toàn bộ nhanh nhẹn, hai người tốc độ đều không chậm, một đám người kia lý hiển nhiên không có loại cực đoan nhanh nhẹn này, vô lực với việc đuổi hai người.

“Cái này làm sao bây giờ, nói không chừng chúng ta đã bị bao vây.” Khang Sur Phụ nói.

“Tôi chỉ cho anh. Anh đổi một thân y phục, sau đó che mặt, bọn chúng không phải là nhận không ra anh rồi?” Cổ Phi vừa nói, một bên bịt kín mặt, lần nữa mặc vào Nguyệt Dạ Linh Bào.

“Che mặt? Đây có quá nổi bật không?” Khang Sur Phụ nói.

“Sẽ không, hôm nay rất nhiều người chơi thành Nguyệt Dạ cũng che mặt.” Cổ Phi nói. Hẳn không nói bang che mặt kia cũng là muốn chém mình. Cổ Phi hơi buồn bã, thái độ làm người của hẳn cỡ nào khiêm nhường, thế nào toàn gặp bị người ta chém đây? Khó được vì dân trừ hại giết cái tên PK cuồng, kết quả còn làm cho mình thêm phiền phức. Đương nhiên, so sánh với hẳn, người nọ giá trị PK chỉ là cái tiểu cuồng.

Khang Sur Phụ nghe theo làm, đảo mắt khắp nơi rình coi rồi nói: “Tốt, chúng ta nhanh rời khỏi thành Nguyệt Dạ, hồi thành Vân Đoan của cậu đi!”

“Không được!” Cổ Phi tuyệt đối cự tuyệt.

“Vì sao?”

Cổ Phi đành phải thẳng thắn: “Trên thân tôi cũng có giá trị PK, hồi thành Vân Đoan phải nói là phiền chết được. Tôi đến thành Nguyệt Dạ là tị nạn đến.”

Khang Sur Phụ che mặt nên không nhìn được biểu cảm, chỉ thấy hẳn liên tục thối lui mấy bước, thất thanh nói: “Thì ra cậu cũng là tên PK cuồng. Vua giết người ở Thành Vân Đoan sẽ không phải là cậu đi!”

“Chỗ nào! Tôi chỉ có một chút giá trị PK.” Cổ Phi trái lương tâm nói dối, hẳn cảm thấy Khang Sur Phụ đối với việc PK tựa hồ có chút dị ứng quá mức. Suy đoán rằng hẳn từng chịu thiệt không ít, hiện tại rõ ràng có chút chim sợ cành cong.

“Nếu như vậy, tôi tự mình đi thành Vân Đoan trước, xuyên qua Ô Long sơn mạch là được thật không?” Khang Sur Phụ nói.

“Ừm, anh đi đi!” Cổ Phi gật đầu.

“Cậu cẩn thận nhé! Có cơ hội ở thành Vân Đoan gặp lại...” Khang Sur Phụ khẩu khí phảng phất như hẳn sẽ không gặp lại Cổ Phi, nói xong lời này, xoay

người biến mất trên đường phố.

“Còn Tiềm Hành nữa! Vậy còn che mặt với đối trang bị làm gì, trực tiếp Tiềm Hành là xong, người này thật quá cẩn thận rồi.” Cổ Phi nghĩ, cũng xoay người đi, mục đích của hắn là đại lộ thứ tư, chỗ phát hành nhiệm vụ truy nã, hắn vừa mới giết chết một tên, khen thưởng còn không có lãnh đâu!

Bước nhanh hướng chỗ phát hành nhiệm vụ đi đến, ven đường gặp phải người chơi đều đối với tạo hình của Cổ Phi gửi tới bao nhiêu ánh mắt không hiểu.

“Độc Thủ dong binh đoàn.” Cổ Phi đối những người chơi không hiểu này giải thích.

Nhưng mọi người vẫn như cũ là không hiểu ra sao. Chẳng qua một đường Cổ Phi đã nói không ít câu này. Hắn thậm chí có chút vì Độc Thủ dong binh đoàn lo lắng. Tin tưởng về sau ở thành Nguyệt Dạ có người che mặt làm ra đại sự gì, Độc Thủ dong binh đoàn trở thành đối tượng đầu tiên mọi người hoài nghi.

Ở phía trước chỗ tuyên bố nhiệm vụ, Cổ Phi đứng ở đầu đường phố vừa mới thò đầu ra, lập tức lại rút trở về. Hắn thấy được mấy cái khuôn mặt quen mặt, tựa hồ là mấy cái trước đó tại quán rượu thấy qua, vài người sát khí đằng đằng ngồi xổm ở cửa vào chỗ tuyên bố nhiệm vụ, thường thức vũ khí trong tay.

Xem ra bọn chúng đã biết Cổ Phi lãnh lấy nhiệm vụ truy nã chém hội trưởng bọn chúng, càng biết nhiệm vụ hoàn thành nhận khen thưởng còn phải trở về nơi này một chuyến, cho nên mới ở chỗ này ôm cây đợi thỏ. Cổ Phi có chút không hiểu, nếu như vậy, bọn chúng vì sao không trốn trong phòng, mà muốn ở bên ngoài thể hiện rõ ý đồ? Đừng nói là người chơi thành Nguyệt Dạ phổ biến có chỉ số thông minh lệch thấp?

Nếu chỉ số thông minh thấp, khó tránh khỏi sẽ thích dùng võ lực giải quyết vấn đề, chẳng hạn như động vật đại đa số đều như thế, ngược lại cùng thành Nguyệt Dạ bầu không khí có mấy phần giống nhau. Nếu đây liên quan chỉ số thông minh, Cổ Phi cảm thấy mình một thân trang phục ngênh ngang đi tới cũng sẽ không khiến cho bọn hắn sinh lòng nghi ngờ.

Nghĩ thế, Cổ Phi đi ra ngõ, hướng chỗ phát hành nhiệm vụ đi đến.

Che mặt tạo hình lập tức khiến cho nhiều người chú ý.

“Độc Thủ dong binh đoàn.” Cổ Phi nhìn người ta mà nói.

“Độc Thủ dong binh đoàn.” Lúc đi tới cửa vào gian phòng tuyên bố nhiệm vụ, Cổ Phi đặc biệt nói với người của nghiệp đoàn Tiền Trần.

“Cút!” Người nọ không nhận được quát Cổ Phi.

Từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên bị người quát còn cảm thấy như mở cò trong bụng, Cổ Phi vui tươi hơn hớn vào chỗ phát nhiệm vụ, trước tiên lãnh lấy khen thưởng, hệ thống gợi ý giá trị PK đã bị tẩy đi bốn điểm. Tiếp theo lại lãnh lấy nhiệm vụ mới, đáng tiếc đã không còn 29527 như vậy tích lũy nhiều điểm. Người chơi còn lại bị truy nã tất cả đều là giá trị PK chỉ có 1 điểm, người chơi xung quanh làm nhiệm vụ truy nã đều phát ra thanh âm bị thương một phiên, đối với thành trấn có bầu không khí PK thịnh hành, giá trị PK ngược lại bảo thủ như thế, tất cả mọi người cảm thấy quá mất mặt.

Cổ Phi tùy ý chọn một người, đi tới sau toàn bộ mọi người, rồi thay lại trường bào pháp sư tân thủ, tiếp theo ra khỏi chỗ tuyên bố nhiệm vụ, lại nói với người đang nghịch đao kia: “Tôi là Độc Thủ dong binh đoàn.”

“Móa!” Người nọ tóm đao nhảy dựng lên, “Mày có thôi không!”

“Lão đại các người là tôi chém.” Cổ Phi nói rành mạch từng chữ, sau đó xoay người liền chạy.

“Móa nó, tên kia, đừng để hắn chạy!” Người nọ điên cuồng gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 74: Kết cục của lắm miệng

Cổ Phi sai, hắn thực sự sai.

Khi hắn thấy được tên kia một tiếng bạo gào, tiếp theo từ bốn phía góc đường giống núi lửa bộc phát xuất hiện vô số người chơi, Cổ Phi đã hiểu mình cười nhạo chỉ số thông minh đối thủ là cỡ nào vô tri.

Đối phương mấy cái ngày ra một dạng lớn mã kim mã đứng ở ngoài cửa, là để cho Cổ Phi thả lỏng cảnh giác. Thử nghĩ, nếu như không có thấy được sắp đặt ngu dân như vậy, Cổ Phi khả năng còn có thể cẩn thận đề phòng. Nếu không dám vào nhà không cần gấp, tìm bằng hữu đi xem bên trong có người nghiệp đoàn Tiền Trần hay không, dù sao vẫn là có thể.

Đối phương lo lắng phát sinh loại tình huống này, cho nên đơn giản để lại mấy cái người hình tượng tựa như kẻ ngu si tại cửa vào đứng ngây ra, còn sắp đặt mai phục chân chính từ một nơi bí mật gần đây. Thấy được loại trắng trợn chờ đợi này, đại bộ phận lòng người đều sẽ thà lòng cảnh giác, đều sẽ vô ý thức cảm thấy hết thảy đều nắm chắc trong tay, mình chỉ cần nghĩ ra biện pháp đối phó là rất dễ dàng.

Cố Phi cũng có suy nghĩ như vậy, đây là điều hẳn phán đoán sai lầm điểm thứ nhất.

Mà càng sai lầm hơn ở điểm thứ hai, đã đối trang bị, che mặt và Cố Phi vốn không phải lắm miệng. Có lẽ đối phương có thể đối với Cố Phi che mặt có lòng nghi ngờ, thế nhưng, lúc còn chưa xác định thân phận Cố Phi, bọn chúng sẽ không tùy ý bại lộ mai phục, đầu sao bọn chúng không thể để cho mục tiêu có khả năng ở bên cạnh dòm ngó nhìn ra kẻ hở. Cho nên, bọn chúng nhiều lắm sẽ có một hai vị thăm dò tính tiếp xúc Cố Phi một chút, nhưng điều này đã đủ khiến Cố Phi cảnh giác. Đây vốn là điều thiếu sót trong sự sắp đặt bọn chúng.

Kết quả, không đợi người ta thăm dò, Cố Phi đã tự báo ra thân phận. Điều còn do dự sao? Người được bố trí của đối phương lập tức thu lưới đã giăng, con cá Cố Phi triệt để mắc câu.

Đối phương rất nghiêm túc cùng Cố Phi đánh một cuộc chiến tâm lý, mà Cố Phi, miệt thị đối thủ, tâm đùa vui quá nặng, kết quả chỉ có thể ăn thiệt thòi lớn.

Cố Phi đã bị tầng lớp bao vây, tình thế cực bất lợi. Thế nhưng, không đến cuối tuyệt không bỏ cuộc cũng là phong cách của Cố Phi. Xem ra bởi vì thời gian cấp bách, hoặc là cảm thấy hẳn chỉ là độc thân một người, nhân số đối phương tính ra là chẳng hề nhiều, so với ở thành Vân Đoàn lọt vào tình thế gần vạn người truy đuổi, tràng diện này đối với Cố Phi mà nói coi như có thể tiếp thu.

Vì phòng ngừa đối phương sẽ có thêm viện binh, Cố Phi nắm chặt thời gian giành ra tay trước. Tay thò vào trong túi, móc ra Âm Dạ Lưu Quang Kiếm.

Bởi nguyên nhân kiểm hệ số, Cố Phi không thể phát huy toàn bộ lực công kích của Âm Dạ Lưu Quang Kiếm. Hẳn có khả năng phát huy ra thương tổn bao nhiêu, này còn cần tính toán chính xác thêm một hồi. Cố Phi nhớ lại cảm nhận của mình, ước chừng đại khái được một nửa. So sánh với phụ pháp công kích của Viêm Chi Tây Lễ thương tổn tính ra là thấp hơn một chút. Nhưng lúc này, đối mặt loại tình thế quần công, Cố Phi cần dùng Âm Dạ Lưu Quang Kiếm có thương tổn ổn định, cho dù là công kích hơi thấp. Lúc có lúc không 30% xác suất, vào lúc này đích thực là muốn chết. Hơn nữa bỏ qua phụ pháp thương tổn của Viêm Chi Tây Lễ, lực công kích của nó không bằng một nửa Âm Dạ Lưu Quang Kiếm.

Phi thân nhảy xuống vài bậc bậc thang trước cửa lớn phòng tuyên bố nhiệm vụ, Cố Phi vung tay một kiếm.

Một trong những tuyệt kỹ của Cố gia kiếm pháp: Thiên Biến Vạn Hoán.

Từ góc độ của Cố Phi, hẳn rất không thích danh tự chiêu này. Chiêu thức dùng thành ngữ mệnh danh tuy đẹp, nhưng chiêu này cũng chỉ là một chiêu đẹp mắt không có mấy lực sát thương.

Nhưng trên thực tế, chiêu này là kiếm pháp rất cổ xưa, Thiên Biến Vạn Toán cũng từ cách nói nguyên thủy nhất, cơ bản có nghĩa là xuyên qua hiện tượng nhìn thấu bản chất. Bởi vậy có thể lý giải, một chiêu này, chỉ là một động tác võ thuật đẹp mắt.

Chỉ trong khoảnh khắc xuất ra vài kiếm, công kích đông đảo mục tiêu, ở trong có hư có thực, đâm hư, hơi xuất ra liền thu, chỉ là chế tạo hành động giả dối, đâm thực mới là một kiếm hung hăng cắm qua. Nếu như chiêu đâm thực, yêu cầu khí lực cần phải nhiều, ám sát cự ly xa như vậy, muốn trong khoảng khắc đâm địch nhiều nhất là việc không có thực. Cho nên một chiêu này, hư kiếm càng nhiều, có thể đâm mục tiêu lại càng nhiều. Lấy thân thủ của Cố Phi trong hiện thực, chỉ một kiếm lấy thực, còn lại toàn bộ hư kiếm, ở thời gian quy định có thể đâm ra mười hai kiếm.

Mà lúc này, biết trò chơi hạn chế, Cố Phi ước định mình ra tay, nhiều lắm đâm ra sáu kiếm. Chỉ bất quá, biến đổi sơ sơ một chút, một chiêu kiếm thực đều không ra, trái lại thì có thể đâm thêm hai kiếm.

Cố Phi nghĩ đến chủ ý này, trong chốc lát liền xuất tám kiếm, chỉ thẳng tám mục tiêu, kiếm quang soàn soạt. Chiêu này chân chính là công phu thay đổi thất thường có thể lừa dối mọi người, người thường không thể phân biệt đâu thật đâu giả.

Trong chốc lát, tám người trở thành mục tiêu Cố Phi chỉ định đều cho rằng kiếm sắp đâm tới mình, cuống quýt vung vũ khí trong tay lên đỡ. Có lẽ bọn họ đều nghe nói, người nọ chỉ xài ba kiếm liền giết chết lão đại, tuyệt đối không được phép coi thường. Đương nhiên, bọn chúng không biết lão đại bọn chúng là ăn phải ba lần 30% cơ suất phụ pháp.

Cố Phi nhìn thấy phản ứng của mọi người thì thập phần thỏa mãn. Không hổ là thành trấn thịnh hành PK, người chơi có tố chất cao. Biết chặn công kích. Nếu đổi lại là thành Vân Đoàn, một nửa đều si ngốc vung lòng ngực chịu đựng một kiếm này, sau đó dùng vũ khí trong tay tiếp tục tấn công Cố Phi.

Một kiếm rồi một kiếm, tám kiếm nhanh chóng thoái lui, hiệu quả khả quan, Cố Phi thuận thế bước vào chỗ sơ hở trong đám người, dương tay lại ra một chiêu.

Lần này, Cố Phi công kích sáu mục tiêu.

Chỉ dựa vào động tác võ thuật đẹp mắt lừa dối, khó tránh khỏi sẽ bị người nhìn thấu. Cố Phi đã không dám lại coi thường chỉ số thông minh người ta. Lần này trong sáu kiếm, ẩn dấu một kiếm hàng thật giá thật, về phần mục tiêu, đương nhiên là Cố Phi yêu thích nhất – đạo tặc.

Kỳ thực sinh mạng pháp sư so với đạo tặc còn thấp hơn, nhưng kẻ thứ nhất xông lên gần người tuyệt đối không phải chức nghiệp pháp sư, dựa theo nguyên tắc gần thân, mục tiêu chỉ có thể là đạo tặc bạc nhược nhất.

Năm kiếm hư chiêu xuất ra, mục tiêu thứ sáu chỉ thẳng cái đạo tặc.

Đạo tặc rất nhanh nhẹn vùng chui thủ đến chặn, Cổ Phi lãnh đạm cười nhẹ, rất tiện tay biến hóa, mũi kiếm run qua chui phong, chọc đến đối phương trán.

Đạo tặc kêu to một tiếng, đầu sao trên trán bị người cầm gươm đó chọc một chút như vậy là một sự tình rất khủng bố.

Cổ Phi mũi kiếm vừa chuyển, lần thứ ba sử dụng chiêu này. Vừa rồi là xuất kiếm nghịch kim đồng hồ, lần này thì thay đổi phương hướng, mà kiếm thứ nhất là thực chiêu, mà mục tiêu, lại là cái đạo tặc tội nghiệp kia.

Tại hai lượt Âm Dạ Lưu Quang Kiếm quét qua, phát huy uy lực có thể lớn nhất, đạo tặc tại chỗ đi đời nhà ma. Cổ Phi giá trị PK hiển nhiên gia tăng 1 điểm, nhưng đây cũng là chuyện hán tính toán. Thử nghĩ mình nếu như bày một thân động tác võ thuật đẹp mắt, nửa ngày không đá thương người, cũng không chết người, mấy lần qua đi, còn làm sao có thể tạo thành chấn nhiếp. Đợi đến những người chơi này phát hiện Cổ Phi kiếm không có uy lực, hiển nhiên dừng cảm hướng về phía trước, đến lúc đó một hàng ồ bỏ nhào đến, trừ khi biến thành siêu nhân hoặc là người nhện thì mới có thể thoát thân.

Dùng vũ lực chấn nhiếp đã hoàn thành tốt trong dự định, công kích cũng không thể thả lỏng. Thừa dịp một vòng người vừa mới bị bức lui, mũi kiếm Cổ Phi quét qua một vòng, mũi kiếm tạo ra vòng gió cuốn bụi mù trên đất 360 độ quanh người.

“Đây là vòng kiếm của ta, người bước vào, chết!” Thời điểm máu chót, không giả bộ một chút cũng không được. Cổ Phi thầm nghĩ.

Quân địch quả nhiên lại chấn động một chút, nhìn chăm chăm kiếm Cổ Phi không dám có cử động khác thường, vừa rồi hai kiếm chọc chết một đạo tặc mọi người đều thu vào trong mắt. Tuy đạo tặc máu mỏng, nhưng người ta cũng không có xài kỹ năng! Dùng kiếm chọc chết người dễ dàng, tên này rốt cuộc chức nghiệp gì? Xung quanh một đám người điên cuồng giám định thuật, liên cái rầm đều không giám định ra.

Cổ Phi lúc này cũng cảm thấy đáng lòng! Đối phương tạm thời không tiến, nhưng chỉ là bị mình ra tay chấn trụ. Hiện tại lấy hấn là tâm, làm thành một cái vòng tròn hoàn mỹ, vòng tròn này diện tích còn rất lớn, muốn giết ra trùng vây, là không khả năng. Đối phương lại nhất thời không có phản ứng, một hồi điều động cung tiễn thủ cùng pháp sư tìm địa điểm cao phát động không chiến, như vậy chỉ có thể triệt để xong đời.

Thế nào mới có thể ra khỏi vòng vây! Cổ Phi đánh giá người chơi muôn màu vây quanh chính mình. Mặc dù không ai tiến lên khiêu chiến, nhưng đối phương trong lòng cũng không hoảng, nhiều người như vậy bao vây, hoảng cái gì? Cổ Phi không thể nào đem tất cả mọi người giết, chuyện này tất cả mọi người đều hiểu được. Chỉ là! Ai cũng không muốn tùy tiện xuất kích. Trong lúc hỗn chiến nếu Cổ Phi mặc kệ hết thảy, liều mạng đến cả chết lưới rách, hấn công kích, đem theo vài người đồng quy vu tận vẫn là có thể. Ai cũng đều không muốn trở thành vật hi sinh, vì vậy tất cả mọi người chờ mong biện pháp ổn thỏa xuất hiện.

“Cung tiễn thủ, pháp sư!” Có người bắt đầu hô.

Cổ Phi vừa nghe liền biết không thể chờ thêm, không có biện pháp, chỉ đành đánh cuộc một keo. Một tiếng quát chói tai, kiếm hoa lại dương dương tự đắc tán ra, nhưng lần này mục tiêu thực của kiếm, chỉ hướng về phía một cái chiến sĩ.

Nhưng lần này chiêu thức tựa hồ có chút độ khó, chiến sĩ vùng cự kiếm đến chặn, Cổ Phi đã không kịp làm ra biến hóa. Hai kiếm chạm vào nhau, lòng bàn tay Cổ Phi đều tê dại, chiến sĩ nhìn thấy đã bị mình ngăn trở, tinh thần cũng tỉnh táo, vùng tay một kiếm bỏ tới.

Cổ Phi cắn răng đem hoành kiếm ngăn trở, tiếp một kiếm này, nước mắt Cổ Phi đều bị toàn bộ chấn ra. Lòng thiệt chua xót, lại ủy khuất, lực lượng chênh lệch quá lớn, lại nhìn thấy tên đại lực chiến sĩ, gầy tong gầy teo.

Cổ Phi bị một kiếm này đẩy lui mấy bước, tay cũng không nhàn rồi, thuận thế liền thôi lui hướng quay người ra ngoài. Chiêu này cũng có cái danh tự, gọi Ảnh Nghịch, là chiêu chuyên môn đánh lên sau lưng địch nhân.

Người chơi sau lưng làm sao phòng được một chiêu xảo diệu như thế, bị cảm vừa vặn một kiếm. Chợt nhìn thanh HP đã hạ xuống một nửa, dọa đến hồn bay phách lạc. Thân thể Cổ Phi cũng thuận thế xoay chuyển qua, tay kia không biết gì lúc lại đào bả đao, túi đầu liền bỏ xuống.

Người chơi kinh ra một thân mồ hôi, đưa tay đi chặn một đao hạ xuống, kết quả không ngờ Cổ Phi đem cánh tay trao vừa vặn, cản lại.

Cổ Phi lúc này một tay kia kiếm đã thu hồi đến, tiếp theo liền muốn gọt đến. Kiếm này lực công kích người chơi đã tự thân lĩnh hội qua, biết lại tiếp một chiêu là chết chắc. Nhất thời hoảng loạn, không dám suy nghĩ nhiều, hai cánh tay ôm lấy, hét lớn một tiếng: “Nhà người cút đi!”

Cổ Phi vù một chút bị ném ra ngoài, tâm trạng cũng là thờ phào nhẹ nhõm.

Chính mình đợi được cái này, kỹ năng cấp 30 của cách đấu gia: Bảo Thân Đầu.

Tin tưởng đối phương đẳng cấp có 30, tin tưởng đối phương ở loại tình huống này nóng lòng tự cứu mình nên sẽ sử dụng “Bảo Thân Đầu”. Lần này Cổ Phi phán đoán cuối cùng cũng tính không có sai lầm.

Hiện tại đã là quãng ra vòng vây. Kế tiếp, đương nhiên chạy mau!

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 75: Bại lộ

Cổ Phi rơi xuống đất, bò lên, quay lại đảo mắt qua, thấy sau lưng đại đội nhân mã đã quay phương hướng sang mình. Cổ Phi không có ý tán thưởng, liều mạng chạy trốn. Sau lưng cung tiễn thủ, pháp sư các loại chức nghiệp viễn trình công kích bắt đầu phát uy, Cổ Phi không bị cản trở bởi làn mưa bom bão đạn, trừ cung tiễn thủ Thư Kích, cái khác hẳn chẳng hề e ngại.

Chẳng qua, Thư Kích chuẩn xác lúc này cũng chiếu cố Cổ Phi. Hắn chạy chính giữa, chẳng khác nào một vòng công kích bằng bắn tia mọi người tất cả đều chính xác bắn về phía đồng nhất vị trí.

Trắng trơn xạ kích, dẫn đến đội cận chiến phe mình không cách nào tiến hành truy kích, Thế Giới Song Song là không tồn tại trạng thái nếu chung tổ đội thì không thương tổn đến. Mấy người cận chiến lúc này nếu đuổi theo, chắc chắn trở thành mục tiêu của nhóm xạ kích hay nhóm hỏa lực. Hơn nữa, bọn chúng cho rằng đuổi theo là không cần thiết, Cổ Phi đã ăn một cái “Bảo Thân Đầu”, tất cả mọi người cảm thấy chỉ cần tùy tiện dính một tiễn hoặc là một cái pháp thuật liên có thể bị mất mạng, ai cũng không ngờ tới hắn có thể né tránh toàn bộ công kích không sót một cái.

“Người này phía sau có mắt sao?” Một tên cung tiễn thủ thấy được Cổ Phi không quay đầu lại, nhưng lần nữa làm ra động tác né tránh, nhện không được hỏi.

“Thế mà hắn cũng chạy thoát?” Mắt thấy Cổ Phi dần đi xa dần, tất cả mọi người là khó mà tin được. Nghiệp đoàn Tiền Trần ở thành Nguyệt Dạ thành lập đến nay, đã có thói quen kiêu ngạo ương ngạnh. Bình thường đi ở trên đường đi lung tung, ra ngoài luyện cấp bậc, ai thấy được người nghiệp đoàn Tiền Trần, đừng nói đoạt luyện công khu, chỉ đụng vào những người khác đều không dám.

Hôm nay cả một buổi, phải nói là có thể tính là làm bọn họ vô cùng ức chế. Để cho người ta ở trước mắt bao người chém hội trưởng, sau đó lại ở trước mắt bao người thoát thân, mặc dù thoát thân có điểm may mắn. Người Tiền Trần cũng không biết, cách đấu gia làm hắn vắng ra, đây cũng là trong tính toán của Cổ Phi.

“Có người giám định ra chức nghiệp cùng trang bị của hắn không?” Mắt thấy việc đuổi theo đối phương đã vô vọng, nghiệp đoàn Tiền Trần phó hội trưởng, chỉ huy lần này hành động Nhị đương gia Lam Dịch lên tiếng.

Lam Dịch là pháp sư, vừa rồi xen lẫn trong đội ngũ phía sau, vênh váo tự đắc hướng Cổ Phi xài hai cái Hòa Cầu Thuật, cho rằng có thể thoải mái làm Cổ Phi nổ thành bầm thây vạn mảnh, ai biết cuối cùng mắt thấy hòa cầu của hắn phóng ra một mực bay đến sau lưng Cổ Phi rồi tắt lửa.

“MN, gia tăng nhanh nhẹn nhiều như vậy làm gì.” Lam Dịch thấp giọng oán giận, vào tình huống không biết chức nghiệp đối phương, nghiên cứu phương thức thêm điểm là làm cách nào cũng không thể phán đoán ra. Lam Dịch lúc này âm thầm cảm thấy may mắn lúc đó một câu của hắn “Tất cả đừng nhúc nhích, để ta đến” không kịp nói ra khỏi miệng. Nếu không thì hắn có thể cực kỳ mất mặt.

“Không có, không có giám định ra.” Trong nghiệp đoàn, mấy cái cao thủ giám định nghe xong vấn đề phó hội trưởng đặt ra, từng cái báo cáo.

“Không giám định ra? Cậu giám định thuật không phải đã đầy cấp 10 sao?” Mấy cao thủ giám định cùng nhau nhìn về phía người có trình độ cao nhất trong bọn.

“Là không giám định ra đây! Khả năng hắn cũng đầy cấp 10 như tôi, nhưng độ thuần thực so với tôi cao hơn...” Cao thủ trong cao thủ nói.

“Tên này rốt cuộc là ai?” Lam Dịch hỏi.

“Hắn nói hắn là Độc Thủ dong binh đoàn.” Tên trước đó ngồi xổm ngoài môn nghịch đao, cùng Cổ Phi giao lưu một chút nói.

“Bang gốc tiểu tử kia?” Lam Dịch ngắt ra, hiển nhiên là không tin Độc Thủ dong binh đoàn có người lợi hại như vậy.

“Tên này cũng rất gốc.” Tên nghịch đao nói, “Trước khi đi còn đặc biệt chạy tới nói cho tôi biết hắn chém hội trưởng, nếu hắn không nói tôi thật không biết.”

“Quá cuồng vọng! Nhất định phải diệt hắn báo thù cho hội trưởng!” Mọi người dồn dập tỏ thái độ.

Lam Dịch nhìn tình cảnh quần chúng sục sôi, lúc này cực kỳ hăng hái chỉ huy. Đem thành viên nghiệp đoàn chia làm nhiều tiểu đội, hướng về mỗi góc của thành Nguyệt Dạ rà soát.

“Tìm ra người Độc Thủ dong binh đoàn!” Lam Dịch hạ lệnh.

“Nơi này còn lưu người sao?” Có người hỏi.

“Lưu rầm, nhiệm vụ cũng đều giao xong.” Lam Dịch nói. Lời này không thể nghi ngờ lại giúp Cổ Phi đại ân.

Thoát đi bao vây Cổ Phi cũng không có nhân rồi, tiện đường liền hướng tọa độ truy nã vừa vận xoát ra chạy đi. Người gặp may mắn, thật là cái gì cũng ngăn không được. Trước đó Cổ Phi xài Viêm Chi Tây Lễ đụng ba lần liên tiếp xảy ra 30% cơ suất, lúc bị bao vây lại thành công mượn địch nhân “Bảo Thân Đầu” thoát vây, một ngày vô cùng may mắn. Mà vận khí này hiển nhiên còn không có dùng hết, hướng về phía tọa độ vừa mới chạy hai con phố, liền

thấy một người đối diện hoang mang rối loạn chạy tới, Cổ Phi ngấm thấy không có mã số, không có quá đề ý. Nhưng ngay sau đó, lại gặp một người tay cầm cung tiễn từ một bên đường phố chuyển ra, hướng về phía người này đuổi theo.

Cổ Phi ngấm thấy thì lập tức mừng rỡ, định đầu người này có mã số, chính là mục tiêu mới của mình. Hắn vẫn không biết gì đang giặt sạch giá trị PK. Nếu như phải nói, chỉ có thể nói hắn vận khí phi thường không tốt mà đề Cổ Phi thấy trước.

Cổ Phi làm bộ đứng bên cạnh xem náo nhiệt, đợi lúc tên kia đuổi theo mục tiêu của mình xẹt qua người hắn, đột nhiên vô tâm vô phối mà đem chân hướng ra ngoài một nửa.

Người này phản ứng cũng nhanh, vội vàng nhảy lên muốn phóng qua, nhưng ai biết Cổ Phi vươn nửa chân cũng có hậu chiêu, đuổi theo chân hắn vừa nhắc, thật sự đá mu bàn chân đối phương một chút.

Người này rơi xuống đất không có ngã, nhưng tránh không thoát một trận lao đảo, Cổ Phi không nhân từ nương tay, đuổi kịp liền xuất ra một kiếm.

Bị người gần thân, số phận cung tiễn thủ cũng đã giống như nền tàn trong gió. Một tay xách cung một tay tóm tên hắn luống cuống tay chân không biết nên như thế nào chống đỡ, rất nhanh đệ nhị kiếm của Cổ Phi đánh tới, cung tiễn thủ nghĩ tránh, vẫn là chạy không thoát kiếm pháp biến hóa của Cổ Phi. Lại ăn một kiếm, vội vàng lui thân kéo ra cự ly, nhưng thật đáng tiếc cung tiễn thủ này tựa hồ không phải là toàn bộ nhanh nhẹn, phương diện tốc độ cùng Cổ Phi so ra, ở cự ly ngắn hoàn toàn không cách nào tạo sự chênh lệch, Cổ Phi đuổi kịp thêm một kiếm. Dưới ba kiếm, cung tiễn thủ cuối cùng “Quang” một tiếng bị bắt.

Nhiệm vụ hoàn thành, còn phải trở về giao tiếp. Lần này Cổ Phi không dám sơ ý, hướng đại lộ thứ tư đi tới, từng bước một đều là cẩn thận dè dặt. Đợi đến cửa lớn chỗ tuyên bố nhiệm vụ, tả hữu bồi hồi một lúc lâu, kiểm tra quanh đó hết thầy góc ngách có thể ẩn thân, không có mai phục.

Về phần nhiệm vụ trong đại sảnh. Cổ Phi thấy được số người chơi ra vào không ít, dòng người nhiều lần, tin tưởng cho dù có mai phục thì thoát thân cũng sẽ không quá khó khăn, lúc này mới cất bước đi vào.

Đồng dạng lúc trước đó một lần đến, tạo hình che mặt của Cổ Phi chỉ khiến cho người chơi quan tâm một chút tùy ý. Cổ Phi không muốn ở đây trì hoãn quá lâu, nhanh chóng trả nhiệm vụ, lãnh lấy một cái mới rồi ly khai.

Đi ở trên đường, một bên chờ đợi tọa độ nhiệm vụ đổi mới, đột nhiên cảm giác được sau lưng có chút khác thường.

Cổ Phi mặt không đổi sắc, một bên lưu ý tình huống xung quanh, một bên bước từng bước nhanh hơn, đi đến đoạn giao lộ, đột nhiên chạy thật nhanh. Vọt tới đầu phố kế tiếp, lại chuyển bước chân, ẩn tàng sau một mặt tường.

Một hồi không lâu, Cổ Phi thấy được một bóng dáng thân ảnh mảnh dẻ xuất hiện tại đầu phố, nhìn quanh khắp nơi, trông mong tìm kiếm, không ngờ lại là một cô nương.

Cổ Phi tỉ mỉ lưu ý trang phục đối phương một chút, không phát hiện tiêu chí của nghiệp đoàn Tiền Trần. Tựa như nghiệp đoàn Tiền Trần kiêu ngạo tồn tại, thành viên mỗi cái đều giống như chỉ sợ người khác không biết mình là thành viên Tiền Trần, mỗi người đem huy chương mang tại nơi chói mắt nhất. Cổ Phi trước đó thấy được qua vài tên, không có người nào khác biệt.

Người này, đại khái không phải là người của Tiền Trần! Nếu như là Tiền Trần, không thể chỉ độc thân một người.

Cổ Phi nghĩ nghĩ, từ sau tường sau ra. Chặng qua lòng mang đề phòng, vẫn đem kiếm xách ở sau lưng.

“Cô nương, cô tìm ai vậy?” Cổ Phi hỏi.

Cô gái quay lại, thấy được Cổ Phi, nhe răng cười nhẹ: “Đã tìm được anh.”

Gầy, thật là quá gầy. Cổ Phi nhìn cô gái này, trong lòng chỉ có cảm khái như thế. Chỉ cảm thấy ôm đồm qua đây dứt khoát lưu loát bẻ gãy mới đã nghiền.

“Cô là ai?” Cổ Phi hỏi.

“Liễu Hạ...” Cô gái nói.

“Liễu Hạ cái gì?” Cổ Phi hỏi.

“Tôi tên là Liễu Hạ...”

“Tên của cô rất có ý nghĩa.” Cổ Phi nói.

“Còn anh?” Liễu Hạ hỏi.

Cổ Phi không đáp, xoay ngược lại mà hỏi: “Cô tìm tôi chuyện gì?”

“Bắt anh.” Liễu Hạ nói.

“Bắt tôi?” tay Cổ Phi cầm kiếm thật chặt, trong lòng đã tính toán ra bảy tám loại phương thức có thể ở cự ly này một chiêu lấy mạng đối phương.

“27149, không phải là anh sao?” Liễu Hạ cười, “Pháp sư cận chiến đến từ thành Vân Đoàn.”

Cố Phi thất kinh, không biết đối phương làm thế nào nhìn thấu thân phận của hắn. Nhưng ngoài mặt vẫn là mặt không đổi sắc: “Tôi không biết cô đang nói cái gì.”

Liễu Hạ lại cười: “Tôi đã lãnh nhiệm vụ, ở trong mắt tôi, mã số 27149 liền lơ lửng trên đỉnh đầu anh.”

Cố Phi gạt mình, thoát nhìn đối phương nói không giả. Vì vậy cũng không tiếp tục giấu diếm, nói thẳng hỏi: “Cô làm sao mà biết được?”

“Tôi đang ở đại sảnh tuyên bố nhiệm vụ tuyên bố, mắt thấy anh 27149 điểm giá trị PK từ 10 đột nhiên biến thành 6, điều này có nghĩa là anh lãnh lấy nhiệm vụ giết một người chơi có giá trị PK 4 điểm, vừa vặn tôi biết thành Nguyệt Dạ có một kẻ có giá trị PK là 4, cho nên liền có chút nghi ngờ anh đang ở đây. Cho nên tôi liền lãnh lấy nhiệm vụ truy nã anh, ở chỗ phát nhiệm vụ đợi xem anh có hay không trở về giao nhiệm vụ. Kết quả, thật sự đợi được.” Liễu Hạ nói.

Cố Phi thờ dài, mang giá trị PK trên người thực sự quá dễ dàng bại lộ thân phận.

“Lúc đó là nghĩ muốn đuổi theo anh, đáng tiếc anh ở bên ngoài bị người Tiền Trần vây quanh. Tôi đã chuẩn bị đi điểm hồi sinh tìm anh, không nghĩ tới anh có thể thoát thân.” Liễu Hạ nói.

“Vận khí tốt mà thôi.” Cố Phi nói.

“Vì vậy tôi liền tiếp tục nhìn chăm chú giá trị PK của anh, tôi nghĩ, nếu như một hồi có biến động, chứng minh anh lại hoàn thành nhiệm vụ, vậy anh nhất định sẽ lại đến tiếp nhiệm vụ. Kết quả, tôi lại đợi được.” Liễu Hạ nói.

“Cô quá cơ trí.” Cố Phi cười khỏ, “Hiện tại cô đuổi kịp tôi.”

“Nếu như tôi không bắt anh. Anh có thể giúp tôi một chút chuyện?” Liễu Hạ nháy nháy mắt nói.

“Giúp cái gì?” Cố Phi hỏi. Đối phương hiển nhiên biết lời mình nói “Không bắt anh” rất không có phân lượng, cho nên nói xong lời này rất tùy ý. Cố Phi hiển nhiên cũng không xem là thật, thuận miệng hỏi câu.

“Tháo khăn che mặt để cho tôi nhìn xem anh có hình dạng gì.” Liễu Hạ nói.

“Không được.” Cố Phi nói không chút suy nghĩ, gần như là vô ý thức đã cắt lời cự tuyệt, hắn che giấu tung tích đã thành một loại thói quen.

“Vì sao?” Liễu Hạ hỏi.

“Không có gì.”

“Anh không tháo khăn che mặt, tôi làm thế nào mời anh uống rượu?” Liễu Hạ nháy nháy mắt.

“Vì sao muốn mời tôi uống rượu?” Cố Phi hỏi.

“Ách, bởi vì vừa rồi chuyện tôi thỉnh cầu anh không có đáp ứng, cho nên tôi nghĩ đổi một cái khác.” Liễu Hạ nói.

“...”

“Anh vì sao muốn truy sát cái người đáng thương kia, gọi là Bất Tiểu gì đấy?” Liễu Hạ đột nhiên hỏi.

“Bị người nhờ vả thôi!” Cố Phi nói.

“Vậy anh có thể nhận lời nhờ vả của tôi, cũng đuổi giết một người?” Liễu Hạ nói.

“Không được.” Cố Phi lại từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 76: Cảm xúc đồng tình tràn lan

Liễu Hạ nghe Cố Phi lại từ chối thì rất ủy khuất, quyết miệng hỏi: “Vì sao không được?”

Cố Phi thở dài: “Giá trị PK của tôi đến bây giờ không có tấy hết, chưa nói đến, vô duyên vô cớ tôi sao lại giết người lung tung?”

“Vậy sao anh lại nhận truy sát Bất Tiểu?” Liễu Hạ nói.

“Đó là kẻ xấu...” Cố Phi cảm thấy khẩu khí của mình cực kỳ ấu trĩ, giống một đứa trẻ con chuẩn bị tức giận.

“Người tôi tìm anh hỗ trợ giết cũng là kẻ xấu mà!” Liễu Hạ nói.

“A? Cớ nào xấu?”

“Anh đi theo tôi!” Liễu Hạ nói.

Cố Phi suy nghĩ một chút, vẫn là đi theo phía sau Liễu Hạ.

Ở thành Nguyệt Dạ Cố Phi không quen, đi trên phố cũng không biết cái gì có ở đây. Thấy Liễu Hạ ngừng bước chân, đi tới gần một cánh cửa, gõ vài cái có tiết tấu.

Chỉ chốc lát, cửa phòng mở, vuren ra một cái cái đầu quét mắt nhìn tới nhìn lui, thấy được Cố Phi rất là khẩn trương: “Người kia là ai?”

“Là người tôi tìm đến.” Liễu Hạ đáp.

“Một người?” Người nọ cau mày.

“Đi vào trước đi!” Liễu Hạ đẩy tên kia ra, đem Cố Phi kéo vào trong.

Gian phòng này so với phòng của nghiệp đoàn Trọng Sinh Từ Tinh còn nhỏ hơn, tính cả Liễu Hạ thì lúc này có năm người. Cố Phi mờ mịt, nhìn về Liễu Hạ ý muốn cô giải thích.

“Mấy vị anh thấy ở đây, đều bởi vì đặc tội người nào đó ở thành Nguyệt Dạ, dẫn đến hiện tại không cách nào tiếp tục chơi. Anh thấy được chỉ là mấy người, đại bộ phận không có online, trong đó có chút người đã tuyên bố không chơi nữa.” Liễu Hạ sắc mặt buồn bã.

“Nghiêm trọng như vậy?” Cố Phi nói.

Một người thở dài nói: “Bình thường thấy được liền giết, cái nghiệp đoàn, dong binh đoàn gì cũng không thể gia nhập, đi ở bên ngoài bị người chơi khác xem là ôn thần lần xa, đây còn thể nào chơi? Tôi nguyên bản đã cấp 30, còn hiện tại? Cấp 23, căn bản không cách nào ra ngoài luyện cấp. Khu luyện cấp chỉ có vài miếng, làm nhiệm vụ là có điểm cố định để lãnh, thể nào cũng tránh không khỏi đuổi giết.”

“Đổi địa điểm đi! Không ở thành Nguyệt Dạ nữa, đi chủ thành khác.” Cố Phi nói.

“Chủ thành khác...” Một người lẩm bẩm nói, “Ở chỗ nào cơ?”

“Xuyên qua Ô Long sơn mạch, là thành Vân Đao.” Cố Phi nói.

Con mắt mấy người đều sáng ngời, lập tức đứng dậy: “Chúng ta hiện tại đi liền!”

Liễu Hạ vội vàng ngăn cản: “Uy uy! Các cậu quên, chúng ta còn muốn báo thù cho hả giận.”

“Báo thù hả giận cái gì!” Một người không nhịn được lớn tiếng, “Hiểu được liền nhanh chóng chạy đi! Hiện tại sống ở đây không nổi, nhân cơ hội có thể trốn, còn không mau chạy.” Nói mấy người chen chúc cửa trước đi ra ngoài, Liễu Hạ tiến lên nghĩ kéo họ lại.

“Đừng cản!” Một người phui tay đem Liễu Hạ đẩy ra, mấy người xuất môn, cũng không quay đầu đi thẳng. Liễu Hạ ngậy ra ở đó, ủy khuất đến nước mắt đọng đầy ở viền mắt lý.

“Ách, bạn của cô?” Cố Phi hỏi.

“Chắc là thế...” Liễu Hạ đưa tay lau mắt.

“Thôi, cô đừng quá đau lòng, cô cũng theo bọn họ đi thành Vân Đao đi. Chỗ đó của chúng tôi so với cái thành này hòa bình hơn nhiều.” Cố Phi nói.

“Vậy anh chạy tới thành Nguyệt Dạ làm cái gì?” Liễu Hạ nói.

“Tôi là ngoại lệ...” Cố Phi xấu hổ. Mặc dù chính mình mới đến thành Nguyệt Dạ gây ra không ít phiền phức, nhưng với hấn mà nói, nơi này so với thành Vân Đao hài hòa hơn nhiều.

“Tôi không đi, tôi nhất định phải báo thù rửa hận.” Liễu Hạ khẩu khí kiên quyết.

“Vậy cô nỗ lực lên!” Cố Phi gật đầu, cũng muốn rời khỏi.

“Anh giúp tôi đi!” Liễu Hạ nhìn về Cổ Phi.

Cổ Phi thực sự không quyết tâm đến nỗi xúc động vùng tay áo gạt cô ra như tên vừa rồi, đành thờ dài nói: “Không phải là tôi không giúp, tôi hiện tại chỉ là một người qua đây tị nạn, lực lượng hữu hạn, thế nào giúp được cô?”

“Có thể, đến Ngân Nguyệt anh đều giết được.” Liễu Hạ khuôn mặt chờ mong.

Cổ Phi lại thờ dài: “Người cô nói là ai?”

“Gọi là Mang Mang Mãng Mãng” Liễu Hạ nói, “Người này xấu cực độ, chúng ta những người này, nhiều nhất cũng bắt quá là đoạt quai của người này một chút, đại đa số còn đều là vô ý, kết quả liền bị người này dẫn người một mực giết. Còn thả tin ra, cái nghiệp đoàn hoặc dong binh đoàn nào dám thu chúng tôi, toàn bộ diệt, khiến cho chúng tôi hiện tại ở thành Nguyệt Dạ giống như chuột chạy qua đường, người người kêu đánh.”

“Bá đạo như vậy!?” Cổ Phi giương mắt ngẩn ra, hôm nay mới kiến thức được người như thế.

Liễu Hạ tiếp tục nói: “Hiện tại mấy đạo tặc của chúng tôi dựa vào Tiềm Hành còn có thể login đi dạo, những người khác đều đừng nói tới.”

“Thật đáng thương.” Cổ Phi cảm xúc đồng tình bắt đầu tràn lan.

“Có khả năng hỗ trợ sao?” Liễu Hạ mang ra vẻ mặt cơ nhìn về hấn không thể nghi ngờ là càng lửa cháy đỏ thêm dầu.

Cổ Phi cuối cùng gạt đầu: “Được! Tôi thử xem, không dám bảo đảm! Chẳng qua, cô trước tiên giúp tôi chuẩn bị.”

Liễu Hạ nghe được Cổ Phi đáp ứng, đảo mắt bộ dạng không vui biếm mát tằm, trong khoảnh khắc dung quang toả sáng, xinh đẹp sinh phong: “Nói đi, yêu cầu cái gì?”

“Giúp ta đi nơi đâu giả mua chút trang bị, y phục nổi bật, khác với những thứ trên thân tôi hiện tại, sau đó, nếu có đồ trang sức có phụ hóa pháp công kích cái gì, cũng mua vài kiện.” Cổ Phi dặn dò.

“A... Tôi hiện tại không có tiền.” Liễu Hạ vừa nghe là yêu cầu này, ngậm ngẫn cả người.

Cổ Phi móc ra túi tiền, lưu lại số lẻ, tóm 200 đồng vàng đưa Liễu Hạ: “Đi đi!”

Liễu Hạ ngậm ngốc tiếp nhận, phảng phất như có điểm không tin đây là sự thực. Suy xét một lát, lúc này mới nói: “Tôi đi ra, anh liền không thể đợi ở trong phòng, cộng thêm bạn tốt, tôi thiết trí quyền hạn cho anh.”

“Không cần, tôi ở bên ngoài đợi là được!” Cổ Phi đi ra ngoài, hấn không muốn dễ dàng bại lộ thân phận.

Liễu Hạ cầm tiền rồi Tiềm Hành đi tới nhà đấu giá. Cổ Phi cũng không nhàn rồi, thừa thời gian liền hướng tọa độ truy nã trước đó lãnh nhiệm vụ chạy đi. Đáng tiếc mục tiêu lần này không tại trong thành, Cổ Phi men theo chỉ thị một đường chạy, phát hiện cũng nhanh rồi thành môn, đang do dự có nên tiếp tục đuổi, đột nhiên vỗ đầu một cái, nhớ tới một việc.

Hấn và Liễu Hạ không có thêm bạn tốt, bây giờ một trận chạy loạn, hồi sau làm thế nào liên hệ? Nghĩ thế, hấn vội vàng nhớ lại ký ức đường cũ còn sót trong đầu mà chạy về. Cuối cùng may mắn vẫn tìm được phòng của Liễu Hạ, tiến lên gõ cửa, cửa mở, cũng không nhìn thấy người. Sau khi thấy được Cổ Phi, Liễu Hạ mới từ trạng thái Tiềm Hành hiện thân ra.

“Tôi tưởng anh đi luôn rồi!” Liễu Hạ thờ dài một hơi.

Cổ Phi cười cười, cất bước đi vào, Liễu Hạ từ trong miệng túi móc ra một đồng đồ, ném đến trên bàn.

“Nhiên Thiêu Pháp Bào (pháp bào thiêu đốt), Trị lực +7, thương tổn do lửa gây ra +10%, 100 đồng vàng; Hòa Chi Chúc Phúc (sự chúc phúc của lửa), dây chuyền, tỷ lệ công kích bằng phép thuật lửa +6%, 10 đồng vàng; một cái Nhiên Thiêu Chi Giới (chiếc nhẫn thiêu đốt), tỷ lệ công kích bằng lửa +7%, 10 đồng vàng, một cái +6%, 12 đồng vàng. Huy chương có cái thương tổn do lửa gây ra +7%, nhưng chủ bán yết giá 50 đồng vàng, tôi không có mua, nơi này còn thừa lại 68 đồng vàng, trả lại anh.” Liễu Hạ đem gì đó từng cái giới thiệu hoàn tất, đem tiền đưa cho Cổ Phi.

“Ừm, không sai...” Cổ Phi cầm chúng trên tay ngay ngắn, kỳ thực hấn đối với vật giá không có hiểu rõ. Hơn nữa cho dù có hiểu rõ, lúc này cũng không thể nói rõ ra, trong Thế Giới Song Song thiết trí tình trạng chủ thành thế này, đổi thành trò chơi tâm thường có thể lý giải vì hai nơi bất đồng phục vụ, vật giá có phải như nhau còn nói rõ được!

Cổ Phi đem trang bị từng cái thay, lúc này tính ra Viêm Chi Tẩy Lễ, hỏa pháp cơ suất đạt đến 49%, gần như hai đạo vừa ra cơ suất. Hơn nữa so với Pháp bào tân thủ, cái Trường bào pháp sư này còn thêm 7 điểm trị lực cùng thương tổn do lửa gây ra, lực công kích của phụ pháp càng đáng sợ. Phụ pháp thương tổn cũng có thể bị dễ thắng khi thuộc tính thương tổn pháp thuật tăng mạnh.

Thay quần áo này kia thỏa đáng, Cổ Phi hỏi Liễu Hạ: “Người cô nói gọi là gì, ở chỗ nào có thể tìm được người đó?”

“Người này còn chưa login, nhưng tôi biết thói quen quy luật mỗi ngày của người đó! Đến lúc đấy tôi mang anh đi tìm, tôi ở một bên xem anh thu thập người này.” Liễu Hạ rất hưng phấn.

“Còn chưa chắc! Có lẽ là bị người thu thập.” Cổ Phi nói, “Nếu các cô nhiều người như vậy đều đối với người ta không có biện pháp, rõ ràng bình thường bên người nhất định có rất nhiều đồng bạn phải không?”

Liễu Hạ gật đầu.

“Được rồi, người nọ là chức nghiệp gì?” Cổ Phi hỏi.

“Mục sư.” Liễu Hạ lập tức đáp.

Cổ Phi nhíu mi, đây là một chức nghiệp hẳn cho tới bây giờ chưa có giao thủ qua. Trong hệ thống trò chơi bầy đại chức nghiệp, mục sư cùng kỵ sĩ là Cổ Phi không giao thủ. Dẫu sao hai chức nghiệp này trước mắt kỹ năng đều là lấy phụ trợ làm chủ, xung phong tấn công là không tới phiên bọn chúng.

Mà Cổ Phi đối với chức nghiệp phụ trợ là nhìn không lọt mắt, gần như không có bất cứ cái gì hiểu rõ. Chỉ lúc bao vây Bất Tiểu lần đầu nghe Hữu Ca bọn họ phân tích tình hình của địch, tựa hồ có nhắc tới nếu như là mục sư thêm điểm lệch thể chất, muốn giết có vẻ không dễ dàng.

“Phương thức thêm điểm thể nào?” Cổ Phi hỏi Liễu Hạ, tỏ ra một bộ dáng phi thường chuyên nghiệp.

“Hẳn là thiên về trí lực cùng tinh thần.” Liễu Hạ có hỏi tất đáp.

Chức nghiệp mục sư về mặt lực lượng và nhanh nhẹn là bất lợi, mà trí lực cùng tinh thần là ưu thế, nổi bật tinh thần là cường hạng nhất. Trước mắt trò chơi tồn tại hai loại thêm điểm, nhất là lệch thể chất, gia tăng tự thân trừ hàng cơ suất; một loại khác là thiên về trí lực cùng tinh thần, tăng mạnh hiệu quả và tốc độ hồi phục. Đại bộ phận người chơi lại tuyển chọn cộng lệch thể chất, nếu tuyển chọn gia tăng trí lực cùng tinh thần, đại đa số có thể nói đối với kỹ thuật của mình tự tin là cao thủ.

Cổ Phi đương nhiên không biết những kiến thức này, chỉ là sau khi nghe được mục sư này không phải là thêm điểm thể chất, cảm thấy có mấy phần nắm bắt.

Đang nghĩ ngợi, Liễu Hạ đột nhiên kinh hi kêu lên: “A, login rồi!”

Cổ Phi cười khổ: “Người ta bình thường login, cô nhất định sẽ không cao hứng như vậy.”

Liễu Hạ cũng có chút ngại, chẳng qua rất nhanh khôi phục thái độ bình thường: “Người này bình thường sau khi login, lại từ học viện mục sư đi quán rượu gần nhất, sau đó ước tề nhân thủ, cùng nhau đi luyện cấp bậc. Chẳng qua hôm nay, khả năng sẽ có một điểm biến hóa.”

“Vì sao?” Cổ Phi hỏi.

“Bởi vì anh vừa vắn chém hội trường của bọn họ Ngân Nguyệt.” Liễu Hạ nói.

“Cũng là người Tiền Trần?”

“Bá đạo như vậy, đương nhiên là người Tiền Trần.” Liễu Hạ bất đắc dĩ nói, cuối cùng đột nhiên hỏi, “Nghe nói anh ở quán rượu giết Ngân Nguyệt?”

Cổ Phi gật đầu.

“Cái nào?” Liễu Hạ vừa nói vừa móc bản đồ trải ra ở trên bàn.

Cổ Phi cũng phân không rõ là cái nào, chẳng qua còn nhớ tọa độ, ở trên bản đồ đại khái tìm tòi một chút, chỉ ra.

“Ngân Nguyệt bọn chúng ở chỗ này, đại khái là đang đợi Mang Mang Mãng Mãng login, sau đó cùng nhau đi luyện cấp bậc. Cho nên, Mang Mang Mãng Mãng login địa phương hẳn phải là...” Liễu đã hạ ngón tay chỉ trên bản đồ di động, cuối cùng khua đến khu logout có cự ly cách từ quán kia gần nhất: “Học viện pháp sư, là nơi này.”

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 77: Cách tên điên xa một chút

“Chúng ta hiện tại ở chỗ nào?” Cổ Phi nhìn bản đồ tìm.

“Nơi này...” Liễu Hạ lấy một ngón tay chỉ.

“Thật xa, khi chạy tới, khả năng người đó đã không còn ở tù quán.” Cổ Phi nhìn trên cự ly bản đồ mà nói.

“Ừm, nhưng chúng ta biết người này sẽ đi một nơi.” Liễu Hạ nói.

“Sẽ đi đâu?” Cố Phi hỏi.

“Người đó hẳn là đi lao thăm hỏi Ngân Nguyệt.” Liễu Hạ nói.

“Thì ra còn có thể thăm tù, vậy lao ở chỗ nào?” Cố Phi hỏi.

Liễu Hạ ngốc lảng nhìn Cố Phi năm giây. “Thì ra còn có thể thăm tù”, loại vấn đề này nghe rõ ràng chỉ có Tiểu Bạch trong game mới có thể hỏi, thật khó tin tưởng người nói câu ấy lại là tên sát thủ đứng đầu bảng trong Thế Giới Song Song, giết người giết đến vui vẻ nước dấy.

“A, tại chỗ này...” Cố Phi tự mình tìm được địa điểm nhà lao ở đâu, “Nhanh lên, có thể ở trên đoạn đường thấy người, đi thôi!”

Hai người đi ra cửa, Liễu Hạ đối Cố Phi nói: “Ách... Cái này tôi nghĩ anh biết, nhưng tôi vẫn là nhắc nhở anh một chút! Anh là người có giá trị PK, cho nên nếu tiến vào lao, đồng dạng sẽ bị hiểu thành tự thú.”

“À, tôi không rõ đấy, cảm ơn cô đã nhắc nhở.” Cố Phi nói.

“...”

Hai người hướng địa điểm nhà lao chạy đi. Liễu Hạ vừa chạy vừa cầm bản đồ chỉ cho Cố Phi nhìn: “Lấy tốc độ của hai ta, ở cái điểm này liền có thể chặn được người đó, trừ phi người đó không có đi đường gần nhất.”

Cố Phi gật đầu. Hai người rất nhanh chạy tới vị trí Liễu Hạ chỉ, Cố Phi tùy tiện tìm cái góc ngách ẩn thân, mà Liễu Hạ lấy trạng thái Tiềm Hành trốn ở ven đường.

“Chỉ cho tôi người đó.” Cố Phi cuối cùng hướng Liễu Hạ nói.

Đội ước chừng hai phút, Liễu Hạ chạy đến góc ngách ẩn thân của Cố Phi: “Người tới rồi!” Liễu Hạ rất kích động.

Cố Phi vờn đầu ra nhìn một cái, người đến không ít, có vài khuôn mặt hẳn đã gặp qua, quả nhiên là nghiệp đoàn Tiền Trần.

“Là người đầu tiên đi ở phía trước.” Liễu Hạ nói.

“Đầu tiên...” ánh mắt Cố Phi ánh mắt tiến hành dò la: “Đó là một cô gái.”

“Không sai, là ả!” Liễu Hạ nói.

“Nữ?” Cố Phi nặng giọng cường điệu thêm một lần.

“Ừm! ả là vợ Ngân Nguyệt.” Liễu Hạ rõ ràng gật đầu xác nhận.

Cố Phi gật đầu: “Được rồi, chúng ta đi thôi!”

“Cái gì?” Liễu Hạ lấy làm kinh hãi.

“Tôi không có nói hiện tại muốn động thủ đi? Bọn chúng có mấy cái tôi đã thấy, khó đối phó.” Cố Phi nói.

“A.” Liễu Hạ gật đầu, “Nếu như ả một người thì tốt rồi.”

“Có cơ hội.” Cố Phi vỗ vỗ Liễu Hạ.

Liễu Hạ rất là giật mình: “Anh có thể thấy được tôi?” Trong lúc nói chuyện, thân ảnh của cô lập tức hiện ra – trong trạng thái Tiềm Hành nếu có bất cứ tình huống tiếp xúc gì đều sẽ bị giải trừ.

“Không chỉ có tôi, hiện tại tất cả mọi người có thể thấy được.” Cố Phi mỉm cười.

“Anh có ý gì?” Liễu Hạ nhìn về Cố Phi.

“Ách, tôi muốn nhìn xem một chút cô gái kia có phải đúng như lời cô nói là cực kỳ hung tàn.” Cố Phi nhàn nhạt nói, đột nhiên đem Liễu Hạ đẩy lên chính giữa đường phố.

Người Tiền Trần vừa lúc chạy tới, cùng Liễu Hạ đối diện va chạm một cái. Cố Phi nghe được bên ngoài một tiếng thét chói tai: “Là người cái này nha đầu chết tiệt kia! Người còn dám đi ra!”

Nhìn lên thấy, đoàn người Tiền Trần đã ngừng bước chân, nữ nhân đi đầu mất hạnh trừng trừng. Cố Phi trừng mắt nhìn, quả nhiên rất hung tàn, hiện cô ta đang đối với Liễu Hạ chửi bậy.

Lại nhìn tới Liễu Hạ bị Cổ Phi đẩy ra bên ngoài, mặc dù có chút không biết làm sao, nhưng thất lưng vẫn là thẳng tắp, hoàn toàn không có ý tứ lùi bước, nhanh chóng cãi lại nói: “Dựa vào cái gì không thể ra đây, trò chơi là nhà cô mở?”

“Bởi vì ta đã nói rồi, trong trò chơi thấy một lần, giết một lần. Nếu ngươi không biết phân biệt...”

“Thấy một lần, giết một lần, oai phong thật lớn.” Đột nhiên có người đánh gãy Mang Mang Mãng Mãng nói chuyện.

Cổ Phi xuôi theo thanh âm nhìn lại, không ai, vừa nhắc đầu, thấy được đỉnh phòng đối diện có một tên ngồi xổm trên đây. Một bên thường thức nắm đầm của mình, một bên khinh thường hướng bên dưới liếc một cái, bộ dạng các ngươi chỉ xứng ở dưới chân hắn.

Bất kể là ai, loại lên đài này ít nhiều cũng coi như có chút khí khái. Nhưng Cổ Phi nhận ra hắn cảm thấy cực kỳ ngán ngấm. Nọ Phu Cứu Tinh, trong cảm nhận của Cổ Phi là vô cùng ngu ngốc.

“Mày là thằng đ* nào?” Người nghiệp đoàn Tiền Trần người hướng lên đỉnh chửi bậy.

“Ta! Nọ Phu Cứu Tinh, sớm đã thấy nghiệp đoàn Tiền Trần các ngươi không thuận mắt, có bản lĩnh tới giết ta coi!” Nọ Phu Cứu Tinh ưỡn thẳng lồng ngực vỗ mạnh, cho rằng mình là Kim Cương.

Nghiệp đoàn Tiền Trần lập tức lao ra mấy người muốn leo phòng, Nọ Phu Cứu Tinh lui hai bước, tiếp tục kêu gào: “Đến đuổi ta đi, đến đuổi ta đi!”

Cổ Phi cảm thấy bức bối! Tên này nhằm ngay lúc hiện tại đi ra ngắt lời, quấy rối những bản tính trong đầu của mình. Từ mấy câu đối thoại vừa rồi của Mang Mang Mãng Mãng và Liễu Hạ, chưa thể phán đoán ra cô kia có phải là loại người hung ác không nói lý như lời miêu tả của Liễu Hạ, đang chuẩn bị quan sát một chút, tên Nọ Phu Cứu Tinh liền đi ra ngắt lời.

“Đừng để ý đến hắn.” Mang Mang Mãng Mãng lúc này lên tiếng ngăn trở mấy thành viên Tiền Trần có cử động leo tường, “Về sau lại thu thập hắn, trước thu thập nha đầu kia. Đừng làm cho cô ta Tiềm Hành chạy.”

Mấy người nghe xong lập tức xoay người hướng Liễu Hạ, Nọ Phu Cứu Tinh tại bên trên đỉnh giậm chân: “Cái đám phế vật nhà các ngươi, có bản lĩnh đến đánh ta, đến đánh ta đi!”

Mang Mang Mãng Mãng cười lạnh: “Tên rác rưởi ta nói cho ngươi biết, từ giờ khắc này bắt đầu thành Nguyệt Dạ đã không thích hợp ngươi, mau mau lăn xa! Nếu không chết liên tục mỗi ngày, thấy một lần, giết một lần!”

“Quả nhiên đủ hung tàn!” Lần này nói chuyện cuối cùng đến lượt Cổ Phi, vừa nói vừa bước khoan thai từ trong góc phòng đi ra.

Tất cả mọi người là ngẩn ra.

“Mày là thằng đ* nào?” Người hét lớn với Nọ Phu Cứu Tinh đồng dạng nói một câu với Cổ Phi.

“Sư phụ!” Nọ Phu Cứu Tinh kêu to.

“Ai là sư phụ cậu!” Cổ Phi giận dữ.

“Sư phụ anh đừng tưởng rằng đối y phục trên người liền có thể lừa gạt tôi, anh là nam nhân xuất chúng như vậy, giờ tay nhắc chân cũng đều là rõ nét, như vậy xuất chúng, ánh mắt u buồn kia...”

Nọ Phu Cứu Tinh chưa nói xong toàn bộ mọi người đều muốn nôn ra, Cổ Phi mặt đỏ tới mang tai, hoàn hảo che mặt cũng không quá rõ ràng, hai bước đi tới bên cạnh Liễu Hạ nói: “Cô đi trước đi.”

“Tin tưởng tôi?” Liễu Hạ hỏi.

Cổ Phi gật đầu.

“Xin nhờ!” Liễu Hạ không ngờ hướng Cổ Phi cúi mình vái chào.

“Không cần phải thế...” Cổ Phi sừng sốt, nhưng không đợi hắn nói cái gì, bên kia Nọ Phu Cứu Tinh là người trước tiên nóng nảy, đành chỉ đọc diễn cảm phi thân nhảy xuống đầu phòng: “Cô làm gì vậy! Sư phụ là tôi tìm được trước tiên, muốn bái cũng là tôi bái trước.” Nói xong cũng hướng Cổ Phi khom người chào: “Sư phụ, xin nhờ.”

“Lung tung lộn xộn cái gì!” Cổ Phi gào.

“Sư phụ đừng như vậy, thế kỷ hai mốt rồi, chẳng lẽ còn muốn lễ quỳ lạy hay sao?” Nọ Phu Cứu Tinh cười đùa cợt nhả.

“Tôi không nhận ra hắn, thực sự.” Cổ Phi chân thành nói với người xung quanh.

Người Tiền Trần sắc mặt sớm đã xanh thành một片片, nổi bật là Mang Mang Mãng Mãng, chỉ tay vào ba người gọi: “Giết, toàn bộ giết.”

“Không thể trông mặt bắt hình dong a! Một cô gái xinh đẹp, đối nhân xử thế thế nào có thể như vậy!” Cổ Phi nói đã rút đao.

Liễu Hạ ngọc lắng nói: “Anh không phải là nói những người này có chút khó đối phó sao?”

“Đó là lừa gạt cô.” Cổ Phi mỉm cười.

“Sur phụ, đệ tử cùng ngài liều chết! Sur muội, đuổi kịp!” Nọa Phu Cứu Tinh cất bước tiến lên cùng Cổ Phi sóng vai, nghiêm chỉnh.

“Tôi vẫn nên cách tên điên xa một chút!” Cổ Phi vội vàng hướng bên cạnh né hai bước.

Đối phương chức nghiệp cận chiến đã có mấy người đã xông lên.

“Bọ ngựa quyền!” Nọa Phu Cứu Tinh hét lớn một tiếng chuẩn bị tiếp chiến, bị Cổ Phi một cước đá ra hai mét: “Nhắc đến bọ ngựa quyền ta chém chết người!”

“Dạ! Sur phụ!” Nọa Phu Cứu Tinh cúi đầu khom lưng, xoay người, hét lớn một tiếng: “Thất tinh bọ ngựa quyền!”

Cổ Phi khóc không ra nước mắt, chỉ có thể phẫn nộ trút lên người khác, vừa vặn có một tiểu tặc vào lúc mọi người nói chuyện phát động Tiềm Hành tới gần, lúc này đã đến bên cạnh ba người, sát khí tránh đến tránh đi, như là đang tuyển chọn mục tiêu, Cổ Phi lúc này một đao vẩy lật lên, đi tới hai chân: “Bọ ngựa quyền! Bọ ngựa quyền!”

Tiểu tặc khóc, kêu to: “Không phải là tôi kêu!”

Mang Mang Mãng Mãng đang chuẩn bị cấp cho tên thứ nhất lọt vào công Hồi Phục Thuật, vừa nghe lời này lập tức thu pháp trượng, mặt rét lạnh nói: “Không có tiền đồ, chết đáng đời.”

Bên cạnh, Cổ Phi nghe thấy một tiếng kêu lớn của người Tiền Trần. Nọa Phu Cứu Tinh không ngờ thật sự có tài. Kỹ năng Trọng Quyền cấp 0, tiếp đó là Đạn Thích cấp 12 rồi Bảo Thân Đầu cấp 30, vô cùng thành thạo mà đem một chiến sĩ ném ra ngoài. Nhưng chiến sĩ vẫn là chiến sĩ, miếu sát loại thuật ngữ này ở trong Thế Giới Song Song đối với chiến sĩ là cực kì không thích hợp. Một cái Bảo Thân Đầu có thể quăng Cổ Phi gần chết, nhưng chiến sĩ ăn ba chiêu, vẫn không có việc gì bỏ dấy, Mang Mang Mãng Mãng phóng nhanh Hồi Phục Thuật qua, công kích của Nọa Phu Cứu Tinh xem như không có tác dụng.

Cổ Phi một cước đá văng đao tặc dưới chân, bước nhanh về phía Mang Mang Mãng Mãng. Ở trong mắt hắn người khác không phải mục tiêu, đó chính là từng điểm từng điểm giá trị PK, có thể né tránh là tốt nhất.

Nhưng xem ra đây là một đoàn đội có huấn luyện cơ bản, đối với mục sư bảo hộ rất đúng chỗ, nhất là Mang Mang Mãng Mãng loại mục sư có năng lực tự bảo vệ mình chênh lệch khá lớn so với các mục sư khác. Hành động của Cổ Phi hiển lộ ra ý đồ chân chính, đối phương phản phát chạy tới lấy Mang Mang Mãng Mãng làm trung tâm tụ đứng thành vòng. Những kẻ hiện đang cùng Nọa Phu Cứu Tinh giao thủ cũng đều bỏ qua đây. Ngược lại Mang Mang Mãng Mãng không cảm kích: “Sợ cái gì, người nhiều như vậy sợ cái gì? Lên!”

Nói xong, cô ta lần nữa chỉ huy mọi người xông lên.

Trận này Cổ Phi đánh đều cẩn thận dè dặt, thời khắc lo lắng vấn đề giá trị PK, trong lòng đối với quy định này đặt ra phiền muộn muốn học máu.

Dù sao vẫn là hạ thủ lưu tình, mà đối diện Mang Mang Mãng Mãng là mục sư có kỹ thuật quả thực khá tốt, nhân mã bị Cổ Phi tổn thương lại kịp thời nhận được Hồi Phục Thuật, dẫn đến đối phương càng đánh lòng tin càng lớn, giống như hưởng thụ một chút cảm giác PK nhẹ nhõm, thích ý mà mỉm cười.

Cổ Phi trong lòng nén giận, lại nhìn qua Nọa Phu Cứu Tinh bên kia. Hắn cũng mới ra tay oai phong một chút lúc trước, hiện tại bị đối phương vài người giống như đánh chó mà đuổi theo đánh, hắn chạy vội khắp đường, nếu ngừng bước chân một chút khả năng đã bị giết, vẫn đang còn cắn răng kiên trì!

Cổ Phi lồng ngực nóng lên, hét lớn một tiếng: “MN, ta đây không nhường nữa!”

Nói xong, thi triển Đường Dao Cửu Liên, đối với cái tên trước người một trận bổ.

Trước đó Cổ Phi tạo thói quen, chém qua một người sẽ không đuổi chém đao thứ hai cùng mục tiêu, lúc này mặc kệ những điều ấy, để bảo đảm mình không gặp phải tình huống bị bắn trúng chỉ có thể mãnh chém.

Viêm Chi Tẩy Lễ công kích vốn không đáng nói tới, đáng sợ chính là phụ pháp của nó. Lúc này cơ suất tăng lên đến gần năm mươi phần trăm, thoát nhìn ánh lửa lại càng bay loạn, hiệu quả của Nhiên Thiêu Pháp Bảo cũng rõ rệt, thương tổn phụ pháp tăng thêm một bậc. Mang Mang Mãng Mãng nhất thời không đuổi kịp tiết tấu mà Cổ Phi đột nhiên cải biến, không kịp thi triển thuật cứu, một tên thành viên Tiền Trần biến mất bên dưới ánh lửa bập bùng của đao trên tay Cổ Phi.

“Giá trị PK, lại tăng nữa rồi...” Cổ Phi lệ rơi đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 78: Tính kế

Quần chiến dùng Âm Dạ Lưu Quang Kiếm có lẽ càng dễ phát huy, nhưng Cổ Phi lúc này không thay đổi. Bởi vì hắn đã nắm chuẩn điểm then chốt trong lần chiến đấu này. Đối phương có Mang Mang Mãng Mãng là một mục sư ở phía sau kịp thời cứu viện, trong mấy đợt Cổ Phi tự mình tham dự chiến đấu quy mô lớn là chưa có trải nghiệm qua.

Cổ Phi từng trải nhiều lần chiến đấu, hoặc là một kích mục sư không có phản ứng, hoặc đối phương cảm thấy hoàn toàn không cần mục sư viện trợ. Nhưng lần này, Cổ Phi gặp phải một đoàn đội lấy mục sư làm hạch tâm, Mang Mang Mãng Mãng một bên chỉ huy chiến đấu, một bên tiến hành phòng Hồi Phục Thuật.

Dưới loại tình huống này, Cổ Phi có 49% hòa pháp công kích, đối với tiết tấu của mình là thứ làm nhiều loạn, đối với tiết tấu của Mang Mang Mãng Mãng đồng dạng là nhiều loạn. Ai có thể ở tình trạng quấy nhiễu này kiên trì không sai lầm lần nào đến cuối cùng, ai có khả năng liền là người thắng. Nhìn hiện giờ như Cổ Phi và một đàn người xung quanh vây công hắn quyết đấu, trên thực tế là Cổ Phi cùng Mang Mang Mãng Mãng phía sau quyết đấu.

“Không để cho hắn có cơ hội xuất liên tục hai đao! Mọi người công kích gần nhau một chút!” Mang Mang Mãng Mãng la lên, nhắc nhở chỗ đứng mọi người.

Cổ Phi lại không có cơ hội tập trung hòa lực liên tục công kích một người, đại bộ phận thời gian hắn né tránh và chống cự cho qua, có mấy lần suýt nữa bị đao tặc quần đến sau lưng Bồi Thử đâm trúng. Bớt thời giờ chém ra một đao, tuy có thể trúng mục tiêu đối phương, bắt đắc dĩ dù cho ra hòa pháp công kích cũng không thể nào một đao liền miểu sát. Bên kia Mang Mang Mãng Mãng đuổi kịp một cái Hồi Phục Thuật, Cổ Phi một đao này liền tính là chém không.

Dưới sự kịp thời chỉ huy và điều chỉnh của Mang Mang Mãng Mãng, thế cục không ngờ lần nữa về nguyên điểm ban đầu.

Đối phương lại lộ ra vẻ thích ý mỉm cười: “Mày không phải là không nhường nữa sao? Mau tới treo bọn tao nha?”

Nói xong mọi người cùng nhau cười ha ha, một bên tiếp tục sao chép câu đầy hướng Cổ Phi chiêu hô.

Cổ Phi nhàn nhạt cười, không vội cũng không giận, tiếp tục cùng người trong khe chào hỏi, thỉnh linh quét bên trên một đao.

“Những người khác thối lui, Nhị Hồ, Toàn Phong Trảm!” Mang Mang Mãng Mãng chỉ huy chiến đấu.

Mọi người nhanh chóng thối lui mấy bước, một tên chiến sĩ bước đi mạnh mẽ uy vũ tiến lên, hét lớn một tiếng, phát động sử dụng Toàn Phong Trảm.

Thánh đấu sĩ có một câu danh ngôn: đồng dạng một chiêu thức không thể nào có hiệu quả hai lần.

Tên này nói đối với Cổ Phi loại này công phu đại sư đồng dạng hữu hiệu, càng hướng chỉ trò chơi kỹ năng càng thêm cứng nhắc, tựa như Toàn Phong Trảm loại này, sử dụng thì cả người liền xoay tròn, không chút biến hóa.

Đối phương khởi động trong chớp mắt, Cổ Phi đao đã thấy khe hở xen vào, đương một tiếng động vang lên, nương theo lực này hướng bên cạnh bay nhanh.

Bay như thế tuyệt đối không giống khi bị cách đấu gia Bảo Thân Đầu còn có thể tạo cho thân thể hiện tượng khác, đây đơn giản là hiện tượng vật lý, trong lúc Cổ Phi bay ra, thân thể y nguyên có thể linh hoạt thi triển. Trong không trung người cản đối, vững vàng, giương đao hướng bên người một tên gần nhất mãnh chém. Chiến sĩ kia gọi là Nhị Hồ lúc này còn tại chỗ cũ xoay tròn!

Tất cả mọi người há to miệng, tròng lớn mắt. Đây là người nào vậy, Toàn Phong Trảm cũng đều chặn được?

Bọn chúng cho rằng chặn Toàn Phong Trảm dựa vào lực lượng, thực tế Cổ Phi xài hoàn toàn là kỹ xảo.

“Sư phụ, rất anh tuấn đó!” Nọa Phu Cứu Tinh một bên la lên một bên tiếp tục giống cún chạy trốn.

Trong mắt người Tiền Trần đều đã phát hiện cách đấu gia kia căn bản không cần lo đến, khó chơi chỉ có Cổ Phi. Người này cũng không có giống cách đấu gia kia đồng chạy tây trốn, hẳn rõ ràng là chính diện cùng mọi người giao thủ, nhưng công kích mọi người hắn đều tránh được.

“Lo lắng làm gì, nhanh cùng đều vây quanh đi, lưu cái khe hở, cung tiễn thủ cùng pháp sư cũng chuẩn bị!” Mang Mang Mãng Mãng một bên điên cuồng hô máu cho tên bị Cổ Phi mãnh chém một bên chỉ huy.

Ai cũng không ngờ đến, chỉ là đối phó một người còn cần cần chiến viễn trình nhiều loại chức nghiệp phối hợp lẫn nhau, bởi vậy trong đội hình Tiền Trần pháp sư cùng cung tiễn thủ luôn không có nhập chiến đấu. Lúc này pháp sư giơ lên pháp trượng, cung tiễn thủ kéo cung cài tên, đều là vận sức chờ phát động. Nhưng Cổ Phi lại sao lại không nghĩ tới điểm ấy, hắn bắt đầu cực lực di chuyển trong vòng người, pháp sư cùng cung tiễn thủ căn bản không cách nào nhắm vào. Trong Thế Giới Song Song không có cùng đội thì miễn thương tổn, pháp sư cùng cung tiễn thủ chiêu này thả ra đi, rất có khả năng trên đường liền bị người một nhà ngăn lại.

Tình hình cùng trước đó giống y như đúc, đôi bên ai cũng không làm gì được ai.

“Pháp sư, cung tiễn thủ tìm địa phương tốt tấn công!” Mang Mang Mãng Mãng kêu.

Cổ Phi lộ thích ý mỉm cười, tiếp tục né tránh, chống cự, bót một chút thời giờ phản kích.

Mang Mang Mãng Mãng có chút không hiểu, cứ thế duy trì liên tục, bất lợi hiển nhiên là hần. Vì sao hần còn muốn dùng biện pháp như vậy? Mang Mang Mãng Mãng mơ hồ cảm thấy mình đã bỏ qua cái gì, càng nghĩ càng nóng ruột, vội vàng hô quát mấy cái truy kích Nọa Phu Cứu Tinh đừng lãng phí thời gian, cùng nhau tiến đến bao vây trừ khử Cổ Phi.

Không chừng vừa mới bắt đầu gọi những người này đến hỗ trợ, tên này thực sự có chút khó chơi. Người này rốt cuộc là ai? Mang Mang Mãng Mãng nghĩ, tranh thủ thời gian hướng Cổ Phi thi triển một cái giám định thuật.

Từ trang bị đến đẳng cấp đều hiển thị dấu chấm hỏi không biết được. Giám định thuật thất bại.

Mang Mang Mãng Mãng càng lo nghĩ, không ngừng thúc giục pháp sư cùng cung tiễn thủ động tác nhanh một chút.

Lúc này trường bên trên lại đột nhiên phát sinh dị biến, một tên đạo tặc kêu thảm thiết một tiếng, ngã xuống bên dưới đao Cổ Phi, trước khi đi quay lại kinh ngạc nhìn Mang Mang Mãng Mãng liếc một cái.

Mang Mang Mãng Mãng ngẩn ra, đợi Cổ Phi lại chém một vào trên thân một người, vội vàng nghĩ phóng Hồi Phục Thuật, cô mới lưu ý đến một trọng đại vấn đề: pháp lực của cô dùng hết.

Trong Thế Giới Song Song không có nước thuốc, chỉ ít hiện tại không có ai gặp qua.

Người chơi luyện cấp bậc khi cần khôi phục sinh mệnh cùng pháp lực, cũng đều tạm thời thôi lui sang bên cạnh, ở trạng thái tĩnh chờ tự động khôi phục, hoặc là ăn thức ăn, hoa quả để khôi phục sinh mệnh cùng pháp lực. Trong trạng thái chiến đấu, cũng có tự động hồi phục nhất định, nhưng cực kỳ ít ỏi.

Mà trạng thái tĩnh, cũng không phải chỉ cần đứng bất động là được. Tựa như Mang Mang Mãng Mãng vừa rồi không ngừng phóng thích Hồi Phục Thuật, mặc dù dưới chân không có di động qua, nhưng cũng không phải trạng thái tĩnh.

Muốn đi vào trạng thái tĩnh, yêu cầu người chơi đình chỉ công kích, di động, phóng thích kỹ năng các loại động tác sau ba mươi giây.

Mang Mang Mãng Mãng đột nhiên ý thức được, trong quá trình mình ở bên tiến hành viện trợ, một lần cũng không có tiến vào trạng thái tĩnh. Tên kia, có mấy lần tình huống của hần rất nguy hiểm, nhưng vẫn mạo hiểm tuyến chọn công kích. Sự lựa chọn này, không phải hần nghĩ muốn nhanh chóng đánh bại đối thủ, mà là vì phòng ngừa chính mình tại chỗ bất động ba mươi giây mà tiến vào trạng thái tĩnh.

Tính cho tới nay, chào hỏi, công kích, cũng không phải vô vị, đối phương rõ ràng đều tính kế chính mình.

Mang Mang Mãng Mãng lúc này mới phản ứng qua, người cô cả kinh, thân toát ra một trận mồ hôi lạnh. Mà phía bên kia chiến đấu phát ra một tiếng hét thảm, lại một người bị Cổ Phi chém chết.

Tất cả thành viên đều quay đầu, kinh ngạc nhìn về Mang Mang Mãng Mãng.

“Mãng Mãng! Làm gì vậy?” Có người gọi.

“Cô ta không có pháp lực.” Cổ Phi mỉm cười thay mọi người giải thích.

Quả nhiên là chuyện hần tính toán trước!!! Mang Mang Mãng Mãng chỉ cảm thấy một trận choáng váng đầu, mắt thấy đám người bị Cổ Phi chơi đùa, chính mình vẫn không cách nào viện trợ. Lúc này trái lại thì rất nhanh tiến vào trạng thái tĩnh, nhưng dù là trạng thái tĩnh, đợi pháp lực hồi phục đủ để phóng một cái Hồi Phục Thuật, vậy chẳng khác như muối bỏ biển. Nếu như đợi toàn bộ hồi phục tốt, chiến trường còn có thể thừa lại mấy người?

Thế nhưng... dù không có mình viện trợ, phe mình nhiều người như vậy, thế nào còn có thể bị hần một người áp chế lại?

Hiện tại không phải lúc nghĩ nhiều, cần phải khẩn cấp nhanh chóng khôi phục pháp lực. Mang Mang Mãng Mãng vội vàng từ trong miệng túi móc ra một cái quả táo. Trong trạng thái tĩnh ăn hoa quả có thể cho pháp lực khôi phục càng thêm nhanh chóng, cơ bản gặm mấy ngụm nuốt vào bụng liền thấy hiệu quả. Mang Mang Mãng Mãng cầm quả táo vội vàng há miệng muốn gặm, Cổ Phi thấy được, nhàn nhạt cười nói: “Hiện tại mới ăn, không muộn sao?”

Mang Mang Mãng Mãng ngẩn ra, cũng là không kịp để ý tới ý tứ trong lời nói của Cổ Phi, tiếp tục gặm.

“Nhìn sau lưng.” Cổ Phi nói.

Mang Mang Mãng Mãng cả kinh, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Liễu Hạ! Từ chiến đấu bắt đầu không biết từ lúc nào, cô nương này đã không thấy tăm hơi.

Giờ khắc này, cô nhớ tới cô nương này là đạo tặc, mà đạo tặc Tiềm Hành, còn có một kỹ năng thi triển sau lưng người ta - Bối Thử.

Không đợi nàng quay lại, phía sau lưng đã truyền đến cảm giác lạnh thấu tâm.

Liễu Hạ thân ảnh hiện dần sau lưng nàng. Những người khác kêu sợ hãi, bỏ qua Cố Phi trở về cứu viện, thế nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Mục sư thêm trí lực máu không nhiều, hướng chỉ trường bào của mục sư lực phòng ngự lực cùng trường bào của pháp sư là tương đương nhau, trong khi gãy chết, lúc này cô đã không còn pháp lực, không cách nào cấp chính mình một chiêu Hồi Phục Thuật. Tốc độ lại chậm, không cách nào tránh được Liễu Hạ đuổi chém. Sau một nhát Bối Thử thì Liễu Hạ lại đuổi kịp đâm thêm ba nhát, Mang Mang Măng Măng cuối cùng vẫn không cam lòng ngã xuống đất, sắp chết không hề để ý kẻ giết cô là Liễu Hạ, ngược lại oán hận hướng Cố Phi trừng mắt.

“Ha ha, cuối cùng giết chết cô á!” Liễu Hạ hoan hô, nhưng nàng rất nhanh bị các mấy người còn lại bao vây ở bên trong. Vài giây đã bị mọi người giải quyết.

Vừa giết Mang Mang Măng Măng, Liễu Hạ không thể nghi ngờ đang nắm giữ một điểm giá trị PK, lúc này bị giết, nhận được trừng phạt nặng là mất hai cấp bậc. Ngay cả như vậy, cũng không làm giảm bớt ý cười trên mặt cô chút nào, trước lúc biến mất một khắc, nàng hướng về phía Cố Phi hô to: “Cảm tạ anh á!”

Cố Phi hướng cô vẫy tay, như là tổng biệt.

Chiến đấu vừa mới bắt đầu, Nọa Phu Cứu Tinh lộ về thần thông một khắc.

Liễu Hạ ở sau lưng Cố Phi nhẹ giọng hỏi: “Tôi có cơ hội tự tay giết á sao?”

“Có, nhưng cô rất có khả năng cũng sẽ chết.”

“Đồng quy vu tận sao? Tốt lắm nha!”

“...”

“Lúc nào là cơ hội?”

“Lúc cô ta không có pháp lực.”

Cơ hội như vậy cuối cùng đến, Liễu Hạ hi sinh hai cấp bậc, mà Cố Phi, lại nhiều thêm ba điểm giá trị PK. Chỉ là lúc này, trong lồng ngực nhiệt huyết sôi trào. Giá trị PK? Cứ kệ nó tăng thì cứ tăng đi!

Đối phương chém chết Liễu Hạ xong liền nhìn về hấn với ánh mắt thù hận, Cố Phi đột nhiên thoát đi Nhiên Thiêu Trường Bào, thay vào Nguyệt Dạ Linh Bào màu đen. Viêm Chi Tẩy Lễ nhét vào miệng túi, rút ra Âm Dạ Lưu Quang Kiếm.

“Moá, là hấn! Giết hội trưởng chính là hấn!” Thành viên có tham gia hành động bao vây lúc trước lập tức nhận ra hắc y tử kiếm của Cố Phi.

“Không sai, là ta!” Cố Phi quát, trong tay trường kiếm vung lên, một vòng bụi bặm tán ra khắp nơi phi dương, “Đến đi! Không phải là muốn giết ta sao? Bước vào vòng kiếm của ta thử xem!” Cố Phi nói những lời này phi thường thích thú.

Không có ai cử động. Mà trên đỉnh, đột nhiên hiển hiện ra mấy thân ảnh, có người bắt đầu len lén nhắm vào Cố Phi.

Cố Phi mạnh mẽ xoay người, kiếm chỉ hướng về phía tên ở trên đỉnh kia.

“Hóa Cầu, Bắn!” Cố Phi gọi.

Một khoả hóa cầu từ mũi kiếm bay ra, bay về phía cung tiễn thủ trên đỉnh đang cài tên.

“Thì ra hấn là pháp sư. Chẳng qua, chính là một cái hóa cầu...” cung tiễn thủ cười lạnh, cũng không tránh trốn, dần dần kéo trường cung của hấn. Xem ta bắn tia đi... cung tiễn thủ trong lòng mặc niệm.

Thế nhưng, hấn chung quy không có cơ hội thả một tiễn này ra, lúc hóa cầu trên thân hấn nổ tung, hấn liền biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 79: Trừng phạt xung đột

Toàn bộ mọi người đều thấy mờ mịt, mấy người trên đỉnh thậm chí cúi đầu nhìn trên đường phố để tìm kiếm, bọn chúng cho rằng cung tiễn thủ này nhất định là không cẩn thận ngã xuống.

Giữa chốn đông người, lòng người mới nhận thức được đây không phải bất cứ tình huống đặc thù gì, cung tiễn thủ chỉ là đơn thuần bị miểu sát. Tất cả mọi người điên cuồng.

Bị Hòa Cầu Thuật miểu sát, đây là chuyện lần đầu tiên nghe được trong trò chơi mở ra đến nay.

Tính ra thì kỹ năng pháp thuật lúc ban đầu của pháp sư, Hòa Cầu Thuật được phát động nhanh nhất, hao lam ít nhất, tự động theo dõi đối thủ có chút ưu thế, cùng lúc đó, vẫn không thể tránh lực công kích của nó thấp nhất do nó chỉ là một kỹ năng pháp thuật cấp bậc cực thấp.

Có thể sử dụng Hòa Cầu Thuật đem người miểu sát, sẽ là một nhân vật có pháp thuật lực công kích rất mạnh? Mà trước mắt đa số người chơi là 30 cấp, phương thức thêm điểm mang đến pháp thuật lực công kích nhiều ít tất cả mọi người đều rõ ràng, bởi vậy, chỉ có thể nói, một thân trang bị của Cố Phi thật là đáng sợ.

Nhưng Cố Phi cầm trong tay rõ là kiếm! Kiếm giúp pháp thuật lực công kích mạnh?

Tất cả mọi người cảm thấy khó có thể tưởng tượng nổi.

Kỳ thực này cũng không quá khó hiểu, trang bị Cố Phi, cũng không phải thập phần biến thái, nhưng đây là trang bị cao cấp, là trang bị vàng và tím. Đây được so với người có vũ trang A47 cùng người tóm đại đao trường thương chiến đấu, hỏa lực hoàn toàn không giống nhau.

Cố Phi không thể hoàn toàn đạt đến kiếm hệ số của Âm Dạ Lưu Quang Kiếm, cho nên hẳn phát huy không ra thương tổn vật lý lớn nhất. Nhưng hẳn có thể đạt đến pháp hệ số của kiếm, mặc dù hẳn cho tới bây giờ không có gia tăng trí lực.

Đây là Cố Phi chính mình không biết, nguyên nhân có thể đạt đến, là pháp hệ số trời sinh của pháp sư, cùng với trên Nguyệt Dạ Linh Bảo có “Pháp thuật tinh thông +1”.

Một hỏa cầu liền đem đối phương nổ chết, chính Cố Phi cũng giật nảy mình.

Mẹ nó, pháp thuật uy lực cũng quá lớn, đem ra so sánh, công phu của hắn thương tổn cực kì nhu nhược! Cố Phi đang ủy khuất, thay công phu của mình cảm thấy không đáng.

Tiếp theo kiếm chỉ trời cao...

Trên đỉnh có một pháp sư phản ứng rất nhanh, đột nhiên ngẩn ra, sau đó hô to: “Moá, Thiên Hàng Hỏa Luân, chạy mau!”

Mấy tên còn lại trên đỉnh lập tức chạy trốn chết.

Cố Phi ngẩn ra, là thứ gì vậy?

Thiên Hàng Hỏa Luân, kỹ năng cấp 24 của pháp sư. Triệu hoán từ trên trời giáng xuống một vòng hỏa luân xoay chuyển thiêu đốt, là một pháp thuật có hiệu quả quân thương, trước mắt là một kỹ năng chủ yếu được pháp sư dùng nhiều trong lúc luyện cấp bậc.

Cố Phi cảm thấy mờ mịt, chưa từng nghe qua những từ của tên này, là bởi vì hắn không có học.

Cố Phi pháp thuật xếp từ trong ra ngoài chỉ có ba loại: Hòa Cầu Thuật cấp 0, Kháng Cự Hỏa Hoàn cấp 6, cùng với Liên Châu Hỏa Cầu cấp 30.

Kỹ năng cấp 12, cấp 18 cùng cấp 24 pháp thuật là cái gì, Cố Phi đừng nói học, liền biết cũng không biết.

Mà mấy tên trên đỉnh một bên chạy trốn một bên cảm thấy kinh khủng đáng sợ, nếu như vừa rồi Cố Phi xài Thiên Hàng Hỏa Luân, hiện tại mọi người còn sống sót sao? Khi đó mấy người chen chúc một chỗ đánh lên Cố Phi phía dưới, kỳ thực rất thích hợp tới một cái Thiên Hàng Hỏa Luân bao tròn. Người này đại khái chỉ là không muốn một lần thêm nhiều giá trị PK, cho nên mới phóng cái tiểu Hỏa cầu cảnh cáo!

Tất cả mọi người cảm thấy Cố Phi là hạ thủ lưu tình. Bọn họ đều trong con đường từ 30 hướng lên cấp 31, đã tích lũy số lượng lớn kinh nghiệm, lúc này chết mất, bọn chúng tuyệt đối không tình nguyện.

Cố Phi mờ mịt rút kiếm về, quay đầu nhìn trên đường phố một chút những người khác.

Trong mắt những người này, Cố Phi cầm kiếm đã tựa như ma tựa như ảo, cảm giác ngay lập tức muốn đem bọn chúng cắn nuốt.

“Tránh mau!” Không biết ai hô một tiếng, mọi người bắt đầu tản khắp nơi chạy trốn.

Tốc độ nhanh đạo tặc Tật Hành, tốc độ chậm đạo tặc Tiềm Hành, đến chậm chạp nhất chiến sĩ khóc: “Đợi tao nữa!” Một bên gạt lệ một bên truy đuổi thân ảnh đạo tặc phe mình biến mất.

“Làm thế nào đều chạy?” Cố Phi vô cùng thất vọng, hắn vừa vặn chuẩn bị tâm lý thật tốt lưng đeo càng nhiều giá trị PK. Những người này quá không phúc hậu, không biết lãng phí cảm tình của hắn là chuyện rất đáng thẹn sao?

“Sư phụ!” Chạy trốn đến xương thất lưng đau, Nọa Phu Cứu Tinh bước gần qua đây.

“Đừng kêu loạn!” Cổ Phi tâm tình đang khó chịu đây! Đương nhiên, còn không đến nỗi tóm Nọa Phu Cứu Tinh khai đao.

“Cậu không sao chứ?” Cổ Phi hỏi một câu.

“Không có việc gì.”

“Đi!” Cổ Phi hướng hấn phát phát tay.

“Đi đâu?” Nọa Phu Cứu Tinh theo sát đằng sau.

“Tẩy giá trị PK.” Cổ Phi lệ rơi đầy mặt.

Sau khi nhiệt huyết dâng trào, luôn luôn không tránh được phiền phức, trừng phạt giá trị PK chỉ là một trong số đó, càng đáng tiếc chính là trang phục che giấu tung tích mới mua vừa vận lại bại lộ.

Trước đó lãnh một mục tiêu nhiệm vụ truy nã đến bây giờ còn chưa có tiêu hết điểm PK, Cổ Phi kiểm tra một chút tọa độ, chiếu theo đó lao qua. Lúc này giá trị PK của hấn, lại lên tới 11 điểm.

Thành Nguyệt Dạ, đại lộ thứ tư, chỗ tuyên bố nhiệm vụ truy nã, người của nghiệp đoàn Tiền Trần đến không ít.

Nghiệp đoàn Tiền Trần, Nhị đương gia Lam Dịch của nghiệp đoàn hỏi: “Mấy người xác định hấn là tên đã giết hội trưởng?”

Có mấy người vội vàng gật đầu: “Ta nhận ra y phục của hấn, còn có kiếm trong tay.”

“Người nọ là pháp sư?” Lam Dịch đối với tin tức này rất kinh ngạc.

Bên cạnh Mang Mang Mãng Mãng cũng cảm thấy khó có thể tưởng tượng nổi. Người này giám định không ra, ở trong lúc chiến đấu lại không có dùng qua kỹ năng, một mực nhìn không ra hấn chức nghiệp. Sau lại nghe được thành viên nghiệp đoàn chạy tứ tán trở về báo cáo, người này sử dụng Hỏa Cầu Thuật, hiển nhiên là pháp sư không thể nghi ngờ.

Lam Dịch lật xem nhiệm vụ truy nã người chơi thuộc về thành Nguyệt Dạ, ngây ra nói: “Không có giá trị PK 4 trở lên, hấn vừa vận giết các người bốn người?”

“Chắc chắn trên bốn người...” Cung tiễn thủ nào đó xấu hổ, hấn là người bị Cổ Phi dùng Hỏa Cầu Thuật miểu sát. Lúc đó nếu như trốn, chưa hấn trốn không xong, đáng tiếc hấn vô cùng tự tin.

“Như vậy xem ra, hấn khẳng định không phải là người chơi thành Nguyệt Dạ.” Mang Mang Mãng Mãng khẳng định nói.

Này một lời nhắc nhở mọi người, Lam Dịch sợ run cả người nói: “Chẳng lẽ là thành Vân Đoan, cái tên pháp sư cận chiến kia?”

Toàn bộ mọi người tiến nhập tổng bảng nhiệm vụ truy nã, mã số 27149 đồ trạng nguyên, giá trị PK 11 đồ tươi, là một người duy nhất trong toàn bộ Thế Giới Song Song điểm giá trị PK hai đơn vị.

Trước mắt tin tức trên diễn đàn trong nóng hổi, đã không phải là pháp sư cận chiến có phương thức thêm điểm quái dị, trang bị phụ pháp, hoặc là kỹ thuật chiến đấu các loại, mọi người kính phục nhất chính là tinh thần vô vị của người này.

Trong toàn bộ Thế Giới Song Song, người mưu cầu PK cũng sẽ cẩn thận dè dặt mà không chế điểm giá trị PK ở 10, thậm chí là từ 5 trở xuống. Giá trị PK quá cao, dễ dàng chiêu đến thợ săn truy nã truy sát, hơn nữa yêu cầu thời gian dài để tẩy giá trị PK. Tại thời gian dài như thế gánh vác trên lưng áp lực nếu từ vong thì sẽ mất 2 cấp bậc thậm chí càng nhiều cấp bậc, không phải người người đều có thể thừa nhận.

27149 kia hung hấn lên tới 15 điểm giá trị PK, ở trong cảm nhận rất nhiều người là vĩnh viễn không cách nào vượt qua, bởi vì đây là một bản ghi nhận không có ai đến khiêu chiến.

“Hiện tại làm sao bây giờ?” Lam Dịch hỏi Mang Mang Mãng Mãng. Mang Mang Mãng Mãng trong nghiệp đoàn tuy không có chức vị, cũng không phải là thành viên hạch tâm, nhưng thân làm hội trưởng phụ nhân, mọi người sẽ cho ba phần mặt mũi, thuộc về loại vô danh nhưng có quyền. Càng huống chi cô gái này thật đúng là một cao thủ, vừa xinh đẹp vừa có kỹ thuật, vậy thì ở trong games online được coi là cực phẩm. Ở trong nghiệp đoàn Tiền Trần rất được người hoan nghênh.

“Này còn phải hỏi, đương nhiên là lãnh nhiệm vụ nha!” Mang Mang Mãng Mãng nói, “Gọi mọi người online trong nghiệp đoàn tới.”

Tại thành Nguyệt Dạ loại thành trấn có bầu không khí PK rất đậm này, nghiệp đoàn rõ ràng so với thành Vân Đoan đoàn kết hơn nhiều. Dầu sao ở trong games online luyện cấp bậc có thể dựa vào chính mình, nhưng đánh nhau hơn phân nửa cần nhờ bạn bè. Như thế nào có được càng nhiều càng bạn bè thường xuyên liên lạc? Nghiệp đoàn hiển nhiên là như một tuyển chọn.

Huống hồ có nghiệp đoàn Tiền Trần là một dạng băng hiệu phù hộ, ở thành Nguyệt Dạ nếu là thành viên thì chỗ tốt ai cũng thấy được. Nghiệp đoàn như vậy, hội trưởng hoặc bất cứ ai là nhân vật có thực quyền nói chuyện cũng đều có hiệu quả lớn. Lam Dịch và Mang Mang Mãng Mãng ở trong kênh nghiệp đoàn một tiếng hiệu triệu, thành viên Tiền Trần online bất kể là tình nguyện hay bị ép, nói chung cũng đều từ bốn phương tám hướng tuôn hướng về phía chỗ tuyên bố nhiệm vụ truy nã.

“Lãnh lấy nhiệm vụ truy nã 27149, tìm cái người này, thế nhưng, đừng kinh động hắn, phát hiện rồi sau đó cẩn thận theo dõi là được.” Mang Mang Mãng Mãng lời ít mà ý nhiều ở trong kênh nghiệp đoàn tuyên bố mệnh lệnh.

Thành viên Tiền Trần ngay ngắn có trật tự xếp hàng lãnh lấy nhiệm vụ. Xung quanh người chơi khác nhìn thấy liền kinh hãi: Tiền Trần lại là muốn làm cái đại hành động gì, đây là muốn tiêu diệt cái nghiệp đoàn nào?

“Tọa độ này sinh cái mới!” Có một đám người đã lãnh nhiệm vụ đột nhiên hô.

“Thu được tọa độ liền xuất phát.” Mang Mang Mãng Mãng vẫy tay.

Không lâu, thành viên Tiền Trần phàm là không có nhiệm vụ truy nã trên người, đều lãnh lấy nhiệm vụ 27149, chiếu tọa độ mới soạt ra xuất phát.

Mang Mang Mãng Mãng nhìn một chút bốn phía, đột nhiên hô lớn: “Các vị, 27149 đứng đầu trên bảng truy nã PK, giá trị PK 11 điểm hiện tại đang ở thành Nguyệt Dạ của chúng ta, mọi người nắm chắc thời gian lãnh nhiệm vụ á!”

Chỗ lãnh nhiệm vụ lập tức nổ tung, dồn dập hỏi: “Thật vậy chẳng?”

Mang Mang Mãng Mãng rõ ràng gật đầu, chẳng qua, cuối cùng nhắc lên cuộn sóng vẫn là không bằng thành Vân Đồn.

Dấu sao, người không có chứng kiến tận mắt tràng diện Cổ Phi truy sát Bất Tiểu, đối với hắn tò mò và hứng thú không quá nồng đậm. Đơn thuần từ góc độ nhìn nhận về nhiệm vụ, khen thưởng của việc truy nã 11 điểm giá trị PK nhất định rất phong phú, thế nhưng, đại bộ phận mọi người đều suy nghĩ thực lực của chính mình có đủ kiếm lấy thùng kim này không. Đối phương là ai? Đơn giản liền đem giá trị PK nâng lên hai đơn vị ấy, nói một người trong vạn người cũng đều là khiêm tốn, lấy số lượng người chơi Thế Giới Song Song trước mắt, chỉ có một người trong trăm vạn người dám.

Mà chỗ nhiệm vụ truy nã thành Nguyệt Dạ náo nhiệt như thế, chủ yếu là rất nhiều người có nhu cầu làm nhiệm vụ để tẩy giá trị PK. Người như thế là tuyệt đối sẽ không dậm đầu vào. Người bình thường giá trị PK chỉ có 1 điểm hay 2 điểm, cần thiết phải đi đụng cái ma đầu 11 điểm giá trị PK sao? Có khi trái lại giết người không thành còn bị giết, lập tức mất 2 cấp bậc.

Cuối cùng, lãnh nhiệm vụ này, hoặc là lòng tham khen thưởng của nhiệm vụ 11 điểm giá trị PK; hoặc là, đối với pháp sư cận chiến này rất rất tò mò.

“Đường như, không có bao nhiêu người lãnh nhiệm vụ!” Lam Dịch thấy được tình huống, nói với Mang Mang Mãng Mãng.

Mang Mang Mãng Mãng mỉm cười: “Như vậy tốt nhất, tôi còn sợ người quá nhiều tên này ứng phó không được.”

“Cô có ý gì?” Lam Dịch không hiểu.

“Tôi? Tôi chỉ là hy vọng hắn giá trị PK lại đáp cao một chút... Như vậy giết hắn mới đã nghiền đi!” Mang Mang Mãng Mãng nói.

Lam Dịch hít một ngụm khí lạnh, nữ nhân này quả thật là quá âm độc.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 80: Bằng hữu của Bất Tiểu

Vừa vặn giải quyết mục tiêu Cổ Phi rất ưu thương. Chém nhiều người như vậy, lại bại lộ ra thân phận pháp sư của mình, kết hợp quy tắc PK, người của nghiệp đoàn Tiền Trần không ngốc, hắn đã nghĩ đến mình là trên bảng PK: 27149.

Cứ như vậy, hắn lại che mặt và đổi trang bị cũng không có ý nghĩa. Có thể tưởng tượng, không lâu sẽ có thiên quân vạn mã truy đuổi theo tọa độ di động mà thúc ngựa giết tới. Hắn chỉ có thể chạy trốn trong liên tục qua 20 tiếng đồng hồ.

Một bên trốn chết một bên làm nhiệm vụ truy nã?

Này ý nghĩ không thực, Cổ Phi suy đoán chỗ phát hành nhiệm vụ truy nã lại bị bày ra bẫy rập. Minh lại đi đến đó, chưa hẳn sẽ bị đưa vào nhà lao, nhưng bị người chém là khẳng định. Lúc này nhiệm vụ đã hoàn thành, cũng không dám trở về giao tiếp là do nguyên nhân này.

Hiện tại cơ hội tự thú cũng không có! Cổ Phi thở dài.

Lại đổi một cái chủ thành? Cổ Phi bắt đầu sinh cái này ý niệm, nhưng mở ra cột bạn tốt, phát hiện Hồng Trần Nhất Tiểu chẳng hề online. Hồng Trần Nhất Tiểu không tính là vua tình báo, hắn thuộc về vua bộc lộ tư liệu trước. Không có hắn bộc lộ tư liệu trước, Cổ Phi chỉ biết đoạn núi thông đến thành Vân Đồn.

Hồi thành Vân Đoàn, tình cảnh cùng hiện tại giống y như đúc.

Cổ Phi ngửa mặt lên trời thở dài. Thiên hạ lớn, nơi nào là nhà của ta!

Đang lo lắng, tầm mắt xuất hiện mấy người chơi, nhìn tới nhìn lui rất nhanh chạy tới.

Tìm đến! Cổ Phi thầm nghĩ, mình mặc dù không ngừng di động, nhưng trừ phi là chạy một đầu thẳng tắp, nếu không thì không thể nào để tất cả mọi người ở sau lưng. Cho dù tính đến tính đi, luôn luôn có lúc vận khí không tốt. Tính kế chính xác tốt mỗi điểm tọa độ chế định một tuyến đường hoàn mỹ, điều này yêu cầu có thời gian. Cổ Phi hiện tại không có tính lược này, hướng hồ đối với thành Nguyệt Dạ là vùng đất lạ lẫm, trong chốc lát không dùng được biện pháp này.

“Sư phụ, anh đi trước, tôi giúp anh ngăn trở!” Nọa Phu Cứu Tinh một mực ở năm thước ngoài theo Cổ Phi, Cổ Phi coi như hắn không tồn tại, tên này cũng một mực không hé răng. Lúc này thấy tình trạng này, lập tức bắt đầu có hành động.

Có thể nghĩ đến tình cảnh của tôi, biết mấy tên kia ý đồ đến bất thiện, cái tên này đến cũng không đến nỗi nào ngốc! Cổ Phi khẽ cười cười, thấy được mấy người tiếp cận, nắm chặt kiếm trong tay.

Đến tổng cộng có bốn người. Nhìn vũ khí trong tay, hẳn là hai cái đạo tặc cùng hai cung tiễn thủ.

Thấy được Cổ Phi không có ý tứ chạy trốn ý tứ, bốn người cũng thả chậm bước chân, chậm rãi đến gần.

Cổ Phi đơn giản chủ động nghênh tiếp đi tới, mỉm cười nói: “Muốn kiếm tôi chừng ấy giá trị PK, hậu quả tự gánh lấy!”

Bốn người vội vàng cùng nhau xua tay. “Cậu hiểu lầm.” Một người phía trước nói, “Chúng tôi rất ngưỡng mộ cậu, cho nên muốn kết giao bằng hữu.”

Nói xong, bốn người đồng loạt cất vũ khí trong tay vào lại miệng túi, hướng Cổ Phi giơ hai tay, bày tỏ không có ác ý.

Cổ Phi nghi hoặc nhìn về bốn người, dưới chân vẫn tiếp tục bảo trì di động.

“Vừa đi vừa nói chuyện đi! Nếu dừng tại một cái phương, đích thực không tốt lắm.” Đối phương đối với tình cảnh của Cổ Phi bày tỏ thấu hiểu.

Cổ Phi không nói cái gì. Bốn người bắt kịp đến, cùng Cổ Phi đồng tiến, nhưng vẫn bảo trì khoảng cách nhất định, thoạt nhìn muốn tiêu trừ nghi ngờ sót lại của Cổ Phi.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Cổ Phi vừa chạy vừa nói.

“Chuyện huynh đệ hôm nay làm ở trong thành, thật là đại khoái nhân tâm!” Đối phương nói.

“A? Các anh thế nào biết?” Cổ Phi hỏi.

“Hiện tại trong thành đã truyền rộng, ở Mãng Mãng kia, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đứng ở chỗ nhiệm vụ truy nã nổi bão, huynh đệ toàn thành nhìn đến rất đã nghiền.” Người này nói.

Cổ Phi nhàn nhạt cười: “Các anh tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ muốn cùng huynh đệ người kết giao bằng hữu.” Người này nói, “Tôi gọi Vân Trung Mộ, huynh đệ thế nào xưng hô?”

Cổ Phi lắc đầu, không nói chuyện.

“Huynh đệ xem ra vẫn là không tin được chúng ta!” Vân Trung Mộ cười khò: “Tình cảnh huynh đệ hiện tại, cẩn thận một chút là phải.”

Cổ Phi cười cười: “Cho nên, chúng ta vẫn là mỗi cái đi một đường!” Cổ Phi nói, chuẩn bị đổi phương hướng, cùng bốn người này mỗi người đi một ngã.

“Huynh đệ đợi chút!” Vân Trung Mộ lại đuổi theo.

“Còn có việc?” Cổ Phi dưới chân chưa dừng.

“Kỳ thực tôi là nghiệp đoàn Bắc Thu ở thành Nguyệt Dạ. Nói thật, chúng tôi những cái nghiệp đoàn nhỏ bình thường bị nghiệp đoàn Tiền Trần ăn hiếp, nhìn rất lâu. Mọi người sớm đã liên minh cùng một chỗ, muốn hung hăng giáo huấn bọn Tiền Trần trè trâu kia một chút. Huynh đệ nếu cùng Tiền Trần cùng có thù, dứt khoát cùng chúng tôi liên thủ, để chúng ta cùng nhau hung hăng giáo huấn Tiền Trần một hồi.” Mờ miệng là gọi huynh đệ, Vân Trung Mộ nói.

Cổ Phi bước chân chậm lại. “Nghe có vẻ có lý.” Hắn nói.

Vân Trung Mộ gật đầu: “Nghiệp đoàn phái tôi tới tìm cậu hỏi chút, ba vị này cũng là đại biểu ba nhà nghiệp đoàn khác. Chúng tôi bốn cái nghiệp đoàn liên thủ, tuyệt đối có thể cùng Tiền Trần đối kháng.”

“Nếu như vậy, còn muốn tôi làm cái gì?” Cổ Phi hỏi.

“Ách, chẳng thán nói đi! Nghiệp đoàn Tiền Trần đối với chúng tôi những nghiệp đoàn nhỏ là càng không ngừng chèn ép, không phải là đoạt quái thì là đào góc tường. Chúng tôi người bốn nghiệp đoàn tuy nhiều, nhưng đại đa số cũng đều là một ít người chơi bình dân, khuyết thiếu mãnh nhân tựa như huynh đệ cậu có thể lấy một chặn mười! Nếu có huynh đệ cậu giúp đỡ, đối với cao thủ đối phương là cái uy hiếp, đối chúng tôi là cổ vũ sĩ khí cực lớn!” Vân Trung Mộ nói xong có chút phấn khởi.

“Có đạo lý.” Cổ Phi nói.

“Hơn nữa, hiện tại là cơ hội rất tốt.” Vân Trung Mộ nói.

“A?”

“Hiện tại nghiệp đoàn Tiền Trần từ trên xuống dưới đều lãnh nhiệm vụ truy nã tìm huynh đệ, chứng minh bọn chúng toàn bộ nghiệp đoàn đều hướng tọa độ cậu chạy đến, nói như vậy, rất dễ dàng liền đem bọn chúng dẫn vào mai phục chúng tôi.” Vân Trung Mộ nói.

“Mai phục?” Cổ Phi không hiểu.

“100 cái cung tiễn thủ, 100 cái pháp sư. Mai phục tại hai bên Dạ Minh cốc kia. Chỉ cần huynh đệ cậu hướng bên kia đi, toàn bộ Tiền Trần theo cậu đi vào, đến lúc đó người ẩn thân hai bên là cung tiễn thủ cùng pháp sư cùng nhau phát động tiến công. Chúng tôi đã thí nghiệm qua, cung tiễn thủ ngắm bắn cùng pháp sư dùng pháp thuật cũng có thể từ hai bên trong sơn cốc phát động công kích. Một ngum khi liền có thể đem bọn chúng đánh cho tàn phế, đến lúc đó chức nghiệp cận chiến lại nhào vào đi quét dọn thành viên còn sót lại. Thành viên Tiền Trần toàn thể đẳng cấp giảm xuống một, còn có gì so với cái này đại khoái nhân tâm?” Vân Trung Mộ kích động.

Cổ Phi cười: “Thì ra cũng không cần nhờ thực lực của tôi, mà là muốn mượn tôi làm mồi câu dẫn người Tiền Trần vào mộ.”

Vân Trung Mộ ha ha cười nhẹ: “Có biện pháp đơn giản như vậy, cần gì phải chịu phong hiểm cùng bọn chúng liều mạng đây? Chỉ cần huynh đệ cậu gạt đầu, chúng tôi lập tức bố trí, mười lăm phút liền có thể sắp đặt thỏa đáng.”

Cổ Phi thờ dãi: “Đáng tiếc, dù cho tôi đồng ý, phương pháp của anh cũng không thể nào thành công.”

Vân Trung Mộ về mặt biến đổi: “Vì sao?”

Cổ Phi cười nhẹ: “100 cung tiễn thủ? 100 pháp sư? Nghĩ tập hợp như vậy hai cỡ lực lượng, căn bản không thể nào không đi hở ra chút thanh âm. Anh chuẩn bị ở kênh nghiệp đoàn thông báo, hay là mỗi cái mật ngữ? Anh tuyên ra hai trăm người này sẽ không có một cái là bằng hữu của người Tiền Trần? Đây rốt cuộc chỉ là trò chơi, 15 phút tập hợp? Lời này quá nhẹ nhõm, 200 người đều online chờ anh điều khiển sao?”

“Ách, 200 người đương nhiên không phải là cùng đều online, nhưng tính ra không khác gì. Không chừng cần 100 người là đủ rồi.” Vân Trung Mộ nói.

Cổ Phi còn đang cười: “Được rồi, đừng diễn nữa, kế hoạch của anh nói dối quá lớn, lỗ thủng quá nhiều.”

“Huynh đệ, cậu có ý gì?” Vân Trung Mộ rất tức giận, “Ý cậu là tôi đang lừa cậu?”

“Đương nhiên.” Cổ Phi nói, “Anh căn bản là không có cái kế hoạch hai trăm người gì.”

“Dựa vào, vậy tôi đây ở nơi này cùng cậu nói nhiều như vậy có mục đích gì được chứ?”

“Mục đích này!” Cổ Phi đột nhiên hướng phía bên phải tránh ra một bước, lòng bàn chân vừa chuyển, thuận thế xoay người bỏ một kiếm về phía sau lưng mình. Trong không khí một tiếng hét thảm, thân ảnh một đạo hiện dần ra. Trong tay nắm chủy thủ, nghiêng người về phía trước hẳn, đang chuẩn bị thả ra một phát Bối Thử.

“Tiềm Hành ở phía sau đuổi theo chúng ta thật khổ cực đi?” Cổ Phi hướng người này nhàn nhạt cười, chỉ chém một kiếm liền xoay tay lại. Lạnh lùng quét qua bốn người liếc mắt một cái, không, hiện tại phải nói là năm người.

“Đi đi! Tôi không muốn tăng giá trị PK.” Cổ Phi nói với năm người.

Năm người hai mặt nhìn nhau, cái đạo tặc kia ăn của Cổ Phi một kiếm đột nhiên hung bạo, tiếp tục hướng Cổ Phi đâm tới, trong miệng gọi: “Còn làm gì, hần không dám... A...”

Một câu chính nói còn chưa dứt lời, Cổ Phi đã hung hăng chém hẳn một kiếm, tiếp theo xoay người đâm một nhát, lại thêm một kiếm đánh xuống, đạo tặc đã bị giải quyết.

“Tôi nói tôi không muốn tăng giá trị PK, không phải là nói tôi không dám.” Cổ Phi đối còn lại bốn người nói.

Vân Trung Mộ trên mặt hết trắng một trận lại đến hồng một trận, ba người khác cũng chân tay luống cuống, không biết là nên nhanh chóng rời đi hay là móc vũ khí ra liều mạng.

“Anh là bằng hữu của Bất Tiếu?” Cổ Phi đột nhiên hỏi.

“Người thế nào biết?” Vân Trung Mộ thất kinh.

Cổ Phi cười cười: “Nhiệm vụ này không thể tổ đội lãnh lấy, nếu vì nhiệm vụ khen thưởng đến làm, đều là đi lẻ loi một mình. Các người đến thiết kế tôi, mục đích hiển nhiên là giết tôi mà không phải lãnh khen thưởng. Có loại này ý muốn, trừ ra người của Tiền Trần thì chỉ còn Bất Tiểu. Thấy anh vừa rồi nói về Tiền Trần nghiêng rằng nghiêng lợi rất chân thực, hẳn không phải là người của Tiền Trần, cho nên, anh chỉ có thể là bằng hữu của Bất Tiểu.”

Vân Trung Mộ chỉ có giương mắt ngẩn ra phản: “Này cũng có thể đoán ra?”

“Tôi phải nhanh chóng rời đi, gửi dùm tôi lời hỏi thăm đến Bất Tiểu.” Cổ Phi xoay người chạy.

Một cung tiễn thủ len lén xuất ra cung tiễn, lại bị Vân Trung Mộ đưa tay dè lại: “Đừng tìm chết.”

“Thế nào?”

“Đạo tặc Tiềm Hành ở sau người đều biết, tên này trên thân nhất định có loại trang bị trinh sát gì đó.” Vân Trung Mộ nói.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Thao, đánh không lại người ta, chỉ có thể chịu đựng đi! Mỗi ngày bị người Tiền Trần ăn hiếp, điểm ấy giận dữ còn chịu không nổi sao?” Vân Trung Mộ mắng.

“Người này và Tiền Trần, chúng ta ủng hộ bên nào?”

“Ủng hộ cái rắm, tốt nhất tất cả đều chết hết.” Vân Trung Mộ hùng hùng hổ hổ nói, mang theo ba người hướng phương hướng ngược lại đi.

“Lão Vân! Tôi cảm thấy kế hoạch vừa rồi cái gì Dạ Minh cốc thiết kế mai phục rất đặc sắc.” Đột nhiên có một người nói.

“Đặc sắc cái rắm, tao tìm 200 người ở đâu? Có 200 người như vậy, tao sớm mỗi ngày mang theo bọn chúng đứng bên trên nóc nhà đánh lén người Tiền Trần.” Vân Trung Mộ cảm giận bất bình.

“Nếu không chúng ta thật tìm người này hợp tác một chút?” Một người đề nghị.

“Đánh rắm, Bất Tiểu là huynh đệ tao, người này chém Bất Tiểu 8 cấp bậc, chẳng khác nào chém tao 8 cấp bậc, nghĩ tao cùng hắn hợp tác, nằm mơ!”

“Cứ như vậy, cuộc sống ở thành Nguyệt Dạ thế nào qua đây!”

“MN, tên rác rưởi, giết Bất Tiểu thì giết 8 cấp bậc, thế nào chém ả Mãng Mãng kia chỉ chém 1 cấp bậc! Đề tao có cơ hội, tao đem Mãng Mãng chém tới cấp 0, đồ chó má...” Vân Trung Mộ một đường mắng xuống.

“Hất xì!” Cổ Phi đang trốn chôi chết bất chợt hất xì.

“Sư phụ, anh bị cảm lạnh!” Xa ngoài năm thước, Nọa Phu Cứu Tinh nói.

“Cậu lại kêu sư phụ tôi thật sẽ chém cậu!” Cổ Phi cá giận.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 81: Một bên ăn thịt, một bên chiến đấu

Thành Vân Đoan, quán rượu Tiểu Lô, trong phòng nào đó.

Hàn Gia Công Tử loay hoay một túi tiền, nghe được tiếng đinh đương rung động. “Lão tử cuối cùng lại có tiền á!” Hắn cảm khái muôn vàn.

Bên cạnh Ngự Thiên Thần Minh trông mà thêm nhìn túi tiền màu đỏ sẫm của hắn, chảy nước miếng hỏi: “Bao nhiêu tiền?” Trong trò chơi, túi tiền màu đỏ sẫm, có thể đựng tất cả đồng vàng hạn mức cao nhất là 1000.

“420 đồng vàng.” Hàn Gia Công Tử đắc ý nói, “Uống cái gì thì gọi, tôi mời.”

Hữu Ca vừa muốn mở miệng nói chuyện, Hàn Gia Công Tử lạnh lùng quét qua hắn liếc một cái: “Biết hắn phải nghĩ uống cái gì sao?”

“Đương nhiên.” Hữu Ca mỉm cười, gọi Tiểu Lô tới, chiếm tiện nghi gọi rượu mắc nhất năm chén.

“Kiếm Quỷ đâu?” Chiến Vô Thương cầm chén rượu, hỏi.

“Còn đang luyện cấp. Một hồi sẽ đến.” Hàn Gia Công Tử nói.

“Hắc hắc.” Hữu Ca cảm thán, “Bị Thiên Lý kích thích đi! Gần đây nhất mọi người đều đối với việc thăng cấp nhiệt tình thập phần tăng vọt nha!”

Mọi người trầm mặc. Cố Phi đẳng cấp đột nhiên kích động tiến lên 31, đối với mấy cao thủ là đã kích không nhỏ.

“Gần nhất các cậu có lên diễn đàn không?” Hữu Ca đột nhiên nói.

“Có chuyện gì mới mẻ?” Rượu đã bùng lên, Hàn Gia Công Tử uống một ngụm rồi hỏi.

“Ngập đoàn Tiền Trần lớn nhất của thành Nguyệt Dạ, trước mắt hiện đang đuổi chém Thiên Lý, dường như cũng biết hắn là 27149.” Hữu Ca nói.

“Tên này là bãi phân sao? Đi đâu cũng đều bị một đàn ruồi bu?” Hàn Gia Công Tử vô cùng kinh ngạc nói.

Đang nói, rèm cửa phòng bị nhấc lên, Kiếm Quỷ mang khuôn mặt mệt mỏi đi đến, ngồi xuống chỗ trống, nhìn về bốn người nói: “Vừa vặn thu được một phong thư của Thiên Lý cho tôi.”

“Thư? Chính là loại ở cửa thành gửi qua hòm thư bưu điện?” Ngự Thiên Thần Minh hỏi.

Kiếm Quỷ gật đầu. Trong thành trấn chỗ bốn cái cửa thành, mỗi bên đều có một hòm thư bưu điện, người chơi có thể tại đây tiến hành gửi thư hoặc gửi vật phẩm qua bưu điện. Những bằng hữu không sinh ra tại cùng một thành, thường xuyên lợi dụng phương thức này gửi một chút tiền bạc hoặc trang bị viện trợ cho nhau. Thư vắng lai trái lại thì rất hiếm gặp. Mặc dù thư có thể cho người ta nói thoải mái không hạn chế số lượng từ, nhưng ở trong games online, rất ít người có nhiều chuyện như vậy mà cần viết thư, trừ phi là viết thư tình.

Vừa nghĩ đến đây, tất cả mọi người dùng ánh mắt cổ quái nhìn về phía Kiếm Quỷ.

Kiếm Quỷ từ trong miệng túi móc ra phong thư đặt trên bàn.

“Có thể chứ?” Mọi người nhìn phía phong thư hỏi, “Hai người không có bí mật nhỏ gì?”

Kiếm Quỷ đảo cặp mắt trắng dã, chẳng thèm trả lời.

Mọi người không hẹn mà cùng bỏ nhào tới đoạt thư, chung quy hệ nhanh nhẹn Ngự Thiên Thần Minh nhanh hơn một bậc. Từ khi lần trước phát sinh sự kiện đoạt tiền xong, mấy người cũng đều tại phương diện này phản ứng đều khổ công. Thần kinh phản xạ tốc độ cơ bản là nhất trí, chỉ là đến cuối cùng tốc độ ra tay trên thực tế, hiển nhiên là thêm điểm nhanh nhẹn trong trò chơi chiếm ưu thế.

“Đề tôi đọc!” Ngự Thiên Thần Minh nhanh chóng mở ra phong thư.

“Kiếm Quỷ huynh, các vị cao thủ, mọi người tốt. Đoạn thứ nhất.”

“Nhắc bút lên ghi, thập phần nhớ nhưng mọi người, tôi rời khỏi thành Vân Đoan đã có... Ách, rất nhiều tiếng đồng hồ. Hiện tại tôi ở tại phụ cận thành Vân Đoan – chủ thành khác thành Nguyệt Dạ, qua ba tiếng đồng hồ xuyên qua Ô Long sơn mạch liền có thể đến được nơi này. Nơi này bầu không khí PK nồng đậm, nhiều kẻ lại ý thể hiếp người, người chơi sinh hoạt thập phần khó khăn. Tôi ở phụ cận thành Nguyệt Dạ – Thôn Dạ Quang hoàn thành một đầu chuỗi nhiệm vụ, không nghĩ có thể lên tới 31 cấp, còn có hai kiện trang bị, ha ha! Tôi dựa vào, tên này quá táo bạo.”

Ngự Thiên Thần Minh làm chút lời bình, rồi mới đọc tiếp: “Trước mắt thập phần nhớ nhưng Kiếm Quỷ huynh cùng các vị cao thủ, còn có thành Vân Đoan, chỉ có thể đợi tẩy tã tận giá trị PK xong trở về gặp nhau, gặp lại.”

“Kết thúc?” Mọi người hỏi.

Ngự Thiên Thần Minh gật đầu.

Mọi người lại đoạt lấy, truyền tay nhau nhìn, cân nhắc từng chữ.

“Người này nhân diện sao? Không có việc gì viết thứ này.” Ngự Thiên Thần Minh nói.

Hàn Gia Công Tử cuối cùng cầm lấy thư tín, quét qua vài lần sau nói: “Thư là Thiên Lý Nhất Túy viết, nhưng thực tế không phải từ hắn gửi đi.”

Kiếm Quỷ gật đầu: “Là một người tên Nọa Phu Cửu Tinh gửi đến.”

“Xem ra tên này đang bị vây khốn, ngay cả thư không cách nào tự mình gửi.” Hàn Gia Công Tử cười lạnh.

“Có phương gì mà bị mọi người vây khốn, nhưng còn chưa có chết?” Chiến Vô Thương nghi hoặc, “An toàn khu?”

“An toàn khu nếu lãnh nhiệm vụ truy nã thì vẫn bị người chém. Hắn hiện tại hiển nhiên không phải ở trong nhà lao, đẳng cấp cũng không có mất, kỳ quái.” Hữu Ca nói.

Hàn Gia Công Tử chậm rãi đứng dậy: “Đi.”

“Đi đâu?” Mọi người hỏi.

“Thành Nguyệt Dạ.” Hàn Gia Công Tử nói.

Ngoài thành Nguyệt Dạ - U Dạ Cốc, đối mặt Cổ Phi là một đồng lửa trại, hắn ngồi trên chiếu, trong tay đang cầm một khối thịt quay, ăn rất sáng khoái.

“Noạ Phu, tay nghề không tệ, đầu bếp bao nhiêu cấp?” Cổ Phi vừa ăn vừa hỏi người ngồi ở đối diện Noạ Phu Cứu Tinh.

“Sinh hoạt kỹ năng không nhìn đẳng cấp, chỉ nhìn độ thuần thực. Tôi học không có bao lâu, thuần thực chỉ hơn hai trăm” Noạ Phu Cứu Tinh nói.

“A!” Cổ Phi không biết bao nhiêu điểm thuần thực thì tính cao, cho nên cũng không đánh giá.

“Còn có, không muốn gọi tôi là Noạ Phu, tôi gọi Noạ Phu Cứu Tinh! Hai chữ phía sau không gọi, ý nghĩa liền khác biệt.” Noạ Phu Cứu Tinh nói.

“Cậu đừng gọi tôi là sư phụ, tôi liền không gọi cậu là Noạ Phu.” Cổ Phi nói.

“Tôi sớm đã không gọi rồi!” Noạ Phu Cứu Tinh nói.

“Đúng vậy! Tôi chỉ gọi hai chữ tên đầu của cậu mà thôi!” Cổ Phi nói, hẳn cuối cùng cũng tìm được phương pháp ngăn cản Noạ Phu Cứu Tinh kêu hắn là sư phụ.

Noạ Phu Cứu Tinh khóc không ra nước mắt, chỉ có thể tiếp tục vùi đầu để ý thịt quay trên giá.

Cổ Phi ngồi gặm ngon lành, ngắm liếc thời gian, liền đứng dậy, một tay nắm kiếm, một tay kia giờ thịt quay, hướng về phía một phương hướng gọi: “Liên Châu Hỏa Cầu.”

Gặm mấy ngụm thịt, một đầu hỏa long từ mũi kiếm mềm rù xuống nổi lên.

“Bắn!” Cổ Phi một bên đem thịt nuốt xuống vừa nói.

Hỏa long từ mũi kiếm bắn ra, tức thì hóa thành bốn tiểu hỏa cầu, đều hướng cùng một phương hướng nào đó bay đi.

Nhưng rõ ràng hướng đó trống không không có thứ gì. Thấy được tình cảnh này Noạ Phu Cứu Tinh cũng y nguyên một bộ dạng rất quen thuộc, không chút cảm giác khinh bỉ các kiểu. Sau bốn cái hỏa cầu bay ra hai mét, bên trên đất trống một trận mờ mịt, một NPC tiểu quái xuất hiện, vừa vận bị hỏa cầu bay đến nổ trên thân.

Tiểu quái gặm thét, hướng Cổ Phi vọt tới.

“Hỏa Cầu, bắn.” Cổ Phi lần nữa vừa ăn thịt vừa ngắm xướng.

Một tiểu hỏa cầu bay đi, đem tiểu quái nổ tan tành mây khói.

“Lợi hại, lợi hại!” Noạ Phu Cứu Tinh tán thưởng mấy câu tượng trưng, thoát nhìn đã chết lặng.

Nhưng đối lại để cho bất kì người chơi nào trong game thấy một màn như vậy, trông mắt đều nhảy ra là điều không tránh được.

U Dạ cốc, nơi này là luyện công khu cấp 50, tất cả tiểu quái đều là trên dưới 50 cấp bậc.

Mà người chơi lúc này? Đẳng cấp toàn bộ đình trệ tại cấp 30, chỉ có nhân tài cá biệt hung hãn đã đột phá đến cấp 31. Vượt 20 cấp bậc đánh quái, đây là việc người thiết kế trò chơi thấy được cũng đều sẽ rơi lệ một màn.

Diệp Tiểu Ngũ liền rơi lệ, lúc đang thấy được Cổ Phi khi này ở U Dạ cốc như thể thích ý ăn thịt đánh quái, hẳn lệ rơi đầy mặt.

Lần này trái lại kinh động tổ giám sát trước tiên. Bọn chúng phát hiện trước mắt vốn không nên có một bóng người ở khu luyện cấp 50, nhưng không ngờ có người ở đó đánh quái luyện cấp, lập tức tiến hành theo dõi, kết quả phát hiện hết thấy bình thường. Nhưng người này lực công kích pháp quá vẫn khiến cho họ coi trọng. Sau khi kiểm tra trang bị Cổ Phi, tổ giám sát đều nghi ngờ có người cấp Cổ Phi mở ra cửa sau, dẫn đến việc hắn sớm như vậy nắm giữ trang bị cao cấp.

Nhân vật nhiều lần quan tâm người này – Diệp Tiểu Ngũ hiển nhiên bị mọi người hoài nghi.

Lúc bị gọi vào tổ giám sát, Diệp Tiểu Ngũ cười khổ, xuất ra đĩa ghi hình đã chuẩn bị tốt từ lâu: “Đây là quá trình hắn làm chuỗi nhiệm vụ, các người xem đi, có hay không vi phạm quy định.”

Một đồng người ghé vào màn hình nghiên cứu đoạn ghi hình.

“Moá, đã hiểu ra vấn đề!” Diệp Tiểu Ngũ thở dài, lúc Cổ Phi hoàn thành chuỗi nhiệm vụ, lấy được Nguyệt Dạ Linh Bảo cùng Âm Dạ Lưu Quang Kiếm,

Diệp Tiểu Ngũ liền nghi ngờ tới việc chuyện này nhắc lên một gọn sóng. Chỉ là hắn phát hiện Cổ Phi tựa hồ không thích dùng pháp thuật, vẫn lấy đao chém chém giết giết, cho nên lòng mang may mắn.

Ai biết tên này thế nào đột nhiên thông suốt, sử dụng pháp thuật chiến đấu.

Cởi ra một chút tình cảnh của Cổ Phi xong, Diệp Tiểu Ngũ vẫn chỉ có thể cười khổ vạn phần.

Trang bị xa hoa, để cho Cổ Phi có lực công kích pháp thuật có thể vượt cấp đánh quái.

Thêm điểm toàn bộ nhanh nhẹn và kỹ thuật riêng, hắn né tránh công kích của quái vật là rất thành thạo.

Thử nghĩ một đao tặc cấp 50, nếu như thêm điểm nhanh nhẹn và lực lượng, tỉ lệ năm năm, so với Cổ Phi hiện tại thì tốc độ nhanh hơn một ít, nhưng trình độ công kích cũng không bằng. Như vậy liền có thể đối mặt với tiểu quái trong khu luyện cấp 50, lúc này Cổ Phi, sao lại không thể?

Pháp sư máu ít nhất, phòng thấp nhất, nắm giữ diện tích thương tổn phát ra cao nhất là điều đối với chức nghiệp này bồi thường, trước mắt Cổ Phi còn chưa phát huy ra ưu thế lớn nhất của pháp sư đó!

Diệp Tiểu Ngũ nhìn số liệu, biết tên này kỹ năng cấp 24 Thiên Hàng Hòa Luân không có học, nếu không thì lúc này hắn ở luyện công khu cấp 50 dùng một phát đem quái toàn bộ thiêu cháy, người chơi Thế Giới Song Song sẽ chẳng còn ai có tốc độ thăng cấp có thể so sánh được với hắn.

Nhưng thoát nhìn, tên này chỉ là dùng hay kỹ năng pháp thuật phạm vi hẹp công kích thanh trừ bên người mấy tiểu quái. Hắn chẳng qua là lợi dụng U Dạ cốc này quái vật cấp cao, đến tránh né người chơi truy sát hắn, cho tới tây tận một thân giá trị PK thôi. Diệp Tiểu Ngũ trừ việc cười khổ, còn có thể làm cái gì?

Chuyện kể trở về, kỹ thuật tên này phóng thích pháp thuật là không gì sánh kịp, nổi bật thời cơ, nắm chắc không kém chút nào. Hắn như thế và cao thủ mục sư am hiểu nhất nắm bắt thời cơ đem so sánh, cũng không hề kém cạnh.

Trong trò chơi, Cổ Phi cũng đang giằng giải với Nọa Phu Cứu Tinh!

“Thời cơ! Biết cái gì là thời cơ sao? Công phu xài âm khí, trọng yếu nhất là nắm bắt thời cơ.”

“Giết chết Thung Tử ở kia, đập trúng nó có gì khó? Trong chiến đấu chân chính, làm gì có đối thủ nào giống như Thung Tử một dạng đều bất động để cho cậu đập? Đối phó mục tiêu đang di động, nhất định phải nắm bắt thời cơ, tính rõ tốc độ mục tiêu di động, tìm đúng điểm dừng chân kế tiếp của hắn, bắn ra âm khí mới có thể không chút sai lệch.”

“Đương nhiên, nếu như là một đối thủ có kinh nghiệm, hắn lại không ngừng di động cải biến tốc độ của mình, cho nên, thật muốn đánh trúng không phải rất khó. Nhưng nhu cầu đề cao bắt chặt, chỉ lực, để tốc độ cậu phóng âm khí nhanh hơn! Tốc độ đạt đến trình độ nhất định, dù đối thủ tốc độ cải biến, đều có thể bỏ qua không tính là gì. Cậu nghe hiểu không?”

“Hiểu hiểu!” Nọa Phu Cứu Tinh kinh sợ đáp.

Cổ Phi mừng rỡ. Không nghĩ tới trong trò chơi thật đúng là có một người đối với công phu cảm thấy hứng thú như thế! Nói nửa ngày miệng có chút mỏi, vẫn nên nghỉ ngơi một hồi! Hiện tại không có chuyện gì, lại viết cho ai một phong thư? Cổ Phi suy xét.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 82: Người đam mê công phu

Nhóm đồng chí tổ giám sát đang nhiều lần nghiên cứu nhiệm vụ mà Cổ Phi hoàn thành, còn một trận chiến ban đầu cùng Tác Đồ để lãnh lấy nhiệm vụ đã không thể nào tìm thấy, khi đó Diệp Tiểu Ngũ còn chưa có đối với Cổ Phi có vài phần xem trọng.

“Nơi này!” Dừng lại hình ảnh ghi hình, người tổ giám sát chỉ vào thân ảnh Cổ Phi cùng Tiểu Vũ trước giá đường hỏi Tiểu Ngũ, “Hắn tại chỗ này phát hiện cái gì? Sau liền chạy đi tìm Mạc Phi?”

Diệp Tiểu Ngũ lắc đầu: “Không biết.”

“Nếu như từ nơi này phát hiện đầu mối, cần phải làm như thế nào?” Đồng chí tổ giám sát cũng không biết nội dung cụ thể chuỗi nhiệm vụ.

“Nhà bào chế thuốc cấp cao, có thể từ vết máu Mạc Phi lưu lại trên mặt đất phát hiện đây không phải máu của nhân loại.” Diệp Tiểu Ngũ nói.

“Hắn dường như không có tiến hành thao tác này.” Giám sát tổ người ta nói.

“Hắn không có.” Diệp Tiểu Ngũ gật đầu.

“Trừ cái đó ra, còn có điểm gì đáng ngờ?” Mọi người cùng nhau thảo luận.

“Đã không còn, số liệu hết thấy bình thường. Bao quát cuối cùng trận chiến với BOSS, chỉ có thể nói, người này thân thù thật tốt quá!” Có người báo cáo.

“Điểm đáng ngờ đó thế nào giải thích?” Tổ giám sát tổ hướng hi vọng của mọi người hỏi Diệp Tiểu Ngũ.

Diệp Tiểu Ngũ tỏ ra bó tay: “Đại khái là do vận khí! Không cần bất cứ lý do gì, suy nghĩ một chút về tình huống của người chết Mạc Phi, đây cũng có khả năng.”

Tổ giám sát tổ lại nhiều lần xem xét ghi hình, không có phát hiện bất cứ vi phạm quy định nào, đáng hoài nghi nhất là, có phải hay không nhân viên gợi ý cho hắn tiến hành nhiệm vụ. Ánh mắt mọi người chỉ thẳng Diệp Tiểu Ngũ như muốn hỏi.

Diệp Tiểu Ngũ thần thái nhẹ nhõm, đối với điểm nghi ngờ này một chút cũng không giấu diếm. Hắn nhiều lắm là nói lộ ra nhiệm vụ tại thôn Dạ Quang, nhưng lúc Eddie giao nhiệm vụ sẽ nói ra. Chỉ là Cổ Phi lúc đó không có chú ý nghe, sau chuyện này lại không thể nào tra ra nổi thôi. Theo đạo lý Cổ Phi rút cuộc phát hiện cái gì, Diệp Tiểu Ngũ so với bất kỳ kẻ nào là càng muốn biết.

Tổ giám sát làm việc là chú trọng chứng cứ rõ ràng, sẽ không oan uổng người chơi trong game, đương nhiên sẽ không tùy tiện đối Diệp Tiểu Ngũ kết luận. Cuối cùng, chỉ là hỏi một câu: “Hắn lấy được này hai kiện trang bị, là bao nhiêu cấp bậc?”

“Đại khái 70 cấp.” Diệp Tiểu Ngũ nói.

Mọi người trầm mặc. Cấp 30 cầm đến trang bị cấp 70, mà còn có thể phát huy, có thể giết tiêu quái cấp 50 đã không tính là chuyện gì khó thấu hiểu.

“Nói như vậy đây là chuỗi nhiệm vụ có độ khó cho cấp 70? Lại bị một người 30 cấp hoàn thành.” Tổ giám sát ý tứ rất rõ ràng. Chuỗi nhiệm vụ này độ khó có chút không thành.

“Chuỗi nhiệm vụ chúng tôi là suy xét thực lực của người chơi bình thường mà thiết kế. Nơi này! Mọi người cho rằng tùy tiện một người chơi đều có khả năng bức BOSS không cách nào sử dụng Lang Vương Chi Răng? Đừng nói cấp 30 cầm trang bị 70 cấp, mà thực sự cấp 70 đi, anh thử xem anh làm được không. Có chút người không phải người thường. Hắn có thể làm được chuyện người thường không làm được. Ý của anh độ khó nhiệm vụ của chúng tôi lấy loại siêu nhân này làm tiêu chuẩn sao?” Diệp Tiểu Ngũ dựa vào hình ảnh trên màn hình trùng hợp đang phát tới đoạn Cổ Phi đại chiến Adrian để phản bác.

Mọi người trầm mặc.

“Không có việc gì thì tôi đi.” Diệp Tiểu Ngũ rời đi. Rất kỳ quái, hắn cũng là người đầu tiên hy vọng Thiên Lý Nhất Túy bị hài hòa, nhưng tại lúc này, vì sao lại đối với người này lòng mang một loại chờ mong?

...

Trò chơi, ngoài thành Nguyệt Dạ, lối vào U Dạ cốc. Một đàn người của nghiệp đoàn Tiền Trần tỏ ra hết đường xoay sở. Dẫn đầu là Mang Mang Mãng Mãng lại càng tỏ ra cực kỳ phiền não. Cách lối vào không quá xa, còn có nhiều người chơi khác. Một bên làm bộ xử lý tiêu quái thừa thót bên người, một bên hướng phía này nhìn quanh, thấy được tình cảnh nghiệp đoàn Tiền Trần, mọi người trong lòng cũng thầm sáng khoái. Mọi người phi thường ăn ý phối hợp, một tiêu quái cấp 22 do năm người truy bắt. Năm phút có nhiều lần bởi vì “sơ sẩy” để cho nó đào thoát.

“Đạo tặc cũng không cách nào Tiềm Hành đi vào?”

Một tên đạo tặc lắc đầu: “Không được, nơi này quái đẳng cấp quá cao, thấy rõ chúng tôi Tiềm Hành. Vừa rồi đã chết bốn huynh đệ.”

“Bóng dáng tên kia đều không thấy được?”

“Không thấy được.” Tên đạo tặc thở dài.

Người của nghiệp đoàn Tiền Trần dựa theo tọa độ một đường theo dõi đến tận đây, lúc đầu không ai tin tưởng Cổ Phi vào U Dạ cốc, nhưng ở ngoài cốc vòng quanh trái phải, sau khi gần như xác định quanh đó hết thấy tọa độ, chỉ có thể bắt đầu tiếp thu chuyện này là thật: tọa độ Cổ Phi đích thực chỉ thẳng trong cốc.

Tiền Trần thử tổ chức một đội ngũ có các chức nghiệp hợp lại, nhưng vẫn không cách nào bước vào vài bước. Thực lực của quái vật thực sự quá mức cường hãn, lực công kích của người chơi phi thường nhỏ bé, mà phòng ngự lại quá yếu. Mục sư ở bên cạnh liều mạng công tác, mà muốn hai ba cái mục sư chiếu cố một nhân cứu được qua đây. Loại đấu pháp này, miễn cưỡng có thể đem quái bên người thanh sát, nhưng sinh mạng và pháp lực tiêu hao quá lớn, hoàn toàn không có thời gian hồi phục. Nếu như gặp phải nơi quái vật dày đặc điểm, đội bọn chúng chỉ có một kết quả là cả đoàn bị diệt.

Lại kiến một đội ngũ chỉ có đạo tặc, ý đồ dựa vào Tiềm Hành đi vào tìm Cổ Phi. Ai biết nơi này tiêu quái không ngờ có thể thấy rõ đạo tặc Tiềm Hành. Trong tình huống không mục sư viện trợ, bọn đạo tặc tỏ ra yếu đuối vô cùng, chết tại chỗ bốn cái, còn lại một tên dựa vào Tật Hành chạy ra, lúc này mới may mắn thoát thân.

Mang Mang Mãng Mãng phát điên: “Hắn là một cái pháp sư, thế nào ở bên trong còn sống?”

Không ai có thể trả lời vấn đề này, ai cũng không biết nếu xét Cổ Phi là một cái pháp sư mà nói, đã nắm giữ thực lực của cấp 50. Thậm chí có thể nói mạnh hơn pháp sư cấp 50.

Không có tốc độ giống Cổ Phi, nhưng lực công kích pháp thuật lại sần sần như nhau.

U Dạ cốc, Cổ Phi hiện đang hỏi Nọa Phu Cứu Tinh: “Lúc cậu tiến vào sơn cốc thì bên ngoài rất nhiều người Tiên Trần?”

Nọa Phu Cứu Tinh gật đầu: “Rất nhiều.”

“Bọn chúng thế nào không có làm khó cậu?” Cổ Phi kỳ quái.

“Tôi che mặt!” Nọa Phu Cứu Tinh nói, “Bên ngoài rất nhiều người che mặt, người đến truy sát anh tất cả đều che mặt.”

“Ài, là sợ tôi báo thù.” Cổ Phi cười khổ, xem ra mình ở trong trò chơi hình tượng đã bị định hình.

“Cậu tiến vào, bọn chúng không có chặn cậu?” Cổ Phi hỏi.

“Chặn cái gì, bọn chúng cũng đều nghĩ tôi là tìm chết.” Nọa Phu Cứu Tinh nói, cuối cùng lại là lòng còn sợ hãi chân chính: “Nếu như không có anh qua đây tiếp ứng, tôi đích thật là tìm chết.”

“Khách khí, khách khí.” Cổ Phi nói, “Cậu chờ. Tôi lại viết phong thư. Rồi, tôi đưa cậu ra ngoài.”

Không đợi giao cho Nọa Phu Cứu Tinh, Cổ Phi tự mình có phản ứng trước tiên: “Không được, cậu hiện tại lại hoàn hảo ra ngoài, bọn chúng khẳng định thấy khả nghi.”

“Đúng vậy! Lúc tôi lần đầu tiên ra ngoài bọn chúng đã khả nghi rồi. Tôi làm bộ không biết đây là luyện công khu cấp cao, giả thành một bộ đáng sợ hãi.” Nọa Phu Cứu Tinh nói.

“Cậu phản ứng nhanh.” Cổ Phi cười. Nói xong, thuận lợi cộng thêm Nọa Phu Cứu Tinh làm bạn tốt: “Đây chính là tôi.”

Nọa Phu Cứu Tinh kích động đến chân tay luống cuống, chỉ biết nhiều lần cảm khái: “Thật tốt quá, thật tốt quá...”

Nhìn bộ dáng này của hắn, Cổ Phi ngược lại cảm giác có chút ngại. Người tên Nọa Phu Cứu Tinh này. Trừ ra tính cách có chút làm người ta thấy phiền bên ngoài, cái khác đều ổn. Nhất là, tựa hồ thực sự đối với công phu có hứng thú.

“Cậu thực sự học qua bộ ngựa quyền sao?” Cổ Phi hỏi.

“Nghiên cứu qua.” Nọa Phu Cứu Tinh nói.

“Thế nào nghiên cứu?” Cổ Phi hỏi.

“Đọc sách.” Nọa Phu Cứu Tinh nói.

“A...” Cổ Phi thoải mái. “Khó trách cậu không hiểu bộ pháp, bình thường xuất bản quyền phổ, trên đó cũng sẽ không truyền thụ bộ pháp. Nay, như vậy học công phu, cùng tập thể dục nghe theo đài không khác gì.”

“Anh có thể dạy tôi sao?” Nọa Phu Cứu Tinh khuôn mặt chờ mong.

“Ách, Thất Tinh bộ ngựa quyền tôi cũng không phải nghiên cứu quá nhiều, tôi luyện Lục Hợp bộ ngựa quyền. Cái đó và thất tinh bộ ngựa quyền khác biệt rất lớn, tôi thấy cậu tư thế đã có cơ bản. Nếu lại sửa thành luyện Lục Hợp thì quá khó khăn. Cậu chờ tôi trở về nghiên cứu một chút thất tinh bộ ngựa quyền, lại đến dạy cậu sau vậy!” Cổ Phi nói.

“Cảm tạ! Thực sự rất đa tạ.” Nọa Phu Cứu Tinh gật đầu rồi lại cúi người.

“Cậu thật yêu thích công phu như vậy?” Cổ Phi đồng dạng yêu thích công phu, hơn nữa không chút nào che giấu, nhưng so với Nọa Phu Cứu Tinh, Cổ Phi đột nhiên phát hiện mình thật là thấp phần hâm sức.

“Có công phu, người không nhu nhược.” Nọa Phu Cứu Tinh nắm tay thành quả đấm.

Cổ Phi cười. Nói đến công phu, hắn hứng thú nói chuyện cũng trở nên cao vọt, một bên ứng phó xung quanh thường thường lại xuất hiện tiểu quái. Một bên cùng Nọa Phu Cứu Tinh nói thao thao bất tuyệt. Nọa Phu Cứu Tinh cũng phát hiện Cổ Phi thật là một cao thủ công phu, nhưng chọn chức nghiệp lại không phải sở trường, nhìn không được tò mò: “Vậy vì sao games online anh lại chọn pháp sư?”

Không đợi Cổ Phi trả lời, hắn đã tỉnh ngộ: “A, tôi hiểu rồi, là để tu luyện tốt hơn đúng hay không?”

Cổ Phi dở khóc dở cười: “Games online đích thực có thể tích lũy một chút kinh nghiệm thực chiến, nhưng trên thực tế, NPC tiểu quái công kích đều có thiết lập trình tự chiêu thức, các người chơi đại đa số không thông hiểu công phu hay kỹ xảo võ thuật, bất kể đánh quái hay là PK, những kinh nghiệm này

cũng có chút ít còn hơn không. Tôi chơi games online, chỉ là muốn tìm địa phương có thể thi triển ra sở trường, nếu như ở trong đây có khả năng tìm được phương pháp để cho công phu càng thêm tiến bộ, có thể nói đó tính là thêm vào khen thưởng!”

“Vậy anh tìm được không?” Nọa Phu Cứu Tinh hỏi.

Cổ Phi gật đầu: “Tinh ra cũng có một chút! Chẳng hạn như đối với lực đạo nắm bắt, phán đoán phương vị công kích, nắm chắc thời cơ công kích, lựa chọn tuyến đường công kích các loại... Chẳng qua, những cái này còn cần tự mình thông hiểu đạo lý, games online và hiện thực có bất đồng rất lớn, bởi vì chức nghiệp cùng phương thức thêm điểm bất đồng, người với người chơi về tốc độ, lực lượng, thậm chí sinh mạng chênh lệch đều phi thường lớn, điều này ở trong hiện thực là không thể nào. Trong games online muốn giết một người, bình thường chỉ là đạo tặc cũng cần ba bốn đao, nếu ở hiện thực, một chiêu liền có thể...”

Cổ Phi nói xong lời này tự mình cảm thấy hoảng sợ, không nghĩ tới mình chơi games online rồi liên hệ hiện thực xong, đã bắt đầu nghiên cứu phương pháp giết người, xem ra ở trò chơi đại sát tứ phương là có điểm kích khởi sát ý.

Nọa Phu Cứu Tinh rõ ràng không có nghĩ sâu như vậy, chỉ là nghe Cổ Phi nói, liên tục gật đầu: “Vậy ở games online luyện ra bí quyết, trong hiện thực cũng chưa hẳn có thể sử dụng?”

Cổ Phi gật đầu: “Then chốt nhất chính là, trong games online tốc độ, lực đạo của cậu và trong hiện thực hoàn toàn bất đồng. Nếu như thật sự muốn ở trong games online trợ giúp công phu của cậu tiến bộ, trước tiên phải điều chỉnh thêm điểm giống cậu chân thực ngoài đời!”

“Anh là làm như vậy sao?” Nọa Phu Cứu Tinh hỏi.

“Tôi?” Cổ Phi cười cười, “Cậu là vẫn muốn giải trí, còn tôi chơi games online, sử dụng công phu là đệ nhất, luyện công là tiện thể. Tôi chỉ nhu cầu thêm điểm có thể đem công phu của tôi toàn bộ thi triển ra, nếu ngược lại thì không cần quá nghiêm khắc như vậy. Hơn nữa tôi hiện tại phát hiện, pháp thuật, tựa hồ cũng có thể đem làm một loại công phu để vận dụng.”

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 83: Vì dân trừ hại

Cổ Phi và Nọa Phu Cứu Tinh ở trong U Dạ cốc đàm luận công phu, thời gian từng giây từng phút trôi qua ở bên ngoài người chơi dần không nhẫn nại được. Những người này vốn dĩ là xem náo nhiệt hoặc là lòng mang ý niệm lãnh nhiệm vụ biết đâu mình hoàn thành đã toàn bộ về thành. Lưu lại chỉ có người Tiền Trần, cùng với bằng hữu của Bất Tiếu: Vân Trung Mộ.

Vân Trung Mộ cùng mấy cái huynh đệ của hắn giả vờ giả vịt tại phụ cận đánh quái.

“Lão Vân, chúng ta cũng trở về đi?” Huynh đệ hắn có người hỏi. Xét ra thì cửa U Dạ cốc là nơi luyện công không được tốt lắm, mặc dù đẳng cấp vừa phải, thế nhưng quái lại thiếu, lẻ loi tàn rã giống như tô điểm, hiển nhiên không phải thiết kế làm luyện công khu.

“Không muốn.” Vân Trung Mộ nhìn về người của Tiền Trần mà nói: “Tao ở đây nhìn về khổ sở của bọn Tiền Trần chết tiệt kia, trong lòng cảm thấy rất sáng khoái. Tụi bây về trước đi! Để tao ở đây thêm sáng khoái một hồi.”

“Mấy cận thân Mang Mang Mãng Mãng tâm tình khó chịu, tìm mày phiền phức.” Một người nói.

“Không sợ.” Vân Trung Mộ cười cười, “Chủ thủ của Bất Tiếu trên tay tao, tao có thể phát động kỹ năng Tiêu Thất, người của Tiền Trần mà muốn qua đây, tao liền cấp cho bọn hắn chơi một lần biến mất.”

“Phong Chi Âm Ngữ của Bất Tiếu? Sao lại trên tay mày?” Một người cả kinh nói.

“Hắn sợ bị người giết, sợ trang bị mất, cho nên gửi đến để cho tao cầm chơi một hồi.” Vân Trung Mộ nói.

“A, vậy tốt rồi, bọn tao đi trước.” Mấy huynh đệ rồi đi.

Vân Trung Mộ quơ chủ thủ, tiếp tục một bên đâm quái một bên quan vọng người Tiền Trần.

“Mãng Mãng, nếu không chúng ta cũng giải tán trước?” Lam Dịch nhìn ra nghiệp đoàn có nhiều người cũng đợi không được.

“Đã bao lâu?” Mang Mang Mãng Mãng hỏi.

“Đã hơn bốn tiếng đồng hồ.” Lam Dịch nhìn thời gian, mắt nhìn đến nhiệm vụ, “Hắn giá trị PK đã mất đến 9 điểm rồi.”

“Được rồi, trước tiên giải tán! Không làm lỡ thời gian mọi người.”

“Vậy còn cô?” Lam Dịch hỏi.

“Tôi lưu lại đây, đợi hấn đi ra!”

“Như vậy sao được.” Lam Dịch bị hù dọa nhảy dựng, “Nếu hấn đi ra, một hai cái thậm chí nhiều hơn thêm vài người cũng chống đỡ không được! Vẫn nên lưu một đạo tặc ở đây đi! Nếu thấy hấn đi ra liền Tiền Hành, sau đó báo tin.”

“Tiền Hành vô dụng, hấn có loại trang bị trinh sát. Tôi lưu lại, dù sao thì hiện tại tôi chỉ cấp 29, lại bị hấn giết một cấp cũng không có gì tổn thất nghiêm trọng, mọi người đều đi đi!”

“Nếu không để tôi lưu lại cùng cô?” Lam Dịch nói.

“Đều đi, đều đi đi.”

“Vậy chúng tôi ở phụ cận tìm nơi luyện cấp vậy!” Lam Dịch nói, mang theo một đội nhân mã thường ngày cùng hấn luyện cấp rồi đi, những người khác mỗi bên tản ra khắp nơi.

Mang Mang Mãng Mãng sửa sang lại y phục. Quơ pháp trượng, cũng ở xung quanh soát quái. Nàng là trí lực tinh thần mục sư, Thánh Quang Cầu có chút lực công kích, hơn nữa tốc độ phóng thích rất nhanh, ứng phó nơi này chút tiểu quái thừa thốt là không thành vấn đề.

Cách đó không xa Vân Trung Mộ lúc này tìm đập bịch bịch.

Cơ hội! Người nghiệp đoàn Tiền Trần không ngờ đều đi, chỉ để lại một mình ả ta, đây không phải là cơ hội ngàn năm khó gặp sao? Ả đàn bà này cũng quá vênh váo. Thật cho rằng không ai dám giết ả sao? Hiện tại phương thức che mặt đã truyền khắp thành Nguyệt Dạ, ai muốn che giấu thân phận chỉ cần che mặt. Khi giết người thì đối phương cũng không biết là ai ra tay. Vân Trung Mộ nghĩ, động lòng không thôi, cuối cùng hạ quyết tâm, cắn răng một cái, phát động kỹ năng Tiềm Hành của đạo tặc.

Mục sư di động cực chậm, đạo tặc nếu như muốn giết cô ta, trực tiếp đi qua đâm dao nhỏ thì cô ta muốn trốn cũng không được. Giả sử đối phương liều mạng cấp chính mình Hồi Phục Thuật cứng rắn chống, thì cũng có thời gian chờ của kỹ năng. Cho nên mục sư đối mặt bất cứ chức nghiệp gì cũng không có thực lực đơn đầu.

Vân Trung Mộ Tiềm Hành, chậm chậm tiếp cận, quan sát khắp nơi. Không xa có mấy người đi tới, nhưng cũng không phải người Tiền Trần, người Tiền Trần trong mắt hấn là từng cái từng cái rời khỏi.

Cơ hội tốt quá! Vân Trung Mộ nuốt nước miếng, yên lặng đi tới sau lưng Mang Mang Mãng Mãng.

Bối Thử! Vân Trung Mộ thành công xuất ra một đạo.

Mang Mang Mãng Mãng chịu khổ, hiển nhiên là thất kinh. Nhưng là một mục sư có kinh nghiệm phong phú, lúc này cũng không gấp nhìn lại xem ai ở sau lưng hạ độc thủ, mà trong chớp mắt cấp chính mình một cái Hồi Phục Thuật.

Thế nhưng, Mang Mang Mãng Mãng Hồi Phục Thuật không ngờ chậm một bước, một chiêu Hồi Phục Thuật khác còn rơi xuống trên người cô ta nhanh hơn.

Vân Trung Mộ cũng là người chơi lão luyện, một trước một sau hai cái Hồi Phục Thuật rơi xuống trên thân Mang Mang Mãng Mãng, lập tức phát hiện có người viện trợ, chuyên ánh mắt, thấy được mấy người kia, có một người đang dương cánh tay, chính là tư thế mục sư thi triển Hồi Phục Thuật.

Vân Trung Mộ giận dữ. Mang Mang Mãng Mãng tại thành Nguyệt Dạ ác danh rõ ràng, ta đây là vì dân trừ hại đấy! Không giúp thì thôi, không ngờ còn ở bên cạnh gây thêm phiền toái, đây là tên nào không có mắt? Vân Trung Mộ hoài nghi đối phương là không thấy rõ nữ nhân này là Mang Mang Mãng Mãng, nếu không thì thân làm một người chơi có giác ngộ ở thành Nguyệt Dạ, tuyệt đối không phải chính tà bất phân. Đang chuẩn bị mở miệng giới thiệu thân phận Mang Mang Mãng Mãng, trước mắt chợt lóe, phong thanh chặt chẽ, một mũi tên đem Vân Trung Mộ bắn ngã xuống đất.

“Mẹ nhà này!” Vân Trung Mộ mắng. Đây là một phát Thư Kích thương tổn cực mạnh, thiếu chút trực tiếp miểu sát hấn.

Lúc này Mang Mang Mãng Mãng cũng đã xoay người lại, trong miệng ngâm xướng, vẩy ra một Thánh Quang Cầu. Vân Trung Mộ lúc này nghĩ dù phát động Tiêu Thất cũng không làm nên chuyện. Mang Mang Mãng Mãng cách hấn gần như vậy, không đợi hấn biến mất thì Thánh Quang Cầu đã đập trúng hấn, Vân Trung Mộ chỉ có nhắm mắt chờ chết.

Ai biết lần này lại có một đạo Hồi Phục Thuật rơi xuống trên thân Vân Trung Mộ, lực công kích của Thánh Quang Cầu và Hồi Phục Thuật so bì, rõ là nhỏ bé không đáng kể.

Được cứu trợ, Vân Trung Mộ trong chớp mắt hấn không phải cảm thấy may mắn, mà là kinh ngạc: “Cái mục sư này ra tay thật nhanh! Hấn Hồi Phục Thuật không ngờ so với Mang Mang Mãng Mãng dùng Thánh Quang Cầu đến trước một bước. Mang Mang Mãng Mãng đã là trí lực tinh thần mục sư, mục sư này, chẳng lẽ là toàn bộ tinh thần sao?”

Ánh mắt chuyển hướng người đến, Vân Trung Mộ ngăn ra: hoá, thế nào lại là một ả đàn bà.

Đội người đến gần một chút, Vân Trung Mộ mới nhìn rõ, vẫn là nhện không được cảm khái: moá, tên này lớn lên cũng quá giống phụ nữ.

Trước cứu chính mình, sau lại cứu đối phương, Mang Mang Mãng Mãng cũng bị làm cho mờ mịt, còn nghĩ tiếp tục công kích, Vân Trung Mộ đã phát động Tiêu Thất. Mang Mang Mãng Mãng không biết hắn còn ở đây không, một bên cẩn thận đề phòng, một bên bắt đầu chú ý mấy người mới tới.

Tổng cộng năm người, nhìn trang bị thấy được là, một đạo tặc, một mục sư, một chiến sĩ, một cung tiễn thủ, và một kỵ sĩ.

Đây không giống như là một đội cùng luyện cấp, không có đội luyện cấp bậc nào sẽ là đều đặn phối hợp chức nghiệp như vậy. Càng huống chi, bọn họ nếu luyện cấp theo đội không lý nào không pháp sư có hoả lực phạm vi lớn, vì vậy gần như là không thể nào.

Mấy người đã chạy tới trước mặt, tên kỵ sĩ rất thân sĩ chỉ vào U Dạ cốc hỏi Mang Mang Mãng Mãng: “Tiểu thư, đây là chỗ nào?”

“U Dạ cốc.”

“Là nơi này sao?” Cung tiễn thủ nghi hoặc.

“Cậu nghi vấn năng lực phán đoán của anh đây sao?” Mục sư kia lạnh lùng đáp.

Đám quái nhân này, cứu chính mình, lại cứu kẻ kia, hiện tại đến trước mặt người ta, lại không hề không nhắc tới việc này sao? Mang Mang Mãng Mãng cảm thấy mình có chút bị làm mờ mịt đầu óc. Tiềm Hành ẩn tàng ở một bên Vân Trung Mộ cũng rất mờ mịt. Chẳng qua nghe được vấn đề của mấy tên kia, bọn họ không biết đây là nơi nào, chỉ có một loại giải thích: người bên ngoài.

“Tiểu thư, nơi này có phải là luyện công khu cấp cao không?” Kia Kỵ sĩ lại hỏi Mang Mang Mãng Mãng.

Mang Mang Mãng Mãng gật đầu: “Trong sơn cốc là 50 cấp bậc!”

Kỵ sĩ gật đầu. Mọi người nhất tề hướng cung tiễn thủ kia đưa tay: “Bỏ tiền!”

Cung tiễn thủ sắc mặt trắng bệch, run run móc trong miệng túi tiền, đào ra 40 đồng vàng, chia làm bốn phần.

Năm người này hiển nhiên là nhóm Công Tử tinh anh đoàn. Trước khi đến bọn họ đánh cược: xét thấy Cổ Phi bị truy sát, nhưng tọa độ vẫn chưa thay đổi, bốn người suy đoán Cổ Phi là ẩn thân trong luyện công khu cấp cao, để người bình thường không cách nào tiếp cận. Chỉ có Ngự Thiên Thần Minh cho rằng Cổ Phi đồng dạng dùng biện pháp lừa trước, tìm cái sơn động mèo ở. Kết quả...

“Không được!” Đã phân tiền Ngự Thiên Thần Minh tốt đột nhiên thả tiền vào lại túi, “Còn không thấy người đâu, không chắc chắn là trong sơn cốc này không có cái sơn động.”

“Không thể nào!” Hàn Gia Công Tử lập tức kiên quyết nói: “Bản đồ là xài chung một trục tọa độ, cho nên, chỉ có tọa độ chỗ đó ở thành Vân Đoan, lại cùng trục tọa độ sơn động phát sinh trùng điệp, bên này khoảng cách tọa độ lớn như vậy, đã không thể nào phát sinh loại hiện tượng này.”

“Anh vì sao không nói sớm?” Ngự Thiên Thần Minh vô cùng kinh ngạc.

“Nói nhầm, nói sớm thế nào kiếm từ cậu mười đồng vàng, đừng nhiều lời, đưa tiền ra đây đi!” Hàn Gia Công Tử nói.

Ngự Thiên Thần Minh nhìn phía ba người khác, ba người họ đều chết lặng chuyển dời tầm mắt, rất hiển nhiên, bọn chúng cũng sớm biết tình trạng này.

“Các người cái đám bại hoại...” Ngự Thiên Thần Minh cảm giận bất bình đưa vài ra đồng vàng.

Hữu Ca vỗ vỗ hán: “Nỗ lực học tập nha! Thân làm một cao thủ, lại là đường si, nói ra khiến cho người khác chê cười.”

Ngự Thiên Thần Minh hỏi hận thì đã muộn.

“Như vậy kế tiếp thì sao? Là chúng ta đi vào, hay là vẫn là gọi hắn đi ra?” Chiến Vô Thương hỏi.

“Chúng ta có thể đi vào đi sao?” Kiếm Quỷ nhìn về lối vào luyện công khu cấp 50, trong cảm nhận của hắn, chỉ cần là Cổ Phi có thể làm được, hắn cũng đều hy vọng mình có thể làm được. Kiếm Quỷ còn chưa có phát hiện, chính mình tâm tình lúc ban đầu cùng Cổ Phi quyết tranh hơn thua, đã chút bất tri bất giác bị thay thành tâm tư đuổi kịp và vượt qua: “Cậu ta có thể, tôi cũng có thể”.

“Không phải là nói có rất nhiều người truy sát sao? Thế nào xung quanh cũng đều nhìn không đến người?” Hữu Ca nhìn tới nhìn lui.

“Tôi không phải người sao?”

Hữu Ca cười cười, không nói chuyện. Cô nương này chẳng qua là mục sư, có mục sư một mình đến làm truy sát sao?

Mang Mang Mãng Mãng cũng đã từ chối thoại mấy người nghe ra chút thông tin: “Các anh, là từ thành Vân Đoan qua đây truy sát pháp sư cận chiến?”

Năm người đều ngẩn ra.

“Cô nương thế nào xưng hô?” Hữu Ca hỏi.

“Tôi gọi Mang Mang Mãng Mãng.”

“Cô ở đây để?” Hữu Ca ngữ khí muốn hỏi.

“Đội tên kia đi ra.” Cô nói ra ý đồ của mình.

Năm người mặt không chút thay đổi.

“Giết chỉ?” Ngự Thiên Thần Minh tại kênh dong binh đoàn hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 84: Công Tử lừa bịp

Trong thời gian này phát sinh rất nhiều sự tình, nhưng trên thực tế từ Cổ Phi rời khỏi thành Vân Đao đến nay, tiếng đồng hồ.

Ngự Thiên Thần Minh tại kênh dong binh đoàn hỏi câu “Giết chỉ”, phản ứng nhanh nhất không ngờ lại là Cổ Phi: “Giết cái gì?”

“Hắn nhất định rất nhàn...” Năm người đô khiết.

“Mang Mang Mãng Mãng, quen biết cô gái này sao?” Ngự Thiên Thần Minh tại kênh dong binh đoàn hỏi Cổ Phi.

“Các cậu cũng biết cô ta?” Cổ Phi vô cùng kinh ngạc.

“Anh quen biết?”

“Không quen. Chỉ là chém qua.” Cổ Phi nói.

“Quá độc ác!” Mọi người dồn dập cảm khái, “Một cô nương nhìn thuận mắt, cậu cũng hạ thủ được.”

“Nghịch đoàn Tiền Trần lớn nhất tại Thành Nguyệt Dạ, hội trưởng gọi Ngân Nguyệt, đây là vợ của hắn.” Cổ Phi đơn giản giới thiệu một chút bối cảnh.

“Biết không ít đi, rất có phong thái năm đó của tôi.” Hữu Ca tán thưởng.

“Chỗ nào, chỗ nào, cũng đều là chém qua mà thôi.” Cổ Phi khiêm tốn.

Mọi người: “...”

Hàn Gia Công Tử thanh thanh cô hống, đáng tuổi cười đầy mặt hỏi Mang Mang Mãng Mãng: “Chúng ta là đến tìm hắn, thoát nhìn, cô là chuẩn bị giết hắn?”

Dong binh đoàn mấy người nhìn dáng vẻ tươi cười của Hàn Gia Công Tử trong lòng đều là phát lạnh. Cái tên này bình thường rất ít cười, có người nói hắn cười đến sáng lạn chỉ có hai loại tình huống, một là muốn tính toán người khác, còn một là uống nhiều.

Qua hơn ba tiếng đồng hồ từ thành Vân Đao đến địa phương này, giả sử uống nhiều, hiện tại cũng đã tỉnh rượu. Kết luận chỉ có thể là trường hợp đầu tiên. Mang Mang Mãng Mãng sắp gặp xui, mấy người nghĩ. Chỉ là không biết Hàn Gia Công Tử lần này muốn chơi cái gì.

“Đúng vậy!” Mang Mang Mãng Mãng trả lời vấn đề của Hàn Gia Công Tử.

“Nhưng là... chỉ có một người là cô? Còn là mục sư...” Hàn Gia Công Tử nói, “Người nọ rất ngoan độc. Cảm thú không bằng.”

Quá giả! Mọi người ở một bên bàng thính nghĩ, biết rõ người ta là phu nhân hội trưởng nghịch đoàn Tiền Trần, không ngờ còn ở nơi này giả mù sa mưa quan tâm.

“Ha ha!” Mang Mang Mãng Mãng cười cười, “Không phải là một người, người nghịch đoàn chúng tôi đều ở phụ cận.”

“Thật không?” Hàn Gia Công Tử tiếp tục dáng vẻ tươi cười đối trá, “Vừa rồi thật là nguy hiểm nha!”

Quá vô sỉ rồi! Mọi người nghĩ, lúc này toan tính làm loạn, lập tức bắt đầu đem trọng tâm câu chuyện chấp nối với chuyện anh hùng cứu mỹ nhân vừa rồi!

Quả nhiên, Mang Mang Mãng Mãng đối với Hàn Gia Công Tử kịp thời ra tay cứu giúp bày tỏ cảm tạ. “Anh cũng là mục sư nha!” Nàng nói. Hai người nói qua nói lại, ở bên cạnh giao lưu kiến thức tâm đắc về mục sư đi, đem cái khác bốn người phơi khô tại một bên.

“Có cảm tưởng gì?” Hữu Ca hỏi mọi người.

“Tôi hy vọng cái đạo tặc vừa rồi Tiềm Hành tái hiện thân, sau đó đâm chết đôi cầu nam nữ này. Chúng ta ai cũng đều không phải bận rộn, để cho hai người bọn họ giúp nhau Hồi Phục Thuật.” Ngự Thiên Thần Minh nói.

“...” Năm phút đi qua.

“Thế nào còn không hiện thân, gấp chết được!” Ngự Thiên Thần Minh nói.

“Nếu không để tôi đi đi!” Kiếm Quỷ làm thế muốn Tiềm Hành.

“Thôi đi, thôi đi!” Chiến Vô Thương thành thực kéo lại những người trẻ tuổi nhiệt huyết sôi sục kia.

Hàn Gia Công Tử cùng Mang Mang Mãng Mãng sau khi trò chuyện những thứ liên quan mục sư mới nói đến chuyện lúc này.

“Ách, các anh cùng người nọ, có cái gì thù?”

“Chúng ta là dong binh đoàn. Có người giả cao mua chúng ta đến truy sát hấn.” Hàn Gia Công Tử nói.

“Xung hô thế nào?”

“Hàn Gia Công Tử!” Hàn Gia Công Tử tự giới thiệu, tiếp theo lại chỉ chỉ bên kia bốn cái “Đây là mấy tiểu đệ của tôi.”

Kiếm Quỷ muốn lên. Bị Chiến Vô Thương dựa vào ưu thế lực lượng sống chết kéo; Ngự Thiên Thần Minh gương cung nghênh phóng mũi tên Thụ Kích, cũng bị Hữu Ca nhìn rõ mọi việc.

“Không sai đi, đều rất có tinh thần.”

“Tạm tạm, coi như được thông qua!” Hàn Gia Công Tử nói.

Lại một tràng diện giấy giữa lần hai.

“Kỳ thực, ở chỗ này chờ cũng không phải là chủ ý tốt.” Lời Hàn Gia Công Tử cuối cùng cũng bắt đầu liên quan đến chính sự.

“Vậy sao?”

“Luyện công khu cấp 50. Tôi nghĩ nhóm của cô đã thử nghiệm qua, không có cách nào đi vào chăng?” Hàn Gia Công Tử nói.

Mang Mang Mãng Mãng gật đầu.

“Cái tên này trốn ở chỗ đây, mục đích hiển nhiên là tầy đi giá trị PK. Trước mắt hấn còn cần 18 tiếng đồng hồ, cô chuẩn bị ở chỗ này chờ 18 tiếng sao?” Hàn Gia Công Tử nói.

“Ta cảm thấy hấn sẽ mệt. Cô biết đấy, luyện công khu cấp 50, giả sử thực lực của hấn mạnh hơn nữa, ở bên trong chống đỡ nhất định cũng rất khổ cực đi?”

“Thiên Lý, anh hiện tại mệt sao?” Ngự Thiên Thần Minh tại kênh dong binh đoàn hỏi.

“Mệt? Sao lại mệt? Tôi hiện tại đang ăn thịt quay nha, cực ngon!” Cổ Phi nói.

Mấy người vì Mang Mang Mãng Mãng cảm giác bị ai. “Tôi thật muốn thấy được nàng ở đây mười tám tiếng đồng hồ, kết quả thấy được Thiên Lý ăn no thịt liếm ngón tay từ sơn cốc trong đi tới.” Ngự Thiên Thần Minh nhỏ giọng nói.

Bên này Hàn Gia Công Tử còn đang bận thay Mang Mang Mãng Mãng bày mưu tính kế: “Nếu hấn mệt, hấn ra khỏi sơn cốc, hấn có thể đi địa phương gì?”

“Về thành logout.”

“Không sai!” Hàn Gia Công Tử nói, “Thế nhưng hiện tại hấn đi ra sơn cốc, sau đó lập tức thấy được cô tại chỗ này, hấn sẽ làm như thế nào?”

“Đại khái lên đến chém tôi.”

Hàn Gia Công Tử gật đầu: “Chém cô xong, hấn còn có thể nhanh chóng quay lại sơn cốc. Bởi vì hấn biết rõ, không thể nào chỉ có một người ở chỗ này phục kích hấn, nhất định có nhiều người hơn ở bên ngoài chờ hấn.”

“Ách... Vậy cần phải làm như thế nào?”

“Triệt thoái phía sau, rời khỏi sơn cốc này mấy trăm mét, đem người bố trí trên giữa đường từ sơn cốc trở về thành chủ. Tận lực tìm người hấn không có gặp qua, đừng đeo huy chương nghiệp đoàn.” Hàn Gia Công Tử nói.

“Giữa đường từ nơi này đến thành chủ, tựa hồ không có luyện công khu, không dễ bố trí người đâu!” Mãng Mãng nói.

“Vậy quan hệ gì?” Hàn Gia Công Tử mỉm cười nói, “Chỉ cần hấn thấy được bên ngoài sơn cốc không có mai phục, yên tâm lớn mật đi tới, lập tức gọi người ngăn chặn cửa cốc. Chỉ cần hấn không trở về được sơn cốc này, năm phút một lần tọa độ đổi mới, còn có nhiều tiếng đồng hồ như vậy, hấn có thể chạy đến kia đi?”

“Đúng ha! Còn có tọa độ đổi mới, tôi thế nào đem điều này quên.” Mãng Mãng vỗ đầu, ngại ngừng hướng về phía Hàn Gia Công Tử giải thích: “Tọa độ của hấn rất lâu không nhích qua, khiến cho tôi cũng bỏ qua điểm này.”

Hàn Gia Công Tử cười cười: “Hiện tại nhớ đến cũng không muộn.”

“Vậy cứ như thế mà làm!”

“Mục tiêu của chúng ta đều là một người mà thôi.” Hàn Gia Công Tử nói.

“Được rồi, nhiệm vụ các anh muốn giết hấn đến bao nhiêu cấp?”

“Rất linh hoạt, giết chết một cấp cấp tiền.” Hàn Gia Công Tử nói.

“Vậy anh kiếm lớn!” Mãng Mãng cười, “Luân bạch hấn.”

“Cái này thật tốt quá.” Hàn Gia Công Tử nói.

Không cần lâu chỉ trong chốc lát, Lam Dịch và thành viên nghiệp đoàn Tiền Trần lại từ bốn phương tám hướng chạy tới cửa U Dạ cốc.

“Làm sao vậy Mãng Mãng?” Lam Dịch xông đến liền hỏi.

“Như vậy chờ đợi không phải là cái biện pháp tốt.” Đưa phương án nói cho mọi người bố trí một chút, “Trong mấy người ai không có cùng tên kia đánh chính diện? Một hồi nghe được tín hiệu liền nhanh chóng chạy tới trên đường tiến hành chặn lại. Những người khác. Lúc hấn rời khỏi cửa sơn cốc qua đây chiếm lĩnh nơi này.”

“Đợi chút!” Hàn Gia Công Tử đột nhiên mở lời đánh gãy.

“Thế nào?” Mang Mang Mãng Mãng nhìn về hấn.

“Các người, có phải toàn bộ lãnh nhiệm vụ truy nã không?” Hàn Gia Công Tử lấy tay so đầu.

“Đương nhiên!” Mang Mang Mãng Mãng nói.

Hàn Gia Công Tử cười khò: “Lãnh nhiệm vụ truy nã, vậy lúc giết hấn liền đem hấn đưa đến trong nhà lao. Thế nào để cho hấn rút cấp?”

“Ai nha!” Mang Mang Mãng Mãng lại vỗ đầu mình, “Điểm ấy tôi cũng quên, thật phiền, lúc đó quá gấp gáp.”

“Cái này, khả năng còn có bộ phận người lúc đó trên thân còn có nhiệm vụ truy nã khác, cho nên không có lãnh lấy.” Lam Dịch nói.

“Ai không có lãnh nhiệm vụ truy nã?”

Không ngờ không ai đáp lời. Nghiệp đoàn Tiền Trần thực sự quá đoàn kết. Những người này lúc đầu không có lãnh nhiệm vụ, nhưng đều nhanh chóng đi hoàn thành nhiệm vụ trong tay mình. Sau đó quay lại lãnh lấy 27149. Từ khi đó đến bây giờ đã qua đi hơn ba tiếng đồng hồ, không có ai còn nhiệm vụ riêng. Tất cả đều thuần một sắc lãnh 27149. Mọi người vì nghiệp đoàn thật là hết lòng hết dạ.

Mà nhiệm vụ truy nã không cách nào thủ tiêu, chỉ có mục tiêu giá trị PK tủy tủy hoặc là đã ngồi tù mới có thể tự động tiêu trừ, đây là quy định của hệ thống.

“Có người vừa mới login hay không?!”

“Tùy tiện vài người, sợ rằng không ứng phó được tên này.” Hàn Gia Công Tử nói. “Người khác có nhiệm vụ hỗ trợ, thực sự không quá nắm chắc, rất dễ đem hấn đánh vào trong nhà lao.”

“Điều này sao làm?” Mang Mang Mãng Mãng nói.

Hàn Gia Công Tử thờ dài thật ra: “Nghĩ có thể lười biếng. Nhưng hiện tại xem ra, chúng tôi vẫn phải ra tay!” Hàn Gia Công Tử khuôn mặt phiền muộn nhìn qua.

“Các anh?”

“Chúng tôi chỉ có tôi lãnh nhiệm vụ, rất khéo tôi là mục sư, tôi sẽ không ra tay công kích.” Hàn Gia Công Tử nói.

“Nhìn xem người ta, cái này gọi là chuyên nghiệp, chúng ta cần thiết học tập nhiều.” Mãng Mãng hướng các thành viên nói.

“Như vậy, nhiệm vụ chặn cửa sơn cốc liền giao cho các người, truy sát do chúng tôi đến làm, như thế nào?” Hàn Gia Công Tử nói.

“Thật tốt quá.” Mang Mang Mãng Mãng gật đầu.

“Các người thấy hấn cũng đừng công kích, không chừng lúc đó là đã bị chúng tôi đánh cho tàn phế, cẩn thận một chút là đánh chết.” Hàn Gia Công Tử nói.

Mang Mang Mãng Mãng lập tức giao xuống.

“Được rồi, bên lao kia cũng có thể tìm người chặn một chút, không thể cho cơ hội hấn tự thú.” Hàn Gia Công Tử nói, “Nếu đợi hấn ngồi nhà lao ra, không có tên không có họ mà tìm? Hiện tại có thể nắm tọa độ của hấn, thực sự quá thuận tiện.”

Mang Mang Mãng Mãng liên tục gật đầu, lập tức phân phối một chút nhân thủ: “Tọa độ mục tiêu bắt đầu di động, các người lập tức đi ngăn chặn cửa lao. Không cần cùng hấn chiến đấu, chiến sĩ cứng rắn chống, mục sư hồi phục thuật là được.”

Mọi người đều gật đầu.

“Còn quên gì sao?” Hàn Gia Công Tử tự suy tính.

Lam Dịch nhắc tay: “Tôi có.”

“Nói.”

“Tôi có thể hỏi một chút anh là ai sao?” Lam Dịch nói.

“A, quên giới thiệu.” Mở miệng chính là Mang Mang Mãng Mãng, “Vị này chính là chuyên từ thành Vân Đoan tới, truy sát tên kia, gọi là Hàn Gia Công Tử cùng các tiểu đệ của hấn.”

Các tiểu đệ!!! Bốn người khác lần thứ ba giao phong.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 85: Rút củi dưới đáy nồi

Nhân mã của nghiệp đoàn Tiền Trần bắt đầu căn cứ theo bố trí của Hàn Gia Công Tử mỗi nhóm hành động.

Dựa theo sắp đặt của Hàn Gia Công Tử, mọi người căn bản không cần lúc nào cũng khẩn trương quan tâm, chỉ cần đợi được tọa độ 27179 bắt đầu thay đổi, lại không hoảng không loạn bắt đầu hành động. Hành động không được quá nhanh, như vậy ngược lại sẽ rút dây động rừng, sau khi đợi 27149 rời khỏi U Dạ cốc một đoạn xa, mới không chút hoang mang chặn cửa sơn cốc là được.

Ngần vạn lần phải chú ý một vấn đề: không đợi 27149 phát động công kích. Cho dù là trên đường đụng vào, phải nói xin lỗi, giả vờ người không có việc gì bỏ đi.

“Phải để cho hấn cảm thấy hấn đã rất an toàn, chế tạo ra loại bầu không khí này, chúng ta liền thành công một nửa.” Hàn Gia Công Tử nói.

Tất cả mọi người thuộc Tiền Trần sâu sắc biểu hiện thần phục. Lam Dịch, Mang Mang Mãng Mãng loại người có thực quyền tại nghiệp đoàn, thậm chí đã bắt đầu có ý niệm lôi kéo nhập bọn.

“Đây là một hồi đánh lâu dài!” Hàn Gia Công Tử nói, “Hôm nay mặc dù có thể giết chết hấn hai cấp, nhưng tôi suy đoán sau khi hấn chết hồi an toàn khu lại lập tức logout, cho nên, cần phải có người thời gian dài quan tâm thời gian hấn online, được rồi! Chỗ phát hành nhiệm vụ truy nã cũng có thể lưu người, không thể cho hấn cơ hội tự thú. Hơn nữa, nếu như nghĩ vạn vô nhất thất giết hấn mất một cấp, tốt nhất ở mấy khu logout cũng tìm người chặn cửa một chút. Tôi nghĩ nhóm các người hấn phải biết, tên này tốc độ rất nhanh.”

“Đứng, đứng, đứng!” Mang Mang Mãng Mãng vội vàng lại phân phối một chút nhân thủ phụ trách các nơi phòng ngự.

“Nhân thủ các người không thành vấn đề đi?” Hàn Gia Công Tử hỏi.

“Ách, không khác gì mấy!” Mang Mang Mãng Mãng trả lời. Trên thực tế phân bổ như thế nhân thủ thật đúng là có chút thiếu. U Dạ cốc, cửa lao, chỗ phát hành nhiệm vụ truy nã, cộng thêm bảy đại chức nghiệp bảy khu logout, tổng cộng mười địa phương. Thên chốt còn phải đánh không hoàn thủ. Đây có chút phiền toái.

“Không cần gấp, đây đều là vì đề phòng ngừa vạn nhất. Liên tính hẳn có thể thoát thân chạy đến an toàn khu, chúng tôi cũng theo sát đằng sau, các người chỉ cần sơ sơ giúp chém một chút là được, tôi nghĩ vấn đề không lớn.” Hàn Gia Công Tử nói.

“Ừm, vấn đề không lớn!”

“Vậy thì cô cứ sắp đặt, chuyện truy sát giao cho chúng tôi. Chỉ cần hẩn trốn không đến những địa phương kia, tuyệt đối chết chắc rồi, chúng tôi là chuyên nghiệp.” Hàn Gia Công Tử mỉm cười.

“Cảm tạ! Lần này ít nhiều nhờ các anh!” Mang Mang Mãng Mãng thoát nhìn rất cảm động.

“Chỗ nào!” Hàn Gia Công Tử rất bình tĩnh, “Nếu như vậy. Chúng tôi cũng trước tiên rời đi. Chờ tọa độ hẩn bắt đầu di động, các cô liền bố trí tốt mấy địa phương phòng ngự, sau đó cho tôi một tin tức, chúng tôi sẽ bắt đầu truy sát.”

“Không thành vấn đề!” Mang Mang Mãng Mãng cùng Hàn Gia Công Tử nắm tay: “Hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.” Hàn Gia Công Tử một lần cuối cùng lộ ra đáng vẻ tươi cười ôn hòa của hẩn, sau đó mọi người mỗi hướng rời đi.

Bọn Kiếm Quỷ bốn người còn đang nghiêm mặt đứng một bên.

“Chúng ta cũng đi.” Hàn Gia Công Tử nói.

Ngự Thiên Thần Minh vừa mới muốn nói gì, Kiếm Quỷ vỗ vỗ hẩn, sau đó tại kênh dong binh đoàn nói một câu: “Đừng loạn nói chuyện.”

“Thế nào?” Ngự Thiên Thần Minh không hiểu.

“Tôi thấy được có đạo tặc vừa rời tiến vào trạng thái Tiềm Hành, lúc này không chừng liền lưu lại bên người chúng ta, muốn nghe một chút chúng ta nói cái gì.” Kiếm Quỷ nói.

“A...” Ngự Thiên Thần Minh thoải mái, lập tức thay đổi vẻ mặt. Chân chính hăng hái: “Được rồi, cái tên kia là chết chắc rồi. Ha ha ha ha!”

“Đừng lớn tiếng như vậy, quá mức phát hỏa!” Hữu Ca tại kênh dong binh đoàn phê bình.

Kiếm Quỷ lau chùi chủy thủ trong tay, sát khí nghiêm nghị: “Không sai, hẩn chết chắc rồi.”

“Ừm, Kiếm Quỷ biểu diễn liền không nóng không lạnh, vừa đúng.” Hữu Ca đánh giá, cuối cùng chính mình cũng không quên góp một viên gạch, “Không nghĩ tới gặp bọn họ giúp đại sự, thành lược không ít chuyện.”

“Vạn vô nhất thất!” Chiến Vô Thương đơn giản nói một câu.

Tối cường hành động - Hàn Gia Công Tử gật đầu: “Chúng ta trước tiên tìm cái phương luyện cấp đi.”

Năm người rời khỏi. Nghiệp đoàn Tiền Trần bên này, Mang Mang Mãng Mãng quả nhiên hỏi chuyện mấy cái đạo tặc lưu lại: “Bọn chúng có nói cái gì không?”

“Bọn chúng cho rằng kế hoạch này vạn vô nhất thất.” Đạo tặc báo cáo.

Mang Mang Mãng Mãng thở phào nhẹ nhõm. Triệt để buông tha một tia hoài nghi cuối cùng, nói với Lam Dịch bên cạnh: “Xem ra vài người này tin được.”

Lam Dịch gật đầu: “Tôi tìm người giám định trang bị bọn chúng, so với nghiệp đoàn chúng ta tuyệt đối cũng coi là cực phẩm. Mấy người này thực lực hẳn không thành vấn đề.”

“Đội giải quyết việc này xong, nhìn xem có thể kéo vào nghiệp đoàn hay không.”

“Ừm. Đội lát nữa hội trưởng ra thương lượng.” Lam Dịch nói, hội trưởng Ngân Nguyệt vẫn còn ngồi xỏm ở nhà tù, cần bốn tiếng đồng hồ nữa mới có thể đi ra.

“Cái anh ngu ngốc này.” Nhắc tới Ngân Nguyệt. Mang Mang Mãng Mãng trong ánh mắt khó mà lộ ra điểm ôn nhu.

“Đề tôi đến đem người phân phối một chút đi!” Lam Dịch tính toán, “Hiện tại online có 346 người, trong thành chín địa phương mỗi chỗ 30 người là được, sơn cốc bên này lồi vào cực lớn, người lưu nhiều hơn một ít!”

Mang Mang Mãng Mãng gật đầu: “Nhớ mỗi địa phương đều phân bố mục sư, đây là then chốt.”

“Đương nhiên.” Lam Dịch gật đầu.

Đoàn người của Hàn Gia Công Tử đã rời khỏi U Dạ sơn cốc vài trăm thước, năm người lần đầu tới đây, trên thực tế cũng không biết phải đi nơi nào luyện cấp bậc.

“Còn có đạo tặc theo ở phía sau sao?” Ngự Thiên Thần Minh tại kênh dong binh đoàn hỏi.

“Không biết, nếu như Thiên Lý ở đây thì tốt rồi.” Kiếm Quỷ đối với Cố Phi có thể nhìn thấu đạo tặc Tiềm Hành nhớ mãi không quên, hoặc cũng có thể nói là canh cánh trong lòng.

“Chuyện gì, chuyện gì?” Kênh dong binh đoàn lập tức truyền đến Cố Phi la lên. Một người đối thoại hần đều nhìn ở trong mắt, chỉ là không biết phát sinh chuyện gì, cho nên cũng không có xen miệng. Bây giờ trông thấy có nhắc tới chính mình, khó tránh khỏi muốn hỏi han.

“Không có việc gì, cậu hiện tại có thể tùy tiện rời khỏi U Dạ cốc, không có người mai phục.” Hàn Gia Công Tử rất bình tĩnh nói.

“Xảy ra chuyện gì? Các cậu thể nào biết tôi ở U Dạ cốc?” Cố Phi kỳ quái, “Các cậu đến thành Nguyệt Dạ rồi?”

“Không sai, mà còn mưu đồ giải quyết nguy cơ trước mắt giúp cậu.” Hàn Gia Công Tử nói.

“A, có chủ ý gì?” Cố Phi hỏi.

“Rút củi dưới đáy nồi.” Hàn Gia Công Tử nói.

“Giải thích thế nào?” Cố Phi hỏi.

“Tìm cậu gây phiền phức chủ yếu là người nghiệp đoàn Tiền Trần, cho nên, diệt nghiệp đoàn Tiền Trần, vấn đề không phải giải quyết?” Hàn Gia Công Tử nói rất nhẹ nhõm.

“Tôi tán thưởng cậu có thể phóng khoáng như thế! Tôi ở đây sẽ chờ tin vui thắng lợi của các cậu!” Cố Phi nói.

“Chúng ta làm như thế nào?” Ngự Thiên Thần Minh hỏi.

“Trước tiên tìm cái địa phương có thể an tâm nói chuyện, đừng chọn quán rượu đông dặng ầm ĩ. Tốt nhất là tư phòng ở.” Hàn Gia Công Tử nói.

“Tôi nhận biết một người, các cậu đi tìm cô ấy, cô ấy có thể cung cấp địa phương như vậy.” Cố Phi nói, “Cô ấy gọi là Liễu Hạ.”

“Tốt, hiện tại phân công nhau đi. Kiếm Quỷ, cậu quãng đuôi đi tìm Liễu Hạ, tiến hành bước tiếp theo.” Hàn Gia Công Tử nói.

Năm người mỗi người có nhiệm vụ riêng, Kiếm Quỷ thi triển kỹ năng Tật Hành cấp 30 của đạo tặc một đường chạy vội. Đạo tặc trong trạng thái Tiềm Hành, là không thể nào đuổi kịp đạo tặc Tật Hành.

Cố Phi lúc này gửi lời mời kết bạn cho Liễu Hạ, gửi đến một tin: “Là tôi.”

Pháp sư, cấp 31. Thấy được tin tức này, Liễu Hạ đã suy đoán đến là ai.

“A! Là anh! Tôi đang muốn tìm anh, anh ngàn vạn lần đừng ra khỏi U Dạ cốc, có năm người từ thành Vân Đoan qua đây truy sát anh, bọn chúng hiện tại cùng Mang Mang Mãng Mãng hoạt động cùng nhau. Trước mắt ngoài cốc là không có ai, nhưng tôi chắc chắn nhóm bọn họ thiết kế hạ bẫy anh. Tôi muốn nghe lén, nhưng lúc đó người nhiều lắm, tôi không cách nào tới gần bên người bọn chúng.” Liễu Hạ vội nói.

Cố Phi đã đoán ra được trong miệng cô “Năm người từ thành Vân Đoan qua đây” là ai, nhàn nhạt cười cười: “Đừng nóng vội, tôi cũng có bằng hữu qua đây hỗ trợ. Bọn chúng muốn mượn dùng phòng ở của cô nói một chút chuyện, không thành vấn đề chứ?”

“Đương nhiên không thành vấn đề!” Liễu Hạ nói.

“Tốt. Một người tên là Kiếm Quỷ – đạo tặc sẽ liên hệ cô.” Cố Phi nói.

“Kiếm Quỷ? Là trong game Ma Vực nhân vật Kiếm Quỷ kia sao?” Liễu Hạ kinh ngạc.

“Ách, là hần. Cô biết?”

“Người nổi tiếng đó. Tôi sao lại không biết, không nghĩ tới có thể có cơ hội thấy...” Liễu Hạ nói.

“Chờ mong đừng quá cao, hần đã để cho vô số người thất vọng rồi.” Cố Phi nói.

“Tôi nghe nói qua, nghe nói hần bản thân rất xấu. Ha ha, điều này không sao. Tôi giờ đi đến phòng ở chờ hần qua đây.”

Cố Phi đem tin này chuyển cáo cho Kiếm Quỷ. Tật Hành đi qua Kiếm Quỷ lấy tốc độ nhanh nhất đi tới cửa thành Nguyệt Dạ, hỏi rõ tọa độ nhà Liễu Hạ. Nhưng trước đó, Kiếm Quỷ còn cần đi gặp một người.

...

Thành Nguyệt Dạ, ngoài cửa công hội đạo tặc, Kiếm Quỷ hướng về một cái đạo tặc nhìn tới nhìn lui.

“Vân Trung Mộ? Chào anh, tôi là Kiếm Quỷ.” Kiếm Quỷ vươn ra tay phải.

Vân Trung Mộ ngẩn ra, hắn đã nhận ra Kiếm Quỷ là một trong năm người trước đó tại ngoài U Dạ cốc ngăn cản hắn giết Mang Mang Mãng Mãng. Hiện nhiên không có hảo cảm, không để ý đến hắn vươn ra tay phải, cau mày hỏi: “Thì ra là anh, anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Chúng tôi có một cái kế hoạch rất lớn. Tôi nghĩ anh nhất định sẽ hứng thú.” Kiếm Quỷ nói.

“A? Là cái gì?” Vân Trung Mộ giật mình.

“Tìm một phương nói đi, đi theo tôi.” Kiếm Quỷ dẫn đường.

“Anh làm thế nào biết tôi gọi là Vân Trung Mộ?” Vân Trung Mộ một bên đuổi kịp, một bên kỳ quái hỏi.

“Tìm bằng hữu hỏi thăm.” Kiếm Quỷ nói.

“Điều này sao có thể hỏi thăm?” Vân Trung Mộ không hiểu.

“Đạo tặc nắm giữ Phong Chi Âm Ngữ. Trước mắt tôi còn không có nghe nói có người thứ hai.” Kiếm Quỷ nói.

Ngoài U Dạ cốc, Vân Trung Mộ Tiềm Hành ám sát Mang Mang Mãng Mãng thất bại, được Hàn Gia Công Tử cứu xong, rất nhanh lần nữa tiến vào trạng thái ẩn thân. Kinh nghiệm phong phú Kiếm Quỷ lập tức phán đoán đây là phát động kỹ năng Tiềm Thất.

Mà lần này mọi người đều thấy rõ ràng, Vân Trung Mộ trên tay cũng không có xuất hiện quyền trục gì, hiện nhiên khó tránh khỏi lại nghĩ đến chủ thủ Phong Chi Âm Ngữ của Bất Tiểu.

Mặc dù không thể khẳng định đây cùng Bất Tiểu kia là một bọn, nhưng chung quy có khả năng. Có thể đem trang bị tốt nhất của mình giao phó cho người khác, tất nhiên là bạn thân tin tưởng nhất. Muốn hỏi thăm cái này cũng không khó, chỉ cần hỏi một chút Thất Nguyệt liền có thể. Dấu sao nàng cũng đã từng là một người thân thiết của Bất Tiểu. Bằng hữu tốt nhất của Bất Tiểu là ai, nàng không thể nào không biết.

Thông qua Lạc Lạc, Hàn Gia Công Tử rất dễ dàng nghe được Vân Trung Mộ. Kiếm Quỷ cộng thêm bạn tốt, vừa hỏi người ở thành Nguyệt Dạ, đã hiểu đã tám chín phần mười.

Việc này kỳ thực tha thêm mớ phiền phức, bọn họ chỉ cần hỏi Cố Phi một chút ở thành Nguyệt Dạ bên này có một bằng hữu của Bất Tiểu, là ai. Cố Phi ngay lập tức liền có thể nói cho bọn họ đáp án. Đáng tiếc ai lại nghĩ đến Cố Phi đã cùng người này đối mặt qua?

Bất kể thế nào, bọn họ đã tìm được người học cần.

Kiếm Quỷ cùng Vân Trung Mộ sóng vai mà đi, đi tới trước cửa phòng của Liễu Hạ. Kiếm Quỷ cuối cùng xác định một chút tọa độ, cấp Liễu Hạ phát đi tin tức.

Cửa phòng mở ra, Liễu Hạ đem hai người mời vào phòng.

“Là anh...” Liễu Hạ mới gặp gỡ Kiếm Quỷ so sánh vô cùng kinh ngạc, hiện nhiên cũng nhận ra là một trong năm người ở ngoài U Dạ cốc. Lúc này có chút nghi hoặc, nhưng nghĩ đến là Cố Phi giao phó, cuối cùng vẫn tuyển chọn tin nhiệm.

“Ở đây nói chuyện, không sợ có người nghe lén. Hiện tại đạo tặc quá ngông cuồng, ý vào còn chưa có kỹ năng thấy rõ Tiềm Hành, mỗi người đều thích nghe trộm, chơi rình coi.” Kiếm Quỷ nói lời này, phảng phất như hắn là thuần khiết cao thượng, chưa bao giờ làm loại chuyện này. Để cho Vân Trung Mộ cùng Liễu Hạ cảm thấy một trận xấu hổ, hai người cũng mới vừa ở ngoài U Dạ cốc nghe lén.

Vân Trung Mộ ho nhẹ hai tiếng, giảm bớt một chút xấu hổ: “Kiếm Quỷ huynh tìm tôi, không biết có chuyện gì? Vừa rồi anh hình như nói có cái kế hoạch?”

Kiếm Quỷ gật đầu: “Một cái kế hoạch lật đổ nghiệp đoàn Tiền Trần, tôi nghĩ anh hẳn là phải có hứng thú.” Kiếm Quỷ bọn họ cũng đều người giao hoạt ở chốn games online này. Nhìn ra được Mang Mang Mãng Mãng tại nghiệp đoàn Tiền Trần là nhân vật rất có quyền thế, mà Vân Trung Mộ tính cách bốc đồng, bị nghiệp đoàn Tiền Trần truy sát khắp thiên hạ, hắn lại mặc kệ phong hiểm đi ám sát, có thể đoán được hắn đối với đối phương oán hận sâu đậm. Vì vậy muốn nhìn xem từ hắn có thể mượn được lực lượng không.

“A, nói ra nghe một chút.” Vân Trung Mộ kia cũng là từng trải qua sóng to gió lớn, không thấy tỏ không tung ra ung chủ. Không đến nỗi nghe được người ta nói có kế hoạch liên hưng phần, đó là loại của mấy nhân vật tiêu tụt.

“Nghiệp đoàn Tiền Trần quy mô lớn cỡ nào?” Kiếm Quỷ hỏi.

“600 người, bình thường số người online khoảng 400~500.” Vân Trung Mộ nói, nhìn Liễu Hạ liếc một cái, thoát nhìn hắn cũng chẳng hề xác định tình báo của mình có chính xác hay không.

Liễu Hạ trái lại thì rất tự tin gật đầu một cái: “Là đúng như vậy.”

Quả nhiên cường thịnh. nghiệp đoàn lớn nhất Thành Vân Đoàn là Tung Hoành Tứ Hải chẳng qua chỉ 300 người, cùng Tiền Trần so ra hoàn toàn kém một đẳng cấp.

“Nghe nói Tiền Trần danh tiếng không tốt. Người chơi đối với bọn chúng có ý kiến, nhất định rất nhiều đi?” Kiếm Quý nói.

“Đó là hiển nhiên.” Vân Trung Mộ.

“Có thể phát động kháng chiến không?” Kiếm Quý nói.

“Phát động kháng chiến? Cùng Tiền Trần đối kháng?” Vân Trung Mộ cười khổ một chút: “Anh là muốn mượn biển người đem Tiền Trần diệt? Moá, đừng có nằm mộng, đại đa số bọn chúng đều là nhát gan sợ phiền phức, bình thường mắng Tiền Trần cho đã miệng, nhưng lúc muốn đánh nhau thật thì tất cả đều là trẻ trâu. Lần trước ước định mấy cái nghiệp đoàn muốn đi qua luyện công khu càn quét, bắt đầu bàn bạc vô cùng tốt, nhưng đến cuối cùng thù hạ mỗi người chịu đến chỉ mười mấy người. Luyện công khu cấp 30~40 đầy núi khắp đồng tất cả đều người của Tiền Trần đi? Hiện tại thành Nguyệt Dạ hầu hết bộ phận cao thủ cũng đều là người của Tiền Trần, nếu không có số lượng người gấp hai gấp ba, có thể làm ra trò trống gì? Nếu như đây chính là kế hoạch của anh, anh cũng quá khinh bỉ chỉ số thông minh người chơi ở thành Nguyệt Dạ chúng tôi. Anh có nghĩ rằng chúng tôi không có nghĩ tới chiến thuật biến người này sao?”

Kiếm Quý cười cười nói: “Nói như vậy, trái lại anh thì có thể liên hệ đến mấy cái nghiệp đoàn?”

Vân Trung Mộ gật đầu: “Đó quả thật không thành vấn đề, hiện tại chí nguyện là kéo đổ Tiền Trần. Để cho bọn chúng kiêu ngạo tận trời, làm sao chúng tôi những người này còn chơi được? Tôi hiện tại thăm nhất. Hôm nay ám sát Mang Mang Mãng Mãng không thành bị ả thấy mặt, đợi chuyển 27149 qua, tôi đại khái sẽ là đối tượng bị Tiền Trần truy sát toàn thành. Trời xanh ơi, cho tôi năm trăm cao thủ để tôi suất lĩnh tiêu diệt Tiền Trần đi!”

“Anh có thể tìm được năm trăm người?”

“Năm trăm người không được, phải năm trăm cao thủ. Tôi không nói sao, người Tiền Trần toàn bộ ở một địa phương luyện cấp bậc, rút giây động rừng, nhất định phải có một lần làm toàn bộ thực lực đại tồn.” Vân Trung Mộ nói.

“Nhưng hiện tại đúng lúc có một cơ hội như vậy.” Kiếm Quý bí hiểm mà cười nói.

“Cơ hội gì?” Vân Trung Mộ hỏi.

“Nếu như có thể, anh gọi những huynh đệ kia đều kêu đến, tôi nói một lần cho mọi người nghe. Bảo đảm các anh hưng phấn.” Kiếm Quý nói.

“Thiệt hay giả?” Vân Trung Mộ chán chừ.

“Tôi chưa bao giờ nói đùa.” Kiếm Quý sắc mặt nghiêm túc.

“Tốt, để tôi gọi!” Vân Trung Mộ nói, phát động tin tức, trong miệng còn không ngừng mắng: “Mẹ tui bay! Đều đến đây cho tao!”

Không lâu, gian phòng Liễu Hạ trước sau có không ít khách nhân đến thăm, người đến đều là khuôn mặt hồ nghi. Vân Trung Mộ nói một câu: “Đừng âm ỉ, người còn không đến đủ.” Những người này cũng không nhiều chuyện, đều lặng lẽ ngồi vào một bên, một hồi sau, trong phòng lại thêm chín người.

“Ho!” Vân Trung Mộ nói chuyện, “Giới thiệu các người một chút, vị này, Kiếm Quý, danh tự mọi người không xa lạ đi?”

Kiếm Quý là nhân vật truyền kỳ trong giới Game Online, một đám người này hiển nhiên cũng đều là người chơi games online lão luyện, vừa nghe tên này lập tức “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu” nói không ngừng, cuối cùng vẫn là hướng Vân Trung Mộ hỏi: “Bảo chúng ta đến có chuyện gì đây?!”

“Đều đừng âm ỉ!” Vân Trung Mộ mắng, “Kiếm Quý huynh nói có kế hoạch kéo đổ Tiền Trần, gọi tui bay đều tới nghe một chút.”

“Diệt Tiền Trần? Moá! Kiếm Quý đại ca anh mang theo bao nhiêu nhân mã đến vậy?” Có người gọi.

“Nghe nói anh ở thành Vân Đoàn mà! Ngàn dặm tập kích Tiền Trần ở thành Nguyệt Dạ! Không hổ là cao thủ, tiểu đệ bội phục, bội phục.” Lại có người nói.

“Moá, cuối cùng chờ tới, ngày hôm đó con cuối cũng rang đến cùng!”

Mọi người xôn xao ở dưới, Kiếm Quý lãnh đạm cười nhẹ, chậm rãi nói: “Chúng tôi không có nhiều người, tổng cộng sáu người.”

Tất cả mọi người là ngẩn ra, hai mặt nhìn nhau, có người vừa muốn mở miệng, bị Vân Trung Mộ giành trước ngăn chặn: “Mày trước tiên câm miệng. Nghe xong chuyện rồi tính sau.”

Kết quả vẫn là có một người nhỏ giọng nghị luận: “Đây là muốn bảo chúng ta đi liều mạng! Chuyện quan trọng không thành trái lại khẳng định bị Tiền Trần

diệt luôn!”

Kiểm Quý không kịp mở miệng Vân Trung Mộ đã mắng: “Trư Tiên, nghiệp đoàn nhà mày tính rắm chó gì, tổng cộng mẹ nó có hơn ba mươi người, một nửa là tìm thân thích kéo lên 10 cấp bậc, lại không online, bị diệt thì mày lại chiêu mộ cả nhà mày lại hưởng ứng một lần, kêu cái rắm mà kêu!”

Trư Tiên cười ha ha nói: “Ma Tước tuy nhỏ ngũ tạng đều toàn bộ đi! Nghiệp đoàn của tao kiến tạo được không dễ dàng, ông lớn nhà tao vì cho giúp tao góp đủ số, vào trò chơi này đầu óc choáng váng luyện đến 10 cấp bậc còn cháy máu não, nào dám... lần nữa phiền phức cha tao.”

Vân Trung Mộ tiếp tục quở trách hần: “Lần này mày còn không chịu làm cùng bọn tao, mày ở trò chơi lẫn lộn được cái thà gì chắc. Ngày đó tại nhà đấu giá mày lại bị Lam Dịch kia mắng như mắng chó đại đi? Mày thấy dạng người trẻ trâu như mày, trong trò chơi lẫn lộn như vậy còn dám lớn tiếng nói ra? Mày không thấy phụ lòng cha mày vì giúp mày kiến tạo nghiệp đoàn đầu nóng lên cháy máu não, sinh mạng nguy hiểm sao? Mày sống còn có tự tôn sao? Mày sống còn có cốt khí sao? Mày...”

“Móa, mày đừng nói nữa. Tao đây theo làm còn không được sao?” Trư Tiên bị nói xong con mắt hồng hồng.

“Lúc này mới đúng.” Vân Trung Mộ gật đầu, đối Kiểm Quý nói: “Kiểm Quý huynh anh yên tâm, bằng hữu tôi mặc dù không có văn hóa...”

“Mẹ nó, mày mới không có văn hóa, cả nhà mày không có văn hóa.”

“Lão Vân nhà mày, đừng giả bộ mình là kẻ ăn nói đàng hoàng.”

Lại âm ỉ năm phút mới ổn định được, Vân Trung Mộ chậm rãi, chấp nhát nói với Kiểm Quý: “Anh thấy đấy, bọn trẻ trâu này đích thực không có văn hóa, mở miệng là bần... Thế nhưng!!!” Mắt thấy mọi người lại muốn mắng, Vân Trung Mộ vội vàng rống lên một tiếng nói: “Trừ ra Trư Tiên kia có điểm trẻ trâu, cái khác đều là hán tử có nhiệt huyết rất cao, anh thật có cái kế hoạch gì có thể thành công, lấy ra. Huynh đệ tôi tuyệt đối sẽ không kì kèo, nhất định vùng cổ làm đến cùng.”

“Ừm, Lão Vân mày lời này còn giống tiếng người.” Mọi người thỏa mãn nói. Chỉ có Trư Tiên tiếp tục chấp nhát kêu: “Mẹ mày mới trẻ trâu, mẹ mày mới trẻ trâu đấy.”

“Tốt!” Kiểm Quý cũng bị mấy người này mở miệng liền phun lời thô tục khơi dậy nhiệt huyết, hưng phấn đứng dậy: “Có một đám huynh đệ như vậy, tuyệt đối không thành vấn đề. Trước mắt ưu thế lớn nhất của Tiền Trần là đẳng cấp cao, nhân số đông, hơn nữa bình thường đều là phân bố đồng nhất một cái luyện công khu, rất khó có cơ hội để đem từng cái đánh tan! Thế nhưng hiện tại, chúng tôi thiết kế ra một cơ hội, nghiệp đoàn Tiền Trần toàn thành viên online bộ tại sẽ chia làm mười đoàn.”

Con mắt mọi người cùng nhau trừng lớn, đều là người chơi games online lâu năm, điều vừa này có nghĩa là gì mỗi người rất rõ ràng.

“Có bản đồ thành Nguyệt Dạ sao?” Kiểm Quý hỏi.

“Tôi có.” Liễu Hạ vội vàng móc ra bản đồ đưa lên.

“A! Có một mỹ mi, đến lúc nào đây?” Một đàn sài lang hồ báo lại sôi trào. “Mỹ nữ tên gọi là gì?” Lời này mỗi người đều nói ra một lần.

“CMM, đây chính là phòng ở người ta, ầm ĩ cái lông, nghe Kiểm Quý lão đại nói cho hết lời.” Vân Trung Mộ quát ngưng mọi người không có tiền đồ như vậy.

Kiểm Quý nhìn về bản đồ đặt ở trên bàn, liếc một cái đã hiểu đại khái, vươn tay chỉ, từng cái chỉ nói: “Trong kế hoạch, người của nghiệp đoàn Tiền Trần chia làm mười đoàn nhỏ, trong đó chín đoàn đem phân bố tại cửa vào lao, nơi phát hành nhiệm vụ truy nã cùng với bảy cái logout an toàn khu của thành Nguyệt Dạ, còn có một đoàn, lưu lại ở lối vào U Dạ cốc.”

Mọi người vừa nghe, lập tức hiểu nghiệp đoàn Tiền Trần đây là muốn làm cái gì.

“Bọn chúng bố trí như thế, là muốn đuổi giết 27149, liền logout cùng cơ hội tự thú cũng đều không cho? Đủ ác!” Vân Trung Mộ nói. Cổ Phi trốn ở luyện công khu cấp 50 ở U Dạ cốc, thành Nguyệt Dạ đã truyền khắp nơi.

Kiểm Quý tiếp tục nói: “Chỉ cần 27149 vừa ly khai U Dạ cốc, Tiền Trần sẽ hành động như thế. Anh vừa rồi nói số người online của bọn chúng là 300~400. U Dạ cốc bên này rộng lớn, lưu thủ người sẽ nhiều, như vậy tính ra, nhân số trong thành mỗi chỗ hẳn khoảng là 30~40 người. Nếu như chúng ta có năm trăm người... Àch, chúng ta có năm trăm người sao?” Kiểm Quý hỏi mấy người.

Mấy người ban đầu tính bằng ngón tay, sau lại đối thoại lẫn nhau, cuối cùng Vân Trung Mộ nói: “Tính tổng số, là có khoảng 600 người, nhưng hiện tại có chút người không online, còn có người cấp bậc thấp không có sức chiến đấu, tính sơ, cũng khoảng 400 người.”

Kiểm Quý gật đầu nói: “400 người, chia làm năm đoàn. Mỗi đoàn 80 người, đối phương mỗi đoàn 30~40 người, nhân số ưu thế là rất rõ ràng, hẳn có thể nhanh chóng đập chết bọn chúng, lúc này đừng mệt mỏi, tiếp tục tìm mục tiêu gần nhất tiến công, tranh thủ trong thời gian ngắn toàn bộ diệt chín đoàn này. Nghiệp đoàn Tiền Trần một lực lượng lớn người đẳng cấp mất một, tổn thất thảm trọng.”

Lúc nói tới chính sự, bọn họ cũng đều thu hồi vẻ mặt hùng hùng hổ hổ điên cuồng trước đó, thay bằng vẻ mặt ngưng trọng. Lặng lặng nghe Kiểm Quý nói xong. Cũng không có người nhanh chóng lộ ra bộ dáng kích động hưng phấn. Mấy người suy nghĩ một chút, có một người nói: “Mặc dù là như vậy. Để cho người Tiền Trần chinh thể mất một cấp, nói thật là đối với cục diện thắng thua của chúng ta vẫn là không giúp gì nhiều. Bọn chúng tại U Dạ cốc bên

này đầy đủ sức lực, trong nghiệp đoàn chúng tôi tham gia một trận chiến này có chút tổn thất gần một trăm người không online, trên thực tế chúng ta vẫn là lại ở vào rõ ràng tình thế bất lợi. Cụ ly triệt để lật úp Tiền Trần còn xa cực kỳ.”

Mọi người dồn dập gật đầu đồng ý.

Mấy tên này cũng là rất bình tĩnh. Kiếm Quỷ cười cười nói: “Đương nhiên, cũng không phải tiêu diệt đối phương toàn bộ chín đội nhân mã trong thành một lần là xong, ở trong đây, còn có không ít chi tiết chúng ta có thể lợi dụng.”

“Kiếm Quỷ huynh anh cứ nói.” Tất cả mọi người ngưng thần lắng nghe.

“Người chơi sau khi bị giết, hồi sinh ở mỗi khu chức nghiệp riêng. Đây chính là chi tiết thứ nhất mà chúng ta có thể lợi dụng. Tiến hành chiến đấu là ở trước cửa điểm hồi sinh, có thể nói người chơi từ vong lập tức ở tại chỗ hồi sinh. Thế nhưng! Bởi vì quy tắc này, ở trước cửa công hội đạo tặc chiến đấu, tiến hành chi viện nhanh nhất sẽ là bất cứ người nào là chức nghiệp đạo tặc vừa mới chết trên chiến trường vừa rồi. Trước mắt trong Thế Giới Song Song còn ở giai đoạn sơ cấp. Người chơi trong thành chủ yếu ở cấp 30, kỹ năng vẫn còn thiếu, các chức nghiệp tương khắc so sánh ra vẫn rất rõ ràng. Bởi vậy, khi công kích công hội đạo tặc, lấy một đội nhân mã chiến sĩ khắc chế đạo tặc làm chủ.” Kiếm Quỷ nói.

Mọi người vừa nghe lập tức hiểu, mồm năm miệng mười bắt đầu tiếp tục phân tích.

“Học viện pháp sư lấy cung tiễn thủ làm chủ?”

“Doanh trại chiến sĩ lấy pháp sư làm chủ!”

“Bãi bắn cung tiễn thủ lấy đạo tặc làm chủ!”

“Còn có ba cái chức nghiệp nữa.”

Kiếm Quỷ tiếp tục nói: “Trước mắt chức nghiệp tương khắc rõ ràng, là chiến-pháp-đạo-cung bốn cái chức nghiệp. Cho nên, chúng ta hợp thành năm chi đội, bốn chi lấy này bốn cái chức nghiệp này làm chủ, lấy hơn 80 vs 30~40 nhân số ưu thế nhanh chóng chiếm cứ, sau đó dựa vào đội ngũ chức nghiệp ưu thế về sau lưu lại 60 hay 50 người liên có thể nhẹ nhõm áp chế. Lợi dụng chức nghiệp tương khắc, lấy thiếu đánh nhiều, không chế bốn cứ điểm, là một trong những khâu hành động then chốt của chúng ta lần này.”

“Mọi người đến xem bản đồ.” Kiếm Quỷ chiêu hô mọi người, “Thành Nguyệt Dạ bảy điểm hồi sinh phân bố ở trên đường lấy chu vi hình tròn, học viện pháp sư ở hướng 1 giờ, doanh trại kỵ sĩ 3 giờ, doanh trại chiến sĩ 4 giờ, võ quán cách đầu gia 6 giờ, học viện mục sư 7 giờ, bãi bắn cung tiễn thủ 9 giờ và công hội đạo tặc 11 giờ. Hơn nữa địa lao ở rìa thành hướng tây bắc, có thể nói rời xa chiến trường, nhiệm vụ truy nã ở trên một đầu đại lộ khác, so ra cự ly cùng bãi bắn cung tiễn thủ gần nhất. Chúng ta năm chi đội, lúc ban đầu chỉ có thể giải quyết năm địa điểm, thừa lại bốn lúc này tin chắc đã bắt đầu qua đây cứu viện. Mỗi vị trí địa điểm, là chi tiết thứ hai chúng ta phải chú ý.”

“Chiến-pháp-đạo-cung là bốn địa điểm, trong kế hoạch chúng ta hẳn phải vừa bắt đầu liền đi công chiếm. Nhưng bởi vì doanh trại chiến sĩ và chỗ doanh trại kỵ sĩ cùng võ quán cách đầu gia, chắc sẽ được tiếp viện số lượng khá, vì giảm bớt áp lực lưu thủ, trước tiên buông tha công chiếm doanh trại chiến sĩ, chi đội thứ tư từ doanh trại kỵ sĩ và võ quán, trước tiên diệt hơn 30 người này, sau đó thuận thế hướng bên dưới, chiếm lĩnh doanh trại chiến sĩ, lưu thủ. Một đội này không thể điều nhân thủ ra ngoài. Gần nhất là doanh trại kỵ sĩ, khả năng lại không ngừng có người chơi kỵ sĩ hồi sinh qua đây chi viện doanh trại chiến sĩ.”

“Chi độ thứ năm tính cơ động phải cao, lên đánh trước võ quán! Người chơi chức nghiệp cách đầu gia trước mắt là ít hơn, nơi này uy hiếp không lớn, có thể buông tha lưu thủ. Sau đó theo phương hướng thuận chiều kim đồng hồ hướng đến bãi bắn cung tiễn thủ xuất phát, đường kính học viện mục sư, lúc này đối phương ở đây thành viên hẳn đã đi viện trợ bãi bia cung tiễn thủ chiến đấu. Mục sư cơ bản không có sức chiến đấu, học viện mục sư tùy tiện lưu ba bốn mươi người thủ là đầy đủ, người còn lại tiếp tục tiến tới, cùng đội ngũ ở bãi bia cung tiễn thủ hội hợp, cùng nhau tiêu diệt ba mươi người từ chỗ nhiệm vụ truy nã qua đây cứu viện. Sau đó tiếp tục hướng bên trên, đến công hội đạo tặc, chủ động hướng địa lao xuất phát, tiêu diệt một chi phân đội cuối cùng trong thành.” Kiếm Quỷ chỉ ngón tay trên bản đồ vẽ một vòng tròn.

“Đến tận đây, trong thành bảy điểm hồi sinh điểm đã có năm cái hoàn thành áp chế. Căn cứ tình huống thực tế, có thể điều nhân thủ đem hai cái còn lại không chế một chút. Tất cả thành viên còn lại, đợi quân ở U Dạ cốc hội viện quyết nhất từ chiến! Yên tâm, nhân số chúng ta tuyệt đối trên đội bọn họ. Hơn nữa, sau khi chiếm rõ ưu thế, tin tưởng sẽ có nhiều người chơi quan vọng sẽ hỗ trợ, Tiền Trần từ đây không có cơ hội trở mình.” Kiếm Quỷ nói.

Mọi người cùng nhau mắt nhìn bản đồ, chỉ chỉ trỏ trỏ. Một bên nhỏ giọng nghị luận, qua một lúc lâu, Vân Trung Mộ gật đầu: “Kế hoạch của Kiếm Quỷ huynh đích thực rất đặc sắc.”

Kiếm Quỷ nói: “Đương nhiên, những điều tôi vừa nói là tình huống lý tưởng hóa nhất, khả năng khi thực sự đấu võ còn có thể phát sinh một chút chuyện bên ngoài dự liệu, thế nhưng, chỉ cần dựa theo mạch suy nghĩ này tiến hành, phần thắng của chúng ta là phi thường lớn.”

Vân Trung Mộ gật đầu: “Thế nhưng, tôi còn có một chút nghi vấn.”

“Anh cứ nói.”

“Tôi nghe lén các anh năm người khi đó cùng Mang Mang Mãng Mãng đối thoại, nói như vậy, tại lúc đó là lúc các anh tính kế dùng cái kế hoạch này đối phó Tiền Trần?” Vân Trung Mộ hỏi.

“Không sai.” Kiếm Quỷ gật đầu.

“Vi sao? Các anh từ thành Vân Đoan chạy tới đối phó Tiền Trần là vì cái gì?” Vân Trung Mộ hỏi.

“Vi bằng hữu.” Kiếm Quý kiên định đáp.

“Bằng hữu?” Vân Trung Mộ giật mình, lập tức phản ứng: “27149?”

Kiếm Quý gật đầu.

Vi bằng hữu ba chữ làm cho vẻ mặt Vân Trung Mộ có một ít do dự: “Anh biết đấy, Bất Tiểu là bằng hữu của tôi.”

“Tôi biết.” Kiếm Quý gật đầu.

Vân Trung Mộ do dự mọi người đều trong mắt, lúc này đến lượt Trư Tiên mở miệng mắng: “Lão Vân, mày thế nào đột nhiên bắt đầu trẻ trâu rồi? Bọn tao biết Bất Tiểu là bằng hữu mày, bị giết tám cấp. Nhưng sự tình ai nấy đều rõ, Bất Tiểu bị hấn chém tám cấp, cùng hiện tại chúng ta muốn diệt Tiền Trần một cọng lông quan hệ cũng không có. Mày làm ơn phân rõ phải trái, muốn thay Bất Tiểu báo thù thì tìm hấn đơn đầu đi, đừng đem đại sự này kéo vào.”

Nói xong Trư Tiên hướng phía trước một bước, nhìn về Kiếm Quý nói: “Kiếm Quý đại ca, thằng trẻ trâu này mặc kệ nó, tôi nghe qua thái độ làm người của anh, tin tưởng anh. Tính nghiệp đoàn tôi góp vào một phần.”

Trong phòng một phiến an tĩnh, nửa ngày không có người nói chuyện. Vân Trung Mộ nhìn xem người này, nhìn xem người kia, đột nhiên ha ha cười nhẹ: “Mẹ nó Trư Tiên, mày trừ thân thích liên mười mấy người ở nghiệp đoàn thì có cái lông làm đầu, làm đại sự còn phải để tao dẫn đầu, mày cái trẻ trâu lần đến sau lưng tao cuối cùng đi.”

Những người khác nhất thời cũng đều thờ dài một hơi, tiến lên xoay quanh Vân Trung Mộ tiến hành một hồi đánh, vừa đánh vừa mắng: “Mẹ nhà mày, thiếu chút nghĩ mày giống mấy bọn trẻ trâu kia, hoàn hảo không khiến chúng tao thất vọng!”

“Làm, chúng ta đều làm!” Mọi người la lên.

“Làm, kéo đồ Tiền Trần cái nghiệp đoàn vương bát đần!” Vân Trung Mộ hô thanh âm là lớn nhất.

Kiếm Quý cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, tại kênh dong binh đoàn phát ra một đầu tin tức: “Được rồi, tìm được một đám huynh đệ tin cậy, không thành vấn đề!”

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 86: Lúc tiến hành công kích

Trong lúc kế hoạch của Tiền Trần đang trong giai đoạn đầu vào đấy. Công tác thống kê nhân thủ, phân đoàn, khảo sát thực tế, những việc này đều yêu cầu cần thời gian.

Đám người Vân Trung Mộ cũng đều là tay già đời, mấy thứ này không cần Kiếm Quý tận tay đến chỉ huy. Chẳng qua có một chút lo nghĩ, đó là kế hoạch phải tiến hành bảo mật. Một khi để Tiền Trần phát hiện, hết thảy liên kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Bất quá đám người Vân Trung Mộ vỗ bộ ngực Ồ Ồ Ồ Ồ, nghiệp đoàn của mình huynh đệ tuyệt đối không thành vấn đề.

Trái lại thì nghiệp đoàn Tiền Trần có nội ứng của bọn họ, không ngừng mà truyền lại tin tức. Người Tiền Trần lúc này, luyện cấp bậc vẫn luyện cấp bậc, làm nhiệm vụ vẫn làm nhiệm vụ, PK rồi chết đi, không có phát hiện một chút người nào mở lưới hướng về phía bọn họ đi tới.

Một giờ sau, công tác sàng lọc thành viên tiến hành hoàn tất, mọi người lần nữa tụ tập đầy đủ ở gian nhà Liễu Hạ, báo lên thành viên của mình tham chiến.

“Nghiệp đoàn Mộ Vân, 74 người, chiến sĩ 13 người, pháp sư 11 người, cung tiễn thủ 11 người, mục sư 10 người, đạo tặc 14 người, kỵ sĩ 10 người, cách đầu gia 5 người.” Lấy Vân Trung Mộ dẫn đầu, mọi người từng cái báo lên thành viên phe mình, Liễu Hạ ở bên cạnh tiến hành công tác ghi thống kê. Mỗi nghiệp đoàn có bao nhiêu, trải qua công tác thống kê cuối cùng có kết quả:

Chiến sĩ 83 người, pháp sư 76 người, cung tiễn thủ 79 người, mục sư 65, đạo tặc 80, kỵ sĩ 69 người, cách đầu gia 21 người.

Thấy được số liệu này Kiếm Quý thờ phào nhẹ nhõm, hấn vốn đang lo lắng thành viên hợp thành thiếu một chức nghiệp, thậm chí thiếu hai, như vậy không cách nào thực thi kế hoạch lợi dụng chức nghiệp tương khắc tiến hành áp chế. Hiện tại xem ra, Vân Trung Mộ không hổ cũng là người chơi già dặn kinh nghiệm, thành viên nghiệp đoàn hợp thành thà thiếu chứ không ầu, từ ngay ban đầu kiến đoàn đã chú trọng cân đối nhân số các chức nghiệp. Ngoại trừ tổng thể nhân số tựu ít chức nghiệp cách đầu gia, sáu chức nghiệp khác tính ra so sánh bình quân rồi.

Mà cái chức nghiệp cách đầu gia này bản thân cũng không có vấn đề gì. Chỉ bởi vì trong chiến đấu động tác biên độ quá lớn, người thường nhu cầu cần có

thời gian thích ứng nhất định. Chính thức xem nhắc nhở khi mới vào game về sau, bởi vì số tài khoản là duy nhất, không ít người cẩn thận không có lựa chọn cái chức nghiệp này. Trên thực tế, cách đấu gia dùng kỹ năng đến trời đất quay cuồng. Trước mắt người chơi cấp 30 căn bản không biết. Khiến cho rất nhiều người hâm mộ cách đấu gia có liên kích tiếng oán than dậy đất, cho rằng bên phía nhà phát hành nói chuyện quá mức giật gân.

“Trước mắt có bấy nhiêu người.” Vân Trung Mộ nói với Kiếm Quỷ, “Không online vẫn có thể kéo đến.”

Đây là một ưu thế trong công tác chuẩn bị trước trận chiến của Kiếm Quỷ bọn họ: có thể đặc biệt đi gọi người không có login tới. Điều này trợ giúp bọn họ có thêm gần 50 người. Tựa như Tiền Trần đến nay vẫn chưa hay biết gì, đợi đến lúc PK nổ ra lại đi logout kêu người, vậy thì lúc người online thì chiến trận đã sắp xong.

Tận lực bồi tiếp tiến hành phân đội, nhìn có vẻ đơn giản nhưng kỳ thực lượng công việc rất lớn. Đầu sao không thể đem 465 người toàn bộ gọi tới tiến hành phân phối, như vậy quá mức lộ liễu. Vì vậy chỉ có thể thao tác tin nhắn. Như vậy xếp tên 400 người ra là công trình vĩ đại hạng nhất, càng khó phải bàn còn cần ghi chú rõ chức nghiệp cùng đẳng cấp. Trư Tiên - tiểu tử nọ còn hỏi có muốn viết cả trang bị ra không, bị mọi người ki đầu một hồi. Vân Trung Mộ phát hiện một sự thật vô cùng tàn nhẫn – hần nhân thủ nhiều nhất, lượng công việc đương nhiên lớn nhất.

Thời gian hoa hoa lệ lệ đi qua một giờ, cuối cùng phân ra sáu chi đội, so với lúc ban đầu tính toán xuất hiện thêm một đội. Lúc ban đầu Kiếm Quỷ ấn định 400 người để tính toán, một tiểu đội 80 người, là đủ để nhanh chóng đập chết một chi đội 40 người trở xuống. Lúc này 465 người, chia làm 6 tổ cũng không có vấn đề lớn.

Cứ như vậy thế cục xem ra có thể đơn giản tiến hành theo kế hoạch. Mọi người càng thêm hưng phấn.

Cuối cùng thao tác phân đội thành viên thực tế. Vì phòng ngừa tránh để lộ phong thanh, không có ai ở kênh nghiệp đoàn trực tiếp la to, đều là từng bước từng bước tiến hành tư trò chuyện.

“XXX, gia tăng XXY làm bạn tốt, một hồi nghe hần chỉ huy.” Một câu tương tự, từng cái phát đi, trung gian còn phải ứng phó một chút thành viên đáp lời hỏi, khiến nấy người bận đến đầu choáng váng mắt hoa. Trư Tiên lại sáng khoái, người hần ít nhất, Vân Trung Mộ lại thâm, người hần nhiều nhất.

“Các vị, cố gắng kiên trì!” Kiếm Quỷ đồng tình nói.

Đội làm xong việc này, nhóm mỗi người có nghiệp đoàn lớn khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch.

“Tôi đã muốn nhanh nhỏ ra!” Vân Trung Mộ nói, “Tôi cho tới bây giờ vẫn chưa cảm thấy tư trò chuyện cũng sẽ vất vả như vậy.”

“Hiện tại, đã chuẩn bị hoàn tất?” Kiếm Quỷ hỏi.

“Kiếm Quỷ lão đại, anh sẽ không muốn cho chúng tôi lại xác nhận một lần đi?” Một người khóc thét.

“Mỗi chi đội đội trưởng đem người chính mình muốn mang trong đội xác nhận một lần là được.” Kiếm Quỷ nói.

“Àm ĩ cái rầm! Lại xác nhận một lần. Ngàn năm khó gặp cơ hội, đều lên tinh thần chút đi.” Vân Trung Mộ nói chuyện. Hần cũng là phân đội dài một trong, nếu tỏ thái độ. Những người khác cũng không tốt có hơn nữa ý kiến. Chỉ có thể lại lần nữa bắn văng ra bạn tốt danh sách, đối chiếu Liễu Hạ chỉnh lý ra phe mình phân đội đội viên danh sách từng cái tư trò chuyện.

Mấy người không cần đảm đương phân đội dài lúc này khá nhàn, đối sáu người phân đội dài vẫn phải tư trò chuyện tế mi lộng nhãn, tựa như nhìn khi trong vườn thú.

Việc này làm xong, công tác chuẩn bị hoàn tất. Mọi người về mặt nghiêm nghị. Khổ cực lâu như vậy, có thể hay không chế tạo một kích mạnh mẽ, phải nhìn kế tiếp. Mọi người mỗi cái nghiêng răng nghiêng lợi, ý chí chiến đấu vô cùng dâng cao.

“Như vậy, chuẩn bị đi!” Kiếm Quỷ nói.

Mọi người gật đầu, nắm tay, chụp vai lẫn nhau.

“Tụi bay, xuất phát!” Vân Trung Mộ quát. Mấy người hùng dũng oai vệ rời khỏi nhà Liễu Hạ.

“Thiên Lý, ra khỏi U Dạ cốc.” Kiếm Quỷ gửi đến Cố Phi một đầu tin tức.

“A?” Cố Phi không hiểu, những thứ liên quan kế hoạch hần đến nay là hoàn toàn không biết gì cả.

“Chúng ta muốn diệt Tiền Trần.” Kiếm Quỷ nói.

“Trâu bò như vậy?” Cố Phi một bên nhăn lại, một bên bắt đầu hướng ngoài cốc di động, “Xây ra chuyện gì?”

“Sau này nói ti mi! Cậu tự mình cẩn thận một chút!” Kiếm Quỷ nói.

...

“Tọa độ di chuyển!! Tọa độ 27149 di chuyển!!” Không ít người của nghiệp đoàn Tiền Trần lãnh nhiệm vụ truy nã, thời điểm tọa độ nảy sinh cái mới, phát

hiện vị trí Cổ Phi phát sinh di chuyển.

Mang Mang Mãng Mãng hiển nhiên cũng biết, lập tức cấp Hàn Gia Công Tử phát ra một đầu tin tức: “Hành động!”

“Biết.” Hàn Gia Công Tử trả lời, “Các cô nhanh chuẩn bị.”

“Không thành vấn đề!” Mang Mang Mãng Mãng trả lời, tiếp theo ở kênh nghiệp đoàn ra lệnh một tiếng.

Tiền Trần bên này đã hoàn thành phân phối nhân thủ gác mười địa điểm từ lâu, sau khi nhìn đến tọa độ Cổ Phi di động, có ít người đã tự giác lao tới cương vị nơi mình phải chịu trách nhiệm rồi. Lúc này mệnh lệnh Mang Mang Mãng Mãng vừa ra, toàn bộ thành viên Tiền Trần trong thành Nguyệt Dạ đều hoạt động, bốn phương tám hướng tuôn ra chín địa điểm nội thành Nguyệt Dạ.

“Chi đội bên U Dạ cốc không nên gấp, đội 27149 ly khai U Dạ cốc một khoảng cách sau đó hãy trở về ngăn chặn. Trên đường nếu có người gặp được hấn, giả bộ là người bình thường đi ngang!” Mang Mang Mãng Mãng cường điệu.

Cổ Phi mang theo Noạ Phu Cứu Tinh từ trong U Dạ cốc giết ra. Địa phương hi người cầm điểm ăn thịt nướng, là chỗ trong cốc quái tương đối ít, nắm Gió r thời gian respawn của nhiều quái, Cổ Phi mới ứng phó thành thạo. Nếu thật tìm địa phương dày đặc quái cuồng xoát, Cổ Phi thứ nhất không học pháp thuật quần công, thứ hai không thêm điểm trí tuệ là chịu không được thời gian dài tiêu hao pháp thuật. Cho nên trước mắt tuy Cổ Phi có đủ thực lực đánh quái tại U Dạ cốc, nhưng muốn nói ở chỗ này đánh quái đi train level, hiệu suất không lạc quan.

Cứ như vậy, Cổ Phi trong U Dạ cốc ngồi xỏm gần bảy giờ rồi. Nhẹ nhõm đánh quái, ăn miếng thịt bự, càng vui chính là bên cạnh còn có một kẻ yêu thích công phu nghe Cổ Phi đại đàm, bảy giờ này trôi qua thật sự là vui vẻ. Một khắc đi khỏi U Dạ cốc, Cổ Phi có chút lưu luyến mà không muốn trở ra.

“Vào chỗ chưa, vào chỗ chưa?” Bên trong nghiệp đoàn Tiền Trần Mang Mang Mãng Mãng kêu gọi báo cáo rõ tình hình mặt trận khắp nơi.

“Bãi bắn cung tiền thủ đã vào chỗ!”

“Doanh trại chiến sĩ đã vào chỗ!”

“Công hội đạo tặc đã vào chỗ!”

“...”

Tin tức không ngừng mà truyền đến. Ở bên trong nghiệp đoàn Tiền Trần như thế, một đoàn người Kiếm Quý bọn hấn một bên này cũng thế. Thẳng đến lúc cuối cùng một câu “U Dạ cốc chấn tốt rồi” truyền đến, tất cả mọi người tinh thần đều chấn động.

“Khai mở giết!” Hàn Gia Công Tử nói với Mang Mang Mãng Mãng.

“Cố gắng lên!” Mang Mang Mãng Mãng trả lời, cô hoàn toàn không biết câu này của Hàn Gia Công Tử, “Khai mở giết” bên trong có tầng hàm nghĩa thứ hai.

“Khai mở giết!” Kiếm Quý nói với một đám các huynh đệ mới, mà đúng ý hàm nghĩa thứ hai đấy.

Ở điểm phục sinh trong thành Nguyệt Dạ, người chơi nghiệp đoàn Tiền Trần phát hiện phụ cận mình vụn vặt lè tè mà tụ lên thật nhiều người. Bọn hấn cũng không có để ý. Tiền Trần làm động tác hành động lớn như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều người hiếu kỳ, đương nhiên sẽ có rất nhiều người vây xem. Lúc này bọn hấn trong nội tâm rất là đắc ý.

Chỉ là, lúc những người được gọi là “người xem” lặng yên tụ khởi, đột nhiên... vung vẩy bắt tay cầm vũ khí lên, hướng bọn hấn nhào tới, những người tài giỏi trong đó ý thức được có chuyện không ổn.

Thời điểm cảm giác được có chuyện không ổn, một nửa người đã biến mất.

Kiếm Quý đoán chừng nhân số từng tổ của Tiền Trần là quá cao đấy. Người Tiền Trần được an bài trong nội thành Nguyệt Dạ tại từng điểm, nhân thủ chỉ có 30 người.

77 người PK 30 người, nhân số đủ để đền bù chênh lệch phương diện khác.

Trước cửa bất đồng điểm phục sinh, xuất hiện bất đồng tràng diện chiến đấu.

Ngoài cửa công hội đạo tặc, rất nhiều chiến sĩ phát động công kích, đem người mà giẫm cạch cạch vang lên, như sấm tới.

Ngoài cửa học viện pháp sư, mũi tên bắn ra như mưa bom bão đạn, hướng đến thành viên Tiền Trần làm họ đông tây nam bắc tìm không ra lối thoát.

Ngoài cửa bãi bắn cung tiền thủ, trong lúc thành viên Tiền Trần mỗi người phát ra tiếng kêu thảm thiết, vô số đạo tặc hiện ra bên người bọn hấn, vung vẩy chủy thủ trong tay đâm tới.

Ngoài cửa doanh trại chiến sĩ, pháp sư giơ tay phải của mình, vô số vòng hỏa luân từ trên trời giáng xuống, ngoài cửa doanh trại đã thành một biển lửa. Bởi vì nhiều hơn một chi tiểu tổ, cho nên doanh trại chiến sĩ cuối cùng hưởng lấy công kích đả ngũ ưu tiên.

Trừ nơi đó ra, nơi trú quân kỳ sĩ và võ quán cách đấu gia cũng trong nháy mắt đã bị công chiếm, chỉ là phong cách công kích không có rõ rệt như thế mà thôi.

Trận chiến mở màn đại thắng, nhưng chiến đấu chân chính giờ mới bắt đầu, hết thấy có thể tiến hành giống như kế hoạch, vẫn là không thể biết.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 87: Giành giật từng giây

Hai phút, vùn vụt qua hai phút, người nghiệp đoàn Tiền Trần hoàn toàn còn chưa hiểu chuyện gì, đã gặp nhau tại điểm phục sinh. Sáu đội lọt vào đám người Kiếm Quỷ dùng chiêu biến người đã kích, không có một người có thể may mắn tránh khỏi, cũng đều ở trong hai phút bị tổng đến điểm phục sinh.

Tội nghiệp chính là, tương đương một bộ phận người chơi Tiền Trần về tới điểm phục sinh rất là mê man, vừa cứng đầu cứng cổ chạy ra ngoài điểm phục sinh điểm, vừa phát tin tức hỏi trong kênh nghiệp đoàn. Tin tức còn không thả đi, đã lại bị “Quân đoàn kéo đồ Tiền Trần” phục kích ở hai bên ngoài cửa lần nữa đưa về điểm phục sinh.

Kiếm Quỷ đề phòng Tiền Trần viện trợ lẫn nhau tựa hồ có chút dư thừa. Đả kích này thực sự quá đột nhiên. Lúc này kênh nói chuyện của nghiệp đoàn Tiền Trần đã loạn thành một đồng, kêu khóc gọi mắng cầu cứu mờ mịt, làm cái gì cũng đều có, cũng không biết là phát sinh chuyện gì.

Bất kể là Mang Mang Mãng Mãng, Lam Dịch hoặc người Tiền Trần là nhân vật hạch tâm có quyền lực chỉ huy, đều cũng không cách nào nhanh chóng nhìn từ kênh nói chuyện hỗn loạn trông ra được rốt cuộc đang có chuyện gì. Đợi lúc tiêu tốn mất vài phút đồng hồ dùng tư trò chuyện biết rõ ràng tình huống, chín chỉ tiêu đội trong thành Nguyệt Dạ của nghiệp đoàn Tiền Trần đã bị “Quân đoàn kéo đồ Tiền Trần” tiêu diệt tảm chi.

Còn sót lại chính là tiểu đội thứ chín ở nhà lao chỗ xa, Kiếm Quỷ đã sắp đặt một người mang theo một chi đội đi tiêu diệt 30 người này. Mọi người còn lại tiến hành bỏ phòng. Trừ đi võ quán cách đấu gia bởi vì ít người mà bị bỏ qua không tính là gì, sáu điểm phục sinh đều đã mai phục phục binh. Chiến-pháp-đạo-cung lại càng lấy chức nghiệp khác nhau tiến hành áp chế. Nhân thủ dư thừa cũng đã tập hợp hoàn tất, đợi một chi đội tối cường kia ở U Dạ cốc trở về chi viện.

Thành viên Tiền Trần chết ở điểm phục sinh ngược lại cũng không nhàn rỗi. Lúc đầu tám năm tùm ba đi ra điểm phục sinh bị tiêu diệt trong chớp mắt. Hiện tại thấy được đồng bọn ở bên người đã tụ tập hơn hai ba mươi người, mọi người quyết tâm hợp lực xông ra.

Kết quả có thể đoán được, nhân số vốn là không chiếm ưu thế. Huống chi còn bị chức nghiệp khác chế, ý đồ lao ra cũng đều là 'hữu khứ vô hồi'. Không đúng, hẳn phải là có đi có trở về, bọn chúng cực nhanh về tới khởi điểm. Hơn nữa y như dùng hoá tiễn.

Đến tận đây, Kiếm Quỷ mới lộ ra nụ cười mỉm thỏa mãn.

Tam cấp, người chơi Tiền Trần từ ngay lúc đầu dưới con tập kích mãnh liệt như bạo phong mưa bão, đại bộ phận người chơi bị tổn thất mất tam cấp. Đây chính kết quả hãn mong muốn đạt được: lần đầu tiên đã kích mất nhất cấp; thành viên Tiền Trần không biết chuyện gì xảy ra đi ra khỏi điểm phục sinh lại mất nhất cấp; phát hiện tình huống không đúng, có tổ chức tiến hành phản công, kết quả lại mất nhất cấp.

Kế hoạch tiến hành thập phần thuận lợi, lúc này một đám thành viên Tiền Trần 27 cấp làm hang ổ tại phục không dám cử động. Tiếng oán than dậy đất, nắng thiên mắng địa. Càng nén giận chính là, bị người diệt thành như vậy, bọn chúng đến nay còn không biết là ai đắc thủ. Hết thấy phát sinh quá nhanh, mặc dù phát sinh ba lần. Vẫn là không thể nhìn rõ ràng có khuôn mặt gì nhận diện được.

“Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?” Mang Mang Mãng Mãng lúc này đã triệt để mờ mịt, nhéo Lam Dịch gào hỏi.

Lam Dịch sắc mặt cũng phát xanh, vừa rồi hãn đơn giản công tác thống kê một chút, đã tính ra bên trong thành tám tiểu đoàn bị giết, tổn thất cực kỳ thảm trọng. Có 200 người rớt tam cấp.

“Lẽ nào... Trúng kế?” Mang Mang Mãng Mãng đột nhiên phản ứng lại.

“Cô nói là người kia Hàn Gia Công Tử?” Lam Dịch cũng lập tức phản ứng.

Mang Mang Mãng Mãng điên cuồng gọi Hàn Gia Công Tử. Hàn Gia Công Tử rất bình tĩnh, việc đã đến nước này còn ở đây truy cứu là ai âm toán, một câu “Chuyện gì? Tôi đang bận truy sát...” khiến cho suy đoán của Mang Mang Mãng Mãng lại bất định.

“Bọn chúng làm sao có nhiều nhân thủ như vậy được? Bọn chúng không phải là từ thành Vân Đao đến sao?” Lam Dịch cũng hiểu được có điểm không nghĩ ra.

“Bọn chúng thật là người thành Vân Đao sao?” Hai người hỏi mấy người bên cạnh, tất cả mọi người bày tỏ tuyệt đối không thấy qua năm khuôn mặt kia tại khu vực thành Nguyệt Dạ.

Ba người bọn Hữu Ca có thể tạm thời không nhắc tới, nhưng Hàn Gia Công Tử và Kiếm Quý, hai người này chỉ cần gặp qua nhất định sẽ lưu lại ấn tượng khắc sâu, nếu nhiều người như vậy nói chưa từng thấy qua, đã có thể xác nhận bọn họ đích xác không phải là người chơi thành Nguyệt Dạ.

“Không phải là người thành Nguyệt Dạ, không thể nào có nhiều lực lượng gì.” Cuối cùng kết luận chỉ có thể là như thế.

“Hiện tại tình huống thế nào rồi?” Mang Mang Mãng Mãng hỏi Lam Dịch.

“Tám chi tiểu đội đều bị diệt, hiện tại bị chặn tại điểm phục sinh không ra được.” Lam Dịch nói.

“Trước tiên đừng hoảng!” Mang Mang Mãng Mãng sau khi bị đả kích giật mình rất nhanh tỉnh táo lại, mấy thành viên hạch tâm dùng hình thức tư trò chuyện bắt đầu thương lượng như thế nào ứng phó.

Sáu điểm phục sinh đều bị khống chế, chỉ có bên cách đấu gia còn có thể hoạt động tự do. Từ chỗ công hội đạo tặc bên kia gửi đến tin tức, đối phương núp ở trên đường lớn ngoài cửa công hội, nhân số khoảng 50 người. Chỉ có công hội đạo tặc bên này còn có thể dựa vào Tiềm Hành tiến hành trinh sát, địa phương khác đều là chỉ cần thò đầu ra lập tức lọt vào đả kích có tính hủy diệt.

“50~60 người... Sáu địa phương. Hơn 300 người...” Lam Dịch sắc mặt càng ngày càng khó coi rồi. Lúc này bên cạnh bọn hắn chỉ có thành viên lưu thủ U Dạ cốc. Nhân số tuy nhiều, bắt quả chỉ hơn 70 người.

“Nếu phản công theo từng địa điểm. Bọn chúng 50, 60 người không thể nào là đối thủ chúng ta.” Có người đề nghị.

Mang Mang Mãng Mãng lắc đầu: “Đối phương rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, đối với tình huống của chúng ta phi thường hiểu rõ, chi lực lượng hiện tại còn lại của chúng ta hẳn cũng ở trong tính toán của bọn họ.”

“Chẳng lẽ bọn chúng còn có một đội ngũ vượt qua trăm người chờ đối phó chúng ta?” Có người nói.

“Chỉ sợ là như vậy...”

“Thành Nguyệt Dạ làm gì có nghiệp đoàn lớn mạnh như thế?” Tất cả mọi người mờ mịt.

“Vấn đề vẫn đáng nghi nhất ở trên thân mấy tên kia!” Lam Dịch nói, “Chẳng lẽ đều là người từ thành Vân Đoan tới?”

“Hiện tại thảo luận những cái này không có ý nghĩa.” Mang Mang Mãng Mãng quyết định thật nhanh, “Tìm hai người tốc độ nhanh, đuổi theo tọa độ 27149, nhìn xem mấy tên kia rốt cuộc có đang đuổi giết không. Những người khác cùng tôi trở về thành Nguyệt Dạ. Gặp phải người bọn chúng đừng vội giao chiến, trước tiên tránh đầu sóng ngọn gió. Thống kê tư liệu thành viên nghiệp đoàn, phạm là mất hai cấp bậc trở lên, thông báo bọn họ trước tiên logout, hai mươi phút sau lại thống nhất login. Vừa hay, thừa lúc này gọi số ít người không online login vào.”

Mọi người nhất tề gật đầu, Tiền Trần bắt đầu đầu vào đẩy tiến hành hành động phản kích.

“Tiền Trần có không ít người đều logout.” Đám người Kiếm Quý lúc này cũng thu được báo cáo.

“Thật trẻ trâu! Bình thường lúc ăn hiếp chúng ta diễu võ dương oai, hiện tại nhìn thấy tình huống không đúng tất cả đều thành rùa đen rút đầu, có ngon đi ra cùng chúng ta quyết nhất tử chiến đi!” Trư Tiên mắng.

Kiếm Quý cười nhẹ, vỗ vỗ vai hắn nói: “Hiện tại không phải là lúc hành động theo cảm tính. Người Tiền Trần cũng rất bình tĩnh, logout chẳng qua muốn cho chúng ta buông lỏng, các huynh đệ hãy giữ vững tinh thần. Bọn chúng nhất định sẽ tổ chức phản công.”

Trư Tiên gật đầu: “Kiếm Quý lão đại, anh nói thế nào liền là thế ấy.” Mở màn trận chiến đại thắng, mọi người đối với Kiếm Quý còn chút nghi hoặc cũng đã tan tành mây khói, hiện tại đối với Kiếm Quý đều là tâm tình vui lòng phục tùng.

“Từ U Dạ cốc trở lại thành Nguyệt Dạ cần bao lâu?” Kiếm Quý hỏi.

“Chức nghiệp chậm nhất, hai mươi phút không khác mấy.” Vân Trung Mộ trả lời.

“Tình huống hiện tại, bọn chúng nhất định không dám giải tán mà đi, trở về chỉ ít còn hai mươi phút nữa, chỉ là không biết sẽ áp dụng tuyến đường gì. Đoàn chúng ta ở bên kia còn có người sao?” Kiếm Quý hỏi.

Vân Trung Mộ đáng tiếc lắc đầu: “Không có, người chúng ta không khéo bị phân ở trong thành lưu thủ.”

Kiếm Quý ngắt ra: “Vậy hiện tại bọn họ ra sao?”

Vân Trung Mộ cười cười: “Không có 'Bọn họ' nhiều như vậy, chỉ một cái huynh đệ, diễn trò đương nhiên muốn diễn đến cùng, vừa rồi theo người Tiền Trần cùng nhau treo.”

Kiếm Quý thần sắc giật giật, cũng không có nói cái gì, nhìn khắp nơi một chút rồi nói: “Tìm mấy đạo tặc huynh đệ rồi thành đi xem động tĩnh của Tiền Trần!”

“Tôi mang vài người đi!” Vân Trung Mộ gật đầu, chọn mấy đạo tặc, cùng nhau hướng cửa thành bên ngoài chạy vội đi.

Thời gian từng giây từng phút đi qua, Kiếm Quỷ trong lòng có điểm lo nghĩ. Đả kích sơ kỳ hiệu quả rất tốt, nhưng Tiền Trần cũng rất nhanh tỉnh táo lại, điều này để cho Kiếm Quỷ không dám hạ phán đoán bừa bãi.

Chiều hẳn lúc ban đầu thiết kế tường tượng, đội ngũ hội hợp sẽ tuyển chọn đóng quân tại khu vực học viện pháp sư. Nơi này là địa phương trong chín điểm có cự ly gần U Dạ cốc nhất, mà pháp sư là hoà lực đoàn đội chiến đấu chủ yếu phát ra, Tiền Trần đem pháp sư bị vây khốn giải cứu ra tựa hồ là lựa chọn tốt nhất. Nhưng lúc này thấy được phản ứng Tiền Trần, quyết sẽ không sử dụng phương pháp đối phó đấy. Nếu như mình đi một bước này, có phải đã ở trong kế hoạch của đối phương không?

Kế hoạch rút cuộc vẫn có sơ sẩy. Kiếm Quỷ thờ dài, ngay từ đầu nên phái đạo tặc Tiềm Hành tại khu vực U Dạ cốc, chỉ cần giám thị xem hướng đi của đạo nhân mà trú ở đây, lúc này sẽ dễ dàng hành động hơn nhiều. Lúc này, cũng là chỉ có thể hy vọng đám người Vân Trung Mộ rời thành có thể nghe ngóng chính xác đến hướng đi.

Vân Trung Mộ mang theo ba đạo tặc đi ra phương hướng cửa thành phía bắc U Dạ cốc, trước khi chia tay Vân Trung Mộ trình trọng dặn dò ba người khác: “Cho dù là chết, vẫn phải thu thập tình báo lại báo lại cho tôi!”

Ba người đều kiên định gật đầu một cái: “Yên tâm đi, Vân lão đại!”

Bốn người tất cả tuyển một phương hướng ra ngoài. Ngoài cửa bắc thành Nguyệt Dạ địa hình cũng không có nhiều phức tạp, muốn phát hiện một chi đội ngũ hơn 70 người nghiệp đoàn Tiền Trần cũng chẳng hề quá khó khăn, Vân Trung Mộ việc này tin tưởng mười phần.

Cuối cùng truyền đến tin tức đầu tiên, lại là từ chi đội 60 người tiến về góc tây bắc thành Nguyệt Dạ. Đội này sau khi đến được nhà lao, vẫn chưa phát hiện phân đội nghiệp đoàn Tiền Trần. Đối phương hình như từ lâu sớm rút lui khỏi.

Ngoài thành Vân Trung Mộ cũng là mang đến tin tức tốt, hẳn đã phát hiện phân đội 70 người nghiệp đoàn Tiền Trần, kỳ quái rằng bọn hắn cũng không hướng thành Nguyệt Dạ tiến tới, mà là lưu lại chỗ cũ chờ đợi cái gì.

“Là đang đợi 30 người chi đội ở lao kia hội hợp! Nhanh, mọi người nắm chặt hành động!” Kiếm Quỷ vội vàng chiêu hô nhân thủ bên người, mọi người hoá tốc phóng tới ngoài thành Nguyệt Dạ, chuẩn bị cùng đối phương ở ngoài thành quyết nhất tử chiến.

Tăng thêm 30 người, nhân số của đối phương vượt trên 100 người, đều có người chơi tố chất cao, càng dễ dàng bộc phát ra lực lượng chiến đấu. Nếu để cho Tiền Trần tồn kho hơn 100 người đại đội, thắng bại thật sự khó mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 88: Chi đội thứ chín

Năm điểm phục sinh lưu lại 50 người cùng với ngoài cửa học viện mục sư 30 người. Tất cả 280 người là số lượng tối thiểu cần thiết để áp chế điểm phục sinh ổn thoả, Kiếm Quỷ không muốn động, mà cũng không thể động vào số nhân thủ bên này rồi.

Bỏ qua bộ phận nhân thủ này, đội ngũ chỗ Kiếm Quỷ làm thủ lĩnh cùng chi đội tập kích địa lao 60 người ở cửa Bắc thành Nguyệt Dạ thành tụ hợp, chỉ tồn ra một chi đội gần 180 người. Nếu như hai đội ngũ của nghiệp đoàn Tiền Trần hội hợp mà nói... nhân số cũng đem siêu việt hơn 100. Loại quy mô quân đoàn chiến này, bao nhiêu người mới có thể đền bù phương diện khác chênh lệch, Kiếm Quỷ tính không ra. Dù sao trong Thế Giới Song Song hẳn cũng là lần đầu tiếp xúc quy mô đại chiến như thế.

Nhưng có một điểm mỗi người đều hiểu được: đối phương người càng ít, bên mình càng có lợi. Cho nên, Kiếm Quỷ nhất định phải đoạt cơ hội vượt lên đả kích đối thủ trước khi bọn chúng hội hợp, như vậy chiến thắng tỷ lệ sẽ lớn hơn nhiều.

Chỉ tiếc đại bộ đội tiến lên chậm chạp, các đạo tặc và cung tiễn thủ phải nhân nhượng tốc độ của chiến sĩ, mục sư. Chiến trường quy mô cỡ lớn, từng chức nghiệp đều không thể thiếu. Bất đồng chức nghiệp, lại không có cùng tốc độ di chuyển, điều này ở trong Game Online trước đó là rất ít gặp. Lúc này trong đội ngũ các đạo tặc và cung tiễn thủ đều hận không thể giúp chiến sĩ hay mục sư mọc nhiều thêm hai cái chân để đi.

May mà Kiếm Quỷ bọn hắn một đường chạy tới, thủy chung không có nghe được Vân Trung Mộ bên kia phụ trách giám thị truyền đến tin tức “Đối phương đã hội hợp”. Vân Trung Mộ rất kích động nói cho mọi người: “Trong phạm vi mấy trăm thước, hẳn thấy đại bộ đội chính là Kiếm Quỷ bọn họ đấy.”

“Thật tốt quá!” Kiếm Quỷ nghĩ thầm, nói vậy thì chắc phân đội nhỏ 30 người Tiền Trần vì tránh tai mắt của họ, không thể không quang co vòng vèo tiến lên. Trên đường đi làm trễ nải không ít thời gian.

Đúng lúc này, Vân Trung Mộ đột nhiên phát tới một tin tức: “Kỳ quái, tôi nhìn hồi lâu, trong đội này tại sao không có ả Mang Mang Mãng Mãng kia? Các người có ai thấy ả không?” Vân Trung Mộ hiển nhiên đối với Mang Mang Mãng Mãng oán hận chất chứa sâu nhất. Một bên dẫn đầu các huynh đệ sáng

tạo cuộc sống mới, một bên cũng muốn thuận lợi giúp mình tiết tư phần.

“Ở đây cũng không có thấy ả!” Người lưu thủ học viện mục sư bên kia truyền đến tin tức.

“Mẹ. ả ta chết ở đâu rồi?”

“Nữ nhân đứng là nữ nhân! Vừa nhìn thấy đại tràng diện, là bị hù dọa quay về trong chăn ôm gối đầu đi nha?” Có người cười nhạo. Đối với Mang Mang Mãng Mãng có oán niệm người rõ ràng rất nhiều, cũng không chỉ có mình Vân Trung Mộ.

Vân Trung Mộ nhú mày, hẳn biết rõ Mang Mang Mãng Mãng không đơn giản như thế. Người này kỳ thực cùng Vân Trung Mộ và bang huynh đệ bọn họ phi thường cùng loại, nhiệt huyết, thích giết chóc, giăng nghĩa khí, khác biệt duy nhất bất quá chỉ có cô ta là một nữ nhân, lời thô tục nói ít một chút.

Thử nghĩ nếu như hẳn Vân Trung Mộ gặp phải loại tràng diện này, chính là chiến đấu đến tủy白骨, tuyệt không chọn trốn tránh lùi bước. Hẳn có thể như vậy, giống hẳn cá mè một lứa Mang Mang Mãng Mãng tuyệt đối cũng sẽ như vậy.

“Kiếm Quỷ lão đại, không thấy được ả ta, thực quá không bình thường rồi, tôi nghĩ có điểm lạ lùng.” Vân Trung Mộ trò chuyện riêng với Kiếm Quỷ.

“Sao vậy?” Đúng với phương diện nhân mạch hiểu rõ, Kiếm Quỷ cùng Vân Trung Mộ kém khá xa, dù sao đây không phải là bản địa của hẳn.

“Ả ta không phải là loại người sẽ lùi bước. Tôi vẫn chờ cùng ả quyết nhất tử chiến đây này! Hiện tại không thấy tung tích của ả. Tôi cảm thấy có âm mưu.” Vân Trung Mộ nói.

“Bên kia bọn họ có nhân vật trọng yếu gì?” Kiếm Quỷ hỏi.

“Nhị Dương Gia Lam Dịch ở bên cạnh bọn chúng.” Vân Trung Mộ nói.

“Đội ngũ của bọn họ, có hay không nhìn qua đạo tặc rất ít?” Kiếm Quỷ đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

Vân Trung Mộ cũng là ngần ra. Lẽ nào đối phương từ lâu tập hợp đủ nhân thủ, chỉ là đạo tặc Tiềm Hành chế tạo còn vài người biểu hiện giả dối? Nhưng quan sát rõ xong, lại cũng không phải như thế: “Không có, chức nghiệp gì đều có, đạo tặc không có về ít.”

“Mặc kệ thế nào. Chúng tôi đã sắp tới, trước diệt đội này rồi hãy nói!” Kiếm Quỷ nói.

“Tốt! Ai nha, chờ một chút!” Vân Trung Mộ đột nhiên hét lên.

“Sao vậy?” Kiếm Quỷ mới vừa hỏi ra, tự mình đã nhìn thấy. Xa xa trong vùng đất thấp. Đột nhiên bò ra ngoài vô số người chơi Tiềm Trần, tứ tán nhiều hướng chạy đi, tốp năm tốp ba, thậm chí từng người tự chiến.

“Bọn họ toàn bộ tản, đây là làm cái quỷ gì?” Vân Trung Mộ quát.

Nhân số vốn ở vào hoàn cảnh xấu, chỉ có ngưng tụ chung một chỗ, mới có thể bạo phát càng nhiều sức chiến đấu. Nhưng Tiềm Trần lúc này vậy mà phương pháp trái ngược, mắt thấy đại chiến trước mặt, đột nhiên xé扯 ra lẻ, chia thành tốp nhỏ, đoàn đội hơn 70 người giải tán. Đây là muốn làm gì? Như vậy hủy đội đi phân tán, Kiếm Quỷ bọn hẳn chỉ cần tổ chức mấy chi đội cơ động có tốc độ nhanh nhẹn đạo tặc và cung tiễn thủ rất nhanh có thể đem bọn họ tiêu trừ hơn phân nửa đó! Nhìn bọn Tiềm Trần chạy nhanh ở bình nguyên, các chức nghiệp công kênh chiến sĩ hay mục sư, Kiếm Quỷ thật sự là đoán không ra này bọn chúng đang suy nghĩ cái gì.

“Kiếm Quỷ lão đại, lên đi! Giải quyết một cái tính một cái, ngược lại không tính là thua thiệt!” Thấy Kiếm Quỷ hơi chần chờ, bên cạnh có người đề nghị. Nhìn khắp núi người chơi Tiềm Trần chạy tứ tán, bọn hẳn đều nuốt nước miếng muốn xông lên.

Lúc này cũng đích xác không phải thời điểm do dự. Kiếm Quỷ gật đầu một cái, phát tay hét lớn một tiếng:

“Giết!”

“Giết!!!” Bọn họ đều rống.

Nhất thời, đạo tặc Tật Hành đầy đất đi, mũi tên cung tiễn thủ bay đầy trời. Hai đại chức nghiệp này trở thành chủ lực truy sát hiện tại, pháp sư cũng thường thường ném vài cái Hỏa Cầu, chiến sĩ và mục sư hậu thuẫn kiên cố.

Kiếm Quỷ anh dừng đi trước, dẫn đầu đuổi theo một tên, nâng tay chính là một phát Bối Thử.

Tuy người chơi Tiềm Trần ở trong mắt Vân Trung Mộ là bọn thô phi thực lực xuất chúng, nhưng so với Kiếm Quỷ còn kém một đẳng cấp. Đối phương quay đầu lại muốn phản kích, Kiếm Quỷ gơ tay chém xuống, xoát xoát ra hai kích trí mạng, trực tiếp đem đối phương giải quyết.

“Kiếm Quỷ lão đại anh quá lợi hại rồi!” Mọi người hò hét.

Kiếm Quỷ giải quyết chính là một chiến sĩ, chức nghiệp khác đạo tặc. Thông thường đạo tặc nhiều nhất đi tới kiểm tra người ta, rồi phải vội vàng ẩn thân. Chiến sĩ phòng cao máu dày, đạo tặc có thương tổn vật lý thật sự rất khó cùng đối phương ngang chém. Muốn tạo thành thương tổn vật lý hữu hiệu cho chiến sĩ, giống Kiếm Quỷ ra tay phải có trang bị cao cấp là ắt không thể thiếu.

Kiểm Quỷ hướng mọi người phát tay thăm hỏi một lần, rồi hướng phía dưới một mục tiêu đánh tới.

Kiểm Quỷ cũng không phải là mù quáng mà tìm đại một chiến sĩ đi chém, hẳn là dùng Giám định thuật phân biệt xem qua sau đó mới hạ quyết định. Đến đây phải chịu trách nhiệm gánh phong hiểm, nếu chiến sĩ xoay người lại xài Toàn Phong Trảm, thật sự là rất nguy hiểm. Đây là kỹ năng có lực sát thương lớn nhất bây giờ, hơn nữa bởi vì nguyên nhân giá trị nộ khí kéo dài thời gian dùng kỹ năng bất định khiến người ta không đoán trước được. Đạo tặc nếu bị quét qua người hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Hiện nay trong trò chơi cũng chỉ có Cổ Phi thân thủ biến thái cho rằng Toàn Phong Trảm là một cái kỹ năng rất cứng nhắc rất dễ phòng bị.

Kiểm Quỷ giết chết một người chiến sĩ, kích phát ý chí chiến đấu mọi người, rồi sau đó tùy tiện tìm một pháp sư đánh tới.

Trong Game Online ý chí chiến đấu là rất trọng yếu, dĩ nhiên ở đây không có khả năng bởi thể mà kích thích ra cái tiềm năng gì. Nhưng tối thiểu, kích khởi nhiệt huyết của phần tử bạo lực không cần sợ hãi tử vong. Mỗi người đều anh dũng tranh lên trước.

Tiền Trần chức nghiệp chạy trốn mau còn có thể may mắn tránh khỏi, như mục sư hay chiến sĩ thực khó thoát được cái chết. Kiểm Quỷ càng giết càng mệt, thực không thấu nước cờ này của Tiền Trần có ý đồ gì.

Nhưng vào lúc này, trong thành Nguyệt Dạ đột nhiên truyền đến tin tức: Một chi tiểu đội ước chừng ba mươi người hiện thân ở bãi bắn cung tiền thủ.

“Moá, đây là cái kỹ năng gì!” Đó là người chơi đóng quân ở bãi bắn cung tiền thủ rất nhanh truyền đến một tiếng la lên. Ngay sau đó, một phút sau, truyền đến tin dữ: Đoàn diệt!

“Làm sao có thể!” Kiểm Quỷ bọn họ rất kinh ngạc. Ngoài bãi bắn cũng là một chi đội ngũ 50 người, cho dù không địch lại đối phương 30 người cầu thành, nhưng ở dưới tình huống nhân số chiếm ưu, cũng không đến nỗi đoàn diệt mau như thế.

Cứ như vậy, áp chế một điểm phục sinh đã thất bại. Người chơi lưu thủ bên này phần lớn là khắc chế cung tiền thủ chức nghiệp đạo tặc. Rất nhiều đạo tặc ở công hội đạo tặc sống lại. Bên này là một trong các điểm có cự ly so với bãi bắn cung tiền thủ gần nhất, thêm rất nhiều viện quân này, không đến nỗi lo lắng thái quá chỉ đội 30 người sức chiến đấu phi phạm kia.

Nhưng điểm cự ly so với bãi bắn cung tiền thủ đồng dạng không xa là học viện mục sư. Lúc này lại chỉ có 30 người lưu thủ.

“Đội ngũ ở học viện mục sư lui lại, hướng doanh trại chiến sĩ bên kia di động, mau!” Kiểm Quỷ một bên hướng trong thành hạ chỉ thị, một bên tập hợp thành viên đội ngũ chạy bốn phương tám hướng trên bình nguyên. Lúc này Kiểm Quỷ phát giác, muốn đem chi đội này đã như chặn dè bốn phía tàn sát một lần nữa tụ lại thật không là chuyện dễ dàng... Ít nhất, chuyện này cần thời gian!

Lẽ nào đây là điều đối phương mong muốn! Trong lòng Kiểm Quỷ run lên.

Lúc này nội thành lần thứ hai truyền đến báo cáo: “Người chơi Tiền Trần đã thống nhất bắt đầu login!”

“Mẹ các người, đều mẹ nó nhanh lên một chút cho tao, đừng kì kèo tại đây giết. Trong thành xảy ra vấn đề lớn!” Vân Trung Mộ cũng gấp, trực tiếp buông tha kênh nói chuyện, la hét ở trên bình nguyên như Lang Vương tru lên.

“Xảy ra vấn đề!” Kiểm Quỷ thật nhanh cấp Hàn Gia Công Tử phát đi tin tức. “Các cậu đang làm cái gì đấy?”

“Ra chuyện gì rồi hả? Tôi đang uống rượu đây này!” Hàn Gia Công Tử trả lời.

“Mẹ nhà cậu!” Kiểm Quỷ rõ ràng cùng Vân Trung Mộ bọn họ tiếp xúc có chút ảnh hưởng.

“Đối phương sơ kị tung tích không rõ một chi đội đột nhiên hiện thân, một phút liền cầm xuống bãi bắn cung tiền thủ.” Kiểm Quỷ nói.

“Không khả năng, bãi bắn cung tiền thủ cậu để lại bao nhiêu người? Một phút liền giải quyết được?” Hàn Gia Công Tử cũng ngạc nhiên.

“50 người!” Kiểm Quỷ nói, “Bọn chúng bây giờ hướng đi không rõ!”

“Nói nhảm! Cầm xuống bãi bắn cung tiền thủ, còn có thể đi đâu!” Hàn Gia Công Tử nói.

“Doanh trại chiến sĩ!!!” Kiểm Quỷ trong nháy mắt cũng phản ứng kịp. Chức nghiệp khắc chế ưu thế. Cũng không chỉ Kiểm Quỷ bọn họ lợi dụng. Đối phương đã hiểu được sách lược Kiểm Quỷ bọn họ lợi dụng chức nghiệp tương khắc áp chế điểm phục sinh. Lúc này giải cứu ra rất nhiều cung tiền thủ, hiển nhiên sẽ đi công kích chức nghiệp cung tiền thủ khắc chế. Cái chỗ này chính là doanh trại chiến sĩ. Ngoài doanh trại chiến sĩ là đội ngũ 50 người cầu thành, chính là bị cung tiền thủ khắc chế – pháp sư làm chủ.

“Công hội đạo tặc, đạo tặc mới sống lại nhanh chạy tới doanh trại chiến sĩ” Kiểm Quỷ vội vã hạ lệnh. Trong lòng thấy may mắn vì lính phòng giữ học viện mục sư cũng điều đi doanh trại chiến sĩ.

“Chuyện gì xảy ra?” Vân Trung Mộ vội vã lại đây hỏi.

Kiểm Quỷ vừa nói ra, Vân Trung Mộ cũng lập tức phản ứng kịp: “Tật Hành, đều mẹ nó Tật Hành cho tao!”

“Mới vừa rồi đều mất một cấp, không Tật Hành được.” Kiếm Quỷ nhắc nhở Vân Trung Mộ.

“Tiên sư tui nó!” Vân Trung Mộ mắng: “Ở đâu ra 30 người lợi hại như vậy? Bọn hấn vụng trộm tỏ ra à?”

Kiếm Quỷ không cho rằng như vậy. Nếu như bọn chúng là bên đường hội họp rồi 30 người này mới chạy tới bãi bắn, như vậy có thể tổ chức càng nhiều người hơn thêm vào đội chạy trước về đó. Không cần thiết lập đội 30 người tinh anh. Cho nên 30 người này, chính là 30 người lưu thủ ở địa lao. Chỉ là, 30 người này sức chiến đấu sao có thể xuất chúng như thế. Điều này thực sự làm người ta có chút không thể hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 89: Nhân vật bị lãng quên

“Nhanh lên một chút tập hợp!! Tốc độ!!!” Vân Trung Mộ tiếp tục gầm rú với người bên cạnh. Đám người bọn hấn thân vẫn tứ tán ở dã nguyên, hiển nhiên đã vô phương đề phòng lúc trở về trước khi ngoài doanh trại chiến sĩ triển khai chiến đấu.

“Không thể đợi thêm nữa!” Kiếm Quỷ hô, “Tốc độ nhanh về thành trước, trợ giúp doanh trại chiến sĩ.”

Đội ngũ do đạo tặc và cung tiễn thủ cao di động tạo thành cấp tốc hướng trong thành chạy đi. Kiếm Quỷ trong lòng tính toán, đối phương là chi đội 30 người, giả sử không tổn hại gì mà cứu thành viên Tiền Trần ra khỏi bãi bắn cung tiễn thủ thì lúc này phòng chừng cũng khoảng 60~70 người. Nếu như phe mình mấy thế lực có thể đứng lúc chạy tới, nhân số chiếm ưu thế vẫn vô cùng rõ ràng.

“Nhất định phải đến trước đây!” Kiếm Quỷ trong lòng hi vọng.

Đội ngũ Tiền Trần từ bãi bắn cung tiễn thủ xuyên qua thành Nguyệt Dạ ở giữa đối diện doanh trại chiến sĩ, cự ly đến nói ra cũng không gần. Như đội ngũ bọn chúng loại nhân số này vốn là ở vào hoàn cảnh xấu, mục sư không thể nghi ngờ là rất then chốt, nói vậy bọn chúng hẳn không dám bỏ rơi mục sư để nhanh đi tới.

“Mục sư... Moá!” Kiếm Quỷ đột nhiên phát hiện mình tựa hồ phạm vào một cái sai lầm rất then chốt: chi đội phong tỏa điểm phục sinh ở học viện mục sư vốn không nên rút lui mau như thế. Có thể đối phương sẽ nhớ trước tiên cứu mục sư ra, chi đội 30 người mặc dù không cách nào chống lại... tối thiểu cũng có thể làm cho đối phương phải đi vòng vèo hướng bên này đi một lần, đây vốn là một biện pháp kéo dài thời gian tốt. Nhưng bây giờ, 30 người ly khai, không hề nghi ngờ mục sư đã hội họp cùng đội ngũ chủ lực của bọn chúng rồi.

Lúc này nghĩ đến những thứ này đã quá trễ, chỉ là, đội ngũ trừ mục sư đi tới chắc sẽ đến không quá nhanh đi! Đây là một tia kỳ vọng cuối cùng trong lòng Kiếm Quỷ.

Lúc này truyền đến tin tức tốt thứ nhất, bạn của Vân Trung Mộ có mặt ở trung tâm thành, thấy được chiến đội đám người Tiền Trần tập hợp. Mà phương hướng cuối cùng bọn chúng lựa chọn đi tới, không phải 4 giờ doanh trại chiến sĩ, mà là hướng phía đông bắc xuất binh.

Đông bắc, hướng 1 giờ, học viện pháp sư?

Đến cùng vẫn là ở đây! Kiếm Quỷ trầm nghĩ.

Đoàn đội hỗn chiến bị uy hiếp lớn nhất hiển nhiên là tụ hội năng lực gây tổn thương diện rộng của pháp sư. Xem ra Tiền Trần đạo qua một vòng, vẫn muốn trước hết để cho đội ngũ có đầy đủ hỏa lực lại nói sau.

Nghe được tin tức này Hàn Gia Công Tử cũng cảm thấy ngoài ý muốn thật lớn một phen: “Đối phương chỉ huy không đơn giản!”

“?” Kiếm Quỷ một mặt chạy vội quay về vừa cùng Hàn Gia Công Tử trao đổi, tin tức phát ra cực kỳ giản lược.

“Nếu như lựa chọn công kích doanh trại chiến sĩ, bọn hấn theo hướng 9 giờ bãi bắn cung tiễn thủ đuổi tới 4 giờ doanh trại chiến sĩ so ra với các câu khoảng cách gần hơn rất nhiều. Thế nhưng, bên này chi đội lấy tổn thương diện rộng của pháp sư làm chủ, dù cho có ưu thế về cung tiễn thủ, bọn chúng nếu cuối cùng chiếm được vẫn phải trả một cái giá lớn. Càng trì mạng hơn chính là, ở đây hi sinh mà pháp sư bên ta tại chính học viện pháp sư phục sinh, lúc chờ bọn chúng lại đánh tới bên này, người của chúng ta đã ở học viện pháp sư hoàn thành đại tập hợp. Nhưng học viện pháp sư vẫn ở trong sự khống chế của chúng ta, nói cách khác, trận đoàn đội hỗn chiến này, đối phương không có pháp sư! Nhân số hoàn cảnh xấu, không có pháp sư, đoàn chiến có khả năng thắng sao?” Hàn Gia Công Tử phân tích nói, “Cho nên tôi nói, bọn chúng chỉ huy thật không đơn giản. Cái nhìn cũng không có cực hạn ở trước mắt.”

“Chiếm trước học viện pháp sư là then chốt cuối của trận chiến dịch này!” Hàn Gia Công Tử cuối cùng nói, “Tiền Trần phân nửa thành viên đẳng cấp rút 3 cấp. Song phương cho dù nhân số ngang nhau, thực lực cũng đã ngang hàng, ai có nhiều pháp sư hơn thì bên đó có lợi thế chiến thắng.”

“Bãi bắn cung tiễn thủ bị 30 người trong một phút công chiếm. Đây là có chuyện gì?” Kiếm Quỷ nhìn không được dừng bước lại trả lời một câu.

“Cái này, tạm thời còn không rõ ràng, nói chung nhanh chạy tới học viện pháp sư bố trí phòng tuyến đi! Đúng rồi, chúng bước đầu tiên trước đánh chiếm bãi bắn cung tiễn thủ, mục đích có cung tiễn thủ đến phong tỏa học viện pháp sư... Moá, tên này bố trí nhíp nhằng ăn khớp, rốt cuộc là người nào?” Hàn Gia Công Tử vô cùng kinh ngạc, “Mang Mang Măng Măng? Nữ nhân này tôi đã tiếp xúc qua nha! Tuy rằng thật sự có tài, nhưng cũng không phải kẻ có cái nhìn có chiều sâu.”

“Được rồi, tôi đã đến học viện pháp sư.” Kiếm Quỷ thở phào nhẹ nhõm.

Học viện pháp sư ở hướng 1 giờ, cự ly so với cửa Bắc và công hội đạo tặc cũng không xa. Đối phương ngoài ý liệu cải biến lộ tuyến, nhưng thật ra lại tiện cho Kiếm Quỷ bọn họ chạy đến. Lúc này hai đạo nhân mã đều đã đến ngoài cửa học viện pháp sư, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

“Tôi nghĩ không đúng lắm, cái người này dám tới đánh học viện pháp sư, nhất định đối với loại phòng thủ của các cậu đều nắm chắc. Chắc chắn có cái tình báo gì chúng ta vẫn không biết.” Hàn Gia Công Tử ở trong tù quần cũng bối rối.

“Không có thời gian nghĩ rồi. Bọn chúng đã tới.” Kiếm Quỷ đóng cửa khung chat. Ở xa, bóng người nghiệp đoàn Tiền Trần đã ở trên mặt đường hành quân đến. Chỉ là, tốc độ di động này quá nhanh rồi.

“Tất cả đều là cung tiễn thủ?” Kiếm Quỷ đột nhiên ngưng, cùng Vân Trung Mộ hai mặt nhìn nhau.

Tiền Trần chạy đến, cư nhiên chỉ là một chi đội ngũ chính là đội 30 người, hơn nữa thành viên đều thuần nhất sắc cung tiễn thủ.

“Đạo tặc Tiềm Hành, theo phía sau bọn chúng quá nhiều, cung tiễn thủ, Thư Kích!” Kiếm Quỷ thuận miệng chỉ huy.

Đối phương phần lớn là cung tiễn thủ đã rơi cấp qua, mất đi kỹ năng 30 cấp Thư Kích. Khách quan mà nói Kiếm Quỷ bọn họ hẳn bên này xạ thủ, dễ dàng bảo mòn máu của đối thủ. Ba mươi người đội cung tiễn thủ này, căn bản không có khả năng tạo thành bất cứ uy hiếp gì.

“Bọn chúng đến cùng đang giờ trò quý gì?” Kiếm Quỷ mờ mịt rồi.

“Nhất định còn có một nhóm người không biết giấu ở đâu! Đi tìm một chút!” Vân Trung Mộ phất vài cái đạo tặc đi ra ngoài điều tra.

Đội cung tiễn thủ Tiền Trần cũng không cùng Kiếm Quỷ bọn họ chính diện đối kháng, bắn mấy mũi tên xong, bắt đầu tứ hạ vu hồi đánh du kích, chạy trốn mỗi tên đều nhanh, hiển nhiên không muốn để cho đạo đến bên cạnh mình.

“Kéo dài thời gian?” Kiếm Quỷ thấy này cảnh tượng nhin không được âm thầm nói nhỏ.

“Quân đoàn kéo đồ Tiền Trần” một trong mười vị Hội Trưởng - Đoạn Vân lúc này ở xa không giống Kiếm Quỷ và Vân Trung Mộ chờ người khẩn trương. Hẳn là đội trưởng phụ trách trông coi chi đội ở doanh trại kỵ sĩ. Chức nghiệp kỵ sĩ căn đối hiện nay không phải một chức nghiệp có thể ảnh hưởng rõ ràng chiến cuộc, Đoạn Vân cho rằng đối phương vô luận muốn công kích cái điểm phục sinh nào, cũng sẽ không tuyến doanh trại kỵ sĩ, đây là một cái lựa chọn tối kiến.

Nhưng hết lần này tới lần khác vào lúc này, hẳn đã nghe được tiếng bước chân.

Đầu hẻm con đường bên cạnh không xa, truyền ra lộn xộn tiếng bước chân nặng nề. Không nhiều người, chỉ là một chi tiểu đội khoảng hơn 30 người lao ra phỏ nhỏ, thẳng hướng phía Đoạn Vân dẫn đầu đội quân coi giữ đánh tới.

Không có pháp thuật, không có mũi tên, không nhìn thấy đạo tặc.

Cái này dĩ nhiên lại là một chi đội ngũ tinh khiết dùng chiến sĩ cấu thành.

Đoạn Vân đang cảm thấy kinh ngạc, đột nhiên nhìn thấy trong đội ngũ đối phương nhấp nhোáng ánh sáng chói mắt. Ánh sáng từ trên đỉnh đầu mỗi người sáng lên, hướng bốn phía khuếch tán, rồi rơi xuống, tiểu đội hơn 30 người toàn bộ đắm chìm dưới đạo vàng sáng đó.

Ngay sau đó, toàn bộ đội ngũ giống như vừa đạp chân rồ ga, tốc độ di chuyển đột nhiên tăng vọt hơn hẳn một bậc.

Đoạn Vân ở Thế Giới Song Song lộn lộn đã lâu, chưa bao giờ từng gặp chiến sĩ đạt tới tốc độ kinh khủng như trước mắt. Đối phương hướng tới chi đội Đoạn Vân thả ra mũi tên, pháp thuật, hùng hổ vọt tới trước người bọn họ. Cùng lúc đó, kỵ sĩ trong doanh trại kỵ sĩ cũng ngay ngắn bước ra khỏi điểm phục sinh, cho mình lẫn đồng đội các loại quang sáng chúc phúc, nhập vào chiến đấu.

Bọn người Kiếm Quỷ một mực lý giải có điểm nhằm lẫn: đối phương không chỉ là một tiểu đội 30 người ban đầu, trong lúc công kích tại điểm phục sinh, người chơi Tiền Trần sống lại trong điểm phục sinh cũng sẽ biết tùy thời cơ lao ra viện trợ cho bọn họ, chuẩn xác mà nói, đây là một chi tiểu đội đã hơn 60 người có xu hướng tăng thêm.

Hai đội cận thân hỗn chiến, chi đội người bên Đoạn Vân kinh sợ phát hiện được một điều, bọn người ở chỗ có vàng sáng bao phủ không chỉ có tốc độ nhanh, hơn nữa công phòng đều cao, thậm chí huyết cũng dày. Không hề nghi ngờ, tầng vàng sáng kia đó là kỹ năng nào đó, một kỹ năng đem các thuộc tính đều tăng thêm, đáng sợ hơn chính là, đây là một kỹ năng đoàn đội.

Vốn cùng thành viên Tiền Trần thực lực ngang bằng kháng chiến, lúc này đối phương lại nhiều ra một cái kỹ năng tăng thực lực, chi đội Đoạn Vân lộ ra vẻ yếu thế không chịu nổi một kích. Bạch quang không ngừng bốn phía chớp động, chi đội 50 người, trong khoảnh khắc cả đoàn bị diệt.

Đoạn Vân kiên trì tới cuối cùng, trong giây cuối hân ngã xuống đất, hân thấy được một thanh kiếm, một thanh ở trung tâm vầng sáng, được giơ lên cao, tỏa ra hào quang màu vàng kim óng ánh. Người nắm chuôi kiếm ấy — Ngân Nguyệt, hội trưởng nghiệp đoàn Tiền Trần Ngân Nguyệt.

Đường đường là hội trưởng nghiệp đoàn Tiền Trần, ấy vậy lại thành một nhân vật bị lãng quên. Toàn bộ mọi chuyện đều xảy ra trong lúc hân bị Cổ Phi lĩnh nhiệm vụ truy nã tiến vào địa lao. Trong lúc ngồi tù, tất cả cửa sổ nói chuyện cũng sẽ đều bị cấm.

Đợi, việc có thể làm chỉ có khô ngồi chờ đợi.

Tám giờ tuyệt đối không dễ chịu, Ngân Nguyệt cuối cùng là chịu đựng nổi qua.

Khi hân đi ra khỏi được địa lao, kích động không kiềm chế được, lại thấy nghiệp đoàn của mình 30 người hốt hoảng chạy đi.

Ngân Nguyệt vội vàng gọi chi tiểu đội này. Cùng lúc đó, một lần nữa bỏ lệnh cấm kênh nói chuyện của nghiệp đoàn đang điên cuồng xoát tin tức. Đúng ngay vào thời điểm bốn người Kiếm Quý dẫn đội ở thành Nguyệt Dạ các nơi tiến hành cường lực đã kích đối với Tiền Trần.

Ngân Nguyệt không biết tám giờ vừa rồi xảy ra chuyện gì, hỏi lấy người bên cạnh về sau, lập tức ý thức được đây là một dụ mưu dùng thủ đoạn ngầm đem thực lực cường đại của nghiệp đoàn Tiền Trần phân phá thành mảnh nhỏ mười tiểu đội, sau đó tiến hành biệt kích tiêu diệt từng chi.

Tiểu đội thứ chín này ở địa lao, hiển nhiên cũng là một mục tiêu sẽ bị công kích, chỉ sợ rằng bởi khoảng cách khá xa hoặc là đối phương nhân thủ không đủ, trong lúc hiện giờ nhất thời chưa có bận tâm đến mà thôi.

Ngân Nguyệt quyết định thật nhanh, mang tiểu đội thứ chín này ly khai cửa địa lao, nhưng không đi tiếp viện bất kỳ một chiến trường nào, hơn nữa lại theo cửa Tây thành Nguyệt Dạ lên lút chạy ra ngoài. Sau đó cùng người của Mang Mang Mãng Mãng ở cửa bắc thành đang chờ cứu viện bắt được liên lạc, điều phối nhân thủ, hợp thành một đội lấy chiến sĩ làm chủ, phụ thêm vài mục sư bên trong.

Ngân Nguyệt nghĩ đến, chính là phát huy ưu thế vũ khí trong tay mình.

Vương Giả Chi Kiếm

Phụ gia kỹ năng: Chiến trận “Vương Hào Lệnh”. Hiệu quả: Kỹ năng giúp thành viên trong phạm vi đội ngũ toàn bộ thuộc tính +15%, mỗi giây tiêu hao pháp lực hạn mức cao nhất 4%. Thời gian chờ của kỹ năng là 10 phút đồng hồ.

Ở trong trường hợp đoàn đội hỗn, đây chính là kỹ năng có thể xem như một vương bài đưa đến nhân tố quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 90: Chiến đội Ngân Nguyệt

Tập hợp các kỵ sĩ trong doanh trại kỵ sĩ xong, Ngân Nguyệt chưa hề dừng lại ở bất kỳ giây phút nào, trực tiếp mang đội quân từ doanh trại kỵ sĩ tiến tới doanh trại Chiến Sĩ mà đi. Ở đây mới là mục tiêu cuối cùng của hân, bởi vì chiến sĩ là nghề nghiệp có thể phát huy tối đa kỹ năng “Vương Hiệu Lệnh” này.

Cung Tiễn Thủ điểm mạnh là công kích cự ly tầm xa;

Pháp Sư điểm mạnh là công kích phạm vi rộng;

Đạo Tặc sở trường là Tiềm Hành quỷ mị;

Kỵ sĩ là kỹ năng chúc phúc cùng loại;

Mục sư chủ yếu là kỹ năng hồi phục;

Mà cách đấu gia chuyên đánh đấm thì... hi hữu.

Nhưng mấy đại chức nghiệp có ưu thế lớn rõ ràng này, đều không phải chức nghiệp có thể tăng mạnh.

Chỉ có chiến sĩ, máu dày phòng cao, công cũng cao. Đơn giản lấy thuộc tính cơ bản thể hiện ưu thế, chiến sĩ là chức nghiệp có thể phát huy “Vương Hiệu Lệnh” tốt nhất.

Bất quá, bởi vì là Chiến đội, di chuyển tương đối chậm rãi hơn rất nhiều. Điều đó không cho phép hân đối đầu bốn bọn Kiếm Quý ở công hội đạo tặc, mà chỉ để cho các cung tiễn thủ di động nhanh chóng tiến đến đánh du kích kéo dài thời gian. Ở doanh trại chiến sĩ trừ số lượng lớn pháp sư. Trước khi viện binh của đối phương tới một bước, ở đó cũng đã có hàng pháp sư tạo nên một lớp phòng ngự, như vậy chi đội ba mươi người xung phong này, cho dù ở dưới “Vương Hiệu Lệnh”, cũng khó tránh khỏi tang thân nơi biên lữ.

Cho nên Ngân Nguyệt mới chọn biện pháp dương đông kích tây, trước tiên tạo phương hướng giả tiến quân lên góc đông bắc, sau đó mới rẽ hướng qua ngõ nhỏ. Chia binh thành hai, một đội cung tiễn thủ kế tục nhiệm vụ hấp dẫn sự chú ý của địch, mà Ngân Nguyệt cầm đầu đội kia xung phong hướng mục tiêu cuối cùng – doanh trại chiến sĩ nhào tới. Giải quyết doanh trại kỵ sĩ chỉ là tiện đường, có thêm kỵ sĩ cũng nâng cao thêm chút lực lượng cho đội ngũ. Phân tích dựa trên thuộc tính cơ bản, sau chiến sĩ thì kỵ sĩ là chức nghiệp pháp huy tốt kỹ năng tiếp theo.

Ngay từ đầu, bước công kích bãi bắn cung tiễn thủ kia... cũng không giống như Hàn Gia Công Tử đã lo lắng có vẻ quá sâu xa. Dự định của Ngân Nguyệt kì thực rất đơn giản: hắn có Chiến đội, trận đầu tiên dĩ nhiên phải chọn nơi cầm chắc mới hạ thủ, đó đương nhiên là nhắm vào đại lượng đạo tặc chần ngoài bãi bắn cung tiễn thủ.

Tập hợp chiến sĩ và kỵ sĩ xong, bọn chúng không ngừng nghỉ chạy đi. Trên lý thuyết, kỹ năng “Vương Hiệu Lệnh” của Ngân Nguyệt mỗi giây tiêu hao 4% pháp lực, chỉ kéo dài trong vòng 25 giây. Thế nhưng, hắn có thức khác đặc biệt hữu ích có thể bổ sung.

Mang Mang Mãng Mãng. Giống hắn, đều sở hữu một vũ khí mang kỹ năng phụ.

Lý Tường Pháp Trọng.

Kỹ năng phụ: Pháp Lực Hiến Tế, tự tiêu hao pháp lực bản thân, mức tiêu hao cao nhất là 5%, bổ sung pháp lực cho mục tiêu mình chỉ định.

Dữ dội hơn là, đây là một kỹ năng không có thời gian chờ. Mà Mang Mang Mãng Mãng lại là một mục sư chủ trí lực tinh thần, pháp lực cũng có rất nhiều. Nâng 5% pháp lực, lên trên thân Ngân Nguyệt thì trở thành 10%. Nói cách khác, nếu Mang Mang Mãng Mãng dùng xong toàn bộ pháp lực của mình thì có thể bổ sung cho Ngân Nguyệt 200% pháp lực, trực tiếp làm “Vương Hiệu Lệnh” có thời gian kéo dài thêm 50 giây.

Chẳng qua, lúc này Ngân Nguyệt đã hủy bỏ kỹ năng, coi như có Mang Mang Mãng Mãng bổ sung, tổng thời gian của kỹ năng này cùng lắm chỉ 75 giây, khoảng cách từ doanh trại kỵ sĩ tới doanh trại chiến sĩ là không đủ dùng. Trước doanh trại chiến sĩ đánh một trận, Ngân Nguyệt đã không tính sử dụng “Vương Hiệu Lệnh”, sau mười phút hết thời gian chờ. Hắn chuẩn bị lưu đến đánh trận cuối.

Hùng hùng hổ hổ chạy tới doanh trại chiến sĩ, đội ngũ của Ngân Nguyệt ở trên đường hoàn thành công tác chuẩn bị. Ở trên thân mỗi người đều được kỵ sĩ sử dụng “Sinh Mệnh Chúc Phúc”. Cứ năm giây tự động hồi phục một lượng ít máu.

Đối phó với pháp sư, chỉ cần mạng chiến sĩ còn tàn dư sinh mạng vọt tới trước mặt đối phương cũng đủ nghiền nát bọn họ.

Bọn người Đoạn Văn đứng chờ ở ngoài doanh trại chiến sĩ càng lúc càng khẩn trương, vừa nãy truyền về tin báo cáo của người từ trận trước doanh trại kỵ sĩ: Nhóm người Ngân Nguyệt hướng thẳng tới doanh trại chiến sĩ xuất phát.

“Tới rồi!” Chân mày Đoạn Văn co lại căng thẳng. Tiếng bước chân như sấm, so với lần hành quân ở đằng kia thì càng thêm dọa người. Lần này Ngân Nguyệt không có sử dụng “Vương Hiệu Lệnh”, một đám chiến sĩ và kỵ sĩ đương nhiên không theo đoàn đội, phân tán khắp nơi tiến công. Lúc này, một đám người hiện thân, theo nhiều phương hướng đánh tới doanh trại chiến sĩ.

Đoạn Văn thần sắc lộ vẻ sầu thảm. Hắn nào ngờ tới việc Ngân Nguyệt đột nhiên không sử dụng kỹ năng. Đối phương như thế chia năm xẻ bảy nhào qua đây, làm ưu thế thương tổn của pháp sư xuống thấp nhất. Nếu như đối phương ít người, pháp sư vẫn còn có thể chống cự, nhưng vấn đề là: lúc này nhiều người đã lâm vào tình thế nguy hiểm, so với quân coi giữ ngoài doanh trại chiến sĩ còn khá xa.

Tiểu đội hơn 30 người của Ngân Nguyệt, từ doanh trại kỵ sĩ cửu ra hơn 40 kỵ sĩ, thêm ở trong doanh trại chiến sĩ lao ra hơn 30 người. Ngoài ra, còn có cung tiễn thủ cứu mục sư, ra khỏi học viện vốn không thấy được tung tích đám người này, lúc bấy giờ cũng đột nhiên hiện thân. Đây chính xác là một quân đoàn lá chắn hơn 100 người.

“Kết thúc... không có cách nào khác ngăn cản.” Đoạn Văn là game thủ lâu năm, nhìn qua thế cuộc trước mắt, đã có thể dự đoán kết quả.

Thế nhưng, nhiệt huyết “Quân đoàn kéo đồ Tiên Trần” là sẽ không ai chọn lùi bước, một phen tham chiến đến hơi thở cuối cùng. Tuy rằng phe mình lấy thất bại tuyên bố kết quả, nhưng cũng khiến cho nghiệp đoàn Tiên Trần Nghiệp Đoàn bỏ ra cái giá lớn để thắng.

Nghiệp đoàn Tiên Trần trước cửa doanh trại chiến sĩ tụ ra một quân đoàn khổng lồ. Chiến sĩ, kỵ sĩ, mục sư, đây là quân đoàn gồm ba đại chức nghiệp. Nhìn phong cách mà nói, không thể nghi ngờ giống như một đài cối xay thịt. Không có quá nhiều kỹ xảo, đánh giáp lá cà, sau đó đem đối thủ giết chết...

Đoạn Văn đã hai lần lãnh hội loại phong cách này, vừa ở doanh trại chiến sĩ sống lại, hắn thấy đám người Ngân Nguyệt ở bên ngoài doanh trại tập kết đội ngũ, nhưng cái gì cũng không làm được, chỉ có thể đem tình huống của bên này không ngừng mà báo lại cho Kiểm Quỷ ở học viện pháp sư chờ đợi.

Trải qua một trận đấu kéo dài, tiểu đội cung tiễn thủ chuyên trách quấy rầy ở học viện pháp sư bên này cuối cùng bị tiêu diệt. Đồng thời cũng truyền đến tin tức doanh trại kỵ sĩ cùng doanh trại chiến sĩ doanh rơi vào tay giặc. Bọn Kiểm Quỷ không chọn cách cứu viện, bọn họ đã đem tất cả lực lượng có được chiêu tập đến ngoài học viện pháp sư, thậm chí gọi luôn người ở công hội đạo tặc không bị lụy vào đối phương công kích. Cả đóng giữ bên doanh trại chiến sĩ cũng đều trở về phòng thủ.

Ngoài cửa học viện pháp sư hình thành lên một đạo phòng tuyến cuối cùng.

Đối phương không có pháp sư, đây là ưu thế cuối cùng bọn Kiểm Quỷ có thể lợi dụng. Nếu như ngay cả điểm này cũng buông tha, như vậy hết thấy nỗ lực đều trở về điểm xuất phát.

Lúc này mấy người đang phân tích tình báo mà Đoàn Văn hi sinh hai lần đối lấy.

“Quân địch tất cả đều là chiến sĩ cùng kỵ sĩ, mục sư cũng có rất nhiều, là đội ngũ lấy sinh mệnh cùng hồi phục làm chủ.”

“Ngoài ra, Ngân Nguyệt có một cái kỹ năng thần bí, ở dưới quảng sáng bao phủ của hắn, toàn bộ đội thành viên có tốc độ, công kích, phòng ngự, sinh mệnh chờ một chút đều có tăng lên đáng sợ. Thời gian kỹ năng kéo dài và phạm vi còn không biết, nhưng bao phủ ba mươi người khẳng định không thành vấn đề. Thời gian cũng không rõ lắm, nhưng hắn là không thể thời gian dài sử dụng... Ít nhất... Ngân Nguyệt không có một mục đích nó theo từ doanh trại kỵ sĩ chạy đến doanh trại chiến sĩ.”

“Đấu pháp rất thô bạo, tiến sát là cả công kích vọt tới trước người...”

“Bị chiến sĩ gần thân, thì bất kỳ nghề nghiệp nào đều rất khó đánh.” Kiếm Quỷ thở dài.

“Không chừng cách đấu gia có thể.” Trư Tiên nói. Hắn chính là một cái hướng tới cách đấu gia, nhưng bởi vì phía chính phủ một câu nói gợi ý bị dọa lui, đến nay đối với cách đấu gia nhớ mãi không quên.

Mọi người lè mắt liếc hắn một cái, lúc này bầu không khí ngưng trọng, ngay cả Vân Trung Mộ đều lườm mắt hắn.

“Ngân Nguyệt là nhân vật then chốt của phe địch. Tìm cung thủ lên trên nóc nhà đi! Phát hiện tên này, mọi người toàn bộ Thư Kích bắn hắn.” Kiếm Quỷ nói.

Mọi người gật đầu. Nếu nhìn ở góc độ như thế, trận chiến này tựa hồ cũng không có quá khó khăn. Đối phương dựa vào Ngân Nguyệt có kỹ năng quân thể vương bài, nếu như đem tên này phế đi, độ khó chiến đấu sẽ thẳng tắp giảm xuống.

Chỉ là, thật dễ như thế sao? Mọi người không dám quá vui vẻ.

Mặc kệ thế nào, cung tiễn thủ đã cấp tốc vào chỗ, mai phục cùng với pháp sư ngoài cửa học viện, lên trên nóc nhà chung quanh quảng trường các con phố, chờ đợi Ngân Nguyệt đến.

Toàn bộ pháp sư ngoài cửa học viện trên quảng trường một mảnh an tĩnh. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không có người tin tưởng ở đây lại tập trung nhiều người như thế.

Đột nhiên có người phá vỡ yên lặng. “Mẹ mày Trư Tiên, mày run rẩy cái gì, mày cuối cùng nhìn chỉ có chút tiền đồ thế này là hết.” Mắng chửi người chính là Vân Trung Mộ.

“Mẹ nó, mày chẳng phải cũng đang khăn trương run rẩy sao.” Trư Tiên trả lời lại một cách mỉa mai.

“Tao chỗ nào run rẩy?”

“Chân mày run kìa!”

“Móa, thấy tao chân như nhũn ra, còn chưa lên đập tao một cái.” Vân Trung Mộ mắng.

“Mẹ mày...” Trư Tiên tiến lên đập vai Vân Trung Mộ một cái, Vân Trung Mộ để tay lên vai Trư Tiên.

“Chó thật!”

“Mẹ nhà ngươi!” Hai người vẫn đang mắng.

Kiếm Quỷ không nhịn cười được.

Có thể hay không nhận thức, đám người này đích thật là một đám đủ nhiệt huyết, huynh đệ đầy nghĩa khí.

Theo trận chiến mở màn đại thắng, nhưng cuối cùng tình thế đột nhiên có biến, một đường chuyển tiếp đột ngột, thậm chí bức đến bây giờ phải cùng đối phương cứng đối cứng. Việc này từ lâu so với cục diện thắng lợi Kiếm Quỷ lúc ban đầu đã một trời một vực.

Thế nhưng, sau khi thắng được bọn họ tín nhiệm, không phát sinh qua ai có một câu oán hận.

Cho dù là Kiếm Quỷ mấy lần dự đoán sai lệch đối với hành động của địch, thậm chí lúc hạ chỉ lệnh phát sinh sai lầm, điều mọi người nghĩ đến đều là nhanh tìm biện pháp cứu lại tình thế, tuyệt nhiên không có bất cứ người nào oán trách cho dù là một tiếng thở dài.

Xem xét trong quảng trường này có số lượng đông đảo người chơi, như Vân Trung Mộ và Trư Tiên kim lòng không đậu khăn trương là số lượng không ít.

Tuy thế, không ai lùi bước, tâm chỉ có kiên định.

Chỉ cần làm, thì nhất định phải làm đến giây phút cuối cùng! Kiếm Quỷ đột nhiên cảm thấy có chút muốn khóc.

Thực sự là đã lâu không có loại cảm giác này!

“Tới! Bọn họ tới!” Đột nhiên, đạo tặc được pháp ra đi tìm hiểu ở tiền phương phát tới tin tức.

Có người đưa ra ý kiến có nên để một nhóm đạo tặc Tiềm Hành ở trên đường đánh lên đối phương một lần, phương án này rất nhanh bị bác bỏ.

Đối phương là quân đoàn lấy chiến sĩ làm chủ, cho dù đạo tặc thành công phát động Bối Thử, cũng không thể tạo uy hiếp trí mạng cho họ. Mà số lượng lớn mục sư đi cùng ở hai bên, giúp nhau hồi phục, đạo tặc chỉ có nước đi không quay về.

Trừ cung tiễn thủ, tất cả chức nghiệp đứng ra xây dựng một bức tường người. Điểm dựa duy nhất của mọi người, chính là pháp sư! Đối phương không có pháp sư!

Đây là một trận chiến đã không cách nào sửa đổi tôn chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 91: Nhục đoàn Tiềm Trần

“Đến!”

“Đến!”

“Đến!!!!”

Theo tiếng bước chân gần đến, ở trong lòng tất cả mọi người là lên.

“Quân đoàn kéo đồ Tiềm Trần”, tham chiến nhân số đạt ba hơn trăm người. Còn Tiềm Trần, do chiến sĩ, kỵ sĩ, mục sư ba chức nghiệp hợp thành, nhân số không vượt hai trăm.

So sánh đối lập ưu khuyết rõ ràng.

Thế nhưng, Tiềm Trần lại phải đem năng lượng nhục thuần của chi đoàn tăng đến cực hạn quân đoàn. Khi tất cả nhục thuần trở thành một quân đoàn, nó không còn là nhục thuần nữa mà là nhục đoàn rồi. Một đoàn có khả năng nghiền nát hết thủy nhục đoàn khác.

(Nhục thuần: kiên thịt, Nhục đoàn: cực thịt. Nghĩa thô nên mình để từ Hán Việt).

Lần này Tiềm Trần không lựa chọn bất kỳ con đường lẩn tránh nào, bọn chúng từ con đường rộng rãi nhất giao với quảng trường, hành động rung động đến tâm can giết qua đây.

“Cung tiễn thủ chuẩn bị, cung tiễn thủ chuẩn bị!” Vân Trung Mộ gọi thư tín một lượt, mặc kệ người trong cột bạn tốt có phải đều là cung tiễn thủ hay không.

Bây giờ nhục đoàn Tiềm Trần đã gần đến, trên nóc phòng nhóm cung tiễn thủ thò đầu ra nhìn, lộ đầu ra ngó, bắt đầu truy đuổi tìm kiếm thân ảnh Ngân Nguyệt. Mà đứng Kiếm Quý đứng tại hàng phòng tuyến đầu tiên dẫn dắt sĩ khí, mấy người Vân Trung Mộ, cũng đã có thể thấy rõ đội hình đối phương.

“Móa nó!” Mọi người nhất tề đều mắng.

“Ngân Nguyệt người cái tiện nhân này, quá đê tiện, quá vô sỉ rồi!” Vân Trung Mộ mắng.

“Đúng vậy, ít ra một hồi đại chiến đỡ bị đám trẻ trâu này làm bẩn mắt!” Trư Tiên chen một câu.

“Bỉ ối, quá bỉ ối!”

Nhục đoàn Tiềm Trần xung phong tới, bắt ngờ rằng tất cả đều là che mặt.

Không nhìn thấy tướng mạo, mệnh mông trong biển người, tên nào là Ngân Nguyệt? Đừng nói Ngân Nguyệt, ai là kỵ sĩ, ai là chiến sĩ cũng đã rất khó phân biệt. Kỵ sĩ cũng có không ít người tuyển chọn thêm điểm lực lượng, sau đó mặc khôi giáp nặng.

Mắt thấy tiến vào phạm vi chạy nước rút, ở trong nhục đoàn Tiềm Trần đột nhiên liên tràn ngập một mảnh kim quang tỏa ra, sau khi ánh sáng khuyết tán, toàn bộ bọn chúng đắm mình dưới kim quang, nhục đoàn Tiềm Trần trở thành đúng màu vàng của viên thịt vừa mới nướng.

“Quảng sáng trung tâm, kiểm soát kim quang thì đó là Ngân Nguyệt!” Đoạn Vân không biết từ đâu tới nghe nói đại quân phe mình bởi vì không cách nào

thức ra thống soái đối phương Ngân Nguyệt mà hết đường xoay xở. Vội vàng đưa tới tình báo.

Nhưng vấn đề là: trò chơi không có quy định nhất định phải đem vũ khí tựa như nữ thần tự do giờ lên cao quá mức mới có thể thi triển kỹ năng. Người chơi làm như vậy, đơn giản chỉ vì tạo hình đẹp hơn, hình tượng càng nổi bật thôi. Lúc này Ngân Nguyệt ngay cả mặt cũng đều bịt kín, còn muốn hình tượng cái gì? Cây vũ khí này mang danh này cây danh tự Vương Giả Chi Kiếm, nhưng hiện tại được Ngân Nguyệt buông xuống cầm trước người, hận không thể kẹp trong đũng quần mới đã nghiền. Đây cũng là lý do “Vương Hiệu Lệnh” lần này không từ đỉnh đầu khuếch tán, mà lại tràn ngập trong đám người. Dấu sao kỹ năng vẫn là từ trên thân kiếm tản ra.

Giờ phút này, muốn tìm một kiếm mang kim sắc trong mớ hoàng kim giáp bị che che giấu giấu, nói dễ vậy sao?

Nhưng nhóm cung tiễn thủ nhóm cũng không thể cứ như thế buông tha, nếu không thì leo lên nóc phòng này chẳng phải là vô ích? Ăn hiếp đội ngũ đối phương hoàn toàn không có chức nghiệp công kích tầm xa, nhóm cung tiễn thủ nhóm đứng dậy, tay nâng lên cung tiễn, hướng đến hạch tâm nhục đoàn Tiền Trần trong cảm nhận của mình bắn tới. Thường có người nói: trong mắt một ngàn cái độc giả sẽ có một ngàn cái Hamlet.

Lúc này, trong mắt mười mấy cung tiễn thủ liền có mười mấy Ngân Nguyệt.

Tên như mưa xuống, nhưng nhục đoàn Tiền Trần làm như không thấy.

Đoàn mục sư hết lòng hết dạ tiến hành trị liệu, vừa mới bị công kích lập tức có một cái hồi phục thuật rơi xuống. Cung tiễn thủ kia vốn đáng sợ, thường xuyên tạo thành tỷ lệ chỉ mạng của “Thư Kích”. Nhưng đối mặt với “Vương Hiệu Lệnh”, có chúc phúc sinh mạng của kỵ sĩ, còn có nhục đoàn mục sư hồi phục thuật, không ngờ đã yếu hóa đến trình độ không người nào nhìn. Tim cung tiễn thủ sở hữu nó cũng muốn tan nát rồi.

Nhục đoàn bên dưới “Vương Hiệu Lệnh” tốc độ tăng lên rõ ràng nhất, gia tốc lẫn tiến, có tư thế tuyệt trần xông tới. Bộ phận cung tiễn thủ tầm bắn đã không đủ.

“Móa nó! Chuẩn bị!” Vân Trung Mộ gầm lên giận dữ, khuỷu tay trong tay.

Nhưng chủy thủ đó quá nhỏ, trong thời khắc này hoàn toàn không có tác dụng cờ xí dậy nên nhiệt huyết, nhìn từ xa chỉ thấy Vân Trung Mộ vung tay không lên, sau đó ngón tay ngưng kết phía trước, bộ dạng giống như ném ra một khối gạch.

Vẫn là Trư Tiên đủ mãnh liệt, giờ lên cự phù trong tay lên, ngửa mặt lên trời thét: “Mọi người chuẩn bị!”

Mọi người giận dữ hét lên. Bất quá không có người động.

Chiến thuật đã sớm xếp thiết kế tốt, hàng phía trước chức nghiệp cận chiến chính là tử thủ, không thể xông loạn. Bảo trì trận hình, phương diện chủ công giao cho pháp sư đằng sau. Tất cả pháp sư ở đó cũng đã giờ lên pháp trượng, Thiên Hàng Hỏa Luân. Tùy thời cơ đem trước cửa quảng trường học viện pháp sư làm cho bốc cháy.

Về phần nhóm pháp sư trong học viện pháp sư kia, sau ba lần bị đám người Kiếm Quỷ đánh trở về điểm phục sinh sẽ không ở dưới tình huống này phát sinh ra điểm sơ suất. Pháp sư Tiền Trần chỉ cần dám xuất môn một bước, bắn chết, không chút do dự bắn chết.

Quân đoàn song phương rốt cuộc đã phát sinh đụng độ.

“Hàng!!!” Mười mấy tên pháp sư yếu ớt đồng thanh rống to, vô số hỏa luân từ trên bầu trời bị chiêu gọi, rơi xuống bên trên quảng trường, hỏa điểm cuộn cuộn, thiêu đốt cả mảng đất.

Nhục đoàn Tiền Trần ở trong phần đất nóng này, các mục sư cơ hồ là kháng khích phóng ra hồi phục thuật, cho chính mình, cho đồng đội, cho hết thấy người bên cạnh.

Nhục đoàn Tiền Trần có được kim quang hộ thể, bọn chúng nguyên là cục thịt màu vàng tạc, không bởi vì mảng thiêu đốt này mà đào mất trở nên cháy đen.

Đương nhiên, hi sinh khó tránh khỏi vẫn sẽ có, nhưng trọng yếu hơn là nhục đoàn Tiền Trần không có lùi bước, bọn hắn mặc kệ pháp sư lấy biển lửa công kích, không ngừng mà xông về trước. Hàng phía trước có lẽ nhanh hơn, nhưng hàng xếp sau rất nhanh sẽ đuổi kịp, hơn nữa có thể so với hàng phía trước thêm gần vài bước. Loại này trong chiến đấu thường xuyên bị người ta lên án là chiến thuật thêm dầu, nhưng hiện tại trên người nhục đoàn Tiền Trần bộc phát ra sức chiến đấu kinh người.

Bởi vì bọn chúng đích thực đủ mạnh năng lực của bọn chúng vốn là cao hơn đối thủ, chỉ cần có thể cận thân, vậy thì chặn không thể chặn!

Nhục đoàn Tiền Trần cuối cùng vẫn giẫm chân tới đây, trận hình đột nhiên khuếch tán, một loạt chiến sĩ gào thét, Toàn Phong Trảm! Một loạt Toàn Phong Trảm.

Đây là tiểu đội tinh nhuệ của Tiền Trần. Là tiểu đội chiến sĩ từ lúc đầu Ngân Nguyệt mang theo bên người. Bọn chúng chỉ có 20 mấy người, nhưng bọn chúng chưa từng mất qua cấp, một đường chiến đấu thẳng tiến, bọn chúng tích trữ điểm nộ khí, không xài qua Toàn Phong Trảm. Lúc này, mỗi người nộ khí đầy đủ, một khi xuất chiêu, xoáy lên gió lốc đem biển lửa của pháp sư tạo lên dập tắt —— ở trường hợp cận chiến, pháp sư đã không cách nào lại sử dụng Thiên Hàng Hỏa Luân. Thế Giới Song Song là không có quy định cùng đội thì miễn dịch thương tổn.

Trận hình “Quân đoàn kéo đồ Tiền Trần” lập tức phá thành mảnh nhỏ, không có người có thể chống được công kích Toàn Phong Trảm. Tuy nhiên, cũng

có chiến sĩ dùng Toàn Phong Trảm muốn lấy cứng chọi cứng, nhưng bọn hán vốn có khoảng cách phân biệt với người Tiền Trần, huống chi ở trường hợp đối phương được “Vương Hiệu Lệnh” cường hóa thuộc tính. Lấy cứng chọi cứng, cuối cùng chết còn thảm hại hơn, chết nhanh hơn nữa.

“Lui! Lui về phía sau!” Kiếm Quỷ chỉ huy mọi người về co rút đội hình lại về sau, chỉ cần kéo ra khoảng cách, pháp sư liền có đất dụng võ, còn có cơ hội có thể vẫn hồi kết cục.

Nhưng người Tiền Trần sẽ không cấp cho bọn hán cơ hội như vậy. Nhóm chiến sĩ phát động Toàn Phong Trảm không dừng lại ở đây mà sáng khoái. Nhìn đến đối phương có dấu hiệu muốn lui về phía sau, lập tức hủy bỏ kỹ năng cắt bước theo vào. Bọn chúng chính là muốn gần sát đối phương, làm đối phương pháp sư sợ chuột ném võ bình. Ưu thế đám người Kiếm Quỷ nắm giữ, lúc này đã hoàn toàn bị kiểm chế rồi.

“Mẹ nó, liều mạng!” Vân Trung Mộ quát, mắt thấy đối phương định chỉ Toàn Phong Trảm, hán nghênh tiếp đi tới. Dưới loại tình trạng này, hán còn có thể đánh cược một lần, dầu sao phe mình nhân số ưu thế vẫn là tính áp đảo. Đội hình đối phương hơn một trăm người, trên đoạn đường đột phá cận thân này đã tổn thất hai phần ba. Trái lại phe mình, chỉ vừa rồi dưới Toàn Phong Trảm bị xoáy chết một ít. Ưu thế về nhân số không phản tăng, dù cho không dựa vào pháp sư, cũng chưa hẳn liều chết không qua đối phương.

Thật có thể liều qua sao?

Khó, quá khó khăn!

Hiện đang cùng một tên chiến sĩ trước người giao thủ, Kiếm Quỷ trong lòng chỉ có cái cảm thụ này.

Chiến sĩ bên dưới “Vương Hiệu Lệnh”, thực sự cường đại đến tình cảnh đáng sợ, sinh mạng cùng phòng ngự biến thái, khiến công kích của mình biến thành trông mơ giải khát. Trong khi giãy chết, phía sau bọn chúng mỗi tên chiến sĩ còn đứng một mục sư, có thậm chí có hai. Trong lúc đấu tranh anh dũng vừa rồi, mục sư một mực đứng ở góc chót đội ngũ, bọn chúng cũng không bị ném đến trên người quá lớn thương tổn pháp thuật, bọn chúng tổn thất là thấp nhất.

Sau mỗi sự thành công của một người đàn ông, luôn luôn có một người phụ nữ.

Mà sau mỗi thành công của chiến sĩ, chắc chắn phải có một mục sư.

Đối diện với cách chiến sĩ phối hợp thế này, với tư cách bị khắc chức nghiệp – đạo tặc, căn bản vô lực ứng phó, cho dù là Kiếm Quỷ cũng không thể. Đối phương đã bị mình công kích, lại có thể hồi phục. Mà chính mình, nếu như liên tiếp bị đối phương dùng hai công kích kỹ năng, chỉ sợ cơ hội hồi phục đều không có. Chiến sĩ 0 cấp kỹ năng Mãnh Kích, tại tình huống dưới thêm trạng thái này đối với một đạo tặc có lượng máu bèo bọt cũng là uy hiếp thật lớn. Hơn nữa kỹ cấp 18 Trùng Phong ngoại trừ công kích càng cao, còn gây ra hiệu quả choáng váng. Trước mắt đối phương không ai sử dụng, đơn giản là vì muốn sau khi dùng kỹ năng phát hiện thân mình có lóp lóp vòng vèo mà thôi.

Các chiến sĩ Tiền Trần, mỗi người đều đối mặt với hai tên, ba tên, thậm chí càng nhiều đối thủ. Nhưng ở dưới trường hợp có kỹ năng hỗ trợ, bọn chúng không sợ mà đi về phía trước. Nhục thuần đến độ này, thật sự là đã phát huy đến tận cùng. Ít nhất đối với người chơi cấp 30 ở hiện tại mà nói thì đúng vậy.

Biên giới quảng trường, bên trên nóc phòng nào đó có mấy người đối diện chiến cuộc chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Người kia, chỉ sợ là Ngân Nguyệt!” Một ngón tay chỉ về một tên che mặt trong chiến trường, “Tôi chú ý hán rất lâu, trừ việc di động, hán không có làm bất cứ chuyện gì, tôi suy đoán là duy trì tính liên tục của kỹ năng, cho nên một mực chỉ di động.”

“Bắn hán.” Tên còn lại nói.

“Hiện tại liền bắn? Không thể nào giết chết đâu?” Cung tiễn thủ chần chừ.

“Không chừng công kích có thể đánh gãy kỹ năng thì sao?” Người này nhân đạo nói.

“Có đạo lý!” Cung tiễn thủ giương cung cài tên, nhắm ngay Ngân Nguyệt trong mắt họ.

Một kích Thư Kích gào thét mà ra, vầng vàng bắn trúng người kia. Chính như trong dự liệu, người này không bị miểu sát, hơn nữa đột nhiên nhận công kích một chút cũng không có bối rối, chỉ là quay lại hướng này quét mắt. Mấy mục sư bên người, trong lúc hán trúng tên lập tức cũng đã bận rộn, hai người đồng thời ra tay, giúp hán hồi phục.

“Chính là hán không sai! Tìm nhiều cung tiễn thủ đến, giết chết hán!”

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 92: Thiên Hàng Hỏa Luân

Mấy người nghiên cứu ai là Ngân Nguyệt này chính là ba người Công Tử tinh anh đoàn: Ngự Thiên Thần Minh, Hữu Ca và Hàn Gia Công Tử. Chiến Vô Thương thấy phía dưới một mảng hỗn chiến, sớm đã không chịu nổi tịch tịch gia nhập chiến đoàn, lúc này cũng là muốn trong đám người Kiếm Quỷ phòng tuyến thứ nhất. Phi thường hung hãn chém người.

Hàn Gia Công Tử nói người chiêu mộ cung tiền thủ, rồi ba người bắt đầu quan sát bốn phía.

Cung tiền thủ mai phục trên đỉnh số lượng không ít, nhưng lúc nhục đoàn Tiền Trần xông vào quảng trường triển khai cận chiến, đại bộ phận tầm bắn đã không đủ. Lúc này bọn họ cũng đang nỗ lực điều chỉnh vị trí, hy vọng có thể công hiến lực lượng của mình. Có chút người ở chỗ tận cùng đều bắn không được, dồn dập từ trên đỉnh nhảy xuống. Người có cơ trí hơn, cũng đã từ trận doanh của đối phương phân biệt ra cái nào là Ngân Nguyệt, đang nỗ lực hướng bên đó điều chỉnh!

Chỉ là, muốn trực tiếp công kích Ngân Nguyệt, còn phải chiếm cứ vị trí cao. Dưới đất bằng phẳng, cung tiền thủ tuyệt đối bắn không đến Ngân Nguyệt ở trung tâm đoàn đội.

“Qua đây nơi này!” Ngự Thiên Thần Minh hướng mấy cái cung tiền thủ hô to: “Ta nơi này có thể bắn tới!”

Mấy người ngẩng đầu thấy được Ngự Thiên Thần Minh bảo, vội vàng hướng bên này chạy tới.

“Xài được Thư Kích sao?” Ngự Thiên Thần Minh không quên hỏi một chút. Không xài Thư Kích thì vị trí này là bắn không được.

Mấy cung tiền thủ một bên chạy một bên giận dữ hướng Ngự Thiên Thần Minh giơ một ngón giữa, bọn chúng cảm thấy vấn đề này quả thực vũ nhục bọn chúng.

Ngự Thiên Thần Minh cảm thấy vui mừng, hướng hai người bên cạnh Hữu Ca cùng Hàn Gia Công Tử nói: “Không thành vấn đề.”

Nhưng hẳn rốt cuộc vẫn là cao hứng quá sớm, mấy cung tiền thủ chạy đến một nửa, đột nhiên mỗi cái phát ra một tiếng hét thảm. Ngay sau đó, liền thấy mấy thân ảnh ở bên người bọn họ hiện hiện ra. Cùng lúc đó, cung tiền thủ ở quảng trường mỗi phương hướng đều bị đạo tặc đánh lên. Đạo tặc đột kích bên người, làm nhóm cung tiền thủ nhóm không biết làm sao, vô lực chống cự.

Trong khoảnh khắc, tầm mắt Ngự Thiên Thần Minh quét qua mọi phạm vi. Thấy được cung tiền thủ chỉ còn thừa lại mình hắn. Vị trí của cung tiền thủ đều đã thay thành toàn bộ đạo tặc. Điều này khiến cho Ngự Thiên Thần Minh kim lòng không được khăn trương một chút nhìn lân cận xung quanh mình.

Công hội đạo tặc không có người cản, những đạo tặc Tiền Trần cuối cùng cũng chạy tới chiến trường.

Đây chỉ là mở đầu. Lúc này trừ học viện pháp sư, tất cả các điểm hội sinh người đã chân chính sống lại. Người Tiền Trần chết mà phục sinh, đều tiếp tục hướng bên này đuổi tới. Nhưng bởi vì người của “Quân đoàn kéo đồ Tiền Trần” khi vọng trận cũng đồng ý niệm, mọi người không tính trước mà ở trên đường gặp nhau. Hai đại thế lực đối kháng, lúc này đã lan tràn khắp toàn thành. Tùy tiện nhìn một nơi, đều thấy được có người ở đó đánh nhau đến loạn.

“Bây giờ tính sao?” Ngự Thiên Thần Minh nóng nảy. Chỉ dựa vào hắn một cung tiền thủ hiển nhiên là không cách nào đem Ngân Nguyệt giết chết. Mắt thấy nhục đoàn có sắc vàng càng ngày càng ngạo. Kiếm Quỷ bọn họ không ngừng có người ngã xuống, phòng tuyến không ngừng lui về phía sau, mà trận hình không ngừng bị áp bức. Ở hậu phương hàng những pháp sư yếu ớt bị người một nhà lùi lại nên vội vàng thối lui, mỗi người ngã trái ngã phải, có không ít đã té ngã xuống đất, tràng diện một phen hỗn loạn.

“Giết!” Ngân Nguyệt lúc này kiêu ngạo đứng đấy. Trong tay “Vương Giả Chi Kiếm” giơ lên cao, kim quang bắn ra bốn phía. Viện quân mới tới của Tiền Trần từ tứ phương tám hướng không ngừng tiến vào khoảng không gian “Vương Hiệu Lệnh” phát huy, mỗi người như đánh mãi không chết. Ngự Thiên Thần Minh tức giận đến mức bên trên trợn bên dưới nhảy, hận cây cung trong tay không thể biến thành một cái ống phóng rốc-kết. Một pháo đem Ngân Nguyệt bắn cho chết giấc.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu đám người Ngân Nguyệt đột nhiên xé toạc ra. Không gian một trận vận vẹo, mang theo hơi nóng rực hiện ra, một vòng hỏa luân bỗng nhiên xoay chuyển dấy lên, ngay sau đó hướng dưới đất hạ xuống.

Một chiêu Thiên Hàng Hỏa Luân mà thôi, có cái gì đáng sợ? Tất cả người Tiền Trần dưới vòng hỏa luân tâm đều không cho là đúng. Nếu như một lúc đến mấy cái còn có khả năng có chút đáng sợ, chỉ một cái? Mọi người cười nhạt.

Hỏa luân giáng xuống, thiêu đốt...

Toàn bộ mọi người liền sợ ngây người.

Đội hình chính giữa của Tiền Trần, đột nhiên có một vòng tròn đỏ to lớn. Trong vòng một mảnh trống không, chỉ có tâm điểm vòng tròn là Ngân Nguyệt vẫn giơ lên cao Vương Giả Chi Kiếm, cô lĩnh một mống tại kia.

“Xảy ra chuyện gì? Mọi người đi đâu rồi?” Mọi người mờ mịt khắp nơi tìm kiếm, Kiếm Quỷ bọn họ cũng có chút khăn trương. Chẳng nhẽ vừa rồi trong

chóp mắt, tên Ngân Nguyệt này không di chuyển xài một loại kỹ năng, đem vòng người kia đưa đến địa phương gì? Có kỹ năng như vậy sao? Quá huyền huyền, quá biến thái rồi!

Mấy người Kiếm Quỷ không khỏi quan tâm hậu phương phe mình. Lẽ nào bọn người kia sẽ đột nhiên truyền tống đến nơi đây?

Chỉ có Ngân Nguyệt biết là chuyện gì xảy ra...

Quá cao, lực công kích lần này của Thiên Hàng Hỏa Luân thật sự là quá cao. Ngân Nguyệt chưa chết, chỉ là bởi vì trang bị của hắn quá mức cường đại. Chưa nói tới trên tay là “Vương Giả Chi Kiếm”, trừ kỹ năng “Vương Hiệu Lệnh”, còn nắm giữ toàn bộ thuộc tính +8. Trang bị cao vật phòng, vật phẩm trang sức cao pháp phòng, Ngân Nguyệt một thân cực phẩm, cũng không phải là chơi hư danh.

Cứ như vậy, này một Thiên Hàng Hỏa Luân hôm nay, vẫn đem hắn đánh đến yếu khí tởn nhận. Hắn còn sống là không sai, nhưng cùng chết khoảng cách không xa.

Lực công kích của pháp sư này thật là quá dọa người rồi. Ngân Nguyệt nghĩ, đã thấy kẻ chia năm xẻ bảy đội hình của mình tiến đến một người. Pháp sư trường bào đen sẫm, lồng một tầng ánh sáng màu tím bao quanh trường kiếm.

“27149!!!” Toàn bộ người Tiền Trần lãnh nhiệm vụ truy nã, nhìn thấy người này, lập tức la lên thân phận của hắn.

Cổ Phi hướng mọi người mỉm cười: “Thật ngại, tôi đến chậm”

“Sao cậu lại tới đây?” Kiếm Quỷ thấy được Cổ Phi, vô cùng kinh ngạc.

“Thế nào đến? Này lại nói tiếp chuyện liền dài thêm, tôi lao ra U Dạ cốc đi ở bình nguyên, tránh thoát mấy cái đạo tặc Tiền Trần quấy rầy, đi tới cửa bắc thành lại gặp phải kẻ thù Độc Thủ dong binh đoàn, thật vất vả thoát khỏi bọn chúng dây dưa, mới đến nơi này, thấy được các người đánh náo nhiệt, nhìn không được qua đây giúp. Được rồi, trên đường đi tôi thuận tiện đi học pháp thuật, cậu nhìn...” Cổ Phi một ngụm khí nói một chuỗi dài, cầm trong tay Âm Dạ Lưu Quang Kiếm chỉ lên: “Thiên Hàng Hỏa Luân! Hàng!”

Toàn bộ mọi người ngẩn đầu, người Tiền Trần kêu sợ hãi tản ra khắp nơi, kết quả không có động tĩnh!

“Cát!” Một phiến tiếng kinh bi, người Tiền Trần mặt đỏ tới mang tai, cảm thấy bị hù dọa như vậy thực sự quá mất mặt. Vội vàng lần nữa tụ lại, Ngân Nguyệt cũng sốt ruột quát: “Đừng lãng phí thời gian, tiếp tục tiến lên, tốc độ!”

Vừa rồi hắn mặc dù không chết, nhưng người không rời hắn – Mang Mang Mãng Mãng lại bị miểu sát. Mất đi Mang Mang Mãng Mãng bổ sung pháp lực, “Vương hiệu lệnh” kiên trì không được bao lâu. Nhất định phải lợi dụng trong khoảng thời gian này nhanh chóng đem đối phương đánh cho tàn phế.

“Giết!!!” Người Tiền Trần không phụ mệnh lệnh của hội trưởng, lập tức cao giọng hò hét. Vừa dứt lời, đỉnh đầu bên trên một vòng hỏa quang xuất hiện, đội được lòng người Tiền Trần ý thức thì đã né tránh không kịp, hỏa luân rơi xuống, lại một vòng trống không, lại là Ngân Nguyệt cô linh đứng chính giữa vòng tròn.

“Tốt, chính là muốn hiệu quả thế này...” Cổ Phi mỉm cười, hắn ngược lại không có để ý thời gian phát động pháp thuật rác rưởi của mình. Nói xong lại chỉ kiếm vào trung tâm vòng tròn – Ngân Nguyệt: “Nhà ngươi máu dày nhì!”

Ngân Nguyệt vừa rồi tuy bị đánh đến chỉ còn một ngụm khí, nhưng mục sư xung quanh trong chóp mắt đã đem máu hắn đầy lên. Lần này cũng đồng dạng, hỏa luân rơi xuống, mục sư ngoài vòng tròn lập tức bắt đầu điên cuồng công tác, kết quả, đến cuối cùng vẫn chỉ có Ngân Nguyệt có cơ hội hưởng thụ.

Những người khác sinh mạng một lần rốt cuộc, mục sư hồi phục thuật căn bản là không có cơ hội tăng đến bọn chúng trên đầu.

Kiếm Quỷ đều nói không ra lời. Hắn cũng là lần đầu tiên thấy Cổ Phi sử dụng pháp thuật, lực công kích này, có phần hơi quá phận đi? Hơn nữa, hắn nói là vừa mới học, như vậy là còn không có pháp thuật thuần thực? Chưa kể, hắn cầm trong tay chính là kiếm, kiếm sẽ có lực công kích pháp thuật cao sao?

Bên trên chiến trường hỗn chiến vào lúc này giống như trò chơi đình chỉ vận hành, tất cả mọi người nhìn về Cổ Phi, kiếm kia chỉ cần chỉ hướng ai, trong lòng người đó liền run lên.

“Mày là muốn tìm hắn thay huynh đệ này báo thù?” Trư Tiên nhỏ giọng hỏi Vân Trung Mộ.

“Hừ...” Vân Trung Mộ tức giận hồi lại thanh âm.

“Đừng tìm tao, tao không giúp được mày...” Trư Tiên tiếp tục nói.

“Mẹ nhà ngươi!” Vân Trung Mộ mắng.

Cổ Phi lúc này hăng hái, dựa vào bọn Kiếm Quỷ bên này ngã trái ngã phải nói: “Mấy người đây! Với không tới liền ra bên ngoài đứng đi! Cứ trốn ở phía sau đương nhiên đánh không đến rồi.”

“Đừng lãng phí thời gian, nhanh tiến lên, giải quyết hắn!” Ngân Nguyệt nắc nứn thấy thời gian một giây rồi một giây trôi qua cực nhanh, người một nhà còn đang sợ run, gấp chết được. Vội vàng phát hiệu ra lệnh, một bên ý bảo hai cái chiến sĩ đi tới giải quyết Cổ Phi.

Hai cái chiến sĩ không khách khí, lên đến sử dụng Toàn Phong Trảm.

Chiêu này người khác sợ, Cổ Phi lại không sợ hãi, tay mát lạnh lạnh đem kiếm cắm xuống, dựa thể nhảy vọt, thân ảnh giống đạn pháo bay ra.

Bay như thần binh trời giáng, Cổ Phi mượn lực đạo này trực tiếp bay đến trước người Ngân Nguyệt, đường kiếm du phượng, vung tay đâm một chút.

Ngân Nguyệt bị đâm mà vẫn cứ nghĩ mình nằm mộng. Mắt hắn thấy Cổ Phi bay đến, không có trốn, bởi vì trong ý thức của hắn đó không phải là Cổ Phi bay tới mà là bị Toàn Phong Trảm chém bay ra, sợ rằng lúc hắn rơi xuống đất liền hóa thành bạch quang rồi.

Quảng trường bên trên nhiều người chơi như vậy, thấy một màn thể gần như đều cùng một ý nghĩ với Ngân Nguyệt. Ai lại ngờ tới Cổ Phi chẳng những đỡ, còn dựa thể phát động công kích?

Rơi xuống đất, thân xoay lại, thuận thể vung lên một kiếm, miệng quát: “Song Viêm Thiểm! Thiểm!”

Hỏa quang tại thân kiếm lan tràn, chớp mắt đem Ngân Nguyệt bốc cháy.

Kỹ năng pháp sư cấp 18, Song Viêm Thiểm. Thuấn phát* kỹ năng, khi sử dụng khiến mục tiêu tiến vào trạng thái bị thiêu đốt, mỗi giây giảm xuống sinh mạng, duy trì liên tục trong thời gian 5 giây.

(Thuấn phát kỹ năng: kỹ năng phát động nhanh)

Hai chiêu xài qua, Ngân Nguyệt y nguyên chưa xong. Tên này đã từng bị giết ở dưới Viêm Chi Tủy Lễ trong tình huống xuất liên tục ba lần phụ pháp công kích. Nhưng lúc đó Ngân Nguyệt trong tay không cầm Vương Giả Chi Kiếm, cũng chưa cấp cho mình gia tăng Sinh Mệnh Chúc Phúc, càng không có “Vương Hiệu Lệnh”, cùng trạng thái lúc này không thể so sánh nổi.

Huống chi, lúc này bên cạnh hắn mục sư vô số, hắn chết hay không chết, phụ thuộc vào Hồi Phục Thuật.

Đám người Vân Trung Mộ lúc này mới có chút phản ứng, gào to, khí thể bàng bạc bỏ nhào ra.

Kiểm Quý, lại càng sớm phát động Tiềm Hành, thừa cơ lúc đội hình đối phương không chỉnh tề có sơ hở, hướng Ngân Nguyệt chạy qua đây.

Phương xa, Hàn Gia Công Tử vỗ vỗ Ngự Thiên Thần Minh: “Nhìn chuẩn cơ hội, bỏ hắn một tiền.”

Ngự Thiên Thần Minh lúc này hồn còn chưa trở về chỗ cũ: “Công kích cao như vậy, hắn làm thế nào đạt được?”

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 93: Lực sĩ thực sự

Cổ Phi đột nhiên xuất hiện làm cho tình thế trên quảng trường chuyển biến. Hai cái Thiên Hàng Hỏa Luân khiến nhục đoàn Tiền Trần tan thành mảnh nhỏ. Dù cho là chiến sĩ cũng vô lực chống cự. Bởi vì phòng ngự cao tới đâu cũng vô dụng, Cổ Phi sử dụng đây là pháp thuật công kích, phải phòng ngự pháp thuật vượt cao mới chịu được. Chẳng hạn như Ngân Nguyệt, bởi vì nắm giữ phòng ngự pháp thuật không tầm thường, lúc này mới dưới Thiên Hàng Hỏa Luân của Cổ Phi còn dư máu sống sót.

Cổ Phi trên đường liếc nhìn giá trị PK của mình, tăng hắn lên tới 28, nước mắt thật muốn rơi ào ạt. U Dạ cốc mấy tiếng đồng hồ ngồi xổm không làm gì, tính ra thì như vậy hạ xuống có chút nào đâu? Càng đáng sợ chính là, đến giá trị PK thứ 30 NPC sẽ bắt đầu truy sát. NPC về ngoài có lẽ là chức nghiệp chiến đấu tùy ý có thể bắt gặp được trong thành, chẳng hạn như học viện pháp sư này, cửa đại môn có hai vệ binh đứng sừng sững. NPC thực lực đáng sợ như thế nào? Trước mắt không ai biết, Cổ Phi cảm thấy chính mình hiện tại cũng không có nhu cầu tất yếu đương đầu cái khó khăn này.

Nhất định phải không chể từ 30 trở xuống, ý thức được cái chủ ý này, Cổ Phi đem giá trị cuối cùng có thể lưu để lại cho Ngân Nguyệt.

Kiểm đến kiếm đi, pháp thuật, mấy chiêu thức cũng đều dùng tới, Ngân Nguyệt ấy vậy vẫn sừng sững không ngã. Nguyên nhân không khác, chủ yếu là xung quanh hắn mục sư thành đàn, hồi phục thuật giống như không bao giờ hết, hướng người Ngân Nguyệt quăng lên. Cổ Phi một kiếm đâm xuống, ba bốn cái hồi phục thuật ném đến. May là trong trò chơi không có lập trình, nếu không thì Ngân Nguyệt tuyệt đối đã bị các mục sư gia tăng máu tăng đến bạo.

Như thế đi qua mấy hiệp, bỗng có phát sinh chuyển ngoặt: Ngân Nguyệt pháp lực hao hết, “Vương hiệu lệnh” đã hết thời gian.

Kim quang tiêu tán, quân đoàn Ngân Nguyệt trở lại nhân gian. Đám người Vân Trung Mộ một trận hoan hô. Bọn họ không biết đây là kết quả hiển nhiên sau khi pháp lực Ngân Nguyệt hao hết, đem công lao này cũng nhớ đến người đang quần lấy Ngân Nguyệt là Cổ Phi.

Quân đoàn Ngân Nguyệt, các chiến sĩ rõ ràng trong chốc lát không thể thích ứng từ thiên đường trở lại trạng thái nhân gian, còn nghĩ chính mình một thân trạng thái mạnh mẽ, kết quả rất nhanh lọt vào đả kích thảm thương của đám người Vân Trung Mộ, máu soàn soạt rơi xuống đất.

Thứ nhất, trạng thái “Vương hiệu lệnh” đã không còn;

Thứ hai, rất nhiều mục sư tử vong, còn có rất nhiều mục sư chỉ lo hầu hạ Ngân Nguyệt.

Đám người Vân Trung Mộ giết đến nghiện, nghiền qua chiến sĩ, nhằm phía mục sư. Thuận lợi chém giết kỵ sĩ xung quanh. Trong chớp mắt. Nhân số tình thế bất lợi trước kia bị giết được tan tác. Ngân Nguyệt nhìn thấy mọi thứ, gần như tìm không được thù hãm của mình, chỉ có thể miêu tả bằng một chữ thảm.

Kỵ sĩ vốn là nhân vật binh sĩ có năng lực chiến đấu rất bình thường, huống chi Ngân Nguyệt pháp lực hết sạch sẽ, lúc này nghĩ cấp chính mình gia tăng một trạng thái nhỏ cũng không thể. Ban đầu là ý vào phòng ngự cao cùng Cổ Phi cứng rắn chống chọi lại! Lúc này không có mục sư hầu hạ, máu bắt đầu đi xuống mất một đoạn rồi lại một đoạn. Về phần Vương Giả Chi Kiếm, lực công kích cũng dọa người. Nhưng vấn đề là hãn đâm không đến Cổ Phi, lực công kích này cũng chỉ là thùng rỗng kêu to.

Bấy giờ Kiếm Quý cũng đã lặng yên mò tới bên người Ngân Nguyệt, mạnh mẽ dùng Bối Thử quăng ra ngoài. Chiến đấu giằng co lâu như vậy, rất nhiều người pháp lực đều đã xài hết, Kiếm Quý còn có thể lưu một cái Bối Thử, có thể nhìn thấy hãn có tâm nhìn xa.

Ở xa Ngự Thiên Thần Minh vừa thấy Kiếm Quý hiện thân, cũng giống là được tín hiệu, giương cung bắt ra một tiễn. Một tên Thụ Kích vững vàng bắn trúng Ngân Nguyệt, Cổ Phi lúc này cũng bổ lên thêm một kiếm. Ngân Nguyệt hóa thành bạch quang mà đi.

Cổ Phi trong chớp mắt mở ra thuộc tính cá nhân nhìn một lần, đồ tui một dòng giá trị PK 29. Nhất thời lệ rơi đầy mặt. Kiếm này nếu có thể xuất ra sớm một bước thì tốt rồi, ít nhất điểm giá trị PK có thể tính đến trên người Ngự Thiên Thần Minh.

Trong mắt Cổ Phi, giải quyết Ngân Nguyệt xong thì cuộc chiến tính là kết thúc. Đám người Vân Trung Mộ lại không nghĩ như vậy, vung tay lớn tiếng hô to “Bồng đánh rắn đập đầu”, phân phối nhiều đội hình lao tới mỗi điểm phục sinh truy sát.

Đích xác, chiến đấu còn xa mới kết thúc. Chỉ có thể nói một trận chiến ở quảng trường học viện pháp sư “Quân đoàn kéo đồ Tiền Trần” thu được thắng lợi. Tiền Trần cùng Vân Trung Mộ bọn chúng đối kháng, rõ ràng sẽ là một thời gian dài trong ngày đánh giằng co. Đây là game online, sinh mạng người không có tận cùng, chiến đấu cũng khó phân định chung kết vào ngày nào đó. So với đối phương, kẻ không mất ý chí chiến đấu trước tiên, có thể kiên trì đến cuối cùng, mới chân chính là người thắng.

Mà hôm nay trận này cùng Tiền Trần quyết đấu thật lớn, cuối cùng tác dụng chỉ có một điều. Chính là đem thực lực Tiền Trần và đám người Vân Trung Mộ kéo lại cùng một trục. Để cho đôi bên thực lực gần nhau. Không đến nỗi giống như trước hoàn toàn bị Tiền Trần áp đảo.

Thật có thể nói kéo đồ Tiền Trần, vẫn còn xa cực kỳ. Sau khi kiến thức được hội trưởng Ngân Nguyệt của Tiền Trần có cái kỹ năng phụ trợ quân chiến biến thái kia, sợ lúc sau càng nhiều thành viên vẫn hăng máu muốn tụ tập tiếp tục phản công.

Kiếm Quý mắt nhìn người chơi xung quanh sát khí đằng đằng, đông chạy tây chạy, về mặt hãn đặc biệt tang thương. Với hãn mà nói, nhiệm vụ của hãn kết thúc, sự tình kế tiếp là để cho Vân Trung Mộ chính bọn họ từ giải quyết!

Kiếm Quý nghĩ, đột nhiên bắt gặp Cổ Phi vậy trường bào hướng một phương hướng đi sang.

“Đi đâu thế?” Kiếm Quý vội vàng đuổi qua.

“Tây giá trị PK...” Cổ Phi lệ rơi đầy mặt.

Kiếm Quý nghĩ tới kia hai cái Thiên Hàng Hỏa Luân cực kỳ phóng khoáng, vỗ vỗ vai hãn: “Cẩn thận một chút.”

Cổ Phi xua tay rồi đi, đối với cảnh xung quanh đánh đánh giết giết đều nhìn không thấy.

Bên kia phân phối người toàn vẹn xong xuôi thì Vân Trung Mộ chạy tới bên cạnh Kiếm Quý: “Huynh đệ này của cậu quá mạnh.”

Kiếm Quý gật đầu.

“Tôi thiếu hãn một cái đại nhân tình, không phải mới vừa rồi hãn kịp thời xuất hiện, chúng ta đều kết thúc.” Vân Trung Mộ nói.

“Hãn đi làm gì đây?” Vân Trung Mộ nhìn về bóng lưng Cổ Phi đã biến mất kỳ quái hỏi.

“Tây giá trị PK...” Kiếm Quý đáp.

Vân Trung Mộ nhớ lại hai cái Thiên Hàng Hỏa Luân, cũng sợ hãi: “Hãn giá trị PK thế nào cũng hơn 20 đi?” Nói xong đột nhiên nhớ tới mình cũng nhận nhiệm vụ 27149, mở ra nhìn: 29. Hãn lập tức cả kinh. Đây chỉ kém một chút thôi là NPC cũng đều phát động truy bắt. Giá trị PK 30 điểm, chuyện ngồi tù không nó tới, bị bắt được đầu tiên mất 5 cấp bậc, trừng phạt thật sự rất đáng sợ. Tên này mới đúng là lực sĩ thực sự. Vân Trung Mộ nghĩ.

Trên nóc nhà Ngự Thiên Thần Minh, Hàn Gia Công Tử cùng Hữu Ca cũng leo xuống, đi lên quảng trường ngó nghiêng mọi nơi, không thấy tung tích Cổ Phi, cũng hỏi Kiếm Quý: “Thiên Lý đi đâu rồi?”

“Tỷ giá trị PK...” Kiếm Quỷ đã cảm thấy trả lời thật phiền.

Hàn Gia Công Tử nhìn lướt qua Vân Trung Mộ cùng Kiếm Quỷ: “Nếu không có Thiên Lý xuất hiện, các ngươi toàn bộ kết thúc.”

Hai người không nói được gì.

“Ngốc! Định nhân vật tới trước mặt, pháp sư cũng không dám ra tay? Người một nhà cùng nhau nỗ, tổn thất lớn là nhóm bọn hần! Chỉ cần đem bọn chúng hàng mấy chiến sĩ kiều ngạo giải quyết...”

Hàn Gia Công Tử nói chuyện mới được một nửa, Vân Trung Mộ đột nhiên bước xa tiến lên, nắm vạt áo Hàn Gia Công Tử đem cả người xốc lên. Tốc độ đạo tặc so với mục sư nhanh hơn rất nhiều, Hàn Gia Công Tử không ngờ không có né tránh. Bọn người Ngự Thiên Thần Minh và Kiếm Quỷ thất kinh, chẳng qua tư thế hiển nhiên không phải là muốn công kích. Bất quá. Cử động cũng có nghĩa là hành động rất tức giận. Tám thành là nhìn tại Kiếm Quỷ tình cảm bên trên, lúc này mới không có hạ sát thủ.

“Ngươi đang làm gì?” Hàn Gia Công Tử mặt không chút thay đổi.

“Mày nhớ kỹ, chúng tao vĩnh viễn sẽ không hướng huynh đệ nhà mình động thủ, dù cho chính mình chết cũng không!” Vân Trung Mộ quát.

“Ngu ngốc!” Hàn Gia Công Tử tiếp tục mặt không chút thay đổi.

“Mày nói cái gì!” Vân Trung Mộ muốn động thủ, cũng không phải tựa như dùng kỹ năng trong trò chơi để công kích, mà là vung nắm đấm muốn hướng trên mặt Hàn Gia Công Tử đánh tới. Kiếm Quỷ cùng Hữu Ca vội vàng tiến lên đem hai người tách ra.

“Có cái tinh thần này thì không bằng nhanh chóng nghĩ biện pháp đi đối phó Ngân Nguyệt đi! Chỉ cần kỹ năng của hần vẫn còn, các ngươi một đồng ô hợp sớm muộn vẫn sẽ bị hần giải quyết!” Hàn Gia Công Tử lạnh lùng nói.

“Mẹ nhà mày, ai là đám ô hợp!?” Vân Trung Mộ lại muốn đánh trở về rồi, lần nữa bị Kiếm Quỷ kéo.

“Điều là cao thủ game online, muốn đánh thì cũng dùng kỹ năng, dùng trang bị, đừng cứ vung nắm đấm rồi lại đuổi chân đá, không chuyên nghiệp.” Vừa rồi lúc can ngăn Ngự Thiên Thần Minh không có tiến lên giúp, lúc này nói chuyện thế nào nghe qua cũng có chút mùi vị há hê trong lời nói.

Không ai để ý đến hần. Hữu Ca ở bên kia khuyên giải an ủi Vân Trung Mộ: “Công Tử nói là, các anh vẫn là mau mau nghĩ biện pháp đối phó Ngân Nguyệt. Bằng không để cho hần tập kết một đám người lại dùng kỹ năng kia, các anh làm thế nào chống cự được?”

Vân Trung Mộ không nói gì. Đạo lý đây hần đương nhiên cũng hiểu, oán hận trừng Hàn Gia Công Tử một cái xong, quay người chiêu tập nhân thủ đi.

Trong chốc lát, trên quảng trường đã chỉ còn bốn người dong binh đoàn mất to trừng mắt nhỏ.

“Vô Thương đâu?” Ngự Thiên Thần Minh trái phải quan sát, không tìm được Chiến Vô Thương.

“Giết nghiệp, theo chiến sĩ người ta đột kích công hội đạo tặc đi.” Kiếm Quỷ nói.

“Chúng ta thì sao?” Ngự Thiên Thần Minh hỏi.

“Chắc đều có giá trị PK? Nếu không có việc gì, cùng nhau đi tẩy!” Kiếm Quỷ nói.

Kết quả ba người đồng thời lắc đầu: “Không có...”

Kiếm Quỷ phiền muộn. Hần theo Vân Trung Mộ cùng nhau đấu tranh anh dũng, cũng nhiễm 4 điểm giá trị PK.

Thành Nguyệt Dạ hiện giờ loạn thành một đoàn, khắp nơi đều là chém chém giết giết, phảng phất giống như là một thôn quỷ tử. Trên đường trừ người của hai đại thế lực PK, căn bản là không thấy những người khác. Xem nào nhiệt thì cũng phải dựa vào không khí có thích hợp hay không. Lúc này không khí ở thành Nguyệt Dạ tuyệt nhiên không thích hợp để hóng chuyện. Người ta PK đoàn chiến, nếu bạn ở bên mất to mắt nhỏ nhìn, rất có thể chuốc lấy oán hận của đôi bên.

Cố Phi hướng chỗ phát hành nhiệm vụ truy nã đi đến. Một đường đi thẳng, quân lính Tiền Trần tan rã đến đây. Bấy giờ Cố Phi cảm thấy mình giống như Ngân Nguyệt có kỹ năng “Vương Hiệu Lệnh” vậy.

Hai nhóm người PK, vừa thấy Cố Phi đến, Tiền Trần vốn đang sung mãn ý chí lập tức xui xuống, khoa trương hơn thì đã bắt đầu chạy trốn. Mà bọn người Vân Trung Mộ, nhìn Cố Phi đến gần, lập tức cảm thấy thêm một hậu thuẫn vô cùng kiên cố, khiến cho đạo tặc cũng dám truy chiến sĩ, pháp sư cũng đi đuổi cùng tiền thủ.

Kỳ thực Cố Phi căn bản là không có ý tứ động thủ lần nữa, hần vẫn rất lý trí, giữ ở giới tuyến 29 không lay được.

Một lát sau đã đi tới chỗ phát hành nhiệm vụ truy nã. Nơi này nguyên bản là địa phương rất náo nhiệt của thành Nguyệt Dạ, hiện tại lại cực kỳ thưa thớt. Thế cục bây giờ, còn ai dám đến lãnh nhiệm vụ? Vạn nhất lãnh nhiệm vụ mục tiêu chính là một trong hai đám người đang đại sát tứ phương, đó không phải

là tự tìm đường chết sao? Nên bây giờ, chỗ phát hành nhiệm vụ chỉ còn những kẻ tìm lạc thú khi theo dõi số liệu liên tục đổi mới trên bảng truy nã. Hai đại thế lực quyết đấu, kỳ thực từ nơi này cũng có thể thấy được một chút tình hình chiến trận.

Lúc Cổ Phi vào cửa, liền thấy một người nhìn trên bảng hoan hô: “Oa, tên này đã lên đến 7 điểm, thật dữ dội!”

Cổ Phi vừa nghe vội vàng bước đến gần: “Làm sao, làm sao?” Đối phương chỉ tay, Cổ Phi không chút do dự, lập tức đem hắn trở thành mục tiêu nhiệm vụ của mình.

Người nọ tròn mắt há hốc mồm mà nhìn theo Cổ Phi đã xuất môn.

“Người này điên, tiếp nhiệm vụ người kia giá trị PK 7 điểm!”

“Suyt!!” Bên cạnh có người ý bảo hắn không cần nói chuyện.

“Thế nào?” Người này mờ mịt.

“Hắn là cái này!!!” Tên còn lại lôi ra tổng bảng truy nã, chỉ chỉ cao nhất đầu bảng 27149.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 94: Tẩy giá trị PK

Nhận nhiệm vụ không lâu, tọa độ đã xuất hiện, Cổ Phi ngẩng đầu bước nhanh ở phố thành, chong chóng đo chiều gió, đi tới chỗ nào, quân lính người Tiền Trần liền tan rã. Cổ Phi trong lòng phiền muộn, hắn là người hòa ái dễ gần, vậy mà hiện tại người ở thành Nguyệt Dạ thấy hắn giống như gặp được ma vương. Đừng xem bọn Vân Trung Mộ nhìn mình dường như có chút thân thiết, nhưng che giấu ở đáy lòng bọn họ cũng là một tầng hàn ý.

Chuyện tới bây giờ, trận này rốt cuộc vì lý do nào mà xảy ra đã nói không rõ. Công Tử tinh anh đoàn ở phương diện cách nói đã nói rõ vì giúp Cổ Phi thoát vây, kết quả tính tổng nhân số cả hai thế lực, trực tiếp kéo một ngàn người xuống nước. Cổ Phi nghĩ đến cũng có chút thẹn thùng, bản thân được đức gì, không ngờ để cho nhiều người vì mình liều mạng.

Chẳng qua hiện tại nhìn một lần, Cổ Phi cảm thấy mình đã nghĩ quá nhiều. Giúp Cổ Phi thoát vây, chỉ là ý nghĩ của mấy người Công Tử tinh anh đoàn thôi, Vân Trung Mộ bọn chúng chủ yếu vẫn là thấy rằng lúc này cơ hội khó được mới có thể ra tay. Ngược lại là Tiền Trần, nếu như để cho bọn chúng biết họ lọt vào dã kích tàn khốc này nguyên nhân chân thực chỉ bởi 27149, nhất định sẽ hối hận trắng đêm không ngủ.

Cái gì gọi bởi vì nhỏ mất lớn? Chính là đây đây.

Cổ Phi vừa nghĩ đến điểm ấy, vừa hướng tọa độ di động, một lát sau đi tới doanh trại chiến sĩ, tọa độ một mực soạt ra ở nơi này, không có di chuyển qua.

Doanh trại chiến sĩ lúc này cực kỳ náo nhiệt, nơi này bị “Quân đoàn lật đổ Tiền Trần” lấy trọng binh.

Rất hiển nhiên, chức nghiệp phát huy mạnh mẽ nhất dưới “Vương hiệu lệnh” của Ngân Nguyệt là chiến sĩ, Vân Trung Mộ bọn họ trong chốc lát tìm không được Ngân Nguyệt đi nơi nào, chỉ đành đem nhóm chiến sĩ Tiền Trần thiết lập thành mục tiêu ưu tiên tàn sát. Đây đại lộ truy sát. Bên ngoài doanh trại chiến sĩ tụ tập đại lượng pháp sư, chính sách kiên trì áp chế điểm phục sinh không lay được.

Thật có thể đem chiến sĩ toàn bộ khống chế, Ngân Nguyệt kia cầm Vương Giả Chi Kiếm cũng không có đáng sợ như vậy. Thủ đoạn này, ách, tựa hồ vẫn gọi là rút cùi dưới đáy nồi.

Cổ Phi lúc này lộ diện, mọi người lập tức nghiêm nghị kính nể. Muốn nói kẻ bội phục Cổ Phi nhất, đương nhiên vẫn là những người chơi cùng là pháp sư các. Trong cảm nhận của bọn họ, Cổ Phi đã giống như thần tồn tại.

“Tên này pháp thuật công kích sao lại cao như vậy? Nhất định có cái gì bí truyền bí mật.” Chúng pháp sư nghĩ thầm.

Thay đổi thành những người khác, thân phục có thừa, khó tránh khỏi lại chưa xét suy xét: “Moá, chức nghiệp pháp sư quá biến thái, sớm biết mình cũng chơi pháp sư thì tốt rồi...”

“Chào mọi người!” Cổ Phi một bên hướng mọi người vẫy tay, một bên hướng cửa vào doanh trại chiến sĩ, dựa theo tọa độ được cung cấp, mục tiêu ở bên trong doanh trại.

Trong doanh trại phi thường náo nhiệt, có rất nhiều chiến sĩ, tất cả đều là Tiền Trần, lúc này bị chặn ở trong doanh vẫn đang đợi chờ đội viên phe mình cứu vớt!

Cố Phi nhìn thấy rất yên lòng, trước đó còn có chút phát sầu nếu như lãnh phải nhân thủ của Vân Trung Mộ bên này, vậy chính mình xuống tay hay là không xuống tay. Lúc này thấy mục tiêu là Tiền Trần, đột nhiên cảm thấy thoải mái.

Cất bước vào an toàn khu, nhóm chiến sĩ Tiền Trần mỗi đứa hai mặt nhìn nhau. Nhịn không được lui về phía sau. Đã từng được Ngân Nguyệt “Vương hiệu lệnh” chúc phúc qua, bọn chúng vốn cái gì cũng không sợ, kết quả Cố Phi hôm nay dùng một Thiên Hàng Hỏa Luân liên khiến bọn chúng tử vong. Trong lòng khó tránh khỏi có tâm lý bị ám ảnh.

Cố Phi nhìn mục tiêu của mình lẫn ở trong đám người, không nói hai lời, giờ kiếm liên kêu: “Thiên Hàng Hỏa Luân!”

“A!!” Chúng chiến sĩ tản ra khắp nơi né, có thể thấy được ám ảnh cỡ nào khủng bố – không ngờ bọn chúng đều quên đây là an toàn khu.

Cố Phi khoe miệng hiện lên một tia cười, bước nhanh đuổi hướng mục tiêu của chính mình, tay vung kiếm xuống một chút.

Chúng chiến sĩ lúc này đã tỉnh ngộ nơi này là an toàn khu, đang chuẩn bị bày tỏ một chút. Liên thấy Cố Phi đối một đồng bạn đồ ập xuống một kiếm. Mọi người lại lần nữa bắt đầu mờ mịt: Đây rốt cuộc có phải an toàn khu không?

Chiến sĩ kia hiển nhiên sẽ không ngu ngốc, bị đánh mà không hoàn thủ, vung cự kiếm trong tay nghĩ đánh trả lại, nhưng đòn đầu Cố Phi sợ qua ai? Thuận thực làm chiến sĩ đổ dưới chân hắn, “Quang” một tiếng động vang lên, bạch quang dậy, chiến sĩ không thấy được.

Bọn chiến sĩ đều hoảng sợ: thật là đáng sợ! Tên sát nhân cuồng giết người, người không ngờ đều không có ở điểm phục sinh hồi sinh, đây là bị giết đến đâu rồi? Lẽ nào tên này giết người giết đến số liệu của hệ thống đại thần đều hỗn loạn sao?

Nhanh như vậy 7 điểm giá trị PK liên tiêu mất, Cố Phi nghĩ. Cũng không quay đầu lại nhìn phản ứng của người khác mà hấn rời khỏi doanh trại chiến sĩ. Lưu lại một đám chiến sĩ Tiền Trần tại chỗ lo lắng hãi hùng. Không thể phủ nhận, đã trải qua một hồi đại chiến PK vừa rồi, tinh thần mọi người đều có chút khẩn trương. Trong chốc lát không ai phản ứng được để nghĩ rõ ràng chiến sĩ kia bị Cố Phi tiến hành tẩy giá trị PK đẩy đến trong nhà lao. Mọi người ôm thống nhất ý nghĩ: chết đi đâu rồi?

Có người phát tin tức cho chiến sĩ kia.

Không có kết quả.

Nghị luận đồn dập, lòng người kinh hoàng..

Càng đáng sợ hơn là, Cố Phi rời đi không bao lâu, đột nhiên lại trở về rồi.

Trên mặt Cố Phi cũng mang theo vẻ bất ngờ, hấn đi lãnh một nhiệm vụ 6 điểm giá trị PK, không nghĩ tới lại là nơi này.

“Thiên Hàng Hỏa Luân!” Cố Phi giờ kiếm kêu.

Lần này không ai bị lừa, mọi người ánh mắt kiên định đứng bất động.

Hỏa luân hiện ra trên đỉnh đầu mọi người, ánh mắt của nhóm chiến sĩ y nguyên kiên định.

“Giáng!” Nhìn thấy lần này không ai trốn, Cố Phi cũng mặc kệ, phát ra mệnh lệnh.

Chúng chiến sĩ tiếp tục kiên định ngẩng đầu nhìn, kết quả hỏa luân thực sự hạ xuống. Nhóm chiến sĩ khóc kêu nghĩ tránh, đã không kịp.

An toàn khu có thể ngâm xướng gọi ra pháp thuật, công kích hấn phải là vô hiệu, bây giờ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Hỏa luân hạ xuống, đập đến trên mọi người khí thế ngắt trời, nhưng kỳ quái chính là, tất cả mọi người bình yên vô sự.

Mọi người chính kỳ quái, đột nhiên có người kêu sợ hãi: “Người kia là ai nhỉ? Người kia không thấy được?”

Mọi người vội vàng xem kỹ bên người, phát hiện quả nhiên có một đồng bạn không thấy được!

Nhóm chiến sĩ Tiền Trần tâm lý chấn động đã đạt đến cực hạn, từ việc bọn chúng dùng từ có thể thấy được, bọn chúng không phải nói “Chết”, “Treo”, mà là trực tiếp nói “Không thấy được”.

Mọi người cũng đều mang khuôn mặt thần sắc tro ngụi, hai mặt nhìn nhau, đột nhiên lại có người một tiếng quát gọi: “A!”

“Làm sao vậy?” Mọi người sợ hãi.

“27149 cũng không thấy được!” Người này kêu.

“Mẹ nó, hấn đi lâu rồi, hấn từ cửa lớn đi ra.” Mọi người mắng.

“Xảy ra chuyện gì, người này rốt cuộc đi đâu rồi?” Mọi người khẩn cấp thảo luận.

“BUG rồi, nhanh liên hệ GM!” Có người đề nghị. Vì vậy một đồng người dồn dập liên hệ GM online.

Trong Thế Giới Song Song, GM online trái lại thì cùng phong cách với trong games online bình thường khác, miêu tả tình hình phải xác thực, mỗi người phải nhớ rõ ràng rồi mới đến báo cáo. Mọi người nhớ rõ ràng, viết cực kì tường tận, từng ly từng tí, gửi đi, GM đang online nói có người tìm mình, qua vài phút nữa hãy tìm GM.

Mọi người lo lắng chờ đợi mấy phút, tìm GM, GM nói bạn chờ tiếp qua mấy phút...

Đội mọi người khó khăn lại sống qua mấy phút này, lúc chuẩn bị gửi thư tín, Cố Phi đã đến trước mặt.

“Thiên Hàng Hòa Luân!” Cố Phi vào cửa liền kêu.

Tất cả mọi người mặc tại kia, khuôn mặt không biết làm sao.

Hòa luân xuất hiện, lúc này không ai ngốc đứng, mọi người tản ra khắp nơi chạy vội. Vì vậy Cố Phi cũng không kêu “Giáng”, cầm kiếm đuổi kịp một người, một trận chém. Những người khác liền ngơ ngơ nhìn, một chiến sĩ lại “Không thấy được”.

Cố Phi cũng thấy rất kỳ quái, vì sao này thành viên nghiệp đoàn này không hỗ trợ nhau? Người Tiền Trần nếu như lãnh nhiệm vụ 27149, đồng dạng là có thể ở an toàn khu công kích mình mà!

Cố Phi nào đâu biết rằng, lúc này trong mắt người chơi Tiền Trần, 27149 đã không còn là một mã số nhiệm vụ. Khi bọn hắn thấy được người mang theo mã số 27149 xuất hiện, nảy sinh ý niệm không phải “A! Mục tiêu nhiệm vụ, tìm được rồi!”, mà là “Móa, yêu quái, nhanh chóng tránh!”.

Giải quyết chiến sĩ kia xong, giá trị PK của Cố Phi chỉ còn 10, thời gian mười lăm phút tiêu mất 19 điểm. Cố Phi vui tươi hơn hờ rồi khỏi, lưu lại một bảy chiến sĩ ở trong doanh trại run rẩy.

Vì sao mỗi lần lãnh nhiệm vụ cũng đều là nơi này? Cố Phi không hiểu, chỉ có thể quy kết do trên nhân phẩm của mình.

Trên thực tế, Cố Phi trước sau chém ba cái chiến sĩ, đều là thành viên chiến sĩ tinh anh trong phân đội nhỏ trước đó đi theo Ngân Nguyệt càn quét khắp nơi.

Bọn chúng đột kích qua bãi bắn cung tiền thủ, theo công chiếm doanh trại kỵ sĩ, sau đó bao vây tiêu trừ doanh trại chiến sĩ, cuối cùng là ở bên ngoài học viện pháp sư tách trận hình chủ lực của bọn người Vân Trung Mộ. Thắng đến lúc Cố Phi xuất hiện xoay chuyển cục diện mới hi sinh.

Trong trận đại chiến hôm nay, bọn chúng là phân đội nhỏ từng trải chiến dịch nhiều nhất. Lại cộng thêm luôn luôn là công vô bất thất, bách chiến bách thắng, hiển nhiên tích lũy giá trị PK so với những người khác trên chiến trường càng cao hơn một bậc, rốt cục lúc này tiện nghi cho Cố Phi.

Vào lúc Cố Phi lãnh xong nhiệm vụ lần thứ tư, nhóm bọn chúng cuối cùng cũng phản ứng hiểu đây là chuyện gì xảy ra.

Cố Phi không quá đáng sợ như vậy. Pháp thuật mặc dù y nguyên mạnh mẽ, nhưng vấn đề là trừ mục tiêu nhiệm vụ của hắn, ai hắn cũng không thương tổn được.

“Liều mạng lại hi sinh một người, cũng phải vây quanh tên này biến* hắn một hồi!” Chúng chiến sĩ cắn răng.

(*chiến thuật biến người, lấy số lượng đông áp chế)

Bản tính rất như ý, nhưng người tính không bằng trời tính. Bọn chúng thế nào cũng không có ngờ tới, Cố Phi lần này cửa lớn cũng chẳng thêm vào, trực tiếp đứng tại bên ngoài doanh trại, đối với bọn chiến sĩ như ong vỡ tổ kêu: “Thiên Hàng Hòa Luân!”

Bọn chiến sĩ nổi giận.

Kỳ thực bất kể người Tiền Trần hay là bọn Vân Trung Mộ kia, đều đồng nhất một loại người. Là một đàn phần tử bạo lực thích PK. Ai ai cũng đều có nhiệt huyết cao và cực kỳ phóng khoáng. Nếu nói sợ chết, hai bên không có một ai.

Lúc Cố Phi ngâm xướng thái độ rất thờ ơ, làm cho con tức mọi người nhanh chóng vọt cao.

“Liều mạng tao cũng muốn lên đi đá tên này một cước!” Toàn bộ mọi người không hẹn mà cùng mang cái ý niệm này. Vì vậy chen chúc đánh về phía Cố Phi ngoài cửa.

Cố Phi thất kinh, không nghĩ tới bọn chúng một mực đứng đàn độn này đột nhiên phản ứng kịch liệt, hắn vội vàng thối lui về phía sau.

Tất cả những chiến sĩ chạy ra khỏi khu an toàn, tiếp theo chột nghe đến vô số thanh âm “Thiên Hàng Hòa Luân”. Xuất hiện so với Cố Phi nhanh hơn rất nhiều, thế lửa cũng so với Cố Phi cũng mạnh — mọi người ở bên ngoài khu an toàn đồng loạt ra tay.

Hết thấy đều ở trong chớp mắt, chúng chiến sĩ từ ngoài cửa về tới bên trong.

Không kịp phản ứng, bên tai lại vang lên thanh âm soạt soạt gió kiếm. Quay lại, một tên chiến sĩ đã biến mất dưới kiếm Cổ Phi.

“Còn 4!” Cổ Phi làm bầm, xong rồi chạy.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 95: Từ biệt thành Nguyệt Dạ

Cổ Phi hướng về mục tiêu xóa bỏ bốn điểm giá trị PK cuối cùng của mình mà lãnh nhiệm vụ, không cần nhìn tọa độ mà đi thẳng đến doanh trại chiến sĩ doanh trại. Sau khi đến nơi hắn liền tròn tròn mắt, doanh trại chiến sĩ trống trơn thoáng đảng, người Tiền Trần chẳng biết đi đâu.

“Người đâu?” Cổ Phi hỏi những người bao vây bên ngoài.

“Logout!” Mọi người thống khổ nói.

Cổ Phi tỉnh ngộ, khó trách dọc đường đi không có nghe gọi ý tọa độ mới. Mở cột nhiệm vụ nhìn một cái, quả nhiên, mục nhiệm vụ truy nã vốn nên biểu hiện tọa độ đối phương, nay viết là “Cách tuyến”.

Những kẻ này thật là người xấu! Cổ Phi rất bất mãn nghĩ. Có thể lãnh đến nhiệm vụ tên đó, chứng tỏ hắn trước đó vẫn online. Vậy thì hắn phải đợi mình giết hắn rồi mới offline đi! Một chút tổ chức nghiệp cũng không có. Cổ Phi thở dài.

Mục tiêu nhiệm vụ mục không online, đó là phi thường bi ai. Bởi vì bạn không cách nào thủ tiêu nhiệm vụ này đổi một cái khác, đây là một điểm tính ra không hợp lý khi so sánh với các game khác.

Cổ Phi giương mắt nhìn về doanh trại chiến sĩ thoáng đảng, bên ngoài một đồng lớn người cắm điểm bên ngoài cũng rất mờ mịt. Địa phương khác còn đánh đến hùng hực khí thế đó, bên này chiến sĩ toàn bộ logout, đây rốt cuộc phải giải thích ra làm sao? Chiến sĩ không phải là chủ lực của nghiệp đoàn Tiền Trần sao?

Bạn đang theo dõi Pháp Sư Cận Chiến –

Tin tức ấy truyền đi khá nhanh, không bao lâu Vân Trung Mộ đã tự mình chạy tới hiện trường. Kiếm Quỷ lúc này đã không tham dự hành động của bọn họ nữa, Vân Trung Mộ tiếp nhận trở thành chỉ huy trực tiếp.

“Tiền Trần xong đời!” Thấy doanh trại chiến sĩ chỉ còn lác đác người xong, Vân Trung Mộ vui mừng tuyên bố. Cổ Phi nghe được thanh âm của hắn quay lại, hai người vừa lúc bốn mắt nhìn nhau, có mấy phần xấu hổ.

Tám tiếng đồng hồ trước, Vân Trung Mộ còn mang theo mấy huynh đệ ý đồ ám sát Cổ Phi mục đích báo thù bạn Bất Tiểu của hắn.

Tám tiếng đồng hồ sau, Cổ Phi là nhân vật then chốt trợ giúp Vân Trung Mộ. Từ đầu tới đuôi đều là: cơ hội bởi vì Cổ Phi mới nảy sinh, thế bại cũng là ít nhiều do Cổ Phi kịp thời xuất hiện mới xoay chuyển.

Vân Trung Mộ trong chốc lát không biết như thế nào đối mặt Cổ Phi. Đột nhiên trong đầu nhớ lại nói trước đó Trư Tiên đối hắn gào qua: “Chuyện phải phân rõ phải trái”. Lời này hữu lý, Vân Trung Mộ nhớ tới không khỏi gật đầu, đang chuẩn bị tiến lên cùng Cổ Phi bày tỏ một chút lòng biết ơn vụ việc trước đó trong ngày, nhưng thấy được Cổ Phi bước về phía trước hai bước, vào doanh trại chiến sĩ, lóe thành bạch quang, biến mất.

Vân Trung Mộ ngẩn ra, lập tức mở ra cột nhiệm vụ nhìn một cái, tọa độ 27149 đã trở thành “Cách tuyến”.

Hơn tám tiếng đồng hồ online - đạt đến mức thời gian một ngày Cổ Phi công tác, cùng mấy người Kiếm Quỷ chào qua một tiếng liền logout nghỉ ngơi.

Bạn đang theo dõi Pháp Sư Cận Chiến –

Cổ Phi rời khỏi, đương nhiên chẳng hề có nghĩa chiến đấu kết thúc. Thành Nguyệt Dạ nguyên là vùng đất chiến tranh, tình huống duy trì liên tục đến ngày thứ hai Cổ Phi lần nữa login.

Địa điểm vẫn như cũ là doanh trại chiến sĩ.

Sau lưng điểm phục sinh là doanh trại chiến sĩ, ngoài cửa lớn doanh là “Quân đoàn kéo đồ Tiền Trần”.

Cổ Phi xoa nhẹ hai mắt, gần như không thể tin được vào thứ mình thấy, thẳng đến cảm giác được sau lưng chen chúc một luồng sát khí, Cổ Phi vội vàng bước ra khỏi khu phục sinh. Nhóm chiến sĩ Tiền Trần lần này học khôn rồi, không ai đuổi theo ra doanh trại.

“Các người... Luôn luôn không có offline qua?” Cổ Phi ngạc nhiên đánh giá xung quanh. Mỗi người trên mặt đều là vẻ uể oải.

“Luân phiên logout nghỉ ngơi.” Tên đối diện Cổ Phi trả lời hần.

“Các người không cần đi làm sao?” Lời này Cổ Phi nuốt vào bụng không nói, hần nhớ được lúc xưa trước mặt bọn Hàn Gia Công Tử nói lời này, vẻ mặt bọn họ kia tựa hồ là... ngăn cách. Đối với này bọn người này mà nói, trò chơi mới chính là công tác cùng sự nghiệp của bọn họ.

Cổ Phi không có tại đây nhàn rỗi quá lâu, thư bọn Kiếm Quỷ đã gửi đến. Một người hẹn nhau về thành Vân Đao, chuẩn bị đợi Cổ Phi login đồng hành.

“Đi đây!” Cổ Phi cùng mọi người bên cạnh mình chào một tiếng. Mặc dù có thể nói là hoàn toàn không nhận thức nhau, nhưng ít nhất trong mấy ngày vừa vận đi qua này, lập trường đôi bên là tương đồng.

Những người này nhất thời không có phản ứng kịp, mở miệng thốt lên hỏi: “Đi đâu?”

“Hỏi thành Vân Đao!” Cổ Phi nói, đột nhiên nhớ tới một chuyện. “A! Thiếu chút quên!”

Nói xong liền quay người nhìn lướt qua hướng doanh trại chiến sĩ, một bước xa đã trở vào trong đó, Âm Dạ Lưu Quang Kiếm không biết khi nào đã ở trên tay. Nhắm về phía chiến sĩ chỉ lo há to miệng chảy nước miếng, sau hai ba chiêu thức liền chết dưới kiếm Cổ Phi. Các chiến sĩ khác bây giờ mới có phản ứng, đáng tiếc Cổ Phi từ lâu đã vỗ hai tay ra khỏi doanh trại chiến sĩ. Chúng chiến sĩ đầm ngực giậm chân, tức giận mắng Cổ Phi xấu, muốn chém người liền chút dấu hiệu cũng không có.

Cổ Phi mỉm cười hướng mọi người từ biệt, đồng thời không quên hướng về phía nhóm chiến sĩ Tiền Trần cung cấp cho Cổ Phi một trợ giúp không nhỏ bày tỏ lòng biết ơn. Đây chính là thật tâm thực lòng. Cổ Phi từ đầu đến cuối đều không quên chính mình vì sao đến thành Nguyệt Dạ — bởi vì giá trị PK quá cao mà chạy trốn. Mà bây giờ, Cổ Phi cuối cùng tẩy sạch một thân đồ.

Trở lại chỗ tuyên bố nhiệm vụ trả nhiệm vụ, Cổ Phi giá trị PK cuối cùng đã tiêu trừ. Rời khỏi chỗ tuyên bố nhiệm vụ, thấy trên đường bốn bề vắng lặng. Cổ Phi thở dài ra một hơi, đưa tay kéo bỏ khăn che mặt. Từ giờ khắc này, danh hiệu 27149 cuối cùng trở thành lịch sử.

Tìm nơi hẹn gặp mặt cùng bọn Kiếm Quỷ, Cổ Phi nhớ tới Tiểu Vũ, vội vàng gửi đi tin nhắn đầu tiên.

Tiểu Vũ rất là kinh ngạc: “Ngày hôm trước mới đến, hôm nay muốn đi?”

Thì ra chẳng qua mới có hai ngày, tất cả chuyện này thật cứ giống như bừng tỉnh từ một cơn mộng... Cổ Phi cảm khái muôn vàn.

Tựa như hần trải qua khoảng thời gian đầy kích thích, khó tránh khỏi cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm. Mà nhìn Tiểu Vũ như vậy trùng lặp làm lấy một nhiệm vụ bình thường, hiển nhiên lại cảm thấy thời gian qua nhanh chóng.

Mà Tiểu Vũ hai ngày nay không ngờ rằng vẫn một mực ngâm mình ở Thôn Dạ Quang nghiên cứu hãm tên nhà giàu nhất Adrian. Ý đồ của cô là tìm kiếm một phương án có thể lừa gạt để ông ta giao cho mình toàn bộ tài phú. Đối với thành Nguyệt Dạ một ngày này chần động, ngạc nhiên là cô may mắn không hề hay biết.

“Lúc cô logout không phát hiện có cái gì dị thường sao?” Cổ Phi cảm thấy chính mình càng ngày càng bội phục Tiểu Vũ.

“Không có!” Tiểu Vũ nói.

“Cô ở chỗ nào logout?” Cổ Phi hỏi.

“Vô quán cách đầu gia.” Tiểu Vũ nói.

Cổ Phi thoải mái. Bởi vì chức nghiệp cách đầu gia ít người chọn, khu logout vô quán này cũng không có trở thành chiến trường, đồng thời là nơi duy nhất những người chơi còn lại mấy ngày qua ở thành Nguyệt Dạ tìm được chốn an ổn.

“Khéo thế sao, cô hết lần này tới lần khác ở chỗ này logout à?!” Cổ Phi nói.

“Ách, ngày đầu tiên tui logout ở doanh trại chiến sĩ. Bất quá... Thật mất mặt mà, đến ngày thứ hai khi tui từ Thôn Dạ Quang trở về lại tìm không được đường, sau tui hỏi người xung quanh, bọn họ nói cho tui biết nhất định phải đến vô quán cách đầu gia logout.” Tiểu Vũ nói.

“Bọn họ không có nói cho cô vì sao phải làm thế sao?” Cổ Phi thuận miệng hỏi.

“Này còn phải nói. Đương nhiên là bởi vì gần nha, anh thật ngốc!” Tiểu Vũ cười nhạo Cổ Phi.

Cổ Phi phiền muộn hồi lâu, lúc này mới hỏi: “Lúc nào cô về thành Vân Đao?”

“A! Tui bây giờ không dự định trở về, nơi này nhiệm vụ rất nhiều á! Tui cảm thấy có thể làm cả cuộc đời. Anh trở về giúp tui hỏi một chút chị Thất Nguyệt, nghiệp đoàn có thể dọn đến thành Nguyệt Dạ không!” Tiểu Vũ nói.

“Tốt, để tôi hỏi một chút...” Cổ Phi đồ mò hỏi. Đối thoại cùng Tiểu Vũ so với cùng Ngân Nguyệt quyết đấu còn kích thích não hoạt động nhiều hơn.

Sau lại gửi tin nhắn cho Liễu Hạ cùng Nọa Phu Cứu Tinh, hai người này tính ra là bằng hữu mới mà Cô Phi nhận biết qua một chuyến du hành thành Nguyệt Dạ, mở miệng tính từ biệt.

Nọa Phu Cứu Tinh lúc này không online, trái lại Liễu Hạ thì rất nhanh trả lời: “Tôi cũng đi thành Vân Đoan!”

“Cô cũng đi?”

“Anh quên sao, nhóm bằng hữu của tôi đã sớm đi hết, tôi cũng đi qua đó cùng bọn họ hội họp.” Liễu Hạ nói.

“A, vậy là muốn... Cùng nhau đi sao?” Cô Phi hỏi.

“Tốt!”

Vì vậy Cô Phi báo lên địa điểm gặp nhau.

Cửa vào tửu quán bên cạnh trấn phía đông, Cô Phi thấy được mấy người Kiếm Quỷ, làm hấn chuẩn bị không kịp chính là, Vân Trung Mộ không ngờ cũng ở đây, hơn nữa còn có Trư Tiên cùng một đám huynh đệ.

Lúc này, che mặt hay là không che mặt, đây là một vấn đề.

“Đừng tới đây, làm bộ không nhận ra chúng ta!” Kiếm Quỷ hiển nhiên đã thấy được Cô Phi.

“Ừm!” Cô Phi trả lời lại bằng một thanh âm. Tiếp tục hướng tửu quán đi tới, thấy mấy người chỉ là rất tùy ý quét mắt, vào tửu quán. Vào cửa liền nghe được Vân Trung Mộ đang nói: “Khó có được một lần đi qua thành Nguyệt Dạ, sao không ở lại chơi mấy ngày, hôm nay phải đi liền sao?”

“Thật quá thân thiết rồi...” Cô Phi nghĩ, đột nhiên lại thu được tin nhắn, mở ra nhìn, là Hàn Gia Công Tử: “Cậu biết cậu vừa rồi tùy ý quét mắt có bao nhiêu giả bộ thì có bấy nhiêu không?”

“Làm sao vậy?” Cô Phi không hiểu.

“Nhìn thấy tôi loại dung nhan kinh thể này, thể nào cũng phải nhìn thêm vài lần, thêm chút ngây người, sau đó như phát hiện đây không phải là chuyện nằm mơ. Như vậy mới đủ chân thực.” Hàn Gia Công Tử nói.

Cô Phi lệ rơi đầy mặt: “Tướng mạo cậu không đủ để xóa bỏ ác tâm viện cớ của cậu đâu!”

Tin nhắn vừa mới gửi đi, Hàn Gia Công Tử đã đen mặt nghiêm nghiêm xuất hiện trước mặt Cô Phi.

“Đừng quên, cậu là mục sư!” Cô Phi gõ nhẹ mặt bàn, “Tôi chém cậu là chết không nháy mắt.”

Hàn Gia Công Tử lại đen mặt đi ra.

Ngoài môn Vân Trung Mộ đám người cùng Kiếm Quỷ xưng huynh gọi đệ không ngừng, Cô Phi trong phòng ngồi không, đột nhiên thấy được một cô nương vào tửu quán, đứng bên cạnh mình nhìn quanh khắp nơi.

“Ở đâu?” Liễu Hạ phát đến tin nhắn.

Cô Phi kéo kéo áo choàng của cô: “Tại đây.”

Liễu Hạ cúi đầu, quét mắt liếc Cô Phi một cái, né tránh hai bước. Tiếp theo Cô Phi lại thu được một đầu tin tức: “Ở đâu? Tôi đến rồi.”

“Tại đây này! Không nói tại đây sao?” Cô Phi gõ bàn.

Liễu Hạ kinh ngạc nhìn về hấn, khuôn mặt khó mà tin được. Cô Phi hơi phiền muộn. Lẽ nào hình dáng lẫn dung mạo của hấn chênh lệch quá lớn so với tưởng tượng của cô sao? Không có lý nào lại thế được! Loại hình dáng và dung mạo có hiệu quả đủ để phá vỡ tưởng tượng này chỉ có anh tài Kiếm Quỷ thôi.

Nhìn nhau chằm chằm như thế thực sự có chút xấu hổ, Cô Phi ho khan một tiếng: “Nhìn cái gì?”

Liễu Hạ vội vàng ngồi vào chỗ bên cạnh Cô Phi. Về mặt hoàn toàn không thu lại được cảm xúc không tin.

“Nói cái gì đi chứ? Tôi là Thiên Lý Nhất Túy.” Cô Phi nói.

“Làm sao có thể?” Liễu Hạ kinh ngạc, đang chuẩn bị nói cái gì, đột nhiên thay đổi thành khuôn mặt mờ mịt: “Ồ, nhiệm vụ thế nào đã không còn?”

“Nhiệm vụ gì?” Cô Phi hỏi.

“Nhiệm vụ truy nã nha, tôi lãnh nhiệm vụ truy nã Thiên Lý.” Liễu Hạ nói.

“À!” Có Phi hiểu, thì ra Liễu Hạ là không thấy mã số 27149 trên người hắn, cho nên nghĩ hắn không phải Thiên Lý. Có phi mở miệng giải thích: “Giá trị PK tôi đã tẩy sạch.”

“Cái gì? Hôm qua tôi nhớ anh vượt đến 29 điểm mà! Làm thế nào mà tẩy được nhanh như vậy?” Liễu Hạ giật mình nói.

“Àch, mấy ngày nay trong thành khắp nơi đánh nhau, nhiều người giá trị PK cao đi!” Có Phi nói.

Liễu Hạ tỉnh ngộ.

“Được rồi, có chút việc nhỏ, cô nghe xem có thể giúp tôi hay không.” Có Phi nói.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 96: Liễu Hạ cũng muốn tham gia?

Đám người Vân Trung Mộ và Kiếm Quỷ lưu luyến chia tay bên ngoài quán rượu khoảng hai tiếng đồng hồ.

Hai nhóm người quen nhau chưa đến hai ngày có thể tám được bao nhiêu thứ chứ? Lời tạm biệt đã nói xong từ năm phút trước, nhưng Vân Trung Mộ sống chết không chịu buông tha cho Kiếm Quỷ và cứ ề lấy anh ta để nói cách sử dụng nhân vật đạo tặc mạnh hơn.

Hàn Gia Công Tử ở cạnh cười gằn “Đừng đứng đây làm phiền chúng tôi nữa, 27149 sẽ không đến đây đâu”

Một lời nói đã xé toạc tâm tư của Vân Trung Mộ, mục đích thật của đám người này là đến gặp 27149 chứ không phải tiễn biệt Kiếm Quỷ. Mấy ngày nay Có Phi đi lại trong thành Nguyệt Dạ rất nhiều nhưng luôn giấu mặt nên rất nhiều người biết đến phong thái của cậu nhưng lại không biết mặt thật và tên tuổi.

Chỉ có mình Liễu Hạ là biết mặt thật của Có Phi.

Đám người ngại ngùng vô cùng, dù sao người ta cũng nhìn hơn một tiếng mới chọc thủng tâm sự bọn họ, thôi thôi, người ta đã cho bọn họ mặt mũi rồi, dù Vân Trung Mộ có chút khó chịu với Hàn Gia Công Tử nhưng cũng không phát tác tính tình.

Gã ta chỉ có thể cười ha hả “Xem ra chúng tôi không thể gặp cậu ấy rồi, làm phiền Kiếm Quỷ huynh nói lời cảm ơn của chúng tôi với cậu ấy. Tôi định tự mình cảm ơn cậu ấy vào hôm qua, nhưng ai ngờ cậu ta logout nhanh quá”

Kiếm Quỷ gật đầu cười “Tôi sẽ chuyển lời thay cậu”

“Vậy chúng tôi không làm phiền các anh nữa” Vân Trung Mộ nói.

Sau đó nói những lời khách sáo như ‘Lúc nào rảnh thì đến chơi’, ‘Đi đường cẩn thận’, ‘Nhớ liên lạc’ rồi mới chịu rời khỏi đó.

Năm người Kiếm Quỷ đi vào quán rượu, ngồi xuống bàn cũ của Có Phi.

“Cậu đang làm cái gì đấy?” Kiếm Quỷ khó hiểu.

“À... Ngồi ở chỗ khuất thì an toàn hơn ấy mà, có điều bây giờ tôi phải về bàn cũ rồi” Có Phi nói.

“Nghe lén chúng tôi nói chuyện chứ gì?” Hàn Gia Công Tử cười nhạt.

“Haha... Rảnh quá không có gì làm mà” Có Phi cũng pha trò giống như Vân Trung Mộ lúc nãy.

Hàn Gia Công Tử nhìn Liễu Hạ đang ngồi chung với Có Phi, nói tiếp “Chắc, cậu đúng là bạn rạn thật nhĩ? Mới một giờ đã bắt được con gái nhà người ta về thành rồi”

Kiếm Quỷ cũng chào hỏi “Cô ở đây à?”

“A, đúng vậy, tôi cũng muốn đi thành Vân Đoàn với các anh” Liễu Hạ nói.

Ngự Thiên Thần Minh trừng mắt, kéo Có Phi sang một bên, nhỏ giọng nói “Cậu trâu thật đấy! Mới hai ngày đã có thể bắt con gái nhà người ta về thành rồi, cậu tán gái kiểu gì thế? Dạy tôi chút đi nào!”

Cố Phi buồn bực nói “Trẻ con thì biết cái gì, lượn đến chỗ nước trong đi”

Ngự Thiên Thần Minh cũng rất buồn bực.

Cố Phi giới thiệu Liễu Hạ với mọi người một chút. Ngoài ID của Hàn Gia Công Tử ra thì Liễu Hạ đều biết cách ID khác.

Cô nàng chỉ cảm thán khi nghe thấy tên của những người kia, đến khi giới thiệu tới Hữu Ca thì nhảy dựng như con mèo gặp phải mỡ “Hữu Ca, anh là thần tượng của em đây~~~~”

Mọi người đều ngẩn người khi thấy cô nàng giãy dụa đánh, ngay cả Hữu Ca cũng bối rối “Tôi mà cũng có fan à?”

“Em thích mấy cái như sưu tập tình báo, phân tích số liệu” Liễu Hạ cười hi hi nói.

“Haha, cô gái này biết chọn việc thật!” Hữu Ca nói với mọi người. Thật ra, các chơi của Hữu Ca luôn bị người khác mắng chửi, dùng tri thức của người chơi game để diễn tả là: Muốn thao tác thì đeo có, level gì đó đều là mây bay, trang bị thì càng không có. Thứ mà tên này có chỉ có lý thuyết. Lý thuyết của các chức nghiệp hần đều biết hết, nếu như người mới gặp được anh ta là may mắn nhưng khi đánh nhau thật thì anh ta chỉ có thể giúp một chút sức mà thôi.

Rất nhiều người không hiểu vì sao anh ta lại thích sưu tập tin tình báo, cũng không hiểu nó có ý nghĩa gì. Nhưng anh ta lại thích điều đó.

Mỗi ngày đều phân tích và tranh luận với người chơi trên forum, có khi topic của anh ta còn được dán lên đầu trang chủ, bởi vậy Hữu Ca mới nổi tiếng. Ngược lại, đám người Kiếm Quỷ là dùng sức mạnh, thao tác để khiến người khác hâm mộ cho nên tiếng tăm của đám Kiếm Quỷ thường nổi hơn Hữu Ca rất nhiều, vì anh ta chỉ khá nổi trong đám người chơi mới hoặc người chơi có tham gia forum mà thôi.

Nhưng nổi tiếng không đồng nghĩa với thực lực, đám người khinh bỉ Hữu Ca nhiều hơn đám người hâm mộ anh ta.

Càng đừng nói đến người có sở thích như anh ta. Hèn gì Liễu Hạ xem Hữu Ca là thần tượng, điều này khiến mọi người cảm thấy rất ngạc nhiên.

Thấy mọi người cười cười, Liễu Hạ đành nói tiếp “Mọi người thuộc một dong binh đoàn với nhau nhỉ? Tôi có thể tham gia không?”

Mọi người nhìn về phía Hàn Gia Công Tử.

Theo quy định của Công Tử Tinh Anh Đoàn thì Liễu Hạ không đủ tư cách để vào. Nhưng các quy định này là do Hàn Gia Công Tử tạo ra, bởi vậy chỉ cần hần gặt đầu thì quy định chỉ là mây bay mà thôi.

Cố Phi lại chú ý đến Ngự Thiên Thần Minh hơn, nhớ lúc đầu khi Kiếm Quỷ kéo cậu tham gia nhóm, Hữu Ca và Chiến Vô Thương đều tỏ vẻ sao cũng được, chỉ có phản ứng của Ngự Thiên Thần Minh là rõ ràng không chịu mà thôi.

Ai ngờ lúc này một đạo tặc cấp 24 muốn tham gia thì tên nhóc này không có chút ý kiến gì, thậm chí còn cười khúc khích như vớ phải vàng nữa ấy chứ.

Buồn quá đi mất, thật là buồn quá đi mất. Cố Phi nghĩ, bình thường mọi người đều tự gọi mình là cao thủ, nhưng chỉ cần gặp phải nữ thôi thì đều lộ đuôi chó hết ra cho thiên hạ thấy.

Hèn gì các cô gái ở Trọng Sinh Tử Tinh đều không thích các người chơi nam, bởi vì... đám người chơi nam đều bị đám hám gái này làm mất hết danh tiếng mà.

Liễu Hạ cũng nhận ra được ai là người có thể quyết định mọi việc qua ánh mắt của mọi người, cô cười tủm tỉm với Hàn Gia Công Tử “Thì ra chị gái xinh đẹp này mới là đội trưởng, vậy xin chị, làm ơn nhận em vào đoàn đi!”

Chị gái xinh đẹp? Không khí hài hòa lập tức biến mất, tất cả mọi người đều lo lắng nhìn Hàn Gia Công Tử. Lúc này, gương mặt của anh ta vẫn thế, thậm chí trên mặt còn xuất hiện một nụ cười dịu dàng.

“Cô muốn tham gia đoàn sao?” Hàn Gia Công Tử vỗ vai Liễu Hạ, dịu dàng nói “Đừng nằm mơ nữa”

Nội dung vào giọng điệu trái ngược quá nhiều khiến Liễu Hạ không kịp phản ứng, đợi đến khi Hàn Gia Công Tử xoay người nói “Lên đường” thì cô nàng vẫn còn mờ mịt hỏi mọi người “Sao thế?”

Kiếm Quỷ thờ dài một cái, bước ra cửa.

Chiến Vô Thương cười hi hi hai cái rồi cũng đi ra ngoài.

“Con đường sưu tập tình báo của em còn khá xa đấy” Hữu Ca nói thăm thía.

“Cô yên tâm, việc này cứ để đó cho tôi, cô có QQ không? Tôi...”

“Trẻ con đi chỗ khác mà hi mũi!” Cố Phi đẩy Ngự Thiên Thần Minh ra cửa.

Cố Phi buồn rầu nói “Cô không nhìn ra anh ta là đàn ông à? Tôi biết anh ta rất giống con gái nhưng nghe giọng cũng biết là đàn ông mà?”

“A? Đúng rồi, này tôi không để ý lắm...” Liễu Hạ nói.

Cố Phi không biết nói gì, nếu như Tiểu Vũ phạm phải lỗi này thì cậu thấy khá bình thường vì cô nàng là kiểu người ngơ ngơ như con nai, nhưng nếu chuyện này xảy ra trên người Liễu Hạ là do cô uống nhầm thuốc!

“Tôi đi xin lỗi anh ta” Liễu Hạ muốn đuổi theo.

“Khoan!” Cố Phi định kéo cô nàng lại, ai ngờ Liễu Hạ đã xông ra ngoài.

Cố Phi vừa đuổi đến cửa thì thấy Liễu Hạ đang cúi người xin lỗi với Hàn Gia Công Tử, mà Hàn Gia Công Tử thì sao ấy hả? Anh ta vẫn nở nụ cười dịu dàng.

“Tôi không phải là người có lòng dạ hẹp hòi” Hàn Gia Công Tử dịu dàng nói “Tôi đã quen với chuyện này rồi, nhưng cô không thể tham gia đoàn là vì cô không đủ năng lực. Đoàn của chúng tôi...” Hàn Gia Công Tử nhìn đám người kia, sau đó chỉ về phía Cố Phi “Cô cũng biết năng lực của cậu ta nhỉ? Cậu ta là người yếu nhất đoàn chúng tôi. Nếu cô muốn tham gia đoàn thì... ít nhất... cũng phải ngang bằng cậu ta”

Liễu Hạ ngơ ngác nói “Xem ra tôi vĩnh viễn không thể nằm mơ được rồi”

Hàn Gia Công Tử gạt đầu “Nên lúc này tôi mới bảo cô đừng mơ nữa”

Ngự Thiên Thần Minh đứng ở cạnh nghe mọi người thảo luận về vấn đề này.

“Thiệt đấy hả? Cậu ta không ngại thiệt á?” Chiến Vô Tương hỏi.

“Đối trá, nhất định là dối trá, cậu xem nụ cười của gã ta kia” Hữu Ca khẳng định.

“Kiếm Quỷ, anh thân với tên đó nhất, anh nói thử xem!” Ngự Thiên Thần Minh hỏi.

“Nửa thật nửa giả!” Kiếm Quỷ nói.

“Là sao?” Ngự Thiên Thần Minh hỏi.

“Với level hiện tại của Liễu Hạ thì cậu ta sẽ không nhận đủ bất cứ lý do gì. Nhưng mà Liễu Hạ lại đâm phải lông của cậu ta, nên cậu ta mới dùng lý do này để xả giận mà không khiến người khác phản cảm ấy mà!” Cố Phi cũng tham gia cuộc nói chuyện.

Kiếm Quỷ bất ngờ nhìn Cố Phi “Không ngờ cậu cũng hiểu tính cậu ta!”

“Chịu thôi” Cố Phi thờ dãi “Tính của cậu ta rõ như ánh mặt trời vậy mà”

“Sao tôi không nhìn ra?” Ngự Thiên Thần Minh vò đầu.

“Trẻ con thì biết cái gì? Khi tôi đi mua nước tương thì cậu còn đang ở nhà đá dằm đấy!” Cố Phi nói.

Ngự Thiên Thần Minh lập tức chui vào thế giới buồn phiền của mình.

“Được rồi, đi tiếp thôi” Đám người tiếp tục đi tiếp.

“Tôi nhất định sẽ vào đoàn của cậu” Liễu Hạ nhỏ giọng nói với Cố Phi.

“Cô còn chưa bỏ qua à?” Cố Phi nói.

“Đương nhiên”

“Cố lên!”

“Mà sao cậu mạnh thế?”

“Khô luyện trong hai mươi năm mà”

“Cái gì?”

“Vô công”

“Ý cậu là cậu có luyện võ nên mới PK mạnh như vậy hả?” Liễu Hạ đã từng nằm xem cuộc chiến của Cố Phi và Mang Mang Mãng Mãng.

Trận chiến này Cố Phi chỉ dùng hai, ba động tác đã đánh bại Mang Mang Mãng Mãng. Dưới góc nhìn của Liễu Hạ, cô đã cảm thấy Cố Phi có cái gì đó khác biệt với người thường.

Cố Phi gật đầu.

“Ừm. Tôi có thể học chứ?” Liễu Hạ hỏi.

“Nếu cô thật sự thích thì tôi sẽ dạy hết cho cô, nhưng nếu cô muốn học vì có thể mạnh như tôi trong game thì không cần đâu, cô không thể bỏ ra nhiều thời gian như thế” Cố Phi nói thẳng.

Cố Phi luyện võ trong hai mươi năm, là hai mươi năm chứ không phải hai năm.

Học võ là bài tập của cậu, là sự nghiệp của cậu, là cuộc sống của cậu. Huống chi, vấn đề này còn liên quan đến mấy thứ như ghen di truyền, thiên phú này nọ nữa.

Nếu một người bình thường muốn đạt được mức độ của Cố Phi hiện tại thì chắc cũng phải... bốn mươi năm? Sáu mươi năm? Hoặc có thể là cả đời cũng không thể.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 97: Cố Phi nghĩ lui hội?

Sau ba giờ đi đường, đoàn người cũng đã về thành Vân Đoan. Người bạn nhất cả đường đi là Ngự Thiên Thần Minh, cậu luôn tìm cách ra oai với Liễu Hạ.

Tiệc là trên núi Ô Long không có một con yêu quái nào cả, Ngự Thiên Thần Minh luôn vui vẻ trong game cũng không còn cách gì làm cậu buồn bực vô cùng. Cả đường đi, cậu ta nói rất nhiều.

Ấu trĩ! Quá ấu trĩ! Cố Phi không vừa mắt hành vi của Ngự Thiên Thần Minh, cả đường luôn tìm cách rời xa cậu ta. Nhưng Liễu Hạ lại không quen đám người yêu, bởi vậy, cả đường đi, chỗ nào có Cố Phi thì chỗ đó có Liễu Hạ. Nơi có Liễu Hạ thì có Ngự Thiên Thần Minh. Cả đường toàn lời nói nhăng nói cuội, Cố Phi thật sự chịu không nổi.

Cuối cùng cũng đến rồi! Lúc bước vào thành Vân Đoan, Cố Phi vui như điên. Cuối cùng hắn cũng không cần nghe tên kia nói nữa.

Ngự Thiên Thần Minh cũng đợi giây phút này lâu rồi, cười nói với Liễu Hạ “Cô mới đến thành Vân Đoan, không quen nơi này, không bằng tôi dẫn cô đi một vòng quanh thành chơi?” Tên này đã muốn ném đồng hội để có thể ở chung với mình Liễu Hạ lâu rồi.

Nhưng Liễu Hạ cười nói “Không cần! Tôi có rất nhiều bạn ở thành Vân Đoan!”

“Vậy à? Vậy có thể giới thiệu bạn cô với tôi không?” Ngự Thiên Thần Minh hỏi.

Đám người Cố Phi trơ mắt nhìn Ngự Thiên Thần Minh dày mặt đi theo Liễu Hạ.

“Có chuyện thì gọi tôi.” Trước khi đi, Liễu Hạ dặn dò Cố Phi.

Cố Phi gật đầu, hắn biết việc Liễu Hạ nói là gì.

Hai người đi xa, Cố Phi mơ hồ nghe tên Ngự Thiên Thần Minh bảo với Liễu Hạ “Không cần làm phiền Thiên Lý, có chuyện cứ tìm tôi là được rồi.”

Tuy Cố Phi không có ý tứ kia với Liễu Hạ, nhưng hắn vẫn muốn chửi Ngự Thiên Thần Minh một câu, “Con mẹ cậu!”

“Mọi người cũng đi làm việc của mình ha?” Hàn Gia Công Tử hỏi.

“Đi thôi” Kiếm Quỷ nói.

“Nếu như muốn uống rượu thì đi với tôi.” Hàn Gia Công Tử đi về tiệm rượu, những người khác không thèm nhìn hắn mà ai đi đường đó.

Công Tử Tinh Anh Đoàn chỉ tụ tập một chỗ vì hai điều, một là nhiệm vụ, hai là để uống rượu. Việc luyện cấp thì ai luyện người đó. Cố Phi cũng cảm thấy kỳ quái vì việc này, bởi vì hắn thấy không ít người chơi khác thường luyện cấp với bạn bè trong hội.

Lúc hỏi Kiếm Quỷ điều này, hắn bảo, đó là rèn luyện của cao thủ.

“Luyện cấp với người khác đúng là có hiệu quả cao. Việc khó khăn cũng giảm bớt, nhưng luyện vậy sẽ sản sinh tính ỷ lại với người trong đội. Một cao thủ thì không thể có tính ỷ lại mà phải có bản lĩnh và có thể tự mình giải quyết dù chỉ có một mình.”

Cố Phi khiếp sợ, không phải vì đạo lý mà Kiếm Quỷ nói bởi vì Cố Phi đã biết đạo lý này từ bé, dù sao hắn cũng là con nhà võ mà. Việc khiến hắn khiếp sợ là thái độ nghiêm túc của Kiếm Quỷ. Game chỉ là một trò chơi, nhưng Kiếm Quỷ không mang tâm thái chơi game không. Trong trò chơi này còn mang theo lý tưởng và đam mê của cậu ta. Cố Phi cảm thấy mình không bằng Kiếm Quỷ.

Nhìn từng cao thủ rời khỏi đây, Cố Phi cũng xoay người rời khỏi đó. Cùng lúc đó, có người gọi hắn “Thiên Lý!”

Cố Phi quay đầu thì thấy Thất Nguyệt và Lạc Lạc của Trọng Sinh Từ Tinh.

“Đã lâu không gặp.” Cố Phi bắt chuyện.

“Đúng vậy, dạo này bạn gì à?” Lạc Lạc cười bảo, giống như có ý gì đó.

Cố Phi cũng dự tính được điều này.

Đối với việc ẩn giấu thân phận của mình, Cố Phi đã cẩn thận từng li từng tí. Nhưng dù cố gắng thế nào thì vẫn có vài chuyện không thể thoát khỏi mắt người có lòng.

29149 có tiếng ở thành Vân Đoàn, chuyện này cũng được đưa lên diễn đàn bàn tán. Với đa số mọi người sẽ không để ý tới hắn, nhưng với những người quen Cố Phi nhưng không biết hắn là 27149 mà nói thì sẽ có chút vấn đề. Phải biết thành Vân Đoàn và thành Nguyệt Dạ không có người chơi ngoài nhiều, dù sao hai chủ thành không có khác biệt quá lớn, sẽ không ai bỏ ba tiếng đồng hồ đi đường để đi từ nơi này đến nơi khác cả.

Thiên Lý Nhất Túy rời khỏi thành Vân Đoàn, 27149 có mặt tại thành Nguyệt Dạ.

Chỉ điều này đã chứng minh được Cố Phi có vấn đề.

Tuy rằng phần lớn mọi người không biết sẽ có người rời khỏi thành Vân Đoàn để đến thành Nguyệt Dạ, nhưng những người của Trọng Sinh Từ Tinh là ngoại lệ. Đừng quên, Cố Phi và Tiểu Vũ cũng đến thành Nguyệt Dạ.

Lúc này, khi thấy ánh mắt của Thất Nguyệt và Lạc Lạc, Cố Phi đã có kết luận: Bọn họ đã đoán được.

Chẳng qua, Cố Phi đã có chuẩn bị vụ này rồi. Hắn cười cợt, trả lời “Tôi đến thành Nguyệt Dạ làm nhiệm vụ với Tiểu Vũ.”

“Ồ? Có nhiệm vụ gì hấp dẫn cậu như vậy?” Nụ cười của Lạc Lạc không đổi, dĩ nhiên, chỉ có Tiểu Vũ ngốc cuồng nhiệm vụ kia mới chịu bỏ giờ đồng hồ để đi qua hai thành khác nhau. Nhưng nếu là Cố Phi thì hơi khó tin.

Tiếc là Cố Phi có câu trả lời rất giá trị: Chuối nhiệm vụ.

Đây là loại nhiệm vụ mà rất nhiều người muốn nhận. Vì cái này, đừng bảo chỉ đi ba tiếng tới thành khác mà ba chục tiếng cũng được chứ chả đùa.

Quả nhiên, khi Thất Nguyệt và Lạc Lạc nghe thấy ‘chuối nhiệm vụ’ thì thay đổi sắc mặt. Mà khi hắn bảo cũng đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, việc này rất tốt, có điều, việc này cũng có nghĩa Cố Phi không phải là 27149. Bởi vì Cố Phi có lý do rất chân thật.

“Bên thành Nguyệt Dạ kia tốt không?” Thất Nguyệt đột nhiên hỏi.

“Loạn, rất loạn. Đám người bên kia cuồng PK, chỉ gặp mặt chưa nói câu nào đã đòi PK nhau. Hai ngày qua, trong thành lại có bang chiến nữa, giết nhau tóa tóa, cả đường vắng hoe không có ai dám ra đường cả. Hai cô có nhớ tên pháp sư đuổi giết Bất Tiểu kia không? Người kại cũng tới thành Nguyệt Dạ, tôi có gặp hắn nhưng tiếc là hắn che mặt mất tiêu.” Cố Phi ba hoa.

Thất Nguyệt và Lạc Lạc nhìn nhau. Cố Phi tính toán trong lòng: Bây giờ hắn đã rửa sạch điểm giết chóc kia rồi, tuyệt đối không có chứng cứ chứng minh hắn là 27149. Sau này khi đi giết người nhất định phải chú ý quy định một chút, như vậy sẽ không khiến người khác chú ý quá mức. Tiếc là sau này phải mang danh hiệu 27149 trên lưng rồi.

Nhưng 27149 là nhiệm vụ mang số hiệu, điều này có nghĩa là ở trong trò chơi này luôn có một nhiệm vụ truy nã 27149. Từ nay về sau, khi đi làm nhiệm vụ có vẻ sẽ hơi phiền phức một chút rồi.

Ba người không nói gì, không khí trở nên lúng túng. lát sau, Thất Nguyệt nói “Tiểu Vũ đâu? Cậu không về với con bé à?”

“Không, cô ấy còn làm nhiệm vụ, còn bảo tôi hỏi cô có thể dọn nghiệp đoàn qua thành Nguyệt Dạ không?” Cố Phi cười.

“Con nhóc Tiểu Vũ này!” Thất Nguyệt lắc đầu cười.

“Đúng rồi!” Cố Phi vỗ đầu như nhớ ra chuyện gì “Tôi biết một cô gái, có thể cho cô ấy gia nhập hội của cô không?”

“Hội của tôi?” Thất Nguyệt nói “Cậu đừng quên cậu cũng là thành viên của hội, phải gọi là hội của chúng ta.”

“Tôi phải rời khỏi hội khi tròn 20 người mà?” Cố Phi nói.

“Ha, chả trách cậu cứ đi tìm rồi tiến cử người ta vào nghiệp đoàn.” Thất Nguyệt nói.

Cố Phi cười ngây ngô, không thừa nhận cũng không phủ định.

“Khi nào gọi cô ấy đến để chúng tôi xem một chút?” Thất Nguyệt thờ dãi nói.

“Bây giờ cũng được.” Cố Phi nói “Các cô thì sao? Có rảnh không?”

“Không rảnh thì có thể đứng nói chuyện với cậu lâu như vậy à?” Thất Nguyệt nói.

Cố Phi nghe được sự khó chịu trong giọng của Thất Nguyệt nên hơi sững sờ, không biết có nên gọi Liễu Hạ đến không.

Thất Nguyệt cũng biết mình không phải, bình tĩnh bản thân rồi lại lạnh nhạt bảo: “Gọi cô ấy tới đi! Chúng ta tới quán rượu kia đợi cô ấy.”

Cố Phi gật đầu, nhắn tin cho Liễu Hạ.

Ba người đi vào quán rượu, tìm một chỗ ngồi trống.

“Hai người ngồi đây đi, tôi đi nhà kho lấy chút đồ, trở lại ngay.” Thất Nguyệt ngồi một lát rồi đứng dậy.

Cố Phi nhìn Thất Nguyệt rời khỏi quán rượu, vội vã hỏi Lạc Lạc: “Thất Nguyệt giận à?”

“Anh nhìn ra?”

“Ừ.”

“Đương nhiên rồi, anh muốn rời nghiệp đoàn như vậy, lại lộ vẻ ghét bỏ như thế, cô ấy giận là đúng rồi, thật ra tôi cũng giận.” Lạc Lạc nói.

Cố Phi ngo ngắc, lúc vào hội cũng giận, bây giờ mình đi cũng giận. Lòng của con gái đúng là khó hiểu, còn phức tạp hơn mấy cái biến hóa trong võ công nữa.

“Tôi nói này, sao anh muốn rời hội vội vàng như vậy?” Lạc Lạc nói.

“Tôi vội vàng à? Tôi vội chỗ nào?” Cố Phi nói.

“Không phải chỉ anh mới nhìn ra được tâm tư người khác, người khác cũng nhìn được của anh đó.” Lạc Lạc nói.

“Ày... Tôi không vội, chẳng qua lúc đầu các cô muốn tôi rời hội sớm à?” Cố Phi nói.

“Hi vọng anh rời đi là bởi vì anh là người chơi nam. Không hi vọng anh rời đi là bởi vì anh là Thiên Lý Nhất Túy.” Lạc Lạc nói.

Cố Phi cau mày, “Có chỗ nào khác nhau?”

Không đợi Lạc Lạc trả lời, cửa quán rượu mở ra, Cố Phi thấy Liễu Hạ đi vào, vội vã vẫy tay gọi cô ấy. Cô ấy vừa rời chỗ này không lâu, đến nhanh cũng là chuyện thường. Chẳng qua, lúc thấy Ngự Thiên Thần Minh sau lưng cô, Cố Phi đột nhiên muốn rút dao giết cậu ta.

“Thiên Lý!” Ngự Thiên Thần Minh cột nhà chào hỏi Cố Phi, sau đó nhìn Lạc Lạc nói “Ồ, lại một cô gái xinh đẹp nữa à?”

“Nhìn đi!” Lạc Lạc nói “Đây là sự khác nhau của người chơi nam và Thiên Lý Nhất Túy đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 98: Triển khai nghiên cứu

“Thì ra là thế!” Cố Phi nhìn Ngự Thiên Thần Minh một cái, đột nhiên hắn không có hứng cùng làm đồng bạn với tên này.

Sau đó Lạc Lạc nói tiếp, “Đây là nguyên nhân mà chúng tôi thay đổi cách đối xử với anh. Còn anh có muốn ở lại nghiệp đoàn hay không thì phải xem chính anh rồi. Tự anh quyết định thôi, chúng tôi chẳng có quyền ép anh đi hay ở. Nếu là tôi, nếu không thích thì tôi sẽ rời đi.”

“Nếu vậy thì tạm thời ở lại!” Cố Phi cười xoa. Lời giải thích “Thích hay không” với hắn có chút quá mức khó, nghiệp đoàn trong mắt hắn vốn chẳng quan trọng gì cả. Hơn nữa hắn không có ý định sẽ luyện cấp rồi làm nhiệm vụ chung với các thành viên trong nghiệp đoàn, cho nên việc ở lại này hay đi nghiệp đoàn khác với hắn mà nói là như nhau. Chứ không hề lấy tiêu chuẩn thích hay không để xem xét vấn đề. Nguyên nhân lúc đầu hắn muốn rời thật nhanh vì

người ta không thích nên mới muốn đi, bây giờ thấy vấn đề này không còn tồn tại, người ta ngược lại còn không nỡ để hắt đi, Cố Phi đương nhiên cũng ở lại.

“Haha, vậy thì tốt rồi.” Lạc Lạc cười đáp.

Cố Phi thờ ơ nhún vai, đứng dậy bảo: “Vậy tôi đi trước, cô gái này là người tôi muốn giới thiệu với các cô.” Cố Phi chỉ Liễu Hạ.

“Xin chào, tôi tên là Liễu Hạ.” Liễu Hạ cười chào hỏi.

“Tôi tên là Ngự Thiên Thần Minh. . . A, mẹ nó, Thiên Lý, anh làm gì thế, thả tôi ra!” Ngự Thiên Thần Minh cũng muốn chọt mỏ vào, ai ngờ bị Cố Phi tóm đi. Chẳng qua lực lượng của cung tiễn thủ mạnh hơn một chút nên Ngự Thiên Thần Minh chỉ cần giẫy dụa mạnh mấy cái thì Cố Phi cũng không tóm được.

“Tìm cậu nghiên cứu vài thứ liên quan đến chức nghiệp pháp sư.” Cố Phi nói với Ngự Thiên Thần Minh.

“Ồ? Cái gì không hiểu thì hỏi tôi.” Ngự Thiên Thần Minh lớn tiếng bảo, chẳng biết là đang nói cho ai nghe.

“Tìm một chỗ vừa đánh quái vừa nghiên cứu đi!” Cố Phi nói.

“Ồ. . .” Ngự Thiên Thần Minh nhìn Cố Phi rồi lại nhìn hai cô gái, có vẻ như đang lựa chọn, cuối cùng hắt nói với Liễu Hạ: “Tôi và Thiên Lý đi trước, có gì liên lạc sau.”

Liễu Hạ gật đầu.

Ngự Thiên Thần Minh đi theo Cố Phi ra khỏi quán rượu, lập tức hỏi: “Sao anh toàn quen gái đẹp vậy?” Nói xong bắt đầu dùng ngón tay đếm. “Một cô, hai cô, ba cô. . . Chỉ mới nhìn đã có ba cô rồi, hơn nữa thấy có vẻ rất quen thuộc, mau kể cho tôi đi.”

“Chỉ biết chứ không quen thuộc lắm.” Cố Phi bảo.

“Khiêm tốn! Thiên Lý, anh quá khiêm tốn rồi!” Ngự Thiên Thần Minh gạt bỏ, “Vậy anh nói đi, sao anh quen họ?”

Cố Phi gật gật đầu, đột nhiên ném hai đồng tiền vàng xuống đất.

“Này, cô nương!” Cố Phi hô to.

Hai người chơi nữ đi trước quay đầu lại theo bản năng.

“Tiền của cô rơi rồi này!” Cố Phi chỉ lên mặt đất.

Hai cô gái nhìn xuống mặt đất rồi lắc đầu bảo, “Không phải của chúng tôi.”

“Không phải à? Tôi thấy rơi từ hai cô?” Cố Phi nói.

“Không thể nào!” Hai người trợn mắt há mồm, bọn họ cất kim tệ ở túi tiền, không thể rơi được.

“Thế hả? Vậy tôi nhìn nhầm hả?” Cố Phi đi lên nhặt hai đồng vàng dưới đất.

Hai cô gái nhìn anh một cái.

“Có muốn chia cho các cô không?” Cố Phi hỏi.

Hai cô gái vội vàng lắc đầu.

Sau đó Cố Phi cất vào túi áo rồi khỏi đó.

“Thấy chưa, quen vậy đấy.” Cố Phi nói với Ngự Thiên Thần Minh.

“...” Ngự Thiên Thần Minh không nói gì.

“Muốn làm quen với phái nữ thì cậu phải tới gần bọn họ, phải nói chuyện với bọn họ. Không phải làm quen sao? Đây là cách đơn giản nhất. Chẳng qua cậu phải đầu tư một chút, nếu như hai cô gái lúc này vô liêm sỉ thì hai đồng vàng này đã đi vào túi tiền của họ rồi.” Cố Phi dạy dỗ Ngự Thiên Thần Minh.

“Bọn họ không vô sỉ, nhưng lại nhìn anh với vẻ mặt thẳng đó đúng là đồ vô sỉ.” Ngự Thiên Thần Minh trả lời.

“Tôi chỉ làm mẫu cho cậu thôi, có thể có lúc hiệu quả có lúc không, cậu tự nghiên cứu đi! Đây đều là học vấn hết.” Cố Phi nói.

“Anh thường hay vậy hả?” Ngự Thiên Thần Minh nghi ngờ, “Không phải anh là thầy giáo à?”

“Thầy thì sao hả? Học sinh các cậu còn yêu sớm được, không lẽ thầy giáo thì không được hả?” Cố Phi cãi lại.

“Thầy à... Tôi thấy anh không thành thật chút nào.” Ngự Thiên Thần Minh nói.

Cố Phi chọc hấn nửa ngày, lúc thấy hai người sắp rời khỏi thành Vân Đoan thì hỏi Ngự Thiên Thần Minh: “Pháp sư nên đánh quái ở đâu?”

“Thung lũng mây, quái di chuyển chậm, phòng ngự thấp.” Ngự Thiên Thần Minh nói.

“Đi kiểu gì?” Cố Phi hỏi.

“Bên này.” Ngự Thiên Thần Minh chỉ đường.

Nửa tiếng sau, hai người lạc đường.

“Chắc là đây!” Ngự Thiên Thần Minh móc bản đồ ra.

Cố Phi giật mình, không lẽ tên này bị Tiểu Vũ nhập rồi hả? Anh đi tới gần nhìn bản đồ, nội dung bên trong rất khác nhau. Bản đồ của Tiểu Vũ có ghi chép các quan hệ của NPC trong game với nhau cùng với một ít manh mối nhiệm vụ, nhưng Ngự Thiên Thần Minh thì chỉ có tọa độ: tọa độ của NPC, tọa độ của địa điểm.

“Đưa tôi xem một chút.” Cố Phi cầm lấy bản đồ.

Tọa độ thung lũng.

Mẹ nó, thung lũng mây không phải ở chỗ này mà đây là một tọa độ không rõ.

“Đây là cái quái gì thế?” Trái tim của Cố Phi co giật, thì ra hấn bị lừa rồi. Chỉ số thông minh của tên Ngự Thiên Thần Minh này không cao, mình còn hỏi hấn mấy cái liên quan pháp sư nữa, tự giết mình rồi hả?

“Tọa độ này chính là thung lũng mây mà! Sao không thấy nhỉ?” Ngự Thiên Thần Minh cầm bản đồ rồi nhìn xung quanh.

Cố Phi hoàn toàn không hi vọng gì với cậu ta nữa, nhún tin hỏi Hữu Ca.

Hữu Ca chỉ dùng hai, ba câu đã chỉ rõ phương hướng, sau đó Cố Phi oán hận kể chuyện của Ngự Thiên Thần Minh. Hữu Ca cười ha hả: “Cậu đừng mong chờ gì ở cậu ta, cậu ta là kẻ mù đường, ngay cả đường bình thường còn tìm không ra chứ đừng bảo đường trong game này. Cậu ta còn chả biết Đông Tây Nam Bắc ở chỗ nào ấy chứ chả đùa!”

“Ngự Thiên, hướng Đông ở đâu thế?” Cố Phi hỏi.

“Hắn là bên này?” Ngự Thiên Thần Minh chỉ về phía Nam nói.

Cố Phi thờ dài, quả nhiên như Hữu Ca bảo. Một người không biết Đông Tây Nam Bắc thì sao có thể tìm được tọa độ chính xác?

Sau đó Cố Phi dẫn đường, hai người nhanh chóng đến thung lũng mây.

Thung lũng mây quả là nơi thích hợp cho pháp sư luyện cấp, cả núi chỉ toàn pháp sư đang chạy trốn còn đằng sau là một đám quái chạy theo hướng kì quái. Cái người cách Ngự Thiên và Cố Phi gần nhất chạy theo hình Z, sau đó toàn bộ đám quái đã xếp theo hàng đứng một chỗ, cậu ta dùng một chiêu giết chết rồi lại bắt đầu đi tìm quái.

Cố Phi nhìn khắp nơi, người chạy chữ Z, người chạy chữ S, người chạy chữ I, nói chung là rất loạn. Người loạn nhất là cái tên đang ở cạnh Cố Phi.

Bởi vì không cần tìm đường nên gương mặt đau đớn của Ngự Thiên Thần Minh đã biến mất, cậu ta vừa xoa cằm vừa đánh giá từng tên pháp sư.

“Mẹ nó, tên ngu này, cự ly cách xa quá, quái rút hết nửa rồi.”

“Ha, tên này cũng ngu nữa này, quái chưa hợp lại đã giết.”

“Má ơi! Liên Châu Hỏa Cầu hả? Cái đầu pháp mẹ gì thế?”

“Haha, há mồm mà chết đi! Chạy quá mức rồi người anh em, cự ly đó làm sao mà dùng phép thuật được chứ?” Ngự Thiên Thần Minh cười ha hả.

“Chắc chắc, khó coi, khó coi quá đi!” Ngự Thiên Thần Minh vênh vác, cuối cùng hỏi Cố Phi: “Anh dẫn tôi tới đây để nghiên cứu cái gì? Không phải để si nhục con mắt tôi đấy chứ?”

Cố Phi bình tĩnh lại một lát rồi mới bảo: “Tôi đang nghĩ cách kết hợp công phu và phép thuật, tôi thấy nó sẽ khá thú vị.”

“Công phu? Công phu gì?” Ngự Thiên Thần Minh ngờ ngác.

“Tôi biết công phu!” Cố Phi lấy đao hoa ra.

“Đừng đùa nhau chứ!” Ngự Thiên Thần Minh cười ha hả, đẩy cây đao hoa của Cố Phi sang bên, “Làm gì có công phu chứ, anh xem tiểu thuyết nhiều quá!”

Cố Phi không nói gì, cây đao hoa nhỏ trong tay đánh về phía Ngự Thiên Thần Minh.

“Anh làm gì?” Ngự Thiên bị dọa sợ, dù cậu không biết thân thủ của Cố Phi nhưng biết rõ chiến tích của anh ta. Huống chi, cung tiễn thủ không giỏi đánh cận chiến, cậu không biết ở cục diện này thì Cố Phi sẽ gặp kết cục gì.

Cố Phi không trả lời, chỉ dùng lưỡi đao cạ lên cổ Ngự Thiên Thần Minh.

Ngự Thiên Thần Minh tránh trái tránh phải nửa ngày mới phát hiện. Đao của Cố Phi luôn ở khoảng cách ba centimet so với cổ của cậu, cho dù cậu dùng tư thế nào thì nó vẫn ở khoảng cách đó.

Ngự Thiên Thần Minh dừng lại, đao của Cố Phi cũng ngừng lại, khoảng cách với cổ Ngự Thiên Thần Minh là ba centimet.

“Thao tác quá tuyệt! Đây chính là thao tác cực hạn mà Kiếm Quỷ nói sao?” Ngự Thiên Thần Minh hô to.

Cố Phi không nói gì, anh biết nếu không dùng hành động thì tuyệt đối không thể nói rõ với lũ trạch nam chơi game này.

“Đúng vậy, cho nên làm sao để kết hợp chúng lại?” Cố Phi không ngại học hỏi người khác.

“Cái này... Anh muốn vận dụng phép thuật vào cách đấu gần của anh đấy hả?” Ngự Thiên Thần Minh tỉnh ngộ, “Quá nghịch thiên! Dùng pháp thuật đánh gần ư?”

“Thế nào? Được không?” Cố Phi nói.

“Cái này... Hình như có chút...” Ngự Thiên Thần Minh ấp úng nói, “Kỹ xảo cận chiến của pháp sư... Cái này tôi chưa từng nghiên cứu.”

“Cậu chưa nghiên cứu à?” Cố Phi thất vọng.

“Pháp sư mà đánh gần là ngu. Tôi từng nghĩ rồi nhưng mà không được. Cái đó... Cái đó...” Ngự Thiên Thần Minh hoảng hốt nói.

“Cái gì hả?” Cố Phi hỏi.

Ngự Thiên Thần Minh muốn khóc, “Sao lần này tôi không chơi pháp sư chứ? Sao tôi không nghĩ ra pháp sư có thể kết hợp theo cách này?”

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 99: Tinh thông pháp thuật

Ngự Thiên Thần Minh cực kỳ hối hận, rất rất hối hận.

Cậu luôn cho rằng kỹ thuật pháp sư của mình đã không ai địch nổi, cho nên nếu còn dùng pháp sư để đấu với người khác là không công bằng, bởi vậy mới từ bỏ nghề pháp sư trong trò chơi này. Thậm chí không để ý ngay cả việc mô phỏng cảm nhận của pháp sư là một sự trải qua hoàn toàn mới. Điều này làm cậu rất hối hận nhưng mà không tạo ra cảm giác mãnh liệt như hiện tại.

Lúc này, cậu chỉ có thể cùng nghiên cứu với Cố Phi, đặc điểm của pháp sư rất nhiều, thao tác và kỹ thuật cũng hiện lên trong đầu, cậu cũng nghĩ ra một vài cách chiến đấu gần cho pháp sư. Ngọn lửa đã tắt trong lòng Ngự Thiên Thần Minh bùng cháy lần nữa, hơn nữa càng cháy càng mãnh liệt, càng ngày càng dồi dào. Ngọn lửa bùng mãi đến lúc nó bùng lên cả ngọn lửa tên ‘Hối cmn Hận’.

“Tôi vẫn chưa luyện tốt nghề pháp sư!” Ngự Thiên Thần Minh hét lớn trong nỗi đau.

Các người chơi ở đó nghe thấy, quay đầu nhìn cậu: Một tên cung tiễn thủ mà bảo sự nghiệp pháp sư cái gì?

“Có cần kích động đến mức đó không vậy ba?” Cố Phi ngơ ngác, người khác trong game không biết võ công nên hẳn cũng có lúc không hiểu tâm trạng chơi game của đám Kiếm Quỷ, Ngự Thiên Thần Minh bây giờ.

“Được rồi, được rồi! Bây giờ bắt đầu đi!” Ngự Thiên Thần Minh hưng phấn vô cùng.

Cố Phi gật đầu.

Ngự Thiên Thần Minh nhìn một lần rồi kết luận, “Pháp sư level 30 bây giờ biết Hòa cầu thuật level 0, Kháng cự hòa hoàn level 6, Tinh thông pháp thuật level 12, Song viêm thiểm level 18, Thiên hàng hỏa luân level 24 và Liên châu hỏa cầu level 30. Tinh thông pháp thuật là skill bị động, đừng chú ý tới nó, có thể dùng trong chiến đấu là năm cái còn lại, vận dụng được là tốt rồi.”

Cổ Phi gật gù. “Nguyệt Dạ Linh Bảo” của hắn có thuộc tính “Tinh thông pháp thuật +1”, lúc đó hắn không biết cái gì, đang định hỏi Hồng Trần Nhất Tiểu thì đối phương lại bận nên không trả lời cho mình. Sau khi học hết các skill của pháp sư xong, lại nhìn giải thích của skill này thì mới hiểu được đại khái ý nghĩa của nó.

Skill bị động Tinh thông pháp thuật có hai hiệu quả, một là tăng mạnh pháp hệ số của nhân vật. Một là tăng mạnh tỉ lệ tổn thương của pháp thuật.

Nó khác với các skill khác ở chỗ, mặc dù skill bị động được quyết định ở cấp độ kỹ năng chứ không phải là độ thuần thực. Ban đầu là cấp 1, tăng cường pháp hệ số cùng pháp thuật tổn thương tất cả 6%. Người chơi phải tăng cấp mới có thể đi học viện tăng cấp skill, Cổ Phi là do tới level 31 mới đi học Tinh thông pháp thuật, cho nên hiện là cấp 3. Tăng cường pháp hệ số cùng pháp thuật tổn thương 18%.

Mà thuộc tính +1 của “Nguyệt Dạ Linh Bảo” làm đẳng cấp của skill này tăng lên không ít. Khiến tỉ lệ thương tổn phép thuật của Cổ Phi tăng lên, cộng với độ thương tổn của Âm Dạ Lưu Quang Kiếm, liền có thể gây ra sự việc độ thuần thực Thiên Hàng Hỏa Luân bằng 0 cũng có thể giết chết đám chiến sĩ có ‘Vương Hiệu Lệnh’.

Mà kỹ năng ‘Tinh thông XX’ không phải chỉ dành riêng cho pháp sư. Đạo tặc cũng có ‘Tinh thông chùy thủ’, cung tiễn thủ có ‘Tinh thông cung nỏ’ vân vân quyết định những sở trường đặc biệt của từng nghề nghiệp.

Đây vốn là chuyện mà bất kỳ người chơi bình thường nào cũng biết, có điều Cổ Phi là kẻ đến giờ mới học đầy đủ kỹ năng thì làm sao biết mấy cái thông tin đơn giản ghi đầy ở diễn đàn game kia.

Ngự Thiên Thần Minh nói tiếp “Skill Kháng Cự Hòa Hoàn thuộc về phòng ngự, các pháp sư thường sẽ cố gắng chiếu đấu ở khoảng cách khá xa so với kẻ địch. Skill này khá vô bổ, nhưng nếu anh chọn chơi kiểu cận chiến thì nó có tác dụng rất lớn. Mặc dù mức độ tổn thương không cao nhưng có thể kéo dài skill, nếu anh có thể dán dao vào cổ người ta như vào tôi lúc này thì có thể dùng skill đó giết chết tôi được đó. Còn cụ thể thì tôi cần phải coi lại xem sao. Độ thông thạo của anh lúc này là bao nhiêu?”

“Àm...” Cổ Phi nói.

“Móa!” Ngự Thiên Thần Minh tròn mắt, “Tên ngu này, độ thông thạo ít thì mức độ tổn thương cũng rất thấp, bình thường anh không dùng nó chứ gì? Không có đường khác ngoài trò phải dùng nó thường xuyên đâu ông anh à!”

Cổ Phi gật gù.

“Chẳng qua, trong thời gian kéo dài skill anh có thể kiên trì giết chết đối phương mà không bị đối phương giết được không đấy? Độ khó của màn này rất khó đó!” Ngự Thiên Thần Minh nói.

“Thêm điểm nhanh nhẹn thì thân thủ sẽ linh hoạt hơn.” Cổ Phi nói.

Ngự Thiên Thần Minh im lặng. Nếu như là game bình thường, né tránh công kích đều do hệ thống phán định, còn việc tránh thương thì cần phải tùy vào mức độ hoàn thành của người chơi. Nếu người chơi phản ứng nhanh thì có thể né được. Bởi vậy, số liệu của các nhân vật trong ‘Thế giới Song Song’ không đơn giản như các game khác, đây chính là ‘Quyền chủ động nằm trong tay ngài’ như lời quảng cáo đầy buồn cmm nôn.

Đây là nói theo lý thuyết đơn giản. Nhưng độ thích ứng của người chơi thì còn phải bỏ rất nhiều thời gian. Nhưng đợt khi game này ra mắt, tất cả mọi người thường thêm điểm vào thể lực nên ai cũng mạnh về mặt sức lực.

Đương nhiên, những thứ này là chuyện không liên quan gì đến bọn họ. Bây giờ đại đa số người chơi đều đang trong thời gian thích ứng. “Thêm điểm nhanh nhẹn thì thân thủ linh hoạt hơn”, câu nói này vốn chỉ là lý luận suông với Ngự Thiên mà thôi.

Nhìn thấy vẻ mặt xem thường của Ngự Thiên Thần Minh, Cổ Phi không định giải thích chi vận động cơ thể rồi bảo “Tôi làm mẫu cho cậu xem một chút.”

...

“Hó?”

Cổ Phi vọt đến trước người cậu ta, sau đó kêu to “Kháng Cự Hòa Hoàn, ra!”

Tiếp theo là skill thuần phát, không cần thời gian, khẩu lệnh vừa xuất hiện thì lập tức xoay tròn xung quanh Cổ Phi. Sau đó nghe thấy không ít tiếng rên của quái nhỏ, bị đánh ngã dưới chân Cổ Phi

Gương mặt nhỏ của Ngự Thiên Thần Minh trắng bệch, “Độ thương tổn phép thuật của anh rất mạnh mẽ, skill phòng ngự cũng có thể giết địch được ư? Chuyện gì xảy ra vậy? Không phải độ thành thực của anh bằng 0 à? Sao có độ thương tổn cao như thế hả?”

Cổ Phi ném cây kiếm Lưu Quang cho Ngự Thiên Thần Minh.

Ngự Thiên Thần Minh cảm lấy, liếc mắt nhìn thuộc tính một lát, đột nhiên cậu ta có xúc động muốn logout cướp luôn cây kiếm này.

“Cái này kiếm đâu ra vậy ba?” Ngự Thiên Thần Minh lè lưỡi hỏi.

“Phần thưởng của chuỗi nhiệm vụ.” Cổ Phi bình tĩnh nói.

“Phần thưởng của chuỗi nhiệm vụ? Có cần biến thái vậy không hả? Không lẽ độ tổn thương của pháp thuật cao thế? Cả tổn thương vật lý cũng biến cmn thái? Chẳng phải một kiếm này chém lên người tôi thì tôi chết luôn? Chuyện này... Chuyện này...” Ngự Thiên Thần Minh không nói thành lời.

“Không chết được. Kiếm hệ số của tôi không cao.” Cổ Phi nói.

“Hệ số... Cái này giải thích thế nào?” Ngự Thiên Thần Minh nói.

“Hớ? Cái này hả?” Cổ Phi nở nụ cười nói hết mấy lời mà Hồng Trần Nhất Tiểu nói với mình. Vốn còn sợ mình nhớ không kỹ, biểu đạt không rõ, nhưng Ngự Thiên Thần Minh là cao thủ trong game, chỉ cần nói sơ sơ đã hiểu rất rõ rồi, nghe xong cậu ta chỉ có thể kêu to, “Thì ra là thế ư?”

Mặc dù là cao thủ trong game nhưng hiện nay game còn chưa yêu cầu hệ số của trang bị, vì vậy, mặc dù có kỹ năng ‘Tinh thông cung nỏ’ rồi thấy chữ hệ số 18%, nhưng cũng không biết rõ hệ số này nghĩa là gì, cũng không nghiên cứu ra tác dụng của số liệu này.

“Nói vậy, có yêu cầu hệ số tức là trang bị cấp cao hả?” Ngự Thiên Thần Minh nhìn kiếm, “Theo số liệu thuộc tính trên kiếm này thì đây ít nhất cũng là trang bị cấp 50. Nói cách khác, nhân vật level 50, 60 có thể đạt được hệ số này nhỉ? Nếu không thì giả thiết hệ số này cũng không có nghĩa lý gì.”

“Cậu muốn nói gì?” Cổ Phi hỏi.

“Ý của tôi là, bây giờ anh level 30, hơn nữa lại thêm điểm nhanh nhẹn, lại có thêm hệ số tổn thương pháp thuật này nữa. Nhưng nếu không phát huy toàn bộ thì đâu chỉ cỡ tinh thông bằng 0 thế này? Chuyện gì thế? Hệ số pháp thuật này anh kiếm đâu ra?” Ngự Thiên Thần Minh khó hiểu.

“Độ chính xác của phép thuật là cấp 3, chỉ có 18%, tôi có một bộ đồ ‘Tinh thông pháp thuật +1’ nên coi như có khoảng 24%. Pháp sư cũng phải có pháp hệ số tồn tại có sẵn chứ nhỉ?” Cổ Phi nói.

“Kiếm này yêu cầu pháp hệ số 170%, thêm hệ số có sẵn của pháp sư cũng không thể giúp anh dùng luôn được cây kiếm level 50 này chứ? Ảnh hưởng hệ số pháp thuật tăng thêm thì có thể là trí lực, nhiều lắm thêm chút tinh thần, không thể do nhanh nhẹn, anh không thêm những thứ này... thì với số điểm trí lực và tinh thần của level 30 cộng với pháp hệ số thì được bao nhiêu? Không thể, tuyệt đối không thể!” Ngự Thiên Thần Minh vừa tính toán vừa nói, đột nhiên nghĩ tới “Khoan đã, anh nói bộ đồ đó có +1 tinh thông à? Là đồ gì thế?”

Cổ Phi còi bộ Nguyệt Dạ Linh Bảo ra đưa cho Ngự Thiên Thần Minh xem.

“Đù má, bộ này kiếm đâu ra vậy? Cái này nhất định là đồ của level 60 hoặc 70 rồi nhỉ?” Ngự Thiên Thần Minh ngây người rồi.

“Cũng là phần thưởng của chuỗi nhiệm vụ kia.”

“Quần áo có thêm 20 điểm trí lực... Cái này cũng không quyết định gì, tinh thông phép thuật +1... Như vậy, cái +1 này sợ không chỉ tăng skill bị động kia thêm 1 cấp không đâu nhỉ?” Ngự Thiên Thần Minh nói.

“Có ý gì?”

“Hic, hệ số này dùng hình thức phần trăm để biểu thị. Vậy cái +1 có thể tính như 100% rồi ha? Nếu thế bộ đồ này giúp anh có thêm 100% pháp hệ số, vậy thì đã đạt được yêu cầu rồi, uy lực phát huy của anh cũng rõ rồi đó.” Ngự Thiên Thần Minh sáng mắt, gương mặt giống như Columbus tìm ra đại lục mới.

“Mau! Xem thử đi!” Ngự Thiên Thần Minh ném Linh bảo Nguyệt Dạ Linh Bảo và kiếm Âm Dạ Lưu Quang lại cho Cổ Phi, chỉ vào quái nhỏ nói “Lên đi!”

Cổ Phi lĩnh mệnh, cầm kiếm lưu Quang chạy tới bên cạnh quái nhỏ, gọi “Kháng Cự Hỏa Hoàn.”

Quả nhiên, quái nhỏ lần này bị hỏa thiêu đến mức kêu rất quái dị nhưng không có ngã xuống, rõ ràng tổn thương pháp thuật của Cổ Phi đã cao tới mức không tưởng rồi xuống một bậc.

“Oa ha ha! Tôi đúng là cao thủ tuyệt vời nhất của giới pháp sư, nếu không sao có thể khai đạo cho anh chỉ trong thời gian ngắn vậy cơ chứ?” Ngự Thiên Thần Minh cười to.

Người chơi xung quanh nhìn hai người như động vật kì lạ: Cung tiễn thủ này xem mình là pháp sư à? Ngu xuẩn!

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 100: Con phố giao dịch

Nghiệm chứng cách Cổ Phi như thế nào phát huy ra thương tổn pháp thuật của kiếm Ám Dạ Lưu Quang, Ngự Thiên Thần Minh thấy nó mang ý nghĩa trọng đại, bộ dáng cực kì đặc ý, tinh thần lại càng hưng phấn, thao thao bất tuyệt tiếp tục hướng Cổ Phi giảng giải rất nhiều kỹ xảo của pháp sư trong chiến đấu.

Mọi thứ đều là tổng kết kinh nghiệm từng trải trong trò chơi khác nhau. Mặc dù nói mỗi trò chơi mỗi vẻ, nhưng đối với loại chức nghiệp pháp sư được thiết kế rộng rãi, tính ra biến đổi không quá nhiều dạng. Đơn giản chỉ là ở phần kỹ năng có chút khác biệt, đặc điểm của pháp sư vẫn giống nhau. Cho nên, chỉ cần đối chiếu với kỹ năng của “Thế Giới Song Song”, sàng lọc từ đó có thể dùng là được.

Hiện nay trong “Thế Giới Song Song” xuất hiện vài loại pháp thuật, đều tầm thường đến mức không thể tầm thường hơn được, có thể đoán được mấy loại kỹ năng này bị người chơi nghiên cứu cỡ nào thấu triệt. Ngự Thiên Thần Minh căn cứ mấy cái đặc điểm pháp thuật, cũng không quan Cổ Phi nhớ kỹ hay không, một... hai... ba... bốn... năm một chuỗi dài tuôn ra khỏi miệng. Cổ Phi lắng nghe, không ngờ cũng nhập thần.

Hắn đột nhiên hứng thú, bởi vì những cái này kỹ xảo phương thức, truyền đến tai hắn như nghe tới giống hệt như một môn công phu mới.

Nếu chỉ là vận dụng kỹ xảo của pháp sư như thế nào mà động mười ngón trên bàn phím cùng với chuột, thì Cổ Phi không có hứng thú. Thế nhưng, trong “Thế Giới Song Song” hết thấy đều phải dựa vào nhân vật tự mình quan sát, di động, phóng thích. Điều này rõ ràng không giống nhau.

Bất quá, sau khi Ngự Thiên Thần Minh nói qua lý luận, tóm một tiểu quái để Cổ Phi áp dụng thực tiễn, hai người rất nhanh đều gạt mình ngoảnh lại.

Ngự Thiên Thần Minh yêu cầu di động bước tiến, thời cơ công kích, Cổ Phi người thật bất chước toàn bộ thực hiện, đây đã đầy đủ để cho Ngự Thiên Thần Minh nhìn đến kinh ngạc, nhưng điều khiến hai người kinh ngạc chính là: cuối cùng kỹ xảo vận dụng vẫn thất bại.

Có lẽ đây không thể tính là thất bại, chỉ là, kỹ xảo này tại “Thế Giới Song Song” rõ ràng không đạt đến hiệu quả Ngự Thiên Thần Minh mong muốn.

Ngự Thiên Thần Minh bỏ qua “Thế Giới Song Song” trong một vấn đề rất thực tế: người chơi mất đi thị giác của Thượng Đế trong game online cũ. Nơi này người chơi không còn đối mặt với màn hình biểu hiện tầm nhìn toàn cảnh.

“Cái này... Xem ra có không ít điều còn phải sửa chữa.” Ngự Thiên Thần Minh lầm bầm, “Anh nhìn không thấy gì phía sau anh đứng không?”

“Moá nó, đây rất phiền phức đó!” Không đợi Cổ Phi nói Ngự Thiên Thần Minh đã phát điên. “Có ít thứ tôi cần tự mình thực tiễn hóa mới thử nghiệm ra, nhưng bây giờ, bây giờ!! Moá...” Ngự Thiên Thần Minh nắm trong tay trường cung hung hăng ném xuống đất: “Đi cmm cung tiễn thủ.”

“Không sao, cậu nói cho tôi biết những cái kỹ xảo này là được, tôi chính mình tới thử.” Cổ Phi nói. Trên thực tế, dưới cái loại tình huống chân thực này quan sát, đi vị*, nắm bắt thời cơ phát động công kích, Cổ Phi mới là chuyên gia. Chỉ là nhìn Ngự Thiên Thần Minh nhắc tới đến pháp sư liền thấy đáng đáp biểu hiện “Ta đây là thiên hạ đệ nhất” nên không đành lòng lại kích thích hắn thôi.

**đi vị: di chuyển theo đúng vị trí thích hợp nhất để công kích hay phòng thủ.*

Thăng thần nói, Ngự Thiên Thần Minh lần này không chọn pháp sư, có lẽ là chuyện đáng được ăn mừng.

Hình thức trò chơi hoàn toàn mới, để cho nhiều game thủ có khả năng vận dụng kỹ xảo gõ cách cách bàn phím lúc này đều trở nên không đáng tin, người chơi chính diện đến nghiên cứu phương thức chiến đấu cùng kỹ xảo mới.

Nhà vật lý học nhà thông thường bị chia làm nhà lý luận vật lý học và nhà thực nghiệm vật lý học. Trong game online người chơi cũng phân biệt tương tự như trên. Chẳng hạn như Hữu Ca chính là một nhà lý luận học tương đối cực đoan.

Ở phương diện này, Cổ Phi kẻ tay mới về game online rất không khách khí trở thành cao thủ.

Nhưng ở “Thế Giới Song Song”, người chơi cũng là năng lực bản thân và khả năng thích ứng hoàn cảnh, bị ép chia làm hai loại.

Kiểm Quỷ đã từng cao thủ. Dưới hình thức trò chơi hoàn toàn mới hiện nay chỉ có thể trở thành nhà lý luận học. Mà Cổ Phi, lại là một nhà thực nghiệm học, hơn nữa, là nhà thực nghiệm học đứng đầu.

Lúc này Ngự Thiên Thần Minh và Cổ Phi, giống như quan hệ giữa hai nhà lý luận vật lý học và nhà thực nghiệm vật lý học. Một bên cung cấp lý luận. Còn bên kia, đem lý luận vào thực nghiệm.

Chỉ là ở trong “Thế Giới Song Song”, thực nghiệm so với lý luận khó khăn hơn rất nhiều thôi.

Đối với cục diện trước mắt, một ít lý luận của Ngự Thiên Thần Minh đã nghiệm chứng kết quả thất bại. Mà bản thân Cổ Phi cũng đang nhu cầu gánh lên vai chức trách của một nhà lý luận học.

Hai người ly khai luyện công khu trở lại thành Vân Đoan, Ngự Thiên Thần Minh dẫn Cổ Phi đi tới một con phố dị thường náo nhiệt.

Hai bên đường rộng rãi tất cả đều có người chơi ngồi trên chiếu, trước người bày bố cửa hàng, bày các loại vật phẩm đa dạng, trang bị và nguyên vật liệu của nghề nghiệp sinh hoạt chiếm đa số.

"Còn có loại địa phương này!" Cổ Phi sợ hãi than. Bãi đất trống người chơi tụ tập hẳn cũng thấy cũng nhiều, nhưng không biết còn có một con phố tập trung bày sạp. Chủ thành là rất lớn, Cổ Phi mỗi ngày online có hai giờ, địa phương không đi qua rất nhiều.

"Tại sao không gửi ở Phòng Đầu Giá?" Cổ Phi hỏi Ngự Thiên Thần Minh.

"Phòng Đầu Giá hệ thống muốn thu phí. Căn cứ anh định giá nộp lên trên phí dụng, lấy Thiên Số tính, sở dĩ, nếu như người động ở một cái không bán đi gì đó, ôn bồi không kiếm." Ngự Thiên Thần Minh nói.

"Phòng đầu giá sẽ phải trả phí, cái số tiền phải nộp kia rất cao. Nếu anh bán hay mua ở đây sẽ không mất nhiều tiền phí." Ngự Thiên Thần Minh đáp.

"Ra là vậy!" Cổ Phi gật gù.

Ngự Thiên Thần Minh nhìn hẳn "Trước giờ tôi tưởng anh là cao thủ, nhưng giờ tôi tin anh là newbie rồi."

Cổ Phi cười cười không nói gì, dưới góc độ của người chơi game thì hẳn đúng là newbie, hơn nữa còn là newbie chẳng tiến bộ chút nào. Đã chơi game một thời gian rồi mà vẫn không có bao nhiêu kiến thức cơ bản.

Ngự Thiên Thần Minh dừng ở một quán khá quy mô ở vỉa hè. Quán này còn nhiều món hàng hơn các quán hàng trước. Cổ Phi nhìn chủ quán một lượt thì thoải mái hơn không ít. Người đàn ông đẹp trai mặc đồ trắng này là một NPC.

Ngự Thiên Thần Minh mua rất nhiều giấy và bút lông chim, Cổ Phi lúc này mới biết lai lịch của mấy thứ này, đột nhiên thấy thôn thốc vô cùng. Cổ Phi đương nhiên biết Ngự Thiên Thần Minh mua mấy thứ này để làm gì, hẳn đột nhiên cảm thấy bội phục kiến thức uyên bác của Ngự Thiên Thần Minh, chỉ là một hạng mục tấn công của pháp sư thôi mà cậu ta đã mua một đồng giấy để ghi chép lại. Đây có thể xem là bí tịch võ công không nhỉ?

"Cậu tính viết mấy kỹ xảo kia lên đó hả?" Cổ Phi hỏi.

Ngự Thiên Thần Minh gật gù "Nếu chỉ nói miệng thì sợ anh không nhớ hết được."

Cổ Phi gật đầu "Làm phiền cậu rồi."

Mắt Ngự Thiên Thần Minh sáng rực, "Anh thấy mấy thứ kỹ xảo này của tôi có thể bán lấy tiền không nhỉ?"

"Trong game có kỹ thuật photocopy hả?" Cổ Phi hỏi ngược.

Ánh mắt của Ngự Thiên Thần Minh âm trầm vô cùng. Nghĩ đến nhiều kỹ xảo cậu nghĩ ra trong "Thế giới song song" mà không có chỗ để phát huy thì cậu ta thấy trái tim vỡ tan thành trăm mảnh rồi.

Cổ Phi vỗ vai cậu, "Đợi sau khi tôi tổng kết rồi chúng ta có thể mở lớp dạy. Chúng ta sẽ thu tiền học phí, lúc đó chia cho cậu một nửa."

"Như vậy được à?" Ngự Thiên Thần Minh ngẩn người.

"Đó là nghề của tôi." Cổ Phi cười.

"Được! Quyết định vậy đi. Bây giờ tôi đi viết lại cho anh!" Ngự Thiên Thần Minh cầm đồng giấy bút quơ quơ.

"Tôi đi nhìn ở đây một chút, xem chợ mua bán thế nào." Cổ Phi nói.

"Đệt!" Ngự Thiên Thần Minh mắng một tiếng, sau đó rời khỏi con đường giao dịch.

Cổ Phi rất tò mò nên hẳn đi dạo cả con đường này, nghe tiếng trà giả của các người chơi, cảm giác như mình đang đi chợ mua đồ ăn vậy, không khí tương đối tươi mát.

"Phi bạo lực!!!" Đang đi dạo thì nghe thấy có tiếng gọi mình, có điều cách xưng hô kì dị này, Cổ Phi đã biết là ai. Vừa quay đầu đã thấy Tịch Tiểu Thiên mặc một áo choàng đạo tặc, che mặt, ngồi xổm nơi góc tường bày bán dưới đất.

Cổ Phi nhìn bốn phía, thấy không có bất kỳ ai mới cẩn thận tới trước mặt cô.

"Cô làm gì thế?" Cổ Phi khó hiểu, cái người này đang làm trò lừa gạt gì đây?

"Bán hàng!" Tịch Tiểu Thiên đẩy đồ trước mặt lên.

Cổ Phi liếc nhìn. Đều là đồ chơi nhỏ rác rưởi, không cần dùng thuật giám định cũng biết đây không phải hàng tốt rồi. Trang bị cực phẩm trong game có thể dùng mắt thường để phân biệt, nhất là vũ khí. Vũ khí cực phẩm luôn có ánh hào quang ở bên ngoài, giống như cây kiếm Âm Dạ Lưu Quang của Cổ Phi, Sương Chi Hồi Ưc của Kiếm Quỷ hay Vương Giả Chi Kiếm của Ngân Nguyệt. Ngự Thiên Thần Minh đã từng cầu nhàu tại sao vũ khí của mình không ánh lên ánh hào quang kia.

"Chúng ta thân thế này rồi mà còn giấu làm gì, nói đi, cô đang làm gì thế?" Cổ Phi ngồi xổm trước cửa hàng.

“Bán đồ, thật đấy!” Tịch Tiểu Thư vừa nói vừa kéo kéo khăn che mặt.

“Bán đồ còn che mặt à?” Cổ Phi hỏi.

“Bởi vì tôi khiêm tốn chứ sao!” Tịch Tiểu Thiên nói.

“Thật à?” Cổ Phi cảm thấy có nguyên nhân gì đó, hần đứng dậy nhìn khắp nơi. Nhìn xem có người nào đang hung hăng đuổi đến hay không, không kéo cô lại đang lợi dụng hần làm kẻ chết thay.

Kết quả là không phát hiện cái gì, thấy xung quanh đều yên bình mua bán.

Đúng lúc này mới có người bước đến cửa hàng, cầm đồ hỏi Tịch Tiểu Thiên “Chị Tiểu Thiên, cái này đáng giá bao nhiêu tiền?”

Tịch Tiểu Thiên liếc mắt một cái rồi bảo, “Khoảng chừng 12 kim tệ, bán được 10 tệ đã ok lắm rồi.”

“Thế nếu lừa người mới thì sao?” Người kia nở nụ cười quái dị.

“Sợ là người ta tưởng là đồ vô dụng ấy.” Tịch Tiểu Thiên đáp.

Người kia than thở một cái rồi rời đi.

“Đội lừa đảo của cô đấy à?” Cổ Phi hỏi Tịch Tiểu Thiên.

Tịch Tiểu Thiên tròn mắt, đang định nói gì thì có người đi tới, “Xem giúp tôi thứ này bao nhiêu tiền.”

Tịch Tiểu Thiên nhìn cái rồi lắc đầu, “Đẳng cấp của anh rất cao, tôi không thể giám định ra được.”

Người kia nghe thế, đang định đưa đồ trong tay cho Tịch Tiểu Thiên thì Cổ Phi đã vội chạy tới cản lại.

“Làm gì thế?” Người kia tưởng Cổ Phi là kẻ cướp, nhanh chóng đem món đồ trong tay nhét vào túi.

“Không sợ đưa xong thì bị cướp luôn à? Sao có thể tùy tiện đưa như vậy?” Cổ Phi nói đầy thâm sâu.

Người kia tròn mắt há mồm, “Đùa gì vậy?” Nói xong thì móc đồ trong túi đưa cho Tịch Tiểu Thiên.

Cổ Phi rút tay vào túi áo, dù sao người ta cũng chả tin mình.

Tịch Tiểu Thiên nhìn món đồ rồi bảo, “Khoảng 20 kim tệ.” Nói xong thì trả lại.

“Cảm ơn!” Người kia cầm lại, nhìn Cổ Phi một cái bảo, “Có bệnh!” Xong rồi quay lưng bỏ đi.

Cổ Phi đương nhiên rất buồn bực, ngồi xổm trước mặt Tịch Tiểu Thiên bảo: “Sao thế? Món đồ 20 kim tệ kia không lọt vào mắt xanh của cô à?”

“Thông minh!” Tịch Tiểu Thiên bảo, “Xem ra anh cũng có chút năng khiếu đấy.”

Cổ Phi tròn mắt. Tay Tịch Tiểu Thiên cũng bắt đầu sờ lên người Cổ Phi.

“Cô làm gì thế?” Cổ Phi giật mình, không lẽ tên lừa gạt này còn thích gạt sắc nữa à?

“Cái áo choàng này của anh không tệ đấy!” Tịch Tiểu Thiên sờ sờ lên áo choàng Cổ Phi “Chất liệu này nhất định là hàng hiếm luôn, anh kiểm nó ở đâu?”

“Thật à? Cô thấy nó đáng bao nhiêu tiền?” Cổ Phi hỏi.

“Không thấy được thuộc tính.” Tịch Tiểu Thiên sờ sờ, “Anh cởi ra cho tôi nhìn cái đi.”

Thấy mãi mà không nghe trả lời, ánh mắt của cô nàng dời lên mặt Cổ Phi thì thấy người ta đang cười lạnh với cô. Tịch Tiểu Thiên bừng tỉnh, cười lạnh lại: “Gan nhỏ nh?”

“Dùng phép khích tướng với tôi là vô dụng nhất đấy!” Cổ Phi bảo.

“Tôi không lừa anh đâu, tôi chưa từng thấy bộ đồ như thế này bao giờ, nhất định là cực phẩm, mau cho tôi mở mang tầm mắt đi.” Tịch Tiểu Thiên bảo.

“Mở mang cái gì? Nhìn là không buông ra luôn ấy!” Cổ Phi không hề có chút tin tưởng nào vào nhân phẩm của cô nàng này.

“Không tin thì thôi.” Tịch Tiểu Thiên quay đầu.

“Đội đã, cô xem thứ này bao nhiêu tiền.” Cổ Phi rút Ám Dạ Lưu Quang trong túi ra, hần thừa nhận mình đang cố ý. Vũ khí là thứ đáng tiền nhất trong đám

trang bị, uống chỉ cấp bậc của cây kiếm này còn cao hơn cả áo bào Nguyệt Dạ này, nhìn cái tên lừa đảo thấy mà không ăn được cũng rất thú vị.

Ánh sáng màu đen bao quanh Âm Dạ Lưu Quang Kiếm đã nói rõ các vấn đề. Không ít người chơi ở gần đó cũng bị nó hấp dẫn. Trong con phố này chưa từng có cực phẩm như thế. Nói thẳng ra đây là nơi mua đồ cho những người bình dân, các trang bị cực phẩm thường chỉ dành cho các player đập tiền vào game hoặc là những công hội lớn mới có tiền để mua, hơn nữa, có một số thứ có tiền cũng không mua được. Nếu có trang bị cực phẩm thì nhất định sẽ bán rất chạy, dù ở công hội hay ở phòng bán đấu giá nên không cần chạy ra con phố này.

Cổ Phi vừa lấy kiếm ra thì không ít mắt sáng rực bắn tới. Những ánh mắt này đủ loại ý nghĩa.

Nhưng không ai hiểu ý đồ của Cổ Phi, mà bọn họ tưởng rằng mình gặp phải siêu cấp newbie trăm năm khó thấy được một dịp may, tưởng trang bị cực phẩm là đồ bình thường nên bán giá rẻ.

Ngưu xản.

Cướp được không nhỉ?

Có mấy người đã hiểu ý của nhau, bắt đầu tròn mắt nhìn đối phương.

Có không ít người có tâm tư, đám người vây quanh lại cửa hàng nhỏ của Tịch Tiểu Thiên. Người có kinh nghiệm vừa nhìn đã thầm kêu, “Hồng rồi.”

Muốn lừa gạt trang bị cực phẩm trong tay newbie không phải vấn đề lớn, nhưng vấn đề là phải tỏ ra mình không cần gấp. Newbie chỉ là người mới không biết gì chứ không phải kẻ ngu. Biểu hiện thêm muốn của mọi người sẽ tỏ rõ đẳng cấp của món hàng kia.

Lúc này vẫn có người chưa kịp làm gì nhưng cũng có người vây quanh như hổ rình mồi. Trong một đồng đội mắt đang nhìn chăm chăm, dù là newbie ngu xuẩn cũng biết món đồ trong tay mình chẳng phải hàng bình thường.

Có điều việc tới mức này cũng chỉ có thể chịu, dù sao ai cũng muốn được trang bị cực phẩm trong tay newbie này. Thay vì để nó lọt vào tay người khác, còn chẳng bằng vào tay mình. Cần phải ra tay trước tiên.

Vừa nghĩ tới đây đã không ít người lao tới hướng Cổ Phi, đám người khác cũng không cam lòng chịu yếu thế. Bọn họ tranh nhau chen vào, Cổ Phi và Tịch Tiểu Thiên ngồi xổm chỗ cũ chưa cử động cảm giác ánh sáng trước mặt đột nhiên tối sầm lại, quay đầu nhìn, đã bị đám người vây chặt.

Cổ Phi là "giàu" kẻ thù nhất trong "Thế giới song song".

Tịch Tiểu Thiên là kẻ lừa gạt dùng việc lừa đảo làm nghề nghiệp.

Rất hiển nhiên, hai người này đều là vua của hai mảng bị ghét nhất trong game. Lúc này hai kẻ này cũng phản ứng rất nhanh, bọn họ còn tưởng đám người này đều là kẻ thù cho nên hồi hộp nhìn đám người đang vây quanh mình như kẻ thù giết cha giết mẹ.

Cổ Phi cầm chặt kiếm trong tay, Tịch Tiểu Thiên thì nắm chặt áo choàng của Cổ Phi.

Đám người vây quanh rất chặt, muốn xông ra không dễ. Cổ Phi kêu khổ trong lòng. Nhưng phép thuật của mình làm ra rất chậm, sợ Thiên Hàng Hỏa Luân còn chưa rơi xuống, hắn đã tan xương nát thịt rồi. Bất cần quá! Cổ Phi hối hận trong lòng. Có ý cầm trang bị cực phẩm đi dụ Tịch Tiểu Thiên, không ngờ lại quên không lưu ý suy nghĩ người xung quanh.

Hành sự tùy theo hoàn cảnh, địch bất động, ta bất động. Cổ Phi nghĩ như thế, địch đã bắt đầu cử động.

Một người đáng tuổi cười hòa ái, hơi cúi người hỏi: “Huynh đệ, anh tính kiếm này chuẩn bị bán bao nhiêu tiền?”

Cổ Phi và Tịch Tiểu Thiên ngẩn ra, lập tức phản ứng lại, mỗi người thờ dài một hơi. Cổ Phi chỉ biết đối phương cũng không có ác ý, mà Tịch Tiểu Thiên hiểu rõ tình huống con phố giao dịch bình dân, trong chớp mắt đã hiểu bọn người này đang suy nghĩ cái gì, cô biết đối phương mang ác ý đến hỏi.

“Kiếm này không bán!” Cổ Phi dờ khóc dờ cười nói.

“Huynh đệ, tôi ra giá cao.” Một người nói.

“VẬY SAO? Bao nhiêu?” Cổ Phi nhất thời lòng hiếu kỳ dậy, hỏi.

Người nọ hơi trầm ngâm, phảng phất như là phải đắn đo suy nghĩ thật kĩ để đưa ra giá cao, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi ra 20 kim tệ.”

Cổ Phi gạt mình. Dù hắn không biết giá cả thị trường, hắn cũng biết được Âm Dạ Lưu Quang Kiếm không thể nào chỉ trị giá 20 kim tệ. Đối người chơi bình thường mà nói thì 20 kim tệ không chừng tính khoản cực lớn, nhưng tính cả thị trường game thì hiển nhiên không phải là như thế, ở tưu quán thì rượu đắt tiền nhất thì đã là 20 kim tệ.

Có không ít người chung quanh đều là khuôn mặt hèn mọn nhìn về cái tên nói “20 kim tệ”, ai cũng tổng có thể biết vũ khí này không có khả năng chỉ giá trị có 20 kim tệ.

Thế nhưng, tất cả mọi người phát hiện Cổ Phi ngây ra ở chỗ đó, tựa như tại do dự, trong lòng cũng đều là run lên.

Lẽ nào đây là trăm năm khó được một dịp may Tiểu Bạch trong Tiểu Bạch. Không chỉ đối trò chơi hoàn toàn không biết gì cả, bản thân cũng là ngọc bầm sinh?

Sôi trào, quần chúng sôi trào.

“20 kim tệ, cậu cũng quá nghèo đi? Anh bạn, tôi ra 21 kim tệ!”

“21 kim tệ? Liên tặng một đồng? Keo kiệt thế, tôi ra 23!”

“25!”

“30!”

"Nhìn các người có chút tiền đồ nhỏ này thôi à, 50 kim tệ!!" Có người vỗ ngực.

Nghĩ như vậy, mọi người cũng không nhìn ví tiền của mình trong túi cùng có bao nhiêu kim tệ, chỉ lo một cái kính địa hướng lên trên kêu giá.

Đối với con phố giao dịch bình dân thì 50 kim tệ đã là khoản cực lớn. Đại bộ phận người chơi nghe được số tiền này đã muốn chạy trời chết. Thế nhưng, mắt thấy cực phẩm trang bị trong tay một kẻ Tiểu Bạch ngọc bầm sinh, trong lòng người chơi xung quanh đều có một tâm tư: thứ này nếu mình cầm đến tay tốn một đồng tiền mặt giao dịch đến cũng sẽ không thiệt thòi! Qua tay khẳng định còn có thể bán kiếm lớn.

Nghĩ như thế, mọi người cũng không nhìn túi tiền của mình rốt cuộc có bao nhiêu kim tệ, chỉ lo hét giá lên.

50, 55, 60, 80, 100...

Đào mất hết giá đã lên đến 500!

Trước mắt bình hành trong thế giới cực phẩm trang bị thành giao giá cũng đều tại thiên kim trở lên, nếu như thật có thể lấy tệ thu lấy, kia cũng là ôn kiếm không bồi buồn bán.

Hiện nay trong "Thế Giới Song Song" trang bị cực phẩm giá sau cùng đều ở thiên kim đã ngoài, nếu quả thật có thể lấy 500 kim tệ nhận lấy, đó cũng là ôn trảm không lỗ buồn bán.

Chỉ là, hét ra giá đến trình độ này, người ra giá đã xuất hiện thêm một suy nghĩ.

Kiểm trong tay Cố Phi, có tầng quảng sáng không giả, đây đích thật là tiêu chí trang bị cực phẩm. Thế nhưng, thuộc tính của kiếm đến bây giờ kỳ thực vẫn không có người thấy được. Xung quanh không thiếu cao thủ giám định thuật, nhưng từ đầu đến cuối không thể giám định ra thuộc tính trường kiếm trong tay Cố Phi.

Một kẻ Tiểu Bạch ngọc bầm sinh, lại đem giám định thuật tăng đến cao đẳng cấp như vậy? Hoặc là nói, một kẻ Tiểu Bạch ngọc bầm sinh lại cao level hơn toàn bộ mọi người ở đây? Lẽ nào hẳn là cấp 31 hay sao?

Mọi người đột nhiên cảm thấy cái kẻ ngọc bầm sinh này sợ rằng không đơn giản như vậy. Tuy rằng trong thời gian mọi người ra giá biểu hiện trên mặt hẳn vẫn chỉ có hoảng hốt ngu ngốc.

Đầu giá vào lúc này đột nhiên dừng lại. Toàn bộ mọi người không hẹn mà cùng đình chỉ mở miệng, bọn họ ý thức được chuyện này có điểm không giống bọn họ dự tính, đều muốn nhìn xem một chút khi đầu giá dừng lại, đối phương phản ứng thế nào.

“500 kim tệ, anh bạn, giá này có thể đã tính là cực hạn. Tôi nghĩ, không có ai lại tình nguyện ra cao hơn đi?” Một người nói, quan sát xung quanh, chớp mắt.

Mọi người biết ý, đều rất phối hợp không mở miệng, đang mong đợi Cố Phi phản ứng.

Cố Phi không kịp mở miệng, một bên Tịch Tiểu Thiên bên cạnh đã nháy nháy mắt.

"Anh xem, trên cái thế giới này lừa đảo kỳ thực rất nhiều." Tịch Tiểu Thiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 101: Con gái đúng là con gái!

Hiển nhiên Cố Phi đối với các trường hợp xảy ra trong game online không hiểu nhiều lắm, nhưng dưới tình huống vây quanh nhiều người tạo nên một đợt sóng này, nếu không nhận ra tâm tư đám bọn họ, sợ rằng chỉ có thể Tiểu Vũ làm được.

Những người này đơn giản là muốn lợi dụng Cố Phi vô tri, nhân cơ hội chiếm một ít tiện nghi. Thắng thán mà nói, là lừa cũng không quá đáng.

Tịch Tiểu Thiên một lời vạch trần, trên mặt mọi người đương nhiên rất khó coi.

Lập tức ai cũng phản ứng lại, Cố Phi ngồi xổm không hề rằng tại đây, có lẽ không phải vô tri, mà chỉ là giả ngu giả ngơ ra đó thôi. Mọi người bị biến thành chuyện cười lâu như vậy, trong lòng đều rất không thoải mái.

Có vài người đã rời đi, nhưng còn một bộ phận, ở lại tròn mắt nhìn, hung hăng mà nhìn chăm chăm Cố Phi.

Tại loại hoàn cảnh thể hiện suy nghĩ thật này trong game online, tình người của rất nhiều người đều thẳng tắp giảm xuống. Dầu sao trong thế giới này, cảm giác xấu hổ, sỉ nhục lại đồng dạng trong hiện thực đều mãnh liệt, nhưng không có tồn tại rất nhiều nguyên nhân khách quan trong hiện thực tạo thành trở ngại.

Ta không thích người, liền có thể đánh người; ta thấy người khó chịu, liền có thể giết người...

Võng du có lúc chính là một thế giới không nói lý như vậy.

Suy nghĩ dựa trên chuyên môn phân tích thì cái thế giới không nói lý này, trở nên tươi mới sống động. Thế nhưng, quy tắc thế giới này một chút cũng không cải biến.

Chiến đấu làm chủ, thực lực hàng đầu. Đây từ đầu đến cuối là chủ đề chính của game online.

Mà khái niệm thực lực rất rộng, thực lực cá nhân, thực lực nghiệp đoàn... Hoặc là vào một thời điểm nào đó, vào địa điểm nào, xuất hiện một lực lượng khác hợp thành.

Ngày 21 tháng 11, 13:45. Đường lớn trong Thành Vân Đoàn, con phố giao dịch trong miệng người chơi, xuất hiện một quần thể có thực lực.

Hoặc là nói một quần thể tự nhận có thực lực. Bởi vì so sánh thực lực với nhau chỉ cho kết quả tương đối. Mà đám người lúc này, hiển nhiên cho rằng bọn họ lấy nhân số nhiều cấu thành, đối mặt với đối thủ chỉ có một, bọn chúng là một cái quần thể có thực lực.

Đối thủ trong mắt bọn chúng, Cố Phi một mực ngồi xổm đã đứng dậy.

Đại bộ phận người chơi thấy mục đích lừa Tiểu Bạch của bọn họ không cánh nào đạt thành thì lúc này đã xấu hổ rời đi. Nhưng lại có một bộ phận nhỏ người chơi khác, không đạt được mục đích của bản thân, liền cảm thấy mình bị lừa gạt, bầy giờ chiều theo ý nghĩ ở lại muốn cùng Cố Phi lý luận một phen.

Cố Phi bất đắc dĩ, tựa như địa chủ của tất cả mọi người hiên ngang lăm lăm nói: “Các người muốn làm gì?”

Căm tức nhìn. Không có người trả lời. Chỉ vì tâm tính không hèn mà hợp mới trùng hợp kết thành đoàn thể, lúc này vẹn vẹn chỉ qua giao tiếp bằng ánh mắt một chút, còn chưa kịp tuyên ra người phát ngôn cho bọn chúng.

“Không có việc gì thì tôi phải đi.” Cố Phi nói.

“Đợi chút!” Cuối cùng có người nói chuyện. Mọi người tản ra khắp nơi, ngăn cản tất cả hướng có thể làm lối ra của Cố Phi.

Đồng dạng tâm tính, đồng dạng mưu đồ, cũng có thể trong nháy mắt chế tạo ra ăn ý phối hợp.

Cố Phi dù bận vẫn ung dung nhìn về những người này. Thoạt nhìn bọn họ là muốn động thủ. Đáng tiếc lấy bạo chế bạo, đây chính là ham thích của Cố Phi. Từ nhỏ cha hắn liền ý vào lý do bọn họ là dòng họ tập võ, thích như vậy thu thập hắn, rồi lại cấm chỉ hắn ở bên ngoài tùy tiện cùng người khác động thủ. Cố Phi một mực cho rằng tại trước khi mình tự nuôi dưỡng con trai thì sẽ không đạt được cơ hội này. Cảm ơn game online, cảm ơn “Thế Giới Song Song”, cảm ơn tác giả Hồ Diệp Lam vĩ đại, để mộng tưởng của Cố Phi từng cái trở thành hiện thực. (Akiko: hết nói =)))

Hai bên đối mặt. Cố Phi hướng Tịch Tiểu Thiên ngoác ngón tay.

“Làm chi?” Tịch Tiểu Thiên hỏi.

“Quy tắc PK thế nào, thuyết minh cho tôi một chút.” Cố Phi nói.

Quần chúng đều ồ lên.

Quá tiểu bạch rồi, quá kiêu ngạo. Mọi người nghĩ.

Tịch Tiểu Thiên cũng là ngẩn ra, nhất thời không biết nói từ đâu, mãi một lát mới từ từ nhỏ ra một câu: “Giết một người tăng 1 giá trị PK.”

“Nói nhảm!” Cố Phi tròn trắng mắt liếc cô một cái, “Điều đấy sao tôi còn không biết. Tôi là hỏi, thế nào mới có thể không gia tăng giá trị PK?” Từ ngày đó nói chuyện với Hồng Trần Nhất Tiểu nhìn ra chút manh mối, hiển nhiên giết người có lúc cũng sẽ không tích lũy giá trị PK. Lúc ấy Cố Phi nhớ phải đi

thăm dò tra xem, kết quả sau nhiều chuyện liên quên, cũng chưa đi trang web tìm hiểu rõ một chút.

“Sau khi bị công kích, phản kích giết người không tăng giá trị PK, giết người có giá trị PK không tăng giá trị PK.” Tịch Tiểu Thiên nói.

“Giết người có giá trị PK không tăng giá trị PK?” Cổ Phi mờ mịt, hẳn không tin lúc đó hẳn tại thành Nguyệt Dạ hai cái Thiên Hàng Hỏa Luân đập chết người sẽ không có một người không có giá trị PK đấy.

“Quy tắc trên chỉ áp dụng cho người không có giá trị PK người mà nói, người có giá trị PK thì ngoại lệ.” Tịch Tiểu Thiên nói.

Cổ Phi thoải mái. Tay tùy tiện nắm chuỗi kiếm, quay đầu nhìn phía những người bao vây: “Đến đây đi!”

Tất cả mọi người ngẩn ra. Trong chốc lát không có ai động thủ. Muốn giết bọn họ, còn không muốn tăng giá trị PK, làm gì có chuyện tiện nghi như vậy? Tuyệt không thể động thủ trước. Mọi người nghĩ.

Trong chớp mắt, quần chúng xem quan hệ phương chủ động và phương bị động đều lằm, tưởng Cổ Phi vây quanh bọn chúng, chuẩn bị tóm bọn chúng trút giận.

Đội nửa ngày đối phương không có phản ứng, trong lòng Cổ Phi cực kỳ tức nuối, nói thật, hẳn rất nhiệt tình thích đánh nhau. Nhiệt tình yêu thích PK. Nhưng lại không thể làm loại người không nói lý, cho nên chỉ có thể hy vọng có người nhìn hẳn không thuận mắt. Vừa nghĩ đến điểm ấy, Cổ Phi không khỏi tưởng nhớ bầu không khí PK bên thành Nguyệt Dạ, tưởng nhớ Độc Thủ dong binh đoàn đến nay còn không biết lý do muốn chặn cướp hẳn. Không biết bọn chúng hiện tại như thế nào?

Cổ Phi phiền muộn, lúc hẳn vừa vặn rời khỏi thành Nguyệt Dạ hơn ba tiếng đồng hồ mà bắt đầu phiền muộn.

“Không đánh liền tản đi!” Cổ Phi thành thực phát ra một tiếng thở dài.

Thái độ có phần đáng tiếc cùng bình tĩnh, không thể nghi ngờ càng làm đối phương thêm hoài nghi. Tạm thời thành lập tiểu đoàn đương nhiên cũng có không đủ, rõ ràng nhất là tin tưởng lẫn nhau và hiểu rõ không đủ. Cổ Phi là người tay cầm vũ khí cực phẩm, đơn đầu ai cũng không nắm chắc, đều muốn dựa vào lực lượng của những người khác. Lúc này khó tránh khỏi cũng đều sẽ nghĩ “Ta không thành vấn đề, không biết những người khác thực lực như thế nào?”

Ánh mắt mỗi người do dự trông lại, nhìn lẫn nhau, trong lòng lại cũng đều đang suy nghĩ: “Tên gốc này sợ rằng không được.”

Kể từ đó, mỗi người đều cảm thấy mình có năng lực, nhưng những người khác không được. Như thế cho ra kết luận chỉ có thể buông tha, đồng thời âm thầm may mắn chính mình không có xúc động.

Bất tri bất giác, người chơi vây quanh người Cổ Phi bắt đầu càng ngày càng ít. Mọi người lúc tới kiêu ngạo, lúc đi lặng lẽ, chẳng bao lâu liền để một mình Cổ Phi phơi khô tại chỗ.

“Chán nha!” Cổ Phi phiền muộn nói. Mấy câu kêu gào, một tiếng thở dài, liền khiến địch nhân bị hù dọa lui, chẳng lẽ là mình biểu hiện ra quá mức chủ động, quá mức vui vẻ?

“Đừng nóng vội.” Tịch Tiểu Thiên nói. “Muốn đánh có cơ hội.”

“Ý cô là mấy kẻ bên kia?” Cổ Phi quét mắt hướng một góc con phố giao dịch.

“Anh chú ý tới?” Tịch Tiểu Thiên kinh ngạc.

“Sớm đã thấy được.” Cổ Phi nói.

“Vậy anh còn lo sầu cái gì?” Tịch Tiểu Thiên nói.

“Bọn chúng mấy cái chỉ có thể tính là hẹn trước. Vốn dĩ có thể đánh hai lần. Hiện tại thiếu đi một lần, quá đáng tiếc nha!” Cổ Phi sung mãn không cam lòng nói.

“Bạo lực Phil!” Tịch Tiểu Thiên thán phục.

Cổ Phi lần nữa ngồi xổm xuống, tiếp tục đầy cồi lòng chờ mong nói: “Mấy kẻ đó thế nào mà còn chưa chịu qua đây?”

“Bọn chúng sẽ không đơn giản qua đây như vậy.” Tịch Tiểu Thiên nói.

“Hả? Thấy cô dường như quen biết bọn chúng.” Cổ Phi nói.

“Thành Vân Đoàn hiện tại có một đám người như vậy. Sau khi nhìn chòng chọc đến người nào có cực phẩm trang bị, liền sẽ tìm cơ hội giết để bạo trang bị. Tôi thấy bọn hẳn là để mắt đến anh đó.” Tịch Tiểu Thiên nói.

“Thật không?” Cổ Phi lại hướng bên kia nhìn lướt qua. Vừa rồi cùng một chỗ mấy người đoàn kia lúc này đã tản, chỉ còn lại một người như không có chuyện gì xảy ra bầy hàng vỉa hè. Cái khác vài tên đã chẳng biết tung tích.

“Bọn chúng không dễ dàng động thủ, càng sẽ không dễ dàng bỏ qua, không đem kiếm này trong tay anh tuôn ra sẽ không đành chỉ hành động.” Tịch Tiểu Thiên nói.

Cố Phi biết tầm quan trọng của việc không lộ tiền tại ra ngoài với khiêm nhường.

Chẳng qua đồng thời cũng phát hiện trang bị cực phẩm chỗ tốt - có thể mê hoặc lòng người có tà niệm qua đây hướng hẳn khiêu khích. Hẳn thừa cơ trừ ác làm việc thiện, bảo vệ thế giới hòa bình... Nói chung chính là: có lý do có thể đánh!

“Hiện tại bọn chúng trước tiên tán ra. Để lại một người đại khái là nhìn chăm chăm anh. Một hồi tìm cơ hội đêm khuya ít người, anh lại đơn độc một người thì mới xuống tay.” Tịch Tiểu Thiên nói, “Hôm nay giết giết, ngày mai giết giết, ngày kia giết giết, nói chung nhớ kỹ anh người này. Một mực giết tới khi đạt được kiếm trong tay anh mới thôi.”

Cố Phi gật đầu, lập tức hỏi: “Cô cùng bọn chúng là một đám?”

“Con mẹ nó nhà anh!!” Tịch Tiểu Thiên nóng nảy.

Cố Phi giương mắt ngăn ra.

“Anh có thể ngừng được không! Tôi cũng không có xấu như anh nghĩ.” Tịch Tiểu Thiên cả giận nói.

Về mặt Cố Phi có chút mất tự nhiên. Sau một lúc lâu nói: “Vậy nguoi che mặt tại này làm gì?”

“Bán gì đó!” Tịch Tiểu Thiên chỉ chỉ.

“Bán gì đó nhất định phải che mặt?” Cố Phi hỏi.

“Muốn biết vì sao che mặt?” Tịch Tiểu Thiên nói, lúc này một tay kéo khăn che trên mặt xuống, dặt cuống họng kêu: “Bán trang bị, tiện nghi, có muốn đến xem!”

Giọng nữ thanh thúy để cho mọi người kim lòng không được hướng bên này trông lại. Con mắt mấy người lúc này sáng ngời, một người đã bước một bước xa bay tới, cúi người xuống. Cầm từng cái rách nát trên quán Tịch Tiểu Thiên quán thường thức, lập tức nói: “Không sai, toàn bộ tôi muốn, mỹ nữ nói cái giá đi!”

“10 kim tệ.” Tịch Tiểu Thiên mặt không chút thay đổi nói.

“Không thành vấn đề!” Người nọ trực tiếp đem tám vãi trên mặt đất bọc lại, đem tất cả hàng của Tịch Tiểu Thiên cuốn vào, cầm vãi kim tệ, phóng khoáng đưa tới. Trong mắt người chơi xung quanh dồn dập lóe ra ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

“Mỹ nữ, mọi thứ tôi đều mua rồi, cô cũng không có việc gì làm, hay là cùng nhau đi uống hai chén đi?” Người mua mấy thứ cầm gói bọc lớn không đi, tiếp tục tại đây mời mọc.

“Mẹ nó, nguoi cút!” Tịch Tiểu Thiên chỉ kém không có đem nước miếng phun đến trên mặt đối phương.

Quần chúng đều ồ lên.

Quán của Tịch Tiểu Thiên chỉ bày một ít hàng bình thường rách nát, cộng lại đích thực cũng giá trị 10 kim tệ. Nhưng mấy thứ gì đó cũng bao gồm nhiều chức nghiệp, trên lý thuyết không có người đồng thời toàn bộ thu mua. Lúc này phát sinh loại tình huống này, hiển nhiên là ý không ở trong lời.

Mười kim tệ đối người chơi bình dân mà nói tuyệt không tính là chút tiền. Chỉ vì đến gần một người tựa như hoa thì tiền này coi như là hạ vốn gốc. Quần chúng chính mình đang hâm mộ diễm phúc của người kia, không nghĩ lại có kịch hay lên đài. Trước mắt cô gái này cư xử quả thực kỳ cục, bán gì đó không muốn cùng người ước hẹn thì thôi không tính, cư nhiên trực tiếp chửi ầm lên.

Chỉ có Cố Phi âm thầm thở dài, Tịch Tiểu Thiên hiển nhiên là đem cơn giận với hán giận chó đánh mèo đến trên người này. Lẽ nào khi này thật trách oan cô? Cô ngồi đây thành thành thật thật bày bán chút đồ rác rưởi? Cố Phi mờ mịt.

Nhưng bất kể thế nào, trước mắt người mua kia đáng về tức giận hiện đang không ngừng thăng lên. Rất hiển nhiên, bất kể cô gái nhà nguoi lớn lên xinh đẹp, vô duyên vô cớ vô cớ như vậy chửi người, dù là ai cũng sẽ không chịu được.

“Móa!” Trước mắt vị đại ca này mắt trắng mười cái kim tệ, còn kém chút thì bị phun nước bọt, càng thêm bị một đám người vây xem chế giễu, dĩ nhiên sẽ không khắc chế tâm tình xuống. Vung tay ném, một bọc trang bị vừa mới mua trực tiếp bị ném tới trên thân Tịch Tiểu Thiên. Lấy từ miệng túi ra một cây cự phủ so với của Tiểu Vũ còn muốn lớn hơn nhiều cầm trong tay. Hai chân hơi khom, vận khí đan điền, tay phải xách cự phủ buông xuống bên cạnh người tạo thành góc 45 độ so với mặt đất.

Có kinh nghiệm PK vô cùng phong phú, Cố Phi nhìn một cái tư thế này đã biết là đang muốn làm gì, liền một tay cầm kiếm chém, một tay kia thì túm Tịch Tiểu Thiên.

Đây chính là Toàn Phong Trảm. Bởi vậy cũng có thể biết được chiến sĩ này kinh nghiệm PK cũng không thấp. Chiến sĩ có kinh nghiệm tại bất cứ thời khắc

nào cũng sẽ bảo đảm trên thân mình còn có điểm nộ khí nhất định để phát động kỹ năng. Toàn Phong Trảm cũng chẳng phải là kỹ năng công kích cao nhất hiện tại của chiến sĩ, nhưng lại là tuyệt kỹ bảo mệnh của họ. So với kỹ năng phòng ngự cấp 6 có sẵn của chiến sĩ tác dụng tốt hơn nhiều.

Chống cự Toàn Phong Trảm vốn dĩ đã là một chiêu Cố Phi vô cùng thuần thực. Dù bây giờ bị đánh bay ra ngoài đáng người cũng có thể bày được vẻ tiêu sái phiêu dật. Nhưng lần này cũng có một chút bất ngờ, chặn được Toàn Phong Trảm, người cũng bay ra, nhưng lại bay ra một cách rất chặt vật.

Nguyên nhân chắc hẳn vì Cố Phi cố sống cố chết túm Tịch Tiểu Thiên, thế nhưng lực lượng quá thấp. Hoàn toàn không cách nào vừa lôi kéo một người còn bay ra được, ngược lại bị Tịch Tiểu Thiên liên lụy bản thân cũng không thể bay.

Kết quả mượn lực là, người tránh thoát công kích, nhưng không có bay lên được, hai người giống con chuột kiên quyết ngoi lên, ngã ục xuống mặt đất. Khiến cho bụi bặm bay loạn.

Cố Phi coi như tốt hơn, còn có thể đứng. Thế đi tuy nhanh, nhưng Cố Phi nhanh nhẹn cũng không thấp, bước chân cuối cùng cũng đổi hướng được.

Tịch Tiểu Thiên liền thâm, dưới sự bất ngờ không kịp phòng bị, trong chớp mắt đã bị kéo ra ngoài ngã xuống đất. Một đường này căn bản là lướt đi. Càng tội nghiệp hơn là trang bị vừa rồi chiến sĩ kia ném vẫn tồn tại, lúc này cô ngã xuống, áo choàng đạo tặc của cô phủ lên, vang lên tiếng đing đưng. Náo nhiệt vô cùng.

Bởi vì kéo một người, cũng ảnh hưởng Cố Phi phát huy, lực và phương hướng không có hoàn toàn nắm chắc. Bị chấn ra ngoài một đoạn, lập tức đụng vào trên tường. Sau lưng Cố Phi phát đau, cảm giác xương cốt kêu răng rắc. Cúi đầu chợt nhìn, Tịch Tiểu Thiên tựa như đạn pháo bay tới, đảo mắt liền sắp đập trên tường cao.

Cố Phi vội vàng vươn chân giẫm trụ vững thân thể mình, lực đạo sửa lại phương hướng, nhanh như chớp mắt, Tịch Tiểu Thiên lăn một vòng rồi dừng lại.

“Thật ngại quá!” Cố Phi nói.

“Đại ca, nhanh đi xuống đi!” Dưới thân đột nhiên có người trả lời.

Cố Phi cúi đầu nhìn chút, vội vàng tránh sang bên cạnh. Dưới chân hẳn còn giẫm một người! Nghĩ đến hai bên sát tường con phố tất cả đều là người chơi bày quán, Cố Phi lảng lảng hướng bên này xông lên, người nọ thấy tình thế không ổn nghĩ muốn tránh ra, kết quả một vị ngồi khoanh chân xếp bằng một ngày đi đứng có chút tê chân, té ngã, vừa lúc hạ thấp người xuống, cuối cùng bị Cố Phi dẫm nát dưới chân.

“Xin lỗi, thật ngại quá!” Cố Phi vội vàng lại hướng bên này xin lỗi.

Người này trên mặt đất lăn một vòng, ngửa mặt lên trời, thở hắt ra: “Không sao.”

Lại nhìn sang Tịch Tiểu Thiên bên kia, lấp bắp từ trên mặt đất bò lên, một lát mới nói ra một câu: “Thà bị chém chết còn tốt hơn!”

Mọi người lại lần nữa ồ lên.

Bởi vì ai cũng đều không nghĩ tới, hai vị này không ngờ không chết.

Mọi người có thể thấy được Cố Phi vươn kiếm đi chặn, nhưng không ai có thể thấy được một kiếm kia tận dụng thời cơ. Ở trong mắt bọn họ, hai người này là bị Toàn Phong Trảm chém bay ra, dù cho sinh mạng dày không chết cũng cách chết không xa. Tuyệt đối không phải đáng vẻ hiện tại của hai người, mặc dù có chút chặt vật, nhưng rõ ràng sinh mạng không lo.

Chiến sĩ kia lúc này đã thu Toàn Phong Trảm, hoàn toàn không có ý cứ như vậy bỏ qua, bước lớn hướng Tịch Tiểu Thiên đuổi tới.

Cố Phi nhìn về cô, hỏi câu: “Ta hiện tại chém hẳn, không gia tăng giá trị PK đi?”

Tịch Tiểu Thiên sững sờ, chỉ là gật đầu. Nàng đồng dạng cũng không biết vừa rồi toàn phong trảm kia phát sinh chuyện gì, chỉ nhìn điểm sinh mạng của mình, biết được Cố Phi ngăn cản nó.

Người khác giám định không ra chức nghiệp của Cố Phi, nhưng cô cũng sớm biết Cố Phi là pháp sư. Pháp sư trước mắt so ra là chức nghiệp khác chế chiến sĩ, đơn đầu giải quyết một chiến sĩ hẳn phải không quá khó. Nhưng bất kể nói như thế nào, pháp sư rõ ràng đều không dùng từ “Chém” này.

Điều ấy khiến cho Tịch Tiểu Thiên có chút không hiểu.

Cố Phi cất bước đang chuẩn bị tiến lên, đột nhiên có ba người chạy ra, đã giành trước một bước đứng giữa Tịch Tiểu Thiên và chiến sĩ kia. Cố Phi nhìn qua, một người trước đây cầm gậy đó hướng Tịch Tiểu Thiên hỏi giá cũng ở trong.

“Bạn này, đây có khả năng là hiểu lầm, đừng nóng vội động thủ.” Một người nói.

“Con mẹ nó, nguoi cút!” Chiến sĩ kia lập lại lời nói vừa nãy của Tịch Tiểu Thiên mới nói qua, vùng chiến phủ, phát động kỹ năng Xung Phong, ập xuống người nọ vừa nói chuyện lập tức bị đánh lui lại mấy bước, ổn định xong còn trong trạng thái choáng choáng không cách nào nhúc nhích.

Hai người một bên trái một bên phải nhìn thấy nói lý không tác dụng nên cũng vội vàng động thủ. Chiến sĩ bên trái tay cầm kiếm, cũng phát động kỹ năng Xung Phong. Đạo tặc bên phải vùng chúi thủ, ý đồ muốn quần đến sau lưng đối phương thì triển Bối Thử.

Xung Phong đánh trúng chiến sĩ kia. Thế nhưng, kỹ năng Xung Phong kèm theo hiệu quả “Mê muội” cũng không phải xác suất 100%. Nó liên quan đến độ thuần thực kỹ năng, và đẳng cấp lẫn trạng bị của đối phương. Chiêu Xung Phong này mặc dù trúng mục tiêu, nhưng lại không tạo thành mê muội.

Chiến sĩ cầm Cự Phù cũng dừng mãnh dị thường, đối với Xung Phong của chiến sĩ không thêm đề ý tới. Quay đầu hướng đạo tặc kia ý đồ quần đến sau lưng bỏ tới một bữa, vừa di động chân, phòng bị đối phương đi vị. Đồi bên cứ như vậy giao thủ, mà hai người này thực lực rõ ràng không mạnh, lấy một địch hai, đào mắt đã bị chiến sĩ cầm Cự Phù không chế cuộc chiến.

Giết đến hai người liên tiếp bại lui. Bình khí đôi bên đứng độ, đầy dứa, Cổ Phi nhìn thấy chỉ lắc đầu.

Đây mà là chiến đấu? Căn bản là trẻ con đánh nhau đi! Cầm cảnh trực lại coi như là thần binh lợi khí, múa gậy gộc đánh tới. Không đánh lên trên người đối phương. Mà cuối cùng gậy gộc của ai gây trước, thì người đó liền thất bại. Cổ Phi nhớ đám trẻ con nhà hàng xóm xem xong phim truyền hình “Thần Điều Hiệp Lữ”, diễn luyện Toàn Chân Kiếm Pháp với Ngọc Nữ Kiếm Pháp chính là chơi như thế đi, cảnh đó và tình cảnh trước mắt sao mà tương tự.

Cổ Phi nhìn thấy sốt ruột, hai người ở đây không địch lại đối thủ càng sốt ruột, quay đầu hướng Tịch Tiểu Thiên kêu: “Chị Tiểu Thiên đi mau.”

Tịch Tiểu Thiên hô to một tiếng “Tôi đến!”, tay lấy trường cung trong túi không ngờ muốn tiến lên trợ giúp. Cổ Phi đã bước trước một bước đem tay cô đè lại: “Vẫn để tôi đến đi!”

Tịch Tiểu Thiên nhìn về hấn, Cổ Phi hướng cô cười cười: “Nhân duyên của cô cũng không tệ lắm” Cổ Phi nói, quay đầu lại hướng hai vị kia kêu: “Hai người mau tránh ra, tôi với hấn đơn đấu!”

Hai người hy vọng giờ khắc này rất lâu, cũng chẳng quản người sau lưng kêu là ai. Nói chung nhanh chóng tìm một cơ hội thoái lui đến bên cạnh. Cổ Phi ho khan một tiếng, tiến về phía trước vài bước, đứng trước mặt chiến sĩ.

Chiến sĩ cũng ổn định thân hình. Lúc này hấn đánh đến vui vẻ. Đem hai người kia đánh đến hoa rơi nước chảy, chính là đang có lòng tự tin bành trướng vô cùng. Nhưng nhìn đến trong tay Cổ Phi là Âm Dạ Lưu Quang Kiếm tản phát ra quang sáng đen sẫm, trong lòng cũng không tránh nghe tiếng lộp bộp một chút. Vừa rồi hai tên kia xét về cấp bậc đều thua xa hấn, trang bị cũng không bằng, mới bị hấn một người tùy tiện ăn hiếp. Kết quả hiện tại trong tay tên này lại không ngờ là một vũ khí cực phẩm, vừa rồi thật không có chút ý tới.

Chiến sĩ tỉnh táo lại, vội vàng thi triển giám định thuật đối với Cổ Phi, kết quả hoàn toàn không biết gì cả.

Dùng mắt thường đến phán đoán, rồi lại lọt vào hoàn cảnh mê man không rõ.

Trường bào màu đen, từ trước cho tới bây giờ chưa từng thấy qua, nhìn hình thức bên ngoài tựa hồ là trường bào pháp sư. Nhưng vũ khí trong tay lại là kiếm, nếu lựa chọn kiếm làm vũ khí, đại đa số là chiến sĩ, sau đó là kỵ sĩ.

Vũ khí hiển nhiên là đặc điểm thể hiện chức nghiệp phân biệt nhất, chiến sĩ kia đã nhận định Cổ Phi là đồng tộc. Lúc đang chuẩn bị càn tiến thêm một bước, đột nhiên thấy được Cổ Phi đem kiếm nhét trở về miệng túi của mình. Tiếp theo tay không liền đánh ra.

Tay không?

Cách Đấu Gia?

Chiến sĩ lần nữa mê man. Dù cho là cách đấu gia, cũng phải có đeo bao tay gia tăng lực công kích của mình, nhưng Cổ Phi rất rõ ràng không có đeo bao tay.

Trước tiên thử một chiêu lại nói! Chiến sĩ nghĩ, đột nhiên tiến lên, nện xuống một kích mạnh mẽ.

Cổ Phi hơi chút lắc mình đã bay tới bên cạnh người chiến sĩ, tay phải vung lên: “Song Viêm Thiểm, thiểm!!”

Một đạo hỏa quang xuất hiện, chiến sĩ nháy mắt trở nên hồng toàn bộ, trong lòng kinh hãi: “Moá nó, lại thật sự là tên pháp sư!”

Pháp sư so ra khác chiến sĩ, đây là nhận định hiện tại của mọi người. Chiến sĩ này kỳ thực là sớm đã giám định ra ba người chặn đường trước đó không có pháp sư, đẳng cấp lại rất thấp, mới tràn đầy dũng khí lấy một địch ba.

Bấy giờ gặp phải một kẻ mình giám định không ra, mà lại khác chế chức nghiệp, đáng và kiêu ngạo bệ vệ lập tức đã rơi nửa đoạn.

Cổ Phi lúc này không cầm vũ khí kỳ thực cũng là thay người ta suy nghĩ, vừa rồi người này lấy một địch ba, bọn họ lại sử dụng phương thức chiến đấu thô sơ, sinh mạng khẳng định đã bị mài mất không ít. Cổ Phi rất sợ mình làm người ta nghèo mắt, không nói Âm Dạ Lưu Quang Kiếm hay là Viêm Chi Tẩy Lễ, người này trúng một kiếm liền xong. Chuyện này xảy ra là có nguyên nhân, Cổ Phi cũng chẳng hề nghĩ PK mất người chiến sĩ trước mắt này.

Hắn tin rằng tay không tạo ra chút thương tổn pháp thuật yếu ớt đó, hấn uy lực không tới đâu.

Dưới hiệu quả Song Viêm Thiểm, sinh mạng của chiến sĩ duy trì liên tục trượt, nhưng sau đó phát hiện thương tổn không cao, tinh thần lại trở nên hăng hái. Cự Phù trong tay xoay vòng như máy xay gió tiến lên.

Người ta nói pháp sư khác chiến sĩ, chính bởi vì pháp sư có tốc độ ưu thế hơn chiến sĩ, có thể kéo ra cự ly, đồng thời công kích bằng pháp thuật không

thèm ngó ngang tới điểm mạnh của chiến sĩ là sở hữu phòng ngự vật lý cao, bởi vậy chiếm cứ thượng phong.

Pháp sư bình thường còn như thế, huống chi Cố Phi đây thuộc tính toàn bộ cộng nhanh nhẹn?

Dễ dàng cùng đối phương kéo ra cự ly, Cố Phi gọi ra một Hoả Cầu như phóng một loại ám khí. Thương tổn tuy không cao, nhưng cũng đem sinh mạng của chiến sĩ mài mất một chút.

Nếu tiếp tục tiêu hao như thế, chỉ cần thời gian dài, chiến sĩ một cơ hội thắng cũng không có.

Cố Phi thấy được trong mắt đối phương nản lòng thoái chí. Lúc này thối lui vài bước nói giải thích: “Huynh đệ, vừa rồi kỳ thực có chút hiểu lầm.”

Chiến sĩ lần này không có gào lên vội gào mắng người, rất lạnh lùng bình tĩnh đứng nghe Cố Phi nói chuyện.

Có thực lực thì có quyền lên tiếng, lời này trong game online tuyệt đối không giả.

Tịch Tiểu Thiên lúc này cũng đi đến: “Ừm, là tôi không tốt, tôi mấy ngày nay tâm tình không vui, không khống chế con tức được, không có việc gì liên mang loạn người, đặc tội rồi.”

“Mấy thứ này vẫn là đưa cho anh, tiền cũng trả lại anh, coi như tôi hướng anh bồi tội.” Tịch Tiểu Thiên thu thập những trang bị trên người, lần nữa bỏ vào cái bao, lại cầm mười kim tệ, đưa cho chiến sĩ kia.

Chiến sĩ ngẩn người, đưa tay tiếp nhận tiền: “Tiền đưa ta được rồi, còn mấy thứ gì đó ta không cần.”

“Cầm đi, cầm đi!” Tịch Tiểu Thiên vẫn cố gắng muốn nhét vào tay đối phương. Chiến sĩ không biết làm sao, vừa rồi còn “Mẹ nó, nguoi cút”, bây giờ lại cứng rắn túm tay hắn, biến hóa quá lớn.

“Coi như hết! Chút rách nát này của cô ai cần đâu!” Cố Phi ở phía sau nói.

“Mẹ nó, anh cút! Còn không phải đều tại anh.” Tịch Tiểu Thiên xoay người lại đem một bao trang bị toàn bộ hướng người Cố Phi đập tới.

Cố Phi xấu hổ, hướng người chiến sĩ kia nhún vai, bắt đắc dĩ nói: “Anh thấy đấy, con gái mỗi tháng luôn có mấy ngày như vậy...”

Quần chúng bùng tình, cùng nhau vây xem Tịch Tiểu Thiên ở bên cạnh Cố Phi, khuôn mặt lộ ra vẻ ngốc đặc.

Phương xa, một người trong góc phòng, hiện đang lặng lẽ gửi đi tin tức: “Người nọ là pháp sư!”

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 102: Studio cỡ lớn

Chiến sĩ kia cầm mười kim tệ của hắn rồi đi, không còn náo nhiệt để nhìn các người chơi khác cũng đi khỏi. Còn lại ba vị thiếu niên muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân chí khí hùng hồn đang an ủi Tịch Tiểu Thiên.

Cố Phi ở bên cạnh muốn lặng lẽ chuẩn mắt, nhưng sớm bị Tịch Tiểu Thiên mắt sáng nhìn rõ, hét lớn một tiếng: “Đứng lại!”

“Không còn việc gì tôi phải đi, mấy người cứ nói chuyện tự nhiên.” Cố Phi liền vội vàng đáp.

“Có việc!” Tịch Tiểu Thiên nói.

“Còn có chuyện gì?” Cố Phi cười cười.

Tịch Tiểu Thiên nhìn hắn không nói lời nào.

Cố Phi thở dài: “Được rồi! Hôm nay là tôi không đúng, trách oan cô, xin lỗi!” Trong đáy lòng Cố Phi không hề nguyện ý nói xin lỗi, bởi vì hắn từ đầu đến cuối đều cảm thấy Tịch Tiểu Thiên ngồi xổm ở con phố giao dịch bán ve chai là chuyện hắn không thể tiếp nhận, đáng tiếc không có chứng cứ rõ ràng. Cố Phi có loại cảm giác này, chủ yếu là bởi vì trực giác của hắn nói cho hắn biết Tịch Tiểu Thiên đối với mảnh khoe lừa bịp người cố chấp tuyệt đối không không thua kém nhiệt huyết của hắn với công phu.

Nghe thấy Cố Phi xin lỗi, Tịch Tiểu Thiên thế nhưng cười một tiếng: “Anh không trách oan tôi đâu, đích xác là tôi có dụng ý khác.”

“Mẹ kiếp!! Mình biết ngay mà!” Ở trong lòng Cố Phi hò hét, trên mặt vẫn ung dung thản nhiên: “Cô muốn làm cái gì?”

Tịch Tiểu Thiên liếc mắt ngoảnh mặt về một bên, Cổ Phi theo ánh mắt của cô nhìn lại, ở góc tường có một người ngồi xổm bán hàng vỉa hè, thỉnh thoảng sẽ liếc mắt một cái quan sát bên này.

"Làm sao?" Cổ Phi nghi hoặc.

Tịch Tiểu Thiên trước quay đầu khuyên nhủ ba anh hùng cứu mỹ nhân rời khỏi, bây giờ mới lôi kéo Cổ Phi ngồi chồm hổm trở lại chân tường: "Trong tay đám người này có không ít thứ tốt."

"Cô chú ý bọn họ rất lâu rồi?" Cổ Phi hỏi.

"Có đoạn thời gian." Tịch Tiểu Thiên nói, "Tôi là ở nhà đầu giá và nhà giao dịch để ý đến bọn họ. Thông thường bọn họ ở bên kia xem xem người chơi nào mới vừa mua trang bị cực phẩm, sau đó sẽ xuống tay với người đó. Tôi tận mắt thấy qua ba lần bọn họ vây công người chơi sở hữu trang bị cực phẩm."

"Hơi quá đáng." Cổ Phi nói.

Tịch Tiểu Thiên gật đầu: "Theo cảm giác của tôi, những người này hẳn không phải là những người tùy tiện tụ họp. Bọn họ chắc chắn có mục đích chung thuộc một cái Studio, hoặc là gia tộc nghiệp đoàn nào đó."

Chứng kiến về mặt Cổ Phi mờ mịt, Tịch Tiểu Thiên tiến thêm một bước giải thích: "Người chơi khi tiến vào Thế Giới Song Song là phân phối ngẫu nhiên vào chủ thành, mà bây giờ cũng còn chưa mở ra bản đồ thế giới và công truyền tống giữa các chủ thành. Những Studio này và gia tộc nghiệp đoàn khi tiến vào trò chơi hiển nhiên cũng không có khả năng tụ ở một chỗ duy nhất, cho nên ở các chủ thành khác nhau đều sẽ tồn tại một chút thế lực của bọn họ, tạm thời chỉ có thể ở mỗi bên tự do hành nghề. Bây giờ sẽ không giương cao cờ hiệu Studio hoặc là gia tộc nghiệp đoàn của bọn họ đấy."

"Studio? Gia tộc nghiệp đoàn?" Trên thực tế, đây mới là chỗ khiến Cổ Phi mờ mịt.

"Anh không phải không biết đây là cái gì chứ?" Tịch Tiểu Thiên nói.

Cổ Phi cười xấu hổ: "Có nghe qua chút xiu, hiểu biết về nó không cạn kễ."

"Tôi đây giải thích đơn giản đi! Studio là lấy lợi nhuận làm mục đích để tồn tại. Nếu như là bọn họ bạo được trang bị người chơi, sẽ ở thời cơ thích hợp mau bán ra; nếu như là gia tộc nghiệp đoàn, chỉ sợ là muốn làm thực lực của chính mình trở nên mạnh hơn, trang bị cực phẩm sẽ cầm trên tay mình mà dùng." Tịch Tiểu Thiên nói.

"Thế thì đám người kia là loại nào?" Cổ Phi hỏi.

"Tôi cảm thấy chắc là gia tộc nghiệp đoàn. Studio lấy kiếm tiền làm mục đích chính, bọn họ so với bất luận người chơi nào đều để ý hoàn cảnh, trật tự và tổ chức trong trò chơi hơn đề tập trung tạo danh tiếng cho Studio. Kỷ luật nghiêm minh, tuyệt sẽ không làm chuyện như vậy. Chỉ có thể là một số Studio nhỏ có ánh mắt thiên cận mới làm chuyện mờ gà lấy trứng thế này. Nhưng loại hình Studio nhỏ quy mô có hạn. Ở dưới tình huống vào trò chơi chủ thành ngẫu nhiên, sợ rằng rất khó ở bất kỳ một cái chủ thành nào làm ra hồn." Tịch Tiểu Thiên nói.

"Nói phải." Cổ Phi gật đầu.

"Tôi đã tiếp cận người chơi bị bạo trang bị để thu tình báo, hy vọng qua thuộc tính trang bị tìm ra đám người này, thế nhưng, trang bị bị bạo đó đều giống như bốc hơi. Không có ở nhà đầu giá, hay nhà giao dịch xuất hiện, cũng không có thấy qua ở trong tay người chơi chỗ luyện công khu." Tịch Tiểu Thiên nói.

Cổ Phi bưng tỉnh: "Cho nên cô lại chạy đến con phố giao dịch, muốn nhìn xem một chút có thể xuất hiện ở chỗ này hay không?"

Tịch Tiểu Thiên gật đầu: "Biết xác suất xuất hiện ở nơi này thực sự không lớn. Nhưng ngoại trừ chỗ này tôi không nghĩ tới còn có cái đâu mới gì."

Cổ Phi cười cười: "Cô đã quên một thứ."

"Cái gì?" Tịch Tiểu Thiên hỏi.

"Hòm thư." Cổ Phi đáp.

"Ah!" Tịch Tiểu Thiên bưng tỉnh đại ngộ, vỗ đầu của mình.

"Đám người kia nếu là tổ chức cỡ lớn như cô nói, thế thì ở các chủ thành đương nhiên đều có thế lực bọn họ tồn tại. Bọn họ dùng phương thức loại này để trở nên lớn mạnh, chỉ sợ cũng là ở nhiều chủ thành áp dụng. Bất quá đám người kia cũng đủ cẩn thận, bạo được trang bị rõ ràng không ở chính chủ thành của mình sử dụng, bọn họ nhất định là dùng hòm thư trao đổi, đó là lí do mà cô ở thành Vân Đao tuyệt đối nhìn không thấy trang bị bạo này." Cổ Phi phân tích nói.

"Đúng vậy! Nhất định là như thế." Tịch Tiểu Thiên vỗ vỗ Cổ Phi, "Anh được đấy."

Cổ Phi cười cười, kỳ thực hẳn không có hiểu rõ trò chơi tí mĩ sâu như vậy. Chỉ bất quá thời điểm ở thành Nguyệt Dạ hẳn vừa mới viết qua thư, càng nghe nói việc Bất Tiểu đem "Phong Chi Âm Ngữ" gửi cho Vân Trung Mộ sử dụng. Những thứ này chẳng qua là chuyện phát sinh ở hai ngày gần đây, rất dễ dàng trở thành gợi ý nẫu chốt cho Cổ Phi.

"Nếu là như vậy, vậy thật sự rất khó tìm những người này." Tịch Tiểu Thiên thở dài. Trong Thế Giới Song Song muốn che giấu tung tích quá đơn giản, tính danh bản thân không nói thì không có người biết, tướng mạo cầm mảnh vải liền có thể che đi, trang bị trên người cũng có thể dự trữ mấy bộ đổi đi đổi lại, ngay cả Cổ Phi cũng luôn làm như thế.

"Cho nên, hiện tại cần một người có trang bị cực phẩm làm đầu mối, có thể dẫn đến đám người này để nhìn đến tốt cùng rồi." Cổ Phi nói, "Chưa nói đến trùng hợp như vậy, tôi đã bị bọn họ theo dõi!"

"Tôi chưa từng nghĩ như vậy." Tịch Tiểu Thiên sững sờ nói, "Dẫn đến vậy thì cũng coi như vô dụng thôi! Bị bọn họ bạo, trang bị rớt, anh chính là không biết bọn họ là ai."

"Đơn giản, không chết là được sao." Cổ Phi cười.

Tịch Tiểu Thiên mất trợn trắng: "Tôi giải thích không đủ rõ? Đó là một đám mỗi ngày bạo người chơi sở hữu trang bị cực phẩm, thực lực của bọn họ đã không cần chứng minh thêm đi? Huống hồ hiện tại bọn họ cũng có một ít trang bị cực phẩm "

"Vậy cô gọi tôi lại rốt cuộc là có chuyện gì?" Cổ Phi ngây ra.

Tịch Tiểu Thiên cũng sững sờ: "Chính là muốn cùng anh nói một chút nguyên nhân thực sự tôi ngồi chồm hổm ở chỗ này."

"Chỉ đơn giản như vậy?" Cổ Phi hỏi.

"Chỉ đơn giản như thế." Tịch Tiểu Thiên gật đầu.

Cổ Phi vừa mới muốn nói gì, đột nhiên hệ thống gợi ý có tin nhắn mới, nhìn thấy là Hàn Gia Công Tử, mở ra nhìn một chút: Kiếm Quỷ bị giết.

Cổ Phi lập tức cả kinh, vội vã hỏi lại: "Ồ chỗ nào?"

"Lúc luyện cấp ở kuyện công khu, tôi cũng vừa thu được tin." Hàn Gia Công Tử nói, "Quán rượu Tiểu Lôi, chờ các cậu."

Cổ Phi không để ý tới Hàn Gia Công Tử, vội vàng cấp gọi đi khỏi một cái tin kiếm quỷ: "Ồ khu phục sinh chứ? Trước chớ đừng ra ngoài!"

"Sao vậy?" Kiếm quỷ hỏi.

"Ồ trong khu phục sinh đừng rời đi." Cổ Phi nói.

Kiếm quỷ chỉ đáp lại một chữ: "Được!"

Cổ Phi nhìn Tịch Tiểu Thiên: "Tôi có người bạn xem ra cũng bị đám người này theo dõi."

"Thế nào?"

"Đang luyện công khu vừa mới bị treo, được rồi, cô có biết, Sương Chi Hồi Úc, có nhớ không?" Cổ Phi nói.

"Đương nhiên..." Tịch Tiểu Thiên lãnh đạm đáp.

"Chính là cậu ta, hiện tại tôi phải đi qua." Cổ Phi đứng dậy.

"Chờ đã!! Anh đừng quên anh cũng bị theo dõi." Tịch Tiểu Thiên nhắc.

"Đừng nha!" Cổ Phi nói, trực tiếp ngoảnh mặt về tên theo dõi mình kia đi tới.

"Này!" Cổ Phi đến trước mặt người nọ, gọi một tiếng.

Người này ngẩng đầu, thấy là Cổ Phi, rất là bất ngờ. Nhưng khôi phục rất nhanh thái độ bình thường, vẻ mặt tươi cười đủ tiêu chuẩn hỏi: "Muốn mua cái gì?"

Cổ Phi cười nhẹ: "Đánh cướp."

"Cái gì?" Người này ngẩn ra, tay Cổ Phi đã từ trong túi móc ra. Kiếm Ám Dạ Lưu Quang cầm đến tay, được thế đâm một cái.

Người này phản ứng cũng đủ nhanh chóng, lại có thể tránh qua một bên. Nhưng Cổ Phi tốc độ nhanh hơn, cúi người đã truy hướng hấn di chuyển.

"Song Viêm Thiểm, thiểm!" Miệng quát, Kiếm Ám Dạ Lưu Quang vẽ ra một đạo hỏa long, từ trên người đối phương lau qua, đối phương cùng ánh mắt khó tin biến mất.

Lúc này Cổ Phi không có tâm tư cùng người này dùng chiêu hao tổn, trực tiếp phát động pháp thuật đem người gây mất.

Cố Phi ngồi xổm người xuống, đem hàng via hè người kia lưu lại cẩn thận bỏ bao, giặt lên, xách ở trên tay.

Đứng đây, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, hết thấy vẻ mặt người chơi hoảng sợ nhìn Cố Phi, không ít người đã cuống quýt thu lại sạp nhỏ của mình. Nhiều người hơn đã rút vũ khí ra, trao đổi ánh mắt với nhau, chuẩn bị cùng cầm thù chung một kẻ địch.

Cố Phi cười mỉm: "Ân oán cá nhân, mọi người không cần lo, cứ tiếp tục làm việc của mình."

Trong lúc mọi người nhìn soi mói, hắn quay đầu ngoảnh mặt về hướng ra cửa con phố, đi ngang qua sạp nhỏ của Tịch Tiểu Thiên, duỗi ngón bản ra: "Thứ này rất đẹp, tặng cho cô!"

Tịch Tiểu Thiên nhận lấy nhìn, một cái Huy Chương Thủy Tinh, thuộc tính cực kỳ rác rưởi, bất quá xác thực sở hữu tạo hình rất đẹp. Tịch Tiểu Thiên bĩu môi: "Phiền nhất là anh đánh cướp những thứ này, một chút kỹ thuật hàm lượng cũng không có."

Cố Phi cười không nói, rất nhanh đã rời khỏi con phố giao dịch.

Đường phố nhưng vẫn an tĩnh giống như vừa rồi, bóng dáng Cố Phi dần dần mất hẳn, ánh mắt mọi người rơi xuống trên người Tịch Tiểu Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 103: Bạo trang bị - Trợ lý giám định

Giải quyết chuyện con phố kia xong, Cố Phi chạy thẳng tới quán rượu Tiểu Lôi.

Loại tập hợp khẩn cấp này thể hiện được khả năng tốc độ của từng người, Cố Phi đến quán rượu thấy Hàn Gia Công Tử và Ngự Thiên Thần Minh đã đến. Hai người này một người ở đây uống rượu, người kia ở một quán rượu khác không xa sáng tác phương pháp bí tịch.

Vì vậy đợi không lâu, Hữu Ca đúng thời gian chạy tới, sau đó lại đợi thêm một lúc nữa, Chiến Vô Thương mới loảng xoảng chạy vào.

"Làm sao Kiếm Quỷ còn không có sang đây?" Hàn Gia Công Tử nhìn thời gian, cau mày.

"À... Là tôi nói cậu ta không được muốn rời khỏi khu phục sinh." Cố Phi đáp.

"Vì sao?" Mọi người nhìn về phía Cố Phi.

"Đây là một nhóm đoàn thể có dự mưu." Cố Phi nói, "Bọn họ chuyên môn theo dõi những kẻ có trang bị cực phẩm, sau đó tìm cơ hội liền giết, liên tục giết đến khi trang bị tuôn ra mới thôi, Kiếm Quỷ chắc là bị bọn họ theo dõi."

Hữu Ca đỡ đầu, sau một lúc lâu sầm nã nói: "Thiên Lý, cậu không nên như thế. Cậu như vậy là đoạt chén cơm của tôi, tình báo bị cậu nói, tôi ở trong đoàn này còn có giá trị tồn tại sao?"

Cố Phi vội vàng nhường chỗ: "Cậu nói, cậu nói."

Hữu Ca gật đầu, hắng giọng một cái, nhìn chung quanh mọi người nói ra: "Tình huống căn bản chính là giống như Thiên Lý vừa nói. Mọi người xem còn có cái gì muốn bổ sung."

Mọi người mắt tròn trắng. Hữu Ca cũng rất xấu hổ: "Đám người này tình hình thực tế nếu mà dễ dàng tra ra như vậy, sớm bị người đuổi giết. Bọn họ đã đắc thủ không ít lần."

"Những kẻ đã từng Bị giết cũng không biết thân phận của bọn họ?"

Hữu Ca gật đầu: "Bọn họ đánh lên lấy pháp sư, cung tiễn thủ và đạo tặc làm chủ, người bị hại căn bản không kịp nhìn thấy bọn họ cũng đã chết."

Mọi người lặng im suy nghĩ. Hàn Gia Công Tử nói với Cố Phi: "Đó là lí do mà cậu hoài nghi bọn họ đã ở bên ngoài khu phục sinh có bố trí, sẽ tiếp tục mai phục Kiếm Quỷ?"

"Dĩ nhiên." Cố Phi tự tin nói.

Hàn Gia Công Tử vỗ vỗ hán: "Đạo tặc biết Tiềm Hành, nhớ dùm!"

Cố Phi xấu hổ muốn độn thổ cho xong.

Hàn Gia Công Tử lại nhấn tin cho Kiếm Quỷ, mọi người đợi không lâu. Kiếm Quỷ liền hiện thân.

"Nén bi thương! Nén bi thương!" Đầu tiên mọi người bày tỏ an ủi.

Kiểm Quỷ lại không có vẻ quá đau buồn: "Rót một cấp mà thôi, không có gì đáng ngại."

Mọi người không nói lời nào, kỳ thực Kiểm Quỷ vừa chết không chỉ rơi một cấp đơn giản như vậy, hắn đã gần lên cấp 31, chết một lần này, trên lý thuyết là rơi một cấp. Trên thực tế từ kinh nghiệm mà tính có thể nói là rót hai cấp.

"Sương Chi Hồi Úc không có rơi là tốt rồi." Cổ Phi an ủi cậu ta.

"Mất..." Kiểm Quỷ lãnh đạm đáp.

Tất cả mọi người giật mình. Trong Thế Giới Song Song xác suất bị bạo trang bị cũng không có cao như vậy, một lần liền đem vũ khí cực phẩm nhất trên người bị nổ mất, có thể nói là Kiểm Quỷ xui tới cực hạn.

"Không tốt, bọn họ sẽ đem Sương Chi Hồi Úc gửi đến chủ thành khác mất. Vậy thì sẽ không tìm lại được!" Cổ Phi đứng lên nói ra.

"Làm sao cậu biết?" Những người khác cũng sợ.

"Không có thời gian nói tí mĩ, nhanh đi hòm thư chặn bọn chúng!" Cổ Phi nói.

"Bọn chúng giết tôi là vì Sương Chi Hồi Úc?" Kiểm Quỷ đến nay còn không có hiểu rõ nguyên nhân mình chết.

"Hiện tại đích xác có một nhóm người như thế, chuyên môn nhắm người chơi có trang bị cực phẩm, sau đó..." Hữu Ca nói.

"Thứ bại hoại!" Kiểm Quỷ nghiêng răng. Bị giết cũng không có khiến cho Kiểm Quỷ quá mức tức giận, ngay cả bị bạo trang bị cực phẩm cũng có thể kiểm chế. Nhưng khi biết nguyên nhân bị giết xong, Kiểm Quỷ chân chính nổi giận.

"Trước tiên đừng hàn huyên. Mau lên đường!" Cổ Phi thúc giục mọi người. Kiểm Quỷ là từ khu luyện cấp chết trở về, sẽ cảm chẳng mấy chốc liền tới. Nhưng mà mấy người họ gặp nhau ở quán rượu Tiểu Lôi đã dùng không ít thời gian. Nếu mà đối phương sau đó liền cầm Sương Chi Hồi Úc gửi ra. Chỉ sợ hiện tại đã đến rồi. Có thể bắt kịp hay không đã không chắc, thực sự không thể lại ở chỗ này trì hoãn.

"Kiểm Quỷ Từ khu luyện cấp trở về, gần nhất là đi cửa Đông. Bất quá để tránh né người bị hại đi vòng vèo trả thù, rất có thể bọn họ sẽ đi cửa khác, nhưng chúng ta nhân thủ không đủ. Phân tán bốn người cửa mà nói chỉ sợ cũng không phải là đối thủ. Hiện tại chỉ có thể đánh cuộc một keo. Hữu Ca, Ngự Thiên, Vô Thương, các cậu đi cửa Đông! Kiểm Quỷ, Thiên Lý và tôi đi cửa Nam. Chuyện khác nói ở kênh dòng binh đoàn sau." Hàn Gia Công Tử đứng dậy bố trí.

"Đợi chút, tôi cảm thấy một mình Thiên Lý có thể..." Ngự Thiên Thần Minh nói.

Mọi người ngăn ra. Suy nghĩ một chút lại cũng cảm thấy đúng, Hàn Gia Công Tử gật đầu: "Vậy Thiên Lý cậu đi cửa Bắc."

"Cậu và Kiểm Quỷ hai người có được hay không?" Hữu Ca lo lắng. Hàn Gia Công Tử là mục sư không có sức chiến đấu gì, Kiểm Quỷ quả thực dừng mảnh, nhưng vấn đề là vừa mới rơi cấp, lại thêm điều quan trọng chính là Sương Chi Hồi Úc cũng bị bạo, thực lực giảm xuống vô cùng nghiêm trọng.

Hàn Gia Công Tử nhưng là không thèm để ý chút nào: "Ba người các cậu mới là đáng lo âu nhất. Không có mục sư các cậu được không?"

"Móa nó! Lo cho chính mình đi! Nếu Kiểm Quỷ anh cảm không về Sương Chi Hồi Úc, vậy tuyệt đối là do tên này làm hại!" Ngự Thiên Thần Minh bắt nạt.

Kiểm Quỷ cười cười: "Được."

"Xuất phát!" Ba nhóm người ra khỏi quán rượu Tiểu Lôi, đi mỗi cái hướng khác nhau.

Lúc này lại một lần nữa cho thấy phương diện tốc độ mọi người chênh lệch. Trong tổ ba người Ngự Thiên Thần Minh rất nhanh đã chạy ra một đoạn lớn, Hữu Ca và Chiến Vô Thương một trước một sau, bị bỏ rơi không ít.

Kiểm Quỷ hai người bọn họ, Hàn Gia Công Tử cũng là chậm rãi bị ném phía sau.

Chỉ bất quá cửa Nam và cửa Đông khoảng cách so với quán rượu Tiểu Lôi là hai cái cửa tương đối gần, chạy tới trước cửa thành, cự ly không đến mức quá xa. Bấy giờ thời gian eo hẹp, không có thời gian bố trí tí mĩ.

Bọn họ là cao thủ game online, ở Thế Giới Song Song đã dẫn đầu luyện đến trình độ có thể vừa chạy đi vừa nói chuyện, Lúc này đang ở trong kênh doanh binh đoàn tiến hành trao đổi.

"Thật ra thì cũng chưa chắc là do đám người bạo trang bị kia, rất có thể là một ít người tới trả thù. Không nói hận cũ trong trò chơi ngày trước, chỉ nói trong Thế Giới Song Song, giết Bất Tiểu lần đó, Kiểm Quỷ, thân phận của cậu có thể bại lộ! Sương Chi Hồi Úc quá chói mắt." Hàn Gia Công Tử nói.

"Tôi biết." Kiểm Quỷ đáp.

"Còn có lần này đi thành Nguyệt Dạ, cậu cũng là chỉ huy xông lên tiên phong đi? Tiền Trần những người đó chỉ sợ cũng cùng cậu đánh nhau trực diện?" Hàn Gia Công Tử nói tiếp.

"Người của Tiền Trần cũng không đến mức nhanh như vậy liền tới trả thù đâu, bọn họ ở bên kia vẫn bề bộn nhiều việc." Hữu Ca chen vào nói.

"Biết, tôi chỉ là nói sơ qua các trường hợp." Hàn Gia Công Tử nói.

"Những người đó có bộ dạng gì? Kiếm Quỷ cậu còn chưa nói qua." Hữu Ca nói.

"Lúc bọn chúng công kích thì xuất hiện mấy chức nghiệp có pháp sư, đạo tặc và cung tiễn thủ. Tôi rất nhanh bị giết, không kịp nhìn rõ người, nhưng trước khi chết một khoảng thời gian chớp mắt tôi dùng giám định thuật, hẳn phải vẫn phóng đến trên thân tên đạo tặc phục kích tôi. Hắn mặc áo choàng Tật Phong, +12 nhanh nhẹn, công nhanh 5; Giày Ảnh Chi, di động +14%; thông khí; Huy chương Chúc Chi +2 sinh mệnh; Nhẫn Lực Chi, sức mạnh +2; Dây chuyền Nhanh Chi, nhanh nhẹn +2. Vũ khí là đôi đao răng, có hiệu quả chia cắt." Kiếm Quỷ báo một mạch ra.

Trang bị trong Thế Giới Song Song, chỉ cần tên giống nhau, thể thì thuộc tính công thủ cơ bản sẽ hoàn toàn giống hệt, khác biệt đều là nảy sinh ở trên thuộc tính phụ. Thông qua trang bị để phân biệt mục tiêu, thuộc tính phụ cũng là căn cứ chủ yếu.

Nghe qua Kiếm Quỷ báo cáo, Hàn Gia Công Tử tổng kết: "Chú ý có pháp sư, đạo tặc, cung tiễn thủ ba loại chức nghiệp tổ hợp đội ngũ, chú ý đạo tặc có trang bị kể trên!"

Mọi người đáp lại, Cố Phi lúc này cũng ngừng bước chân, rất là mờ mịt nói: "Tôi giám định thuật không được, làm sao bây giờ?"

Thời gian cấp bách, tất cả mọi người bỏ quên vấn đề này. Cố Phi độc hành, thực lực là không thành vấn đề, nhưng bởi vì không giám định thuật được, không có cách nào phân biệt đối thủ.

Muốn đảm đương nhiệm vụ này, có kỹ năng giám định thuật cũng không được, giám định thuật đẳng cấp phải cao. Trong trò chơi, giám định thuật dùng để giám định người chơi là chuyện rất phiền, ban đầu người chơi đẳng cấp tuyệt đối không thể thấp hơn đối phương, sau đó đến so cấp độ giám định thuật hai bên. Ở đây là không có trăm phần trăm thành công cũng không có trăm phần trăm thất bại, tựa như trúng mục tiêu xong còn phải nhờ xác suất. Hơn nữa, giám định thành công không phải là nhìn được khắp toàn thân đối phương. Toàn thân có chín kiện trang bị, có lúc chỉ nhìn đến bốn năm kiện, cái khác y nguyên đánh dấu hỏi tình huống cũng là thường gặp.

Nhưng bất kể nói như thế nào, Cố Phi giám định thuật một cái cũng sẽ không nhìn được gì, lần này đây vẫn chỉ cùng kết quả.

Trong Công Tử tinh anh đoàn, Hữu Ca giám định thuật trình độ cao nhất, tiếp đó Kiếm Quỷ. Còn Hàn Gia Công Tử bọn họ ba người căn cứ xem như một cao thủ không thể có một điểm yếu. Vì vậy cũng tương trưng tính là có luyện cao.

Nhưng lúc này, đi giúp Cố Phi có thể hay không tới kịp trước tiên không nói, Kiếm Quỷ cùng Hàn Gia Công Tử bên này tuyệt đối không thể tách người, Ngự Thiên Thần Minh bọn họ ba người cũng là rất khó khăn, dấu sao bọn họ không có mục sư hồi phục, muốn cùng loại đoàn đội tổ hợp các chức nghiệp đối kháng, độ khó đã tương đối lớn.

"Không cần quan tâm anh ta, Thiên Lý tùy tiện ven đường tìm một little girl hỗ trợ giám định một chút là được." Ngự Thiên Thần Minh bỏ đá xuống giếng.

Những người khác đều nghĩ đây là câu nói đùa, tiếp tục sầu lo, không ngờ Cố Phi ngược lại xem đây là lời nhắc nhở, lúc này trả lời: "Được rồi, tôi liền tìm một người hỗ trợ."

Tất cả đều hoảng sợ, lẽ nào thực sự có thể ở bên đường thông đồng một cô nương qua đây làm trợ thủ?

Cố Phi đương nhiên không phải dự định như vậy, chỉ là Ngự Thiên Thần Minh nói tới cô nương nhắc nhở Cố Phi, mình không cần người đến hỗ trợ chiến đấu, chỉ cần thi triển giám định thuật, loại này nhiệm vụ, các cô gái trong Trọng Sinh Tử Tinh không chừng có thể có đảm nhiệm được.

Lập tức mở ra kênh nghiệp đoàn. Nhất thời thấy câu văn từng loạt từng loạt vù vù bay lên trên. Các cô gái là yêu nói chuyện phiếm, yêu Bát Quái, mỗi ngày ở kênh trò chuyện Bát Quái so với luyện cấp bậc còn chăm chỉ hơn. Cố Phi còn chưa xài qua kênh nghiệp đoàn bao giờ, lúc này mới biết chúng nữ lợi hại, tin tức hiện xong Cố Phi cũng không khác gì mấy thời gian hần chạy đến cửa Bắc, đây là do Cố Phi từ đầu hôm nay login tới giờ trừ tin tức. Nếu như là toàn bộ tin Cố Phi không xem... nghĩ đến là thấy kinh hoàng.

Mở màn không biết nói gì cho phải, Cố Phi suy nghĩ chốc lát, hỏi: "Có người hay không hả!"

"Móa nó, anh ngu ngốc sao, nhìn không thấy nhiều tý tý như vậy, còn hỏi có người hay không!" Có người gào. Cố Phi nhìn một cái, Liệt Liệt.

"Có người giám định thuật trình độ cao không, đến giúp một chút chuyện..." Cố Phi nói.

Chúng nữ trước tiên không nói giám định thuật trình độ của mình như thế nào, dồn dập hỏi chuyện gì, đây chính là tinh thần nhiều chuyện trong truyền thuyết!

"Việc gấp! Sau chuyện này lại nói!" Cố Phi nói.

"Tôi giám định thuật cấp 8." Một cô gái yếu ớt lên tiếng.

Cố Phi cũng không biết cấp tám là khái niệm gì, mắt quét qua danh tự của cô nương này: Băng Lư Ly.

"Cửa Bắc thành, có thể đến nhanh sao?" Cố Phi hỏi.

"A, rất gần, lập tức có thể đến." Băng Lư Ly trả lời.

Cố Phi cộng thêm cô làm bạn tốt: "Cảm ơn!"

"Khách sáo rồi." Băng Lư Ly trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 104: Pháp sư Băng Lư Ly

Các cô gái của Trọng Sinh Tử Tinh, Cố Phi ước chừng hần hần phải gặp qua toàn bộ rồi. Biết rõ mấy người, còn những người khác hoàn toàn không biết danh tự. Cô nàng Băng Lư Ly này, Cố Phi không biết là vị nào. Bây giờ đã đến cửa Bắc, bên cạnh hòm thư không có một bóng người, Cố Phi cứ chiếm vị trí này trước, sau đó nhìn khắp nơi, không phát hiện khuôn mặt nào là của Trọng Sinh Tử Tinh.

Lúc này Liễu Hạ gửi mật ngữ đến, hỏi có cần giúp một tay gì không.

"Không có gì, thuật giám định của tôi không được, cho nên muốn tìm người hỗ trợ." Cố Phi lãnh đạm đáp.

"À, tôi vốn có thuật giám định rất mạnh, chẳng qua rút cấp trình độ đều giảm." Liễu Hạ tiếc nuối nói. Trên lý thuyết, trừng phạt tử vong chỉ có mất cấp bậc và khả năng phát sinh bạo trang bị, thế nhưng bởi vì kỹ năng cùng đẳng cấp liên quan, cho nên mất cấp bậc lại nảy sinh trừng phạt mất xích tương ứng với kỹ năng. Chẳng hạn như thuật giám định muốn đạt đến cấp 10 đòi hỏi người chơi nhất định phải đẳng cấp đạt đến 30. Lúc này nếu như mất cấp bậc, nguyên bản đã lên tới cấp 10 cũng sẽ không bảo lưu, cắt xén đến 29 cấp bậc lúc có khả năng đạt đến trình độ cao nhất.

Chẳng qua, trước tiên không nói đến đẳng cấp thuật giám định. Cố Phi bây giờ cần chính là một nhân vật giám định đạt một tiêu chuẩn trăm phần trăm cứng nhắc: người chơi đẳng cấp nhất định phải cao hơn hoặc bằng mục tiêu giám định. Nếu không phải bởi thế, Cố Phi càng tình nguyện tìm Liễu Hạ - người tính ra đã hiểu rõ hần đến làm người đến hỗ trợ, mà không phải ở trong kênh nghiệp đoàn kêu gọi.

Lúc Cố Phi vừa mới vào Trọng Sinh Tử Tinh, đẳng cấp của các cô nương trong nghiệp đoàn đều thấp, không ngờ chỉ có một người Lục Nguyệt Vũ đạt 30. Chẳng qua bây giờ đã qua một đoạn thời gian... không biết có phải là sự kiện Bất Tiểu lần trước kích thích các cô nương này một chút, khiến cho hứng thú cấp của các nàng cũng tăng vọt. Lần này Cố Phi nhìn lại bảng thành viên nghiệp đoàn, cấp 30 đã có mấy người, Băng Lư Ly là một trong số đó.

"Tôi ở bên cạnh hòm thư." Cố Phi gửi Băng Lư Ly một tin nhắn.

"Tôi thấy anh rồi." Băng Lư Ly hồi đáp.

Cố Phi lập tức nhìn quanh bốn phía. Quả nhiên tại đầu đường phố không xa thấy được một cô nương quen mặt đi tới bên này.

"Chào anh!" Đi tới trước mặt, Băng Lư Ly bắt chuyện cùng Cố Phi. Hai người vậy xem như chính thức nhận biết.

"Cần tôi giúp anh giám định cái gì?" Băng Lư Ly chủ động hỏi.

"Là như vậy..." Cố Phi vừa nhìn nhìn chằm chằm cửa thành, vừa giải thích đơn giản một chút nguyên do sự việc cho Băng Lư Ly, "Cô chỉ cần có thể tìm ra người này, chuyện còn lại giao cho tôi thì tốt rồi." Cố Phi cười, đem tình báo Kiếm Quỷ cung cấp trước đó nói lại một lần cho Băng Lư Ly.

"À. Hóa ra là như vậy, hy vọng tôi có thể giúp đỡ anh!" Băng Lư Ly nói. Khi lên cấp 30 thì thuật giám định cao nhất là cấp 10, hiện nay Băng Lư Ly chỉ là cấp 8, có chút không được tự tin.

"Phiền cô rồi." Cố Phi nói.

"Anh quá khách khí. Tất cả mọi người là người một nhà mà!" Băng Lư Ly cười nói. Người ta nếu tình nguyện chạy qua đây hỗ trợ, Cố Phi cũng tin tưởng lời này của cô là xuất phát từ thật tâm, không phải là khách sáo giả tạo, trong lòng không khỏi ấm áp.

"Cô cũng là pháp sư đi!" Cố Phi nhìn tư liệu Băng Lư Ly rồi nói.

"Ừm, cũng giống anh vậy." Băng Lư Ly gật đầu trả lời.

"Tôi nhìn xem vũ khí cô dùng một chút được không?" Cố Phi nói.

"A..." Bổng Lưu Ly không chút suy nghĩ cầm pháp trượng trong tay đưa cho Cổ Phi.

Đây phải khảo nghiệm sự tín nhiệm lẫn nhau của đôi phương, đối với người mới chơi game như Cổ Phi không lĩnh hội đến rồi. Trang bị trong game online có giá trị thậm chí cao hơn sinh mạng. Trong này mà hỏi mượn trang bị dùng một lát, giống như ở hiện thực hoà giải người ta nói "Cho tôi mượn tính mạng dùng chút" cũng không kém là bao nhiêu. Người biết thức thời, bất kể đối mặt người quen biết hay bằng hữu, cũng sẽ không đề xuất loại yêu cầu này.

Cổ Phi trong lòng thẳng thắn vô tư, mặc dù cũng hiểu đạo lý đó, nhưng lúc bản thân mở miệng lại không nghĩ nhiều như vậy. Chỉ là muốn nhìn một chút thuộc tính pháp trượng của pháp sư cấp 30, để trực quan cảm ngộ* một chút kiếm Âm Dạ Lưu Quang mạnh như thế nào. Vì vậy đã bỏ qua ý thức suy xét liên mở miệng đi mượn. Sau đó dễ dàng mượn qua đây, tùy tiện nhìn một chút.

(*cảm ngộ: cảm nhận+ngộ ra.)

Pháp trượng của Bổng Lưu Ly là một trang bị trắng rất thông thường, thuộc tính phổ biến cực kỳ. Cổ Phi không có suy nghĩ nhiều. Móc ra pháp trượng lúc trước Thất Nguyệt cho mình rồi đưa cho cô: "Cô dường như không có cây nào tốt như vậy?"

Bổng Lưu Ly tiếp nhận nhìn một cái, gật đầu nói: "Đúng là tốt hơn cây này của tôi nhiều lắm."

"Vậy cô liền cầm dùng đi!" Cổ Phi nói.

Có mới nói cũ loại sự tình này ở trong game online mỗi ngày đều phát sinh, Bổng Lưu Ly cũng không có quá bất ngờ, càng thêm không khách khí, gật đầu nói: "Vậy thì trước tiên cho tôi mượn dùng." Xem ra cô là thật không có xem Cổ Phi thành người ngoài.

Cổ Phi tiếp tục đối với bên ngoài cửa thành trông ngóng mòn mỏi, Bổng Lưu Ly cùng hắn nhìn quanh, tiến hành giám định từng người chơi, vẫn không phát hiện phần tử khả nghi. Không lâu, một đội sáu người từ ngoài thành hướng bên trong thành đi tới. Nhìn từ trang bị phán đoán, một đạo tặc, hai pháp sư, hai cung tiễn thủ, một mục sư, phối hợp chức nghiệp cơ bản ăn khớp với lời miêu tả của Kiếm Quỷ.

Con mắt Cổ Phi sáng lên, vội vàng nhấn mạnh chỉ bọn họ cho Bổng Lưu Ly. Bổng Lưu Ly sớm chú ý bọn người đi đường này, gật đầu, chỉ chờ sáu người bước vào cự ly giám định thuật của cô.

Sáu người bước vào cửa thành, ánh mắt rất nhanh rơi xuống hòm thư, vừa hướng nơi này đi tới. Cổ Phi nghĩ đáp án chắc chắn thêm mấy phần. Quả nhiên, Bổng Lưu Ly nhanh chóng thi triển giám định thuật, kiểm tra kết quả, đối chiếu xong, gật đầu với Cổ Phi.

Lúc này sáu người đã đi tới trước mặt, Cổ Phi ở kênh dòng bình đoàn phát một tin nhắn: "Mục tiêu xuất hiện!"

"Anh bạn, gửi đồ xong chưa? Phiên bạn nhường chỗ cho tôi gửi đồ chút." Đạo tặc kia rất khách khí nói với Cổ Phi. Gửi qua bưu điện cần phải dùng tay thao tác trên hòm thư, bây giờ Cổ Phi đang che ở trước hòm thư, nghe đối phương nói xong, vội vàng khách khí lui qua một bên.

Đối phương mỉm cười thân mật đáp lại Cổ Phi, Cổ Phi tựa hồ đối với bọn chúng lòng sinh cảm giác thân thiết, ở bên cạnh hòm thư hỏi: "Anh bạn xưng hô thế nào?"

"Tàn Mộng Tử." Người này vừa cười nói với Cổ Phi, vừa mở ra hòm thư.

"Tên rất hay!" Cổ Phi cười, đột nhiên nghiêng người nhắc chân đá xéo một phát, đập đầu vai Tàn Mộng Tử.

Đầu tiên trong lòng Cổ Phi nảy lên một cảm giác, là buồn bực.

Sức mạnh quá yếu! Đây là vấn đề khiến Cổ Phi vào trò chơi đến nay phiền muộn qua vô số lần. Nhưng mỗi lần có chuyện phát sinh, vẫn dẫn tới việc hắn muốn gián đoạn hết thấy mạch suy nghĩ để thờ dài than ngắn một chút.

Một phát đá xéo uy mãnh như thế, không ngờ Tàn Mộng Tử người chỉ lão đạo mấy cái rồi thối lui sang một bên. Nếu ở hiện thực, hắn ăn một cước kia thế nào cũng phải làm hắn bay ra năm mét. Cổ Phi buồn rầu nghĩ.

Chẳng qua Cổ Phi rất không hài lòng một cước này lại khiến cho Tàn Mộng Tử và nhóm đồng bọn của hắn rất hoảng hốt. Một cước này nhìn ra thái độ thù địch rõ ràng, nhưng tạo thành thương tổn cũng là rất ít. Hiện tại người chơi tránh bị lực công kích làm thương tổn sẽ không dùng vũ khí, thỉnh thoảng vẫn đùa với bằng hữu chơi bạo lực chút như vậy. Dù sao thì chỉ là trong trò chơi, quãng người té ngã mạnh trên đất cũng không ảnh hưởng thân thể. Nhưng vấn đề là, Tàn Mộng Tử và Cổ Phi hoàn toàn không quen biết, không thể nào có ý đùa theo kiểu đây.

Tàn Mộng Tử do dự mò mịt nhìn Cổ Phi một chút, Cổ Phi bên kia đã chuẩn bị hoàn tất bay đến lại tặng hắn một cước.

Lúc này Tàn Mộng Tử thấy rõ, muốn tránh ra, lại không biết vì sao mà không né được, bị một cước Cổ Phi đập đến giữa trán. Thương tổn vẫn nhỏ không tính là gì... Thế nhưng trên mặt bị người ta rõ ràng rành mạch in một cước, quả thực hơi đáng sợ. Mặt Tàn Mộng Tử có một dấu chân to, có chút thất kinh.

Mà năm tên đồng bọn của hắn lúc này cuối cùng phản ứng lại, mục sư giành trước dùng một chiêu Hồi Phục cho Tàn Mộng Tử.

"Hóa Cầu, bắn!"

Cung tiền thủ muốn ra tay còn cần một quá trình giương cung cài tên, trái lại thì pháp sư dứt khoát, múa mép khua môi là được.

Hai cái hỏa cầu vọt tới hướng Cổ Phi, Cổ Phi cất bước cuộn cuộn. Vừa tiêu hao thời gian hiệu quả theo dõi của hỏa cầu, vừa thuận thế cùng cung tiền thủ kéo ra chút khoảng cách. Cung tiền thủ bắn tên nhanh hơn Hỏa Cầu nhiều, muốn né tên Cổ Phi cũng cần chút khoảng cách.

Bên tai có tiếng dây cung vang lên, bây giờ cung tiền thủ cũng bắn tên ra. Cổ Phi thấy rõ, nhẹ nhàng linh hoạt gập thân, hai khối hỏa cầu và hai mũi tên, cùng lúc bị né qua đơng giản.

Mọi người thấy thế liền choáng váng. Đây là tính toán chính xác và thân thủ tốt cỡ nào? Ở trong mắt bọn họ, Cổ Phi giống như sớm đã tính toán kỹ thời điểm giải quyết hỏa cầu và mũi tên.

Nhưng trên thực tế, bốn đạo công kích phóng tới từ cùng một phương hướng, mặc nó có trước có sau hay cùng lúc phóng đến, mục tiêu vẫn chỉ có một. Chỉ cần Cổ Phi tránh khỏi vị trí bị nhắm vào, hiển nhiên rất dễ dàng tránh né toàn bộ. Hắn đang đợi, chẳng qua là hiệu quả theo dõi của hỏa cầu biến mất. Về phần hỏa cầu cuối cùng và mũi tên đến đồng thời, trời đất chứng giám, đó không phải do Cổ Phi không chể, bọn chúng hẳn phải cảm thán trong lúc vô tình bọn chúng phối hợp thật quá xuất sắc mới đúng.

Tránh qua đợt tấn công này Cổ Phi bắt đầu phản kích. Trước đó không chủ động công kích, chỉ có một nguyên nhân: Cổ Phi muốn không dính giá trị PK. Cho nên hắn hy vọng đối phương công kích trước, để hắn trở thành bên phản kích theo quy tắc không tăng giá trị PK.

Khi bước xa một bước vọt tới trước mặt mấy người này, cung tiền thủ hiện đang cài mũi tên tiếp theo, pháp sư vừa mở miệng chuẩn bị phát động pháp thuật "Hỏa cầu" lần thứ hai. Cổ Phi thò tay lấy kiếm ra, chém ra một vòng liên. Mũi tên trên cây cung lệch hướng, pháp sư vờnhô lên hai chữ "Hỏa cầu", chưa kịp bốc cháy lên cũng đã tắt.

Pháp sư vội gọi ra hỏa cầu xong, sẽ không phải lúc nào cũng lơ lửng ở chỗ này chờ người kêu "Bắn", từ "Hỏa Cầu" đến "Bắn", đây là một cái quá trình phóng pháp thuật hoàn chỉnh, ở trong quá trình này nếu bị công kích, phóng pháp thuật lập tức bị gián đoạn.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu một đoàn người đã trộn lẫn đột nhiên từ từ biến sắc. Cổ Phi thân làm pháp sư và nhị vị kia nghe được thanh âm trên đỉnh đầu thì vẻ mặt đã biến đổi, vừa ngẩng đầu, quả nhiên một vòng lửa đang hình thành. Cổ Phi ngẩn ra, vội vàng quay đầu nhìn lại, Băng Lư Ly bên kia đang giơ cao pháp trượng.

"Đừng hàng!" Cổ Phi hô to, trong không trung một đạo hỏa quang đã hiện lên, vòng lửa hình thành, tiếp theo liền chuẩn bị giáng xuống trên mặt đất.

"A!" Băng Lư Ly mặt như màu đất kêu sợ hãi.

Cổ Phi không ngờ tới cô đột nhiên lại ra tay tương trợ. Nhưng cô không nghĩ Cổ Phi thân cũng làm một cái pháp sư, sau khi kéo ra khoảng cách lại quay trở về sắp đến bên người địch nhân. Vòng hỏa luân của cô vốn chuẩn bị đối phó mấy người kia, kết quả Cổ Phi cũng xông tới.

"Thiên Hàng Hoả Luân, hàng!", lúc đó chỉ sợ quá chậm, năm chữ này cô là một hơi liền đọc ra, làm gì có thể giữ lại chỉ lệnh công kích cuối cùng kia? Lúc này chỉ có thể trở mặt nhìn Cổ Phi và mấy tên kia cùng nhau hứng lấy vòng lửa đốt cháy.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 105: Chiến đấu bên cạnh hòm thư

Vòng lửa từ trên trời giáng xuống, tốc độ đó còn nhanh hơn cung tiền thủ bắn tia nhiều, muốn tránh nó, trừ phi bắt đầu di chuyển từ khi pháp sư ngâm xướng. Trường hợp Cổ Phi và mấy đứa bọn kia, nhìn thấy vòng lửa xuất hiện rồi mới nhao nhao kêu tránh né, dù nhanh nhẹn bao nhiêu cũng tránh không kịp.

Về phần Cổ Phi... hắn còn gửi hi vọng vào ý nghĩ vòng tròn lửa kia không có rút xuống. Đây là suy nghĩ của người chơi hoàn toàn không quen thuộc game online mới có thể nảy sinh trong đầu.

Vòng tròn lửa rơi xuống, bao trùm tất cả mọi người đứng đó. Đây là lần thứ hai Cổ Phi chịu đá kích mạnh mẽ sau khi ăn một cái Toàn Phong Trảm của Tiểu Vũ, lửa cháy bùng bùng đốt người, sinh mệnh từng chút một hạ xuống. Cổ Phi rất buồn bực, vì sao người tạo thành thương tổn cho hắn, mơ hồ đều là bạn bè?

Bất quá Băng Lư Ly dù thế nào cũng không phải Cổ Phi, loại pháp thuật quần công Thiên Hàng Hỏa Luân này, phạm vi công kích lớn, bởi vậy thương tổn cho mỗi cá nhân tương đối thấp. Trừ phi có chênh lệch đẳng cấp rất nhiều, bằng không một chiêu này và có thể nhảy mất giết là không hề liên quan.

Thiên Hàng Hỏa Luân của Cổ Phi khiến người ta nhao nhao kêu gào, nên tự tạo ám ảnh tâm lý cho bản thân, bây giờ vòng lửa của Băng Lư Ly vừa xuất hiện, khiến cho tâm trạng của hắn trở nên khẩn trương, trong lòng còn cầu khẩn có một mục sư kịp thời hiện thân cứu giúp giống như lần trước, ai biết uy lực của nó có hạn như vậy, sinh mệnh rơi một chút đã không còn tiếp tục giảm nữa.

Trong chiến đấu có pháp thuật bất ngờ xuất hiện như thế này, năm người đối phương tỏ ra vẻ có kinh nghiệm nhiều hơn Cổ Phi, tuy vừa bị Thiên Hàng Hóa Luân oanh tạc, nhưng không hoảng loạn, nhân cơ hội tốt lúc sinh mệnh Cổ Phi cũng có giảm xuống mà tiếp tục phát động thể tiến công. Lấy năm địch một, cơ bản bọn chúng không cảm thấy có cái uy hiếp gì.

Cổ Phi cũng là như ở trong mộng mới tỉnh, nhìn thoáng qua đối phương lại muốn phát động pháp thuật, vội vàng vùng một kiếm chém ra.

Song Viêm Thiểm, hai pháp sư muốn dùng chiêu này đánh tới. Thương tổn chiêu này tạo ra tuy rằng rất thấp, nhưng vừa nãy Cổ Phi vừa mới hướng trọn một cái Thiên Hàng Hóa Luân, nếu lại ăn thêm hai cái Song Viêm Thiểm của pháp sư, cho dù không mất mạng ngay lập tức thì thời gian năm giây duy trì trạng thái thiêu đốt liên tục cũng đủ để đốt sạch sinh mệnh Cổ Phi.

Đáng tiếc, ứng với phản ứng của họ thì Cổ Phi phản ứng nhanh hơn, kiếm Âm Dạ Lưu Quang vùng lên, hai pháp sư vừa hô Song Viêm Thiểm được hai chữ đã bị cắt đứt. Theo đó, hai pháp sư ấy cũng hy sinh lừng lẫy.

Chịu một Thiên Hàng Hóa Luân, bị kiếm Âm Dạ Lưu Quang chém hai lần, pháp sư mệnh mỏng không chết mới là chuyện lạ.

Về phần tên mục sư kia ở trong nhóm bọn chúng, lại chẳng có tiền đồ mà liều mạng dùng Hồi Phục Thuật cho mình, căn bản không hề phát hiện tính mạng đồng bạn của mình đã một sớm một chiều.

Cung tiễn thủ bị gần người. Biểu hiện ra còn không được việc hơn pháp sư. Nguyên lai tưởng rằng hai người pháp sư rất nhanh liền giết chết Cổ Phi, ai biết người ngã xuống cuối cùng lại là hai người bọn họ. Hai cung tiễn thủ lúc này mới khẩn trương, vội vàng bước lớn lui về phía sau để kéo ra khoảng cách, Cổ Phi sao có thể để cơ hội này cho bọn chúng? Đăm hai kiếm soán soát ra ngoài.

Cho dù Cổ Phi pháp sư nhanh nhẹn toàn bộ, thì cung tiễn thủ còn mau nữa. Muốn thể hiện ra ưu thế khi gần người mấy mét này, thật đúng là không dễ dàng như vậy. Mặc dù Cổ Phi tuy không thể chạy nhanh bằng bọn họ. Nhưng vờn tay chuyển kiếm lúc nào cũng vẫn được. Sau lưng mỗi người mỗi một nhát kiếm, ánh sáng bạc bốc lên, biến mất.

Giống vậy, Thiên Hàng Hóa Luân thêm hai kiếm, cung tiễn thủ cũng không chịu nổi.

Quay đầu lại nhìn lướt qua. Mục sư đã giờ pháp trượng gỗ. Người này vừa mới hồi phục cho chính mình ổn thỏa, chuẩn bị trợ giúp đồng bạn, ai biết chỉ trong nháy mắt ngàn quân như vậy, bốn đồng bạn đã bị Cổ Phi giết xong.

Mục sư ở loại thời điểm này, bàng hoàng, cô độc, bất lực.

Nhưng Cổ Phi một chút cũng không đồng tình, bước nhanh về phía trước... Tốc độ mục sư so sánh với Cổ Phi, chênh lệch quá lớn, lớn đến nỗi có thể thể hiện ra ưu thế ở mấy mét. Mục sư muốn chạy trốn, thân thể mới xoay chuyển nửa vòng, đã bị Cổ Phi bắt kịp.

"Song Viêm Thiểm, thiểm!" Niềm vui tràn trề, Cổ Phi thoải mái hô to. Vừa rồi hai pháp sư ngấm xương luôn luôn chỉ có thể xướng nửa chừng, chắc là rất sâu não đi?

Chẳng qua lần này mục sư rõ ràng là loại hình thể chất, ăn "Song Viêm Thiểm" của Cổ Phi không ngờ chưa chết, dấu sao đây là kỹ năng thương tổn thấp nhất trong số kỹ năng pháp sư nắm giữ. Về phần lúc sau duy trì năm giây trạng thái thiêu đốt liên tục, điều đó cùng vũ khí trên tay không liên quan, mục sư muốn thoát chết rất dễ, người ta còn có thể Hồi Phục Thuật mà!

Cổ Phi cũng nghiêm túc, lại dùng tiếp "Song Viêm Thiểm". Kiếm Âm Dạ Lưu Quang phô bày pháp thuật thương tổn, mục sư cuối cùng cũng ngã xuống.

Tất cả chuyện này chỉ phát sinh trong nháy mắt, Thiên Hàng Hóa Luân của Thiên Hàng Hóa Luân ánh lửa lúc này mới từ từ rút đi, bị vòng lửa cuốn vào sáu người, lúc này chỉ còn một người Cổ Phi.

"Thật lợi hại!" Cổ Phi giờ ngón tay cái với Băng Lưu Ly, "Đều bị cô giết."

Đáng tiếc Băng Lưu Ly không phải là Tiểu Vũ, trong lòng hiểu rất rõ, cười nói: "Giá trị PK của tôi không tăng lên!"

Một lời nhắc nhở Cổ Phi, vội vàng lục tư liệu nhân vật ra nhìn xem thử, giá trị PK hiện một số màu đỏ tươi là 6.

"Móa nó!!" Cổ Phi không không chế được, rõ ràng là đối phương công kích mình trước mà! Theo hán tính toán, nhiều lắm thì mục sư không có công kích hán, cùng lắm trên người chỉ dính phải 1 điểm giá trị PK thôi.

Điểm?

Choáng! Cổ Phi phản ứng kịp, mình ở con phố giao dịch chém tên kia, giá trị PK đã có 1, cái gì mà lúc phòng vệ hay giết người chơi có giá trị PK, những quy này đối với hán đều không áp dụng được. Bởi vì hán đã là một vị "Người chơi có giá trị PK".

Cổ Phi lệ rơi đầy mặt, cái gọi là người thông minh lo lắng nhiều, tất có tất mất. Cổ Phi thường xuyên thua thiệt bởi bỏ qua quy tắc trò chơi nhạ nhẽ. Nhìn ra cần phải tăng mạnh việc xây dựng nếp sống tinh thần mới có liên quan đến phương diện PK, để quy tắc PK mọc rễ trong đầu mình, làm được việc đó thì vừa ra tay liền có ý thức mạnh mẽ biết hậu quả.

Giá trị PK... Hán tiến vào trò chơi đến nay, rất thân thiết với thứ này. Mới vừa vứt bỏ nó hơn ba tiếng đồng hồ, nó liền quần lại lên người rồi.

Băng Luru Ly hiển nhiên không biết lúc này Cổ Phi nhiều biến hoá tâm trạng như vậy, rất tiếc hận nói: "Tên kia Tiềm Hành trốn rồi!"

Băng Luru Ly nói đến Tàn Mộng Tử. Số liệu trang bị Cổ Phi cung cấp rõ ràng cũng là người này, bây giờ lại để hắn chạy thoát, chẳng biết Cổ Phi có tính nhảm hay không?

Cổ Phi vẫn rất ung dung cười: "Không phải còn ở đây sao?"

Nói xong Cổ Phi đã phi thân lên, ở không trung quay người, quay người tung cước đá một phát đẹp mắt.

Sau lưng Cổ Phi bóng người hiện lên, đầu Tàn Mộng Tử lệch sang bên, trên má phải lại nhiều thêm một dấu chân to.

"Rất xuất sắc nha!" Băng Luru Ly vỗ tay.

Cổ Phi cười cười, trong lòng không cho là đúng. Người thường xem náo nhiệt không hiểu, người trong nghề sẽ không nhận xét thế. Hồi Toàn Thích đích thực khi dùng nhìn vừa tiêu sái vừa đẹp, nhưng có thể ở trong thực chiến, loại phương thức đá này giá trị có hạn. Đơn giản mà nói, ban đầu phải có khoảng cách không gian thi triển, trong quá trình thi triển, lúc xoay chuyển nhảy vọt thì yêu cầu về hạ bàn chân chống đỡ, với thời gian thu về, cũng có chỗ thiếu hụt quan trọng. Nói chung, loại động tác biên độ quá lớn này, lúc cao thủ chân chính độ sức rất ít dùng.

Lúc này Cổ Phi lại dùng, thứ nhất để ăn hiếp đối phương là dân ngoại đạo, thứ hai chỗ đứng của Tàn Mộng Tử thực sự quá chuẩn, để cho Cổ Phi nhện không được dùng một chút chiêu thức bình thường gần như dùng không đến này, thứ ba Cổ Phi đã từng tự mình nghiên cứu cải tạo Thích Pháp*, so với Hồi Toàn Thích bình thường, chiêu của Cổ Phi chỉ tính là nửa chiêu. Dùng thuật ngữ game online mà nói, rút ngắn thời gian phóng thích kỹ năng! Kề hở hiển nhiên cũng sẽ ít đi một chút.

(*Thích: đá, Pháp: bộ pháp)

Băng Luru Ly nhìn không ra điểm ấy, chỉ có thể tán thưởng một câu "Rất xuất sắc", Cổ Phi nghe tới chỉ cảm thấy lời tán thưởng này không có dinh dưỡng cũng không có nội hàm.

Lại nhìn Tàn Mộng Tử, đến tận đây thì đã ăn ba cước của Cổ Phi, trên đầu hai cước, thương tổn đương nhiên từ đầu đến cuối có hạn, nhưng hiển nhiên bị Cổ Phi đá đến đầu óc lơ mơ. Năm giây trôi qua, hắn vẫn còn bảo trì tư thế bất động nghiêng người nghiêng mặt, như là hình ảnh phim bị dừng lại.

Cổ Phi vui lòng nhìn tên này ở đây ngẩn người, vẫn không có giải quyết Tàn Mộng Tử, chính là bởi Cổ Phi có ý kéo dài thời gian.

Từ bắt đầu cản đường đứng ở trước hòm thư, Cổ Phi nghĩ muốn xác nhận Sương Chi Hồi Ưc ở trên tay người nào, lập tức phán đoán chắc là Tàn Mộng Tử. Vì vậy Cổ Phi giành trước giải quyết mấy tên khác, lưu lại độc một người là Tàn Mộng Tử, để tranh thủ thời gian cho bọn người Hàn Gia Công Tử.

Giết một lần liền tuôn ra Sương Chi Hồi Ưc, loại nhân phẩm cực cặn bã này hôm nay Kiếm Quý đã đụng một lần, tin rằng đa số người khác không đến nỗi có vận xui như vậy. Nghĩ muốn bạo Sương Chi Hồi Ưc trở về, nhất định phải truy sát.

Thông thường người chơi nắm giữ cực phẩm vũ khí, trang bị đương nhiên từ đầu đến cuối mang trên người. Tình huống này và Tàn Mộng Tử khác biệt, Sương Chi Hồi Ưc trên người của hắn bất cứ lúc nào thay đổi, khiến độ khó muốn Sương Chi Hồi Ưc quay về phóng đại.

Trên thực tế, niềm hy vọng Cổ Phi đối với việc đoạt Sương Chi Hồi Ưc về cũng không lớn, hắn nghĩ, chủ yếu là giúp Kiếm Quý trút giận. Ngoài ra, có nơi để đánh nhau thật sự khiến người ta xúc động.

Nhưng mặc kệ thế nào, Sương Chi Hồi Ưc vẫn là mục tiêu quan trọng. Giết chết Tàn Mộng Tử, trạm kế tiếp dĩ nhiên chính là chính là điểm phục sinh Công hội Đạo Tặc của hắn. Bây giờ Cổ Phi đợi đám người Hàn Gia Công Tử sớm qua bố trí tốt bên kia.

Tàn Mộng Tử sợ run năm giây, cũng phục hồi tinh thần lại.

Tay cầm chủy thủ, nhìn Cổ Phi, lại không biết làm sao xuống tay.

Chạy trốn mới là thượng sách. Lúc Tàn Mộng Tử mới nghĩ ra quyết định như vậy, kiếm Cổ Phi đã vung đến.

Tàn Mộng Tử nếu như muốn chạy, Cổ Phi thật đúng là không có biện pháp. Đạo tặc phát động kỹ năng Tật Hành cấp 30 xong, vô luận như thế nào Cổ Phi cũng không đuổi kịp. Vừa nhìn Tàn Mộng Tử hồi phục thái độ bình thường, Cổ Phi lập tức ra tay, hắn nhất định phải tại đây dây dưa đối phương, thắng đến khi bọn Hàn Gia Công Tử chuẩn bị sẵn sàng mới thôi.

Quo kiếm Âm Dạ Luru Quang, ánh kiếm đan dệt vào nhau, hình thành một mạng lưới kiếm. Người Tàn Mộng Tử bị vây hãm trong đó, hoàn toàn không biết làm sao, chẳng qua cũng may mấy lần né tránh và chống cự Cổ Phi công kích đều thành công, điều này khiến cho hắn cảm thấy an nhàn. Hắn đương nhiên nhìn không ra, đây hoàn toàn do Cổ Phi cố ý.

Giằng co như thế, Cổ Phi vì để cho đối phương mắc lừa, còn còn giả bộ là đáng vẻ lo lắng mãi không thể công kích trúng. Xác thực làm cho Tàn Mộng Tử dần dần có tự tin. Mặc dù mất thấy đối phương công kích không ngừng, nhưng đều bị mình phòng bị được, xem ra phản ứng và tốc độ của mình cũng không tệ lắm, Tàn Mộng Tử âm thầm đắc ý.

Chống chọi như vậy, không được bao lâu viện binh cũng sẽ tới rồi.

Tàn Mộng Tử cư nhiên không ngờ giống Cổ Phi đều đang chờ đợi, kết quả, nguyện vọng đôi bên cũng không thể thực hiện.

Đột nhiên Cổ Phi nghe được sau lưng một giọng nữ cao vút hô: "Ồ, đánh nhau à!"

Chợt nghe Băng Luru Ly ngạc nhiên tiếp lời: "Liệt Liệt."

"Ha ha, tui rảnh rồi qua đây nhìn xem có chuyện gì, thì ra là đánh nhau, tui đến giúp anh!" Liệt liệt gào to.

Trong lòng Tàn Mộng Tử cảm thấy lạnh ngắt, mà Cổ Phi cũng thấy có chút lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 106: Theo nhau mà tới

Liệt Liệt xuất hiện thật sự là quá "Đúng lúc"! Loại tinh thần nhiều chuyện này lại nhìn thấy lần nữa. Sớm biết nhờ Trọng Sinh Tử Tinh giúp đỡ lại đưa tới hậu quả như vậy, Cổ Phi tất nhiên sẽ chọn lựa cách làm càng thêm cẩn thận.

Lúc này chỉ một người Liệt Liệt đến, nhưng không thể bảo đảm được còn có người thứ hai, người thứ ba hay không. Nghĩ đến nhật ký kênh nói chuyện của nghiệp đoàn Trọng Sinh Tử Tinh bay vùn vụt kia, lòng của Cổ Phi càng lạnh.

Quay đầu lại liếc mắt một cái, liền thấy được khuôn mặt có biểu cảm đối khát của Liệt Liệt kia, loại vẻ mặt này hẳn phải là điểm độc đáo của người chơi thành Nguyệt Dạ, không nghĩ tới ở thành Vân Đoàn cũng có thể nhìn thấy loại người thích PK thế này.

Tuyệt đối không thể để cho cô xen vào, mắt Cổ Phi thấy Liệt Liệt đã xông lên, trong lòng chỉ có một cái ý niệm này trong đầu. Lập tức vênh váo hùng hực mở miệng: "Đừng đến đây, tôi muốn một mình đấu cùng tên này!"

"Thật không?" Nghe được lời ấy, Liệt Liệt ngừng bước chân. Thoạt nhìn cô vẫn là một người thích PK rất có phẩm chất tập võ. Vừa nghe đến đối phương yêu cầu đơn đấu, lập tức từ một người tích cực tham dự biến thành một người xem cuộc chiến, bình tĩnh đứng ở bên cạnh Băng Luru Ly.

"Đã đánh bao lâu?" Liệt Liệt hỏi Băng Luru Ly.

"Năm phút đồng hồ rồi!" Băng Luru Ly đáp. Cổ Phi ở chỗ này cùng Tàn Mộng Tử đã chơi đùa hơn năm phút rồi.

"Năm phút còn chưa giải quyết xong?" Liệt Liệt ngẩn tò te, PK trong game online cũng không phải cao thủ quyết đấu trong tiểu thuyết võ hiệp, không thể nào mà ba năm trăm chiêu còn phân không ra thắng bại, trên cơ bản là nhanh gọn lẹ thì có thể phân ra thắng bại rồi. Có thể đối kháng đạt đến hơn năm phút, tuyệt đối hiếm hoi.

Chẳng qua lại nhìn Cổ Phi thân làm một pháp sư, lại cầm kiếm đánh nhau cùng người ta, vừa ngờ vực, vừa cũng có chút thoải mái. Lấy mình yếu, tấn công địch mạnh, năm phút không thắng là chuyện bình thường. Không bị đối phương giết chết đã tốt rồi, càng huống chi, xem ra Cổ Phi vẫn chiếm thượng phong.

"Vì sao anh ta muốn cận chiến với người ta?" Liệt Liệt hỏi Băng Luru Ly, cô đến muộn, cho rằng ở trong việc này có khúc chiết gì.

"Cái này, có khả năng do anh ấy cầm cây kiếm cực phẩm kia. Có chỗ lợi hại gì sao?" Băng Luru Ly vẫn nghĩ như vậy. Kiếm Âm Dạ Luru Quang bắt kẻ ở chỗ nào cũng đều rực rỡ, xuất chúng như vậy.

Lẽ nào hẳn là pháp sư cận chiến? Trong lòng Liệt Liệt chợt lóe lên cái ý niệm này, nhưng rất nhanh lắc đầu đem suy nghĩ đó quăng ra khỏi đầu.

Đường đường pháp sư cận chiến, vua sát thủ 27149, năm phút không giải quyết được đạo tặc nhỏ như vậy? Mình là nghĩ gì thế? Lại có thể tùy tiện thấy một pháp sư cận chiến liền tưởng tượng đó là thần tượng của mình. Đây rõ ràng là không tôn trọng người ta. Từ khi pháp sư cận chiến có tiếng ở diễn đàn xong, trong trò chơi đã có vài pháp sư bắt đầu thử bắt chước theo. Chỉ bằng một chỉ tiêu cận chiến này, đã không thể xác định được ai với ai rồi.

Liệt Liệt bác bỏ suy đoán chính xác của mình, tiếp tục xem chiến.

Không thể phủ nhận, thủ pháp của Cổ Phi thực sự quá tuyệt diệu. Hơn nữa cộng thêm vẻ mặt thích hợp, không chỉ lừa gạt Tàn Mộng Tử là đương sự. Còn lừa gạt cả hai cô gái ngoài cuộc vốn nên tỉnh táo.

Cô nàng Liệt Liệt xưa nay vẫn tự cho mình có chút nền tảng võ thuật. Bậc thầy võ thuật chân chính diễn xuất trước mặt cô, cô một chút cũng nhìn không ra, còn ở một bên ồn ào rêu rao: "Ồi, thế nào lại lệch rồi?", "A, bị cản. Anh ra tay mau hơn chút nữa có được hay không."

Khi lại qua hai phút, Liệt Liệt bắt đầu ồn ào: "Anh có được hay không vậy kia, không được đi xuống đây đi. Để cho chị đây lên!"

"Liệt Liệt, đừng âm ỉ." Băng Luru Ly bên cạnh khuyên nhủ.

"Anh ta không được!" Liệt Liệt nói.

Băng Luru Ly không nói lời nào. Cô ở bên cạnh nhìn thời gian càng dài thêm, mặc dù nhìn Cố Phi ra tay cô cũng hoàn toàn nhìn không ra rốt cuộc là thế nào. Nhưng bất kể thế nào đi nữa, vừa rồi hai pháp sư và hai cung tiễn thủ còn có một mục sư vẫn bị Cố Phi giải quyết. Cho dù có một Thiên Hạng Hỏa Luân của cô đánh thành còn chút máu, nhưng ở trong thời gian ngắn có khả năng giải quyết năm người quả thực không dễ.

Hướng chi Cố Phi tặng Tàn Mộng Tử ba cước, ký ức đó vẫn còn mới mẻ lắm. Nếu nói một người có khả năng đạp ba cước lên mặt đối phương, vì sao trong bất chợt một kiếm cũng không đâm trúng đối phương được? Băng Luru Ly không hồ là một cô gái kỹ tính, chú ý tới tất cả các chi tiết đặc biệt.

Hai cô gái, một người ở đây suy đoán suy nghĩ trong lòng Cố Phi, một người khác thì lớn tiếng hét to quấy nhiễu tâm tư Cố Phi, cũng may không có phá hỏng kế hoạch của Cố Phi. Chi là, đám người Hàn Gia Công Tử có phải là đã quá chậm chạp không chứ?

Trong lòng Cố Phi cũng có chút gấp gáp, tiếp theo liền thấy đầu phổ bên kia có bóng người chợt lóe, hai người cung tiễn thủ của đối phương không ngờ đã trước một bước lại quay trở về! Sân tập bắn cung thủ ở thành Vân Đao cách cửa Bắc hơi gần, mà tốc độ cung tiễn thủ lại tương đối nhanh...

"Không cần để ý đến tôi! Các cậu đi giải quyết kia hai cô gái kia, bọn họ là một nhóm!" Tàn Mộng Tử hô. Cố Phi công bố muốn cùng hắn đơn đấu, không ngờ lại không cho hai cô gái kia nhúng tay, thật để Tàn Mộng Tử mừng rỡ.

Hai cung tiễn thủ kỳ thực vừa qua tới đây liền sững sờ. Trong mắt bọn họ Cố Phi chính là cực kỳ hung ác, tuyệt không nghĩ tới thời gian dài như vậy Tàn Mộng Tử lại còn không chết. Gửi tin nhắn cho Tàn Mộng Tử thì hắn vẫn không trả lời, vì vậy hai người quyết định trở về đây một đường trước xem sao, ai biết dọc đường đi xuống cũng không thấy được Tàn Mộng Tử hiện thân ở công hội đạo tặc. Đảo mắt đến địa điểm rồi, không ngờ Tàn Mộng Tử còn cùng đối phương chống chọi lại nữa chứ!

Hai người nhất thời rất là bội phục Tàn Mộng Tử, trăm miệng một lời: "Cậu được đấy!"

"Chuyện nhỏ!" Tàn Mộng Tử đắc ý. Cố Phi biểu diễn dấu vết trong bảy phút, giúp lòng tự tin của hắn tăng cao gấp bảy.

Cố Phi nhìn trợ thủ của đối phương tới, Tàn Mộng Tử còn kiêu ngạo lớn lối như vậy, tâm trạng khó chịu. Nên ra một kiếm liền không xuất ra, phóng người lên, một phát động tác võ thuật tiêu chuẩn đẹp mắt - Hồi Toàn Thích, quét qua mồm Tàn Mộng Tử.

Trán, má phải Tàn Mộng Tử đã có mỗi bên một cái vết chân, lần này Cố Phi chỉ đành đem vết chân lưu lại trên má trái của hắn.

Đá xong rồi nhìn lại, vết chân trên mặt so với má phải hình như thấp hơn nửa xentimet. Cố Phi thờ dãi, xem ra mình luyện võ hai chân chưa luyện tới trình độ hoàn toàn giống hệt, vẫn còn chênh lệch nửa xentimet.

Thấy Tàn Mộng Tử ăn một cước, hai cung tiễn thủ cũng bối rối, cung tên nhắm ngay Cố Phi: "Cậu có được hay không vậy?" Hai người lần nữa hỏi Tàn Mộng Tử.

Tàn Mộng Tử lung lay cái đầu. Vừa rồi hết thấy là ngủ mơ sao? Vì sao trình độ đối phương kiểu gì đều đánh không trúng hắn, trái lại loại chiêu thức độ khó cao này mình tránh cũng không tránh nổi, đây là chuyện thế nào? Tàn Mộng Tử mờ mịt. Lẽ nào bởi vì chiêu thức này không có thương tổn gì, cho nên hệ thống phán định mình khỏi cần né tránh? Tàn Mộng Tử từ góc độ game online suy xét, dần dần lệch hướng chính quy.

Hai người cung tiễn thủ bên kia, Cố Phi đang lo không ra tay đối phó được, Liệt Liệt bên này sớm đã hưng phấn mà xông lên: "Hai tên này giao cho tui!" Cô hô lớn.

Hai cung tiễn thủ cũng không doái hoài tới Tàn Mộng Tử nữa, giương cung xông liền bắn về phía Liệt Liệt.

Cũng may hai người vừa rơi cấp, lúc này đã không còn kỹ năng mạnh nhất Thư Kích của cung tiễn thủ, hai người chuẩn bị phát ra chiêu thức, đều là kỹ năng "Nhị Liên Kích" cấp 24 của cung tiễn thủ.

Uy lực kỹ năng này cũng không kém, nhưng có một chỗ thiếu hụt là phát động tương đối chậm. Chẳng qua đó cũng không phải hệ thống thiết kế cường chế thi hành, mà là ảnh hưởng do con người tạo nên. Muốn đem hai mũi tên ngay ngắn mà ráp đến trên cung, đó là đương nhiên phiền phức hơn nhiều nếu so với ráp một tên. Không trải qua thời gian dài tập luyện. Rất khó ráp nhanh chóng giống một mũi tên như vậy được.

Mũi tên này nếu như không có ráp xong, thế thì mũi tên bắn ra trúng mục tiêu liền sẽ rất có vấn đề! Đây chính là thao tác yêu mà cung tiễn thủ cần có trong truyền thuyết.

Hướng chi dưới tình huống thông thường, cung tiễn thủ đều là núp ở chỗ tối phóng ra sát thương, có thể bình tĩnh vô cùng mà cài tên phóng thích, cho nên người tốn thời gian luyện tập tăng cường ở phương diện này ít lại càng ít. Kết quả chính là gặp loại tình huống bất thành linh phải gấp rút xạ kích này. Phần lớn cung tiễn thủ đều sẽ trở tay không kịp.

Hai người này rõ ràng chính là một trong số đó, hai mũi tên run lập cập không ráp lên nổi. Người bên trái lạnh trí, mắt thấy sẽ bị gần người, bảo toàn sinh mệnh quan trọng hơn, quyết định thật nhanh buông tha một cây. Dùng một mũi tên phát động kỹ năng sơ cấp "Cường Lực Tiễn".

Người bên phải được gợi ý. Cũng không dùng "Nhị Liên Kích", vội vàng đôi tay cũng là một phát "Cường Lực Tiễn". Hai người này kẻ trước người sau. Lấy hình thức hát kiểu Nhị Nhân Chuyển* liên hợp phát một tên "Nhị Liên Kích".

Liệt Liệt phản ứng ngược lại cũng nhanh chóng mà mãnh liệt. Cấp tốc lay chuyển thân mình, mũi tên ập xuống bị nàng ắt bị cô tránh qua, nhưng mũi tên thứ hai lại chuẩn xác trúng mục tiêu.

Bất quá, chỉ là một tên "Cường Lực Tiên" thì không thể giết được bất kỳ kẻ nào, Liệt Liệt đã sai bước vọt tới trước mặt hai người. Càng đến gần. Tay của cung tiễn thủ cái tên chỉ biết càng run rẩy. Liệt Liệt hét lớn một tiếng, mũi tên trong tay một người trực tiếp bị đánh rơi xuống đất. Người này xoay người chạy, chưa phát hiện mất mặt cỡ nào. Từ góc độ chiến thuật phân tích. Đây là muốn dựa vào tốc độ kéo ra khoảng cách chu toàn với kẻ địch, vừa chạy vừa bắn, có một tên khoa học gọi là "Chơi đùa", là một môn kỹ thuật loại chức nghiệp cung tiễn thủ nhất định phải nắm giữ.

Chẳng qua kinh nghiệm chiến đấu của Liệt Liệt cũng khá phong phú, vừa nhìn người này muốn chạy, lập tức phát động kỹ năng cấp 24 Cách Đấu Gia "Sách Mả Lưu Tinh", tốc độ đột nhiên tăng vọt, một quyền thọt đến người này đặc biệt có xác suất gây ra hiệu quả mê muội.

Tiếp tục thông dong, Trọng Quyền, Thương Câu Quyền, Đan Thích, đối thủ bị đá bay lên, Liệt Liệt ra tay thật nhanh, duỗi tay ôm một cái, kéo hai chân đối phương quăng trở về mặt đất, ánh sáng trắng lóe lên, chết luôn.

Ra tay còn nhanh hơn Nọa Phu Cứu Tinh nữa! Cổ Phi ở bên cạnh tiếp tục dây dưa Tàn Mộng Tử, vẫn luôn luôn chú ý chiến cuộc bên kia, thấy Liệt Liệt ra tay, rất nhanh đưa ra đánh giá. Hành động quăng người cuối cùng kia gây thương tích nhiều, hình như là Bảo Thân Đầu. Tốc độ ra tay của Nọa Phu Cứu Tinh mà nói, sau Đan Thích không thể nào tiếp tục dùng Bảo Thân Đầu, xem ra hai người đều là Cách Đấu Gia nhưng phương thức thêm điểm lại có chút bất đồng.

Một cung tiễn thủ còn lại lúc này không nhân rồi, thừa cơ hội tốt chính xác phóng Nhị Liên Kích tới. Nhưng quên rằng một cô gái là Băng Lưu Ly từ lâu đã không phải người đứng xem, lúc này đã tới phạm vi pháp thuật có thể công kích đến, kỹ năng cấp 30 Liên Châu Hóa Cầu đã sử dụng ra, khí thế bùng bùng giết qua tên cung tiễn thủ kia.

Cô nàng này sử dụng pháp thuật thật nho nhã rồi, lần này hẳn cũng không nghe thấy cô ngâm xướng. Cổ Phi đánh giá xong Liệt Liệt lại đánh giá Băng Lưu Ly.

Tốc độ pháp thuật của Pháp Sư chậm hơn nhiều so với mũi tên của Cung Tiễn Thủ, muốn né tránh cũng không quá khó khăn. Cung Tiễn Thủ dời bước sang bên cạnh, né qua Liên Châu Hóa Cầu, chỉ bị chút thương tổn do phạm vi của pháp thuật.

"Đến tôi đến!" Liệt Liệt hô to, ngăn Băng Lưu Ly tiếp tục ngâm xướng pháp thuật.

Cách Đấu Gia cũng điển hình là chức nghiệp cận chiến, nếu có thể gần người Cung Tiễn Thủ đó là ưu thế chiếm hết. Liệt Liệt hướng về phía cung tiễn thủ này lại ra một trận quyền anh, không có bất luận nghi ngờ gì mà đem hắn giải quyết rồi.

"Winner! Liệt Liệt!!!" Liệt Liệt giơ cao hai cánh tay hoan hô.

Băng Lưu Ly hé miệng cười, cũng không nói gì, xem ra đã thấy nhưng không thể trách.

Đánh liền hai người cung tiễn thủ, Liệt Liệt tổn hao không ít pháp lực. Đương nhiên, đối với Cách Đấu Gia, pháp lực bị đổi tên xưng là nội lực, tính chất vẫn là giống nhau, cứ phóng ra kỹ năng thì bị tiêu hao.

Liệt Liệt vừa ngồi dưới đất gặm quả táo khôi phục, vừa chỉ vào Cổ Phi hô to: "Anh lâu quá rồi, anh có được không vậy, không được thì đến lượt tui đến đi!"

Cổ Phi quay đầu lại ngoảnh mặt về Liệt Liệt trung ra về mặt ngưỡng mộ: "Để cho tui thử lại lần nữa, không được thì đổi cô đến."

Liệt Liệt hài lòng gật đầu, chỉ bảo Cổ Phi: "Nhìn dáng vẻ của anh hình như cũng luyện võ một chút phải chứ? Hồi Toàn Thích vừa rồi không tệ lắm!"

"Chê cười rồi." Cổ Phi khiêm tốn.

Nhưng Liệt Liệt lập tức nghiêm túc nói: "Nhưng chị đây dạy cho anh một điều hay, loại đá pháp này mặc dù đẹp mắt, nhưng tại trong thực chiến nếu có thể thì dù sao cũng không nên dùng, sợ hờ nhiều lắm á!"

Cổ Phi dở khóc dở cười, hết lần này tới lần khác lại không cách nào phản bác. Minh vừa đá một cước kia, đích xác là dù đã có nhiều thay đổi nhưng vẫn còn sợ hờ cũng nhiều.

Băng Lưu Ly vỗ vỗ Liệt Liệt nói: "Nhanh khôi phục đi, một hồi có thể còn có hai pháp sư qua đây." Học viện pháp sư cách cửa Bắc có chút xa, bình thường pháp sư chạy cũng không nhanh, qua đây cần chút thời gian. Nhưng dù sao vẫn là muốn đến.

"Thật không?" Liệt Liệt lập tức lại hưng phấn, tăng nhanh tốc độ ăn quả táo, lại vừa móc ra một ổ bánh mì: "Được ngay, lập tức tốt!" Hoa quả là loại hồi phục pháp lực (nội lực), những đồ ăn khác hồi phục sinh mệnh.

Quả nhiên vừa ăn xong. Đầu ngõ đường phố đó có một cái đầu liền thò ra, Liệt Liệt đang yên tĩnh trông ngóng mọi nơi đây, đúng dịp thấy được cái đầu lộ ra rồi rút vào kia, để nhận thấy mục đích đến đây không tốt.

"Đến!" Liệt Liệt ngạc nhiên mừng rỡ cùng lúc đứng dậy mà xông qua hướng đầu ngõ kia. Cái đầu người kia nhìn tình hình chỗ này xong lập tức thu về.

"Liệt Liệt, không nên quá xúc động mà!" Băng Luru Ly gấp đến độ hô to. Vội vàng cũng đuổi theo. Liệt Liệt dừng một chút, đợi được Băng Luru Ly cũng sang đây. Hai người cùng chạy đến đầu phố. Quay đầu nhìn. Lại không phát hiện cái đầu nhô ra vừa rồi.

"Chạy rồi!" Liệt Liệt tiếc nuối.

Lại không biết, lúc này người nọ đã đảo ngược đi vòng qua sau lưng các cô ấy, giương cung cài tên, nhắm ngay hai người, người vừa đến lại là một tên cung tiễn thủ.

Liệt Liệt và Băng Luru Ly còn mờ mịt không biết. Cổ Phi đang giả vờ đánh không lại Tàn Mộng Tử thì trong ánh mắt nhìn thấu khác thường. Vội vàng quay lại nhìn, kêu to: "Đừng bắn, người một nhà!"

"A!" Cùng với tiếng kêu. Một mũi tên này đã thả ra ngoài.

cái đầu lộ ra rồi rút vào kia chính là Ngự Thiên Thần Minh. Rất rõ ràng cậu ta mà so với hai người cung tiễn thủ vừa rồi kia cao siêu hơn nhiều, biết rõ ưu thế của cung tiễn thủ và phương thức chiến đấu nên cần, kiên quyết không bao giờ đem mình bại lộ hoàn toàn trước mặt kẻ địch. Vừa thấy mình bị người phát giác, chuyện trước tiên làm không phải là hốt hoảng cài tên nhắm bắn, mà là chiến lược thông dong đổi vị trí.

Cái đầu ngõ đường phố kia mà cậu ta thò đầu ra cũng là cậu ta cố ý lựa chọn, con phố hơi ngắn. Cung tiễn thủ di chuyển lại nhanh, tên này rất nhanh chóng từ đường phố biến mất, vòng vo một cửa ngõ, từ một con phố khác đi tắt ra phía sau Liệt Liệt và Băng Luru Ly.

Mũi tên rít gào. Động tĩnh lớn như vậy, rõ ràng cho thấy đó là kỹ năng Thụ Kích mạnh nhất của cung tiễn thủ hiện nay.

Nếu là Ngự Thiên Thần Minh bắn tia, thì ngay cả Tiểu Vũ đều bị bắn thành chỉ còn một chút sức lực còn lại. Liệt Liệt và Băng Luru Ly... trong lòng hẳn đang suy nghĩ làm sao hướng các cô ấy giải thích sự việc hiểu lầm này.

"A!" Các cô nghe thấy Cổ Phi gọi thì sớm đã xoay người, khi thấy được mũi tên mạnh như gió tấp từ đối diện phóng tới, khí thế kia dường như muốn bắn thủng cả hai người, hai người chỉ la lên một tiếng kêu sợ hãi, mũi tên đã đến trước mặt. Tốc độ Thụ Kích, thật không phải người chơi bình thường có thể nhanh chóng né tránh được.

Ai ngờ, Thụ Kích lần này lại là ai cũng không có bắn trúng, bắn xuyên qua khoảng trống giữa đầu hai người Liệt Liệt và Băng Luru Ly, gió mạnh làm tóc đen trên đầu hai người bay bay một hồi, mặt của hai người đều tái mét.

"Nguy hiểm thật!" Ngự Thiên Thần Minh thở dài một hơi.

Cổ Phi nghe thấy cậu ta than một tiếng, đưa mắt nhìn qua, hai cô đều chưa chết, mừng rỡ: "Cậu bắn trật rồi?"

"Cố ý mà." Ngự Thiên Thần Minh nói, cũng không biết là thật hay giả.

"Lệch được rất hay!" Cổ Phi khen.

"Anh mới lệch ấy, tôi là cố ý bắn tới cái vị trí kia, bởi vì bắn rất chuẩn, các cô ấy mới không chết." Ngự Thiên Thần Minh quát.

"..."

Ngự Thiên Thần Minh trong lòng lúc này lại đang nói thầm "Lại là hai cô gái, Thiên Lý thật có bản lĩnh như vậy hả? Xem ra ngày nào đó thử nói anh ta dạy cái biện pháp bắt chuyện."

"Sao cậu lại tới đây?" Cổ Phi đột nhiên nhớ tới. Đám người này hẳn phải ở công hội đạo tặc nằm vùng mới đúng, chạy tới cửa Bắc làm cái gì?

"Đi ngang qua!" Ngự Thiên Thần Minh lúc này đã đến phía sau Tàn Mộng Tử, vừa cùng Cổ Phi nói chuyện vừa chớp chớp đôi mắt, nháy mắt ra dấu.

"Lại có âm mưu gì?" Cổ Phi trong lòng bĩu môi, đoán rằng bọn họ hẳn phải thảo luận qua ở trong kênh dong binh đoàn, nhưng lúc này Cổ Phi thực sự không có thời gian nhìn.

"Hello, mỹ nữ." Ngự Thiên Thần Minh cũng mặc kệ Cổ Phi, chào hỏi cùng hai cô gái rồi.

Liệt Liệt và Băng Luru Ly gật đầu với cậu ta.

Liệt Liệt vừa nhẹ nhõm giải quyết hai cung tiễn thủ, vốn là sinh lòng xem thường với cái chức nghiệp đã này. Đúng lúc Ngự Thiên Thần Minh chạy tới ra oai phủ đầu cô, để cho cô nghĩ tới câu danh ngôn tục không chịu được kia: không có chức nghiệp rác rưởi, chỉ có người chơi cặn bã.

Ba người cùng nhau đứng ở bên đường nhìn Cổ Phi biểu diễn.

"Cậu là bạn anh ta sao?" Liệt Liệt hỏi Ngự Thiên Thần Minh.

Ngự Thiên Thần Minh gật đầu.

"Anh ta không được đâu! Lại cũng không cho chúng ta hỗ trợ." Liệt Liệt oán giận nói.

Ngự Thiên Thần Minh lại gật đầu nói: "Người trẻ tuổi, để cho anh ta có cơ hội rèn luyện, nếu không thì hấn vĩnh viễn không được. Cô thấy đấy nếu để cho tôi, ba hai chiêu là giải quyết rồi, không có ý nghĩa nha!"

"Mẹ nó, thằng trẻ con xấu xa này đi nhân cơ hội!" Cổ Phi nghe rõ rệt, trong lòng tức giận mắng. Ngự Thiên Thần Minh rõ ràng cho thấy bởi vì vấn đề tuổi tác bị Cổ Phi khinh bỉ quá nhiều, nắm được một cơ hội liền điên cuồng tiến hành báo thù.

"Anh ta là đang luyện tập cái gì?" Băng Lưu Ly tò mò hỏi. Nàng mơ hồ cảm thấy Cổ Phi hình như cảm Tàn Mộng Tử làm thực nghiệm gì.

"Cái này, luyện kiếm pháp." Trong mắt Ngự Thiên Thần Minh thì Cổ Phi cũng là đang cảm kiếm đâm loạn, vì vậy thuận miệng nói.

Liệt Liệt lập tức cười to: "Kiếm pháp? Đây là cái kiếm pháp gì hà, buồn cười chết rồi!"

Bị người ngoài lấy võ thuật của mình ra pha trò, trong lòng Cổ Phi không vui. Nhưng lần này vẫn đành chịu, ai bảo đáng về thiếu bản lĩnh này là tự mình giả vờ chi? Loại chiêu pháp không được cao siêu này, làm sao người thường lý giải được, nếu để hấn tự đi giải thích cho bọn họ chỗ tình xảo ở trong đây, tám mươi phần trăm chỉ có thể càng tỏ càng đen. Cho nên vẫn là chỉ có thể nhin thôi.

Ngự Thiên Thần Minh bên này còn không bỏ qua, bày ra vẻ mặt quái dị nhất của cuộc đời cậu ta, thần bí nói với hai cô nàng: "Tôi tiết lộ cho các cô biết, Thiên Lý biết võ thuật đó!"

Liệt Liệt lần thứ hai đột ngột cười to, ngay cả Băng Lưu Ly đều nhin không được, hé miệng cười một tiếng vui vẻ.

Ngự Thiên Thần Minh lại rất nghiêm chỉnh nói: "Là thực."

"Ừm, chúng ta tin." Liệt Liệt nhin cười, cũng nghiêm chỉnh, vỗ tay nói: "Kiếm pháp hay, ha ha ha ha..." Kết quả vẫn không nhin được, tiếp tục cười to.

"Khà khà..." Ngự Thiên Thần Minh cười âm hiểm, âm mưu thực hiện được rồi! Hiện tại trong mắt hai cô gái này, hình tượng Cổ Phi nhất định rất khôi hài đi? Ai biểu anh cứ tự cho mình là bề trên phách lối khinh bỉ tôi! Ngự Thiên Thần Minh sáng khoái nghĩ.

Cổ Phi giữa sân bị người cười nhạo, tâm trạng đương nhiên cũng không thoải mái.

Cổ tình lại đá vào hai má Tàn Mộng Tử, nhin trên ba cái vết chân trên mặt đối phương, bây giờ không có điểm đặt chân mới mẻ gì nữa, lập tức cũng thôi.

Ngự Thiên Thần Minh qua bên đây, cũng không biết có tính toán gì không.

Đột nhiên, Cổ Phi tỉnh ngộ.

Đám người này biết mình nhất định quần quít lấy Tàn Mộng Tử tranh thủ thời gian, khẳng định không có công phu nhin tin nhắn gì. Như vậy cho dù bọn họ ở công hội đạo tặc chuẩn bị thỏa đáng, cũng không có cách thông báo cho mình biết, cho nên liền phải Ngự Thiên Thần Minh chạy nhanh nhất qua đây làm nhiệm vụ truyền lời dừng. Sự sắp đặt này thực sự quá tri kỷ, Cổ Phi nghĩ, Hàn Gia Công Tử không chỉ có gương mặt giống phụ nữ, mà suy tính cũng đủ tỉ mỉ. Thật nếu để cho Cổ Phi đến lập kế hoạch như vậy, sợ rằng khó làm được chuyện từng cái việc to việc nhỏ không ngờ tới nổi!

Đang nghĩ như thế, đột nhiên nghe được sau lưng một thanh âm như sấm rền vang lên: "Ngự Thiên, chạy đến thật là nhanh đấy."

Đây không phải là thanh âm của Chiến Vô Thương sao? Cổ Phi vội vàng quay đầu lại, không chỉ Chiến Vô Thương, Hữu Ca cũng đã đến, cũng đang sai bước đến gần phía này.

Đây là giờ trò quý gì? Lần này Cổ Phi hoàn toàn không rõ.

Không đợi hấn suy nghĩ cẩn thận, một chỗ khác cũng truyền đến tiếng nói chuyện: "Ách? Cũng đều đến rồi, tôi chậm nhất sao?"

Cổ Phi vừa nghiêng đầu, thấy được khuôn mặt tươi cười của Hàn Gia Công Tử kia.

"Thật tốt quá, vẫn tóm chặt sao! Mau bắt lại, để tôi tự tay giải quyết tên này!" Hàn Gia Công Tử nói với mấy người.

Băng Lưu Ly lúc này trong lòng mới bừng tỉnh: thì ra Thiên Lý đích thực là đang kéo dài thời gian, muốn chờ người này đến để đưa cho hấn cơ hội trút giận.

Tàn Mộng Tử rất mù mờ nhin Hàn Gia Công Tử liếc mắt: Ai vậy? Tôi lúc nào đắc tội qua người này rồi? Hấn nghĩ.

Cổ Phi hiển nhiên biết rõ không phải có chuyện như vậy, hiện đang không giải thích được. Hàn Gia Công Tử khí thế hào hùng đã ngoảnh mặt vung tay với Cổ Phi: "Được rồi, không phải cậu còn có việc gấp sao? Mau offline đi đi!"

Chiến Vô Thương, Hữu Ca, Hàn Gia Công Tử, kể cả Ngự Thiên Thần Minh cái chức nghiệp đánh xa đều lên, kẹp Tàn Mộng Tử ở bên trong.

Cổ Phi mờ mịt thối lui, mấy người này một người lại một người theo nhau mà tới, là có ý gì?

Đang tiến lên cùng Hàn Gia Công Tử sát vai trong nháy mắt, Cổ Phi nhận được một tin nhắn của Hàn Gia Công Tử: "Đi công hội đạo tặc, còn lại nhin lênh

dong binh đoàn!"

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 107: Mèo vờn chuột

Cổ Phi thoát ly chiến trường, hướng về Công hội Đạo Tặc chạy đi. Dọc đường làm chuyện thứ nhất, là cảm ơn hai cô nương có lòng tốt của Trọng Sinh Từ Tinh sang đây giúp một tay. Tuy rằng trong đó một người là qua đây nhiều chuyện, nhưng ít nhất giải quyết hai người cung tiễn thủ rồi, bỏ công ra cũng không ít.

Vốn định là ở trong kênh doanh binh đoàn nói một chút, kết quả mới vừa mở kênh, ghi chép vừa bay vèo vèo mà đem Cổ Phi hôn mê luôn. Cổ Phi vội vã đóng lại, trong bụng xin thề không bao giờ mở ra kênh doanh binh đoàn này nữa.

Ngay sau đó bỏ thêm Liệt Liệt bạn tốt, cho mỗi người một cái tin: "Cảm ơn các cô hỗ trợ nhé! Chuyện kế tiếp giao cho bọn họ thì tốt rồi."

"Khách sáo rồi." Băng Lưu Ly trả lời.

"Anh đi đâu vậy?" Liệt Liệt hỏi lại.

"Công hội Đạo Tặc." Cổ Phi đáp.

"À..." Liệt Liệt hình như hiểu, không nói gì thêm.

Lúc này Cổ Phi lật ra kênh dong binh, kiểm tra ghi lại mấy người trò chuyện, lúc này mới hiểu được tình hình bây giờ.

Lại tiến hành loại sắp đặt này, té ra chỉ vì Tàn Mộng Từ là một đạo tặc, mà người này bình thường làm công việc đuổi giết bạo trang bị, đối với việc ngồi chồm hòm khu phục sinh chờ người sống lại hẳn là rất quen thuộc. Nếu như hắn đề phòng đối thủ có sắp xếp ở Công hội Đạo Tặc mà nói mà nói nhất định sẽ dùng Tiềm Hành rồi đi.

Mà có thể thấy rõ trạng thái Tiềm Hành, chỉ có một người Cổ Phi, mặc dù bọn họ cũng không biết Cổ Phi là dùng cách gì.

Bọn họ đích xác thật không thể hiểu được. Cổ Phi cười khò. Minh có thể phát giác người dưới trạng thái Tiềm Hành, nói sát khí đó là giải thích tương đối thẳng thừng. Trên thực tế, là có thể cảm giác được sự chú ý của đối phương đối với mình mới rõ.

Nguyên lý ở chỗ khí tràng* và chạm giữa người và người. Mà bởi vì người tập võ tu thân dưỡng khí** thời gian dài, nội tức so với người thường mạnh mẽ rất nhiều, bởi vậy sinh ra khí tràng cũng càng thêm sắc bén, do đó có thể nhận thấy được loại va chạm cực kỳ bé nhỏ này.

Nhưng dù sao chẳng nữa, loại phát hiện này có một điều kiện hết sức tất yếu: Đối phương nhất định phải đang chú ý Cổ Phi.

Nếu như không thỏa mãn điều kiện này, khí tràng mạnh hơn nữa cũng không dùng được.

Giờ đây đám người Hàn Gia Công Từ không biết cái tình hình bên trong. Tạm thời nghĩ Cổ Phi có cái kỹ năng trinh sát trăm phần trăm gì, liền đem một cái nhiệm vụ trọng yếu như thế giao cho Cổ Phi.

Áp lực quá lớn, mà áp lực quá lớn dễ dẫn đến hoóc-môn mất cân đối, mất cân đối hoóc-môn mất cân đối lại đưa tới khí tràng của thân thể con người hỗn loạn, khí tràng hỗn loạn sẽ rất khó cảm giác được sự chú ý của người khác.

Ừ! Xem ra mình nếu mà không thể hoàn thành nhiệm vụ, đã có được một cái giải thích có thể xem là hợp lý. Cổ Phi nghĩ.

Hắn chưa bao giờ sẽ là người tùy tiện nửa đường bỏ cuộc. Nhưng lúc này một đám người không hiểu rõ đi đem toàn bộ mong muốn gói gắm ở tại khí tràng trên người Cổ Phi. "Minh có khí tràng mạnh mẽ như vậy sao?" Hiếm thấy được dịp Cổ Phi có chút không được tự tin.

Vừa thở dài, vừa bước nhanh gấp rút lên đường, mặc kệ ra sao. Tới trước rồi hãy nói.

Hôm thư bên cửa Bắc kia, Tàn Mộng Từ có ba dấu chân to trên mặt, bị bốn người vây ở trung tâm.

Mỗi người đều được Hữu Ca gia tăng một cái sinh mệnh chúc phúc, trong đó ba người căn bản không động thủ, quan sát Hàn Gia Công Từ nã pháp thuật uy lực nhỏ nhất "Thánh Quang Cầu" của Thế Giới Song Song đánh giết tên này.

Mà Hàn Gia Công Từ vì kéo dài thời gian liền diễn trò, "Thánh Quang Cầu" đợt này còn thỉnh thoảng lại đánh lệch ra một vài lần.

Tàn Mộng Từ quơ chùy thủ chém lung tung xông loạn, nhưng bốn người phối hợp đi vị, làm cho hắn từ đầu đến cuối lưu ở lại ở giữa vòng tròn. Hơn nữa

Hàn Gia Công Tử dùng Hồi Phục Thuật vừa đúng lúc, Tàn Mộng Tử làm hết thấy công sức đều thành vô dụng.

Tình cảnh này, căn bản là bốn con mèo đang vờn một con chuột, thử nghĩ dưới tình huống này thì có bao nhiêu tàn khốc?

Trên nguyên tắc tinh thần nhiều chuyện, Băng Luru Ly và Liệt Liệt cũng không có lập tức rời khỏi hiện trường thực sự không đành lòng nhìn tiếp, hai người tay nắm tay, khích lệ cho nhau trước, chuẩn bị rời đi.

"Bà tính đi đâu?" Đi tới đâu đường. Băng Luru Ly hỏi Liệt Liệt.

"Tôi đi tìm Thiên Lý!" Liệt Liệt đáp.

"Tìm anh ấy làm gì?" Băng Luru Ly khó hiểu.

"Thực giác của con gái nói cho tôi biết, theo anh ta, có cái để đánh." Liệt Liệt nói.

"Bà thiệt là một tên cuồng PK!" Băng Luru Ly không nói gì nữa.

Liệt Liệt cười hi hi. Các cô gái trong nghiệp đoàn Trọng Sinh Tử Tinh đều là người theo chủ nghĩa hòa bình, ngoại trừ cô không ai có ham thích với phương diện này cả.

Bình thường mọi người ra khỏi cửa ở ngoài luyện cấp, thỉnh thoảng cũng sẽ có một tý xung đột cùng người khác, nhưng mỗi khi vào thời điểm Liệt Liệt nổi cơn tanh bành muốn sử dụng vũ lực để giải quyết, các cô gái khác trong hội đều trấn an cô trước, rồi lại áp dụng biện pháp đàm phán hoà bình cùng đối phương.

Đến nay người chơi level cao. Kinh nghiệm tích lũy không ít. Có thể không PK đều cố gắng hết sức không PK. Nhìn lại là một nhà toàn con gái, đều sẽ cam tâm tình nguyện cho mặt mũi ba phần thậm chí cả năm đến bảy phần. Lúc ấy cơ bản là không đánh nổi.

Liệt Liệt chỉ là tính khí nóng nảy, cũng không phải là dạng vô lý khiêu khích người để cố tình gây chuyện, ngày thường muốn tìm một cơ hội để PK quả thật không dễ dàng.

Mất thấy Cổ Phi đang tiến hành vở diễn PK đuổi giết tẩy bạch (giết về level 0), thực sự lòng có chút khó nhin, không thể chờ đợi được liền muốn nhúng một tay.

Băng Luru Ly tương đối tỉnh táo, mở miệng khuyên bảo: "Bà đừng khiến nhà người ta thêm loạn nữa, ngoan, chúng ta đi luyện cấp đi!"

Liệt Liệt không thèm để ý chút nào: "Vậy tôi liền ở bên cạnh nhìn xem. Ngộ nhờ có tình huống khẩn cấp gì, tui từ từ trên trời giáng xuống, khóc nha!"

"Bà chính là chỉ muốn đánh nhau thì có!" Băng Luru Ly nói.

Liệt Liệt bóp bóp má của Băng Luru Ly: "Bà còn nói, ban nãy nếu không phải là tôi tới đây, hai người cung tiễn thủ khi bà đối phó được không?"

Băng Luru Ly không có lời chống đỡ. Cung tiễn thủ đúng là chức nghiệp khắc chết pháp sư này, đừng nói là hai người, tới một người Băng Luru Ly đều cảm thấy quá sức. Huống hồ cô là người tuyệt đối theo chủ nghĩa hòa bình, chưa bao giờ tham dự PK.

Vừa rồi giúp Cổ Phi vội vàng ném Thiên Hàng Hỏa Luân kia, ngâm xướng cũng run lập cập, xong xuôi còn phát hiện thiếu chút nữa đem Cổ Phi đều diệt, được một hồi tự trách mình, phê bình bản thân không đủ kinh nghiệm PK cũng không nên làm ầu.

Xét thân thủ của cô, đừng nói tới cung tiễn thủ, chỉ cần một chiến sĩ bị pháp sư khắc, thắng bại cũng rất khó nói. Mới vừa rồi nếu như không phải là Liệt Liệt xuất hiện kịp thời, thực có chút phiền phức.

"Hi, không phản đối là được! Bà đi luyện cấp của bà đi! Tôi đi đây." Liệt Liệt xoay người chạy.

"Cẩn thận một chút đó!" Băng Luru Ly hô lên, Liệt Liệt khoát tay một cái, từ từ chạy xa dần.

Tàn Mộng Tử bên cạnh hòm thư, đã sắp bị Thánh Quang Cầu mài chết. Quân cứu viện bên mình vẫn còn chưa hiện thân. Pháp sư bình thường cũng không Cổ Phi cái loại tốc độ này, muốn từ Học viện Pháp sư sang đây, cần một đoạn thời gian.

Về phần hai người cung tiễn thủ, biết rõ mình không địch lại, tự nhiên sẽ không tùy tiện qua đây đi tìm cái chết, đang ở đâu đó tập hợp nhân thủ chuẩn bị cùng đi ra tấn công.

Đám người Hàn Gia Công Tử có kinh nghiệm tranh đấu tuyệt đối phong phú đương nhiên tỉnh táo mà biết được người giúp đỡ của Tàn Mộng Tử dám chắc đã ở trên đường tới. Lấy tình báo mà Hữu Ca nắm giữ đến xem, lần này là một đám người không ít, trang bị không tệ.

Trình độ PK không thấp, và lại so với doanh binh đoàn như nhau nếu mà đoàn thể đoàn kết hơn. Doanh binh đoàn tổng cộng sáu người, đối đầu chính diện cùng loại đoàn thể này rõ ràng không thể, nắm chắc thời gian là nhất định phải.

"Pháp sư toàn bộ nhanh nhẹn, cậu đã tới chưa hả?" Hàn Gia Công Tử hỏi Cổ Phi.

"Đến rồi đến rồi, đã thấy cổng chính, các cậu có thể động thủ rồi." Cổ Phi đáp.

Hàn Gia Công Tử lập tức ở trong kênh dong bình nói ra: "Ra tay!"

Kết quả ba người này vẫn như những kẻ ngu đứng im, ở trong kênh hỏi lẫn nhau: "Ban nãy ai tới công kích gã này trước vậy?"

"Đã quên..." Ba người đều nói.

Hàn Gia Công Tử gặng lên: "Đã đến lúc nào rồi. Còn vì một điểm giá trị PK mà lè mề lái nhái!"

Ba người vừa liếc xéo tên này vừa ở kênh thảo luận: "Bây giờ chẳng phải là, anh hiện tại dùng Thánh Quang Cầu là có thể tổng cổ tên kia rồi, vì sao anh không động thủ đi?"

"Anh đây là mục sư thuần khiết thanh cao, tại sao có thể nhiễm giá trị PK ô uế gì đó." Hàn Gia Công Tử mắng.

Một mảnh âm thanh xùy xùy xua đuổi.

"Móa tại bây!" Cổ Phi ngồi xổm ngoài cửa công hội đạo tặc có lý do rất khó chịu. Chiều theo loại miêu tả này của Hàn Gia Công Tử, mình chẳng phải là một trong những đám người chơi vô cùng dơ bẩn rồi hả?

Bây giờ chẳng biết Kiếm Quý trốn ở nơi nào. Lấy giọng điệu người từng trải vô lực nói: "Đừng cãi cò, cậu ta đích thực là chưa bao giờ dính phải một giá trị PK nào cả."

"Phải không? Trong tình báo của tôi cư nhiên lại không có mục này!" Hữu Ca sợ hãi than.

"Thiệt? Có giả dối không đây!" Ngự Thiên Thần Minh hỏi.

"Xùy!" Cổ Phi tỏ vẻ khinh thường.

"Tại bay nhất định phải lèo nhèo đến khi đối phương phát hiện chúng ta là đang trì hoãn thời gian bố trí mai phục, sau đó đã ở ngoài cửa công hội đạo tặc làm tốt an bài xong sao?" Hàn Gia Công Tử nói.

Kiếm Quý hiểu rõ cậu ta, trong đầu lúc này đã hiện ra nét mặt dịu dàng đặc hữu của cậu ta.

Thân ở hiện trường, đám ba người Ngự Thiên Thần Minh càng tận mắt nhìn thấy. Chiến Vô Thương vào lúc này quyết đoán kịp thời biểu hiện ra một tên đàn ông chín chắn ứng phó. Không nói hai lời, đi lên một kiếm đánh chết Tàn Mộng Tử.

"Thiên Lý chuẩn bị!" Hàn Gia Công Tử phân phó.

"Đã biết!" Cổ Phi trả lời.

Cổ Phi vui ở ngoài cửa lớn công hội đạo tặc liếc trộm hướng về bên trong một cái. Liếc mắt liền thấy được Tàn Mộng Tử sống lại, ba dấu chân to tướng trên mặt cũng không vì người sống lại mà rửa đi. Người này mới vừa sống lại, không có hai lời, lập tức liền chạy ra tới cửa trước.

Thật bất việc nha! Cổ Phi vui vẻ, nhìn bộ dáng hần như vậy, rõ ràng cho thấy không chuẩn bị Tiềm Hành gì.

Cơ thể Cổ Phi lùi về, chỉ thấy Tàn Mộng Tử vù một cái từ trong cửa chính công hội đạo tặc thoát ra.

"Này!" Cổ Phi hét lớn một tiếng. Nhảy ra ngoài.

Tất cả mọi người nhìn xung quanh về bên này, kể cả Tàn Mộng Tử.

"Là mày!" Tàn Mộng Tử ngẩn ra, lập tức hiểu chút là chuyện gì xảy ra.

Loại mai phục khu phục sinh này là thủ đoạn hần cũng vô cùng quen thuộc. Chỉ vì trước đây Cổ Phi kỹ xảo diễn cực kỳ cao, mà sau đó hành động mèo vờn chuột của Hàn Gia Công Tử lại y như thật, cuối cùng lừa gạt hần triệt để.

Mà nghệ thuật biểu diễn tuyệt vời của Cổ Phi bây giờ vẫn còn có lực ảnh hưởng. Tàn Mộng Tử thấy được hần, rõ ràng không sợ một chút nào.

Đây chỉ là một hai cái chân đá không tạo thành thương tổn, cảm vũ khí lại không có biện pháp giết chết được hần. Tàn Mộng Tử vẫn còn ở đây cho là như vậy.

Thế là tên này rất bình tĩnh mà nhìn chăm chú vào Cổ Phi đâm tới kiếm. Mím cười vùng chúi thủ lên đi ngăn cản.

**Khí tràng (气场) là một khái niệm trong đạo giáo và triết học, là một loại năng lực thần bí, hay có thể dùng chỉ sức mạnh hoặc khí chất.*

***Tu thân tức là tu dưỡng cá nhân đến chỗ ngày càng hoàn thiện, cũng là yêu cầu tối cao mà con người muốn đạt đến. Dưỡng khí là tập hít thở sâu để cơ thể có đủ oxy, trí óc minh mẫn, tăng sức đề kháng chống bệnh.*

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 108: Cấm điểm chiến

Thanh kiếm của Cổ Phi vòng qua chủy thủ của Tàn Mộng Tử, đâm tới trên người hắn.

Ngay sau đó rống lớn một tiếng phát động kỹ năng "Song Viêm Thiểm", không hồi hộp chút nào mà giải quyết Tàn Mộng Tử rồi. Khi Tàn Mộng Tử lại lần nữa trở lại khu phục sinh, về mặt trấn định trên mặt còn chưa có tiêu tan.

Hắn dường như còn không có phản ứng kịp là chuyện gì xảy ra: Mới vừa rồi còn đánh nhau mặt đối mặt cùng Cổ Phi, chỉ chớp mắt mình liền chuyển dời không gian đến trong khu phục sinh mấy mét.

Thực sự là quá thần kỳ! Tàn Mộng Tử nghĩ, ngay sau đó phát hiện mình đã biến thành cấp 26.

Không sai, chết hai lần, rút 4 cấp.

Tàn Mộng Tử Đáng thương, trong chiến đấu tập kích Kiếm Quý, vậy mà cuối cùng một điểm giá trị PK lại rơi xuống trên đầu hắn. Một điểm giá trị PK này, làm cho hắn chết một lần, rơi 2 cấp, hiện tại chết hai lần, tự nhiên là 4 cấp.

Biểu cảm của một người, từ trấn định tự tin mười phần đột nhiên hóa thành sợ hãi tay chân luống cuống, đó là hết sức ngoạn mục.

Cổ Phi đứng ở bên ngoài khu phục sinh, thưởng thức, không nhúc nhích.

Tàn Mộng Tử Tàn Mộng Tử lần này trở ra, nhất định là muốn phát động Tiềm Hành. Cổ Phi cứ ngăn ở cửa như vậy, hắn tin tưởng Tàn Mộng Tử nhất định sẽ chú ý hắn, như thế mình mới có thể phá được Tiềm Hành của tên đó, nếu như tên này bình tĩnh không nhìn hắn, Cổ Phi cũng thực sự không có biện pháp.

Tàn Mộng Tử đích xác rất bình tĩnh, bình tĩnh đứng ở trong khu phục sinh không ra ngoài.

Nói thật thì, hắn đích xác không cần phải đi ra ngoài, ở chỗ này ngồi đợi viện binh là được. Tồn thất bỏ mạng 4 cấp, thật không có khiến Tàn Mộng Tử mất đi tinh táo.

Cổ Phi rất bất đắc dĩ đi đi gọi tin nhắn cho mấy người kia: "Giết một lần, tên đó đứng ở trong khu phục sinh không ra ngoài."

Mọi người cũng chịu không biết làm sao. Có thể lừa Tàn Mộng Tử loại người có phong phú kinh nghiệm tranh đấu này lao ra khu phục sinh bị giết một lần, đã rất không dễ dàng rồi.

Nhân phẩm đúng là nhân phẩm nha! Mọi người chỉ có thể thở dài. Người ta chết hai lần đều không rơi cái gì, Kiếm Quý chết một lần liền nổ Sương Chi Hồi Úc, ngoại trừ nhân phẩm ra bây giờ không có cái giải thích hợp lý khác nào.

Cổ Phi cũng rất tiếc vì sao Tàn Mộng Tử không lấy ra Sương Chi Hồi Úc dùng, nếu vậy mình dùng tay không trở thành dao sắc một hồi là một loại võ thuật dùng tay, nói không chừng đã cướp lại được.

Đoạt lại Sương Chi Hồi Úc. Rõ ràng cho thấy là công trình gian khổ hơn tẩy bạch người này.

Cổ Phi và Tàn Mộng Tử, hai người cách ranh giới khu an toàn và khu không an toàn, trừng mắt đối mặt.

"Có gan chú này ra đây!" Cổ Phi nói. Đây là phép khích tướng thường dùng trong game online. Ở trong trò chơi truy sát là vất vả hơn nhiều so với trong hiện thực, trong thực tế giết một lần là xong hết mọi chuyện, trong trò chơi được sống lại vô hạn, đó là không kết thúc.

Ngày ngày truy sát khắp nơi, không phải có lòng căm thù tới tận trời, thật không có bao nhiêu người có kiên trì này. Theo lẽ thường thì mọi người sẽ hện đủ bạn bè giúp đỡ tới tìm một chỗ vắng vẻ quyết đấu một trận lớn.

Câu tuyên chiến với đối phương thường dùng sau khi gọi đủ người xong chính là: Có gan người ra đây! Bất quá Cổ Phi chẳng qua là làm đại mà trúng. Hắn không có kinh nghiệm loại ầu đả này.

Tàn Mộng Tử tự nhiên sẽ không để Cổ Phi được lợi. Bây giờ tên này đang ở trong bụng cười thầm Cổ Phi ngu ngốc. Một người cố thủ khư khư tại đây, đó không phải giống như là đang chờ chết? Hiện giờ hắn đang ngắm trông các anh em nhanh xuất hiện làm Cổ Phi bị loạn đao phanh thủy.

Hắn mất bốn cấp, thế nào cũng phải giết kẻ này bốn lần, được rồi, còn có mấy người đồng bạn của hắn, cũng muốn bốn lần một người! Được rồi, còn có hai người con gái... ài, liên hai lần một người là được. Tàn Mộng Tử như vậy còn có lòng thương hoa tiếc ngọc.

Có thể thấy được nhường nhịn người chơi nữ ở trong đầu người chơi game là suy nghĩ ăn sâu bén rễ cỡ nào.

Tàn Mộng Tử mặc sức tưởng tượng khoái cảm báo thù, đều quên hỏi Cố Phi tại sao muốn chém hấn.

Đám người Cố Phi đương nhiên vui vẻ cứ để như thế, không cho tên kia nhận thấy được việc này có liên quan đến Kiếm Quỷ cùng với Sương Chi Hồi Ưc, nếu thế thì cơ hội đoạt lại Sương Chi Hồi Ưc cũng sẽ tăng cao hơn.

Bằng không đoàn đội hơn mười mấy người của đối phương thay người cầm, ai biết Sương Chi Hồi Ưc được đổi ở trên tay người nào? Kiếm Quỷ vẫn không lộ mặt. Chính là nguyên nhân này.

"Tình huống bây giờ là gì?" Hàn Gia Công Tử hỏi.

"Đang giằng co." Cố Phi đáp.

"Cậu còn không mau đi? Một hồi trợ thủ của tên đó liền tới rồi." Hữu Ca nói.

"Trợ thủ ít thì tôi liền giết chết toàn bộ, trợ thủ nhiều tôi liền tiến vào khu an toàn. Sợ cái gì!" Cố Phi đáp.

"Trâu bò!" Mấy đại cao thủ chân thành khâm phục.

"Thiên Lý, giá trị PK bao nhiêu?" Kiếm Quỷ bày tỏ quan tâm một chút, hấn đương nhiên là người cảm động nhất. Cố Phi làm như vậy toàn bộ là vì hấn.

"6 điểm... À không, 7 điểm!" Cố Phi rơi nước mắt.

"Chắc chắc!" Mọi người cảm khái.

"Chúng tôi cũng đang trên đường tới, sẽ ẩn náu chỗ bí mật, lúc cần thiết chỉ viện cho cậu." Hàn Gia Công Tử nói.

"Không cần, các cậu tốt nhất cứ tiếp tục coi chừng hòm thư, biết đâu tí nữa đối phương người đông thể mạnh tôi trốn vào khu phục sinh, tên đó chẳng phải là muốn đi hòm thư gửi đồ nữa sao?" Cố Phi nói.

"Có lý." Hàn Gia Công Tử bắt tay vào làm bố trí rồi.

"Đi ra đây, thằng nhãi. Mau ra đây!" Cố Phi tiếp tục khiêu khích.

Tàn Mộng Tử giả vờ "Trong mắt của tôi không có bạn".

Người chơi qua lại đều phải dừng bước lại quan sát một hồi, hỏi thăm hai câu. Sau đó liền khiến Tàn Mộng Tử chịu áp lực tăng lên không ít, ở trong mắt mọi người, Tàn Mộng Tử đương nhiên là loại người nhất gan.

Người ta chỉ là một người khiêu chiến, đã thế mình còn trốn ở khu an toàn không dám đi ra, thật không có triển vọng. Nhiều người chơi trước khi rời đi đều lưu lại ánh mắt khinh bỉ.

Tàn Mộng Tử bị khinh bỉ lòng nóng như lửa đốt, cũng may loại tình huống này kéo dài không được bao lâu. Tín nhắn của đồng bọn tới, đã chạy tới gần công hội đạo tặc.

"Chú mày thật vô dụng. Không có triển vọng. Ta khinh. Không mất thời gian nữa, tôi đi!" Nhưng vào lúc này, Cố Phi nói móc vài câu, đột nhiên xoay người rời đi.

Tàn Mộng Tử nóng nảy. Lần này coi như xem một quyển tiểu thuyết YY, diễn viên chật vật, nhện nhục trải qua nhiều chuyện lớn rồi cuộc mới chịu đựng qua đi, lại chờ thời gian hấn "Qua xúc phạm vô cùng, người lại quay lưng rồi đi", đây là một việc cỡ nào buồn bực hả?

Vừa nghĩ tới điểm này Tàn Mộng Tử vội vàng lao ra khu an toàn, rộng to hơn: "Có gan mày đừng đi!"

Mới vừa bước ra khu an toàn một bước, một đạo ánh lửa chợt hiện tới, trong tai Tàn Mộng Tử liền nghe được một từ "Thiểm!". Trước mắt lúc sáng lúc tối, tinh thần rối loạn một hồi, tên này lại trở về khu an toàn.

Thân ảnh của Cố Phi bên cạnh cửa công hội đạo tặc chuyển ra: "Chú mày kêu anh đây sao? Tôi còn chưa đi xa đâu!"

Tàn Mộng Tử cảm thấy trong lòng dâng lên luồng khí ngột ngạt khó chịu, tức giận đến cả người phát run.

"Ái chà! Chú mất đồ." Cố Phi cúi người nhặt một vật từ dưới đất lên, "Song Nhận Nha? Của chú mày sao? Chắc chắc!" Cố Phi rất tùy tính liếc nhìn một chút, rồi nhấc tay ném đi.

Một mặt là tiếp tục miệt thị Tàn Mộng Tử, phá hỏng tâm lý chịu đựng của tên đó; mặt khác chế tạo ảo tưởng, khiến tên đó cho rằng đám người Cố Phi hoàn toàn không có hứng thú đối với vật của hấn bị nổ ra.

Mà quần chúng chung quanh nghe thấy ba chữ "Song Nhận Nha" thì đã phát ra âm thanh hâm mộ. Song Nhận Nha là chủy thủ xuất hiện có công kích bình thường cao nhất đến nay, nói cách khác.

Là chủy thủ tốt nhất hiện nay, cho dù là đồ trắng cũng có thể bán mười mấy kim tệ. Lại thấy Cổ Phi tiện tay coi như đồ bỏ đi ném xuống, càng đưa tới từng tiếng từng tiếng kêu sợ hãi.

Mấy người cách đó khá gần không để ý tới hình tượng, mỗi người như sói như hổ nhào tới, sau cùng bị một người đoạt được, cầm trong tay vừa nhìn, lần thứ hai kêu sợ hãi: "Hiệu quả cắt đứt!"

Ý nghĩa cắt đứt là trong tình huống đang công kích đặc biệt tạo thành vết thương với mục tiêu, mà vết thương sẽ phát sinh trạng thái rơi máu duy trì liên tục. Đánh quái có thể đạt hiệu suất cao không nói. Ở trong PK cũng là hiệu quả khiến đối phương vô cùng đau đầu.

Hiện nay Mục sư còn không biết chữa khỏi, muốn cho loại vết thương này khỏi hẳn, phải dùng thuốc cầm máu hoặc băng vải cầm máu. Thử nghĩ trong quá trình PK, nào có thời gian ngừng tay tới băng bó? Có thể tưởng tượng ở trong chiến đấu chế tạo ra vết thương là chuyện đáng ghét dường nào.

Hiệu quả tương tự, Cổ Phi đã từng phi đao chọc Tịch Tiểu Thiên ra đến, cũng từng bị Tiểu Vũ chém một Toàn Phong Trảm ra tới.

Thế nhưng nó tồn tại tính ngẫu nhiên nhất định, là hệ thống thiết kế phán định từ mức độ làm người bị thương xong mà cho ra kết quả, so với hiệu quả trên trang bị này có bổ sung thêm "Cắt đứt" không phải là chuyện giống nhau.

Nói chung, Chủy thủ tốt nhất bây giờ, kèm theo "Cắt đứt" rất thực dụng, bán được 100 kim tệ là không thành vấn đề, hiện tại cư nhiên bị Cổ Phi tiện tay quăng, quần chúng đã không biết nói cái gì cho phải.

Cổ Phi lại không cho là đúng. Ngoảnh mặt về người may mắn nhặt được Song Nhận Nha mà cười cười.

Quần chúng kích động rồi, không thể nói rõ vì sao, đã sinh ra ấn tượng tốt với Cổ Phi. Bắt đầu lên tiếng phụ họa Cổ Phi tiến hành châm chọc khiêu khích Tàn Mộng Tử. Tàn Mộng Tử tui thân vô cùng, rõ ràng là Cổ Phi không có lý do liên giết chết hẳn mà.

Bây giờ còn bạo vũ khí của hắn, hiện tại vì sao còn khiến hắn giống như là người có tội chứ?

Cổ Phi cũng không ngờ tới trong kế hoạch của mình cử động một mũi tên hạ hai chim còn có hiệu quả thứ ba này.

Thấy biểu tình vận vẹo của Tàn Mộng Tử, Cổ Phi ở trong kênh dòng bình phát tin: "Kiếm Quý bây giờ cậu nên tới đây xem về mặt người này một chút, tôi cam đoan so với việc giết hắn mười cấp còn đáng giá hơn."

"Cậu làm cái gì?" Mọi người hỏi.

"Lại bị tôi lừa ra giết một lần, đáng tiếc là tuôn ra chủy thủ của hắn, không phải là Sương Chi Hồi Úc." Cổ Phi chút hơi tiếc nuối nói.

"Trang bị ở trên người dễ bị bạo ra hơn để trong túi." Rảnh rồi không có gì làm, Hữu Ca đều thích cung cấp thông tin mà mình biết cho người khác.

"Mong rằng tên đó sẽ lấy Sương Chi Hồi Úc ra sử dụng." Cổ Phi nhìn Tàn Mộng Tử, mang trong lòng kỳ vọng.

Đáng tiếc rằng bây giờ Tàn Mộng Tử đã không còn can đảm giao thủ với Cổ Phi. Nóng lòng ở trong kênh nói chuyện của mình kêu đồng bọn nhanh lên.

"Bọn tao đến rồi, đang đợi những người khác." Có người trả lời.

"Chờ cái gì, đến rồi thì nhanh đi giải quyết tên đó!" Tàn Mộng Tử đã hận Cổ Phi đến mức nghiến chặt hàm răng.

"Bọn tao mới có vài người, bọn họ lại nhiều người như vậy." Nhiều đứa đồng bọn nói.

"Nào có? Chỉ có một tên đó thôi." Tàn Mộng Tử đáp.

"Đùa gì thế, một đám người vây quanh ở cửa công hội đạo tặc." Đồng bọn nói.

"Những người đó đều là xem náo nhiệt, không cần phải quan tâm!" Tàn Mộng Tử đáp.

"Phải không?" Đồng bọn nghi hoặc. Xem náo nhiệt không hiếm lạ, nhưng xem náo nhiệt còn lên tiếng phụ họa coi như hiếm thấy. Lúc này quần chúng, có vài người cao giọng mắng.

Càng không thể tưởng được chính là có nhiều âm tiết có trật tự la lên: "Đi ra! Đi ra! Có ngon mày đi ra!" Đây là xem náo nhiệt? Rõ ràng là khiêu chiến mà!

"Thực sự là xem náo nhiệt!" Tàn Mộng Tử sắp khóc. "Mau vào giết chết tên kia!"

"Tới liền, tới liền!" Nhiều đồng bọn nghĩ dù sao cũng không có ai quen biết bọn họ, chen vào xem tình huống chắc không có vấn đề gì. Lúc này cũng lẫn vào đoàn người. Vờ vnh thăm dò hỏi người chơi bên người: "Đây anh bạn, đây là chuyện gì xảy ra? Náo nhiệt như thế!"

Người chơi chỉ một người ở giữa vòng tròn, Cổ Phi đại mã kim đao* đứng vững vàng: "Người anh em này trâu lắm, chẳng biết chuyện gì truy sát người ta,

bạo ra trang bị ngon nhìn cũng không thèm nhìn ném ra ngoài đó. Còn tên bên trong kia..." Người chơi lại chỉ tay về Tàn Mộng Tử trong khu an toàn, tiếp tục giới thiệu: "Tên đó lại mạnh, anh nói có thể có Song Nhận Nha bổ sung hiệu quả cắt đứt chắc phải là một người cực kỳ mạnh mẽ đi? Vậy mà bây giờ làm ô ở trong cả một cái rầm cũng không dám thả, chắc chắn, "mạnh" ghê!"

Tuy rằng anh em của mình bị khinh bỉ nhưng mấy người này cuối cùng cũng yên lòng, ít nhất cũng biết đám quần chúng này thực là khán giả, chẳng qua bởi vì Tàn Mộng Tử biểu hiện uất ức quá lỗ nên chọn đứng bên Cổ Phi phụ họa. Nhưng mọi thứ đều phải kết thúc.

Thăng nhải ranh này kiểu ngao cũng nên có điểm dừng rồi.

Mấy người nhảy mất ra dấu cho nhau, đột nhiên đồng thời nhảy vào vòng tròn.

"Tới!" Tàn Mộng Tử vỗ đùi, đáng vẻ thay đổi. Cũng không sợ lời mình thốt ra nhắc nhở Cổ Phi. Hắn thấy, anh em của mình vừa tới đây là bảy người, Cổ Phi chỉ là độc thân một người, sẽ không còn cái gì đáng sợ nữa.

Cổ Phi nghe tiếng quay đầu lại, bảy người đứng phía sau. Nhìn chăm chăm. Làm quần chúng luôn ủng hộ Cổ Phi trong phút chốc an tĩnh lại.

Các người chơi đều là rất thực tế, lên tiếng phụ họa bất quá là một chút trêu chọc thôi, bây giờ lại nhìn thấy cục diện PK đối phương thay đổi, nếu lại ở bên ồn ào có khả năng lớn cũng bị cuốn vào điều rắc rối, lập tức đều lựa chọn câm miệng.

"Tới." Cổ Phi nói, "Chờ các người đã nửa ngày."

Bảy người đưa mắt nhìn nhau, đồng thời cảnh giác quan sát bốn phía. Chẳng lẽ có mai phục? Bảy người nghĩ.

Nhưng xung quanh chút khác thường cũng không có.

Cổ Phi nhìn trang phục bọn họ, ngón tay chỉ dần qua: "Pháp sư? Cung tiễn thủ? Chiến sĩ? Đạo tặc? Mục sư? Kỵ sĩ? Cậu..." Chỉ vào người cuối cùng. Cổ Phi nghi ngờ một chút: "Cậu là Cách đấu gia sao?"

"Tao cũng là Chiến sĩ!" Người cuối cùng bất mãn, sáu người khác đều nhận ra chức nghiệp, bằng gì không nhận ra mình?

"Thật đáng tiếc mà!" Về mặt Cổ Phi tiếc hận, "Nếu cậu là Cách đấu gia, mấy người chẳng phải là toàn bộ bảy chức nghiệp rồi hả?" Ai cũng có sở trường riêng. Quả thực cũng như anh em hồ lô**, đồ sộ hơn nhiều!"

Bảy người trừng mắt Cổ Phi, trong bụng cân nhắc trong lời nói không giải thích được này có cái hàm ý gì ẩn sâu giấu kỹ hay không.

"Cậu đi đi!" Cổ Phi chỉ vào Chiến sĩ thứ bảy mà nói, "Đổi một Cách đấu gia tới. Một hồi mấy người đều không phải là đối thủ của tôi, biết đâu bảy anh em hồ lô còn có thể hợp thành hồ lô kim cương nhỏ."

"Móa nó!" Hóa ra người này đang ở chỗ này giả ngu trêu chọc bảy người. Bảy người họ phẫn nộ rồi, đều xông tới.

Cổ Phi thờ dãi. Giải quyết bảy người này với hắn mà nói cũng không khó, chỉ là, giá trị PK chắc hẳn lại tăng thêm bảy điểm.

"Kháng Cự Hòa Hoàn, ra!" Cổ Phi giờ kiêu ra lệnh một tiếng, phóng xuất ra pháp thuật pháp sư cấp 6 năm giữ. Bất quá đây chỉ là Pháp sư sơ cấp nhất, một cái kỹ năng phòng ngự có uy lực nhỏ nhất.

Trò chơi thiết kế tự nhiên không khiến nó giương nanh múa vuốt, chỉ là ở thời điểm độ thuần thực càng cao, nó tạo hình sẽ càng gần với định nghĩa vòng lửa của nó.

Đáng tiếc độ thạo của Cổ Phi hiện nay gần như bằng không, chỉ thấy một cái quả cầu nhỏ chậm chậm vờn quanh Cổ Phi, có vẻ lẻ loi một mình, làm Cổ Phi ở giữa vòng tròn bị bảy người vây quanh nhìn rất thê lương.

Bảy người thấy tình cảnh này, cùng nhau phách lối cất tiếng cười to, một người ghi hận Cổ Phi mới vừa rồi giấu cột đổi thành anh em hồ lô cũng mở miệng nói móc: "Người anh em. Quả cầu lửa nhỏ này của cậu thoát nhìn thực sự là uy vũ, chúng tôi thật là sợ lắm đó!"

"Phải không. Vậy thì không cần tới gần nó rồi." Cổ Phi thân nhiên nói.

"Đúng vậy! Tao không dám lên sát gần nó rồi." Người này vừa nói, vừa sải bước lên hướng gần Cổ Phi. Hắn là một Chiến sĩ, hắn hiểu Kháng Cự Hòa Hoàn thương tổn ít đối với Chiến sĩ mà nói thật là chuyện nhỏ nhất không đáng kể.

Đào mắt Chiến sĩ này đã đến phạm vi Kháng Cự Hòa Hoàn của Cổ Phi.

Thuần thực thấp, thì phạm vi cũng nhỏ, Chiến sĩ và Cổ Phi đã sắp mặt kề mặt. Mà hỏa cầu này tốc độ di động cũng chậm đến nỗi có chút giận sôi, như ma trôi lay động theo chiều gió vậy, dường như tùy thời cũng có khả năng rơi xuống.

Chiến sĩ bước vào phạm vi, không ngờ còn có công phu nhìn về kia quả cầu lửa nhỏ cười to nói: "Ai nha, quả cầu của anh sắp bay tới trên người ta rồi, tôi sắp chết, mau cứu mạng đi!"

Vừa dứt lời hỏa cầu liền trôi dạt đến trên người hắn, kiểm Âm Dạ Lưu Quang trong tay Cổ Phi cũng vào lúc này lạng lẹ cầm ra...

Hai bút cùng vẽ, ánh sáng trắng hiện ra, Chiến sĩ biến mất, tiểu hỏa cầu vẫn khoẻ mạnh, tiếp tục ù xiu bay bay theo gió quanh người Cổ Phi.

Cổ Phi lắc đầu, thở dài nói: "Nhẹ nhàng mà rời khỏi, chính như cậu nhẹ nhàng mà tới."

Cổ Phi phát ông tay áo, ngẩng đầu: "Kế tiếp."

Bảy huynh đệ còn lại sáu đưa mắt nhìn nhau, bọn chúng nhìn không ra Chiến sĩ kia là chết như thế nào. Bị Kháng Cự Hỏa Hoàn nổ chết? Xem như là một người chơi có đầu óc, không ai tin tưởng một chuyện thực vô căn cứ như vậy.

Bọn chúng hoài nghi Cổ Phi bên người có kỳ quặc, hoặc là xung quanh có có người khác đâm sau lưng đã thương người.

Pháp sư trong sáu người quơ pháp trượng: "Hỏa cầu, bắn!"

Một cái hỏa cầu bắn ra.

"Đến càng tốt!" Cổ Phi kêu to. Một kiếm chạm mặt, bỏ tới hỏa cầu bay đến.

Cổ Phi sớm đã nghĩ thử xem một chút. Hỏa cầu thuật mang công năng theo dõi dẫn đến né tránh nó rất là phiền phức. Cổ Phi nhớ được lúc trước Tiểu Vũ đã từng một bữa đánh tan Hỏa cầu thuật, hẳn cảm thấy dùng này biện pháp giải quyết hỏa cầu rất là không tệ.

Một kiếm theo chiều gió, hỏa cầu trong không trung nổ tung. Cổ Phi cảm giác được hơi nóng ngọn lửa tản đi khắp nơi, liếc thấy thanh sinh mệnh, có giảm xuống một chút xíu. Xem ra một kiếm này của mình chém Hỏa cầu chưa canh phạm vi thương tổn pháp thuật chuẩn xác. Nhưng chút xíu thương tổn ấy.

Không ngại.

"Đừng bị tên kia lừa. Nhanh cùng tiến lên giết hắn chết!" Tàn Mộng Từ trong khu an toàn gấp đến độ giậm chân. Hắn thấy phe mình nhiều người thì chúng (*trị tội trước công chúng*), Cổ Phi xuất phát từ bất đắc dĩ lúc này mới mở lời khiêu khích. Chiến sĩ hiển nhiên là sợ ý trùng kế, một mình áp sát, bị Cổ Phi không biết dùng cái mảnh khoẻ gì giải quyết, khiến cho mấy người còn lại cũng nghi thần nghi quỷ. Bây giờ chỉ là bỏ một cái hỏa cầu, cũng làm cho mọi người nhìn với con mắt khác.

Tốc độ di động của hỏa cầu kia, bỏ đôi là là chuyện rất khó hay sao?

"Đám ngu xuẩn này!" Tàn Mộng Từ mắng trong bụng, ngoài miệng không ngừng thúc giục: "Hắn là phô trương thanh thế, chỉ một mình hắn, sợ cái gì!"

"Lên!" Sáu người cắn răng một cái, quát to một tiếng, cùng nhau xông tới.

Nhớ lúc trước, tay Cổ Phi múa kiếm một vòng liền có thể bắt bại trong tầng tầng lớp lớp bao vây của Tiền Trần. Lúc này hẳn hiểu được pháp thuật của mình rất mạnh. Cũng đã bắt đầu phối hợp "Song Viêm Thiểm" vào trong các chiêu thức võ thuật. Có thể nói, Cổ Phi luôn luôn oán thầm vấn đề lực công kích yếu ớt của mình đã được giải quyết triệt để, mặc dù đây cũng không phải là biện pháp mà hắn chờ mong. Nhưng bất kể như thế nào thì sự thực là: hắn càng mạnh rồi.

Chính là sáu người bao vây. Cổ Phi căn bản không để vào trong mắt.

Công kích của chiến sĩ, kỵ sĩ và đạo tặc đến trên thân. Cổ Phi chỉ là thoáng nghiêng người né chút chút, sau đó Kháng Cự Hỏa Hoàn bay tới trên người bọn chúng tạo thành thương tổn, đã khiến cho bọn chúng thét chói tai loạn cả trận địa.

"Đây là cái gì!!!" Chiến sĩ mới chạm qua đã bị soạt mất nửa đoạn máu liền quát. Hắn khác với tên Chiến sĩ mới hi sinh vừa rồi, hắn là thêm điểm nghiêng về thể chất, sinh mạng càng dày hơn một chút. Nhưng cũng bị thương tổn trước mắt làm sợ hãi.

"Mau. Hồi phục tao!" Ba người tranh nhau sợ chết kêu to với Mục sư.

Tội nghiệp Mục sư kia bây giờ một lần chỉ có thể hồi phục một mục tiêu, trong chốc lát không biết làm sao. Mù loạn chỉ đại một mục tiêu Hồi phục thuật. Cổ Phi cũng mặc kệ hắn cứu ai, trong miệng quát lên, "Song Viêm Thiểm" đã lại một lần xuất hiện ra.

Nhiều lần vận dụng loại pháp thuật này, Cổ Phi đã nhanh chóng nắm chắc không ít điểm mấu chốt của loại pháp thuật này đây.

Loại pháp thuật này là triệu hoán ra một đạo ánh lửa làm mục tiêu bốc cháy. Cầm vũ khí, ánh lửa sẽ bùng lên bên trên vũ khí, còn tay không, ánh lửa liền sẽ bùng lên ở khoảng trống được chỉ bấy giờ.

Mà khác biệt so với các pháp thuật khác chính là, "Song Viêm Thiểm" sẽ không giống dạng Hỏa Cầu loại đồ chơi tự mình đi qua chỗ mục tiêu. Nó giống như là một cây diêm bình bình thường thường dấy lên, muốn bốc cháy mục tiêu gì, yêu cầu phải cầm diêm bốc lửa trên tay quẹt qua.

Hơn nữa, Hỏa Cầu Thuật một khi tiếp xúc một mục tiêu, hỏa cầu lập tức nổ tung biến mất. Ánh lửa Song Viêm Thiểm thì lại luôn duy trì liên tục trong một đoạn thời gian ngắn ngủi, cũng tức là nói, trong đoạn thời gian này bất cứ mục tiêu gì tiếp xúc với ánh lửa của nó, cũng đều sẽ bị đốt cháy.

Nói cách khác, chỉ cần sử dụng đúng phương pháp, Song Viêm Thiểm cũng có thể đạt đến hiệu quả sát thương trong một phạm vi nhất định.

Chẳng qua đối với Pháp sư bình thường mà nói, ánh lửa đầy lên có thể đốt cháy được đến một mục tiêu cũng đã không tệ rồi.

Mà Cổ Phi là tên pháp sư toàn bộ nhanh nhẹn này, bởi vì tốc độ ra tay nhanh hơn, hẳn đã có thể khống chế "Song Viêm Thiểm" thiêu đốt 180 độ. Đợi đến về sau cộng thêm càng nhiều nhanh nhẹn, 360 độ, đều có khả năng thực hiện.

Lúc này này nhờ "Song Viêm Thiểm", được Cổ Phi quét từ trái qua phải, Kỵ sĩ và Đạo tặc trước người đã bị giải quyết.

Chiến sĩ đứng ở sau lưng vốn là mệnh dày, vừa vặn lại được Mục sư dùng Hồi Phục Thuật, vốn tưởng rằng mình có thể kiên trì sống sót. Ai biết quả cầu lửa nhỏ của Kháng Cự Hòa Hoàn lúc này bay bay đã được một vòng, lại sắp đốt tới trên thân hắn.

Chiến sĩ kinh hãi lùi về phía sau, cũng chẳng nhanh qua được bước chân Cổ Phi.

Cổ Phi vừa theo sát, vừa đưa trường kiếm trong tay ra, trong miệng còn đang niệm chú: "Hỏa Cầu, bắn!"

Bên dưới sự tấn công mãnh liệt này, Chiến sĩ kia cũng không thể chống đỡ. Biến thành ánh sáng trắng, theo chân Chiến sĩ nhỏ con lúc trước mà đi.

Cổ Phi quay mũi kiếm lại, chỉ hướng về phía Pháp sư và Cung tiễn thủ trong ba người bao vây còn lại đang tìm kiếm sơ hở chuẩn bị công kích Cổ Phi. Nhưng đại bộ phận sự chú ý của hắn, vẫn lưu ở sau lưng.

Cổ Phi không quên mục tiêu chuyển này của hắn chỉ có một: Tàn Mộng Tử.

Chính vào lúc sáu người chen chúc vây quanh, hắn chú ý tới Tàn Mộng Tử phát động Tiềm Hành, cũng lặng yên chạy tới.

Lúc này Cung tiễn thủ và Pháp sư đã biết rõ Cổ Phi lợi hại, không dám chính diện giao chiến, điên cuồng đi vị trong cái chuồng quần chúng tạo nên ở ngoài cửa công hội đạo tặc, tìm kiếm cơ hội có thể công kích Cổ Phi.

Đáng tiếc chính là, Cổ Phi cũng không phải loại Pháp sư di chuyển chậm chạp trong tưởng tượng của bọn chúng rồi.

Mấy cái bước xa, Pháp sư chính quy đã bị Cổ Phi đuổi kịp, tay vung kiếm xuống, Pháp sư ngâm xướng mới nhô ra hai chữ, đã bị Cổ Phi giải quyết.

Cung tiễn thủ kia thấy được Cổ Phi đuổi Pháp sư trước tiên, cho rằng mình có được cơ hội, vội vàng lấy một cây tên chuẩn bị phóng một kích, lại không ngờ tới Cổ Phi giải quyết Pháp sư đó nhanh như vậy. Chỉ trong chớp mắt, đã xoay người bước lớn chạy tới về phía mình.

Cái loại vòng tròn vây khốn này không lớn, ưu thế công kích cự ly dài của Cung tiễn thủ kia căn bản là không thể nào phát huy. Cả quá trình hắn cần phải cài tên, kéo cung, nhắm vào mục tiêu chậm rãi buông tay công kích sẽ phóng đại hóa thời gian. Tên còn chưa ra, Cổ Phi đã đến trước thân thể hắn, tay hoảng hốt, tên cũng bắn một cái lung tung lộn xộn, trong quần chúng vây xem truyền đến một tiếng thét chói tai.

Cung tiễn thủ xoay người liền chạy, Cổ Phi lại không có đuổi, hắn đã cảm giác được sau lưng mình, sát khí hiện đang tới gần.

Tới! Cổ Phi tập trung tư tưởng cảm nhận, đột nhiên bước nhanh về phía trước né tránh.

Bóng người phía sau thế là đồng thời hiện lên, hét to một tiếng "Chết". Trong lòng Tàn Mộng Tử ảo não cực kỳ, mình thế nào hết lần này tới lần khác ngay lúc đối phương bước ra một bước mà ra tay chứ! Hắn căn bản không có phát hiện đây là Cổ Phi cố ý sớm tránh ra một chút.

"Tôi đến!" Cùng lúc Tàn Mộng Tử hiện thân, trong đám người cũng phát ra một tiếng hò hét, một bóng người đỏ rực vội vàng chạy ra.

Cổ Phi không để ý tới nó. Bởi vì hắn xoay người quay đầu lại đã nhìn rõ ràng, trong tay Tàn Mộng Tử bây giờ chính là Sương Chi Hồi Úc của Kiếm Quý.

Mình chính là liễu mạng bị giết rơi cấp, cũng muốn trước tiên đoạt lại Sương Chi Hồi Úc.

Cổ Phi thu hồi kiếm vào miệng túi, đã chuẩn bị liễu lĩnh động thủ.

Cũng không có ngờ tới cái "Tôi đến" nhằm mục tiêu vậy mà không phải là Cổ Phi, mà là Tàn Mộng Tử.

Lúc này đã giết tới trước mắt, "Hừm!" Một tiếng quát, Tàn Mộng Tử đã bị cô cuốn lấy, vung cánh tay lên một cái, Cổ Phi vội vàng đưa tay đã không kịp, tro mắt mà nhìn Tàn Mộng Tử kể cả Sương Chi Hồi Úc bị ném ra đoàn người.

Nhìn lại trước mắt, Liệt Liệt đang dương dương đắc ý nhìn Cổ Phi: "Nhờ có tôi cứu anh đó!"

"Cô cái đứa ngu ngốc này!" Cổ Phi rống lên với cô, không quay đầu lại đuổi theo hướng về đám người.

"Móa nó! Anh nói cái gì!" Liệt Liệt giận tím mặt, vung nắm đấm liền đuổi theo.

*"Đại mã kim đao": chỉ phong cách: đường hoàng, đỉnh đạc thẳng thắn/trực tiếp, sắc sảo, sáng khoái.

Nghĩa gốc của cụm từ có lẽ bắt nguồn từ việc mô tả một vị võ tướng anh hùng nào đó "cưỡi ngựa lớn, cầm đại kim đao". Vậy nên nghĩa của

cụm thành ngữ này gắn với phong cách mạnh mẽ, quyết liệt, đường hoàng, đỉnh đạc, thẳng thắn, sắc sảo, sáng khoái,..

****Anh em Hồ lô (giản thể: 葫芦兄弟; bính âm: Húlu Xiōngdì)** là một bộ phim hoạt hình Trung Quốc được sản xuất bởi Shanghai Animation Film Studio. Phim có tên gọi khác là Bảy anh em Hồ lô.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 109: Sương Chi Hồi Ưc

Tàn Mộng Tử bay ra khỏi đám người không bị ngã chết, trong lòng biết Cố Phi đang ở sau lưng, không dám lại về khu an toàn, bò dậy co cẳng bỏ chạy rồi.

“Nhường đường một chút! Nhường đường một chút!” Cố Phi hô, đi chen về phía bên ngoài đoàn người.

Quần chúng là bên vực Cố Phi, nhưng lúc này người tụ thành đoàn, đã không bị ý chí của mình kiểm soát, mặc dù muốn tránh giúp, tám mươi phần trăm vẫn còn sát bên vây quanh Cố Phi.

Với sức lực chút xíu kia của Cố Phi, gạt đàn người này sang bên, còn phải tốn sức nhiều hơn với chiến đấu cùng bảy anh em hồ lô. Liệt Liệt ở phía sau còn đang hô to “Đứng lại”, Cố Phi cảm thấy cô phiền chết đi được, nỗ lực khắc chế mình không xoay người lại đâm cô một kiếm.

Thoạt nhìn cô cũng như có lòng tốt tương trợ, nhưng Cố Phi đoán chừng ý định cô khoe khoang bản thân nhất định còn càng nhiều hơn, thực sự khó có thể có thiện cảm với cô.

Vất vả lắm mới lao khỏi đoàn người, Tàn Mộng Tử đã chạy ra hơn năm mươi mét. Đây là khoảng cách Hỏa Cầu Thuật đều với không tới, Cố Phi muốn giết tên đó đã không còn biện pháp, chỉ có thể phát lực chân chạy như điên.

Tuy rằng Tàn Mộng Tử chỉ có cấp 24, nhưng thân làm Đạo tặc còn có ưu thế nhanh nhẹn hơn Cố Phi, bây giờ trong tay lại nắm Sương Chi Hồi Ưc, thêm 25 điểm nhanh nhẹn nữa, cộng thêm Ảnh Chi Ngoa (*Giày Ảnh*) di động tăng lên 14%, tốc độ hiện nay dĩ nhiên không chậm.

Bất quá, thông qua số liệu trong trò chơi có hiệu quả thể hiện tốc độ di động ra ngoài cực kỳ chuẩn xác, Cố Phi đuổi theo một hồi liền phát hiện, tốc độ của mình vẫn là mau hơn Tàn Mộng Tử, khoảng cách giữa hai người đang rút gần một chút xíu.

Tàn Mộng Tử vừa chạy vừa quay đầu lại xem thế nào, mắt thấy Cố Phi càng ngày càng gần, tâm trạng càng luống cuống. Cố tình tiếp cận đồng bạn xin viện trợ, cũng không dám gọi tin nhắn bởi vì đang trong quá trình thở dốc mà chạy trốn ở tốc độ cao nhất, tránh cho việc vừa viết tin vừa chạy, bị ngã sấp xuống hay đụng cây.

Lần này Tàn Mộng Tử dù sao chẳng nữa cũng không muốn chết. Hiện nay hần cấp 24, lại rơi một cấp thì kỹ năng Tiềm Hành này cũng sẽ bị cà mất.

Tiềm Hành không thể nghi ngờ là đặc sắc lớn nhất của chức nghiệp Đạo tặc, nói lên kỹ năng ưu thế thể hiện mình. Bất kỳ một tên Đạo tặc nào đều đang tu luyện kỹ năng này hao tốn rất nhiều thời gian. Tàn Mộng Tử cũng không ngoại lệ.

Vừa nghĩ tới tâm huyết tăng lên Tiềm Hành phải trở về không, lòng của Tàn Mộng Tử đều đang run rẩy.

Dành không ra khoảng thời gian trống để gọi tin nhắn, Tàn Mộng Tử chỉ có thể dùng biện pháp biện pháp nguyên thủy nhất, vừa chạy vừa hô to: “Cứu tôi đi! Tôi ở chỗ này!!!” Hần hy vọng đồng bạn đang ở gần đó sẽ nghe thấy hần kêu cứu, bất quá rất nhanh lại đổi lấy ánh mắt khinh bỉ của người chơi xung quanh.

PK mỗi ngày đều có. Nhưng PK bị hù đến mức hô cứu mạng, đây quả thực là điều sỉ nhục người chơi game online.

Hai người tiếp tục thi tốc độ sống chết với nhau, trong nháy mắt phía trước đã là đầu đường giao lộ, Tàn Mộng Tử không chút nghĩ ngợi liền lựa chọn chuyển hướng quẹo vào. Loại tình huống này rõ ràng rất bất lợi với Cố Phi, vòng vo cong queo, thay đổi một bộ dáng khác hẳn vào đoàn người, muốn tìm ra cũng không phải chuyện dễ dàng.

Hết lần này tới lần khác xung quanh khu vực an toàn này người chơi qua lại trên đường phố tương đối nhiều, xem ra hết thảy đều có lợi cho mục tiêu chạy trốn của Tàn Mộng Tử.

Quả nhiên. Chờ Cố Phi chạy tới khúc cua đầu đường, trước mắt đã mất đi thân ảnh của tên chạy trốn kia. Trong số người chơi lui tới đi lại, ai biết Tàn Mộng Tử là người nào?

Cố Phi cẩn thận đi lại ở đường phố, quan sát từng người từng người chơi hai bên, nhưng thủy chung không tìm được.

Cố Phi bất đắc dĩ gọi đi một tin cho nhóm bạn đồng binh đoàn: “Thật ngại quá, tên đó có lẽ đã chạy mất!”

“Vi sao?”

“Nhất thời sơ suất, khiến tên đó lao ra khu an toàn trốn rồi.” Cố Phi đáp.

“Không sao, nhớ lấy tên đó. Về sau còn có cơ hội.”

“Sương Chi Hồi Ưc không cảm về được! Thiếu chút nữa!” Cố Phi buồn bực vô cùng. Vốn trong lòng cũng biết muốn lấy Sương Chi Hồi Ưc đã bị bạo trở về là xác thực không dễ, nhưng ngay lúc vừa rồi, cơ hội đã ở trước mắt, suýt nữa chạm tay tới rồi, thế mà...

“Này!” Đang nghĩ ngợi. Bên cạnh có người gọi Cố Phi.

Cố Phi vừa quay đầu lại, chính là Liệt Liệt cũng truy tới đây, lập tức tiến lên nắm cổ áo cô kéo lên: “Cô còn theo tôi làm gì?”

“Làm cái gì đó? Buông tuai ra!!” Với tính cách nóng nảy của Liệt Liệt không đến mức dễ dàng đã bị Cố Phi hù dọa như vậy.

Người chơi xung quanh bắt đầu dừng chân xem thể nào, Cố Phi cũng nghĩ đến đối phương nói cho cùng là một cô gái.

Nhận ra cử động của mình dường như có chút hơi quá mức. Bèn buông lỏng ra néo tay cô, phần hận nói: “Không cần đi theo tôi nữa.”

“Làm gì nha! Tui là đang giúp anh mà!” Liệt Liệt nói.

“Cô làm người chạy rồi mà không phát hiện à!” Cố Phi rống.

“Không ném tên đó ra tên đó sẽ đâm đến anh, một mình anh tên pháp sư yếu ớt còn không bị tên đó nháy mắt giết?” Liệt Liệt có lý chẳng sợ.

“Mất cô có bệnh ung thư hả? Không thấy tôi đã tránh khỏi sao?” Cố Phi nói.

“Đừng khoác lác!” Liệt Liệt bĩu môi bĩu môi. Người bình thường căn bản nhìn không ra Cố Phi sớm né tránh. Thậm chí ngoại trừ mình đương sự Tần Mộng Từ, đều không có người biết một cái Bối Thử của tên đó đã dùng xong lâu rồi, người bên ngoài xem ra, đều cho là hán Bối Thử đang được tiến hành.

Liệt Liệt liền tự nhận là xuất hiện rất đúng lúc, bằng không Cố Phi không phải là bị một đao này đâm tới không được.

Này thực sự không thể nào giải thích, Cố Phi cũng lười giải thích. Lạnh lùng thốt: “Nói chung cô đừng theo tôi nữa đây.”

“Anh cái tên không chịu nói lý!” Liệt Liệt quát.

“Nếu tôi không phân rõ phải trái, sớm đã chém chết cô.” Cố Phi nói.

“Được, anh tới coi!” Liệt Liệt chủ động xuất kích, vung tay một quyền liền đập tới.

Cố Phi hơi khoát tay, bàn tay đã sớm nhắc lên vron ra, sức mạnh một quyền này đã bị chệch hướng nơi khác rồi, tiếp theo dưới chân thuận thế quét ngang. Liệt Liệt không rõ ràng chút nào ngã vồ về phía trước một cái trên mặt đất. Cát bụi tung bay.

“Không phải người nào dù chuyện gì cũng đều nhường nhịn bọn con gái nhà các cô.” Cố Phi lạnh lùng nói, “Đừng lại gây trở ngại tôi làm việc.” Dứt lời xoay người đã đi rồi.

Liệt Liệt lúc này rốt cục bị hù ngã. Trờ mình ngồi dậy sững sờ ngồi dưới đất.

Hồi hột liền quăng mình té ngã. Đây tuyệt đối không phải là kỹ năng hoặc kỹ thuật trong trò chơi là có thể làm được.

Liệt Liệt tự nhận mình cũng có chút nền móng võ thuật, so với người thường hiểu hơn đây là chuyện gì xảy ra: Người này biết công phu... Hơn nữa không biết mạnh gấp mấy lần cô. Là người chân chính am hiểu võ thuật.

Cắt đuôi Liệt Liệt xong Cố Phi đi hết cả con đường, vẫn như cũ tìm không thấy thân ảnh của Tần Mộng Từ, chỉ có thể là thở dài thật sâu. Tiếp tục gởi đi tin tức cho dong binh đoàn: “Đuổi không kịp. Các cậu bây giờ ngồi cổ thủ mấy cái hòm thư cửa thành rồi hả? Tôi cũng thủ một cái đi.”

“Cửa Tây không ai thủ, người đi đi!”

“Được!” Cố Phi đóng kênh nói chuyện, ngẩng đầu phân biệt phương hướng, lập tức thấy một cô gái bên đường phát tay với mình, nét mặt cười mà như không cười.

Tịch Tiểu Thiên.

“Tôi không có thời gian, bây giờ không hàn huyền cùng cô.” Cố Phi phất tay hướng về cô, xem như là chào hỏi. Vui đầu chuẩn bị theo con đường của mình mà đi.

“Chớ nóng vội!” Tịch Tiểu Thiên đã chạy tới ngăn cản Cổ Phi.

“Tôi thật không có thời gian!” Cổ Phi nói.

Tịch Tiểu Thiên cười cười, chỉ chỉ bên kia trên đường phố loáng thoáng có thể thấy được Liệt Liệt vẫn ngồi ở ngai dưới đất: “Hơi quá đáng à!”

Cổ Phi quay đầu lại liếc mắt một cái: “Tôi hy vọng cô có giữ nguyên lời, nếu mà tôi vắn đầu của cô ấy xuống mà nói, cô còn có thể dùng cái từ gì để hình dung về tôi?”

“Có nghiêm trọng như vậy?”

“Có thời gian sẽ kể cho cô, tôi hiện giờ thật có việc.” Cổ Phi vòng qua Tịch Tiểu Thiên, bước nhanh chạy đi.

Tịch Tiểu Thiên lại không vì vậy buông tha hắn, xoay người lại mấy bước liền đuổi sang đây.

“Làm gì đấy?” Cổ Phi hỏi.

“Anh chạy của anh, tôi chạy của tôi. Anh đây cũng quan tâm sao?” Tịch Tiểu Thiên đáp.

“Cô chạy rất nhanh.” Cổ Phi nói. Trong trò chơi hiện nay đi thêm điểm toàn bộ nhanh nhẹn là phương thức cực đoan như vậy rất ít người, đó là lí do mà có lúc dù cho Đạo tặc hoặc là Cung tiễn thủ, cũng chưa chắc có thể nhanh hơn Cổ Phi.

“Tôi cũng thêm điểm toàn bộ nhanh nhẹn đấy, hơn nữa, có ưu thế chức nghiệp.” Tịch Tiểu Thiên nói.

“À... Cô chức nghiệp gì đó?” Cổ Phi nhớ tới, đến nay còn chưa biết chức nghiệp của Tịch Tiểu Thiên. Chức nghiệp của cô gái này không thể nào phán đoán từ trên trang phục cô.

Chẳng hạn như lần đầu tiên nhìn thấy thì cô mặc trường bào màu tím, Cổ Phi bây giờ đã biết, đó là pháp bào dành riêng cho Mục sư. Mà giờ khắc này, trên người cô lại là mặc áo choàng Đạo tặc.

“Cung tiễn thủ.” Đáp án của Tịch Tiểu Thiên thực sự là đem nó so với trang bị một chút đều không đáng tin cậy.

Cung tiễn thủ toàn bộ nhanh nhẹn đương nhiên sẽ không chậm hơn Cổ Phi, đây là ưu thế nhanh nhẹn của chức nghiệp.

Cổ Phi gật đầu, không có nói nữa.

“Đi chém người sao!” Tịch Tiểu Thiên lại tiếp lời với hắn.

“Hy vọng là...” Cổ Phi đáp. Hoàn toàn chính xác, hắn hy vọng Tàn Mộng Tử ở chỗ hòm thư của Tây xuất hiện.

Dọc đường không nói nữa. Cổ Phi vẫn chạy đến cửa Tây, mà Tịch Tiểu Thiên vẫn theo hắn. Cổ Phi suy nghĩ dùng ánh mắt kỳ quái quan sát cô, toàn bộ cô làm như không nhìn thấy.

Bên cạnh hòm thư của Tây không nhìn thấy Tàn Mộng Tử, Cổ Phi thở phào nhẹ nhõm. Hắn đã dùng tốc độ cao nhất chạy đến. Nếu như Tàn Mộng Tử cũng từ chỗ đó chạy về nơi này, cũng sẽ không nhanh hơn mình được.

Cổ Phi lui về bên cạnh, nếu để cho Tàn Mộng Tử ở xa xa liền thấy hắn, đương nhiên là đánh chết cũng không tới đây nữa. Cổ Phi ẩn đến một nơi hẻo lánh, nhìn hòm thư, đột nhiên vỗ đầu của mình.

Mình thật là đần nha! Luôn mong Tàn Mộng Tử cầm Sương Chi Hồi Úc ở trên tay, vì sao ngay từ đầu không chờ hắn đang hoảng đến gửi chứ? Nếu tên đó gửi thứ này, đương nhiên phải cầm Sương Chi Hồi Úc ở trên tay bỏ vào hòm thư.

Chỉ cần trong chốc lát như vậy, cũng đã đủ để đoạt lại rồi.

Lúc này Cổ Phi xót xa ân hận không gì sánh được, sao ban đầu lại đập Tàn Mộng Tử một cước rồi xa hòm thư. Không nghĩ tới mình mất đi thời cơ tốt đoạt lại Sương Chi Hồi Úc không phải là một lần, mà là hai lần.

Bây giờ biện pháp này sẽ không thực hiện tốt như trước được nữa. Ngay lúc đó Tàn Mộng Tử có thể cho Cổ Phi ở bên cạnh, hơn nữa cư xử rất khách khí hữu nghị.

Hiện tại, Cổ Phi còn đang cách tên đó năm mươi mét người ta còn hô lớn cứu mạng, muốn thừa cơ trong nháy mắt tên đó gửi đồ đoạt lại Sương Chi Hồi Úc khả năng ít ỏi đi hẳn.

Cổ Phi hối hận thật muốn đâm đầu vào tường.

“Làm gì mà vẻ mặt bỗng nhiên hối hận vậy?” Tịch Tiểu Thiên hỏi hắn.

“Tôi thật khờ, thực sự!” Cổ Phi nói.

“Tôi đồng ý.” Tịch Tiểu Thiên đáp.

Cố Phi ngửa mặt lên trời thở dài, cuối cùng quay qua hỏi Tịch Tiểu Thiên: “Cô liên tục theo tôi qua đây là muốn làm gì? Nếu như muốn giúp đỡ. Tôi và cô phải quy ước ba điều. Tránh cho cô phạm sai lầm giống Liệt Liệt vậy.”

“Ai muốn giúp anh, tôi là qua gửi đồ đặc mà thôi.” Tịch Tiểu Thiên lạnh lùng thốt. Nói xong đi về hướng hòm thư.

Cố Phi buồn bã ỉu xiu quét mắt không quan tâm nữa. Tịch Tiểu Thiên đi tới hòm thư, quay đầu lại liếc nhìn, Cố Phi đang chuyên chú nhìn chăm chú vào mấy người gần đầu đường.

Tịch Tiểu Thiên cười cười, thò tay móc ra món đồ từ trong túi, “phành phành phành”, gõ mấy cái lên hòm thư: “Tôi phải gửi đồ đấy nhé!”

“Gửi thì gửi, cô kêu gào cái gì?” Cố Phi liếc cô một cái, đột nhiên hai mắt sáng ngời.

Trong tay Tịch Tiểu Thiên, một cây chùy thủ tán ra tia sáng trắng xanh đan xen, cho dù Cố Phi không Giám Định Thuật được, cũng liếc mắt nhìn ra đây là cái gì, trong nháy mắt bước xa một bước vọt tới, bắt lấy cổ tay của Tịch Tiểu Thiên.

“Tại sao vật này lại ở trong tay cô?” Trong mắt Cố Phi lóe ra tia sắc bén.

“Anh đoán xem?” Nét mặt Tịch Tiểu Thiên tươi cười như hoa.

Cố Phi không lên tiếng. Lúc mình đuổi theo Tàn Mộng Tử, Sương Chi Hồi Úc luôn luôn trong tay tên đó, Tịch Tiểu Thiên tự nhiên là khi tên kia rẽ sang ngõ khác, trong khoảng thời gian cô chào hỏi với mình mà lấy được.

“Thật ra thì ngay từ đầu anh suy đoán cũng không sai, tôi đích xác là cùng một nhóm với bọn họ.” Tịch Tiểu Thiên nói.

Sắc mặt Cố Phi có chút thay đổi.

“Bất quá suy nghĩ của anh còn cần thêm vào một điều. Tôi và bọn họ là một đám. Nhưng mà có ý đồ riêng.” Tịch Tiểu Thiên nói.

“Lăn lộn cùng chung một chỗ với bọn họ, đạt được tín nhiệm, sau đó lừa gạt trang bị cực phẩm?” Cố Phi hỏi.

“Anh có thể nói là đen ăn đen.” Tịch Tiểu Thiên nói.

Cố Phi cười cười, vừa nhìn cổ tay của Tịch Tiểu Thiên vẫn ở trong tay mình, vội vàng buông ra.

“Không sợ tôi gửi đi sao?” Tịch Tiểu Thiên lại quơ quơ Sương Chi Hồi Úc.

“Nếu thế thì cô cũng đã không cần để tôi thấy nó.” Cố Phi nói.

“Tôi để cho anh thấy nó, chưa nói với anh là muốn đem nó trả lại cho anh.” Tịch Tiểu Thiên nói.

“...”

“Hon nữa nó cũng không là của anh, tôi cũng không phải lừa gạt từ trong tay bạn anh mà có được.” Tịch Tiểu Thiên nói.

“...”

“Thế nào, không phản đối sao?” Tịch Tiểu Thiên nói.

Cố Phi đích xác không phản đối được. Tịch Tiểu Thiên đã là kẻ thứ ba qua tay Sương Chi Hồi Úc. Hành vi của đám người Tàn Mộng Tử vô đạo đức cướp giật trang bị trong tay Kiếm Quý. Bất kể như thế nào cũng không tới phiên Tịch Tiểu Thiên gánh chịu.

Tuy là, cô dùng thủ đoạn tám phần mười cũng không phải chính đáng gì. Nhưng nói cách khác, nếu như thủ đoạn cô dùng lại là giao dịch chính đáng mua lại Sương Chi Hồi Úc trong tay Tàn Mộng Tử, giờ phút này, lại nên xử trí như thế nào đây?

Nếu như là trong hiện thực, hẳn còn có thể nói Sương Chi Hồi Úc là tang vật, bất luận giao dịch nào có liên quan nó cũng không được luật pháp bảo vệ. Nhưng ở trong game online, giờ này khắc này. Cố Phi thực sự không lời có thể nói.

“Ha ha ha, anh cũng có thời điểm không nói được gì nha.” Tịch Tiểu Thiên đắc ý, vung tay đưa Sương Chi Hồi Úc tới: “Trả lại cho anh này!”

“Ồ? Tốt bụng như vậy?” Cố Phi tiếp nhận, quan sát kỹ lưỡng, xác định không phải là hàng giả.

“Nề mặt tên kia là bạn anh.” Tịch Tiểu Thiên đáp.

“Mặt mũi tôi ghê gớm thật.” Cố Phi mỉm cười.

“Nói chung không phải là rất đáng ghét.” Tịch Tiểu Thiên nói.

Cố Phi cười cười.

“Còn có. Anh quảng Liệt Liệt té ngã thật là thoải mái, tôi cũng không thích con nhỏ đó.” Tịch Tiểu Thiên nói.

“Sớm nói như vậy tôi liền đem đầu của cô ta vụn xuống rồi.” Lúc này hậm hực trong Cố Phi đã quét sạch, trong lòng trước nay chưa vui vẻ đến thế. Bấy giờ ở đây lòng hân thấy Liệt Liệt cũng thay đổi không còn đáng ghét như nãy, chẳng qua là thuận theo lời của Tịch Tiểu Thiên nói đùa.

“Kể về chuyện ban nãy đi. Cô là thế nào lấy được nó?” Cố Phi hỏi.

“Lừa về.” Tịch Tiểu Thiên nhấn mạnh cực kỳ chữ “lừa” kia, “Tôi nghĩ anh sẽ không có hứng thú nghe quá trình.”

“Biết đâu, có lẽ thử nói tôi nghe một chút?” Cố Phi hỏi.

“Rất đơn giản, tôi trước đây đã nói tôi từng lẫn lộn ở trong cái tổ chức này, tuy rằng trên thực tế không phải là cái thành viên trọng yếu gì, thế nhưng, lợi dụng một ít thủ đoạn, có thể để cho một số người nảy sinh một loại ảo giác tôi là thành viên trọng yếu như vậy.” Tịch Tiểu Thiên đáp.

“Một ít thủ đoạn?” Cố Phi lặp lại.

Tịch Tiểu Thiên nhìn hân: “Nói cho tôi biết ý nghĩ của anh bây giờ là trong sáng.”

“Ừay. Trên thực tế, ý nghĩ gì tôi cũng không có, đây đơn thuần đây là một câu nghi vấn.” Cố Phi nói.

“Có chút thủ đoạn, nói thí dụ như, cáo giả oai hùng (*ví với dựa vào thế người khác*), chính anh suy nghĩ chút là hiểu!” Tịch Tiểu Thiên nói.

Cố Phi gật đầu: “Đại khái đã biết rồi.”

“Lại sau đó, nhờ ảnh hưởng của anh. Một đường truy sát hân của anh tạo thành áp lực rất lớn. Nhưng từ đầu chí cuối, tên đó vẫn luôn không có hiểu được anh tại sao muốn đuổi giết hân.” Tịch Tiểu Thiên nói.

“Chúng tôi là có ý giấu giếm tên đó. Bằng không hân nhất định sẽ đòi Sương Chi Hồi Úc đi.” Cố Phi đáp.

“Cho nên. Tôi liền nói cho hân biết.” Tịch Tiểu Thiên nở nụ cười.

Cố Phi bùng tỉnh: “Vì vậy tên đó liền đem Sương Chi Hồi Úc giao cho cô?”

“Rất đơn giản không phải sao?”

“Phương pháp nghe rất đơn giản, nhưng cái khó là ở chỗ làm sao lấy được tín nhiệm của hân đi?” Cố Phi nói.

“Vào thời điểm tình cảnh của hân rất nguy cấp. Giúp tên đó giải quyết vấn đề nan giải, sự tín nhiệm của tên đó với tôi tự nhiên sẽ nâng cao, đây là tư duy theo quán tính của con người.” Tịch Tiểu Thiên nói.

“Cô giúp hân giải quyết cái gì rồi?”

“Anh không đuổi kịp tên đó, không phải sao?” Tịch Tiểu Thiên cười.

“Cô giúp tên đó ẩn nấp rồi?” Cố Phi bùng tỉnh.

“Tôi chỉ là nhắc nhở tên đó, hân là một tên Đạo tặc, phải biết Tiềm Hành.” Tịch Tiểu Thiên đáp.

Cố Phi gật đầu. Ở trên con phố, Cố Phi và Liệt Liệt phát sinh tranh chấp, đưa tới rất nhiều người quan tâm. Đặc biệt là Cố Phi còn tàn nhẫn quật ngã một cô gái xinh đẹp, càn làm người ta ghé mắt.

Dưới loại tình huống này, Cố Phi bị nhìn chăm chú cũng quá nhiều, từ đó muốn sàng lọc ra Tàn Mộng Tử đang Tiềm Hành, căn bản là chuyện không có khả năng.

“Hiện tại anh đều hiểu rõ ràng rồi đi?” Tịch Tiểu Thiên nói, “Còn có gì muốn nói không?”

“Cám ơn.” Cố Phi nói.

“Không cần cám ơn tôi.” Tịch Tiểu Thiên thân nhiên cười cười, “Anh vẫn sẽ có thời điểm ghét tôi.”

“Phải vậy không?”

“Đúng!” Tịch Tiểu Thiên gật đầu đáp.

Quyển 3 - Chương 110: Trùng hợp như vậy?

"Được rồi, hiện tại không còn việc gì, tôi phải đi." Tịch Tiểu Thiên nói.

"Cô lừa lấy Surong Chi Hồi Úc, bọn họ sẽ trả thù cô đi? Nếu không trước hết cô theo tôi đi cùng một chỗ được rồi." Cố Phi nói.

"Không cần anh quan tâm đâu, tôi tự có biện pháp." Tịch Tiểu Thiên cười cười, xoay người rời đi.

Cố Phi đứng tại chỗ lại ngó ra hồi lâu.

"Anh vẫn sẽ có lúc ghét tôi thôi", lời này lọt vào lỗ tai hắn không ngừng lặp lại.

Hắn mang máng có thể cảm nhận được ý nghĩa lời này: Mặc dù cô giúp Cố Phi, nhưng Tịch Tiểu Thiên vẫn là tên lừa đảo, nếu như Cố Phi xem lừa đảo là hành vi trơ trẽn, chung quy vẫn còn phải ghét cô.

Nghĩ lại thì, mình thật đúng là không công chính nha! Lúc Tịch Tiểu Thiên lừa gạt Surong Chi Hồi Úc từ trong tay Kiếm Quỷ, mình biểu hiện lòng đầy căm phẫn. Bây giờ lừa gạt Surong Chi Hồi Úc từ trong tay người khác trở về, mình lại biểu hiện kích động và hưng phấn như thế.

Lời Tịch Tiểu Thiên đã nói rất rõ ràng: Bởi vì Kiếm Quỷ là bạn của Cố Phi, đó là lí do mà thanh Surong Chi Hồi Úc vẫn còn. Nói cách khác, nếu như đây là trang bị cực phẩm của người chơi khác, vậy chớ hồng mơ tưởng, từ bây giờ là thuộc về Tịch Tiểu Thiên cô.

Nếu là như vậy, mình phải làm như thế nào đây? Cố Phi mờ mịt.

Đang suy nghĩ, tin nhắn trong kênh dong binh tới: "Tình huống mọi người thế nào? "Hàn Gia Công Tử đang hỏi.

"Tốt vô cùng." Cố Phi trả lời.

"Cậu có ý gì?" Hàn Gia Công Tử hỏi.

"Có thể kết thúc công việc!" Cố Phi đáp.

"Hả!!!!" Mọi người kinh ngạc.

"Gặp ở Quán rượu Tiểu Lôi." Cố Phi bỏ lại những lời này cũng không lại trả lời nữa. Chuyện kích động lòng người như thế, đương nhiên phải đối mặt nói mới có ý nghĩa, thảo luận trong kênh thật không có cảm giác mừng rỡ.

Quán rượu Tiểu Lôi cách cửa Tây khá gần, Cố Phi là người thứ nhất đến.

"Này! Tiểu Lôi!" Cố Phi đi thành Nguyệt Dạ bốn ba một phen, bây giờ thấy những khuôn mặt quen thuộc ở thành Vân Đoan cảm thấy rất thân thiết.

"Đã lâu không gặp nha!" Tiểu Lôi cũng cười chào hỏi. Bởi vì là game online, có những chuyện theo quy luật không đồng dạng với trong hiện thực. Nói thí dụ như quán rượu này đi, có khi một người có lúc một ngày đến đây mấy chuyến lặn.

Uống nhiều lần, cái này và hiện thực một trời một vực. Cho nên một vài người có một hôm không có tới mà thôi, liền có thể nói là "Đã lâu không gặp".

"Làm ăn gần đây ra làm sao hả?" Hiếm thấy có một người phục vụ là người thật, đi quán rượu khác cũng không có cơ hội trêu ghẹo như vậy.

Tiểu Lôi cười cười: "Như cũ."

"Sáu ly rượu." Cố Phi phát phát tay, đi tới hướng phòng cố định bọn họ thường đến.

"Ồ đó người." Tiểu Lôi vội vàng kêu.

"Cái gì?" Cố Phi không nghe rõ ràng, vừa tiếp tục đi vừa hỏi. Trong quán rượu tiếng người huyền ảo, hai người hơi tách khoảng cách ra cũng rất dễ nghe không rõ lời nhau.

Tiểu Lôi vẫn chưa trả lời, Cố Phi đã vén lên màn treo phòng kia.

"Ồ... Thật trùng hợp như vậy nha!" Thấy người trong phòng, Cố Phi bất đắc dĩ chào hỏi.

Là các cô gái của Trọng Sinh Tử Tinh.

Liệt Liệt cặp mắt hồng hồng ngồi ở giữa, dường như vừa mới khóc. Thất Nguyệt và Lạc Lạc một trái một phải đang mở lời khuyên giải an ủi cô. Còn có một người là Băng Lưu Ly, ngồi một chỗ khác vò vò góc áo, một bộ dáng muốn nói cái gì nhưng không biết mở miệng như thế nào.

Cố Phi vừa vào cửa, đầu bốn người đều ngẩng lên.

"Các cô trò chuyện, tôi dời lại một chỗ." Cố Phi muốn tránh.

"Anh khoan hãy đi!" Thất Nguyệt đứng dậy.

"Có việc hả?" Cố Phi giả ngu.

"Ngồi đi!" Thất Nguyệt nói.

Băng Lưu Ly xê dịch về trong, nhường ra cho Cố Phi một chỗ ngồi.

"Cám ơn nha!" Cố Phi cười. Thấy cô gái này thật tốt, nhìn lại Liệt Liệt. Vừa thấy Cố Phi đột nhiên lộ mặt, hình như lại muốn muốn khóc lên, gương mặt tủi thân, đều có thể nặn ra nước mắt rồi.

Tuy là Surong Chi Hồi Úc đã cảm lại, quả trách của Cố Phi với Liệt Liệt đã giảm nhiều, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng sự phản cảm của Cố Phi với cô gái này. Bây giờ ngồi xuống.

Mặc dù không có giống như lúc trước đối mặt với Liệt Liệt thì mặt đen lại nữa, nhưng là hoàn toàn không có ý nghĩ thoải mái nào cả, mang một vẻ mặt vui cười như một người không có việc gì hết nhìn đông tới nhìn tây thôi. Ngay cả Băng Lưu Ly ngồi bên cạnh đều thấy có chút lúng túng, bám góc áo của Cố Phi giật nhẹ.

Đưa một ánh mắt Cho hân.

Cô gái này là người có lòng tốt quá rồi! Cố Phi cảm khái, bất quá cô như cỏ mọc đầu tường* thế này, tích cách vô cùng chuộng hòa bình, không đủ lập trường rõ ràng, nhất là lúc này gặp phải chuyện như vậy, bị kẹp ở giữa bao giờ cũng thống khổ nhất.

Căn cứ ý nghĩ chủ yếu cứu nguy Băng Lưu Ly, Cố Phi mở miệng nói chuyện: "Có muốn gọi đồ uống hay không?"

Chờ nửa ngày đợi được Cố Phi vút một câu nói như vậy ra, tất cả mọi người đều choáng váng vô cùng. Thất Nguyệt trấn định lại, xem ra hôm nay chuyện muốn chờ Cố Phi chủ động mở miệng là không thể nào. Nhiệm vụ gay go này chỉ có thể rơi xuống trên người hội trưởng là cô đây.

"Hai người các cậu nha, có chuyện gì xảy ra sao? Đều là người một nhà cả, có chuyện thì nói rõ ràng, không nên cãi nhau ồn ào cứng rắn như thế." Lời của Thất Nguyệt thực sự là hết sức khách quan, bộ dáng hai bên không giúp bên nào. Đại biểu cô thân làm hội trưởng từ trước đến nay phong thái xử lý sự việc công bằng.

Lạc Lạc nói tiếp: "Liệt Liệt khá là nóng nảy mà! Bất quá tôi khẳng định cô ấy là không có ác ý gì, không cần thận đắc tội anh Thiên Lý, làm trễ nải việc hệ trọng gì thì tôi trước hết thay cô ấy nói lời xin lỗi rồi!" Lời của Lạc Lạc liền lợi hại hơn Thất Nguyệt.

Hạ thấp phong thái của mình. Nói xin lỗi trước. Cùng lúc đó, trong giọng điệu nói chuyện lại mang mang theo vài phần hài hước. Đây là truyền đạt thông tin bên ngoài lời nói về phía Cố Phi: Tôi nói xin lỗi cũng không phải là hoàn toàn xuất phát từ thật lòng, hơn nữa, anh có phải cũng có thể...

Cố Phi đột nhiên cảm thấy buồn cười. Hân chợt phát hiện, Thất Nguyệt và Lạc Lạc, cặp cộng sự này có vài phần tương tự tổ hợp Kiếm Quý và Hàn Gia Công Tử.

Kiếm Quý và Hàn Gia Công Tử, ở trong các trò chơi trước kia đều là Kiếm Quý vi tôn, Hàn Gia Công Tử vi phụ*giống như một người là vua, một người là tể tướng giúp đỡ vua)*

Nhưng với hiểu biết của Cố Phi đối với hai người, mặc dù Kiếm Quý là hội trưởng nghiệp đoàn, nhưng có lẽ trong ngày thườngv thì quyết sách, kế hoạch, phần lớn đều là do Hàn Gia Công Tử đặt ra.

Từ tính cách của Hàn Gia Công Tử người này mà nói, là tương đối không được người ta thích, mấy người quen nhau tổ chức một dong binh đoàn giống bây giờ là một đoàn thể nhỏ còn tạm được, muốn đề cho tên đó tổ chức một nghiệp đoàn lớn, sợ rằng chưa tới vài ngày thì phải đóng cửa.

Trái lại Kiếm Quý người này, đầy nghĩa khí, đủ dũng cảm, làm việc mạnh mẽ, không tính toán chi li, rõ ràng càng thích hợp đảm nhận vai trò nòng cốt một đám người đoàn kết, nhân vật này, cậu ta ở thành Nguyệt Dạ liền hoàn thành rất xuất sắc.

Làm người lãnh đạo, so với chỉ số thông minh, có lúc phong độ càng quan trọng hơn nhiều.

Lại nhìn Thất Nguyệt và Lạc Lạc.

Thẳng thắn nhận xét, từ trên người Thất Nguyệt thì Cố Phi còn chưa phát giác phong cách rõ ràng như Kiếm Quý thế kia, cô gái này tuy rằng bình thường thân làm hội trưởng thái độ xử sự không thiên vị, nhưng vết tích thái độ cố gắng hết mình quá rõ, rất khó khiến người ta tin tưởng cô là phát ra từ đáy lòng.

Mà ở cô gái Lạc Lạc kia Cổ Phi thật cảm thấy là một nhân vật lợi hại, xử sự thoả đáng, vui buồn đều không hiện lên trên mặt, thuận miệng nói mấy câu luôn có thể đánh trúng nội dung chủ yếu. Hoàn toàn là thuộc loại một người liền có thể gánh vác công việc của hội trưởng đó.

"Thiên Lý, anh nói như thế nào?" Cổ Phi hồi lâu không nói chuyện, Thất Nguyệt bên kia lại hỏi lên.

"À, không sao, tôi đã tha thứ cô ấy." Cổ Phi tùy tiện trả lời.

Lúc này ngay cả Lạc Lạc đều muốn bất tỉnh, ý tứ hàm xúc của mình rõ ràng là chế nhạo, bị Cổ Phi dễ dàng hóa giải. Bất quá loại phương pháp hóa giải này của hắn không cần kỹ xảo gì, chỉ cần mặt dày giả ngu là đủ rồi.

Bây giờ Cổ Phi lần thứ hai cảm thấy buồn cười. Liệt Liệt này không phải là có tiếng là quá xúc động nóng nảy sao? Vì sao hiện tại vào lúc này một câu cũng không dám nói, mặc cho Thất Nguyệt và Lạc Lạc hai người thay cô ra mặt. Chắc chắn, cộc giầy, là cộc giầy. *(tương tự với câu: có tiếng mà không có miếng)*

"Nếu như vậy, anh Thiên Lý có phải cũng nên nói lời xin lỗi hay không nha? Trên đường cái quảng một người ngã nhào như vậy." Thất Nguyệt cũng bắt đầu đi.

"Được thôi, cô ấy phạm sai trước, thì cô nói xin lỗi trước." Cổ Phi nói.

Liệt Liệt rốt cuộc bạo phát: "Tui không phải là nói xin lỗi rồi sao?"

Dáng điệu cây ngay không sợ chết đứng này rõ là khiến cho người chán ghét mà! Cổ Phi thở dài, cười lạnh nói: "Cô người này có chút trách nhiệm có được hay không, mới vừa rồi là cô nói xin lỗi sao? Chỉ do Lạc Lạc thay cô nói chuyện mà thôi."

Nếu như giọng điệu của Cổ Phi không phải là coi thường như thế, nói ra không phải là khinh bỉ như vậy Liệt Liệt có thể cũng sẽ không cố chấp tiếp vậy nữa.

Nhưng cuối cùng vẫn là tích cách bản thân bộc lộ, đây là một người chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, ngay sau đó bất chấp Thất Nguyệt và Lạc Lạc khuyên nhủ hai bên trái phải, quát lên: "Đừng can tui, tui nhất định phải hỏi một chút, tui làm gì sai hả? Tui là chạy đi giúp anh nha! Cái này cũng có lỗi sao?"

Cổ Phi thoải mái, té ra Liệt Liệt quả nhiên không phải là cộc giầy, chẳng qua là có Thất Nguyệt và Lạc Lạc khuyên bảo mới một mực kiêu ngạo.

Bất quá nói cũng đến tận giờ, Cổ Phi cũng không chùn bước, thản nhiên nói: "Sai ở đâu? Cô biết không, tên kia đoạt chùy thủ cực phẩm của bạn tôi, tôi vất vả lắm mới đợi được tên đó cầm trên tay mà còn cơ hội gần người, kết quả là bị cô ném ra! Giờ lại để cho tôi đi đâu tìm?" Lời nói này của Cổ Phi khi thể không phải là rất hùng hồn, dù sao Sương Chi Hồi Úc đã cầm về, trong đáy lòng là trống không.

Lời nói này khiến Liệt Liệt á khẩu không trả lời được. Cô và Thất Nguyệt, Lạc Lạc từng đồng thời tận mắt thấy Cổ Phi tay không đoạt được chùy thủ Bất Tiểu, hơn nữa bây giờ lại biết trong tay Cổ Phi có bản lĩnh, hẳn nói có cái cơ hội kia, đích thật thành lập.

"Tôi... Tôi không biết mà!" Kiêu ngạo của Liệt Liệt biến mất, bắt đầu tủi thân biện bạch cho mình.

Miền là chẳng phải tự cho là đúng, cư nhiên, vẫn còn rất đáng yêu đấy! Cổ Phi nhìn dáng vẻ Liệt Liệt sợ hãi uất ức, trong lòng suy nghĩ.

"Thiên Lý, chủ thủ kia bây giờ thế nào?" Thất Nguyệt hỏi.

"Không biết được!" Cổ Phi đáp. Hắn không thể nói Sương Chi Hồi Úc đã cầm lại. Đây là Tịch Tiểu Thiên lừa gạt trở về, hắn không biết Tịch Tiểu Thiên ở bên kia còn có cái sắp xếp gì hay không, tùy tiện công khai, rất có thể đưa tới phiền phức cho cô ấy.

"Nếu nói như vậy, chủ thủ này, tôi thay Liệt Liệt bồi thường cho bạn của anh là được rồi!" Thất Nguyệt nói.

Mọi người đều hoảng sợ. Trang bị hiện nay, chỉ cần mang lên hai chữ cực phẩm, đó chính là ngàn kim trở lên.

Cổ Phi cuối cùng hiểu được khí phách của Thất Nguyệt có thể đảm đương hội trưởng ở chỗ nào. Đang định nói một lời, bất thành linh mãnh treo phòng lại bị người nhắc lên.

"Là anh/cô?" Người vừa tới và Lạc Lạc cùng nhau nói.

Hàn Gia Công Tử.

**Tường đầu thảo (墙头草): có mọc đầu tường | có mọc trên đầu tường vốn yếu ớt nên luôn đong đưa theo gió nên dùng để chỉ người lập trường không kiên định; gió chiều nào nghiêng theo chiều đó.*

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 111: Truyền thuyết nghiêng nhà

Cổ Phi thấy Hàn Gia Công Tử thì ý nghĩ xuất hiện đầu tiên trong đầu đó là "Hồng bet". Hiện nay biết mình có một thân phận hung hãn khác chỉ có mấy người đoàn Công Tử và Liễu Hạ. Trừ bọn họ ra thì khoảng cách chân tướng ấy gần gũi nhất chính là các cô gái của Trọng Sinh Từ Tĩnh.

Nghề nghiệp là Pháp sư, đi qua thành Nguyệt Dạ, thân thủ khá tốt, mà lại quen biết Hàn Gia Công Tử... Các cô gái của Trọng Sinh Từ Tĩnh biết đến trùng hợp đã càng ngày càng nhiều rồi, ghép lại chung một chỗ với nhau mà nói, nghiễm nhiên đã đầy đủ chứng cứ.

Quay đầu lại vừa nhìn, quả nhiên, Thất Nguyệt các cô ấy nhìn chăm chăm mình bằng ánh mắt khác thường rồi.

Sẽ phải phơi bày ra ánh sáng.

Cổ Phi nghĩ, nhưng ý nghĩ lại xoay chuyển: Bộc lộ ra ánh sáng, hình như cũng không đáng sợ gì? Người mà hắn có xảy ra va chạm, chẳng qua chỉ có Bất Tiểu, và một người Ngân Nguyệt ở thành Nguyệt Dạ sao? Hiện nay hình tượng 27419 trong dư luận vẫn còn rất nóng sốt chưa giảm, mấy lần sự kiện PK lớn kia đều là chuyện xảy ra do có nguyên nhân, cũng không phải là cái loại phản tử ác ý PK thường thấy.

Đại đa số người chơi đuổi theo 27149, chỉ là xuất phát từ tò mò hoặc là ngưỡng mộ, cũng không có ác ý. Nếu như mấy người như Bất Tiểu người đến trả thù... Cổ Phi nở nụ cười, vậy thì thật là quá đã, đó không phải là được đánh một trận là xong sao?

Đang đặc ý như thế, Hàn Gia Công Tử lại làm xáo trộn tính toán của Cổ Phi.

Giấu diếm thân phận đây là chủ ý của Hàn Gia Công Tử, che mặt cũng là sáng ý của hắn, cho tới nay để bụng thân phận có bại lộ không nhất chính là hắn, giờ này khắc này, biểu hiện của hắn như thế nào sẽ để lộ ra sơ hở?

Chỉ thấy tên đó nhìn chung quanh mọi người một vòng, hồ hững cười nói: "Làm sao nhiều người như vậy hả!"

Nói xong không nhìn bọn con gái, nói với Cổ Phi đang cúi đầu ngồi ở một bên: "Thứ cậu muốn chúng tôi đã giúp cậu đoạt lại."

Hàn Gia Công Tử đang làm bộ cùng Cổ Phi có giao dịch, Cổ Phi lúc này y hệt một người chủ thuê tìm tới đoàn Công Tử.

Thực sự là quá gian xảo! Cổ Phi nghĩ. Bây giờ đương nhiên không tiện lật tẩy lòng tốt của Hàn Gia Công Tử thay hắn che giấu, chỉ có thể tiếp tục theo lời của hắn mà đáp lại: "Vậy sao? Nó đâu rồi?"

"Không có ở trên tay tôi, một hồi sẽ đưa tới đây." Hàn Gia Công Tử nhất bản chính kinh*.

"Thật cảm ơn." Cổ Phi chết lặng diễn trò.

Hàn Gia Công Tử gật đầu: "Vậy các người trò chuyện trước, một hồi tôi tìm cậu sau." Dứt lời chào mấy người một tiếng, lui ra.

Lạc Lạc nổi gót mà đứng lên, vén màn treo nhìn xung quanh bên ngoài. Tiếp tục lại đuổi theo, một lát sau mới trở lại.

"Thế nào?" Thất Nguyệt dường như có chút hồi hộp, có lẽ nói là kích động?

Lạc Lạc lắc đầu: "Tên đó vẫn là một người."

Về mặt Thất Nguyệt thất vọng, ngay cả Liệt Liệt đều ở đây hòa theo: "Thật là đáng tiếc mà!"

Trong chớp nhoáng này, chuyện có chút mâu thuẫn giữa Cổ Phi và Liệt Liệt nghiễm nhiên đã bị các cô ấy vứt đến lên chín tầng mây rồi.

"Các cô đang làm cái gì?" Cổ Phi có chút biết rõ còn hỏi.

"Thiên Lý, anh muốn bọn họ giúp bạn anh đoạt lại đồ có đúng không?" Thất Nguyệt hỏi Cổ Phi.

Cổ Phi gật đầu.

"Công Tử tinh anh đoàn." Thất Nguyệt lẩm bẩm nói, "Anh biết thành viên trong đoàn bọn họ có người nào sao?"

"Không biết." Cổ Phi lắc đầu.

"27149, mã số này anh nghe qua chưa?" Thất Nguyệt lại hỏi.

"Nghe qua." Cổ Phi đáp, "Hình như là một pháp sư rất lợi hại."

"Rất lợi hại? Là vô cùng lợi hại. Lợi hại nhất mới đúng, tui nghĩ không ai có thể lợi hại hơn so với hắn!" Liệt Liệt rêu rao, về mặt tôn sùng, làm cho Cổ Phi rất không được tự nhiên.

Chị hai, đó cũng là tôi nha! Ngộ nhờ ngày nào đó tôi bộc lộ ánh sáng, cô phải đối mặt tôi ra làm sao? Cổ Phi nghĩ.

Hơn nữa, tôi cũng biết tôi cực kỳ lợi hại, tôi đây không phải là đang khiêm tốn sao! Cổ Phi trầm nghĩ. Cổ Phi đối với thực lực của mình thì tự tin vẫn phải có.

Nhưng là so với việc khen không dứt miệng của Liệt Liệt như thế kia mà nói... ài, mặc dù người khác không biết là đang khen chính Cổ Phi, nhưng hẳn vẫn tự cảm thấy không được hay cho lắm.

"27149, người này, chính là thành viên của Công Tử tinh anh đoàn." Thất Nguyệt nói.

"À!" Cổ Phi đáp một tiếng, biểu tình trên mặt bây giờ có thích hợp hay không hẳn cũng không biết. Hẳn cũng không phải là diễn viên.

"Lần trước chuyện Bất Tiểu ở thành Vân Đoàn của chúng ta kia, thật ra thì chính là vì tôi mà có, sau đây chúng tôi liền tìm Công Tử tinh anh đoàn này giúp đỡ." Thất Nguyệt nói một lần việc đã xảy ra trong quá khứ cho Cổ Phi, cô cho rằng Cổ Phi không biết.

Kỳ thực nếu như lộ tẩy thì bàn đến việc trao giải thưởng chuyện lúc đó, Cổ Phi tuyệt đối có thể bắt được giải thưởng có điều kiện thuận lợi nhất tham dự, giải thưởng vai nam chính tốt nhất, giải thưởng có kiên nhẫn nhất, giải thủ đoạn độc ác nhất và nhiều hạng giải thưởng lớn khác. Hơn nữa nhìn thanh thể hiện nay khước trương, giải thưởng thành tựu cả đời cũng là vật trong bàn tay Cổ Phi.

"Thì ra là thế, thì ra là thế!" Nghe Thất Nguyệt giải thích, Cổ Phi chỉ có thể vừa gật đầu vừa hòa theo.

"Thật muốn nhận thức cường nhân này một chút. Đáng tiếc không có cơ hội." Thất Nguyệt cảm khái.

"Có cơ hội, có cơ hội mà." Cổ Phi nói.

Thất Nguyệt chỉ coi đây là lời khách khí, không coi là thật, cười một cái rồi nói: "Hy vọng là vậy!"

"Hiện nay nghĩ muốn quen biết người này nha, manh mối chỉ có thể ở trên người Hàn Gia Công Tử. Thế mà người này cũng quá cẩn thận rồi, giống như mới vừa rồi tới đàm luận việc làm ăn với anh, anh ta chỉ tới có một mình, hoàn toàn chẳng biết được đồng đội của anh ta có những ai." Lạc Lạc nói.

Nguyên lai cô vừa ra ngoài đuổi theo là muốn nhìn xem có người nào đi cùng với Hàn Gia Công Tử không. Cổ Phi thờ dài. Nếu như hẳn đoán không sai. Một người bạn Kiếm Quỷ chắc chắn là ở cách vách, nhiều lắm là sát vách bên cạnh.

Về phần người các cô ấy muốn thấy nhất, đang ở trước mặt các cô.

"Bất quá bây giờ xem ra, thói quen anh ta thường lui tới quán rượu này chắc là không sai. Làm giao dịch cùng chúng ta vài lần đều là ở đây, bây giờ cùng Thiên Lý giao dịch cũng là tại nơi này." Lạc Lạc nói với Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt gật đầu: "Nơi này cách nghiệp đoàn chúng ta cũng rất gần, không có việc gì có thể thường tới ngồi một chút."

"Đúng rồi!" Lạc Lạc đột nhiên vỗ đầu một cái, kích động nói, "Nếu như anh ta là khách quen mà nói, Tiểu Lôi hẳn là sẽ biết anh ta mới đúng, có thể cũng biết người thường đi cùng anh ta là ai!"

"Đúng vậy!" Ánh mắt Thất Nguyệt sáng lên, vội vàng qua vén rèm lên vẫy tay với Tiểu Lôi.

Tiểu Lôi bước nhanh chạy tới: "Tiểu thư cần gọi gì?" Nhả nhặn, cẩn thận là tác phong trước sau như một của Tiểu Lôi, lòng của Cổ Phi cũng muốn nhảy tới cổ họng. Tuy hẳn không lo lắng sau khi bại lộ thân phận sẽ thế nào, nhưng bị lật tẩy ngay trước mặt chẳng phải quá xấu hổ sao?

"Cách đây không lâu ở chỗ này, mới đi ra ngoài thôi, bề ngoài rất... rất... ài, người con trai rất đẹp, anh có quen hay không?" Thất Nguyệt trong chốc lát cũng không tìm được từ thích hợp miêu tả vẻ đẹp thời không khác biệt kia.

"À, Hàn Gia Công Tử?" Tiểu Lôi gật đầu.

"Anh quen anh ta!" Thất Nguyệt kích động.

"Mấy vị có phải có việc làm ăn gì muốn tìm anh ta hay không, tôi có thể giới thiệu. Công Tử tinh anh đoàn đích xác là dong binh đoàn có thực lực nhất thành Vân Đoàn, có nhiệm vụ tìm bọn họ không sai. Trừ cái đó ra. Một số hành vi đặc biệt cũng có thể tìm bọn họ." Tiểu Lôi nói.

"Hành vi đặc biệt?"

"Chẳng hạn như tẩy bạch." Tiểu Lôi nhỏ giọng đáp.

Ví dụ như các loại nhiệm vụ giúp đỡ, người chơi có thể đi thẳng đến phòng khách dong binh mà thao tác đề xuất nhiệm vụ và khen thưởng, hệ thống sẽ tự động cung cấp tư liệu liên quan đến nhiệm vụ.

Về phần như "Tẩy bạch" - loại nhiệm vụ có quan hệ tương tác giữa người chơi, thứ nhất ảnh hưởng không tốt; thứ hai ở công khai tìm người làm ở phòng khách dong binh, đó không phải là chẳng khác nào sớm nói cho nhân vật là mục tiêu đang nhắm tới? Cảm giác bất ngờ một chút cũng không có; thứ ba,

chủ thần hệ thống sẽ không khuyến khích loại chuyện này công khai, cho nên loại hành vi này trên hệ thống không có cách tiến hành định giá.

Tín nhiệm người với người trong game online cũng là có hạn, dễ dàng gặp được nhiệm vụ khuôn mẫu yêu cầu dong binh đoàn giúp. Người chơi ở tòa nhà dong binh đoàn tuyên bố nhiệm vụ, trước hết giao tiền thuê cho hệ thống. Khi có dong binh đoàn nhận xong, sẽ có chung nhiệm vụ.

Đợi đến lúc nhiệm vụ của người chơi hoàn thành, dong binh đoàn cũng có thể từ chỗ tòa nhà dong binh lĩnh đến tiền thuê của người chơi đã thanh toán.

Nhiệm vụ có hoàn thành hay không, hệ thống có thể đọc danh sách nhiệm vụ của bạn. Về phần tẩy bạch kia, loại hoạt động truy sát thế này, hệ thống khó có thể phán định. Chết khi gặp quái ở khu luyện cấp hay chết do những người khác PK, giết... Nhiều loại chết kiểu như vậy. Căn bản hệ thống không biết tính toán làm sao.

Bởi vậy mới có cách nói hành vi đặc biệt. Loại nhiệm vụ hành vi này, phổ biến đều là người chơi lên thương lượng, không liên quan đến sự giúp đỡ của hệ thống.

Thất Nguyệt các cô chỉ là chưa từng nghe qua cái danh từ đó, về phần hành vi này, các cô ấy thuê Công Tử đoàn đối phó Bất Tiểu lần kia chính là như vậy.

"Chúng tôi tạm thời không có nhiệm vụ. Chỉ là muốn hỏi xem anh có biết tình hình trong dong binh đoàn anh ta hay không thôi." Thất Nguyệt đây cõi lòng mong đợi, nói tiếp, "Anh ta thường xuyên chạm mặt người nào ở đây vậy?"

Cố Phi cũng không hề nhàn rỗi, hần đang gấp gáp muốn thêm bạn tốt Tiểu Lôi. Ý định trò chuyện riêng báo cho biết tên đó một tiếng, kết quả chót mớ bạn tốt của đối phương vẫn chưa mở. Bây giờ câu hỏi Thất Nguyệt đã đánh trúng điểm quan trọng, chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

"Không biết." Tiểu Lôi cư nhiên lắc đầu.

"Không biết?" Thất Nguyệt yên lặng, Cố Phi cũng kinh ngạc theo, biểu cảm lần này hoàn toàn không phải giả.

"Chưa thấy qua có khuôn mặt cũ nào thường gặp bên cạnh anh ta cả." Tiểu Lôi đáp.

"À..." Về mặt Thất Nguyệt thất vọng, "Làm phiền anh rồi."

"Mấy vị có muốn uống chút gì hay không?" Tiểu Lôi là người làm ăn mà tới, mấy người ngồi một phòng trong quán rượu Tiểu Lôi, nhưng rượu gì đều chưa gọi. Giờ chỉ ở đây hỏi lung tung cái gì đó, như thế tương đối không thể nào chấp nhận nổi.

"Được." Thất Nguyệt gọi rượu, đưa tiền qua.

"Chờ nha." Tiểu Lôi lùi người về vén màn treo, trước khi đi quay đầu lại, thấy Cố Phi còn đang nhìn hần, khóe miệng nhếch lên với chớp mắt vài cái.

Hàn Gia Công Tử dặn dò qua! Cố Phi thờ dài, người này suy nghĩ đủ sâu xa. Lạc Lạc muốn so cùng tên đó, rốt cuộc vẫn là chậm một nhịp.

Không cần mất bao lâu, chỉ chớp lát Tiểu Lôi đã bung rượu tới. Mỗi người một ly.

Bây giờ tất cả mọi người đều nghĩ đến Công Tử tình anh đoàn và chuyện của 27149. Dự định ban đầu vốn có vì sao ngồi vào đây cùng nhau đều đã quên. Đây là tinh thần nghiêng nhà tráng lệ, truyền thuyết các cô gái ngồi cùng nhau tám chuyện. Sẽ thiên mã hành không* như thế. (**Ngựa thần lướt gió tung mây: ví với văn chương, thi ca, thư pháp hào phóng, không câu thúc; ở đây ý là các cô gái ngồi nói chuyện sẽ nói rất nhiều, chuyện trước và sau thay đổi nhanh gọn, có thể hoàn toàn tách biệt*)

Bầu không khí tẻ ngắt.

Thất Nguyệt bung ly kê miệng nhấp rượu, uống rượu xong, buồn bã trước khi thảo luận về 27149 đã không thấy.

Cố Phi vừa nhìn cô liền biết lại muốn nhắc lại chuyện xưa, vội vã cũng gượng lên: "Các cô cũng nghe được, chùy thủ đã thu hồi lại, vậy chuyện gì cũng không có. Mọi người đều không cần nói xin lỗi, còn là bạn thân tốt. Liệt Liệt ngã có đau hay không?"

"Hả? Không đau." Liệt Liệt đáp.

"Ừ, vậy là tốt rồi, tới tới tới, mọi người cùng ly!" Cố Phi hô.

Bọn con gái ngẩn người, lập tức nâng ly cùng vào nhau ở chính giữa bàn tròn.

Cố Phi dẫn đầu uống một hơi cạn sạch: "Được rồi, tôi liền đi trước." Cố Phi để ly xuống đứng dậy.

Bọn con gái cũng không nói cái gì nữa, phất tay ra hiệu.

Cố Phi thấy Băng Lưu Ly vẫn chưa nói qua một lời mới vừa nhấp rượu một chút xong nhút nhát chuẩn bị buông xuống, cười một cái nói: "Bạn học Tiểu Băng, phải cùng ly đó!" Nói xong đã vén lên màn treo đi rồi.

*Nguyên văn “一本正经” (nhất bản chánh kinh): dùng để nói kháy một người làm một bộ dạng nghiêm túc (nhưng thực chất không phải vậy).

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 112: Hình tượng Chiến Vô Thương

Rời khỏi phòng sau Cổ Phi vòng vo vài chỗ rẽ, đi tìm từng phòng một bắt đầu từ bên cạnh. Quả nhiên, ở sát vách bên cạnh thấy được năm người tinh anh đoàn.

"Biết ngay các cậu ở đây." Cổ Phi nói.

"Thăng thần đi! Cậu và mấy đứa con gái kia tới cùng là quan hệ thế nào? Lần trước đã cảm thấy cậu rất che chở các cô ấy." Hàn Gia Công Tử nói.

"Ha ha... Chi là quen biết mà thôi." Cổ Phi đáp.

Mọi người mặt không thay đổi tiếp tục nhìn chăm chú vào hắn.

"Là thật, ha ha." Cổ Phi nói.

"Thăng thần sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ nghiêm trị." Mọi người đồng thanh nói.

"Xuyt! Nhỏ giọng chút, các cô ấy còn chưa đi đấy! Biết không, các cô ấy vẫn mưu tính tìm hiểu thân phận thành viên của dong binh đoàn chúng ta. Nói là rất ngượng mộ." Cổ Phi nói.

"Đám con gái nhiều chuyện này." Hàn Gia Công Tử cảm khái.

"Ngự Thiên, chú đi đâu hả?" Cổ Phi thấy Ngự Thiên Thần Minh cực kỳ lên la lên lút mà đứng dậy.

"Không có việc gì, chỉ đi dạo..." Ngự Thiên Thần Minh nói xong liền muốn đi ra ngoài.

"Bắt hắn lại!" Hàn Gia Công Tử quát.

Chiến Vô Thương đứng dậy, đưa tay liền nhéo Ngự Thiên Thần Minh trở về chỗ ngồi.

"Các đồng chí à, là nghiệp đoàn gái đẹp nha, hiếm khi được dịp ngưỡng mộ chúng ta như thế, chúng ta không nên cho các cô ấy một cơ hội sao?" Ngự Thiên Thần Minh đau lòng nhức óc.

Mọi người cười nhạt.

"Trẻ nít..." Cổ Phi theo thói quen khinh bỉ.

"Không sai, Ngự Thiên cậu rất không chín chắn." Chiến Vô Thương trầm giọng dạy dỗ Ngự Thiên Thần Minh.

Nhìn, đây mới là đàn ông trưởng thành, Cổ Phi ánh mắt thường thức nhìn Chiến Vô Thương.

Chiến Vô Thương quay đầu lại: "Thiên Lý, tôi mặc kệ đám con gái này lai lịch thế nào, cũng không quan cậu và các cô ấy có quan hệ thế nào, nhất định muốn hỏi một chút!"

"Hỏi cái gì?" Cổ Phi nói.

"Cậu chừng nào thì giới thiệu chúng ta làm quen?"

"..." Cổ Phi trong phút chốc không còn từ để nói.

Sáu người trong Công Tử dong binh đoàn, Cổ Phi chưa quen thuộc nhất chính là Chiến Vô Thương. Chiến Vô Thương bình thường không nói nhiều. Lặng lẽ tới, ngồi xuống, lặng lẽ đi, rời khỏi.

Nhìn từ trên góc độ tuổi tác, Chiến Vô Thương tựa hồ là một người vượt qua mọi người một bậc, Cổ Phi đoán chừng ngoại trừ trò chơi hán và mọi người không có tiếng nói chung nhiều, cho nên biểu hiện trầm mặc ít nói. Nhưng Cổ Phi luôn lấy Ngự Thiên Thần Minh làm vật tham chiếu, coi Chiến Vô Thương làm tấm gương sáng thành thực.

Điều này cũng không nhìn lầm. Từ trên chuyện này, cũng có thể nhìn ra hai người khác biệt.

Ngự Thiên Thần Minh là muốn lợi dụng người ta đối với hán ngưỡng mộ, rõ ràng chỉ vì cái tâm tính trẻ con trước mắt.

Còn Chiến Vô Thương lại muốn đi con đường chính quy là thông qua Cố Phi quen biết, đây mẹ nó là mạch suy nghĩ truyền thống thân thiết.

Nhưng mặc kệ thế nào, mục đích của hai người cơ bản là giống hệt, đó chính là "tán gái" trong truyền thuyết.

"Phí công vào việc này để làm chi? Vô Thương, thừa lúc người ta bây giờ có tò mò với chúng ta, hai ta tranh thủ thời gian đi qua nói mình chính là Công Tử tinh anh đoàn. Qua lần này coi như không còn cơ hội rồi." Ngự Thiên Thần Minh vội vàng góp ý kiến.

Xem tư thái muốn cùng Chiến Vô Thương hợp thành đội hoàn thành nhiệm vụ tán gái.

"Hai người cùng đi?" Cố Phi nở nụ cười, nhưng đem lời muốn nói nuốt trở về trong bụng.

Kết quả Hàn Gia Công Tử không chút lưu tình nói ra tiếng lòng của Cố Phi: "Hai người vừa qua đứng đến cửa, già lại thêm già, trẻ càng thêm trẻ, không sợ người người ta nghĩ các người thành cha con?"

"Nhóm cha con tán gái? Cái xưng hô này trâu bò nha! Tôi thấy hai người có thể thử xem." Hữu Ca cũng cười.

Chiến Vô Thương và Ngự Thiên Thần Minh đối mặt.

"Mẹ nó ông chú chết tiệt. Cách tôi xa một chút!" Ngự Thiên Thần Minh nói.

"Mẹ nó chính thái* chết tiệt, cậu mới cách tôi xa một chút!" Chiến Vô Thương đáp.

*小正太 (tiểu chính thái) = từ tiếng Nhật: Shotaro/Shota: Bé trai. Chỉ những cậu bé/thiếu niên/ những chàng trai trẻ tuổi, ngây thơ.

"Được rồi, hai người đừng uống phí thời gian. Đám con gái này thật sự cảm giác hứng thú chỉ có Pháp sư trong đoàn chúng ta mà thôi." Hàn Gia Công Tử nói.

"Thiên Lý! Anh muốn nuốt trọn một mình." Chiến Vô Thương và Ngự Thiên Thần Minh cùng nhau nhìn hằm hằm về Cố Phi.

"Vô Thương..." Cố Phi rất đau lòng mà nói, "Hình tượng trong lòng tôi về anh ngày hôm nay toàn bộ bị hủy."

"Hình tượng tuy đáng quý. Tình yêu giá lại càng cao!" Chiến Vô Thương ngâm thơ.

"Mẹ nó, tôi nên chọn Pháp sư mà!" Ngự Thiên Thần Minh hỏi hận chồng chất.

"Đây không phải là vấn đề chức nghiệp, đây là vấn đề phong độ." Cố Phi vỗ vỗ tên đó.

Hữu Ca không chịu nổi: "Ông trời ơi! Khiêm tốn rồi cuộc là có phải phẩm chất tốt hay không hả?"

Bên trong dòng binh đoàn triển khai PK ngôn ngữ, nói móc lẫn nhau, công kích, chửi bới, khinh bỉ, mãi cho đến tiếng Kiếm Quỷ hỏi: "Thiên Lý, bảo chúng ta sang đây tóm lại có chuyện gì?"

Thanh âm nói chuyện vừa phải, nội dung cũng vô cùng bình thường, nhưng ẩn nói mạnh mẽ. Mọi người vừa nghe lời này. Nhất thời an tĩnh lại, được một trận xấu hổ. Đặc biệt là Cố Phi mới vừa vòng từ chỗ các cô gái Trọng Sinh Từ Tinh kia nhẹ nhàng qua đây.

Nghiêng nhà, không phải đây chỉ có ở phái nữ sao? Chúng ta một đám đàn ông vì sao cũng có thể dính dáng đến nó, tất cả mọi người tự mình kiểm điểm.

Cuối cùng, Cố Phi lấy ra Sương Chi Hồi Ưc, đưa cho Kiếm Quỷ.

"Thật cảm về." Mọi người rất đối ngạc nhiên.

Cố Phi cười.

"Kỳ tích đó!" Kiếm Quỷ kinh ngạc tán thán.

"Đến mức thế không?" Mọi người liếc xéo, nếu như đây là kỳ tích, Kiếm Quỷ một lần bị giết liền nổ măt. Vậy coi là cái quái gì?

"Sương Chi Hồi Ưc. Tôi đến bây giờ mất ba lần, ba lần toàn bộ cảm về. Không phải là kỳ tích là cái gì?" Kiếm Quỷ cảm khái.

Bọn họ đều kinh hãi. Loại tình huống này xảy ra xác suất thấp đích xác có thể xưng là kỳ tích.

"Ba lần tất cả đều làm phiền Thiên Lý." Kiếm Quỷ nói.

Cố Phi ngẩn ra, trong ấn tượng cậu ta và mình có liên quan chỉ có hai lần nha! Suy nghĩ lại một chút, chợt bừng tỉnh, hoá ra Kiếm Quỷ cũng tính trận PK lúc mới quen biết cùng mình vào. Khi đó Sương Chi Hồi Ưc của Kiếm Quỷ đích thật là bị Cố Phi đoạt mất.

Đối với chuyện này những người khác không có gì có thể cảm khái, bọn họ là người hiểu rõ thực lực của Cố Phi nhất mà nói, đối với Cố Phi cường đại đã chết lặng rồi.

Nhất là ban nãy Ngự Thiên Thần Minh giới thiệu Nguyệt Dạ linh bảo và kiếm Ám Dạ Lưu Quang của Cố Phi cho mấy người xong, mọi người chỉ có thần phục thêm Cố Phi mạnh đến nỗi hữu lý, mạnh đến nỗi vô tội.

Đối với bọn họ luôn luôn thuộc về hạng đứng đầu trình độ giới game online mà nói, bỗng có một nhân vật như vậy rõ ràng đè ép bọn họ thật khiến người ta rất khó chịu.

Nhưng cũng may người nợ là bạn bè của mọi người, với lại cũng không phải một tên làm cho người ta chán ghét, điều này để mọi người rất dễ tiếp nhận rồi.

"Chính sự nói xong, chúng ta có thể nói tiếp đám gái đẹp kia sao?" Ngự Thiên Thần Minh hỏi.

"Gái cái gì đẹp hả, lấy ở đâu nhiều gái đẹp như vậy? Cả nghiệp đoàn có 20 cô, đáng đáp xinh đẹp chỉ mấy người." Cố Phi nói.

"20 người!! Anh biết hết?" Ngự Thiên Thần Minh kinh ngạc.

"Được rồi! Tôi thắng thán, tôi... cũng là một thành viên của Trọng Sinh Tử Tinh." Cố Phi nói rõ ngọn ngành.

"Gi!!" Đây mới là tin tức có tính chất nổ mạnh nhất ngày hôm nay. Ngay cả Kiếm Quý bị giết đột ngột phản ứng mọi người cũng không có mảnh liệt như vậy.

"Nghiệp đoàn đó không phải có tiếng là chỉ lấy nữ sao?" Ngự Thiên Thần Minh nói.

"Là một sự hiểu lầm." Cố Phi tiếc nuối nói, "Tôi không cần thận hưởng ứng nghiệp đoàn các cô ấy, kết quả là trà trộn vào trong, nghiệp đoàn vẫn là nhân số thấp nhất, cho nên bọn họ cũng không để tôi rút khỏi."

"Trời ạ! Loại này hiểu lầm vì sao không có phát sinh ở trên người tôi? Rút khỏi? Anh làm gì muốn rút khỏi?" Ngự Thiên Thần Minh nói.

"Bởi vì nhìn các cô ấy có vẻ không hoan nghênh tôi lắm." Cố Phi đáp.

"Ừ, đây cũng là vấn đề phong độ, nếu như là tôi, tình huống kia nhất định không giống nhau." Ngự Thiên Thần Minh tưởng tượng cảm giác được bọn con gái thoải phòng ở lòng bàn tay.

Tất cả mọi người khinh thường.

"Bất quá gần đây các cô ấy nhân số đã cao hơn 21 người. Tôi đang suy nghĩ rút khỏi đây!" Cố Phi nói.

Vốn là ý niệm này đã xóa bỏ, bất quá hôm nay xảy ra xung đột với Liệt Liệt, Cố Phi thấy rằng không cần tiếp tục ở đây tiếp nữa, xem ra mình cùng một nhà con gái dường như có chỗ không tốt.

Nguyên nhân chủ yếu là trên người Cố Phi loại văn hóa thân sĩ "ưu tiên phái nữ" đó cũng không có bao nhiêu. Cái này có liên quan đến xuất thân của hắn, nhà có truyền thống lâu đời tập võ, nếp sống tương đối bảo thủ. Trong nhà rõ ràng trọng nam khinh nữ.

May mà Cố Phi là một thể hệ mới, tiếp nhận tư tưởng mới vẫn tương đối nhiều. Bất quá đến cùng hắn bản xứ đã sinh ra và lớn lên trong hoàn cảnh vẫn là như vậy, dưới mưa dầm thấm đất (thường nghe thấy nên cũng bị ảnh hưởng). Tư tưởng mới và nếp sống trung hòa, tạo thành thái độ của mình Cố Phi.

Đó là nam nữ bình đẳng tuyệt đối, đối xử phụ nữ và đối đãi đàn ông Cố Phi là xem như nhau.

Xuất thủ với nữ, Cố Phi thoát nhìn đích xác biết có điều cô kỵ, chính là ra tay nhẹ chút. Thế nhưng không phải bởi vì đối phương là nữ. Mà là bởi vì thân thể xương cốt phái nữ yếu hơn một chút.

Nếu như người Cố Phi gặp phải là một người già cả yếu ớt, sẽ có lo lắng giống vậy.

"Tại sao muốn rút khỏi!" Rất dễ nhận thấy, loại ý nghĩ đầy của Cố Phi ở trong nhận thức của Ngự Thiên Thần Minh sau khi nghe tới là hoàn toàn không thể nói lý.

"Trẻ nít, nhóc không hiểu." Cố Phi nói.

"Này!" Ngự Thiên Thần Minh tức giận.

"Nếu như không phải là rất phiền toái. Cậu khoan hãy lui." Hàn Gia Công Tử bất thành linh nói chuyện.

"Vì sao?" Cố Phi hỏi.

"Chúng ta chơi dòng binh để làm ăn, đòi hỏi thật nhiều nguồn phát ra tình báo, tôi so sánh với việc mọi người dành thời gian cho việc lên vào các nghiệp đoàn lớn. Như chuyện lần trước, Ngự Thiên Thần Minh ở Tung Hoàng Tứ Hải liên cung cấp cho chúng ta rất nhiều tin tình báo và tiện lợi, tin rằng mọi

người chưa quên chứ?" Hàn Gia Công Tử nói.

Mọi người gật đầu.

"Lấy thực lực của chúng ta, vốn là muốn lẫn vào bất kỳ một cái nghiệp đoàn nào cũng sẽ không khó, chẳng qua là loại nghiệp đoàn tinh khiết nữ giới này có chút phiền phức. Thiên Lý nếu đã có điều kiện ở bên trong, liền ở lại đi!" Hàn Gia Công Tử nói.

"Đây bất quá chỉ là nghiệp đoàn nhỏ 20 người." Cổ Phi nói.

"Đừng xem nhẹ. Loại nghiệp đoàn tinh khiết nữ giới này, hiển nhiên có chỗ khác đặc biệt." Hàn Gia Công Tử đáp.

Mấy người cao thủ game online mặt đều biểu cảm người từng trải gật đầu phụ họa Hàn Gia Công Tử.

"Nếu như vậy, trước hết cứ ở vậy!" Cổ Phi nói.

Ngư Thiên Thần Minh liên tục gật đầu: "Anh bây giờ mau bắt tay vào làm, chính là tranh thủ thời gian dò la nghe được tình báo về 20 cô gái xinh đẹp bên trong, các loại tư liệu như chiều cao ba vòng tương đối, sau đó mau chóng trình lên."

Sắc mặt Cổ Phi phát lạnh: "Đây chính là ý nghĩa tôi tồn tại ở trong nghiệp đoàn của con gái sao?"

Hàn Gia Công Tử bắt đầu đi: "Có vài thời điểm là đúng vậy, bất quá tôi thiếu bây giờ là thời đại toàn bộ tin tức, tình báo này thu thập cũng không có quá khó khăn. Nếu như là những kẻ có thâm niên. Liếc mắt liền cũng đủ hoàn thành nhiệm vụ."

"Mấy người rút đi!" Cổ Phi hiển nhiên là xem thường làm những chuyện này.

"Được rồi. Không còn việc gì liền tản đi thôi!" Hàn Gia Công Tử nói.

"Đến đây, Thiên Lý. Tôi phải nói chuyện với cậu tí mĩ một chút!" Chiến Vô Thương tha Cổ Phi đi ra ngoài.

"Chờ tôi!" Ngư Thiên Thần Minh vội vã đuổi theo.

Kiểm Quý cũng cầm chủy thủ thu vào túi đứng dậy.

"Cậu tính đi đâu?" Hàn Gia Công Tử hỏi.

"Luyện cấp, đàn áp phần tử cận bã!" Kiểm Quý đáp.

"Đầu tiên luyện cấp, sau chuyện này suy nghĩ kỹ hơn rồi bàn sau." Hàn Gia Công Tử nói.

Kiểm Quý gật đầu rời khỏi.

"Còn cậu?" Hàn Gia Công Tử nhìn phía Hữu Ca.

"Vừa qua từ diễn đàn chính thu được chút gió ở trên, Thế Giới Song Song, sẽ bắt đầu chính thức đưa vào hoạt động!" Hữu Ca nói.

"Há?" Về mặt Hàn Gia Công Tử khẽ động.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 113: Tự chui đầu vào lưới

Diễn đàn, nhất là diễn đàn chính thức thông thường sẽ bị coi như sợi dây gắn bó giữa công ty trò chơi và người chơi.

Công ty trò chơi có thể từ nơi này thu thập chính lý thông tin và kiến nghị của không ít người chơi, cũng có thể ở đây thông báo một số thư từ và tin tức dự cáo có tính chất thay đổi cập nhật bên trong cho các người chơi, sớm từng bước xem xét phản ứng người chơi đối với sự cập nhật của mình.

Mà nhóm những quản lý diễn đàn chính thức, có một số sẽ là thành viên của công ty trò chơi, có phần lại là nhân viên chuyên chức có nhiều phương diện kinh nghiệm quản lý qua thông báo tuyển dụng bên ngoài.

Nhưng bất kể là loại nào, trên phương diện tin tức nội bộ của trò chơi thu được, nếu so bọn họ với các người chơi thì vượt lên đầu trước một bước.

Hữu Ca đi lại diễn đàn ở các trò chơi lớn thời gian dài, với trong vòng quản lý chính này thì có giao tình cùng rất nhiều người. Lần này trong diễn đàn chính

thức trò Thế Giới Song Song cũng không ngoại lệ.

Một người bạn mới quen gần đây vừa nói cho Hữu Ca, hiện nay trò chơi đưa vào hoạt động hết thấy tốt đẹp, rất có thể sẽ bắt đầu chính thức đưa lên thị trường.

"Há? Vậy sẽ có cái động tác lớn gì?" Hàn Gia Công Tử hỏi. Công ty trò chơi bình thường ở giai đoạn quá độ từ quá trình thử nghiệm lên chính thức đưa vào hoạt động, phổ biến sẽ có quảng cáo tương đối lớn, lấy việc này để thu hút chú ý người chơi thêm một bước, mời chào khách hàng càng nhiều hơn.

Hữu Ca cười: "Với địa vị độc quyền của "Thế Giới Song Song" hiện nay, còn thiết yếu cần làm những chiêu trò đấy sao?"

"Vậy cũng đúng." Hàn Gia Công Tử gật đầu.

"Chính thức đưa vào hoạt động chỉ là bắt đầu không giới hạn số lượng người chơi. Biến hóa lớn nhất, chính là sẽ có có nhiều người hơn tràn vào cái trò chơi này." Hữu Ca nói, "Trừ chỗ này ra, bạn tôi cái gì cũng không nói."

"Nhiều người là chuyện tốt, chỉ cần không tạp nham là được rồi..." Hàn Gia Công Tử lẩm bẩm. Đây là tư duy quán tính khi chơi game online truyền thống hình thành nên, tức là hy vọng trong khu trò chơi chỗ mình có nhiều người, náo nhiệt hơn, lại lo lắng quá nhiều người dẫn đến tốc độ vận hành trò chơi chậm chạp.

Người chơi cũng không thoải mái gì, thường dưới tâm tính mâu thuẫn cố gắng sinh tồn...

Bên kia, Cố Phi bị Chiến Vô Thương và Ngự Thiên Thần Minh níu lấy đứng ở hành lang, tìm một góc vắng người.

"Tình báo. Tình báo!" Hai người nói.

"Cái gì tình báo hả!" Cố Phi rất là bất đắc dĩ.

"Tên của mỹ nữ, tính cách!" Hai người đáp.

"Đến tên thôi tôi bây giờ còn không thể nhớ hết hoàn toàn mà, đừng nói đến tính cách." Cố Phi nói, không khỏi nhớ lại Liệt Liệt, đó là một vị có tính cách tương đối rõ nét, không biết cô ta đối với loại tính cách như hai người trước mắt này sẽ là thái độ gì.

"Quá vô dụng, anh gia nhập nghiệp đoàn này rất lâu chứ? Như thế nào mà chút ít tư liệu cũng không có!" Ngự Thiên Thần Minh nói.

"Thiên Lý, không phải là anh muốn dạy chú. Nhưng giác ngộ của cậu thực sự thiếu đấy! Cậu xem Ngự Thiên kìa, còn nhỏ tuổi, giác ngộ lại khá cao." Chiến Vô Thương nói.

Hy vọng còn lại của Cố Phi đối với Chiến Vô Thương về điểm này đã triệt để biến mất, bất đắc dĩ khoanh tay.

"Quên đi, cậu trước hết báo tên mỹ nữ cậu biết lên là được!" Hai người nói.

Muốn tên rất dễ, dựa theo danh sách nghiệp đoàn đọc một lần cho hai người là được. Chỉ là, tên ở trong game online không đơn thuần là tên, còn tương đương với số điện thoại. Đã biết tên có thể tặng thêm bạn tốt.

Sau đó có thể quấy rối tin tức vô tận. Nghĩ tới hậu quả như thế, Cố Phi lại không dám tùy tiện đem tên nói cho hai người, cho dù là Liệt Liệt tự kỷ không thèm nhìn cũng không thể.

"Làm sao vậy, nói đi!" Ngày hôm nay Ngự Thiên Thần Minh mua một đồng hồ tay và bút, bây giờ móc ra một quyển mới tinh. Trên tờ giấy đầu đoan đoan chính chính viết lên "Cơ sở dữ liệu của mỹ nữ".

Sau đó lật trang thứ nhất sang, bày tư thế hạ bút, lại chậm chạp không thấy Cố Phi mở miệng, ngẩng đầu nghi ngờ hỏi.

"Thế nào Thiên Lý. Không phải là có chút chuyện này cũng không muốn giúp chứ!" Chiến Vô Thương sắc mặt phát lạnh.

Rất hiển nhiên, trong lòng anh ta và Ngự Thiên Thần Minh, tài nguyên như mỹ nữ thế này đương nhiên là muốn cùng hưởng, mà không nên ăn dấm.

"Ôi, để tôi giúp hai người hỏi một chút đi!" Cố Phi bất đắc dĩ. Mình không muốn tự tiện tiết lộ tư liệu người khác, nhưng không giúp Ngự Thiên Thần Minh và Chiến Vô Thương cũng không được, chỉ có thể trước tiên thử xem có được các cô gái đồng ý không.

Các cô gái bây giờ cũng không rảnh rồi, Cố Phi mới vừa rời đi. Thảo luận cứ tiếp tục triển khai.

"Liệt Liệt, người mới vừa rời kia không phải là mục sư bên cửa Bắc ấy sao?" Băng Lưu Ly hỏi Liệt Liệt.

"Đúng vậy!" Liệt Liệt gật đầu, "Tôi đã sớm từng gặp anh ta, rất phách lối, còn mang một tên Đạo tặc Tiềm Hành ở phía sau mình, bệnh thần kinh! Chị Lạc Lạc nha, không chắc khi chị vừa mới đuổi theo ra đi xem, tên Đạo tặc kia lại đang rình coi ở bên ngoài mất!"

"Có thể." Lạc Lạc gật đầu. Cuối cùng hỏi: "Các em ở cửa Bắc thấy tên đó đang làm cái gì?"

"Giúp Thiên Lý đó! Cùng mấy người cả thầy." Liệt Liệt đáp.

"Em là đang nói. Hàn Gia Công Tử và mấy người đồng bạn của anh ta?" Con mắt Lạc Lạc tròn to.

"Không đúng đâu! Em hỏi qua một người trong đó, tên đó nói hẳn là bạn Thiên Lý kia mà. Có đúng hay không Tiểu Băng?" Liệt Liệt quay đầu lại hỏi Băng Lư Ly.

Băng Lư Ly gật đầu: "Cung tiền thủ ấy nói thế."

"Cung tiền thủ? Ngự Thiên Thần Minh?" Lạc Lạc hỏi.

"Chính là tên đó!" Liệt Liệt và Băng Lư Ly trầm miệng một lời, "Lạc Lạc làm sao chị biết?"

"Tôi ở quán rượu bên kia cửa thành cũng đã gặp một người như thế, quen biết Thiên Lý, sau lại đi cùng Thiên Lý." Lạc Lạc đáp.

"Ngự Thiên Thần Minh? Tên đó không phải là pháp sư sao?" Thất Nguyệt ngờ vực, "Cùng âm à?"

"Chị Thất Nguyệt biết người này?" Liệt Liệt và Băng Lư Ly hỏi.

"Pháp sư rất nổi tiếng ở trong giới Game online có một người gọi là Ngự Thiên Thần Minh." Thất Nguyệt nói, "Thuộc về cao thủ hàng đầu."

"Lẽ nào Pháp sư cận chiến kia chính là Ngự Thiên Thần Minh?" Liệt Liệt kích động.

Thất Nguyệt và Lạc Lạc liếc mắt nhìn nhau, cũng trầm miệng một lời: "Sẽ không!"

"Vì sao? Tên đó không phải là Pháp sư cao thủ sao?" Liệt Liệt khó hiểu.

"Tiểu Băng, em ở trên bảng kinh nghiệm Pháp sư có thấy qua tên này hay không?" Lạc Lạc hỏi Băng Lư Ly.

"Hình như không có..." Băng Lư Ly trả lời.

"Đây cũng không kỳ lạ, tên của người ta không phải là bị tên Cung tiền thủ đáng ghét chiếm sao? Đương nhiên phải đổi lại một ID khác!" Liệt Liệt nói.

"Vây cũng không thể nào." Thất Nguyệt đáp.

"Vì sao?" Liệt Liệt không giải thích được.

Thất Nguyệt và Lạc Lạc nhìn nhau một cái, cuối cùng nói: "Bởi vì có người nói người kia rất háo sắc, thấy người chơi nữ sẽ đi lên bắt chuyện, câu nói đầu tiên nói danh nhất là 'Chị gái, có muốn em trai dẫn chị đi luyện cấp hay không?'. Em nghĩ, Pháp sư cận chiến kia là người như vậy sao?"

Liệt Liệt lắc đầu điên cuồng.

"Tên cung thủ kêu Ngự Thiên Thần Minh kia, thấy mấy người có gọi chị gái ời không?" Thất Nguyệt hỏi Lạc Lạc ba người các cô.

"Không có." Ba người trả lời.

"Bất quá, hẳn đích xác có chút gì đó..." Băng Lư Ly nói, "Qua đây chủ động tự giới thiệu, sau đó luôn luôn ở bên cạnh em và Liệt Liệt cùng nói chuyện."

Lạc Lạc gật đầu: "Bây giờ nghĩ lại hoàn cảnh lúc ấy, tên đó không thể nào lại đuổi phía sau cái mông người ta gọi chị gái, như thế một chút đều không đáng yêu!"

"Nói như vậy, Ngự Thiên Thần Minh này đúng là vị kia, chỉ bất quá lần này thay đổi chức nghiệp." Thất Nguyệt nói.

"Chắc là như vậy." Lạc Lạc gật đầu.

"Nếu bọn họ đều là bạn bè của Thiên Lý, vì sao Thiên Lý còn nói là thuê bọn họ?" Thất Nguyệt nói.

"Đánh nhau mà! Kêu bạn bè, người không đủ, đương nhiên chỉ có thể lại đi mượn một ít trợ thủ. Vây nhưng cũng nói được." Lạc Lạc vừa tìm thuyết pháp khả thi, thật ra thì cũng vừa đang hoài nghi.

"Giữa những người đó, nhận ra lẫn nhau sao?" Cô tiếp tục hỏi Liệt Liệt.

"Hình như quen nhau." Băng Lư Ly nói, "Em nhớ kỹ lúc đó có một Chiến sĩ tới nơi, gọi ra tên Ngự Thiên Thần Minh, chắc là quen biết chứ?"

"Tổng cộng mấy người?" Lạc Lạc hỏi.

"Bốn người, Cung tiền thủ chính là Ngự Thiên Thần Minh, còn có tên Mục sư kia, sau đó một người Chiến sĩ và một Kỵ sĩ." Băng Lư Ly đáp.

"Tính thêm Pháp sư cận chiến và tên Đạo tặc kia, vừa vặn sáu người!" Lạc Lạc nói, Công Tử tinh anh đoàn cũng là sáu người.

"Ý bà nói bọn họ chính là người của Công Tử tinh anh đoàn?" Thất Nguyệt nói.

Lạc Lạc gật đầu.

"Thế thì Thiên Lý chính là quen biết người của Công Tử tinh anh đoàn rồi, vì sao anh ta nói không biết?"

"Nếu như bọn họ là bạn bè, Thiên Lý chắc là giúp bọn hắn giấu diếm... Cũng có lẽ, Thiên Lý chính là một thành viên trong nhóm, Thiên Lý chính là Pháp sư cận chiến!" Lạc Lạc nói.

"Không thể nào!" Liệt Liệt khóc, "Nhưng anh ta sẽ không bao giờ để ý tui nữa."

"Chớ nóng vội, đều là đoán thôi, việc này còn phải xác nhận mà!" Lạc Lạc an ủi Liệt Liệt. Liệt Liệt vẫn coi Pháp sư cận chiến làm thần tượng.

"Muốn xác nhận việc này, xem ra sẽ rơi vào trên người tên Ngự Thiên Thần Minh kia." Thất Nguyệt nói.

"Tên kia, chúng ta ra mặt sẽ không quá phiền phức chứ?" Lạc Lạc nói.

"Ai đồng ý đi tiếp cận cái kẻ cực kì háo sắc này?" Thất Nguyệt hỏi.

Bọn con gái không rét mà run.

"Theo tui được biết tên đó cũng không có gì..." Lạc Lạc đáp.

"Vậy bà đi!" Ba người còn lại tất cả đồng thanh.

"Được rồi được rồi, cô gái nhỏ tên Liễu Hạ mới tới hình như có quen tên đó." Lạc Lạc vội vã đề nghị.

"Không cần, việc này càng ít người biết càng tốt, người ta có ý giấu diếm thân phận như thế, chúng ta dò la như vậy đã là không nên rồi, nên đừng mở rộng phạm vi lớn hơn." Thất Nguyệt nói.

"Xem tình hình thế này đành phải rút thăm vậy." Lạc Lạc nhìn quanh.

Thất Nguyệt cũng quét mắt một vòng, cuối cùng thở dài: "Ba người chúng ta rút đi, Tiểu Băng thì khỏi, nếu đi chỉ sợ cũng hỏi không được gì."

Băng Lư Ly đỏ mặt.

Đang chuẩn bị làm giấy rút thăm, Thất Nguyệt đột nhiên vui vẻ nói: "Đợi một chút."

"Thế nào?"

"Tôi có hai người bạn, đã biết tôi cũng là một thành viên Trọng Sinh Tử Tinh, hy vọng tôi giới thiệu các cô cho bọn họ quen biết." Thất Nguyệt đọc ra, "Tin nhắn của Thiên Lý gửi tới."

"Không cần hỏi cũng biết, trong hai người bạn này của anh ta dám chắc có một người là Ngự Thiên Thần Minh." Lạc Lạc mừng rỡ.

"Cái này kêu là tự chui đầu vào lưới." Thất Nguyệt cười.

"Gọi bọn họ tới đây đi, lần này nhất định phải hỏi cho rõ ràng!" Lạc Lạc nói.

"Ngộ nhờ Thiên Lý thực sự là Pháp sư cận chiến, vậy tui phải làm sao bây giờ đây!" Liệt Liệt lại khóc.

"Em thật sự không có cơ hội." Lạc Lạc sờ sờ đầu cô, cười.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 114: Bại lộ có hạn

Khi Cố Phi nhận được trả lời của Thất Nguyệt "Được, các anh đến đây đi!" thì trong phút chốc liền ngỡ ngàng.

Suy nghĩ về thái độ của bọn con gái lúc mình mới vào Trọng Sinh Tử Tinh, cùng với về sau Lạc Lạc vì thế nói ra lời giải thích, Cố Phi cho rằng Thất

Nguyệt nhất định sẽ nghĩa bất dung từ* lựa chọn khước từ. Không nghĩ tới chẳng những không trả lời từ chối, mà còn đáp ứng thống khoái như vậy.

Chẳng nhẽ là hiểu lầm, cho là mình lại muốn giới thiệu cô gái nào vào hội đi! Cổ Phi bưng tỉnh, vội vã lại gửi thêm tin nhắn cường điệu: "Là nam!"

Chẳng ngờ lần này Thất Nguyệt trả lời còn nhanh hơn: "Được rồi, chúng tôi còn đang ở quán rượu Tiểu đây!"

Nhất định là uống nhiều rồi. Cổ Phi nghĩ, nhưng đồng thời, Cổ Phi cảm giác trách nhiệm mình đã có thể thổi bay sang bên, dù sao đối phương cũng không có ý kiến, mình chỉ bắt quá làm cái người giới thiệu, còn có cái gì có thể nói.

Lập tức đứng dậy, nhìn về mặt chờ đợi của Chiến Vô Thương và Ngự Thiên Thần Minh mà nói: "Đi thôi!"

"Đi đâu?" Hai người hỏi.

"Mang bọn bay đi gặp các cô ấy đây!" Cổ Phi đáp.

"Woa!" Hai người sợ hãi than, hai người chỉ là muốn biết tên mà thôi, nào dè có thể tiếp xúc thân mật lần đầu tiên nhanh như vậy.

"Thiên Lý làm việc chính là có hiệu suất, tôi tán thưởng cậu." Chiến Vô Thương nói.

"Cám ơn." Cổ Phi cười gượng, mang theo hai người đi qua gian phòng kia.

"Muốn gặp và gặp nhau, hoá ra chỉ có khoảng cách vài bước như thế!" Ngự Thiên Thần Minh giả bộ thâm trầm, không được ngừng mà thở dài. Cổ Phi nhin xuống không dùng Hồi Toàn Thích và vào mồm miệng tên đó một cái.

Nhắc lên mình treo, dẫn hai người tiến vào phòng, đôi bên từng người giới thiệu, bầu không khí hòa hợp kì lạ. Cổ Phi quan sát bốn cô, ánh mắt trong veo, hoàn toàn không có một chút men say, quả là có chút sờ không rõ đầu đuôi.

Ngự Thiên Thần Minh đã bắt đầu như nam châm dính vào, chỉ vào Lạc Lạc nói: "Chúng ta đã gặp qua đó!" Sau đó nói chuyện cùng Liệt Liệt và Băng Lưu Ly: "Lúc vừa mới rồi chúng ta chẳng phải gặp nhau sao?"

Ba cô cười gật đầu.

Chiến Vô Thương vừa nhìn Ngự Thiên Thần Minh cướp mất cơ hội đầu tiên, một lần liền chào cả ba trong bốn cô gái. Lớn tiếng ho khan.

Lúc này trong lòng Cổ Phi thế mà nghe tiếng rơi lộp bộp. Ngự Thiên Thần Minh liền tiếp "Gặp qua" hai người, khiến Cổ Phi ý thức được không ổn.

Chính là trận chiến bên cạnh hòm thư cửa Bắc ấy, Liệt Liệt và Băng Lưu Ly là thấy qua Hàn Gia Công Tử và ba người kia hội đồng Tàn Mộng Tử, đây có thể nói rõ vấn đề.

Vội vã muốn gửi một tin nhắn nói cho hai người giác ngộ, không nghĩ Thất Nguyệt bên kia đã không nói vòng vo, ném ra vấn đề chính: "Các anh đều là Công Tử tinh anh đoàn sao?"

Quả nhiên! Trong lòng Cổ Phi thâm kêu, lý do khiến mấy cô đồng ý thống khoái như vậy, nguyên nhân ở đây.

Không kịp nhắc nhở hai người. Bởi vì Ngự Thiên Thần Minh đã rất nhanh mà trả lời: "Nói cho mấy người biết cũng được, nhưng các cô phải nhớ giữ bí mật đây!"

Móa nó! Đây chẳng khác nào là thừa nhận sao? Cổ Phi sầu não. Thất Nguyệt trịnh trọng cam kết đến lạ: "Cậu yên tâm, mấy người đã từng giúp chúng tôi việc lớn, chúng tôi muốn biết hoàn toàn chỉ là xuất phát từ tò mò, tuyệt không lại nói ra cho người khác nữa."

Ngự Thiên Thần Minh vừa nghe, cũng nghiêm túc đến lạ gật đầu: "Đúng là chúng tôi."

Trong phút chốc, ánh mắt của bốn cô nhìn về phía Cổ Phi đã không giống với trước.

Ánh mắt của Thất Nguyệt nói cho Cổ Phi: "Thế nào, lần này lại lấp liếm nữa đi?" Sau khi phơi bày ánh sáng rồi nhìn lại hành vi trước đó của Cổ Phi. Tự nhiên phát hiện hẳn tìm đủ mọi cách mà che giấu.

Cổ Phi hiển nhiên cảm thấy rất không được tự nhiên, đang chuẩn bị tùy tiện nói hai câu chống đỡ kết cục xấu hổ, chẳng ngờ Ngự Thiên Thần Minh đã lại thêm bổ sung thật nhanh: "Là hai người chúng tôi, Thiên Lý thì không phải."

"Hà?" Bọn con gái ngạc nhiên.

Về mặt Ngự Thiên Thần Minh khinh thường: "Tên này đến là muốn gia nhập vào Công Tử tinh anh đoàn của chúng tôi, bắt quá hiện nay còn không có thông qua khảo hạch. Các cô nên biết. Pháp sư kia của đoàn tinh anh chúng tôi cực kì mạnh, Thiên Lý so với tên đó, chênh lệch lớn."

"Như vậy Pháp sư rốt cuộc là ai?" Thất Nguyệt cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Ngự Thiên Thần Minh lắc đầu: "Những người khác đều có thể nói, nhưng Pháp sư đó cũng không thể nói. Kẻ thù của tên đó tương đối nhiều, nói ra sợ

đưa tới phiền phức cho hắn. Thật ngại quá. "Trong ánh mắt Ngự Thiên Thần Minh lộ ra dút khoát.

Cố Phi không nghĩ tới Ngự Thiên Thần Minh ở thời khắc mấu chốt này lại có thể thay mình giữ lại một tay, thật sự là ngoài ý muốn hết sức.

Trên mặt bốn cô chợt hiện dáng vẻ thất vọng, quả nhiên, các cô hứng thú với Pháp sư cận chiến hơn nhiều so với những người còn lại.

"Những người khác còn có ai thế?" Lạc Lạc hỏi.

"Kiếm Quỷ, Hữu Ca. Về phần Hàn Gia Công Tử, tên này các cô chắc chưa từng nghe qua, thế thì Tửu Quỷ thì sao?" Ngự Thiên Thần Minh đáp.

"Woa!" Thất Nguyệt và Lạc Lạc sợ hãi than.

"Nguyên lai đây chính là Công Tử tinh anh đoàn. Quả nhiên danh bất hư truyền*." Thất Nguyệt cảm thán.

"Chị Thất Nguyệt?" Băng Lưu Ly hiển nhiên không phải là game thủ kỳ cựu, đối với biểu hiện của hai người có chút nghi hoặc.

"Năm người bọn họ trong tinh anh đoàn này, tất cả đều là nhân vật làm mưa làm gió một thời trong giới game online. Thật khó tưởng tượng những người này lại tụ chung một chỗ. Nói là tinh anh, vậy chính là quá quá khiêm nhường, bọn họ phải xem như là cao thủ hiếm có trong một vụn người trong giới game online mới đúng." Thất Nguyệt nói.

"Quá khen." Ngự Thiên Thần Minh và Chiến Vô Thương mừng rỡ đến mức miệng không khép lại được.

Nói thật, kể từ trà trộn về Công Tử tinh anh đoàn, bên cạnh đều là cao thủ cùng trình độ, mấy người đều rất ít nghe kiểu khen ngợi như thế rồi. Chưa nói tới một điều. Người thứ sáu trong tinh anh đoàn - Cố Phi là nhân vật tiếng tăm đồn xa trong game này.

Cư nhiên nở mày nở mặt uy mãnh hơn so với cả năm người, đè ép năm người họ càng ngày càng quên thân phận bản thân trước kia.

Cao thủ. Thịnh thoảng cũng cần tiếng vỗ tay và tán thưởng, ít nhất có thể giúp tạo lòng tự tin ít nhiều.

"Được rồi, các cô và hai vị tinh anh này cứ tâm sự tự nhiên, tôi đi trước." Cố Phi nói.

"Đi đi, đi đi, luyện thật tốt, ra sức biểu hiện cũng có thể gia nhập đoàn của bọn tôi." Ngự Thiên Thần Minh nói.

Chiến Vô Thương gật đầu: "Đăng cấp cũng không thể nói rõ tất cả, nhất là ở trong trò chơi Thế Giới Song Song này thăng cấp khó khăn. Trang bị chúng ta chỉ có thể dựa vào vận may, về phần kỹ xảo, vậy thì phải dựa vào chính mình khổ luyện."

"Phải đó." Bọn con gái ủng hộ.

"Hai tên cầm thú." Cố Phi âm thầm lầu bầu, rời khỏi phòng, xoay người đi về bên cạnh sát vách, Hàn Gia Công Tử và Hữu Ca còn ở đây!

"Thế nào? Giới thiệu cho hai người đó bao nhiêu gái đẹp?" Hai người cười.

"Bốn người." Cố Phi đáp.

Hàn Gia Công Tử lắc đầu thở dài: "Thân phận của chúng ta phải bại lộ."

"Đã bị." Cố Phi nói.

"Thân phận của cậu bị che giấu đi?" Hàn Gia Công Tử nói.

"Làm sao cậu biết?" Cố Phi kinh ngạc.

Hàn Gia Công Tử cười: "Hai người là đi tán gái, làm sao có thể bằng lòng bị người đoạt danh tiếng? Nếu như nói ra cậu cũng là một thành viên, liền biết cậu là 27149. Tôi nói sớm người chân chính khiến mấy cô đó hứng thú chỉ có cậu mà thôi. Cho nên cậu yên tâm, hai người này có bị đánh chết cũng không khai ra cậu đâu, dù cho bây giờ cậu tiến đến hô to cậu chính là 27149, bọn họ cũng sẽ nghĩ biện pháp làm cho người ta không tin cậu."

"Móa tui nó!" Cố Phi trợn mắt há mồm, hận mình không có phương thức tư duy bi ối kiểu thế, vậy mà không nghĩ tới thằng nhóc đáng ghét Ngự Thiên Thần Minh kia có kế hoạch thực sự là như vậy, còn tưởng là tên đó thật đang tổn hết công sức bảo hộ mình. Cả nửa ngày mới biết nguyên lai chính là quỷ phá nguyên nhân này gây chuyện.

"Ha ha, chèn ép người bên cạnh để đề cao giá trị con người của mình, đây mới là thủ đoạn tán gái trong game online thường dùng. Hiện tại cậu rời khỏi, hai người 80% sẽ bắt đầu chế nhạo lẫn nhau, chờ xem cuộc vui đi!" Hữu Ca nói.

Cố Phi tấm tắc lấy làm ngạc nhiên.

Quả như Hữu Ca đoán, kể từ hôm nay bắt đầu, Ngự Thiên Thần Minh và Chiến Vô Thương bắt đầu đầu vồ mồm chế giễu lẫn nhau, khói lửa chiến tranh từ mỗi lần chạm mặt lan ra đến kênh dong binh, về phần trò chuyện riêng giữa hai người, vậy cũng có khả năng nhiều đêm không xuể.

Những người khác mỗi ngày luyện cấp luyện đến mệt rã rời, lòi ra kênh dong binh che đậy tới xem một chút bản ghi chép cuộc cãi vã của hai người đã thành một loại hình thức giải trí.

Cố Phi chẳng thèm quay ra nhìn mấy chuyện này, Hữu Ca rất nghiêm túc nói với hắn: "Cậu không thể cứ không nhìn, hai người này đều là cao thủ, bọn họ đấu võ mồm nhưng không hoàn toàn là nước bọt, liền lấy đoạn hai người khinh bỉ lẫn nhau hôm qua làm ví dụ, có thể nói là mô phỏng bằng từ ngữ một trận Pháp sư PK Chiến sĩ, ở trong đó bao hàm khá nhiều kỹ thuật mà Pháp sư và Chiến sĩ sử dụng. Đặc biệt là Chiến Võ Thương nói đến mình kỹ thuật sử dụng hệ thống kéo dài năm đao biến thành sáu đao, ngay cả tôi đều là lần đầu tiên nghe nói."

Trừ lần đó ra, hai người này bắt đầu thường xuyên quyền luyện đường phố chỗ ở nghiệp đoàn Trọng Sinh Từ Tinh kia.

Ở đây cách quán rượu Tiểu Lôi khá gần, bốn người khác từ quán rượu Tiểu Lôi nghỉ ngơi xong lên đường, vô số lần thấy hai người vừa đấu võ mồm vừa quanh quẩn một chỗ trên đường phố, hỏi mới biết, ý đồ hai người là muốn chế tạo gặp gỡ tình cờ trong lúc vô ý.

Hai người đều là không chịu tỏ ra yếu thế, mỗi ngày tốn rất nhiều thời gian ở trên những chuyện nhảm chán này, ở trên bảng xếp hạng kinh nghiệm vù vù mà rơi xuống. Chiến Võ Thương sớm đã không phải là vị thứ nhất bảng Chiến sĩ, Ngự Thiên Thần Minh càng bị vớt đến ngoài hạng hai mươi bảng Cung tiến thủ.

"Hong nhan họa thủy, hong nhan họa thủy mà!" Bốn người khác không ngừng mà thở dài.

Cố Phi mấy ngày này trôi qua cũng rất buồn tẻ, vẫn ngóng trông có người tới tìm có gây sự với mình, thế mà hết lần này tới lần khác cuộc sống yên bình đến giận sôi lên.

Vốn dĩ cứ tưởng rằng trên người tích tụ 12 điểm PK thế này là tốt lắm, ai ngờ căn bản không có người tìm tới cửa. Trò chơi đưa vào hoạt động đến nay, các loại nhiệm vụ đặt ra thì người chơi đều có tương đối trình độ lý giải.

Công dụng nhiệm vụ truy nã, cơ bản đã bị định vị là dùng để rửa sạch điểm PK trên người. Dựa vào nhiệm vụ này kiếm tiền cấp, ở trong mắt người bình thường đều là nhiệm vụ không đáng giá tiền nhất. Nguy hiểm cao, thù lao cũng ít ỏi, thực sự không có lời.

Về phần tẩy điểm PK, người bình thường đều là 1 điểm hay 2 điểm, hoàn toàn không cần thiết tìm Cố Phi 12 điểm như thế.

Hai tiếng đồng hồ mất một điểm, 12 điểm PK cứ như vậy gắng gượng mà rửa sạch mát. Làm Cố Phi cảm thấy tiếc hận cực kỳ.

Trừ lần đó ra, Tàn Mộng Từ một nhóm người đó đến nay cũng chưa từng tìm tới cửa. Cố Phi nhớ kỹ đám người kia có cảm giác hứng thú với kiếm Âm Dạ Lưu Quang trong tay mình rành rành, lại chậm chạp không thấy hành động, thực sự là làm người ta khó hiểu.

Cuộc sống an ổn như thế trôi qua, đối với người nghiện PK như Cố Phi mà nói thực sự là khó có thể chịu được. Mỗi ngày đi trên đường đều mong đợi có cơ hội nghe một tiếng hô gặp chuyện bất bình.

Nhưng bầu không khí thành Vân Đao thực sự hài hòa, Cố Phi từ từ bắt đầu sinh ra ý niệm trong đầu muốn đi thành Nguyệt Dạ.

Và trong thời điểm ấy, đúng theo như lời của Hữu Ca, trò chơi chính thức đưa vào hoạt động sắp tiến hành rầm rầm rộ rộ.

**义不容辞 nghĩa bất dung từ: vì chính nghĩa nên sẽ không khoan nhượng.*

**名不虚传 danh bất hư truyền: tiếng tăm, danh tiếng truyền đi đúng như thực tế.*

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 115: Đôi Giày Truy Phong

Thế Giới Song Song chính thức đưa vào hoạt động ngày đầu tiên, Cố Phi login thì bị đám người chỉ chút liú nhú bên cạnh làm cho giật nảy người.

Ngày đó login chính là buổi tối trong trò chơi, toàn bộ học viện Pháp sư khắp nơi đều có những quả cầu lửa nổi lơ lửng, chiếu rọi học viện ánh lên những ánh sáng chớp chồn, hơn nữa vô số người chơi nam lẫn nữ và có già có trẻ tha hồ hô to "Bắn bắn bắn", cả thầy khiến cho bầu không khí học viện Pháp sư khá là mờ ám.

Nghe đâu có tương đối một bộ phận Pháp sư ở ngày đó bị hoảng sợ nên hành vi thất thường. Cố Phi hoài nghi Hòa Cầu là một trong những kẻ bị bệnh chứng nghiêm trọng nhất, bởi vì ngày sau hỏa cầu có chừng bốn ngày không hề login.

Lúc login, Cố Phi và cậu ta nói chuyện, câu mở lời thôi mà cậu ta còn không đáp lại lời được, rõ ràng tư duy vẫn còn chậm nhiều.

Quá nhiều người. Đây là cảm nhận trực quan đầu tiên của người chơi sau khi chính thức đưa vào hoạt động. Nhân số chọt tăng cũng mang đến kết cấu

của trò chơi thay đổi rất lớn.

Một con phổ giao dịch, hai con phổ giao dịch, ba con phổ giao dịch liên tiếp xuất hiện, trong trung tâm quảng trường thành Vân Đồn cũng bị biến thành cửa hàng lớn và đa dạng về hàng hoá dịch vụ. Ban đầu giá cả trang bị trải qua một đoạn thời gian tăng giá, ước chừng hai tuần hai tuần lễ mới có xu hướng ổn định.

Một số người sớm đã nhận được tin tức chính thức đưa vào hoạt động, những kẻ lại có đầu óc buôn bán đều ở trong đợt thủy triều đây buôn bán lời một khoản.

Hàn Gia Công Tử và Hữu Ca chính là một cái trong số đó. Kiếm Quỷ trước đây tổn thất kinh nghiệm gần hai cấp, vẫn luôn đang điên cuồng luyện cấp, bất quá nghe nói việc làm ăn của Hàn Gia Công Tử có cổ phần của hắn, giúp nhau kiếm tiền không ít.

Nhưng những người này hiển nhiên đều không phải là game thủ chuyên nghiệp.

Game thủ chuyên nghiệp đều nghĩ mọi cách biến tiền trong trò chơi thành của cải thật ngoài đời, mấy người kia kiếm được kim tệ bao nhiêu là tiêu xài trắng trợn bấy nhiêu, Hàn Gia Công Tử liên tục ở quán rượu Tiếu Lôi vài ngày uống rượu say đến mơ mơ màng màng, Kiếm Quỷ thì thay một thân trang bị điều thương hoá pháo*.

**Nguyên văn: 鸟枪换炮 (điều thương hoá pháo): chỉ sự thay đổi theo chiều hướng tốt nhanh một cách thần kỳ (từ nỏ bắn chim trở thành đại bác).*

Về phần Hữu Ca tiêu dùng làm sao thì hoàn toàn không biết được rồi.

Hai người Chiến Vô Thương và Ngự Thiên Thần Minh lúc này giống như thành viên dự bị bên ngoài của Trọng Sinh Từ Tĩnh, mặc dù đều biết được lý do Cổ Phi có thể vào hội, mà hai người bọn họ vẫn tức tối cảm thấy không công bằng vô cùng, nhưng thấy thời gian hai người và các cô gái lẫn lộn cùng một chỗ luyện cấp nghiêm nhiên hơn cả thành viên chính thức như Cổ Phi này, hai người cũng không có ý kiến gì nữa.

Ngay từ đầu chính thức đưa vào hoạt động, Trọng Sinh Từ Tĩnh rất nhanh lại thu hút không ít con gái nhà người ta. Hai vị đại hiệp này thì có vẻ bận rộn hơn. Mỗi ngày dẫn một nhóm con gái ra khỏi thành luyện cấp, ở trong mắt một số người, đó cũng là nở mày nở mặt vô hạn.

Mà Cổ Phi luôn phô trương nhất, lúc này lại dường như có vẻ rất sa sút tinh thần.

Cổ Phi trong khoảng thời gian này, lựa chọn quyền luyện chỗ phát hành nhiệm vụ truy nã. Đây là duy nhất một địa phương có thể PK hợp lý.

Chỉ có điều lúc đầu, bầu không khí thành Vân Đồn ôn hòa cực kỳ không thuận tiện cho Cổ Phi mở rộng nghiệp vụ. Trên bảng nhiệm vụ phát lệnh truy nã lúc nào cũng lác đác mấy cái mà thôi, chỉ chốc lát đều bị hấn loại bỏ hầu như không còn.

Bất quá ngay lúc Cổ Phi cảm thấy cạn kiệt, chính thức đưa vào hoạt động oanh oanh liệt liệt cũng mang đến cơ hội cho Cổ Phi.

Rất nhiều người chơi tràn vào trò chơi. Vô số người chơi cần luyện cấp đánh quái. Mà tai hại do kinh nghiệm thăng cấp trước sau cấp 30 kém xa trong Thế Giới Song Song vào lúc này mới xuất hiện rõ.

Nghĩ đến ban đầu, giống Kiếm Quỷ một ngày đêm liền có thể luyện đến cấp 24. Người chơi khác thì không có cơ hội và nghị lực như thế, nhưng là có thể tưởng tượng được độ khó thăng cấp trước cấp 30 thực sự cũng không lớn.

Không cần vài ngày, tuyệt đại đa số đẳng cấp của người chơi đều đạt tới khoảng chừng 25-30. Kết quả là, mấy khu luyện cấp lập tức sẽ phải chịu tải nhân số tăng gấp mấy lần.

Nông trường ngoài thành, vốn là một vùng thâm độc, sự thâm độc này đã hoàn toàn không đủ sức có khả năng giải quyết vấn đề. Nhiều người chơi bắt đầu giương súng đối hỏa không ngừng, vòng đoạt quái liên tục diễn ra. Một người không được thì kết thành nhóm.

Nông trường ngoài thành hiện tại giống như là bãi tha ma ngoại ô vậy, tiếng kêu gào khắp nơi, khắp nơi thấy máu.

Chỗ bảng phát nhiệm vụ truy nã tự nhiên là thoát cái bay lên vèo vèo nhiều tên, Cổ Phi vui vẻ cười đến không ngậm miệng lại được. Mỗi ngày sau khi luyện cấp một hồi, liền bắt đầu ngồi chồm hồm ở chỗ này làm nhiệm vụ.

Cổ Phi chuyên trách nơi này làm cho những đồng chí khác trong dong binh đoàn nghĩ hắn không làm việc đảng hoàng quá rồi. Làm nhiệm vụ truy nã để luyện cấp mà nói. Hiệu suất thực sự hạ quá thấp đấy.

Nếu như mục tiêu nhiệm vụ mỗi người đều đứng ở trước cửa nơi phát hành nhiệm vụ chờ bạn chém, vậy thăng cấp tuyệt đối là nhanh hơn cả quái ở khu luyện cấp. Nhưng vấn đề đây là chuyện không thể nào.

Phần lớn thời giờ khi làm nhiệm vụ này đều lãng phí ở trong lúc đi tới đi lui trên đường xá và tìm người.

Đáng tiếc là đạo lý này đối với Cổ Phi chính là nói mãi mà não không thông, hắn làm nhiệm vụ này mục đích không phải là vì luyện. Vì vậy hắn tiếp tục làm không biết chán.

Như bọn họ đoán trước, xưa kia Cổ Phi bởi vì một chuỗi nhiệm vụ mạnh mẽ xông lên tới vị trí thứ nhất trên bảng kinh nghiệm Pháp sư. Ở trên bảng trượt

rất là nghiêm trọng, so với Ngự Thiên Thần Minh và Chiến Vô Thương trước đây vì tán gái bỏ quên luyện cấp còn mau hơn nhiều.

Bất quá tình huống này có thay đổi sau hai tuần chính thức đưa vào hoạt động, tốc độ luyện cấp của Cổ Phi có xu thế quay lại giống trước kia. Mấy người nghĩ rằng Cổ Phi đầu đã thông suốt, về sau tới một lần tụ họp mà nói đến, Cổ Phi chẳng qua là cho bọn hắn nhìn một món khác.

Huy chương Truy Phong

Huy chương có hai cái tác dụng, một là có thể mỗi phút đổi mới tọa độ mục tiêu nhiệm vụ một lần; hai là sau khi hoàn thành nhiệm vụ, có thể trực tiếp truyền tống trở lại chỗ ban bố nhiệm vụ.

"Không phải chứ?" Các cao thủ rất kinh ngạc. Đây tuyệt đối là trang bị không có xuất hiện qua trên công thương nghiệp hiện nay, các người chơi đều cho rằng trong trò chơi Thế Giới Song Song này là không có chức năng truyền tống.

"Có một ngày khi hoàn thành nhiệm vụ quay về lĩnh khen thưởng, Hệ thống nói Tôi hoàn thành nhiệm vụ truy nã thành công 100 lần, cho nó." Cổ Phi nói.

Mọi người thán phục không dứt. Mặc dù như vậy nhưng cũng không hâm mộ lắm, hiển nhiên thứ đồ chơi này chỉ có ích trong lúc làm nhiệm vụ truy nã mà thôi.

Ngoại trừ Cổ Phi, còn có người nào làm nhiệm vụ truy nã đến điên như vậy? Chỉ có điều nhờ vào thứ này, tốc độ Cổ Phi làm nhiệm vụ truy nã cả kinh nghiệm nhanh không ít.

Nhưng mà kế tiếp Cổ Phi bày ra vật phẩm lại làm cho trông mắt của mấy người đều muốn rớt xuống.

Đôi Giày Truy Phong: Di động + 60, tốc độ di động tăng lên 35%.

"Giày song thuộc tính!!" Mọi người rống to.

Nhân vật mới sinh trong Thế Giới Song Song thì đều có một tốc độ di động cao nhất như nhau, như Pháp sư là chức nghiệp không cao không thấp về khoản này chính là 100. Sau đó qua việc lựa chọn thêm điểm nhanh nhẹn, chức nghiệp khác nhau thì tính toán ra được tốc độ di động khác biệt.

Nhanh nhẹn và tốc độ di động của Pháp sư trong giai đoạn trưởng thành là 1, tức khi tăng 1 điểm nhanh nhẹn, cho 1 điểm tốc độ di động.

Mà giày trong Thế Giới Song Song chỉ có một tác dụng. Chính là đề cao tốc độ di động. Vậy giày chỉ có một loại thuộc tính.

Như di động +60 ấy, nhân vật không cần có thêm điểm nhanh nhẹn sẽ dùng loại này; một loại khác chính là tăng lên tốc độ theo phần trăm, chức nghiệp thiên về nhanh nhẹn sẽ thường chọn dùng loại như vậy.

Lấy Cổ Phi làm ví dụ, thêm điểm toàn bộ nhanh nhẹn, hơn nữa mỗi một cấp đều tự động tăng lên, cấp 30 là nhanh nhẹn 180, tức là tốc độ di động $180 + 100 = 280$ điểm.

Bây giờ nếu chọn giày tăng 35% tốc độ di động, thì di động có thể tăng lên 98 điểm, rõ ràng vượt trội hơn so với một đôi giày tốc độ di động + 60.

Nhưng nếu như là một pháp sư bình thường, không thêm nhanh nhẹn, cấp 30 thì tốc độ di động là 130, như thế nếu mang giày tăng 35% tốc độ di động, cũng chỉ có thể đề cao 45 điểm, vậy không bằng chọn một đôi giày di động + 60.

Đôi giày Truy Phong này của Cổ Phi, thuộc tính di động +60 rốt cuộc chỉ có thể chững lại như thế, nhưng thêm 35% thì chính là loại giày tương đối cao cấp xuất hiện thời điểm hiện nay rồi.

Bất quá hai thuộc tính cùng xuất hiện trên một đôi giày trước mắt này, cao thủ đang ngồi ở đây đều chưa từng thấy qua đôi nào mạnh hơn.

"Nó là ở đâu ra thế?" Mấy người thở mạnh. Công năng truyền tống của huy chương Truy Phong chỉ khiến bọn họ cảm thấy ngoài ý nghĩ, nhưng trừ nó ra thì chẳng qua chỉ là một trò đùa. Nhưng đôi giày song thuộc tính lại không giống như thế, đặc biệt là đối với Kiếm Quỷ và Ngự Thiên Thần Minh mà nói.

Cổ Phi cười: "Cũng là vào lần giao nhiệm vụ ấy, ngoại trừ phần thưởng kia, còn cho thêm đôi giày này, nói là hoàn thành nhiệm vụ truy nã thành công liên tục 100 lần."

"Liên tục 100 lần!" Mấy người thì thảo nói. Yêu cầu này rõ ràng hà khắc hơn nhiều với hoàn thành 100 lần trước. Điều kiện thất bại của nhiệm vụ truy nã thực sự nhiều lắm, làm nhiệm vụ truy nã lại bị người phản giết, đó đương nhiên là một loại thất bại mất mặt nhất.

Trừ nó ra, bị người khác giành trước bắt được mục tiêu, hoặc là điểm PK của mục tiêu đến lúc đó lại bị rửa sạch, hoặc là kẻ ấy đột nhiên thay đổi tâm lý muốn tự thủ ngôi tù, hệ thống cũng vô tình coi là thất bại của bạn.

Thế nhưng, giày Truy Phong cao cấp như thế xuất hiện ở trước mắt, thực sự rất khó có thể không khiến người khác động tâm.

Ngự Thiên Thần Minh hiển nhiên là thích giày đây nhất, chỉ ngập ngừng chốc lát rồi cục mĩnh: "Thiên Lý, cho tôi mượn huy chương Truy Phong, tôi cũng muốn cà một đôi đi."

Cổ Phi thoải mái, không chút suy nghĩ liền đưa huy chương cho Ngự Thiên Thần Minh: "Cầm đi, gần đây tôi đang muốn xông đẳng cấp, nghe nói đến cấp

40 được phép làm nhiệm vụ chức?"

Bây giờ chính thức đưa vào hoạt động đã qua một tháng. Như Hàn Gia Công Tử bọn họ loại cao thủ này đẳng cấp vẫn đứng hàng đầu, đã đột phá cánh cửa 40 được một đoạn thời gian, mà đa số người chơi vẫn đang ở trong quá trình xông lên cấp 40.

Bởi Cổ Phi đảm mình chạy đi chơi nhiệm vụ phát lệnh truy nã gì đó, từ hàng đầu bảng đẳng cấp trước kia thẳng tuột rơi đến trung bình, về sau có được Huy chương Truy Phong mới đề cao hiệu suất, bây giờ mới duy trì vị trí không trượt nữa.

Dù sao ưu thế Cổ Phi đánh quái vượt 20 cấp là những người khác đều không có. Mỗi ngày dựa vào nó luyện trên hai giờ, hiệu suất là gấp mấy lần người khác. Nếu như không phải là có ưu thế này, chỉ bằng vào nhiệm vụ truy nã, đảm chắc Cổ Phi bây giờ vị trí bình thường cũng khó giữ được.

"Đúng vậy đúng vậy, Thiên Lý anh nghĩ chuyển cái gì? Thủy? Hay là điện?" Ngự Thiên Thần Minh hỏi.

Cổ Phi gật mình: "Vẫn là chỉ có thể làm pháp sư? Tôi chuyển Nhà quyền pháp không được sao?" Pháp sư cấp 40 có thể chuyển chức lên cấp là pháp sư thủy hệ hoặc pháp sư điện hệ. Nhưng Cổ Phi từ trên mặt chữ hai từ chuyển chức mà hiểu, cho rằng đây là một cái cơ hội thay đổi chức nghiệp.

Cho nên mới đi nghiên cứu lên cấp của Cách đấu gia, Nhà quyền pháp và Khí công sư.

Hữu Ca vỗ vỗ hân: "Chuyển chức chỉ là xuất hiện một nhánh đường khác trong chức nghiệp bản thân của mình mà thôi, không phải là cho cậu đổi chức nghiệp khác."

"Là vậy sao!" Về mặt Cổ Phi thất vọng. "Tôi lại nghiên cứu lại một chút là được, các cậu chọn xong chưa?"

Sáu người trong dòng binh đoàn, ngoại trừ Cổ Phi vẫn còn ở cấp 39, những người khác đều đến rồi. Kể cả Kiếm Quỷ từng tổn thất kinh nghiệm gần hai cấp đều ở trong ngày hôm qua xông lên 40.

"Còn chưa, đều đang nghiên cứu." Hữu Ca đáp.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 116: Thay thế bổ sung Ngự Thiên

Khi cấp 40, bảy chức nghiệp lớn đều xuất hiện một ngã ba đường, từng chức nghiệp chia làm hai tuyến đường để chọn.

Hai tuyến đường này, chẳng những có nghĩa là kỹ năng khác hẳn, đồng thời sẽ cho phép tiến hành tu chỉnh lại thuộc tính thời kỳ đầu, bởi vậy sau khi hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức, hệ thống sẽ tặng cho một cơ hội tẩy điểm, để nhân vật được thêm điểm từ đầu một lần nữa.

Thời điểm quy tắc ấy mới vừa công bố, một bộ phận tương đối người chơi đắm ngực giậm chân. Nếu như sớm biết còn cơ hội tẩy điểm nữa, thế thì ai lại phải cẩn thận từng chút thêm điểm chứ.

Có khá nhiều người chơi bảo lưu lại một nửa điểm số, hi vọng sau đó xác định rõ nhân vật cần thuộc tính nào rồi mới tăng điểm. Một số người như thế, đều tự xưng là cao thủ có nhìn xa trông rộng. Bây giờ điều quy tắc này công bố, chẳng khác nào làm cho bọn họ đều cảm miệng hết cả đám.

Nên biết bỏ qua việc thêm một nửa điểm như vậy, lịch trình đoạn đường luyện cấp có bao nhiêu là gian khổ.

Việc đã đến nước này, cứ tiếp tục oán giận nữa thì cũng chẳng làm được gì, tất cả mọi người đã bắt đầu tranh thủ nghiên cứu hai tuyến chức nghiệp cho mình.

Chức nghiệp Chiến sĩ chia làm Trọng Trang Chiến Sĩ và Cuồng Bạo Chiến Sĩ, cái trước là ưu tiên phòng ngự, điểm sinh mệnh của chiến sĩ càng thêm vượt trội, còn cái sau thì thể hiện trên mặt công kích, trở thành chiến lực rất mạnh mẽ.

Đạo tặc, thì chia ra hai tuyến đường là Thích Khách và Thần Thâu, cái đầu là giúp bản thân có năng lực tổn thương cao hơn, phía sau lại ưu thế trên phong cách lén lút lút của đạo tặc truyền thống đáng sợ hơn.

Mục sư và Kỵ sĩ, đều xuất hiện hai loại phân chia Quang Minh và Âm Dạ. Nghe nói rằng Quang Minh kế thừa năng lực trợ giúp đồng đội càng mạnh hơn so với trước, mà hệ Âm Dạ, chính là các loại kỹ năng pháp thuật nguyên rủa.

Cách đấu gia, lại xuất hiện Nhà Quyền Pháp và Khí Công Sư khác biệt, nghề trước kế thừa phương pháp chiến đấu tay không đeo găng như cũ, còn nghề sau, lấy nội lực cường đại là phụ, nghe đâu có được năng lực tạo ra thương tổn phạm vi không thua gì Pháp sư.

Cung tiễn thủ, còn lại là xuất hiện Thần Xạ Thủ và Tiềm Phục Giả. Hai nghề này đều vẫn giữ vững đặc điểm đánh lén của Cung tiễn thủ, nhưng cái đầu phát huy ưu thế công kích cự ly xa. Cái sau, thì xuất hiện năng lực thiết trí cạm bẫy.

Cuối cùng chính là chức nghiệp Pháp sư, thủy hệ và điện hệ phân biệt, từ phía công ty công bố kỹ năng đến xem, có vẻ xem như là phân chia chức nghiệp cứng nhắc nhất. Chủ yếu khác nhau chính là kỹ năng của thủy hệ thường mang theo hiệu quả đóng băng, còn pháp thuật của điện hệ thường mang hiệu quả điện kích.

Trừ những thứ trên ra, tựa hồ không có một chức nghiệp nào chia hai hướng hoàn toàn khác biệt cả. Chứng minh rõ ràng nhất chính là: Chức nghiệp Pháp sư là vô luận bạn chuyển chức sang tuyến nghề nghiệp nào thì vẫn duy trì noi theo phương thức thêm điểm lấy trí lực làm chủ lúc trước.

Sáu người của Công Tử tinh anh đoàn, bao hàm sáu chức nghiệp lớn trừ Cách đầu gia. Hiện nay ngoại trừ Cố Phi thì đều có thể đi tiến hành chuyển chức. Bất quá thân làm cao thủ, trước mắt cũng còn xem thế nào và cân nhắc hơn thiệt.

Về phần có thể giống như lần trước âm thầm chịu đựng chờ điểm nữa hay không, vậy cũng chỉ có trời mới biết.

Giao huy chương Truy Phong cho Ngự Thiên Thần Minh xong, về mặt người này phần khởi, đã chỉnh trang chờ xuất phát. Tốc độ di động đối với Cung tiễn thủ mà nói vô cùng trọng yếu, kiểu đầu pháp "chơi đùa" thường thấy nhất nhất định phải có đủ tốc độ di động làm bảo đảm.

Bất kỳ một Cung tiễn thủ nào đi chọn trang bị, tầm quan trọng của giày thậm chí vượt qua vũ khí. Một đôi giày Truy Phong cực phẩm như vậy, hơn nữa là hoàn thành yêu cầu của nhiệm vụ chắc chắn sẽ có được một đôi. Ngự Thiên Thần Minh đã cắn răng đi lấy một đôi về xài.

"Nhưng mà thật lạ." Hữu Ca nói, "Huy chương và giày này của cậu đều là từ một hệ thống nhiệm vụ giống nhau mà có, tên cũng gần giống nhau, thế vì sao lại không phải một bộ?"

Một bộ trang bị sẽ có màu chữ xanh lá, và lại sẽ kích hoạt thuộc tính ngầm. Hai món kia của Cố Phi hiển nhiên đều không phải. Hơn nữa ngay cả trang bị tím cũng không phải, đều là trang bị màu vàng.

Cố Phi đối với điều đó đương nhiên mù tịt chẳng biết gì, còn Ngự Thiên Thần Minh chỉ cần có một đôi giày này cũng thấy đủ rồi, chẳng quan tâm thứ khác. Đeo huy chương Truy Phong lên người xong nói với Cố Phi: "Được rồi. Tôi phải đi cà nhiệm vụ truy nã đây, luyện cấp bên kia liền giao cho anh đây."

"Đợi một chút! Cái gì mà luyện cấp bên kia?" Cố Phi nhíu lấy tên đó.

"Hàng ngày tôi đều mang một nhóm các cô nàng xinh xắn của Trọng Sinh Tử Tinh luyện cấp đó! Bây giờ tôi phải đi cà truy nã, anh vừa hay đang muốn xông cấp, vậy thì anh đi thay tôi đi nha! Tôi đã nói cho các cô ấy biết, 7 giờ 15 ở trước quán rượu cửa Đông thành gặp, mọi người đều quen biết mà. Được rồi, tôi đi đây. Anh đừng có quên đấy!" Ngự Thiên Thần Minh nói xong cũng biến mất như một làn khói.

"À, đã 7 giờ rồi? Tôi cũng phải đi!" Chiến Vô Thương vừa nhìn thời gian. Liền vội vàng đứng lên, "Tôi tốc độ chậm, phải sớm một chút lên đường." Vừa lăm bậm vừa đứng dậy.

"Tôi cũng muốn mở đoàn, chúng ta cùng đi!" Hữu Ca và Chiến Vô Thương cùng nhau rời khỏi.

Giấy lát sáu người đi ba, Cố Phi nhìn chung quanh trong phòng, thì còn dư lại Kiếm Quỷ và Hàn Gia Công Tử hai cái chiến hữu thân mật nhất này.

"Thế nào, hai người các cậu cũng sẽ đi lẫn lộn ở đoàn nào đó luyện cấp phải không? Nếu vậy các cậu thay tôi đi mang cái đội này đi ha?" Cố Phi cho tới bây giờ đều là đơn luyện, Ngự Thiên Thần Minh giao nhiệm vụ của cậu ta cho. Khiến hắn thấy áp lực quá lớn.

"Tôi từ trước đến nay đều là đơn luyện." Kiếm Quỷ đáp.

"Tôi chưa bao giờ luyện cấp vào lúc này." Hàn Gia Công Tử uống rượu đáp, "Quá nhiều người." Sau bữa cơm chiều đến trước khi ngủ, vĩnh viễn là thời điểm online nhiều nhất của trò chơi.

Cố Phi thở dài. Xem ra lần này là ai cũng không trông cậy nổi, chỉ có thể tự mình kiên trì đến cùng.

Đứng dậy mặc Ám Dạ Linh Bào lên người, đeo kiếm Ám Dạ Lưu Quang ở trên lưng, tay nhét trong túi, Cố Phi cũng ra cửa.

"Thế này mà là pháp sư!" Nhìn bóng lưng Cố Phi rời đi, Hàn Gia Công Tử cảm khái.

Bây giờ trò chơi lại trải qua hơn một tháng phát triển, áo bào pháp sư màu đen đã không mới mẻ nữa. Y phục không giống vũ khí, cực phẩm sẽ phát ra tia sáng, người bình thường căn bản không cách nào từ mắt thường đoán được thật giả.

Về phần kiếm Ám Dạ Lưu Quang có mang ánh sáng, đó là Cố Phi cố ý lộ ở bên ngoài hy vọng dẫn đến chú ý của người xấu. Thế mà trời tính không như mong muốn, này đúng là trang bị cực phẩm khiến người chạy theo như vịt thế mà bọn cướp giật cổ cũng không biết trốn đi đâu rồi, đến nay không người tới đánh chủ ý lên Cố Phi.

Một đường đi về phía cửa Đông thành, xa xa liền thấy trước ngoài quán rượu cửa Đông thành tụ tập một đồng con gái.

Cố Phi nhìn đồng hồ, 7 giờ 10 phút, so với thời gian còn sớm hẹn sẵn sớm đến truyền thuyết 5 phút, truyền thuyết con gái đều là thích tới trễ, ở trong trò chơi hình như không phải như vậy rồi!

Lại đi đến gần mà đếm, tổng cộng có 9 người, hai người quen biết, Băng Lư Ly và Lạc Lạc, ba người khác cũng có chút quen mặt, có 4 người còn lại là chưa từng thấy qua.

Chính thức đưa vào hoạt động sau đó, Trọng Sinh Từ Tinh khuếch trương cũng khá nhanh chóng, hơn nữa vẫn cũng căn cứ điều kiện chỉ lấy người chơi nữ thôi, đến nay đã mở rộng đến 57 người, người chơi nam vẫn còn chỉ một mình Cổ Phi.

Thất Nguyệt tựa hồ hiểu rõ Cổ Phi và các cô chẳng thể nào qua lại thường xuyên, bình thường nghiệp đoàn tổ chức thành đoàn thể cùng nhau, nhiệm vụ và vân vân. Ngược lại cũng thông báo Cổ Phi một tiếng, chỉ có điều đã nhấn mạnh tới hay không là tùy tâm.

Vì vậy Cổ Phi cũng liền tùy ý nói câu "Tôi quen thói đơn luyện", từ nay về sau Thất Nguyệt cũng sẽ không phiền hấn.

Bình thường thỉnh thoảng cũng có ở trên đường gặp mấy cô nàng này, nhưng hầu như Cổ Phi chẳng qua là cảm thấy quen mặt, ngay cả tên đều không gọi nổi, trên đường thấy cũng không dám chào hỏi tùy tiện, sợ nhận lầm người. Kể từ đó, một tháng trôi qua.

Cổ Phi và Trọng Sinh Từ Tinh giống như là hai đường thẳng song song chưa bao giờ cắt nhau. Cổ Phi thật tò mò, đã là một người tồn tại trên danh nghĩa, chẳng biết Thất Nguyệt có thể nhẫn nại tới khi nào.

Ngày hôm nay, có Ngự Thiên Thần Minh nhờ vả, rốt cục Cổ Phi có quen biết với người của Trọng Sinh Từ Tinh mới thấy rõ được.

Đến gần chín cô gái này, không khéo Lạc Lạc và Băng Lư Ly là đưa lưng về phía hấn, bốn cô gái khác hoàn toàn không biết Cổ Phi, còn có ba người. Giống như cảm giác Cổ Phi khi thấy các cô vậy, nhìn thấy có hơi quen mặt, nhưng sợ nhận lầm người, không dám tùy tiện bắt chuyện.

"Khụ!" Cổ Phi ở phía sau Lạc Lạc ho khan một tiếng.

Lạc Lạc quay đầu lại, thấy Cổ Phi. Cười một tiếng: "Ô, không nghĩ tới thật có thể mời được anh tới đây đây."

Cổ Phi cười tiêu sái: "Đã lâu không gặp." Hơn một tháng không gặp Lạc Lạc, ở trong game online thời gian này cũng đủ để một đôi bạn thân trở nên giống người lạ.

Lạc Lạc lôi kéo hấn ngoảnh mặt về bọn con gái giới thiệu: "Giới thiệu mọi người một chút, vị này, chính là Thiên Lý Nhất Túy!"

"Hà!" Mặt bốn cô hiện lên dáng vẻ sợ hãi than. Tất cả mọi người nhớ, trong nghiệp đoàn Trọng Sinh Từ Tinh thuần nữ này có duy nhất một người chơi nam, tất nhiên người này phải có chỗ hơn người.

Lẽ thường tới suy đoán, người này không phải là cùng một nhân vật nóng cốt trong nghiệp đoàn có quan hệ không tầm thường, thì đó chính là mặc dù mình người chơi nam, nhưng kì thực có tâm lòng nữ tính.

Bất quá sau khi dưới sự nghe ngóng một hồi, hai cái lý do được đưa ra để tám nhảm này rất nhanh thì bị phủ định, trừ lần đó ra. Thực ra chính là Thất Nguyệt, Lạc Lạc những người quen biết Cổ Phi hiểu hấn cũng quá mức hữu hạn.

Trái lại hai người bên ngoài quen Trọng Sinh Từ Tinh là Chiến Vô Thương và Ngự Thiên Thần Minh tựa hồ cũng là bạn thân thiết của hấn.

Không ít có gái muốn từ trên người của hai người kia đào móc thông tin của Cổ Phi. Chỉ bất quá rằng, hai người đó ở phương diện này đều là ý thức nguy cơ vô cùng, nghe được các cô nương tò mò với Cổ Phi, tâm trạng căng thẳng, thế là miêu tả Cổ Phi ra sao có thể nghĩ.

Các cô cũng không ngốc, nghe hiểu nhiều lắm, tự nhiên nghe ra hai người này đều là mở miệng nói lung tung, vì vậy hình tượng Cổ Phi tỏ ra thần bí.

Bây giờ nhân vật thần bí đột nhiên lộ mặt. Bốn cô gái mới tới đã có chút kích động. Còn thiếu chút nữa là bắt đầu muốn xin chữ kí.

"Trên người này rốt cuộc có cái tin tức gì hay, nhất định phải đào bằng được!" Bốn cô nghĩ. Đây là tinh thần người chơi nữ. Đối với thực lực của người khác, các cô cũng không coi trọng quá như người khác, các cô hy vọng gặp được người có chuyện xưa, người thú vị.

"Người đã đông đủ, chúng ta chuẩn bị lên đường đi?" Lạc Lạc nói, đến gần Cổ Phi gửi đi lời mời tổ đội.

Cổ Phi nhập vào, Lạc Lạc cười nói: "Anh thay Ngự Thiên mà đến, vậy thì để anh dẫn đội nha!" Nói xong, Lạc Lạc chuyển giao chức đội trưởng cho Cổ Phi, chợt nghe tiếng hệ thống ồn ào thông báo, đội ngũ giải tán.

"Chuyện gì xảy ra?" Bọn con gái mờ mịt.

"Điểm chỉ huy của tôi chỉ có 1." Cổ Phi thong dong trả lời. Tổ đội trong Thế Giới Song Song cũng không phải tùy tiện, thuộc tính chỉ huy của một đội trưởng ảnh hưởng khả năng suất lĩnh bao nhiêu người.

Khả năng chỉ huy mỗi 1 điểm, trong đội ngũ có thể có năm người chơi. Thông thường đảm nhiệm đội trưởng luyện cấp, cùng tổ làm một ít nhiệm vụ, đều có thể thu được điểm chỉ huy. Rất hiển nhiên, Cổ Phi chưa tham dự qua những hoạt động như thế, tiểu đội mười người trước mặt này, hấn không đạt được yêu cầu là phải.

Bọn con gái ồ lên một hồi, tiểu đội mười người bất quá chỉ cần 2 điểm chỉ huy mà thôi, thậm chí Cổ Phi ngay cả như thế cũng không có, thực sự là quá rung động. Quả nhiên không phải là người thường nha, bốn cô gái mới vào hội rất phấn khích.

“Vậy tôi đến lĩnh đội đi!” Lạc Lạc bắt đầu đi, một lần nữa tổ lại đội ngũ lần nữa.

Mọi người xuất phát về phía khu luyện cấp, Cổ Phi đi ở giữa đội. Bốn cô mới tới vây cùng một chỗ nói thầm gì đó, sau đó rốt cục chọn lựa một đại biểu, cũng đi tới bên người Cổ Phi.

“Anh Thiên Lý ơi~~” Cô gái này gọi.

“Gọi Thiên Lý là được.” Cổ Phi cả người toát mồ hôi lạnh, bị xưng hô ấy sét đánh thương tích đầy mình. Tuy rằng cô gái này đích xác tuổi chỉ là học sinh nữ, nhưng càng như vậy Cổ Phi càng không chịu nổi cách gọi ấy.

Đừng quên Cổ Phi thế mà làm thầy giáo, một cô gái nào đó cùng tuổi học trò gọi thầy giáo một tiếng “anh ơi”... Chỉ là mới tưởng tượng một chút, ở trong lòng Cổ Phi vừa ối ra một búng máu.

“Á, Thiên Lý~~” Nữ sinh sợ hãi kêu lại.

“Chuyện gì?” Cổ Phi vừa hỏi, vừa nhìn lên bên cạnh thấy Lạc Lạc nhìn lại.

Lạc Lạc cũng đang hướng về bên này quay đầu lại xem, thấy Cổ Phi nhìn cô, đáp lại đáng vẻ tươi cười mập mờ. Cùng lúc đó Cổ Phi nhận được tin nhắn. Mở ra thấy là Lạc Lạc: “Tiểu loli rất dễ thương chứ?”

“Nói cái gì đó cô hai...” Lập tức Cổ Phi đỏ mặt hỏi.

“Em hỏi anh mấy vấn đề anh không ngại chứ?” Tiểu nữ sinh nói.

“Hỏi đi!” Cổ Phi trả lời.

“Anh chừng nào thì gia nhập Trọng Sinh Từ Tinh thể?” Tiểu nữ sinh hỏi.

“Thời điểm mới vừa thành lập.” Cổ Phi đáp.

“Tại sao muốn vào nghiệp đoàn toàn nữ này vậy anh?”

“Thiếu người, tôi giúp đỡ hướng ứng.” Cổ Phi đáp.

“Bình thường vì sao nhìn không thấy anh nha?”

“Ừm, tôi quen thói đơn luyện.” Cổ Phi đáp.

“Anh và hội trưởng Thất Nguyệt rất quen thuộc sao?”

“Bình thường thôi!” Cổ Phi đáp.

“À, cảm ơn.” Tiểu nữ sinh nói một câu, lại nhớ tới các cô bạn bên kia liền chạy sang đó đi đôi bốn người.

Cổ Phi mờ mịt chẳng rõ, mấy vấn đề vừa này, lẽ nào có cái ý nghĩa đặc biệt gì sao? Ở trong từng tí chuyện tâm thường khai quật thông tin, tinh thần nhiều chuyện bực này Cổ Phi hiển nhiên là không biết rồi.

Thấy bốn cô nhóc tụm lại cùng một chỗ nói nhỏ. Thình thoảng liếc mắt một cái về phía hân, Cổ Phi cảm thấy gió lạnh thổi vèo vèo trên người, thực lộ ra một chút nguy hiểm. Không biết các cô ấy đang có âm mưu gì, mình phải kéo người làm đệm lưng mới được.

Cổ Phi nghĩ thế, bước nhanh hơn, đi tới trước đầu đội ngũ, cùng đi chung với Lạc Lạc, giả vờ không để ý tiếp chuyện: “Tới chỗ nào luyện cấp?”

“Son cốc Vân Hà.” Lạc Lạc đáp.

“Há. Nơi này tôi quen thuộc.” Cổ Phi nói, “Một tháng trước tôi luôn luyện ở đây.”

Lạc Lạc ngẩn người, một tháng trước, vậy là niên kỉ toàn dân đẳng cấp 30. Khi đó luyện ở son cốc Vân Hà, nghĩa là có thực lực vượt 10 cấp đánh quái.

Một Pháp sư, cư nhiên có thể đơn luyện vượt 10 cấp... Lạc Lạc biết trình độ Cổ Phi không đơn giản, nhưng cũng không nghĩ đến hân có thực lực mạnh như vậy. Đây thuộc về những người chơi có tài năng đứng đầu trong trò chơi rồi.

“Vậy bây giờ anh ở đâu luyện rồi?” Lạc Lạc tò mò hỏi.

“Không luyện ở đâu, tôi luôn cả nhiệm vụ truy nã.” Cổ Phi đáp. Bình thường Cổ Phi mỗi ngày chỉ dùng chừng bốn giờ đi xoay quái, so sánh cùng với Kiếm Quỷ những tên kia, thì Cổ Phi nghĩ rằng không thể coi là chuyên tâm luyện cấp.

Nhưng nếu như đem địa điểm cả quái của hân nói ra, cũng đủ khiến Lạc Lạc giật mình đến chết.

Vân Lạc Phong (Ngọn núi mây rơi), khu luyện cấp 60 cấp, người chơi bình thường nhất định là đi cũng chưa từng đi qua nơi này.

"Làm nhiệm vụ truy nã, nó thăng cấp rất nhanh sao?" Lạc Lạc thấy lạ.

"Không có, chỉ là tùy tiện vui đùa một chút thôi." Cổ Phi đáp.

Đẳng cấp của Cổ Phi ở Thế Giới Song Song tính theo tổng thể kinh nghiệm cả bảng thì trượt nhiều lợi hại, nhưng ở nghiệp đoàn Trọng Sinh Từ Tinh thì không thể nào nhìn ra được. Hiện nay còn là tầng lớp nhân vật thượng lưu trong nghiệp đoàn.

Các cô mỗi ngày nói chuyện phiếm thì nhiều, luyện cấp thì cũng không chú trọng hiệu suất chút nào. Tốc độ thăng cấp chẳng hề nhanh và liên tục. Nói thật, Cổ Phi giúp giới thiệu Chiến Vô Thương và Ngự Thiên Thần Minh là hai người cao thủ cho các cô, thực sự là giúp các cô rất nhiều.

Nếu không có hai người cao thủ này trấn thủ chỉ huy hiệp trợ, đẳng cấp của các cô gái Trọng Sinh Từ Tinh chỉ biết càng thêm thâm vô cùng.

Cổ Phi quay đầu nhìn sang bên cạnh, thấy Băng Lưu Ly lặng lẽ cúi đầu mà đi ở một bên.

"Bạn học Tiểu Băng có biết tôi hay không biết hửm?" Băng Lưu Ly thấy Cổ Phi vẫn chưa chào một tiếng với Cổ Phi.

"Này! Không phải thế!" Băng Lưu Ly hoảng loạn mà ngẩng đầu.

"Đừng tìm cô gái dễ xấu hổ của bọn này mà đùa giỡn, đi tìm mấy tiểu nữ sinh đằng sau đi chơi đi." Lạc Lạc bắt mắt nói, kéo Băng Lưu Ly đến bên cạnh cô.

"Nói cái gì đó!" Cổ Phi mau ngất, ý tứ Lạc Lạc hình như đã coi hấn có ý đồ bất chính vậy. "Cô coi tôi thành Ngự Thiên rồi hả!"

"Sao!" Lạc Lạc giật mình. "Tựa hồ là thế!"

"Tên kia cảm thú." Cổ Phi khinh bỉ.

Băng Lưu Ly đột nhiên nở nụ cười: "Cậu ta cũng nói anh như vậy."

"Vì sao cậu ta nói tôi như thế?" Cổ Phi nói.

"Không có gì, chỉ là thời điểm nhắc tới anh. Cậu ta đã lấy 'Tên kia cảm thú' hay 'Tên kia gia súc' thay thế." Lạc Lạc cười.

"Chờ tôi chém chết cậu ta đi!" Cổ Phi oán hận nói.

Bọn con gái cười ầm một trận. "Khoác lác!" Mọi người chỉ vào Cổ Phi nói.

Cổ Phi ngớ ngàng hồi lâu, không biết rõ nghe lời nói thuận miệng của mình vì sao lại phản ứng lớn như vậy. Hấn đương nhiên chẳng biết, ở trong mắt hấn Ngự Thiên Thần Minh tuy rằng không tính là cái gì, nhưng trên thực tế người ta thực sự là một cao thủ tương đối đỉnh cao.

Tuy rằng bọn con gái trình độ tệ giống nhau, nhưng tiếp xúc lâu như vậy, tự nhiên cũng nhìn ra được, hướng chỉ đó chính là chiêu bài của tên Ngự Thiên Thần Minh này.

Hôm nay đẳng cấp Cổ Phi không bằng Ngự Thiên Thần Minh. Chức nghiệp Pháp sư vừa bị Ngự Thiên Thần Minh khắc chết, nói muốn làm Ngự Thiên Thần Minh chết dưới tay mình, tự nhiên sẽ bị coi là khoác lác.

Như vậy câu được câu không mà nói chuyện tào lao, mọi người cuối cùng đã tới sơn cốc Vân Hà.

Bây giờ sơn cốc Vân Hà đã không nhìn có vẻ rất đều hui so với lúc mà Cổ Phi luyện cấp ở đây. Là khu luyện cấp hiện nay chông chát người chơi nhiều nhất, khắp núi đồi toàn bộ đều có người.

Cổ Phi đi trong đội ngũ, nhìn bốn phía, thực sự tìm không ra nơi này còn có chỗ nào có thể chứa được mười người luyện cấp.

Đi dần tới, cước bộ bọn con gái ngừng lại. Lạc Lạc nhìn phía trước mà chân mày cau lại.

Bọn con gái cũng đang nghị luận ầm ĩ: "Lại là bọn họ."

"Chuyện gì xảy ra?" Cổ Phi hỏi.

"Chỗ này luôn là nơi của Trọng Sinh Từ Tinh, bất quá mấy ngày nay có đám người kia tìm không được địa điểm, hay tới đây quấy rối, đơn đầu qua nhiều lần." Lạc Lạc đáp.

"Đơn đầu?" Cổ Phi còn chưa hiểu rõ.

Lạc Lạc dùng vẻ mặt không hiểu nhìn về hấn.

“Đón đầu là sao?” Cổ Phi lại hỏi một lần.

“Tranh khu luyện cấp khu nha! Hiện tại đất khu luyện cấp đều kín người hết chỗ. Luôn luôn xảy ra tranh đoạt liên miên, ai cũng không tập trung luyện được, cho nên mọi người quyết định...”

“À, tôi hiểu rồi.” Cổ Phi thực sự đã hiểu rõ, ngay cả thành Nguyệt Dạ rất thích tranh đấu tàn nhẫn cũng có quy củ này đây. Bởi vì khu luyện cấp hoàn toàn không chịu được nhiều người chơi cùng luyện cấp như vậy, không có khả năng không xuất hiện tranh đoạt.

Nhưng PK đoàn chiến quy mô lớn tuyệt đối là thu lợi không bù đủ cái mất được. Cho nên liền xuất hiện quy tắc phái đại biểu đi đón đầu. Không nghĩ rằng hiện tại thành Vân Đoàn cũng như vậy, minh chứng cho việc lối suy nghĩ của mọi người tương đối giống nhau đây.

“Vậy chọn người đi!” Cổ Phi nói.

“Nhưng mà Ngự Thiên không có ở đây.” Lạc Lạc lo âu, “Trước đây vẫn là cậu ta lên. Trừ cậu ta ra, tôi không có năng lực, Tiểu Băng là một Pháp sư. Đẳng cấp của những người khác đều thấp.”

“Tôi lên là được!” Cổ Phi vỗ ngực.

“Anh cũng là Pháp sư đấy!” Lạc Lạc kinh ngạc. Từ góc độ bình thường mà suy nghĩ, đón đầu là việc mà Pháp sư không giỏi.

Lạc Lạc mặc dù nghĩ Cổ Phi cũng có năng lực, nhưng cũng không nghĩ Cổ Phi có thể mạnh hơn so với Ngự Thiên Thần Minh bọn họ - loại người mang danh cao thủ lâu năm, trước đây Cổ Phi thể mà thiếu chút nữa chết ở dưới tay Tiểu Vũ. Loại tình huống đó tuyệt đối không có khả năng phát sinh ở trên người Ngự Thiên Thần Minh.

Không đợi thương lượng xong, những kẻ ở khu luyện cấp bên kia hiển nhiên cũng đã thấy mấy người Cổ Phi, đối với bọn họ mà nói thì đều là người quen cũ mà thôi, bọn họ cùng nhau huyết sát, hô to: “Mỹ nữ, lại gặp rồi.”

“Các người da mặt thật dày đấy! Thua nhiều lần, còn trở về.” Có cô gái nào đó hô lại.

“Kiên nhẫn đấy! Loại tinh thần này là đáng giá để mọi người học tập.” Đối phương có người kêu, nói rõ là muốn dùng đạo lý vô lại đáp trả.

Cổ Phi cũng không chờ Lạc Lạc trả lời chắc chắn. Chủ động đi tới phía trước: “Đón đầu mà, ra đi!”

Đối phương vừa nhìn đến Cổ Phi thì ngăn ra: “Vì sao đòi người rồi? Thằng ranh phách lối kia đâu, gọi hắn ra đây!”

“Cậu ta không có mặt.” Cổ Phi đáp.

Đối phương nhất thời nói thầm với nhau. Kỷ lục đánh trận liên tục bại bởi Ngự Thiên Thần Minh, bọn họ còn dám trở lại, tự nhiên là có chuẩn bị. Để đối phó Ngự Thiên Thần Minh, bọn họ cố ý tìm một cao thủ Đạo tặc, chuẩn bị lợi dụng tương khắc chức nghiệp.

Bọn họ cũng đã nhìn ra, trong đám người này ngoại trừ Ngự Thiên Thần Minh. Những cô gái khác chưa từng có kinh nghiệm PK qua. Cho nên không hiểu được vì sao còn có thể trước khi lâm trận thay đổi người.

Nhưng thực sự không nghĩ tới, đội hình đối phương kiên trì không thay đổi mấy ngày. Hôm nay Ngự Thiên Thần Minh lại không thấy, tới một nhân vật mới.

“Giám định một chút!” Đối phương cũng không muốn thua nữa.

“Pháp sư!” Sau khi có kết quả giám định ra, mọi người vui mừng không thôi. Tuy rằng các trang bị đa số đều đánh dấu chấm hỏi không biết được, nhưng không có người để ý, đón đầu cùng Pháp sư, đây chẳng phải là dễ như trở bàn tay.

“Ai lên đây?” Mọi người bắt đầu tranh lên trước. Nói thật thì, từ trước đến nay Trọng Sinh Tử Tinh tranh đoạt khu luyện cấp này, bố trí người trong đội là có ý riêng.

Lấy được chỗ luyện cấp, sẽ cơ hội vô cùng lớn mới được các cô gái cùng luyện chung, tuy rằng người của hai đội sẽ có chút chen chúc, nhưng có được chỗ luyện cấp ổn định, nói vậy thì các cô gái bên đó sẽ không cự tuyệt. Lại sau đó, tự nhiên có thể quen thân được.

Đây là suy nghĩ trong lòng của những người trong đội đó, ai ngờ đám con gái này mặc dù không mạnh, trong đội đã có Cung tiễn thủ cao thủ, liên tục vài ngày đánh bại mấy người. Hôm nay mặc dù mới được một Đạo tặc, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Hiện tại nhìn thấy cao thủ của đối phương không có mặt, thay thành một Pháp sư khiêu chiến, tất cả mọi người đều nghĩ được ra oai trước mặt các cô gái.

“Được rồi.” Cổ Phi quay đầu lại hỏi Lạc Lạc: “Lần này PK là thủ hạ lưu tình cho đến khi đỏ máu mới ngưng sao?”

Lạc Lạc gật đầu, trong bụng lại lăm lăm. Vấn đề này căn bản không cần phải hỏi mà, người chơi chính là vì tránh cho tổn thất rút cấp mới nghĩ ra biện pháp này, làm sao có thể PK đến chết?

“Cẩn thận chút.” Lạc Lạc sang bên Cổ Phi nhỏ giọng nói: “Lần này PK không nặng không nhẹ cũng không thể biết chính xác, về sau anh cũng không tiện nói.”

“Yên tâm, tôi sẽ cẩn thận.” Cổ Phi đáp.

Lạc Lạc gật đầu: “Không được cũng mau lui xuống, chúng ta lánh sang nơi khác là được.”

Cổ Phi lại ngăn người: “Tôi nói cẩn thận, là chỉ rằng tôi sẽ cẩn thận không chém chết bọn họ...”

Bọn con gái ngạc nhiên quá trời, mấy kẻ ở đối diện cũng nghe thấy rõ ràng, nhất thời nhón nháo.

“Người này còn kiêu ngạo hơn thằng ranh kia nhiều đấy!” Có người trách cứ.

Cổ Phi cũng lười giải thích, lại lên trước hai bước, xoa xoa tay hỏi: “Rốt cuộc ai tới hửm?”

“Tôi lên!” Một Đạo tặc vượt qua đám người đi ra, tên đó vốn là người được mời tới ngày hôm nay chuẩn bị đối phó Ngự Thiên Thần Minh. Những người khác vừa nhìn tên đó đứng ra, cũng không thể nào không biết xấu hổ tranh chấp cùng anh ta.

Cổ Phi gật đầu, hỏi: “HP của anh bạn bao nhiêu hả?”

“Cái gì?” Đối phương ngây ra. Nói.

“Ta hỏi HP của anh bạn bao nhiêu?” Cổ Phi nghiêm túc nói.

“Làm gì? Làm sao có khả năng nói cho mày biết!” Đối phương vô cùng kinh ngạc. Đây chính là PK đấy, số liệu của bản thân đương nhiên là muốn càng bảo mật thì càng tốt, ai lại đi hỏi như vậy.

“Anh bạn không nói cho tôi biết táng mạng của mình có bao nhiêu, tôi không thể thủ hạ lưu tình nha!” Cổ Phi vẫn rất nghiêm túc. Hắn không phải là bọn Kiểm Quý là những cao thủ game online. Những tên giống bọn họ hiểu rõ số liệu trong trò chơi như lòng bàn tay, dùng Giám Định Thuật một chút là có thể đoán được đại khái số liệu của đối thủ.

Cổ Phi đối với điều đó thể mà hoàn toàn không có khái niệm, chỉ nhìn thấy đối phương là một Đạo tặc, vậy thì là chức nghiệp máu mòng, ở trong phạm vi pháp thuật của mình có thể nháy mắt giết, hỏi thăm một chút sinh mệnh của đối phương, thật sự là xuất phát từ ý tốt.

Nhưng loại tư duy ngoại tộc này thì người chơi bình thường đâu có thể để ý tới, dưới tròng diện thanh âm trách cứ, Đạo tặc cũng cảm giác mình chịu kỳ thị cực lớn, nổi giận dùng dùng nói: “Thằng ranh, tao muốn chết đấu với mày!”

Chết đấu có ý nghĩa chính là đánh tới khi có một bên chết mới thôi, do một vài tên giả bộ cao thâm phát mình ra danh từ riêng. Khi đối mặt với những đối thủ có vẻ không bằng mình thì trước đây thử xem “Có muốn chết đấu hay không”, tựa hồ ra vẻ mình là phe cực kỳ tức giận.

Từ đó Cổ Phi cũng đã nghe qua, lúc này cười cười nói: “Không cần thế đâu? Hiện nay thăng cấp càng ngày càng không dễ mà!”

Đối phương cho rằng Cổ Phi sợ, càng lên giọng: “Đừng khách khí, mày không phải sợ mình không thể thủ hạ lưu tình sao? Tao sẽ cho mày cơ hội này, có năng lực thì mày giết tao đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 117: Cao thủ cô quạnh

Cổ Phi rất khiêm tốn đi lên trước, ôm quyền hướng về đối phương nói: "Mời!"

Đây là quyền lễ theo thói quen cũ của những người chuyên môn nghiên cứu võ thuật như Cổ Phi mới có, ở trong game online người chơi lấy đầu ra nói những thứ lễ tiết này? Đạo tặc bên kia lỗ mũi hừ hừ một tiếng, cũng cất bước đi lên.

Trong tay không cầm chùy thủ, vẫn xách một cây côn gỗ thôi.

Đạo tặc lên cấp 36 thì nắm giữ kỹ năng "Muộn Côn", tên như ý nghĩa, chính là trong tay phải cầm một cây gậy mới có thể thi triển được. Chỉ có điều nói thật thì, hiện nay Đạo tặc đã có kỹ năng kết hợp, "Muộn Côn" ở trong PK đơn cũng không có giá trị thực chiến.

"Muộn Côn" và "Bối Thủ" như nhau, là phải ở đẳng sau địch nhân thi triển kỹ năng. Mặc dù "Muộn Côn" Thành công phóng ra, kế tiếp sẽ chọn kỹ năng công kích, nhất định vẫn là thương tổn lớn nhất "Bối Thủ".

Đó là lí do mà bạn nhất định phải nghiên cứu tâm lý người chơi.

Không dùng "Bối Thứ" mà dùng "Muộn Côn", phần lớn đều có lòng khinh địch cùng với ý khoe khoang bản thân mình.

Thử nghĩ một "Muộn Côn" có thể làm đối phương choáng váng năm giây, sau đó bạn tối mắt mà vẫn thông dong xoa hai tay, lại móc ra chủy thủy đâm tới một cái "Bối Thứ", nhìn dáng vẻ có bao nhiêu thoải mái dễ dàng? Trò đùa PK hăng hái thế này, thì là người khác lĩnh hội không tới, tối thiểu là trong lòng mình thoải mái.

Bây giờ Đạo tặc kia nghĩ bị Cổ Phi khinh bỉ, càng quyết tâm dùng loại thủ đoạn dư thừa này, tới tiến hành khinh bỉ một lần trả lại với Cổ Phi.

Thái độ Cổ Phi trở nên nghiêm túc đoan chính hơn. Lặng lẽ cời xuống kiếm Âm Dạ Lư Quang phía sau.

"Sử dụng kiếm?" Đạo tặc trong lòng âm thầm tính toán một chút. Vầng sáng của kiếm Âm Dạ Lư Quang khiến người ta nghĩ không phải là hàng tầm thường, nhưng Đạo tặc và người khác dùng Giám Định Thuật, cũng không xem ra thuộc tính của kiếm Âm Dạ Lư Quang là gì, cũng chỉ có thể lâm bảm suy tính trong lòng chút.

Cổ Phi lúc này đã không phải là tay mơ mới sinh nữa, Giám Định Thuật cũng học qua, bình thường ra hình ra dáng dùng một chút, tích lũy hơn một tháng. Hiện tại cũng đã lên cấp 8.

Mặc dù ở trong đồng đảo người chơi cũng chỉ là trình độ bình thường, nhưng cuối cùng cũng không phải là một chút phòng ngự giám định đều không có. Không đến mức dưới một cái Giám Định Thuật của người ta mà chịu thiệt đấy mình.

Những vật bình thường mà Giám Định Thuật xem ra khó có thể so với việc giám định những đồ cao cấp, đây là quy luật quy luật cơ bản. Đó là lí do mà dưới Thuật Giám Định, y phục và kiếm của Cổ Phi từ đầu đến cuối không có bị bộc lộ ánh sáng, đây cũng không phải là tình cờ.

"Có thể bắt đầu chưa?" Đối phương nửa ngày không thấy động tĩnh thêm, Cổ Phi hỏi một chút.

"Tới!" Tên Đạo tặc kia thực sự là gian xảo, vừa trả lời Cổ Phi, vừa bước dài một bước vọt tới trước mặt Cổ Phi. Kỳ thực Đạo tặc và Pháp sư PK rất đơn giản. Liền muốn nhanh chóng có biện pháp áp sát trước người, cầm chủy thủ gọt mạnh qua là được.

Chỉ cần có thể dây dưa lấy Pháp sư không thoát thân ra được, công kích bình thường đều đủ rồi.

Nhưng bởi vì Đạo tặc này đang cầm là gậy gộc, không dùng Muộn Côn không được, vì thế mà thêm một trình tự nữa, tên đó cần đi vòng qua phía sau Cổ Phi trước hết. Chỉ thấy tên đó bắt đầu bước xa, vòng vào tiếp theo, tẩu vị mau lẹ đặc biệt là lợi.

Lướt qua nhanh chóng tới phía sau Cổ Phi.

"Phản ứng quá trễ đấy!" Đạo tặc đắc chí, nghĩ trận chiến này cực kỳ dễ dàng.

Cổ Phi quả thực chưa phản ứng, ngay cả kiếm cầm ở trên tay chưa từng động. Vẫn như cũ duy trì tạo hình hai tay chống kiếm trên mặt đất, ở giây phút Đạo tặc bay tới phía sau hắn kia, hắn chỉ giật giật khoe miệng hoàn thành một lần ngâm xướng: "Kháng Cự Hóa Hoàn. Ra!"

"Đã quá muộn!" Trong lòng Đạo tặc suy nghĩ, hoàn toàn không để ý tới pháp thuật phòng ngự đó của Pháp sư, noi theo kế hoạch đã định ăn chắc một con này của tên đó.

Một thanh âm "Phốc" vang lên, là âm thanh vòng lửa đốt đến trên thân Đạo tặc kia. Tiếp theo Cổ Phi cũng là đi vị, nhảy hai bước nghiêng vào phía trong.

Muộn Côn của Đạo tặc đâm vào khoảng không, lập tức cảm thấy cảm giác trống rỗng của thân thể cái loại sinh mạng thoát đi có chút quá mãnh liệt, vừa nhìn HP, sợ giật cả mình. Lại ngẩng đầu, Cổ Phi sau khi rời hai bước thuận thể xoay người một cái, đang cười híp mắt nhìn tên đó: "Có thể chứ?"

Đạo tặc há to miệng hỏi lâu không có trả lời.

Dưới con mắt khán giả càng nhìn không ra, chẳng biết hai người này vì sao đột nhiên thì ngừng.

Đạo tặc ngây người một lát. Lúc này mới phục hồi tinh thần lại. Một lời không nói, lặng lẽ đi trở về phe mình.

Cổ Phi thu Kháng Cự Hóa Hoàn, cũng trở về chính giữa bọn con gái. Hai phe đội ngũ mất lớn trông mất nhỏ, sau cùng kêu lên hỏi: "Làm gì vậy hả?"

Đạo tặc xấu hổ chưa mở miệng, Cổ Phi cũng chỉ là lãnh đạm đáp lại: "Đánh xong rồi!"

"Đánh xong?" Một đồng người ngạc nhiên.

"Người nào thắng?" Cái này là vấn đề mấu chốt.

Về mặt Đạo tặc đau khổ, Cổ Phi cười cười, câu trả lời không nói cũng rõ.

"Khi nào đánh?" Lúc này mọi người mới bắt đầu tìm ngọn ngành của chuyện.

"Anh chừng nào thì xuất thủ hả?" Một cô trong đám con gái hỏi Cổ Phi như vậy.

"Câu lúc nào thì bị đánh?" Một người trong đám đàn ông bên kia hỏi tên Đạo tặc.

Đáp án đều là giống nhau: "Không thấy bị đốt một chút hay sao?"

"Đốt? Kháng Cự Hỏa Hoàn? Vậy cũng coi là đốt?" Phản ứng mọi người cũng là nhất trí.

"Máu tôi đã đỏ!" Mặt đạo tặc như màu vàng đất. Sinh mệnh trong Thế Giới Song Song bình thường biểu hiện là màu xanh biếc, hạ thấp quá nửa thay đổi màu vàng. Xuống tới một phần mười biến đỏ. Thông thường máu vàng thì sẽ cân nhắc đường lui.

Chờ máu biến đỏ, 90% đã khó thoát khỏi cái chết.

"Không thể nào? Kháng Cự Hỏa Hoàn? Đốt một lần máu liền đỏ?" Có người không tin.

"Mày đi để tên đó đốt thử xem!" Trong lòng Đạo tặc còn buồn bực vấn đề này mà! Khổ nỗi không có cách gì giải thích. Tâm tình thật không tốt.

Phía bên kia bắt đầu nghi ngờ quan sát đàn con gái: "Không phải là có người ở bên động tay động chân đấy chứ?"

"Này! Thua lại muốn bày trò vô liêm sỉ hả!" Các cô phản bác. Tuy rằng các cô ấy cũng rất buồn bực, nhưng các cô ấy đúng là phương giành thắng lợi, Cổ Phi vừa là người một nhà nữa, lúc nào hỏi cũng được, không vội ở nơi này dùng giây phút nào.

"Kháng Cự Hỏa Hoàn có thể đốt người thành máu đỏ, đổi lại là các cô thì ai tin hả?" Đối phương nói.

Bọn con gái tuy là trong đáy lòng tất cả đều không tin, nhưng lúc này lại lờ lễ nhiều người đều giống nhau: "Chúng tôi đều tin." Con gái bất chấp lý lẽ bảo vệ thật rất đáng sợ.

Đám con trai nhất thời ngậm miệng không trả lời được, bàn về PK thì bọn con trai phần lớn chiếm thế thượng phong. Bàn về cãi nhau mà nói, ài, nếu mà bạn cãi nhau với con gái, cũng sẽ bị chỉ trích vì không có phong độ, cho nên không cần thiết khổ công ở phương diện này.

Lúc này thì có tráng sĩ đi ra, chỉ vào Cổ Phi nói: "Chủ mày đốt tao thử một lần xem, tao muốn xem có thể đốt bao nhiêu máu."

Bọn con gái cổ vũ Cổ Phi: "Đốt hán. Đốt hán."

Cổ Phi quét mắt nhìn hán một cái nói: "Đội lát nữa."

"Để làm chi? Không dám rồi? Còn phải tìm người đồng thời diễn kịch cùng mày đúng không?" Đối phương đắc ý, cho rằng đập trúng cái đuôi của Cổ Phi.

"Kỹ năng CD*." Cổ Phi đồng tình nhìn tên đó, không ngờ trong trò chơi này lại còn có người không có kiến thức về game online hơn mình.

(*CD: cold-down, thời gian làm lạnh)

Sau một lát kết thúc làm lạnh kỹ năng, Cổ Phi một lần nữa xuất trận. Đối phương vô ngữ, lớn tiếng nói: "Đến đây đi, tao xem mày đốt bao nhiêu." Cùng lúc cảnh giác quan sát bọn con gái: "Ai cũng đừng nghĩ gian lận à, mắt tôi là sáng như tuyết."

Bọn con gái nhao nhao tỏ vẻ xem thường.

"Trận này tôi thắng, ngày mai các anh cũng không được trở lại gây phiền." Cổ Phi cảm giác mình không thể bày ra uổng phí ở nơi này.

Người này ngẩn ra. Ngoảnh đầu lại đưa mắt nhìn tìm ý kiến đồng bọn.

Mấy người bàn tán một chút, độ lượng gạt đầu.

"Kháng Cự Hỏa Hoàn, ra!" Cổ Phi dứt khoát, vẫy gọi vòng lửa, vọt tới trước người đối phương. Người nọ còn không có phản ứng kịp, Cổ Phi đốt xong lui ra, vòng lửa đã thu về. Kháng Cự Hỏa Hoàn là kỹ năng duy trì liên tục hao tổn lam, đối với Cổ Phi mà nói là tiêu hao thật lớn.

"Thế nào?" Những người khác căng thẳng hỏi.

Người này liếc nhìn sinh mệnh. Mừng rỡ: "Hoàn toàn không có đỏ, ngay cả biến vàng còn phải thiếu chút nữa, ranh con nhà mày quả nhiên giả thần giả quỷ."

Những người khác nghe lời này của hán sắc mặt đã trắng bệch, Cổ Phi thần nhiên nói: "Sinh mệnh của anh bạn cao, lại có thêm cả phòng phép. Đương nhiên đốt không đỏ được." Trong bụng nói thầm: Người này quả nhiên còn không có kiến thức hơn mình.

Ngược lại không phải là người này thật không có kiến thức, chẳng qua là quá mức chuyên tâm, không để mắt đến những nhân tố khách quan tồn tại mà thôi. Bấy giờ phản ứng kịp, cũng bị giật mình không nhỏ. Đúng như theo lời của Cổ Phi.

Hán là Cien sĩ thiên về thể chất, hơn nữa trên người có mang trang bị phòng phép, cũng là một kỹ năng có thể đốt đỏ Đạo tặc, ở trên người hán cũng là

trình độ như thế. Nhưng với tư cách Kháng Cự Hòa Hoàn mà nói, đã là cũng đủ biến thái đến chất lười.

Người này lặng lẽ lui về trong đội, nói thầm cùng đồng bọn.

Trọng Sinh Từ Tinh bên này, vừa chúc mừng thắng lợi cũng không muộn, vừa đã chuẩn bị bắt đầu luyện cấp. Nhưng nhìn trái nhìn phải. Lại nhìn không ra đối phương có ý tứ muốn rời đi. Lạc Lạc nói chuyện: "Các vị, các anh không phải có thể rời khỏi rồi sao?"

"Rời đi? Ai nói chúng ta muốn rời khỏi?" Đối diện có người nói.

"Đều giả, quá vô lại, làm sao giờ thôi còn đồ như thế hả!" Các cô gái trách mắng.

Phía bên kia vẫn mặt không đỏ tim không đập mạnh: "Mỹ nữ à, ý của chú em bên này chỉ là coi trận đấu vừa này như tỷ thí, nếu tỷ thí sẽ phân người thắng bại, các cô cho là người của chúng tôi sẽ ở mức độ máu đều không vàng liền chịu thua buông tha cho việc tranh tài sao?"

"Nguy hiểm!"

"Đều giả!"

"Không biết xấu hổ!"

Bọn con gái không ngừng ồn ào, Cổ Phi đầu cũng đau. Vội vàng ra trận: "Vậy hãy nhanh ra đi. Đánh xong chuyện."

"Không thành vấn đề." Đối diện đáp, chiến sĩ ban này một lần nữa xuất trận.

Trải qua hội nghị nghiên cứu khẩn trương. Phía bên kia vẫn nhận định như cũ thương tổn của Kháng Cự Hòa Hoàn không thể nào có loại trình độ này, suy đi nghĩ lại, đã nghĩ kiếm cực phẩm trong tay Cổ Phi có thể là vấn đề mấu chốt.

Hơn nữa nhiều lần giám định y nguyên không thấy thuộc tính kiếm này, để cho người ta càng cảm thấy khó lường.

Không ai nghe nói qua kiếm có pháp thuật thương tổn, lại không người sẽ nghĩ tới trong tay người chơi lúc này xuất hiện trang bị vượt mức quy định như vậy, kết quả cuối thảo luận, mọi người nhất trí cho rằng: "Kiếm của tên kia nhất định là chứa một thuộc tính cường hóa Kháng Cự Hòa Hoàn cực kỳ, cho nên mới lộ ra về biến thái."

"Sớm biết thừa cơ tên đó vừa thu Kháng Cự Hòa Hoàn thì tôi đuổi theo, ắt thắng đó!" Chiến sĩ vỗ bảp đùi hối hận.

"Hiện tại biết rồi, cũng không muộn!" Trong đội có người gian xảo cười nói. Ở trong từng đoàn thể, đều phải có một người vai trò quân sư quạu mo như thế.

"Vì sao?" Những người khác nhìn phía tên này.

"Khoảng cách của Kháng Cự Hòa Hoàn và Toàn Phong Trảm, các anh nghĩ cái nào xa hơn?" Người này nói.

Người này xấu hổ mà cúi đầu.

Mọi người nhất thời hiểu rõ ý nghĩa chủ yếu. Chiêu Toàn Phong Trảm này không hạn chế vũ khí vũ khí bởi vậy khoảng cách thể hiện vô cùng linh hoạt. Vũ khí càng dài chém ra diện tích lại càng lớn.

Miền là dùng cảm chùy thủ, dùng kiếm một tay bình thường mà nói, thì khoảng cách của Toàn Phong Trảm đã trên Kháng Cự Hòa Hoàn.

"Toàn Phong Trảm hạ xuống, tên đó còn sống không?" Chiến sĩ nói.

"Quân làm gì? Kỹ năng là để dùng đấy, các cô ấy cũng không có quy định không được dùng." Quân sư quạu mo đáp.

"Có lý có lý!" Mọi người đều nói.

Thế là, liền có một màn trước đấy. Lấy cơ vẫn chưa chịu thua, đề xuất đánh lại một trận.

"Không sao, đánh lại một trận thì một trận, rất nhanh thôi." Cổ Phi trấn an bọn con gái.

Chiến sĩ ra sân, gắng hết sức cầm trọng kiếm trong tay hướng về đầu mút chuỗi kiếm. Nghe đồn đây là bí quyết tăng thêm khoảng cách của Toàn Phong Trảm.

Chiến thuật Cổ Phi như cũ, ngâm xướng xuất ra Kháng Cự Hòa Hoàn, lập tức chủ động tới gần chiến sĩ.

Những người khác càng cảm thấy Cổ Phi chỉ có một chiêu này ngon, nếu không thì nào có pháp sư của Pháp sư nào chủ động xuất "Kháng Cự Hòa Hoàn" ra áp sát người ta chứ?

Chiến sĩ tính sẵn trong lòng, khí định thần nhàn*. Nhưng tốc độ Cổ Phi tới gần cực nhanh lại làm cho tên đó rất đổi bất ngờ, vội vã sót ruột bận rộn vung

ra Toàn Phong Trảm.

(*气定神闲 - Khi định thần nhàn: Dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã.)

Nhưng tiêu chí bắt đầu sử dụng Toàn Phong Trảm bị đậy mắt Cổ Phi thu lại, mới nhìn trong lòng còn ngẩn ra. Bởi vì hắn không nghĩ tới đối phương sẽ dùng đến Toàn Phong Trảm. Chiều này hạ xuống, Pháp sư 80% bị mất mạng tại chỗ. Và bốn từ thủ hạ lưu tình vừa nói thật quá mâu thuẫn.

Do dự một chút, Cổ Phi còn lấy ánh mắt và tư duy võ học rất cao sâu phán đoán đối phương lần này có phải hư chiêu hù dọa hắn hay không. Nhất niệm chi gian*, gió lốc cuốn tới, trong đám cô gái truyền đến tiếng thét chói tai.

(*Nhất niệm chi gian – 一念之間 – Một ý niệm.

Thoạt nhìn thì một ý niệm không có ý nghĩa gì đặc biệt, nhưng chỉ đơn giản một câu nói này cũng có thể trở thành một đề văn ở bên Trung. Về cơ bản đây là một tư tưởng của con người, một mạch suy nghĩ có thể tạo nên bước ngoặt cuộc đời của họ. Bắt nguồn từ Phật giáo, theo Phật giáo, tốt xấu, thiện ác, phúc họa, giàu nghèo đều ở tại “một ý niệm”/(chấp niệm).

Trong cuộc sống hiện đại, thì tùy vào trường hợp mà nhất niệm chi gian sẽ được hiểu khác đi một chút. Minh nhấn mạnh từ một chút là bởi vì nó không đi dịch nhiều lắm so với nghĩa gốc. Ví dụ, khi có một người nói: “Yêu hay không yêu, đều là nhất niệm chi gian”. Nó ám chỉ cách nghĩ của một người, đứng trước muôn vàn luồng tư tưởng khác, chỉ cần một suy nghĩ quyết định cuối cùng sẽ thay đổi toàn cục.

Tuy nhiên cũng có rất nhiều rất nhiều trường hợp khác và cách hiểu khác. Nên có thể tùy biến.)

Tôi thực sự! Cổ Phi vội vàng giờ kiểm tận dụng triệt để, mượn lực bắn ra ngoài. Trong lòng đã nổi giận, đây là phía bên kia rõ ràng không chuẩn bị nung tay nữa.

Nếu không phải là Cổ Phi bây giờ cấp 39, tốc độ lại có tăng lên, nếu dùng tốc độ cấp 30 xuất thủ, mới vừa rồi do dự một chút phải ở một chiêu này bị một vỏ đầu rồi. Thực sự là thua thiệt vì bản thân thành thật như thế. Luôn luôn dùng Kháng Cự Hòa Hoàn để cho bọn họ biết khó mà lui.

"Hóa cầu, bắn!" Chiêu Hóa Cầu của Cổ Phi ném qua.

Chiến sĩ rất là bất ngờ khi Cổ Phi ở trước Toàn Phong Trảm cư nhiên hành động như thế, đối với một quả cầu lửa ngược lại xem thường.

Ở trong Thế Giới Song Song, có một danh từ riêng kêu là "Phán định".

Kỹ năng tương đồng hoặc là bất đồng cùng lúc thi triển, xảy ra va chạm. Lúc này làm sao hai bên thương tổn hai bên, chính là do "Phán định" Đây tới quyết định.

Chẳng hạn như một kiếm công kích bình thường mà có năng lực đánh tan Hóa Cầu, liền có thể nói là công kích bình thường đó "Phán định" trên Hóa Cầu Thuật. Hai cái chạm vào nhau, công kích Hóa Cầu Thuật gần như vô hiệu hóa.

Đương nhiên quy tắc phán định cũng không đơn giản như vậy. Ngoại trừ số liệu kỹ năng ra, thuộc tính nhân vật, tốc độ công kích, thương tổn lớn nhỏ đều có thể ảnh hưởng kết quả phán định.

Bất quá tổng hợp lại hết thảy nhân tố trên đây, Toàn Phong Trảm của Chiến sĩ không thể nghi ngờ có thể xưng là một kỹ năng phán định tương đối mạnh mẽ.

Đó là lí do mà một Hóa Cầu này của Cổ Phi cũng không phải là tùy tiện ném ra.

Toàn Phong Trảm lúc nào cũng tận dụng triệt để để phòng ngự dùng theo một nguyên lý, Hóa Cầu này của Cổ Phi cũng là suy tính thời cơ tốt, định bụng lợi dụng kẻ hờ nhỏ bé này phá bỏ Toàn Phong Trảm. Theo quy tắc trên đây mà nghĩ, Cổ Phi là người có thể ăn chắc thời cơ chính xác như thế.

Là mưu tính tránh va chạm giữa Hóa Cầu Thuật và Toàn Phong Trảm, như vậy thì căn bản cũng không cần trải qua một lần "Phán định".

Tiểu nói rằng Hóa Cầu vừa rồi vẫn bị Toàn Phong Trảm đánh tan.

Dưới suy tính của Cổ Phi, vẫn không thể nào vòng qua "Phán định", bởi vì Toàn Phong Trảm có mang theo tất cả luồng không khí nó sinh ra nghiêm nhiên cũng ở quy tắc phán định đấy, Hóa Cầu yếu ớt, cư nhiên không địch lại luồng khí kia, vừa mới bay tới, lập tức đã bị xé thành mảnh nhỏ.

Cổ Phi cũng không nổi giận. Trong lúc bất chợt lại hắn bắt đầu sinh một ý niệm khác trong đầu. Đang chuẩn bị chiêu Hóa Cầu nữa, đối phương lại ngừng tay.

Người này mắt thấy Cổ Phi cách khá xa. Toàn Phong Trảm đã không thể chém tới, hiển nhiên sẽ không ngu ngốc tiếp tục.

Chứng kiến Cổ Phi bị văng ra xong cũng đã thu Kháng Cự Hòa Hoàn, lập tức nghĩ đó là một cơ hội tốt để truy kích, vội vã thu Toàn Phong Trảm, sai bước đi cận thân Cổ Phi. Trong mắt tên đó, Cổ Phi không có Kháng Cự Hòa Hoàn chỉ có thể là thịt cá trên thớt.

Cổ Phi đang chuẩn bị lại làm thực nghiệm mà! Đối với hắn việc đột nhiên thu Toàn Phong Trảm cảm thấy vô cùng lấy làm tiếc. Chẳng qua nhìn tên kia sai bước gần người, ngược lại cũng hợp ý mình. Không lùi mà tiến tới, cực nhanh tiến lên đón.

Chiến sĩ còn sợ Cổ Phi chạy vòng vòng kéo dài thời gian chờ kỹ năng Kháng Cự Hỏa Hoàn làm lạnh, vừa nhìn hắn cũng tiến lên đón, đương nhiên vui mừng quá đổi.

Hai người chính là đều ôm loại tâm tình sục sôi này gặp nhau, Chiến sĩ dẫn đầu xuất thủ trước, mắt thấy cách Cổ Phi còn có cự ly ba bước thì rống to một tiếng, sử dụng ra kỹ năng "Xung phong".

Chiến sĩ thân mình chậm chạp, tốc độ kỹ năng lại không phải như vậy. Nhưng ở trong mắt Cổ Phi tốc độ kỹ năng này mau hơn nữa cũng không dùng được, bởi vì dấu hiệu xuất thủ thực sự quá rõ ràng.

Cổ Phi trải qua kiếp sống một tháng truy bắt PK, hiểu biết về kỹ năng trong trò chơi rất nhiều chức nghiệp cũng là có chiều sâu khác trước. So với hiểu rõ số liệu, vậy nhất định không bằng bọn Hữu Ca hay Kiếm Quý, nhưng nói phán đoán ở trong thực chiến, vậy thì phải cao hơn cả một cấp độ.

Lúc này Chiến sĩ người khom lưng cong mông, địch không ngoài dự định trước của Cổ Phi. Nhanh chóng tránh sang bên cạnh, phía bên kia rống to mà vọt tới, dĩ nhiên lại vọt tới khoảng không.

Cổ Phi nhanh như tia chớp động thân nâng chân lên tặng một cước trên cái mông tên kia, khoảng cách Xung Phong vốn chỉ khoảng hai thước. Một kiếm vô cùng uy mãnh của Chiến sĩ này ghim đến trên gốc cây đại thụ sau lưng Cổ Phi.

Cũng không biết một kiếm đó đâm đến trên cây tính toán thương tổn là thế nào, nhưng thoát nhìn lực phòng ngự cây này hết sức yếu ớt, hạ một kiếm này cư nhiên thọc xuyên nó.

Lúc này trong lòng Chiến sĩ kêu to hồng бет, bởi vì tình tiết trước mắt ở trong rất nhiều cảnh tượng vô hiệp đều gặp: Đâm vào quá sâu, liền không rút ra được.

Quả nhiên, hai cánh tay dùng sức, kiếm kia vẫn là không nhúc nhích. Cổ Phi bây giờ đánh giết đến, cũng không thả pháp thuật. Đi vòng qua cạnh sườn hết lớn một tiếng, hai tay vung kiếm Âm Dạ Lưu Quang liền chém xuống.

Tình cảnh PK kiểu vậy là ngàn năm một thuở mới thấy, Chiến sĩ chưa bao giờ cân nhắc qua trong PK nếu như đối phương có thể đem cánh tay mình chặt xuống như thế nên làm cái gì bây giờ.

Không nghĩ nhiều, dĩ nhiên là dựa vào phản xạ có điều kiện. Huống hồ trò chơi thiết kế chân thật như thế, Chiến sĩ căng thẳng, vội vàng rút tay lại lui về phía sau.

Nếu quả thật Cổ Phi muốn chém, tên đó là tuyệt đối tránh không qua, vừa bỏ đó chính là hù dọa. Vừa nhìn đối phương buông tay thật lùi, trong lòng cười thầm.

Chiến sĩ không có vũ khí, so với Pháp sư còn không bằng.

Pháp sư tay không vẫn như cũ còn có thể dùng kỹ năng mà! Chiến sĩ không còn vũ khí, Xung Phong, Toàn Phong Trảm gì thì đều không thi triển được.

Huống chi, đồ của mình còn cắm trên đây! Nếu một không nhanh đi nhặt. Bị người khác lấy thì sao? Bị hệ thống cà mất làm sao? Dính ở trên cây luôn thì làm sao bây giờ?

Tâm trạng Chiến sĩ lo lắng, Cổ Phi lại không nể mặt, kiếm tiếp tục chém tới.

Trong tay không có vũ khí, Chiến sĩ lập tức cũng mất ý thức PK. Nhìn vũ khí của đối thủ đánh giết đến, hoàn toàn không biết làm sao chống đối, chạy trốn chết. Trong miệng còn đang kêu to: "Kiếm, kiếm của tôi! Mau giúp tôi cầm thanh kiếm về."

Mấy người đồng bọn ngây ngốc đi giúp tên đó rút kiếm, Cổ Phi tiếp tục đuổi theo tên đó chạy ở trong giữa sân, toàn bộ nhanh nhẹn lại đeo đôi giày cực phẩm, đuổi theo Chiến sĩ thực sự là một chút lo lắng cũng không có. Cổ Phi một lần lại một lần thọt phía sau lưng của hắn, trong miệng chất vấn: "Đồ chưa. Đồ chưa!"

"Cái gì đồ chưa? Cái gì đồ không?" Chiến sĩ kêu to.

"Máu đỏ không, máu đỏ chưa?" Cổ Phi tiếp tục chọt.

"Nhanh nhanh!" Chiến sĩ rống to hơn.

"Đồ thì nói." Cổ Phi vừa đâm vừa nói.

"Đồ một chút!" Chiến sĩ lập tức nói.

Kiểm Cổ Phi vẫn như cũ ở để ở trên lưng hắn, lại không đâm xuống, hỏi: "Đầu hàng hay không đầu hàng?"

"Đầu hàng, đầu hàng." Chiến sĩ giờ tay.

"Ừ!" Cổ Phi đáp một tiếng, thu hồi thanh kiếm lại.

"Kiếm của tao!" Chiến sĩ không để ý bản thân máu đỏ, lập tức đi cứu kiếm của hắn đang cắm ở cây.

"Đây coi là thuyết pháp cái quái gì hả?" Các khán giả đều sắp sụp đổ, đặc biệt là thành viên đám con trai. Cực kỳ ngỡ ngàng.

"Tên đó nhận thua." Cổ Phi bày ra tư thế buông tay đáp.

"Cái này... Cái này..." Về mặt của một đồng người hết sức thống khổ. Đến khi Chiến sĩ giải cứu kiếm xong, mới giậm chân cả giận: "Chúng ta ngày mốt trở lại." Ở trong mắt tên đó xem ra. Trận này thua cũng quá ngẫu nhiên.

Xung Phong vọt tới trên cây, kết quả kiếm kẹt trong cây không rút ra được, có chuyện khéo như thế sao? Chiến sĩ không có vũ khí, bị Pháp sư người ta cầm kiếm đâm đến đầu hàng, quá mất mặt. Mọi người tức tối bất bình rời đi.

"Đi thông thả nha!" Cổ Phi phát tay hướng bóng lưng bọn họ.

Bọn con gái sớm đã cười loạn cả đám, Lạc Lạc bắt đầu khen ngợi Cổ Phi: "Thật sự có tài."

"Bình thường, bình thường." Cổ Phi cười cười. Dáng vẻ nhẹ nhõm giải quyết một trận PK hung bạo, đây là tư thế trâu bò bao nhiêu người chơi theo đuổi.

Chẳng qua là cảnh giới của Cổ Phi có phần quá cao, lợi dụng địa hình, sau đó một cước canh vừa đúng, mấy nguyên nhân kết hợp lại với nhau, người bình thường căn bản nghĩ không ra đây là cớ ý gây nên.

Hơn nữa lúc kiếm kẹt trong cây nhỏ không ra, mục đích chân chính che giấu ở đó không ai nhìn ra, tất cả mọi người đem mọi thứ xảy ra trước đó coi như là trùng hợp.

Xương ra vở kịch hay không người hiểu được mà tán thưởng, sự quanh quẩn ấy của những cao thủ, ai lại có thể hiểu rõ?

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 118: Chiến thuật của Cổ Phi

Không ai tranh đoạt khu luyện cấp nữa, mọi người rốt cục có thể bắt đầu luyện cấp. Bọn con gái cực kỳ thuần thực bắt đầu tìm kiếm chỗ đứng mỗi người, rất hiển nhiên, nhân số giống bình thường và chỗ luyện cấp đồng dạng, các cô ấy đã hình thành thói quen cố định.

Không lâu, chỗ đứng của các cô xong xuôi, sau khi gạt đầu với nhau, đồng thời nhìn về Cổ Phi vẫn rất mờ mịt.

"Tôi làm gì giờ?" Cổ Phi khoanh tay.

"Dẫn quái." Lạc Lạc đáp.

"Tôi là Pháp sư đây!" Cổ Phi kinh ngạc. Tuy rằng đây là lần đầu tiên hắn tham gia việc tổ chức thành đoàn thể luyện cấp, nhưng nghĩ cũng biết Pháp sư chắc là lực lượng chính phát ra của đoàn đội luyện cấp, loại hoạt động dẫn quái nặng nhọc một mình này, dám chắc không phải là do Pháp sư đi làm.

Lạc Lạc rất bất đắc dĩ nói: "Chúng ta là tổ hợp sắp xếp xong, Ngự Thiên vẫn luôn phụ trách dẫn quái."

Cổ Phi ngửa mặt lên trời thở dài. Thực sự là Ngự Thiên Thần Minh sống quá không dễ dàng, đơn đầu phải ra mặt, hoạt động đánh quái mình mệt mỏi, thuần chất một vú em. Lại nhìn mình... "Xì", Cổ Phi hậm hực mà phun nước bọt, mình lại là vú em thay thế bổ sung.

"Quái ở đây không dễ dẫn đối với Pháp sư nha!" Băng Lưu Ly ở khía cạnh Pháp sư nói.

Lạc Lạc cười cười: "Thiên Lý không phải là Pháp sư thông thường, anh ta thể mà chạy nhanh."

"Nhanh đi nhanh đi!" Bọn con gái vừa nghe lập tức cũng bắt đầu thúc giục Cổ Phi.

Cổ Phi đành chịu mang kiếm theo, đi qua càn quét từng con tiểu quái rải rác ở chung quanh.

Nhận quá lưu thanh, kiếm quá lưu ngân, (*Chim nhận bay qua sẽ lưu lại âm thanh, kiếm quét qua sẽ lưu lại dấu vết*), đây chính là phương thức Cổ Phi dẫn quái.

Đừng tưởng rằng Cổ Phi không hiểu kỹ thuật dẫn quái là sao, làm một pháp sư, còn làm một pháp sư vẫn đơn luyện, Cổ Phi sớm đã dày công tôi luyện* việc dẫn quái. (*Nguyên văn: 炉火纯青 - Lô hỏa thuần thanh: tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lên màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kỹ thuật.)

Ánh kiếm lưu loát dạo qua một vòng. Cổ Phi đã đem toàn bộ tiểu quái trong vùng khu luyện cấp dẫn đến phía sau cái mông mình, xinh xịch xinh xịch một đoàn xe lửa quay lại.

"Dẫn tới chỗ nào hả?" Cổ Phi lớn tiếng kêu.

"Trời ơi! Còn không có vẽ vòng." Lạc Lạc vỗ đầu.

Kỳ thực chỗ đứng các cô, ngay cả tuân tự đánh quái, đều là Ngự Thiên Thần Minh trù hoạch bố trí đi ra lúc trước đó. Vòng trong miệng Lạc Lạc nói cũng là như thế.

Mấy cô Pháp sư trong đoàn đội này kỹ thuật có hạn, bình thường "Thiên Hàng Hóa Luân" đánh chính xác tới trên hết thấy quái không nổi. Vì vậy Ngự Thiên Thần Minh nghĩ ra biện pháp này.

Làm cho các cô ở thời gian cố định ném "Thiên Hàng Hóa Luân" tới trong vòng là được, mà cậu ta, lại phụ trách nắm chắc thời cơ tốt mang quái vào trong vòng.

Cứ như vậy, "Thiên Hàng Hóa Luân" có thể đánh trúng toàn bộ quái hay không, hết thấy đều phải xem kỹ thuật dẫn quái của Ngự Thiên Thần Minh.

"Thường đều là Ngự Thiên làm việc này, đã quên." Lạc Lạc nói xong liền giơ lên pháp trượng đi trung tâm vẽ vòng, vừa phát phát tay với Cổ Phi: "Trước hết mang quái chạy vòng vòng, tôi sẽ lập tức vẽ xong."

Bọn con gái hết sức chuyên chú mà xem Lạc Lạc vẽ vòng.

Người chơi nữ làm chuyện gì cũng tỉ mỉ. Lạc Lạc quy củ vẽ xong một vòng tròn. Vừa thưởng thức tổng thể có tròn vành vạnh hay không, vừa khoát tay với Cổ Phi: "Được rồi, dẫn quái đi qua đi."

Tầm mắt bọn con gái dời đi, từ trên vòng chuyển đến phương hướng chỗ của Cổ Phi, ngay sau đó chứng kiến Cổ Phi đơn độc lẻ loi một người, ánh lửa trên đất còn chưa rút đi, thì thể tiểu quái phơi khắp nơi, té ở chung quanh hần.

"Không cần. Tôi đã giải quyết rồi." Cổ Phi nói.

Bọn con gái ngơ ngác nhìn nhau. Vừa thấy Lạc Lạc đi vẽ vòng, chút thời gian như thế liền thanh lý xong toàn bộ quái sao? Làm như thế nào? Không ai thấy.

"Chờ đợi mới đi!" Cổ Phi vừa nói vừa bước trở về.

"Anh... Giết quái thế nào?" Lạc Lạc hỏi.

"Thiên Hàng Hóa Luân đây! Các cô không nhìn thấy?"

Bọn con gái nhất tề lắc đầu.

Lúc mình giết quái lại còn thoải mái vẽ vòng sao cho đẹp, thực sự là quá đáng. Cổ Phi buồn bực.

"Tí nữa anh biểu diễn lại một lần đi." Lạc Lạc nói.

"Được, các cô đi dẫn quái." Cổ Phi nói.

"Hả?"

"Đều đi dẫn, tôi một người là đủ rồi." Cổ Phi chỉ huy.

"Nhưng bình thường..."

yĐó là tình huống có Ngự Thiên ở đây thôi. Tình huống bây giờ không giống thế, chúng ta phải làm điều chỉnh tương ứng." Cổ Phi nghiêm chỉnh đứng đắn nói, khắp người tản ra vẻ tự tin của cao thủ.

Lạc Lạc nghĩ cũng phải. Chẳng hạn như trong nghiệp đoàn có cô gái nào ở đội Chiến Vô Thương, nghe nói phương thức luyện cấp khác rất nhiều với các cô. Với lại trong đội cũng không có Pháp sư nào.

Lấy chủ yếu là chức nghiệp cận chiến, nhưng sau cùng thì hiệu suất thăng cấp cũng xấp xỉ đội Pháp sư các cô là chính thôi.

Nhân tố quyết định trong đó, hẳn phải do chiến thuật của cao thủ chế định đi!

Như vậy xem ra, chẳng nhẽ Thiên Lý cũng là một cao thủ trong muôn người ở game online? Lạc Lạc có suy nghĩ nghi ngờ. Hai người Chiến Vô Thương và Ngự Thiên Thần Minh kia, trong game online trình độ tuyệt đối là cấp bậc giả dối, từ trên xuống dưới ở Trọng Sinh Từ Tĩnh đối với điều đó đều là thật lòng tin phục* (*Nguyên văn: 心服口服 - Tâm phục khẩu phục).

Thiên Lý cũng có thực lực này sao? Lạc Lạc nghĩ nếu như đám người Ngự Thiên Thần Minh thế thì là người có sự hiểu biết về game online, tối thiểu Pháp sư không nên thêm điểm toàn bộ tăng nhanh nhẹn, bạn xem Thiên Lý chạy nhanh bao nhiêu kìa! Lạc Lạc than thầm.

Ở nơi này chờ quái đổi mới rất rảnh rỗi. Bọn con gái cũng chờ Cổ Phi giảng giải chỗ đứng chạy vị, phương hướng pháp thuật, các loại vấn đề phải chú ý một hồi đánh quái gì đó, nhưng Cổ Phi một lời chưa nói, chỉ khi quái vật đổi mới xong nói ba chữ: "Đi dẫn đi!"

Bọn con gái loạn thành một đoàn, trong lúc nhất thời chẳng biết lựa chọn như thế nào.

"Một người một, đi đi!" Cổ Phi chỉ huy cuối cùng bắt đầu rồi.

"Chúng em là Pháp sư mà!" Có mấy người cô gái nào ngờ vực.

"Pháp sư không phải hẳn là người biết dẫn quái nhất sao?" Cổ Phi cũng nghi ngờ.

Pháp sư đơn luyện quả thực hẳn là biết dẫn quái nhất, chẳng qua, có rất ít Pháp sư sẽ đơn đấu.

Mấy cô Pháp sư đưa mắt nhìn nhau.

"Đi dẫn đi!" Lạc Lạc nói với mấy cô gái nọ, cô muốn nhìn một chút xem Cổ Phi rốt cuộc có cái chiến thuật độc đáo gì. Theo Ngự Thiên Thần Minh luyện cấp trong khoảng thời gian này. Lạc Lạc học không ít. Phát hiện thứ game online này hoá ra cũng là rất nhiều tri thức.

Bọn con gái nghi hoặc cùng đi về hướng tiểu quái.

"Hỏa Cầu, bắn!" Chung quanh vang lên tiếng nũng nịu của các cô.

"Dẫn được rồi thì đồng thời mang tới." Cổ Phi hô.

Bọn con gái mang theo quái bắt đầu chạy trở về. Lần này coi như không phải là một đoàn xe lửa. Chỉ có một người dẫn một quái. Nhưng một đồng tiểu quái có chỉ số thông minh cứng nhắc lại đứng thành hàng như xe lửa lái tới đây.

Bây giờ một người mang một, trận hình các tiểu quái, quyết định bởi đội hình của các cô Pháp sư.

"Ngay ngắn chút." Cổ Phi ra hiệu mọi người.

Bọn con gái hướng bên phải làm chuẩn, vừa chạy vừa đứng thành một hàng.

"Đứng theo đội." Cổ Phi ở một bên khoa tay múa chân ra hiệu.

Chín cô gái nào vừa di chuyển vừa bày thành ma trận vuông 3×3. Cổ Phi hài lòng gật đầu, nâng kiếm lên: "Thiên Hàng Hỏa Luân!"

Bọn con gái ngẩng đầu nhìn lên trời, có người còn đang hô: "Còn chưa tới trong vòng."

"Trước hết không nên nhìn, lại chạy về phía trước vài bước." Cổ Phi cực kỳ hoảng sợ.

Về mặt hoảng loạn lây sang bọn con gái, mọi người vội vã mau chóng đi về phía trước, đội ngũ có loạn một chút.

"Được rồi, giậm chân tại chỗ là được!" Cổ Phi nói.

Mọi người dừng bước lại, phân nửa người quay đầu tìm "Thiên Hàng Hỏa Luân" của Cổ Phi.

Vòng lửa vào lúc này mới cuộn cuộn hiện ra, Cổ Phi cũng đang quát khẩu lệnh: "Hàng!"

Vòng lửa bỗng chốc rào rào bay xuống, liền thiêu đốt cả vùng đất, tim của mấy cô đang nhảy. May mà nghe Cổ Phi mau mau chạy ra, bởi vòng lửa này có một bộ phận ở trên đỉnh đầu các cô đấy.

Vốn có chín người, nhưng vòng lửa chỉ vòng trên bảy con, có hai cô gái nào đó dẫn quái mà chạy quá nhanh, đã đánh mất quái dẫn được.

Trong phút chốc vòng lửa rút đi, bảy con tiểu quái trong tình trạng bốc cháy té trên mặt đất. Cổ Phi đã đi tới: "Đánh chết quái chẳng phải là được sao, cần gì chấp nhất với cái vòng ấy?"

Nói xong vừa chỉ chỉ hai cô gái ở giữa: "Dừng khẩn trương như vậy, tôi biết các cô chạy trốn không hề nhanh. Nhưng thời gian vậy là đủ rồi, chỉ cần quái thành một đội, tôi liền diệt chúng nó."

Bọn con gái chẳng biết nói cái gì cho phải. Đặc biệt là Lạc Lạc.

Đầu pháp bây giờ của Cổ Phi, phần chiến thuật khá ít, hoàn toàn chính là biểu diễn sức mạnh thôi.

So sánh với đấu pháp Ngự Thiên Thần Minh thiết kế, nội dung nòng cốt đấu pháp là kỹ thuật dẫn quái của Ngự Thiên Thần Minh, mà đấu pháp của Cổ Phi này đây, nội dung nòng cốt là thương tổn pháp thuật của Cổ Phi.

Một Thiên Hàng Hòa Luân liên giết toàn bộ quái... Đây không phải là kỹ thuật, đây là pháp thuật thương tổn hung hãn. Tuy rằng "Thiên Hàng Hòa Luân" của Cổ Phi nắm giữ thời cơ hết sức chuẩn xác, nhưng ở dưới pháp thuật thương tổn toả sáng biến thái kia của hắn, một chút kỹ thuật này lại bị che đậy.

Đội luyện cấp này chính là lấy Pháp sư làm chủ, ngưỡng mộ với Cổ Phi bây giờ hiển nhiên không phải là chỉ có một chút thôi nữa. Bọn con gái đều kêu sợ hãi, rồi rít hỏi pháp thuật Cổ Phi thương tổn bao nhiêu, độ thuần thực pháp thuật bao nhiêu.

Cổ Phi nhìn thuộc tính cá nhân, nói ra thương tổn pháp thuật.

Với trí lực của pháp sư cấp 40 hiện nay, dựa vào thuộc tính của Cổ Phi cộng với vũ khí thì thương tổn pháp thuật đã có vẻ không đến nỗi kinh thế hãi tục như thế.

Bất quá so với bọn con gái vẫn là phải cao hơn một đoạn, hơn nữa lực sát thương của "Thiên Hàng Hòa Luân", vừa lúc là đủ số liệu để nháy mắt giết tiêu quái cấp 40.

Nhưng cái này cũng không phải là thương tổn pháp thuật hạn mức cao nhất của Cổ Phi. Ví dụ kỹ năng "Tĩnh Thông Pháp Thuật" này có phụ phụ thêm thương tổn pháp thuật, ở trên mặt thuộc tính nhân vật cho thấy lực công kích pháp thuật là không hề tính vào, chỉ có ở trong thực chiến mới phát huy hiệu lực và tác dụng.

Trừ những thứ đó ra, trên trang bị phụ pháp cường hóa thuộc tính pháp thuật cũng là như vậy. Ví dụ như trên Nguyệt Dạ Linh Bảo có "Tĩnh Thông Pháp Thuật +1 và thương tổn pháp thuật công kích +10%", rõ ràng cũng không có tính toán đến thuộc tính bên trong nhân vật.

Mặc kệ thế nào, tồn tại loại chiến lực như Cổ Phi thế này, hiệu suất luyện cấp chỉ có thể là càng bay vọt.

Không kể gì khác, tình huống bình thường cùng một người dẫn chín quái thành một đoàn, và hiện tại chín người chia ra đi dẫn chín quái thành một đoàn, há lại có thể dùng cùng một lời để miêu tả sao?

Cổ Phi lười biếng tựa dưới tàng cây, nhìn chín cô gái dẫn quái chạy đông chạy tây.

"Dẫn xong thì tập hợp." Cổ Phi hô.

Các cô gái tập hợp, ý nghĩa quái sau lưng cũng tập hợp, kiểm Cổ Phi chỉ qua, dùng chiêu Thiên Hàng Hòa Luân, thế giới lập tức yên tĩnh.

Luyện cấp như thế, ngược lại cũng rất nhẹ nhàng đấy chứ! Cổ Phi nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 119: Vượt cấp đánh quái

Cổ Phi coi kiểm Ám Dạ Lưu Quang trong tay là thước dạy học, chỉ huy các cô gái chạy đông chạy tây.

Há mồm ngậm miệng đều hùng hồn cả, toàn thân có khí chất tán ra, làm cho bọn con gái tin tưởng vững chắc: Cổ Phi nhất định là loại người, trời sinh nhà chỉ huy.

Đây là dĩ nhiên, thân làm một thầy giáo thể dục, công việc của Cổ Phi chính là chỉ huy học sinh chạy đông chạy tây. So sánh với bọn học sinh làm cái gì cũng giữ lại sức 30% và lười 70% trên giờ học thể dục, thì các cô Trọng Sinh Từ Tĩnh có vẻ quá ngoan rồi.

Cổ Phi chỉ đông, không ai sang tây, mỗi người đều dốc hết sức.

Lại cả mấy đợt, Cổ Phi kẹp thanh kiếm ở dưới cánh tay, vỗ tay gọi: "Đừng dẫn nữa, nghỉ ngơi tại chỗ một lúc."

Lúc này không ai nghe lời răm rắp, bọn con gái đều vây lại hỏi: "Vì sao không dẫn nữa? Tại sao muốn nghỉ ngơi vậy?"

"Hồi lam đã." Cổ Phi ngồi dưới đất, móc quả táo từ trong túi ra.

Mấy cô Pháp sư thoải mái. Ăn trái cây hồi phục pháp lực vẫn rất mau, không lâu Cổ Phi lại đứng dậy một lần nữa, khoát tay với mọi người: "Tiếp tục!"

Các cô gái lại lu bù lên, đang dẫn mấy đợt vui vẻ, Cổ Phi lại vỗ tay: "Nghỉ ngơi một chút, hồi lam."

"Cái gì hả?" Bọn con gái mờ mịt nhìn Cổ Phi đang ăn trái cây ngay tại chỗ.

"Mới đánh năm lần đi?" Mọi người không giải thích được.

"Mới năm lần Thiên Hàng Hỏa Luân mà anh không còn lam?" Mấy cô Pháp sư tròn to mắt, ban nãy không còn lam có thể lý giải được.

Lúc này đây, Cố Phi là mới vừa nghỉ ngơi ăn uống xong, tối thiểu cũng phải hồi phục đầy mới đứng dậy đi? Pháp lực đầy chỉ có thể phóng năm Thiên Hàng Hỏa Luân hả? Đây là tố chất một người Pháp sư phải có sao?

Cố Phi thờ dài: "Không có biện pháp mà! Tôi cũng không muốn."

"Độ thuần thực của anh bao nhiêu rồi?" Bằng Lưu Ly đã nghĩ qua vài lý do, cho rằng độ thuần thực pháp thuật của hắn quá ít, gây ra việc hao tổn lam quá lớn.

Cố Phi không tính nói độ thuần thực pháp thực, nói ra cũng bị người ta xem thường, chỉ là thờ dài: "Thuần thực không cao, là bản thân tôi ít lam."

Lạc Lạc thay mọi người giải thích: "Thiên Lý trước giờ thêm nhanh nhẹn nhiều, cho nên trí lực ít hơn."

Cố Phi gật đầu.

Các cô gái tốt bụng đều an ủi Cố Phi, tỏ ý ngay khi đến cấp 40 có thể tẩy điểm, sẽ không đến mức rác rưởi như thế. Lại tiếp hào phóng giúp đỡ, đóng góp các loại trái cây trên người mình.

Cử động này làm cho Cố Phi đối với việc chín cô gái này thích ăn loại trái cây gì rõ như lòng bàn tay. Ba người thích quả táo, ba người thích chuối tiêu, còn có một người thích đào và hai người thích lê.

Cố Phi cảm động, không nhận được mà hỏi: "Chuối tiêu kia mua ở đâu? Quả đào kia mua thế nào? Cho tôi nhiều vài trái lê đi!" Cố Phi vẫn luôn chỉ mua được quả táo thôi, hết lần này tới lần khác bởi vì vấn đề pháp lực, số lượng theo nhu cầu lại rất lớn. Mỗi ngày đều ăn táo, cảm giác của hắn đối với quả táo đã đạt đến trình độ cần một miếng thôi cũng muốn ới.

May mắn rằng trò chơi cũng không phải quá khắc nghiệt, cũng không đòi hỏi bạn ăn sạch sành sanh quả táo, chỉ cần cắn một miếng, ba giây sau hệ thống liền ngừng thừa nhận bạn đã ăn táo, bắt đầu phát huy tác dụng của quả táo giúp bạn hồi phục pháp lực.

Chỉ bất quá quả táo này đã từng cắn, sau đó bạn cất đi để ăn nữa là có thể, nhưng tuyệt đối không xuất hiện hiệu quả hồi phục pháp lực nữa.

Ăn trái chuối tiêu xong, Đoàn luyện cấp lại bắt đầu vận hành, sau năm sống, các cô không đợi Cố Phi lên tiếng đã ngừng, chờ hắn ăn quả.

Tuy rằng thường xuyên bị gián đoạn có chút không vui, nhưng hiệu suất cả quái thể này vẫn là phương pháp thông thường không cách nào bằng được. Huống chi Cố Phi pháp lực ít cũng có chỗ tốt của pháp lực ít thật. Ăn trái cây thì hồi phục rất nhanh, các cô cũng không cần chờ lâu lắm.

Tốc độ thăng kinh nghiệm nhanh khiến các cô hết sức hài lòng, Cố Phi lại không cho là đúng.

Lại cả mấy đợt xong, Cố Phi không nhận được, vào lúc tạm dừng nghỉ ngơi nhân rồi thảo luận: "Như vậy quá chậm, đổi nơi khác đi?"

"Sao thế?" Bọn con gái nhìn hắn.

Cố Phi trước đó đã tính toán trên đầu ngón tay: "Chúng ta tổng cộng mười người, ở mảnh đất nhỏ này một lần cả chín con quái, tính ra thì chẳng khác gì với một người vừa giữ vừa cả có một quái, mặc dù giết nó thật nhanh, nhưng thật ra thì vẫn là rất chậm đấy!"

Lạc Lạc cười khổ: "Đúng là như thế, nhưng bây giờ những chỗ trong trò chơi có thể phân mỗi người cả một quái, đã là chỗ rất tốt rồi. Anh xem chung quanh đi, đội người nào không phải là đều giống tình huống này."

Cố Phi gật đầu: "Cho nên tôi nói đổi nơi khác."

"Vậy còn có thể đổi đi đâu chứ!" Bọn con gái đều khó hiểu, "Bây giờ mọi khu luyện cấp 40 đều nhiều người như vậy thôi."

Cố Phi cười cười: "Vậy nên chúng ta đi khu luyện cấp 50 nha, người nơi đó hẳn là sẽ ít đi rất nhiều."

"Vượt cấp đánh quái!" Các cô gái tròn to mắt.

Vượt cấp đánh quái ở trong Thế Giới Song Song mang ý nghĩa như thế nào mọi người đều biết, chỉ là với thực lực bình thường của các cô gái thuộc Trọng Sinh Từ Tinh, thực sự không có đủ vốn liếng để làm việc này, ngày thường cũng chỉ có thể hăm mộ, cho tới bây giờ chưa hề xuất hiện suy nghĩ đó trong đầu.

Thương tổn pháp thuật của Cố Phi không thể nghi ngờ là cực mạnh. Mấy cô gái đều là người chơi nửa mùa. Nghĩ có một kẻ mạnh như thế giúp đỡ, đánh quái luyện cấp nhất định cũng đơn giản như trước. Lập tức dồn dập tán thành trầm trồ khen ngợi, nhảy cẫng mà hoan hô muốn đi vượt cấp đánh quái.

Trình độ của Lạc Lạc rốt cuộc tương đối cao hơn, luôn cảm thấy bản thân Cố Phi thêm điểm sai, dù cho trang bị cực phẩm tăng thương tổn pháp thuật lên thật nhiều, có khả năng gây quái cấp 40 cũng đã rất biến thái đấy. Về phần cấp 50 thì có chút khoa trương quá rồi chứ?

Cố Phi lại không chú ý tới cô đang do dự, thấy các cô gái khác đã tán thành, liền cắt trái cây bọn con gái vừa nãy cho không hẳn vào, thu xếp lên đường. Bởi sức có hạn, một người Cố Phi căn bản không mang theo được nhiều như vậy, chỉ có thể phân phát cho bọn con gái trước đã.

"Này, 50 cấp anh gánh được không vậy?" Thời điểm đưa chuỗi tiêu cho Lạc Lạc thì Lạc Lạc liền hỏi hẳn.

"Có thể thử xem." Cố Phi tự tin mà nói.

Lạc Lạc cũng không đành lòng quét hết sự hưng phấn của mấy cô kia, cô không thể làm gì khác hơn là tùy vào mọi người. Một đội nhân mã trùng trùng điệp điệp rời khỏi sơn cốc Vân Hà.

Khu luyện cấp 50, Cách Vân Lĩnh, xuất phát từ sơn cốc Vân Hà cũng chính là khoảng cách giữa hai ngọn núi.

Nếu như ở sơn cốc Vân Hà là đánh quái chỗ chân núi, thế thì ở cách vân lĩnh chính là đánh quái trên sườn núi.

Đúng như Cố Phi dự trù, mặc dù đội ngũ ở cách vân lĩnh luyện cấp cũng có, nhưng rất ít, hoàn toàn không đến mức phải phân chia rõ rệt như khu luyện cấp 40 vậy.

Đứng ở trên đỉnh núi nhìn xuống dưới, tiểu quái trái rộng sườn núi khiến các cô gái nào cảm xúc dâng trào. Mọi người cùng nhau nhìn về Cố Phi, muốn nghe hẳn bố trí làm sao.

Lạc Lạc cũng rất mau phát hiện điều khác biệt ở nơi này.

Người chơi ở khu luyện cấp 50 vượt cấp đánh quái, ấy vậy mà tất cả đều là Chiến sĩ, Đạo tặc - các chức nghiệp cận chiến tổ hợp cùng với Kỵ sĩ và Mục sư trợ giúp, mà đội Pháp sư thường gặp phổ biến nhất cư nhiên một đội cũng không có.

Bởi không vì là đội viên mà có thể tránh né thương tổn của nhau, khi tổ đội luyện cấp trong Thế Giới Song Song, Pháp sư và chức nghiệp như Chiến sĩ không có cách để cùng thi triển thân thủ một lúc.

Pháp sư chủ yếu là phát ra pháp thuật phạm vi rộng, bây giờ các chức nghiệp Chiến sĩ hay Đạo tặc cũng nhào tới mà nói, hậu quả không cần nói cũng biết.

Bởi vậy đội ngũ luyện cấp ở Thế Giới Song Song hiện nay chủ yếu phân thành hai loại có Pháp sư và không có Pháp sư.

Rất hiển nhiên, đội ngũ trong Trọng Sinh Tử Tinh mà Ngự Thiên Thần Minh dẫn đội cũng chính là loại hình có Pháp sư, lấy số lượng Pháp sư nhiều tăng phát ra thật mạnh; mà Chiến Vô Thương dẫn đội ngũ kia chính là loại không có Pháp sư, cận chiến phát ra là chính.

Khu luyện cấp 50 bây giờ, chỉ thấy loại đội ngũ không có Pháp sư, mà không thấy xuất hiện qua đội loại có Pháp sư, ít nhiều gì cũng có chút kỳ lạ.

Mọi người nói nghi hoặc trong lòng ra xong, Cố Phi cười một tiếng rồi nói: "Tiểu quái cấp 50 kháng hỏa pháp, Pháp sư đánh không dễ."

Quái cấp 50 đối với Cố Phi thì lúc cấp 30 ở thành Nguyệt Dạ đã lĩnh giáo qua rồi, khi đó giết một con quái cần một Liên Châu Hòa Cầu và một Hòa Cầu Thuật.

Tuy rằng bây giờ Cố Phi tăng hơn 8 cấp so với trước kia, nhưng đối với Cố Phi không thêm trí lực mà nói, lực công kích pháp thuật cũng không tăng lên bao nhiêu, đối phó tiểu quái cấp 50, hẳn vẫn trình độ kia thôi.

Thế nhưng pháp thuật quân thương Thiên Hàng Hòa Luân có thể nháy mắt giết tiểu quái cấp 40, mà pháp thuật đơn như Liên Châu Hòa Cầu có thương tổn cao hơn Thiên Hàng Hòa Luân lại gây không được tiểu quái cấp 50, việc này là tương đối khó hiểu.

Dù sao đẳng cấp quái vật chỉ là tăng lên 10 cấp mà thôi, án chừng xu thế tăng trưởng mỗi 10 cấp trước đây, Liên Châu Hòa Cầu của Cố Phi hẳn là cũng đủ nháy mắt giết tiểu quái cấp 50 mới đúng.

Sau lại cùng những cao thủ trong Công Tử tinh anh đoàn cộng đồng nghiên cứu một lần, mới ra kết luận: tiểu quái cấp 50 có tính kháng hỏa pháp khá cao, dẫn đến việc Pháp sư sử dụng hỏa pháp công kích ở trước mặt chúng nó sẽ suy yếu thực lực nghiêm trọng.

Mấy cô há to miệng, nhìn Cố Phi: "Vậy anh có biện pháp không?"

"Như cũ!" Cố Phi phát phát tay đáp.

"Anh đây còn có thể gây sao?" Mấy cô ngạc nhiên. Bọn cô tính ra thương tổn pháp thuật của Cố Phi chỉ đủ gây tiểu quái cấp 40 mà thôi.

Cố Phi lắc đầu: "Không thể."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Ai trong các cô có pháp thuật thương tổn cao nhất thế? Tôi có thêm người trợ thủ chắc có thể làm được đấy." Cố Phi đáp.

Bọn con gái nhìn phía Băng Lưu Ly.

"Thử xem đi đã!" Cổ Phi vỗ tay nói, "Đi dẫn quái."

Bọn con gái trong lòng vẫn còn lo nghĩ tản ra bốn phía đi dẫn quái. Thương tổn pháp thuật của Thiên Lý Nhất Túy này rốt cuộc cao tới bao nhiêu thế? Trong lòng mỗi người đã tồn tại một cái nghi vấn như vậy.

"Thật nhanh quá!" Các cô vừa dẫn được quái đã quên vấn đề có thể gãy hay không, chỉ thấy sau một Hỏa Cầu Thuật thì tiểu quái chạy vèo vèo tới, mỗi người đều sợ hãi kêu lên.

Chật vật nhất phải kể tới Lạc Lạc. Cự ly của Thánh Quang Cầu vốn là ngắn hơn Hỏa Cầu Thuật, hơn nữa cô chạy còn chậm hơn Pháp sư. Chỉ trong chớp mắt một cái, đã cảm thấy quái kéo gần khoảng cách với mình được một nửa.

Chạy thêm vài bước, quái đã đến phía sau, thân móng hay một lần. Lạc Lạc nhất thời hoảng hồn, cũng không biết nên dừng lại Hồi Phục Thuật cho mình, hay tiếp tục chạy dẫn quái đi.

Mấy cô gái khác đều là ốc còn không mang nổi mình ốc, không ai lưu ý đến bên này.

"Chị Lạc Lạc!" Chỉ có Băng Lưu Ly được Cổ Phi thăng chức trợ thủ có thể nhìn xem toàn cục, rất nhanh phát hiện tình huống của Lạc Lạc nguy cấp. Nhưng ngoại trừ việc là một tiếng nhắc nhở như vậy, cũng không biết làm sao.

Sau đó mới nghĩ đến Cổ Phi bên cạnh, quay đầu nhìn, Cổ Phi từ lâu không còn ở đây, lại giương mắt, Cổ Phi sớm đã giết tới bên người Lạc Lạc.

Băng Lưu Ly tròng mắt há miệng, tốc độ Cổ Phi thật là nhanh, giờ mới chính thức cảm nhận được. Tốc độ này... Rõ ràng còn trên cả Ngự Thiên Thần Minh, đây mà xem là một Pháp sư sao?

"Thực sự là phiền phức đấy!" Cổ Phi thờ dãi. Không bàn về việc tính xem thương tổn pháp thuật có đủ hay không, chỉ nói đến kỹ thuật những cô nương này đi dẫn quái đã rất miễn cưỡng.

May là luôn đơn luyện, và Cổ Phi thêm điểm khác người, ít nhiều gì cũng khác với những Pháp sư tầm thường sẽ gặp phải cục diện khó khăn có chút chuẩn bị không kịp thế này.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 120: Lạc Lạc mê trai

"Song Viêm Thiểm, thiểm!" Lạc Lạc chợt nghe phía sau mình truyền tới một tiếng ngâm xướng của Pháp sư, vừa quay đầu lại, chỉ thấy Cổ Phi đã đâm nghiêng từ bên trong giết ra, thân thể vượt ngang ngăn giữa cô và tiểu quái, múa trường kiếm trong tay chém xuống tiểu quái ấy.

"Cẩn thận đấy!" Lạc Lạc vừa kêu, vừa thổi một Hồi Phục Thuật tới trên người Cổ Phi. Pháp sư bị gần người, đa số người chơi sẽ có lối suy nghĩ chính là một chữ: Chết

Thân thể Cổ Phi vượt ngang để che chắn, ở trong mắt Lạc Lạc đây là tinh thần quên mình vì người, khiến cô cảm động phát khóc.

"Không cần phải để ý đến tôi! Cứu những cô gái khác đi!" Cổ Phi vừa hô vừa chạy sang hướng khác, cừ hận của quái này đã bị hấn dẫn, nó phớt lờ Lạc Lạc rồi, quay ngược phương hướng đuổi theo Cổ Phi.

Trên hiện trường bây giờ loạn thành một đoàn, mấy cô Pháp sư lần lượt bị tiểu quái phía sau đuổi theo, toàn trường đầu đầu cũng là tiếng kêu sợ hãi.

Cổ Phi cũng bị làm rối lên đến tay chân luống cuống, vừa chạy hướng về mục tiêu kế tiếp, vừa ném Hỏa Cầu Thuật về con quái khác.

"Tiểu Băng, cô cũng qua dẫn quái trước đã!" Cổ Phi gọi to với Băng Lưu Ly ở bên kia đang giờ pháp trượng không biết làm sao.

Băng Lưu Ly vội vã gạt đầu một cái, xông về sau lưng một cô gái nào đó đang lâm vào tình thế nguy cơ ném Hỏa Cầu Thuật tới.

Thương tổn pháp thuật hai bên liên lộ ra về chênh lệch cao thấp rất trực quan. Một Hỏa Cầu Thuật của Băng Lưu Ly, căn bản không đủ để kéo toàn bộ cừ hận qua, ngay cả đánh ba lần, mới dụ dỗ con tiểu quái kia quay đầu mâu mũi nhọn lại bên này.

Thời gian này, Cổ Phi đã dùng Hỏa Cầu Thuật làm ba con tiểu quái trở mình, vùng móng vuốt sang đây muốn ôm cả người hấn.

"Tiểu Băng chạy qua bên chỗ tôi!" Cổ Phi thấy Băng Lưu Ly đã ném hết ba Hỏa Cầu dẫn ở quái, bây giờ còn ý định ném cái thứ tư, gấp gấp gọi lại.

Tám cô gái dẫn quái, lúc này Cổ Phi đã dắt đi bốn con, một con chuyển hướng Băng Lưu Ly, còn lại ba người có Lạc Lạc chiếu cố, ngược lại cũng có thể cố gắng một lúc. Không sợ gây ra phiền toái lớn. Cổ Phi bình tĩnh mà dắt cả ba con này đi, tạo thành xe lửa đi đón Băng Lưu Ly.

"Đều tản ra, chuẩn bị Thiên Hàng Hỏa Luân!" Cổ Phi quát.

"Nhanh như vậy, chúng em đánh không chính xác đâu!" Bọn con gái lo lắng, các cô ấy nếu có kỹ thuật kia, Ngự Thiên Thần Minh cũng không cần nghĩ ra chiêu vẽ vòng trên mặt đất giản dị như thế.

"Đánh sao cũng được, đừng đánh trúng tôi thôi." Cổ Phi đáp.

Cẩn thận như vậy là có chút quá coi thường các cô gái rồi. Cổ Phi tốc độ nhanh, khoảng cách lôi kéo các tiểu quái hơn ba thước mà. Các cô nương trình độ nửa vói, cũng không đến mức ném Thiên Hàng Hỏa Luân lệch ra hơn ba thước.

Lạc Lạc phối hợp chặt chẽ với Băng Lưu Ly, Cổ Phi tiến lên hoàn thành việc làm giao nhận tiểu quái. Quái đã ăn phải vài Hỏa Cầu, hơn nữa Cổ Phi bây giờ lại dùng hai người tới dẫn cừu hận, đã có chút lao đảo muốn ngã.

Cổ Phi vừa đi chậm hai bước, nhìn khoảng cách tiểu quái phía sau, đoán chừng các cô chắc chưa đến nỗi mất lệ đến mức vút vòng lửa lên trên người mình đâu, lúc này mới hô một tiếng với mấy cô: "Công kích!"

"Thiên Hàng Hỏa Luân! Hàng!" Tiếng kêu hét đột này đến đột khác vang lên. Mấy vòng lửa phản chiếu về mặt mọi người đều là ứng đo, Cổ Phi ngẩng đầu nhìn nhìn, không có gọi đến trên ốt mình, lần này mới hoàn toàn yên lòng, xoay người lại.

Cầm kiếm vung lên, cũng là hét lớn một tiếng: "Hỏa Thụ Thiên Trọng Diễm, khởi!"

Hỏa Thụ Thiên Trọng Diễm, pháp thuật cấp 36 của Pháp sư.

Thiên Hàng Hỏa Luân là pháp thuật phạm vi từ trên trời giáng xuống. Mà chiêu này lại là từ dưới nền đất vọt lên, điểm khác biệt quyết định ở chiêu này là sẽ kéo dài năm giây đốt cháy cả vùng đất, ở trong lúc đứng trong phạm vi pháp thuật sẽ phải chịu mỗi giây thương tổn giảm dần duy trì liên tục.

Từ tổng thể tới so sánh, phạm vi công kích của Hỏa Thụ Thiên Trọng Diễm so với Thiên Hàng Hỏa Luân còn rộng hơn, ngay cả thương tổn duy trì liên tục lúc sau, phát ra cũng nhiều hơn. Để phù hợp với nó, hao tổn pháp lực cũng quá lớn, gần gấp hai Thiên Hàng Hỏa Luân.

Chỉ có điều hiện nay luyện cấp rất ít khi sẽ chọn dùng chiêu này. Chủ yếu là bởi vì khu luyện cấp người chật ních. Thông thường trong đội đều có mấy người Pháp sư, mọi người cùng dùng Thiên Hàng Hỏa Luân, cơ bản đã đủ, không cần phải dùng pháp thuật này tạo thương tổn làm gì.

Cổ Phi thi triển hiện giờ, chính là theo đuổi mục đích không có chút sơ hở nào. Đám con gái quả nhiên chưa từng khiếm tốn, Thiên Hàng Hỏa Luân vừa ra, xác định vị trí hết sức không thống nhất, đột nhiên nhìn lên trên trời. Những vòng lửa giống như đại diện cho ngũ hành xoay vần trên không trung.

Hỏa lực không hề tập trung một chỗ. Hạ xuống nơi có một con tiểu quái, thì có hai người làm được. Lượng máu còn dư lại sau đợt tấn công là không đồng đều, Cổ Phi cảm giác mình cứ bỏ sung một pháp thuật có phạm vi và uy lực lớn hơn nữa để bảo hiểm.

Trên mặt đất bỗng nhiên vọt lên ngọn lửa đan lẫn vào nhau, hình thành một mảnh rừng lửa. Tiểu quái trong vòng Thiên Hàng Hỏa Luân, ở rừng lửa kéo bước chân chật vật tiến lên, cuối cùng vẫn không có một con có khả năng lao ra biển lửa, tất cả đều ngã xuống.

Các cô lên tiếng reo hò một trận. Lần đầu vượt cấp đánh quái, lại lấy được kinh nghiệm thì khó tránh khỏi kích động một chút.

Cổ Phi bình tĩnh hơn nhiều, xoa xoa cái trán và mồ hôi mà hỏi: "Đều không sao chứ?"

Đến tận đây Lạc Lạc vẫn còn đang thi triển Hồi Phục Thuật đây, có vài cô gái HP đến bây giờ còn không còn hồi phục đây.

Sau đó cả tám cô gái cùng nhau vỗ ngực, bốn người nói "Làm ta sợ muốn chết", bốn người khác thì đang thảo luận sôi nổi: "Thiên Lý thật là lợi hại nha! Pháp sư có phải cũng có thể thêm nhanh nhẹn hay không thế?"

Thân ảnh Cổ Phi quý mị như vậy để lại ấn tượng cho người ta thực sự quá khắc sâu.

Xét trên trình độ ở cấp 40, coi như là Đạo tặc và Cung tiễn thủ cũng ít có người thêm toàn bộ nhanh nhẹn đấy, hai cái chức nghiệp này có thương tổn công kích liên quan chặt chẽ với điểm sức mạnh, bình thường đều đã dần thân thêm một ít điểm trên thuộc tính sức mạnh, sẽ không cố chấp chạy theo nhanh nhẹn đến hoàn mĩ như thế.

Mặc dù là tồn tại những kẻ có toàn bộ nhanh nhẹn, nhưng Cổ Phi bằng đôi giày Truy Phong "Di động +60 lại thêm 35%" tuyệt đối có thể thắng vị trí đầu tiên về mặt di động, tốc độ bậc này, hiển nhiên là các cô gái trước đây chưa từng gặp qua rồi.

Cổ Phi cười cười đáp: "Nhanh nhẹn tốt lắm, tất cả mọi người đều thêm nhanh nhẹn."

Lạc Lạc rốt cuộc là biết phân biệt tốt xấu, nhìn Cổ Phi ngây ngẩn nói: "Anh nhanh nhẹn cao như vậy, pháp thuật công kích còn mạnh như thế kia, rốt cuộc trang bị của anh là biến thái cỡ nào hả?"

"Khen thưởng của chuỗi nhiệm vụ, đương nhiên biến thái." Cổ Phi cười cười.

"Cho chúng em nhìn đi!" Bọn con gái liu liú.

Đã nói đến tận đây, Cổ Phi cũng không tiện cố ý che giấu. Hơn nữa hắn cũng không đem chuyện này coi là chuyện lớn gì. Dựa trên suy nghĩ bình thường của người chơi game online, trang bị tốt một nửa là cầm đề dùng, một nửa kia cũng chính là cầm đi khoe khoang đấy!

Kiểm Âm Dạ Lưu Quang, Nguyệt Dạ Linh Bảo, giày Truy Phong. Ba món trang bị trâu bò nhất trên người Cổ Phi từng cái phô bày một vòng xong, bọn con gái đã mất đi năng lực sử dụng ngôn ngữ.

So sánh cùng kiểm Âm Dạ Lưu Quang, tất cả mọi người cảm giác pháp trượng trong tay mình căn bản là cây rom củi.

Kỳ thực bên cạnh đó Cổ Phi còn có cái Huy chương Eddie cũng là vật phi phạm, bất quá huy chương đó có liên quan đến thân phận 27149 của hắn, lúc thường không thích hợp để Cổ Phi đeo.

Hiện nay cách khi đó đã hơn một tháng, bất quá trong khoảng thời gian này trò chơi cũng không có nhân vật thứ hai có thể phong vân tái khởi vượt qua thời đại danh tiếng 27149, đó là lí do mà khi người chơi rảnh rỗi nói chuyện về 27149 còn chưa ít đi là bao.

Lạc Lạc xem qua ba món trang bị, không biết nói gì hồi lâu, đột nhiên qua nút lấy Cổ Phi kéo sang bên cạnh.

"Làm gì làm gì đấy!" Cổ Phi liền vội vàng hỏi.

"Theo tôi sang đây." Lạc Lạc dùng sức kéo.

"Chuyện gì đấy?" Cổ Phi nghi ngờ theo sau. Bọn con gái đằng sau nghị luận âm ỉ: "Bệnh mê trai của chị Lạc Lạc lại tái phát?"

"Không thể chứ, chị ấy và Thiên Lý cũng không phải ngày đầu tiên quen biết, nếu mắc (bệnh) đã sớm mắc rồi."

"Bà gốc ư? Đã quên chị Lạc Lạc nói qua, mắc mê trai trong game online, một nửa là mắc vì trang bị."

"Ai nha vậy không hay rồi, trang bị của Thiên Lý thành công kích hoạt thuộc tính mê trai của chị Lạc Lạc rồi!"

...

Lạc Lạc kéo Cổ Phi đến dưới một thân cây thật lớn, thấy có chút khoảng cách với các cô gái kia, mới mở miệng nói: "Anh chính là Pháp sư cận chiến, đúng hay không!"

"Ai nói?" Cổ Phi hỏi vặn lại.

"Trang bị mạnh như vậy, anh nhất định là phải." Lạc Lạc biểu hiện vô cùng tự tin.

"Cô nói phải thì chính là phải!" Cổ Phi biểu hiện vô cùng bất đắc dĩ, đối với vấn đề này, hắn thật sự có chút chán ghét rồi đấy. Dù mình đúng là như thế thì có thể ra sao? Những chuyện 27149 trước đây làm kia, mình cũng đã lâu không làm.

Nói cách khác, mình rời khỏi giang hồ biết bao năm. Những kẻ vẫn kéo thân phận này không tha, đối nhân xử thế không nhìn về phía trước quá rồi.

"Rốt cuộc là có phải hay không chứ!" Lạc Lạc một lòng muốn có được cái đáp án chính xác, "Ai tôi cũng không nói, ngay cả Thất Nguyệt cũng không nói nữa."

"Đúng!" Cổ Phi cắn răng một cái, nhận! Xem cô muốn thế nào.

Kết quả Lạc Lạc cũng không làm gì, chính là cười ha hả nhìn Cổ Phi, mãi cho đến lòng dạ Cổ Phi cũng sợ hãi.

"Mắc bệnh, mắc bệnh rồi!" Các cô gái đứng xa xa đều chỉ vào gương mặt tươi cười của Lạc Lạc bên này mà nói, "Các bà thấy chị Lạc Lạc chị cười đến mức kia kia."

"Cô không nên dùng dáng vẻ này nhìn tôi, rất nguy hiểm." Cổ Phi nói.

"Vậy muốn làm sao?"

"Đi luyện cấp đi!" Cổ Phi thành khẩn nói.

"Đi thôi!" Lạc Lạc cười tùm tùm đi về với mấy cô gái kia.

Chuyện gì xảy ra! Cổ Phi thâm lâu bầu. Nụ cười kia thực sự là quá mập mờ, đây là Lạc Lạc điềm tĩnh ung dung thản nhiên hắn quen sao?

Luyện cấp một lần nữa bắt đầu, Cổ Phi thay đổi phương châm khác. Hiện tại chỉ có hắn tự mình đảm đương trách nhiệm nặng nề đi dẫn quái thôi, về phần những cô khác, giống như ban nãy nghe Cổ Phi hiệu lệnh oanh tạc. Sau đó do Cổ Phi bổ sung một kích cuối cùng.

Từ mới vừa rồi so sánh với việc Băng Lư Ly dẫn cừu hận thì có thể thấy được, thương tổn pháp thuật của Cố Phi xấp xỉ gấp ba Băng Lư Ly. Mà Băng Lư Ly đã là pháp thuật công kích cao nhất trong bọn con gái rồi.

Muốn ở khu luyện cấp 50 luyện tiếp, hỏa lực của Cố Phi là ắt không thể thiếu. Nếu không thì chỉ vền vẹn có kỹ thuật dẫn quái mà nói, Ngự Thiên Thần Minh sớm cũng có thể mang các cô con gái tới đây chơi đùa.

Chỉ bàn về trình độ dẫn quái mà nói, Ngự Thiên Thần Minh vẫn trâu bò hơn nhiều so với Cố Phi.

Cũng không sử dụng về vòng, cũng không có bố trí chỗ đứng gì, Cố Phi âm thầm nhảy vào đồng quái vật, trái đánh một Hỏa Cầu, bên phải đâm một kiếm, không lâu liền có thể kéo bảy tám con quái trở về.

"Chuẩn bị!" Cố Phi gọi bọn con gái.

Mấy cô lên tiếng trả lời, nên giờ pháp trượng đã giờ lên pháp trượng. Lần này Lạc Lạc vừa cho một cái Hồi Phục Thuật cho Cố Phi - người một giọt máu chưa từng rơi, vừa chớp mắt vài cái với hắn nữa.

Cố Phi chân vừa trượt suýt nữa ngã sấp xuống.

Diễn rồi, Lạc Lạc này nhất định là diễn rồi, đây rốt cuộc là mắc bệnh gì? Cố Phi mờ mịt nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 121: Trắng trợn mà trêu ghẹo

Luyện cấp tiến hành rất thuận lợi, Cố Phi dẫn quái, các cô gái Thiên Hàng Hòa Luân, Cố Phi một kích cuối... Cùng với, Lạc Lạc cứ không có việc gì thì chớp chớp mắt với hắn, mọi thứ đã tiến hành đều đều vào đây.

Nhưng bây giờ Cố Phi không thể nhẫn nhịn, thời điểm lần nghỉ ngơi gặm trái cây nào đó, kêu Băng Lư Ly sang đây. Đưa quả táo mà Băng Lư Ly thích qua, vừa hỏi: "Lạc Lạc làm sao vậy, cô thấy không?"

"Thấy được." Băng Lư Ly hé miệng cười.

"Mắc bệnh gì vậy!" Cố Phi hỏi.

"Anh thật đúng là không nhạy bén nha!" Ngay cả Băng Lư Ly cũng dám nói đùa với Cố Phi, "Chị Lạc Lạc mắc phải mê trai rồi!"

"Mê trai? Làm sao có thể?" Cố Phi hiểu mê trai thế nào, nhưng không hiểu hắn và Lạc Lạc cũng không phải ngày đầu tiên quen biết, làm sao có thể đến lúc này mới đột nhiên bị mê trai.

Nếu như nói từ khi xác nhận mình là Pháp sư cận chiến, thân phận 27149 xong đột nhiên thấy có điện xẹt, cũng không tránh khỏi quá nồng nặc quá huyền ảo đấy. Hơn nữa, với tính cách chín chắn của Lạc Lạc, vì sao còn có thể có loại sở thích không trầm ổn này.

Đây là điểm thứ hai Cố Phi không hiểu.

"Chuyện như thế này ư!" Băng Lư Ly lắc đầu nói, "Biết đâu chính là đột nhiên trong nháy mắt có cảm giác."

"Quá gian xảo." Cố Phi nói rồi nhìn phía Lạc Lạc, Lạc Lạc thấy, lập tức nháy mắt mấy cái với hắn.

Chớp mắt thế kia, không giống như là gửi qua đôi mắt quyến rũ (NV: vút mị nhãn), cũng hoàn toàn không có hàm xúc mang ý tứ câu dẫn. Đây là... Trêu ghẹo...

Trong đầu Cố Phi đột nhiên nảy lên cái từ này, sụp đổ tại chỗ, mình cứ nhiên bị một cô gái trêu ghẹo, khóc không ra nước mắt mà!

"Thiên Lý~, ăn táo xong chưa vậy??" Lạc Lạc hô lên, giọng nói tựa như đang ca hát.

"Trần trụi mà đùa giỡn nha!" Bọn con gái cười ha ha cùng nhau vừa thường thức đáng vẻ lúng túng của Cố Phi.

Cố Phi một tiếng không nói mà chạy mất, đi dẫn quái ở xa xa.

"Không có phản kháng nha! Thật không thú vị đó!"

"Phải không? Tôi nghĩ không phản kháng mới thú vị..."

Đề cập đến vấn đề thái độ sau khi bị trêu ghẹo, các cô cũng có các quan điểm thương thức không giống nhau.

Luyện cấp cứ như vậy tiếp tục, ở dưới thế tiến công khác người kia, Cổ Phi dẫn quái cũng không chưa mắc phải sai lầm gì. Không thể bảo là tâm lý không mạnh mẽ.

Cổ Phi bình tĩnh mà dẫn quái, bình tĩnh mà ăn trái cây, bình tĩnh mà bị Lạc Lạc trêu đùa. Hắn cho rằng, không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị, chuyện kì lạ đó tự biết đường lui.

Nhưng loại phương châm chiến thuật này rõ ràng cho thấy đã lạc hậu, người tuổi trẻ trong thời đại mới, ở trước mặt thứ mình cảm thấy hứng thú có chấp nhất và nghị lực vượt qua bạn tưởng tượng.

Chỗ đứng của các cô sẽ không bị quái đánh tới, thân thủ của Cổ Phi cũng sẽ không bị quái đánh phải. Kết quả là, Mục sư Lạc Lạc này có trong đội hay không cũng chẳng sao.

Hồi Phục Thuật, ở trên người Cổ Phi một lần lại một lần cả trứng không dứt, Cổ Phi cảm giác mình đều sắp bị lột sạch bởi Hồi Phục Thuật.

Cổ Phi kiên trì, Lạc Lạc tiếp tục, mãi cho đến luyện cấp kết thúc.

Thời gian các cô gái chơi trò chơi nhưng lại thật đúng giờ sinh hoạt của Cổ Phi, khi hắn nhìn thời gian nghỉ đến không sai biệt lắm hắn nên logout rồi, các cô cũng đưa ra ý kiến giống hệt là nghỉ ngơi. Mọi người tập hợp đội ngũ rút khỏi khu luyện cấp.

Đối với thu hoạch ngày hôm nay tất cả mọi người hài lòng cực kỳ. "Ngày mai mấy giờ vậy?" Mọi người đang hỏi Cổ Phi.

"Tôi chỉ là người thay ca..." Cổ Phi nói.

"Anh và Ngự Thiên cùng đi đi. Dù sao anh cũng cần phải luyện cấp!" Các cô gái đều nói.

"Tôi quen thói đơn luyện..."

"Đơn luyện có ý nghĩa gì, tôi đi tới đi!" Một đồng con gái vây quanh Cổ Phi, "Chúng em giúp anh mang trái cây! Anh chỉ cần người đến là được rồi!"

"Anh thích chuối tiêu không? Ngày mai mang cho anh nhiều chút chuối tiêu." Có cô gái nào nói.

"Tôi cũng không phải vật nuôi, cầm chút chuối tiêu thì dụ qua rồi?" Cổ Phi cười.

"Ngoại trừ chuối tiêu, còn có trái táo, quả đào và lê. Anh còn muốn ăn cái nào?" Các cô hỏi.

Cổ Phi kiên nhẫn giải thích: "Các cô thấy, tôi ở trong nghiệp đoàn Trọng Sinh Từ Tinh ngay từ khi thành lập được ngày đầu tiên, lúc nào cùng mọi người luyện cấp qua sao?"

Mấy cô gái vào lâu rồi nghe xong không nói được gì, bốn cô mới tới còn đang khó hiểu mà tiếp tục hỏi: "Tại sao vậy chứ?"

"Bởi vì ta quen thói đơn luyện..."

"Đơn luyện có ý nghĩa gì đâu..." Vấn đề lại quay ngược trở về.

"Đại hiệp Thiên Lý. Đừng hẹp hòi như vậy, mang các tiểu nữ từ đi!" Lạc Lạc nói chuyện.

Cổ Phi không lên tiếng. Kỳ thực Cổ Phi sở dĩ vẫn đơn luyện, cũng không phải để bụng chuyện cùng người khác luyện thì sao, chẳng qua là bởi vì vẫn không ai tìm hắn luyện cùng mà thôi.

Ban đầu hắn cũng chuẩn bị cùng Hỏa Cầu cùng nhau đi luyện chung đấy, bất quá là Hỏa Cầu vô cùng có khí phách mà cự tuyệt. Lại sau đó, sáu người Công Tử tinh anh đoàn cho tới bây giờ đều không có thói quen cùng đi luyện cấp.

Mà Trọng Sinh Từ Tinh bên kia, cho tới bây giờ chưa hề biểu hiện ra chào đón nhiệt tình như vậy với Cổ Phi. Cổ Phi một thân một mình, chạy sang khu luyện cấp cấp cao đi. Luyện cấp ở đó hiển nhiên cũng không quen biết được đồng bạn gì, nhiều nguyên nhân khác nhau, mới đưa đến việc Cổ Phi từ đó đến nay đều là đơn luyện.

Đây cũng không phải là như Kiếm Quỷ nói, cao thủ cần một mình lịch lãm mà có ý gây nên.

Các cô nương nhiệt tình chờ mong như vậy, đổi lại bình thường Cổ Phi chắc sẽ không cự tuyệt, thế nhưng lúc này nha... Lạc Lạc đột nhiên biến tính lớn đi mê trai thật sự là khiến Cổ Phi kinh hãi không nhỏ.

"Vì sao, lẽ nào anh là sợ tôi?" Lạc Lạc mỉm cười.

"Có cái gì đáng sợ. Chỉ là có người Mục sư chiếu cố tôi như vậy, không quen mà thôi." Cổ Phi thản nhiên nói.

"Vậy anh thích nghỉ dần để quen với việc đó là được!" Lạc Lạc nói.

"Ngày mai gặp." Cổ Phi nói.

"Ngày mai gặp." Lạc Lạc đáp.

Trở về thành Vân Đoan. Mọi người chia nhau mà đi. Có người đi khu an toàn mà logout. Có người đi làm việc riêng. Luyện cấp kết thúc, cũng không có nghĩa là người người đều phải logout. Sau bữa cơm chiều đến trước khi ngủ này là thời gian cao điểm.

Các nghiệp đoàn và dong binh đoàn tổ chức một ít hoạt động tập thể, mục đích chính là chiếu cố những con người làm việc và nghỉ ngơi bình thường. Hoạt động cỡ lớn, hoạt động thời gian dài, vậy cũng phải chờ đêm khuya vắng người, người thường đi nghỉ ngơi sau đó mới bắt đầu.

Lúc Cổ Phi đi ngang qua quán rượu Tiểu Lôi, chỉ thấy Hàn Gia Công Tử hai mắt lấp lánh có thần từ bên trong xuất hiện.

"Này!" Cổ Phi lên tiếng chào tên đó.

"Bắt đầu bận rộn." Hàn Gia Công Tử ợ rượu lên chào hỏi Cổ Phi một tiếng, đi về hướng cửa thành. Đây là một trong đại biểu cho loại người làm việc và nghỉ ngơi không bình thường. Người khác nghỉ ngơi, bọn họ mới hằng hải gặp trăm lần xuất phát.

Cổ Phi đi khu an toàn, logout.

Ngày hôm sau có thời gian nhàn hạ tương đối nhiều, Cổ Phi login thật sớm. Khoảng cách chặng vạng hoàng kim còn một đoạn thời gian rất dài. Cổ Phi khoác kiếm Âm Dạ Lưu Quang ở trên đường làm đèn hết sức đi lang thang một vòng, mong muốn gặp được mấy tên giặc cướp, kết quả chưa thực hiện được.

Đại đa số người chơi đều là người chơi tuân theo phép tắc. Thấy trang bị cực phẩm, cũng sẽ chỉ ở trong lòng tự tưởng tượng một lần, sẽ không có cử động thất thường thực sự gì.

Về phần những phần tử tội ác thật sự kia, hiện tại cũng đi lên con đường lý trí. Kiếm Âm Dạ Lưu Quang của Cổ Phi tuy rằng vừa nhìn chính là cực phẩm, nhưng ở dưới giám định của mọi người thì thủy chung không nhìn thấy thuộc tính, thế sẽ không tùy tiện xuất thủ.

Trang bị cực phẩm, là chỉ ở trên số liệu thuộc tính bản thân rõ ràng trội hơn trang bị phổ thông. Nhưng nếu như thuộc tính bản thân nó là như đồ bỏ đi mà nói, thế thì cái trang bị đó cũng chỉ có thể là một món rác rưởi lóe lên tia sáng cực phẩm thôi. Đoạt trang bị của người khác vì mình dùng, hoặc là để bán lấy tiền, tuyệt không có là vì muốn lấy chơi, cho nên đối với một món đồ nhìn không thấy thuộc tính, không ai có phí thời gian và tinh lực mà chưa chắc được gì tốt.

Phải biết rằng, truy sát một người bạo ra trang bị nhất định, đó chính là công trình khổ cực hạng nhất đấy.

Chạy một vòng không có thu hoạch, Cổ Phi bất tri bất giác đã đến quán rượu Tiểu Lôi. Chui vào trong bắt chuyện một tiếng với Tiểu Lôi. Tiểu Lôi chỉ chỉ về phòng bọn họ thường ngồi. Thế tay kia có ý là: Có người trong nhóm mấy cậu đang ở trong.

Cổ Phi đi vào, thấy Ngự Thiên Thần Minh ở bên trong viết viết cái gì này!

"Sao rồi, mang bài tập vào trong trò chơi để làm?" Cổ Phi nói.

Ngự Thiên Thần Minh ngẩng đầu nhìn một chút, vùi đầu tiếp tục: "Viết bí tịch đó!"

Ngự Thiên Thần Minh trong truyền thuyết là Pháp sư bí tịch, sự thực chứng minh lúc đó cậu ta bắt quá là tâm huyết dâng trào. Ngày đó cùng Cổ Phi mua quả trời bút giấy. Làm cho người ta cảm thấy giống như một sự ảo giác.

Sau đó Cổ Phi hỏi vài lần, Ngự Thiên Thần Minh bảo nốt ngày hôm nay để ngày mai, ngày mai đẩy ngày mốt, đảo mắt một tháng trôi qua. Khi Cổ Phi hỏi lại, Ngự Thiên Thần Minh đều là trực tiếp giả bộ không biết gì.

Cổ Phi đã không thấy hy vọng, không nghĩ tới hôm nay cậu ta lại dờ chừng làm lại nghề cũ, không biết đã uống trúng thuốc gì.

Cổ Phi nhặt lên một quyển tùy tiện lật nhìn, ném, hỏi: "Nhiệm vụ truy nã thế nào rồi?"

Về mặt Ngự Thiên Thần Minh âm thầm: "Giết ba, người thứ tư gián đoạn."

"Chuyện gì xảy ra?" Cổ Phi hỏi.

"Quá nhiều người, tôi không dám hạ thủ." Ngự Thiên Thần Minh là cao thủ. Sức phán đoán chính là tư chất trọng yếu vô cùng của cao thủ hạng nhất. Có lúc chỉ nhìn hoàn cảnh, biết rõ không có cơ hội thắng, tự nhiên sẽ không xuất thủ nữa.

"Anh đừng phải tình huống như vậy thì làm như thế nào?" Ngự Thiên Thần Minh hỏi Cổ Phi. Cậu ta tin rằng trong quá trình Cổ Phi làm nhiệm vụ nhất định cũng đụng phải. Hơn nữa chắc là thường gặp, dù sao người chơi ở trong trò chơi thời gian phần lớn chính là cùng đồng bạn luyện cấp.

"Đi tới, giết chết." Cổ Phi đáp.

"Nói nhảm! Đó là anh." Ngự Thiên Thần Minh cảm giác mình không nên hỏi vấn đề này, tình huống của Cố Phi cùng bọn họ có giống nhau quái đầu.

Không nói đến có năng lực nháy mắt giết, còn là cao thủ thực chiến siêu giỏi, hẳn có thể sử dụng một vài biện pháp mà đám người Ngự Thiên Thần Minh căn bản không làm được.

"Cứ tiếp diễn như vậy. Căn bản không có khả năng liên tục hoàn thành một trăm lần đâu!" Ngự Thiên Thần Minh thống khổ.

"Có muốn tôi giúp cậu một tay hay không hửm?" Cố Phi nói.

"Giúp thế nào?" Ngự Thiên Thần Minh tròn to mắt.

"Cùng đi với cậu đó! Tôi hao một ít máu tên kia. Sau đó cậu ở xa xa tùy tiện bắn một mũi tên, không phải thế là giải quyết rồi sao." Cố Phi đáp.

"Cái này... Cái này..." Ngự Thiên Thần Minh kinh ngạc. Biện pháp này không phải là không được, chỉ là như vậy sẽ chiếm rất nhiều thời gian của Cố Phi, mục đích cuối cùng là giúp Ngự Thiên Thần Minh cảm phần thưởng, mà bản thân Cố Phi là một chút đồ tốt cũng không vớt được.

Loại ân nghĩa lớn lao này, ngay cả anh em ruột cũng chưa chắc sẵn lòng giúp đi?

"Thế nào?" Cố Phi không hiểu nhìn cậu ta.

"Người anh em ơi, anh chính là anh em ruột của tôi!" Ngự Thiên Thần Minh cảm động đến rơi nước mắt.

"Nhóc con xấu xa, không biết người trên kẻ dưới, kêu bác mau!" Cố Phi quát.

"Anh giúp tôi cả được giày, gọi ông nội cũng được nữa!" Ngự Thiên Thần Minh tiến lên bỏ nhào trên người Cố Phi, "Xuất phát, xuất phát!"

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 122: Cung tiễn thủ ở quán rượu

Cùng Ngự Thiên Thần Minh đi khỏi quán rượu Tiểu Lô, Cố Phi khoát tay lên: "Cậu lĩnh nhiệm vụ đi, không giải quyết được thì gọi tôi."

Ngự Thiên Thần Minh gật đầu như con gà con mỏ thóc. Cố Phi bằng lòng hỗ trợ cậu ta như vậy đã mừng đến cười thả cửa, nào đâu có còn tham lam muốn người ta giúp toàn bộ hành trình? Cậu ta cũng nghĩ là gặp phải mục tiêu mình không giải quyết được thì gọi Cố Phi đến giúp một tay.

Hai người phân hai hướng đông tây, Ngự Thiên Thần Minh đi lĩnh nhiệm vụ PK, còn Cố Phi đi khu luyện cấp trước.

Với kinh nghiệm một tháng làm nhiệm vụ truy nã của Cố Phi, Ngự Thiên Thần Minh sẽ gặp phải loại phiền toái này, thông thường đều là tại khu luyện cấp. Ai lại rảnh rỗi sinh nông nổi đi dạo trên đường cái còn có thể hò ba gọi sáu cho đủ một nhóm bạn bè chứ? Thường xuyên đi chung cũng chỉ có thể cặp người yêu một nam một nữ.

Loại tình huống ấy Cố Phi cũng nhiều lần gặp được. Nếu thấy mặt mũi khó ưa, không nói hai lời trực tiếp đi lên làm thịt; thấy con người ta mặt mày hiền hậu, thì rất tốt bụng nói "Chúng ta nói chuyện riêng một chút" trước, mời người đến một góc ngách: "Người anh em, để không khiến chú mất mặt ở đây trước bạn gái chú, một xiu nữa chú mày cứ nói là bị ám toán", nói xong liền giết chết đối phương.

Về sau cũng có gặp phải nhà gái mới là mục tiêu, loại này khá phiền phức. Bởi vì người chơi nam đa số đều là tình lực có thừa, mặc kệ kích thích nhất của Cố Phi có đặc thù hay không, cũng sẽ rộng toáng lên đòi trả thù.

Cố Phi cũng đã vội vàng giải thích một tiếng cho người nọ: "Nhiệm vụ truy nã, tình ngộ đi!" sau đó giết chết mục tiêu, người nam coi tình huống mà định. Ý có tình ngộ trong lời Cố Phi chính là chống lại một lần liền lựa chọn rút lui.

Những kẻ giác ngộ thấp và lại còn hùng hùng hổ hổ trong miệng chửi tục không sạch sẽ quấy rầy không rõ, giết chết. Vợ yêu ngồi tù, mình rơi cấp, cơ bản là tiền mất tật mang.

Càng đáng tiếc chính là những người nam chôn cùng đều chủ động sấp lên ra tay trước với Cố Phi, bị Cố Phi giết chết xong, một điểm giá trị PK. Cố Phi cũng không vớt vát. Như đã nói qua, Cố Phi không sợ giá trị PK, đang làm nhiệm vụ truy nã mà! Còn sợ có điểm PK?

Một tháng tới nay, thậm chí có loại bị Cố Phi giết lặp lại lần nữa, khoa trương nhất là một cậu chàng đẹp trai. Bị Cố Phi lĩnh nhiệm vụ đã liên tục đến ba lần.

Sau đó hai người ở quán rượu nào đấy gặp nhau lần thứ tư, cậu chàng đẹp trai ấy khóc: "Anh hai à, tôi mời anh uống rượu, anh bỏ qua cho tôi đi!"

Cố Phi cười cười: "Cậu là biết tôi làm nhiệm vụ PK, không có điểm giá trị PK trên người thì cậu sợ nhìn thấy tôi cái gì?"

"Vấn đề là tôi có..."

"À, vậy cũng không có sao, nhiệm vụ của tôi thế nhưng không phải cậu." Sau đó chỉ thấy Cố Phi giết chết vợ cậu ta, cậu chàng đẹp trai khóc lại càng đau lòng. Cố Phi thay cậu ta trả tiền rượu, lặng lẽ rời đi..

Đã trải qua nhiều trường hợp PK đủ mọi hoàn cảnh như thế ấy. Cố Phi rốt cục hiểu được một chân lý: PK người ta, sẽ có dính điểm PK giác ngộ.

Người chơi có giác ngộ, sau khi Cố Phi báo ra "Nhiệm vụ truy nã" xong, đều sẽ cư xử bình tĩnh, một mình ra độ sức hết khả năng bản thân cùng Cố Phi; chỉ có kẻ bỏ đi còn không giác ngộ, mới có thể dùng miệng lưỡi cực nhanh, nói mấy lời vô ích "Chết cả nhà mày đi"* không có tí xú dính dưởng.

*(*Akiko dịch bừa câu này, thật sự là không có cách nào dịch được mấy câu tục. _.)*

Chẳng biết hai loại người này, sử dụng tâm trạng gì để làm nguyên nhân đi PK người khác đây? Cố Phi muốn làm khảo sát nghiên cứu. Sau đó cảm thấy đó không phải là điểm mạnh của mình, lại thôi.

Đang lúc suy nghĩ vẩn vơ, tin nhắn Ngự Thiên Thần Minh lại tới.

"HELP!!" Ngự Thiên Thần Minh còn chơi tiếng Anh.

"Nhanh như vậy?" Cố Phi nghi ngờ, mình cũng chưa đi ra khỏi thành đây này! Ngự Thiên Thần Minh lĩnh nhiệm vụ xong đã nhanh như thế mà tìm phải mục tiêu khó giải quyết?

"Không ở khu luyện cấp, tên kia ở quán rượu. Một đám người uống rượu này!" Ngự Thiên Thần Minh nói ra địa điểm.

"À!" Cố Phi đi ngược hướng lại mà đến.

Loại ở trong quán rượu này, đích thật là một vấn đề đau đầu với Ngự Thiên Thần Minh.

Điểm mạnh của Cung tiễn thủ là tập kích bất ngờ khoảng cách xa, cùng với đấu pháp chơi điều hành hạ người. Nhưng bên trong quán rượu nhiều con mắt nhìn trừng trừng, chưa nói tới việc không có chỗ ẩn náu.

Động tác Cung tiễn thủ giương cung cài tên bất mất như vậy, nhất định sẽ dẫn tới rối loạn xôn xao, một chút hiệu quả đánh bất ngờ cũng không có. Tại đây đều đứng yên, trong không gian nhiều người, Cung tiễn thủ thật sự là rất khó phát huy.

Không mất nhiều thời gian, Cố Phi đã đi tới quán rượu kia, Ngự Thiên Thần Minh đang đứng ở cửa kiếng chân ngóng trông. Vừa nhìn thấy Cố Phi liền vội vàng vẫy tay: "Còn ở ở bên trong uống đấy!"

"Làm sao làm?" Ngự Thiên Thần Minh khiêm tốn cực kỳ, cậu ta biết, ở phương diện này Cố Phi mới là chuyên gia.

"Người nào? Trước hết chỉ cho tôi xem." Cố Phi đáp.

Hai người vào quán rượu. Ngự Thiên Thần Minh cẩn thận từng li từng tí chỉ ra mục tiêu cho Cố Phi: "Thấy không, là Chiến sĩ, tên mang nón đen kia."

"Thấy rồi." Cố Phi đáp.

"Làm sao làm giờ?" Ngự Thiên Thần Minh rất khẩn trương hỏi lại một lần.

Cố Phi rút kiếm, ho khan một tiếng, không ít người nhìn về bên này, có vài người sắc mặt đã biến đổi.

"Nhiệm vụ truy nã!" Cố Phi cầm kiếm gõ một cái lên bàn trống bên cạnh.

Trong quán rượu không ít người lo lắng, xem ra có người có giá trị PK thật chẳng thiếu.

"Này!" Ngự Thiên Thần Minh nóng nảy, phải đánh bất ngờ mới đúng chứ! Việc tự bộc lộ ý đồ mình đến tụy rằng rất lễ phép. Nhưng không được khoa học càng không lý trí đây!

Cố Phi đã sớm cầm kiếm chỉ tên Chiến sĩ nón đen kia: "Nhiệm vụ là chú. Ra đây để giải quyết đi!"

Những người khác đều thở dài một hơi.

Chiến sĩ nón đen rõ ràng rất kinh ngạc, gặp qua làm nhiệm vụ PK. Nhưng chưa thấy qua làm nhiệm vụ PK mà lớn lối như vậy. Không thấy một bàn này đều là người quen của hắn sao?

"Người đó là kẻ nào thế?" Chiến sĩ nón đen cho rằng gặp phải kẻ bệnh tâm thần.

Bản ai có một người lại gần, nói khẽ ghé vào lỗ tai hắn nói hai chữ: "Bảo trọng."

"Có ý gì?" Chiến sĩ nón đen sững sốt.

"Chú rất ít khi vào quán rượu phải không?" Người kia hỏi.

Chiến sĩ nón đen gật đầu.

Người nọ thờ dài: "Ngồi nhiều sẽ biết."

Rất hiển nhiên đồng bạn của nón đen cũng đều rất ít khi ngồi quán rượu, đó là lí do mà đều rất mù mờ.

"Nhanh lên một chút nha!" Cổ Phi ở bên này thúc giục.

"Thiên Lý anh nghĩ ngay cả tôi cũng cùng giết chết luôn hả?" Ngự Thiên Thần Minh cũng sắp khóc.

Cổ Phi không để ý tới cậu ta: "Mau ra đây, đừng đánh ở trong quán rượu, người khác còn muốn uống rượu đấy!"

Nón đen nghe thế giật sợi, đằng đằng đứng lên, bọn anh em cũng không cam tở ra yếu thế, cùng nhau đứng dậy, tổng cộng sáu người.

"Làm nhiệm vụ mà, không có chuyện gì thì đừng xen vào, đao kiếm không có mắt. Anh ta chết rồi có thể ngồi tù, mấy người chết sẽ phải roi cấp." Cổ Phi nhắc nhở.

"Đã nói như thế chú còn không có nghe thấy hả?" Cổ Phi bất thành linh phi một cước. Một thanh âm "Ầm" vang lên, một bóng người dần hiện ra đồng thời cũng ngã xuống, ngã lăn đùng cả băng ghế bên cạnh.

Cái bàn bên cạnh nhaoáng cái cũng bị ném tới về phía trên người hắn, Cổ Phi đưa tay đỡ lấy cái bàn đó.

"Đập đồ gì đều phải bồi thường tiền đấy. Xem băng ghế có bị phá hủy chưa?" Cổ Phi thể hiện ra kinh nghiệm đấu tranh phong phú không gì sánh được của hắn.

Ngự Thiên Thần Minh đi qua xem xét rồi nói: "Chưa hư."

Đạo tặc quỳ rạp trên mặt đất ngay ra không dám đứng dậy, liếc trộm nhìn Cổ Phi, lại quay đầu lại nhìn lên anh em nón đen của tên đó.

Nón đen một nhóm người nhất thời cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Bắn tên đó." Cổ Phi sai khiến Ngự Thiên Thần Minh.

"Bây giờ?" Ngự Thiên Thần Minh sững sốt. Thân làm một Cung tiễn thủ, Ngự Thiên Thần Minh cho rằng việc công khai xạ kích hướng về ngay mặt người ta là chuyện rất mất mặt.

"Người phía sau tránh ra một chút!" Cổ Phi kêu.

Quần chúng sớm đã thành tán ra, người chơi thường chui vào quán rượu, trong một tháng này gặp Cổ Phi rất nhiều lần. Bọn họ cũng có kinh nghiệm phong phú vô cùng.

"Bắn coi!" Cổ Phi nói.

"Dùng kỹ năng sao?" Ngự Thiên Thần Minh hỏi.

"Cậu có biết chơi game không hả, cái này cũng muốn tôi dạy sao!" Cổ Phi nóng nảy.

"Trời ạ!" Ngự Thiên Thần Minh cũng gấp, chơi game mấy năm rồi, oai răn dạy thế này vậy mà lần đầu nghe thấy.

Mình không biết chơi sao? Chỉ bất quá cục diện ngón ngang tựa lưà bây giờ còn chưa trải qua thôi! Mẹ nó, Ai làm người mà chẳng có lần đầu tiên trải nghiệm hả? Ngự Thiên Thần Minh tức tối bất bình nghĩ, vừa kêu căng lòi một mũi tên ra.

Vì sao Cung tiễn thủ không đi công kích đường hoàng như vậy? Bởi vì Cung tiễn thủ công kích quá phiền toái, trước đó phải làm nhiều trò như vậy, đập vào trong những ánh mắt kia họ đã sớm mà bắt đầu làm động tác né tránh.

Ngự Thiên Thần Minh giương cung ngay trước mặt của người ta, người có thể không tránh sao? Bây giờ co rút lại đầu, toàn bộ đi phục kích dưới gầm bàn.

"Ai biểu cậu lằng nhằng!" Cổ Phi mắng Ngự Thiên Thần Minh.

Ngự Thiên Thần Minh oan ức, mình dù cho lại giương cung lấp tên sấm rền gió cuốn. Người ta cũng có đủ thời gian chui xuống dưới gầm mà! Điều này có thể trách tôi sao? Rốt cuộc là ai không biết chơi hả!

Cố Phi bước nhanh về phía trước, vung trường kiếm lên.

Tốc độ Cố Phi thực sự quá nhanh, một đám người chưa kịp phản ứng đâu, chỉ thấy bàn gỗ nhỏ đã bị Cố Phi chém thành hai nửa.

"Bắn!" Cố Phi chọt hô về hướng bên cạnh.

"Xiu!" Ngự Thiên Thần Minh sớm có chuẩn bị mà bắn một tên ra, phóng kỹ năng có lực công kích mạnh nhất - "Thur Kích".

Cự ly kiểu vậy. Căn bản không thể có khả năng tránh được Thur Kích.

Thương tổn của Ngự Thiên Thần Minh cũng không phải để chơi, một mũi tên này tuy rằng không có thể nháy mắt giết, nhưng tạo thành thương tổn đã làm cho nón đen lão đảo rồi.

Không cần Cố Phi nhắc nhở, mũi tên thứ hai đã tới. Ngự Thiên Thần Minh không hổ là cao thủ.

Biết rõ làm một cung tiễn thủ ở trong loại trò chơi này cái gì quan trọng nhất, tốc độ giương cung lấp tên nhanh nhẹn không gì sánh được, hai mũi tên bày ra đoàn đoàn chính chính chuẩn bị phóng ra kỹ năng "Nhị Liên Tiễn". Vừa nhìn chính là trải qua vô số lần luyện tập.

"Vèo vèo!" Hai mũi tên một trước một sau bay ra, nón đen vừa ngồi chồm hồm ở phía dưới cái bàn, bây giờ trả vẫn lì hực mà đứng dậy, ăn hai mũi tên phụt phụt.

"Còn chưa có chết, sinh mệnh thật cao nha!" Ngự Thiên Thần Minh cũng bắt đầu ồn ào, thật nhanh lại lấp một tên lên.

Nhưng lúc này sáu người đang ngồi chồm hồm đều đã không muốn làm người ngoài cuộc. Đều đứng dậy cả đập tới về hướng người gần nhất - Cố Phi.

"Không cần phải để ý đến tôi, tìm cơ hội liền bắn tên đó." Cố Phi hô, vừa thoải mái mà né tránh sáu người vây công. Vừa gọt một kiếm ở trên người Mục sư của phe bên ấy, Mục sư đang ngâm xướng Hồi Phục Thuật, bị Cố Phi vừa đứng lúc mà cắt đứt.

Mũi tên thứ ba của Ngự Thiên Thần Minh cũng đã bắn ra, kỹ năng cấp 36 của Cung tiễn thủ, Truy Tung Tiễn.

Kỹ năng này lực công kích mặc dù không mạnh, nhưng tính năng theo dõi thực sự đáng sợ. Nhìn đúng mục tiêu là không bỏ qua không rời. Tuyệt đối không như Hóa Cầu Thuật của Pháp sư chỉ theo dõi gần gũi như vậy.

Chỉ thấy lần này mũi tên nhọn sắc mơ hồ lóe lên ánh sáng trắng, bay vù vù đi qua kẽ hở trong một nhóm người hỗn loạn. Cuối hết sức huyền ảo mà cắm vào ót tên nón đen.

Mục sư muốn thả ra Hồi Phục Thuật vẫn bị Cố Phi cắt đứt, tính mệnh nón đen vẫn không được bổ sung, lúc này ăn một mũi tên kia, rốt cục ngã xuống.

"Rút lui!" Cố Phi rống lên một tiếng với Ngự Thiên Thần Minh, mình cũng từ trong con đường hở ra vì nón đen ngấm xong xuyên ra. Móc ra một miếng kim tệ vút về phía quây bar.

"Tiền cái bàn!" Cố Phi vừa hô, vừa chạy ra khỏi quán rượu.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 123: Pháp sư đệ nhất

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai bên cánh cửa một trái một phải của quán rượu, thời điểm Cố Phi từ bên phải lao ra, lại không nhìn thấy Ngự Thiên Thần Minh từ bên trái lao tới. Cố Phi vội vàng quay người vào quán rượu, còn chưa thấy Ngự Thiên Thần Minh đâu.

"Người đâu?" Cố Phi khản trương, chẳng lẽ cậu ta bị kẻ địch quán lấy, lừng lững hi sinh?

"Tôi có huy chương mà, truyền tống~" Ngự Thiên Thần Minh trả lời tin nhắn.

Không hổ là cao thủ, có ý thức như vậy. Cố Phi tán phục. Nghĩ đến thời điểm ban đầu mình mới vừa lấy được huy chương, thường luôn luôn quên sử dụng. Ngốc nghếch tiếp tục dùng chân chạy về chỗ nhận nhiệm vụ.

Thấy Ngự Thiên Thần Minh bây giờ, mượn đi mới dùng vài lần, cũng đã có ý nghĩ ăn sâu bén rễ trong đầu.

Nghĩ xong vừa ngẩng đầu, thì nhìn thấy mấy người anh em của nón đen, bây giờ đứng tại chỗ sững sờ, đàn ra quan sát Cổ Phi.

"Nhiệm vụ truy nã." Cổ Phi lại kiên nhẫn giải thích một chút, "Là thằng nhóc vừa chuồn khỏi kia, các chú nếu muốn báo thù thì tôi có thể giúp các chú liên lạc với cậu ta."

Nếu như là trong thực tế, lúc này Cổ Phi có thể lấy cái điện thoại di động ra diễn cho tăng cảm xúc chân thực, nhưng trong trò chơi lại khá nhạt nhẽo, dù sao bản thân mình soạn tin hoàn tất chuẩn bị gửi đi người khác cũng nhìn không ra đâu! Vì vậy mấy người đối diện chưa từng coi lời Cổ Phi nói ra cái gì, bọn họ thấy Cổ Phi đã chạy còn vọt trở lại, trong đầu óc xuất hiện cụm từ đầu tiên là: Tự chui đầu vào lưới.

Mấy người nghiêng răng nghiêng lợi, đằng đằng sát khí nhìn hằm hằm vọt tới. Bao gồm cả tên Đạo tặc nhỏ kia trước đây bị Cổ Phi gạt ngã.

Cổ Phi mừng rỡ, hiệu ứng thế này mới tốt đó nha! Hấn ham nhất phản ứng dây chuyền sau nhiệm vụ truy nã đấy, nếu không lấy ở đâu nhiều hứng thú PK như vậy được?

"Kìa!" Cổ Phi vẫn còn theo thói quen hữu nghị nhắc nhở một lần: "Các chú muốn tìm tôi báo thù? Chết đi thế mà sẽ roi cấp à!"

Mọi người bước về phía trước ba bước.

"Thực sự có roi à!" Cổ Phi vừa nhắc nhở, vừa hay cũng đặt chân về phía trước vài bước.

"Mày đi roi cấp đấy!" Một người trong phe đối phương gào thét lớn, đẩy những kẻ khác ra mà nhào tới trước.

Cổ Phi mở cờ trong bụng, giờ kiểm đang chuẩn bị đón chào, chẳng ngờ từ bên hông tuôn ra một luồng gió mạnh. "Sách Mã Lưu Tinh..." Cổ Phi mở miệng kêu lên xong, người kia vừa thẳng thừng liên kích của Cách đấu gia, đã làm người thứ nhất tức giận tận trời hóa thành không khí.

Như thế vẫn chưa xong. Hai bên trái phải lại có một Pháp sư, tóc dài phát phối, tư thế oai hùng hiên ngang. Pháp trượng trong tay lóe lên ánh sáng đỏ chói mắt, chỉ vào dưới chân năm người còn lại liên thốt một câu: "Hỏa Thụ Thiên Trọng Diễm, khởi!"

Ở trong quán rượu sử dụng phạm vi pháp thuật, Pháp sư phóng khoáng như thế, Cổ Phi đến nay là chưa thấy qua.

Hỏa Thụ Thiên Trọng Diễm bay nhanh dấy lên, phạm vi càng vượt quá tưởng tượng của Cổ Phi. Hiển nhiên độ thuần thực cũng là cực kỳ cao.

Nhất thời người chơi trong quán rượu kêu sợ hãi mà tránh né, còn những kẻ bị lửa cháy mạnh vây ở trung tâm, mấy đối thủ PK làm Cổ Phi thêm nhỏ dãi, cứ như vậy tan thành mây khói.

"Aiz!" Cổ Phi rên rỉ thống khổ, tay trái chưa có cầm kiếm đang lơ ở không trung, phảng phất như muốn bắt lại những thứ nên thuộc về hắn ở trong vòng kia.

Ngon lửa phản chiếu các khuôn mặt nhỏ nhắn trong phòng đều đỏ bừng bừng, Cổ Phi kinh nghiệm đấu tranh phong phú, nhìn bàn ghế bị đốt trong ngọn lửa, trong lòng tính toán xem lần này xài hết bao nhiêu tiền đây?

Ngon lửa từ từ đốt nhỏ dần, theo pháp thuật đã đến giờ, rốt cục trở về bề mặt trái đất. Nhưng những cái bàn trong vài giây bị đốt này, lúc bấy giờ vẫn còn đang cháy. Người chơi xung quanh vội vã bắt đầu chữa cháy, không chút nghĩ ngợi đều hắt ra rượu của mình trong ly nước.

May là loại rượu rẻ nhất thường ngày người chơi uống là rượu không có tính dẫn lửa. Không thể đạt được tác dụng dẫn cháy của chất cồn, bằng không trong quán rượu không thêm tung bừng mới là lạ.

Ba chân bốn cẳng, lửa lan đến chân bị dập. Pháp sư đầu tiên kia đi nói chuyện cùng NPC ông chủ quán rượu, đoán chừng là đến thương lượng một chút thù tạc bồi thường.

Bị người kia làm hỗn loạn như thế. Người chơi cả một quán rượu thế nhưng ngay cả một câu phản nản cũng không có.

Pháp sư phóng khoáng đến khiếp đấy! Ai dám oán giận? Người ta giờ tay lên đốt chết năm người không chút do dự, chắc chắn cũng sẽ không để bụng lại tăng thêm một "Hỏa Thụ Thiên Trọng Diễm" đốt chết người lắm mồm.

Mà Cách đấu gia xuất thủ đầu tiên, bây giờ đang cười híp mắt nhìn Cổ Phi.

Cười cười cái đầu nhà bay! Đoạt việc tốt của anh đây... Trong lòng Cổ Phi đau đớn, nhưng làm hắn thống khổ hơn chính là, hắn không cách nào phát tiết. Bởi vì... hai người này tựa hồ là gặp chuyện bất bình mới ra tay. Cổ Phi cũng không thể không biết suy xét mà coi hai người này là địch thủ mới.

"Thân thủ tốt đấy! Cảm ơn hén!" Không chỉ không thể trút ra, còn phải nói lời cảm ơn với người ta. Đòi người ơi, mày thực sự khiến tao bắt đắc dĩ quá trời, trong lòng Cổ Phi trong lòng thờ dài triệt để.

Tên Cách đấu gia kia cười: "Anh bạn cũng không kém."

Cổ Phi gắng gượng nặn ra một nụ cười.

"Không ngại thì cùng uống một ly đi?" Người kia nói.

Cố Phi ngẩn người. Giúp mình đuổi đối thủ, xong còn muốn mời mình uống rượu, xem ra người nọ là dụng có dụng ý khác à!

Người này thấy Cố Phi nhất thời không lên tiếng, ngược lại cũng không thúc giục hỏi, vẫy tay bên người, nguyên lai tên đó còn có một đồng bạn nữa. Hai người ba chân bốn cẳng sắp xếp lại cái bàn bị lật trong lúc hỗn loạn vừa nãy.

Đốt cháy cũng bất quá chỉ là chuyện ngăn ngại mấy giây, cái bàn bị đốt cũng không hề ảnh hưởng việc sử dụng. Hai người sắp xếp xong đều tự ngồi xuống, để trống ra vị trí hai người. Một là chờ người bạn Pháp sư của bọn hắn, còn lại chính là giữ lại cho Cố Phi.

Cố Phi thấy thế chỉ cười, cũng không nói thêm cái gì. Đi tới ngồi xuống.

"Tả Thủ Tả Ái (Tay trái viết yêu)." Đồng chí Cách đầu gia tự giới thiệu.

Cố Phi vốn quen có lời bình nickname người khác, vừa nghe tên này lập tức cười hỏi: "Tay phải viết cái gì?"

"Hữu Thủ Tả Soái (Tay phải viết đẹp trai)." Cung tiền thủ bên kia trả lời, vừa chỉ chỉ bản thân.

"Bất quá hai chúng tôi vốn không quen biết nhau." Tả Thủ Tả Ái cười nói, "Nghĩ không ra có người đặt một tên gần với mình như thế."

Nói xong hai người này lấy dáng vẻ giả bộ có vẻ luyến tiếc mà liếc mắt nhìn nhau, khóe miệng nâng lên độ cong mập mờ, làm cả người Cố Phi lông tơ đều dựng lên. Hai người này, không phải là đoạn bối* trong truyền thuyết chứ?

Tiếp đó Pháp sư kia cũng thương lượng xong xuôi sang đây ngồi xuống.

"Cậu ta là Phiêu Lưu." Tả Thủ Tả Ái giới thiệu với Cố Phi.

Tên này nghe rất quen tai nha! Cố Phi đang nghĩ ngợi, lập tức phát hiện nghĩ quen tai cũng không chỉ có một mình hắn. Tên này vừa xuất hiện xong, xung quanh lập tức vang lên tiếng bàn luận xôn xao.

Đang lúc nghe Cố Phi loáng thoáng nghe thấy bốn chữ: Pháp sư đệ nhất. Nhất thời cũng phản ứng kịp, Phiêu Lưu, đây là người đứng đầu bảng kinh nghiệm Pháp sư trong Thế Giới Song Song. Và lại ở trên tổng bảng cũng cầm cờ đi trước.

Hiện nay trong Thế Giới Song Song phá vỡ con số 40 đạt được cấp 41, chỉ có năm người, Phiêu Lưu chính là một người trong số đó.

Bất quá, nhân vật danh tiếng lẫy lừng này lại không nghe nói là người chơi thành Vân Đoàn.

Hai người khác thoát nhìn và tên đó có chút thân thuộc kia, chẳng lẽ đều là người bên ngoài? Thể hiện tại giữa các chủ thành đã có qua lại sao? Cố Phi nhớ kỹ phía diễn đàn chính thức còn không có nói qua việc mở truyền tống trận.

"Anh bạn này, tên cậu gọi là gì?" Ba người giới thiệu bản thân xong hiển nhiên bắt đầu hỏi Cố Phi.

Cố Phi cười cười: "Thiên Lý Nhất Túy."

"Cậu chính là Thiên Lý Nhất Túy?" Sắc mặt Phiêu Lưu phóng khoáng đã không nhịn được đổi đổi.

Cố Phi bất đắc dĩ cười một tiếng: "Chính là tôi."

Phiêu Lưu sẽ có phản ứng này ở bên trong dự đoán của Cố Phi. Từ khi trò chơi bắt đầu, Phiêu Lưu vẫn vững độc quyền đầu bảng Pháp sư. Nhưng ở trong đó có một đoạn thời gian, đột nhiên vọt thêm ra một Thiên Lý Nhất Túy cười đến trên đầu hắn.

Tuy rằng không cần mấy ngày Thiên Lý Nhất Túy đã lại bị tên đó vượt qua, nhưng chung quy vẫn là cây gai ở trong lòng Phiêu Lưu.

Từ nay về sau tên đó ở trên bảng kinh nghiệm Pháp sư thường xuyên chú ý tên Thiên Lý Nhất Túy ấy, kết quả là thấy thẳng nhãi này đứng thứ hàng càng ngày càng thấp, liên tục biến mất đến đáy bảng xếp hạng vị trí khoảng ngàn, đến nông nổi không biết ID thì không có cách gì có thể tìm ra luôn.

Trong bụng Phiêu Lưu tò mò lắm đó! Thậm chí có lần xúc động ấn thêm Thiên Lý Nhất Túy bạn tốt để hỏi đến tột cùng. Kết quả thử một lần xong phát hiện chốt mở kết bạn của đối phương đóng. Như thế cũng bình thường, thân cao thủ trên đầu bảng, Phiêu Lưu cũng là rất hiểu rõ loại chuyện khôn đồn này.

Thêm bạn tốt trong trò chơi, tìm ID của đối phương là được. Kết quả là, loại người chơi cao thủ như bọn họ, hưởng thụ mọi người ngưỡng mộ, về mặt khác cũng là tăng thêm vô số người quấy rầy.

Có gọi "Anh hai mang em đi", có kêu "Anh hai dạy em chơi đi", còn có "Cho mình ít tiền và video của anh"... Dưới loại tình huống này, chốt mở kết bạn không thể không đóng, nếu không cuộc sống không có cách nào trôi qua bình thường.

Lần này đến thành Vân Đoàn, là có chuyện khác cơ, lại không nghĩ rằng gặp được người làm tên này suy tưởng đã lâu - Thiên Lý Nhất Túy. Trên bảng

kinh nghiệm và đẳng cấp, không hề để lộ xuất xứ của người chơi.

Con mắt Phiêu Lư xoay chuyển, bất thình lình buột miệng nói ra: "Nghĩ không ra vừa đến thành Vân Đoan, có thể thấy được hai nhân vật vang dội ở đây nhanh như vậy."

"Hả? Cái gì?" Cổ Phi mờ mịt, mình lúc nào thành người nổi tiếng?

Phiêu Lư quay đầu nhìn Tả Thủ Tả Ái và Hữu Thủ Tả Soái nói: "Chúng tôi đã thấy qua Tiểu Lôi ở quán rượu Tiểu Lôi. Về phần cậu Thiên Lý, cậu chắc hẳn chính là một vị nhân vật trong truyền thuyết khác, Pháp sư cận chiến 27149 phải chứ?"

Cả phòng ồ lên. Còn hơn Pháp sư đệ nhất, Pháp sư cận chiến số hiệu 27149 này hiển nhiên càng vang dội hơn. Nhất là ở thành Vân Đoan một nơi sôi nổi bàn tán.

Nhưng Cổ Phi đã như có thói quen phản xạ có điều kiện mà trả lời: "Không phải."

"Không phải?" Phiêu Lư nghi hoặc.

"Nếu như tôi là 27149, mới vừa rồi còn phải cần các cậu tới cứu?" Cổ Phi nói như thế, chứng tỏ đáy lòng oán niệm hết mức đối với chuyện này.

"Nếu như sớm biết rằng cậu là 27149, chúng tôi đương nhiên cũng sẽ không xuất thủ tương trợ." Phiêu Lư đáp.

"Tuy rằng tôi không phải là 27149, kỳ thực cũng không cần các cậu cứu giúp. Bất quá..." Cổ Phi dừng một chút rồi nói, "Vẫn là cảm ơn."

Ba người đều ngẩn người, không ngớt lời nói câu khách khí.

"Cậu một lần tích năm điểm giá trị PK như thế kia, bạn tôi vừa nãy là đang làm nhiệm vụ truy nã đấy, cẩn thận cậu ta lĩnh phải cậu giờ." Cổ Phi nói.

Phiêu Lư ngăn ra: "Bạn cậu lĩnh nhiệm vụ truy nã chẳng lẽ không tra tìm nhiệm vụ ở trong thành của mình sao?"

"À..." Cổ Phi vừa nghe đã rõ. Phiêu Lư tuy rằng dính phải giá trị PK, nhưng hẳn cũng không phải là người chơi thành Vân Đoan, đó là lí do mà làm nhiệm vụ truy nã ở thành Vân Đoan chắc chắn sẽ không lĩnh đến tên đó.

Mà ai ở chủ thành bên kia lĩnh phải tên đó, vậy thì thật là một hồi oan nghiệt.

Phiêu Lư lại đang khó hiểu: "Vì sao thế? Ở thành Vân Đoan các cậu thịnh hành việc làm nhiệm vụ truy nã như vậy sao?"

ps: Hàng mượn về trong đêm~

Phiêu Lư hỏi anh Cổ câu hỏi khó nha ~ đoán xem anh Cổ trả lời thế nào?

Bonus hình Phiêu Lư:

Chú thích:

*Đoạn bối: (vì thông tin giải thích sai, mình cập nhật lại) Xuất phát từ cụm từ "Đoạn Bối Sơn" Đoạn bối sơn nguyên văn là 背背山 Brokeback Mountain (núi lưng gầy) là bộ phim đồng tính từng đoạt các giải thưởng danh giá của Hollywood, do Lý An làm đạo diễn. Phỏng theo một truyện ngắn của tác giả E. Annie Proulx (từng đoạt giải Pulitzer), Brokeback Mountain nói đến mối tình giữa hai chàng cao bồi ở miền Tây

Hoa Kỳ vào những thập niên 1960, 1970, 1980. Bộ phim được dàn dựng cùng với nền nhạc của phim là tiếng đàn ghita có âm hưởng lúc thì sâu lắng, lúc thì phóng khoáng và lãng mạn. Thông tin thêm về phim:

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 124: Trượng Tử Sam*

(Trượng Tử Sam: pháp trượng chuyên dùng của Pháp sư được làm từ gỗ cây thông liễu, sơn màu tím.)

Đáp án của vấn đề này đương nhiên là không phải. Không chỉ ở thành Vân Đoan, mà trong toàn bộ Thế Giới Song Song cũng không có nơi nào thịnh hành làm nhiệm vụ truy nã. Thích thú với việc này, chỉ ít ở thành Vân Đoan, Cổ Phi chưa thấy qua người thứ hai.

Vào lúc Cổ Phi trả lời phủ định, Phiêu Lưu khó hiểu: "Vậy vì sao cậu làm nhiệm vụ này hằng ngày?"

"Làm sao cậu biết?" Cổ Phi ngăn ra.

Phiêu Lưu nhìn chung quanh quán rượu một lần: "Nghe nói..."

"À..." Cổ Phi thoải mái. Người chơi Thế Giới Song Song, thường xuất hiện ở ba địa phương nhất, một là khu luyện cấp, hai là con phố giao dịch, ngoài ra còn có một nơi chính là quán rượu.

Cổ Phi mỗi ngày cả nhiệm vụ này, vào vào ra ra ở trong quán rượu chém người không ít lần. Mà quán rượu là địa điểm luôn luôn có khách quen, tỷ như Hàn Gia Công Tử. Liên quan đến danh tiếng Cổ Phi điên cuồng làm nhiệm vụ truy nã, cũng là do đám người như thế kia tung ra ngoài.

Phiêu Lưu ở bên cạnh nói tiếp: "Vốn là hy vọng có thể thấy được 27149 tiếng tăm lưng lầy, không nghĩ khi đến thành Vân Đoan mới biết được người này đã mai danh ẩn tích rất lâu rồi. Sau lại ở quán rượu nghe nói lại có một người chơi rất nhiệt tình thích làm nhiệm vụ truy nã, rất tò mò, không nghĩ ra gặp được nhanh như vậy."

"Ha ha..." Cổ Phi cười gượng. Hằng ngày làm nhiệm vụ truy nã việc này là được! Danh tiếng là có chút chút, nhưng cũng không phải được người ta ngưỡng mộ như 27149 vậy, đại đa số người ngoài không thể hiểu, ngộ ngàng, thậm chí cười nhạo.

Cho dù có những người khen ngợi, hoảng sợ vì thân thủ PK của Cổ Phi, nhưng cuối cùng vẫn là không nhận được nghi ngờ: Hằng ngày đều cả nhiệm vụ truy nã, người này không có bệnh chứ?

"Cậu Thiên Lý vì sao nhiệt tình với nhiệm vụ truy nã như vậy thế?" Phiêu Lưu nói ra sự nghi hoặc trong lòng.

Nói là sở thích? Khó tránh khỏi sẽ bị người ta lý giải ra nhiều nghĩa khác, hơn nữa tám phần mười người chơi sẽ không tin phục. Cổ Phi đơn giản từ góc độ người chơi game online tung hàng, còi giầy của mình đặt lên trên bàn: "Nhìn đi, đây là khen thưởng nhiệm vụ truy nã."

Các người chơi trong quán rượu đều thi triển Giám Định Thuật với "Giày Truy Phong", một lát sau, thanh âm nuốt nước miếng liên tiếp. Cách đó gần nhất, thân làm cung tiễn thủ Hữu Thủ Tả Soái, trông mắt đều sắp rơi ra đến nơi rồi.

"Liên tục hoàn thành nhiệm vụ truy nã 100 lần, có thể đạt được đôi "Giày Truy Phong" này." Cổ Phi vừa nói, vừa đeo giày lại trên chân.

Phiêu Lưu hơi nhú nhú mày. Đôi giày kia đích xác là giày cực phẩm hiếm thấy hiện nay, nhưng nếu liên tục hoàn thành nhiệm vụ truy nã 100 lần, chi phí dùng để đánh đôi quá lớn.

Hơn nữa hai chữ "liên tục" này hệ thống nói nghe có vẻ đơn giản, hoàn thành việc này thực sự không dễ, thiên thời địa lợi nhân hoà một chút cũng không thể thiếu.

Phiêu Lưu cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao Cổ Phi đang ở trên bảng kinh nghiệm hạng đầu mà vu vu bay xuống rồi. Tên đó thấy đây chính là chuyện hạt vừng mà ném dưa hấu sang bên. Nếu như nói Cổ Phi là một cung tiễn thủ hay loại chức nghiệp tương tự, tên đó còn có thể giải thích.

Nhưng vấn đề hần là một pháp sư, có một đôi giày cực phẩm như thế đích xác cũng sẽ mạnh lên rất nhiều, nhưng nếu phải hi sinh nhiều thời gian và kinh nghiệm như thế để đánh đôi, Phiêu Lưu nghĩ không nên. So với việc đó, Phiêu Lưu thà rằng đập tiền đi mua cho rồi.

Bởi vì phía công ty trò chơi có ý hứa hẹn, Thế Giới Song Song không có vật phẩm "Nhặt xong trời định, không có cách nào giao dịch", đôi giày này đương nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

Nghĩ đến tận đây. Phiêu Lưu đã mở miệng hỏi thăm: "Đôi giày này của cậu có chuẩn bị bán không?"

"Bán? Không nghĩ qua..." Cổ Phi nghe thấy cái chữ "bán" này thì thậm chí đã ngăn người, hần ở trong trò chơi căn bản cũng không có ý thức buồn bán.

Luyện cấp đánh được tới nhiều đồ gỗ ngang, đã chất đống vào kho hàng, chưa từng bớt thời giờ đi bán một lần nói gì cái khác.

Đã từng có kinh nghiệm đi cầm vài món gửi bán ở phòng đấu giá.

Nhưng cuộc sống bán buôn như vậy muốn làm tốt, bạn phải tốn thời gian đi phân tích thị trường. Cổ Phi chưa từng nghiên cứu qua. Chỉ là nhìn giá yết vật phẩm tương tự của người khác, vì vậy cũng treo giá chiếu theo người ta mà thôi.

Không biết có phải lúc tham chiếu giá cả vật phẩm đều là hàng hóa của thương nhân lòng dạ hiểm độc hay không, nói chung Cổ Phi gửi bán đồ gì chưa từng bán ra, phí gửi bán mấy ngày kể tiếp tiêu phí n kim tệ. Phí gửi bán này là hệ thống thu lấy.

Ngang ngược mà trực tiếp trừ mỗi ngày từ trong túi bạn, một đường sống cũng không có. Cổ Phi khóc không ra nước mắt, từ nay về sau bỏ ý niệm bán đấu giá trong đầu.

Bây giờ Phiêu Lưu đột nhiên muốn bàn việc mua bán cùng Cổ Phi, Cổ Phi lại có chút cảm giác chân tay luống cuống. Nghĩ thầm chú trực tiếp cho tôi một đao còn thống khoái hơn, nói chuyện làm ăn gì nha!

Thấy Cổ Phi không có suy nghĩ muốn bán trong đầu, Phiêu Lưu lại bắt đầu có chủ ý khác. Tay lục lọi ở trong túi, móc ra một cây pháp trượng: "Thiên Lý cậu xem nó một chút đi."

Pháp trượng bày trên bàn, Cổ Phi thi triển Giám Định Thuật.

"Không tệ lắm!" Cổ Phi khen. Đây là một cây Trượng Tử Sam chữ vàng. Pháp hệ số yêu cầu 110. Ngoài ra cường hóa pháp thuật 35%, thương tổn pháp thuật + 15%, trí tuệ + 10, tinh thần + 10.

Trượng Tử Sam là pháp trượng trình độ cấp 40, một trong những pháp trượng mà pháp sư hiện nay pháp sư có thể có, có thể xứng hai từ cực phẩm. Khái niệm hệ số này, chính là từ một nhóm trang bị cực phẩm như thế này bắt đầu xuất hiện.

Mà cây Trượng Tử Sam này, vậy mà cường hóa pháp thuật bản thân 35%.

Ý nghĩa của cường hóa pháp thuật chính là: Ví dụ như một cây pháp trượng tầm thường có công kích pháp thuật là 80-100, thế thì nếu như có được thuộc tính cường hóa pháp thuật 35% này, thuộc tính công kích pháp thuật cuối cùng biểu hiện ra ngoài tức là 108-135.

Lý luận tương tự, trên trang bị khác cũng thường gặp phải các loại thuộc tính cường hóa kiếm thuật, cường hóa thuật bắn, cường hóa phòng ngự.

Đơn giản mà nói, cây Trượng Tử Sam này của Phiêu Lưu, so với Trượng Tử Sam thông thường cao hơn 35% công kích pháp thuật, ngoài ra còn tăng 15% thương tổn pháp thuật, 10 điểm trí lực và tinh thần, là một pháp trượng cực phẩm phát ra tương đối cao.

"Đôi đôi 'Giày Truy Phong' kia của cậu, thấy được không?" Phiêu Lưu nói. Phiêu Lưu vẫn để ý kiểm Ám Dạ Lưu Quang của Cổ Phi ở trong mắt, bất quá dùng Giám Định Thuật vài lần, kiếm này chưa từng bị giám định ra.

Bất quá nếu ở trong tay một pháp sư, lẽ nào đây là một thanh pháp kiếm?

Người chơi bình thường không biết pháp kiếm tồn tại, Phiêu Lưu lại từng có một lần ở một nhiệm vụ thấy qua trong tay NPC. Pháp kiếm có song thuộc tính, tức có lực công kích pháp thuật đồng thời còn có thêm lực công kích vật lý.

Nghe thoáng qua có vẻ vô cùng trâu bò, nhưng trên thực tế, trang bị song thuộc tính, cũng mang ý nghĩa trị số hai loại thuộc tính cũng sẽ không cao.

Phiêu Lưu đã biết pháp kiếm như thế nào, công kích vật lý không bằng kiếm thường ngang cấp, công kích pháp thuật không bằng pháp trượng ngang cấp. Ngoại trừ tạo hình tương đối đẹp trai, Phiêu Lưu thực sự không cảm thấy pháp kiếm có ý nghĩa tồn tại gì.

Cái thanh này của Cổ Phi, thoát nhìn tạo hình lại thêm nổi bật chút, nhưng nếu như là pháp kiếm, nói vậy cũng không thoát được loại thiết định kia. Cho nên Phiêu Lưu mới lấy ra cây Trượng Tử Sam chữ vàng muốn trao đổi cùng Cổ Phi.

Vũ khí luôn luôn được người chơi coi trọng nhất, với cái nhìn của Phiêu Lưu, tên đó nghĩ cây pháp trượng này đối với Cổ Phi hẳn là quan trọng hơn đôi giày kia một chút. Đổi lại là tên đó, tuyệt đối sẽ không từ chối.

Đáng tiếc Cổ Phi cũng không phải tên đó, nghe thấy kiến nghị này của Phiêu Lưu xong, hơi ngần ra, rất mau trả lời: "Không cần."

Cây Tử Sam Chi Trượng này đích thực vô cùng mê người, đáng tiếc nó gặp phải kiếm Ám Dạ Lưu Quang và Cổ Phi.

Từ góc độ vũ khí mà nói, kiếm Ám Dạ Lưu Quang đều như những gì Phiêu Lưu dự đoán, chỉ tiếc, kiếm Ám Dạ Lưu Quang là trang bị trình độ cấp 70, mặc dù sẽ thấp hơn trang bị cùng cấp, nhưng loại Trượng Tử Sam này mới vừa vào ngưỡng cửa trang bị 40 cấp, ở trước mặt nó vẫn hoàn toàn chưa đủ nhìn.

Từ góc độ Cổ Phi mà nói, tên đó yêu thích kiếm pháp hơn rất nhiều so với côn pháp, sẽ không nghĩ cầm kiếm đi đôi gây gộc.

Không sai, ở trong mắt Cổ Phi đó không phải là pháp trượng, chỉ là cây gậy, hơn nữa hầu như không có thương tổn vật lý. Rác rưởi! Đây mới là tiếng lòng của Cổ Phi, đủ để cho Phiêu Lưu cảm thấy tan nát cõi lòng.

Nhưng thoát nhìn Phiêu Lư đối với việc Cổ Phi từ chối cũng có chuẩn bị, không có biểu hiện quá ngoài ý muốn, nói "Đáng tiếc" xong liền thu Trương Từ Sam trở về.

Mấy người lại tùy ý hàn huyên vài câu, Hữu Thủ Tả Soái tiếp cận Cổ Phi hỏi thăm một chút cận kề thủ tục nhiệm vụ truy nã. Rất hiển nhiên, thân làm cung tiễn thủ cậu ta cũng giống như Ngự Thiên Thần Minh, đối với đôi Giày Truy Phong" này cực kỳ có hứng thú.

Bấy giờ Cổ Phi nhận được tin nhắn, nguyên bản tưởng rằng là Ngự Thiên Thần Minh lại gửi "help", vừa mở ra nhìn lại là Lạc Lạc: "Đại hiệp, tới luyện cấp đi!"

"Sớm như vậy?" Cổ Phi ngoài ý muốn, thời gian so với hôm qua nói sớm một tiếng đồng hồ.

"Tiểu nữ tử đã đợi không kịp đợi muốn thưởng thức tư thế oai hùng của đại hiệp." Lạc Lạc đáp.

"Sẽ tới." Cổ Phi đáp lại một câu, đứng dậy nói lời cáo từ với ba người đám Phiêu Lư.

"Đi luyện cấp?" Phiêu Lư lông mày giờ giờ lên, "Cùng đi ha?"

"Ồ? Tôi có đội đó!" Cổ Phi nói.

"Thêm ba người chúng tôi chắc không có vấn đề gì chứ?" Phiêu Lư hỏi.

Vì vậy Cổ Phi gọi tin nhắn đi hỏi Lạc Lạc.

"Đẹp trai không?" Lạc Lạc hỏi.

"Cái này, tạm được." Cổ Phi liếc nhìn Phiêu Lư. Dựa vào cách ăn mặc, Phiêu Lư một thân trang phục vẫn là vô cùng đẹp trai, đặc biệt là cây pháp trượng trong tay cậu ta, tựa như một cây đuốc được điêu khắc có ngọn lửa đang cháy, nhìn hết sức cool.

"Còn có hai người." Cổ Phi giới thiệu, lại bắt gặp Tả Thủ Tả Ái và Hữu Thủ Tả Soái châu đầu ghé tai, ứa mồ hôi lạnh một hồi xong nhin không được cũng nhiều chuyện, "Thật giống là đoạn bối đó!"

"Sao? Thiệt hả?" Lạc Lạc hỏi.

"Tôi thấy thế..." Cổ Phi nói.

"Đến, gọi người lập tức đến." Trong tin nhắn Lạc Lạc lộ vẻ dứt khoát.

Cổ Phi dưới sự ngỡ ngàng, lập tức kêu ba người lên đường.

Trên đường, Phiêu Lư và Cổ Phi sống vai mà đi. Đầu là pháp sư, khó tránh khỏi muốn trao đổi một chút tâm đắc về pháp sư trong lúc chơi. Tỳ như, phiêu lư hỏi: "Nhìn cậu ban nãy ở trong quán rượu động thủ cùng đám người kia, tựa hồ cậu tăng nhiều điểm nhanh nhẹn phải chứ?"

Cổ Phi gật đầu: "Ừ, toàn bộ nhanh nhẹn."

"Gi?" Phiêu Lư cho rằng nghe lầm.

"Toàn bộ nhanh nhẹn."

Phiêu Lư miệng ới ra đống máu, sau một lúc lâu mới nói: "Xem ra đầu pháp của cậu nhất định là chơi điều đến chết." Trừ nó ra Phiêu Lư thực sự không nghĩ ra một pháp sư thêm toàn bộ nhanh nhẹn là ý nghĩ như thế nào.

Cổ Phi lại nói: "Không chơi thế, loạn thêm."

Phiêu Lư lại nôn ra máu, như các cô gái bên Trọng Sinh Từ Tĩnh an ủi Cổ Phi mà nói rằng: "Đến cấp 40 thì tốt rồi, có thể tẩy điểm."

Cổ Phi cười cười, không có nói là mình có làm thế hay không.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 3 - Chương 125: Cao thủ bị lạnh nhạt

Mang theo ba người quen mới đi tới cửa Đông thành Vân Đoan, xa xa liền thấy được trước quán rượu cửa Đông có một đám con mọc như rừng. Không tới vài bước, Tả Thủ Tả Ái phía sau cũng chú ý đến, chỉ ngón tay hướng về phía ấy mà nói: "Móa nó, đám con gái kia thật nhiều."

Đây cái từ miêu tả quái gì. Cổ Phi lẩm bẩm, lại không thể không một lần nữa quan sát Tả Thủ Tả Ái với cách nhìn khác. Theo lý thuyết, một người đồng tính nam sẽ không ghé mắt để ý một đám con gái như vậy. Thấy Hàn Gia Công Tử xong cảm thán một tiếng xã hội loài người cực phẩm vậy còn người thường.

Như vậy xem ra, chẳng lẽ hẳn phán đoán sai lầm, Tả Thủ Tả Ái và Hữu Thủ Tả Soái hai người họ là quan hệ thuần khiết hay sao.

Quay đầu chuyển ánh mắt lại, vừa thấy hai tên kia ở đó xì xào bàn tán. Mặc kệ thế nào, hai bọn họ không thoát nổi quan hệ mờ ám không nói rõ.

Đến gần hơn vừa nhìn bọn con gái, Cổ Phi sững sốt, có khuôn mặt quen thuộc.

"Liễu Hạ, cô cũng ở đây sao!" Cổ Phi và cô nàng Liễu Hạ chào hỏi.

Từ lúc nương tựa thành Vân Đoan, được Cổ Phi giới thiệu vào Trọng Sinh Từ Tĩnh xong, hai người cũng không gặp mặt nữa. Nhiều lắm thỉnh thoảng thăm hỏi qua tin nhắn, nói hai câu "Ồ đây?", "Ừ, ở đây!" các loại lời vô ích không có dinh dưỡng.

Cổ Phi rảnh rồi lia nhanh qua danh sách thành viên Trọng Sinh Từ Tĩnh, phát hiện đẳng cấp của cô gái nhỏ này nhảy lên rất nhanh, không hổ là lẫn lộn từ thành Nguyệt Dạ bên kia đi ra ngoài, biết rõ thực lực mới là đạo lý đúng đắn. Nguyên bản cô chỉ hơn level 20, hiện tại nghiêm nhiên là thành viên Trọng Sinh Từ Tĩnh cấp bậc cao.

Cũng là level 39, Cổ Phi hoài nghi cô ấy còn cao hơn mình nhiều.

Vóc người Liễu Hạ vẫn cứ gầy gò xương xẩu như thế nếu so với trên bọn con trai, nhưng ở con gái, nó mang lại cảm giác quyến rũ riêng. Liễu Hạ nở nụ cười đáp lời: "Nghe nói anh dẫn đội luyện cấp, tôi đương nhiên phải lẫn lộn với anh rồi."

Cổ Phi cười khò: "Dẫn đội gì chứ, là một cu li mới đúng."

Không nói như vậy mới là lạ đấy! Ngày hôm qua ở khu luyện cấp level 50, dẫn quái, chỉ huy, một kích cuối cùng, hết thấy cần nhờ Cổ Phi cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành. Đã thế còn phải chống chọi việc Lạc Lạc dùng Hồi Phục Thuật quấy rầy giữa chừng.

Ngoại trừ hoa quả miễn phí, Cổ Phi không phát hiện chỗ tốt gì thêm cả.

Ba người bọn Phiêu Lưu đã trợn mắt há mồm. Nghe Cổ Phi nói muốn cùng đội luyện cấp, nhưng không nghĩ tới đội nhân mã này là thuần một đám con gái tạo thành. Thằng này cũng có bản lĩnh quá đấy chứ! Ba người lên ám hiệu giờ ngón tay cái: "Là một nhân tài."

Cổ Phi ngược lại chưa quên ba người họ. Kéo họ qua giới thiệu cho bọn con gái: "Phiêu Lưu, Tả Thủ Tả Ái, Hữu Thủ Tả Soái!"

Pháp sư đệ nhất của Thế Giới Song Song đó nha! Một trong năm người đứng đầu tổng bảng đẳng cấp. Phiêu Lưu còn ưỡn ngực lên chờ thét chói tai đây! Kết quả ánh mắt bọn con gái trực tiếp vòng qua tên ấy, rơi xuống trên người Tả Thủ Tả Ái và Hữu Thủ Tả Soái, cùng lúc đưa ra lời khen: "Oa, tên thật mạnh!"

Bốn người đàn ông bấy giờ tựa như một thiếu niên mới ra tiếp xúc xã hội, không hiểu ra sao. Phiêu Lưu đợi cả đoạn thời gian không thấy bọn con gái hỏi han bản thân, Tả Thủ Tả Ái và Hữu Thủ Tả Soái cũng đã bị ánh mắt bọn con gái trêu ghẹo một trăm lần.

Cổ Phi đang kéo Lạc Lạc muốn thỉnh giáo: "Gì mạnh? Có ý gì?"

Lạc Lạc giải thích: "Anh xem. Mạnh 萌, từ này phía dưới chính là nhật 日, cùng nguyệt 月. Nhật nguyệt 日月 đại diện cho âm dương, cũng tức là nam nữ. Cho nên mạnh chẳng phải có ý là một đôi nam nữ dưới lùm cỏ sao? Đây là gì, là gian tình! Đó là lí do mà ở thời điểm này được lý giải là gian tình. Nói đúng là tên của bọn họ vừa nghe cũng biết có gian tình."

*gian tình: quan hệ mờ ám

Rất có tri thức, Cổ Phi sợ hãi than. Sống hơn hai mươi năm, mới biết được nguyên lai "mạnh" là một chữ tượng hình được giải thích như vậy.

"Ba người vào đội đi!" Lạc Lạc đến gần ba người kia gửi lời mời đi.

Ba người họ cuống quýt vào đội. Nghĩ đến Phiêu Lưu, pháp sư đệ nhất Thế Giới Song Song, một trong năm hào kiệt trên tổng bảng, mà Tả Thủ Tả Ái, Hữu Thủ Tả Soái theo tên đó lẫn lộn khẳng định cũng không phải nhân vật đơn giản gì. Nhưng ở trước mặt các cô gái Trọng Sinh Từ Tĩnh, mỗi người đều tay chân luống cuống giống như đứa trẻ nhọc trí hết, còn đâu có chút phong thái cao thủ nữa? Sức mạnh đoàn thể toàn nữ, quả nhiên không phải là hư danh dễ quên.

Đoàn người oanh oanh liệt liệt mà xuất phát. Cổ Phi thấy cô nhóc ngày hôm qua phỏng vấn qua mình kia đã tiến đến bên cạnh Tả Thủ Tả Ái "Hỏi mấy vấn đề không ngại chứ". Phiêu Lưu bên này, lại là Băng Lưu Ly chủ động đón tiếp.

"Xin hỏi, anh có phải hay không chính là pháp sư trên bảng..."

"Đúng, tôi chính là!!" Phiêu Lư mừng đến chảy nước mắt. Trời xanh ơi! Rốt cục có người nhận ra mình. Trong khoảnh khắc, phong thái cao thủ kia của Phiêu Lư đã trở về, ánh sáng nóng rực của pháp trượng trong tay liền sáng lên.

"Anh luyện cấp như thế nào vậy? Nhanh như thế!" Băng Lư Ly hỏi.

Cố Phi vừa nghe vấn đề này, nói khó cũng không khó, nói đơn giản cũng không đơn giản, nói chung cũng đủ để nói liên tục đoạn đường. Phiêu Lư ơi Phiêu Lư, câu nói đầu tiên của người ta liền khiến cậu rơi vào tay giặt, khí phách đốt năm người thành cây đuốc trong quán rượu đi đâu rồi?

"Vào đội đi, nghĩ gì thế?" Điều đã ra khỏi thành, Cố Phi còn không có trả lời lời mời tổ đội của Lạc Lạc.

Liễu Hạ lúc này cũng đi bên cạnh Cố Phi: "Muốn gặp mặt anh một lần thật khó đấy!"

"Phải không?"

"Bình thường các loại hoạt động công hội, tại sao anh đều không tham gia hả?" Liễu Hạ hỏi.

"Ấy, căn bản là..." Cố Phi nói.

"Vì sao?" Liễu Hạ hỏi.

"Không có quen, tất cả đều là nữ." Cố Phi đáp.

"Vậy có cái gì không tốt?" Liễu Hạ khó hiểu liếc mắt quan sát Cố Phi, "Chơi cùng nhiều mỹ nữ như vậy. Bao nhiêu người trông mong còn mong không được cơ hội nữa là."

"Quen thói đơn luyện." Cố Phi đáp. Mấy ngày nay hình như luôn nói mấy từ này, nói đến nỗi hán cũng cảm thấy đặc biệt cứng nhắc rồi.

Liễu Hạ không truy đến cùng nữa. Vòng vo sang đề tài khác: "Nói mới nhớ, ngày hôm qua tôi thấy Nạ Phu Cứu Tinh."

"Humm, cậu ta đến thành Vân Đoan? Không có liên hệ tới nha!" Cố Phi mở thanh bạn tốt ra liếc nhìn, không online.

"Khi đó anh không có online." Liễu Hạ nói.

"À." Cố Phi thoải mái. Nạ Phu Cứu Tinh từ lúc Cố Phi ly khai thành Nguyệt Dạ xong, liên hệ cùng hán ngược lại rất nhiều lần. Bởi vì Cố Phi đã đáp ứng việc chỉ đạo cậu ta Bộ ngựa quyền lại từ đầu.

Bộ ngựa quyền trường phái rất nhiều, Nạ Phu Cứu Tinh bắt chước từ vài cái thuộc về thất tinh Bộ ngựa quyền, mà bản thân Cố Phi nghiên cứu qua chính là lục hợp Bộ ngựa quyền. Đây hai trường phái lớn có đặc điểm riêng. Bởi vậy phương pháp luyện tập và kỹ xảo võ thuật cũng có điểm chú trọng riêng biệt.

Cố Phi tuy rằng chưa nghiên cứu sâu qua thất tinh Bộ ngựa quyền, nhưng dựa vào cơ sở và tư chất bản thân, chỉ đạo Nạ Phu Cứu Tinh học từ đầu là có thừa sức.

Nhưng Cố Phi vẫn căn cứ vào tinh thần làm sự phụ có trách nhiệm, chuyên môn đi cửa tiệm sách mua một quyển thất tinh Bộ ngựa quyền phổ cơ bản mới toanh đọc thăm khảo lại một phen, chỉnh lý bổ sung một vài nội dung VIP những sách này thượng không đề cập đến, sau đó chia cho Nạ Phu Cứu Tinh.

Nạ Phu Cứu Tinh cảm được nó xong liền liên tiếp vài ngày không còn login, sau lại lộ diện nói cho Cố Phi biết là đang ở nhà khổ luyện đây này!

Đối với thái độ như thế Cố Phi thực sự quá tán thưởng. Biểu hiện của Nạ Phu Cứu Tinh hoàn toàn xác thực yêu thích nó, cho nên bây giờ mới để nghị cậu ta cũng đi đến thành Vân Đoan, thuận tiện chỉ đạo trực tiếp.

Bất quá Nạ Phu Cứu Tinh đang ở trong hiện thực thao luyện quyền pháp đến nghiện, thấy tiếc phí thời gian đi đường hơn ba giờ từ thành Nguyệt Dạ đến thành Vân Đoan, cho nên việc này tạm thời đặt tạm sau đầu.

Bây giờ nghe Liễu Hạ nói cậu ta đã đến thành Vân Đoan, xem ra là tự học gặp phải điểm khó có thể tự hiểu, đến thẳng mặt thỉnh giáo hán một chút.

"Nghe cậu ta nói hình như là tới tìm anh." Liễu Hạ nói tiếp.

"Ừ, tôi biết." Cố Phi gật đầu.

"Chuyện gì đấy?" Liễu Hạ hỏi.

"Con gái đều lo chuyện bao đồng như thế sao?" Cố Phi cười.

Liễu Hạ ngại ngùng, đỏ mặt nói: "Tò mò thôi!"

Cũng không phải bí mật gì, Cố Phi tự nhiên cũng không cần giấu diếm: "Chắc là muốn cùng tôi trao đổi một chút võ công đó!"

"Võ công?" Liễu Hạ chưa hiểu.

"Bọ ngựa quyền!" Cổ Phi hai tay bay ra tư thế của môn võ một lần. Nhìn lại Liễu Hạ, thấy ánh mắt nhìn hấn mang theo vẻ ngu ngốc.

Ài, loại ánh mắt này quá quen thuộc. Cổ Phi thờ dài, cuối cùng nói: "Nói ra cô có thể không tin, tôi biết võ công."

"À, khó trách anh lợi hại như vậy!" Về mặt Liễu Hạ búng tỉnh.

"Lại dễ tin như vậy?" Cổ Phi kinh ngạc.

"Anh PK lợi hại thế kia, không tin cũng không được nha!" Liễu Hạ đáp.

"Cũng dạy tôi một chút đi!" Liễu Hạ nói thêm.

"Cô cũng có hứng thú?" Cổ Phi hỏi.

Liễu Hạ gật đầu: "Học một ít sẽ không làm sao chứ?"

"Có thể để cho cô thêm khỏe mạnh chút..." Cổ Phi nhìn cô một cái, quá gầy... Thật có cảm giác có thể dùng tay bẻ gãy đấy! Loại cảm xúc này xuất hiện khi nhìn thấy Liễu Hạ đã không phải một lần hai lần.

Cái từ khỏe mạnh này dùng ở trên người con gái hiển nhiên có chút không thích hợp, Liễu Hạ nghe xong lập tức sinh ra tâm lý sợ hãi.

Cổ Phi cũng rất nhanh phản ứng kịp, Liễu Hạ muốn học cũng là chơi đùa trong trò chơi một chút, nơi nào có cái hiệu quả rèn luyện thân thể được chứ? Bây giờ hấn cười một tiếng rồi nói: "Đùa thôi, lúc rảnh rồi cùng nhau nghiên cứu đi!"

Liễu Hạ thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng gật đầu.

Đoàn người dọc theo tuyến đường ngày hôm qua đến khu luyện cấp level 50. Tuy rằng khác chủ thành, nhưng chủng loại tiểu quái ở khu luyện cấp vẫn giống nhau ít khác biệt.

Phiêu Lưu liếc mắt, lập tức nhìn ra là khu luyện cấp level 50, giật mình: "Level 50, vượt cấp đánh quái?"

Các cô gái của Trọng Sinh Từ Tinh sớm đã bị Phiêu Lưu giám định hoàn tất, ở trong mắt tên đó là đẳng cấp lần trang bị đều thật đáng thương. Tuyệt đối không có thực lực vượt cấp đánh quái chút nào.

Về phần tên Thiên Lý Nhất Túy kia, tuy rằng kiếm kia còn chẳng nhìn ra được manh mối gì, nhưng một pháp sư toàn bộ nhanh nhẹn, có thể trông cậy vào phát ra thương tổn của hấn bao nhiêu nữa sao?

Bản thân còn mờ mịt đây này, Cổ Phi đã tới cười cười nói với tên đó: "Pháp sư đệ nhất nha! Vượt 10 cấp đánh quái không giải quyết được?"

Phiêu Lưu vừa nghe xong liền thoải mái, nguyên lai là bởi vì thấy mình ở nơi này nên đặc biệt muốn tới vượt cấp đánh quái. Đám người này ngoài miệng không nói, xem ra trong lòng vẫn rất tán thành thực lực của chính mình mà! Trong lòng Phiêu Lưu không khỏi có chút xấu hổ.

Kỳ thực Phiêu Lưu vốn không phải cái loại người vô cùng thích hư vinh thế này, chỉ là nhóm người này đổi mặt tên đó - kẻ tai to mặt lớn đứng đầu nhưng biểu hiện thái độ không thèm nhìn thế kia là tên ấy từ trước giờ chưa từng gặp qua. Điều này làm cho tên đó khó tránh khỏi nghĩ có chút bị lạnh nhạt.

Người nếu như vẫn còn bình thường, vậy lâu lâu vẫn thích ảo tưởng một chút. Phiêu Lưu xem nguyên do đội ngũ này muốn đến vượt cấp đánh quái liên quan đến trên người mình, một đường ảo tưởng, cảm giác mình thực trâu bò, lúc này vô lồng ngực: "Có tôi đây, mấy người an tâm được rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 126: Lạc Y Hồng Liên

Phiêu Lưu hăng hái bắt đầu ôm đồm nhiều việc, quan sát qua cảnh vật chung quanh cùng với vị trí đám tiểu quái này sinh cái mới xong, vừa chỉ huy Tà Thủ Tà Ái và Hữu Thủ Tà Soái đi dẫn quái, vừa bắt đầu sắp đặt chỗ đứng cho các cô gái.

Các cô cũng đều tự mình hiểu lấy, điểm này tốt lắm. Dưới tình huống khi biết thực lực bản thân không đủ, đối với sắp đặt chỉ đạo từ cao thủ là nói gì nghe nấy. Không giả bộ, không hỏi tùm lùm, càng không phản đối.

Mỗi người đều lộ vẻ khôn khéo, trừ Lạc Lạc vẫn luôn xuất thủ rất khéo, thường xuyên dùng Hồi phục Thuật sờ lên trên thân Cổ Phi một hồi.

Cố Phi mặt không chút thay đổi mà nhìn về Lạc Lạc.

Lạc Lạc ý vị thâm sâu nhìn lại Cố Phi.

Bầu trời xanh thẳm, nhóm động vật di cư bay về phía nam..

"Mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng!" Phiêu Lư kêu.

Cố Phi nhất thời nóng nảy, tên Phiêu Lư này thế nào thấy sắc quên bạn rồi! Chỉ sắp đặt bọn con gái, không ngờ không thêm sắp đặt chuyện cho hắn làm. Vội vàng phi thân qua đây, gọi trước mặt hắn: "Phiêu Lư này, tôi thì sao? Tôi phải đứng chỗ nào?"

Cố Phi mặc dù thích cầm kiếm trực tiếp đi tới đâm, chẳng qua ở trong đội luyện cấp pháp sư hiển nhiên là không thể khai triển loại thể tấn công như vậy. Nếu thế thì, mình cũng chỉ có thể tựa như các cô ấy cùng đứng tại chỗ rành rang mà ném Thiên Hàng Hoà Luân sao.

Phiêu Lư liếc nhìn Cố Phi một cái: "Thiên Lý cậu chạy nhanh như vậy, còn cần vị trí đứng cái gì chứ? Quái chẳng đỏi không kịp cậu."

"Này..."

"Cậu cũng đi dẫn quái chứ? Thêm người dẫn quái, cả sẽ nhanh hơn!" Mặt Phiêu Lư đây vẻ tươi cười.

"Được rồi." Cố Phi gật đầu. Chọn nhẹ sợ nặng không phải là tính cách của Cố Phi, và lại hướng chỉ với hắn mà nói, dẫn quái thú vị hơn đứng một nơi ném pháp thuật một ít. Mặc dù Cố Phi đã rất nỗ lực coi phóng pháp thuật như luyện âm khí, chẳng qua trong cuộc sống hiển nhiên không tồn tại âm khí lớn như Thiên Hàng Hoà Luân vậy, cho nên hứng thú của Cố Phi với mấy cái pháp thuật phạm vi lớn cũng đều không quá cao, điểm ấy quả thực trái ngược với tư duy của pháp sư bình thường.

Như thế hết thầy sắp đặt thỏa đáng. Cố Phi cùng Liễu Hạ phụ trách dẫn quái ở hướng đông, Tà Thủ Tà Ái cùng Hữu Thủ Tà Soái phụ trách dẫn quái hướng nam, những cô gái Trọng Sinh Từ Tinh khác được an bài đứng ở hai góc hướng tây bắc, mà Phiêu Lư thì đứng ở giữa hai góc này.

"Bắt đầu đi!" Phiêu Lư lên tiếng.

Bốn người dẫn quái bắt đầu xuất phát. Mỗi người hướng về phía mục tiêu của mình đánh tới, nhưng cách dẫn thì lại là mỗi người khác biệt.

Kỹ thuật dẫn quái của Tà Thủ Tà Ái và Hữu Thủ Tà Soái vô cùng thành thạo. Hai người phối hợp lại càng thân mật khăng khít. Nhìn một cái liền có thể thấy đó là do kết quả của việc sinh hoạt chung quen thuộc, không cần bao nhiêu thời gian, đã chỉnh lý toàn bộ tiểu quái phía nam hoàn tất, lái xe lửa kéo trở về.

Mà Cố Phi và Liễu Hạ bên này thì so ra đối lập quá rõ ràng. Hai người không thể nhìn thấy được sự phối hợp ở đâu. Hơn nữa có vẻ cô gái Liễu Hạ này chưa từng lăn lộn ở đội pháp sư, cho nên kỹ thuật dẫn quái thô cực kỳ. Lại cộng thêm lần đầu đối mặt tiểu quái cao hơn bản thân mười cấp. Tâm trạng khó tránh khỏi khẩn trương. Dắt bốn con về sau chạy quá nhanh, kết quả đã đánh mất ba con, suy nghĩ muốn quay lại dẫn lần nữa, kết quả bị bao vây bởi NPC tiểu quái mình dẫn.

Người dẫn quái ngược lại bị quái dẫn, Cố Phi thật là không biết nhận xét gì cho phải. Vội vàng mang theo xe lửa của hắn mà xoay người lại. Soạt soạt đã đánh ra mấy cái hòa cầu, dắt cả mấy con tiểu quái của Liễu Hạ qua đây, để cõng vòng vây giúp cô.

Cuối cùng lúc hai người mang theo quái chạy trở về, Cố Phi bên này coi như là xếp một xe lửa. Liễu Hạ bên kia, sau lưng chỉ một con quái, nhiều lắm tính là vịn tay trên bánh lái.

Tất cả mọi người đều đỏ mặt hô hào, mặt Liễu Hạ cũng ửng đỏ, thật ngại ngùng thề lười hướng Cố Phi.

"Nhóm mỹ nữ chuẩn bị. Đoàn tàu sắp vào bến rồi." Phiêu Lư chiêu hô. Bọn con gái gật đầu, dồn dập giơ lên pháp trượng triệu hoán "Thiên Hàng Hoà Luân". Phiêu Lư theo tiếng kêu ngừng đầu nhìn thấy, trong lòng quát to một tiếng "Oh my God".

Cố Phi hoàn thành nhiệm vụ dẫn quái, lúc này đang đứng nhìn thế cục. Khuôn mặt Phiêu Lư mang dáng vẻ sầu khổ kia vừa đúng lúc rơi vào đáy mắt. Trong lòng Cố Phi cười vui vẻ, thầm nghĩ, nhóc con, lần này biết lợi hại chưa!

Trên bầu trời, ngũ hoàn huyền bí tươi đẹp tái hiện giang hồ, rực rỡ bốc lửa, đón gió pháp phối.

Nếu như mọi người ý thức tương đồng, pháp thuật này cũng đều định vị được đúng chỗ chính xác trăm phần trăm, rất hiển nhiên mấy cái "Thiên Hàng Hoà Luân" này hẳn phải là trùng điệp chồng lên nhau. Phiêu Lư đương nhiên không có hy vọng xa vời toàn bộ "Thiên Hàng Hoà Luân" của mọi người thật có thể chính xác như thế. Nhưng không ngờ có thể hợp lại ra đồ án thế này, thật cứ như thấy kỳ quan.

Từng cùng luyện với gà mờ, nhưng thật không cùng luyện với nhiều gà mờ như vậy. Phiêu Lư thấy cảnh đau lòng, thanh âm "Hàng" phát hiệu lệnh cuối cùng thái kia giọng có vẻ hơi nghẹn ngào.

"Hàng!" Bọn con gái sát khí đằng đằng mà nùng nịu hô.

Vòng lửa hạ xuống, đúng như Cố Phi dự tính, công kích lung tung lộn xộn như thế tuyệt đối không thể nào thanh trừ mất quái. Hơn nữa, bởi vì xuất hiện kỳ cảnh ngũ hoàn, hiệu quả một sóng công kích này, tuyệt đối là chưa với tới suy đoán của Phiêu Lư.

Cố Phi nắm giữ thương tổn pháp thuật vượt cấp, mà còn có hai mươi năm luyện võ công dùng ám khí nên nhãn lực cùng thủ pháp chính xác, mới có thể dưới loại tình huống này xoay người lại một cái "Hỏa Thụ Thiên Trọng Diễm" ngăn con sóng dữ. Mà đồng dạng không có đồng loạt ra tay cùng bọn con gái, Phiêu Lư sẽ lại làm loại cử động nào đây?

Cố Phi chú ý tới, lần này cục diện so với ngày hôm qua còn tương đối phức tạp. Bốn người dẫn quái, quái so với hôm qua một mình một người dẫn tới thật nhiều không nói, hơn nữa sau một sóng tiến công, bọn tiểu quái thấp thoáng có xu thế muốn tản ra khắp nơi.

Cố Phi vừa nhìn thấy thế liền biết nếu không ra tay sẽ không còn kịp nữa rồi, vội vàng tiến lên chuẩn bị xuất kiếm phóng pháp thuật, không nghĩ Phiêu Lư suy nghĩ nhanh hơn hẳn, mà lại gần quái vật, hai bước mà thôi đã bước vào trong bầy quái vật rồi.

Cố Phi ngăn ra, ngậm xương đã chứa trong miệng lại nuốt trở về, Phiêu Lư này đâm đầu vào trong đám, Cố Phi nếu phóng pháp thuật, không phải là sẽ đốt rụi cả cậu ta luôn sao, tên này giờ trò quỷ gì?

Cố Phi lo lắng, bọn con gái cũng phát hiện đám tiểu quái thoát nhìn đúng là muốn bỏ về phía các cô, cũng hoảng loạn một trận. Lúc này, Phiêu Lư thân ở trong đám quái vật, giơ lên cây pháp trượng trong tay hắn, toàn bộ mọi người nghe được hắn tiếng hô: "Lạc Y Hồng Liên! Mở!"

Ầm một tiếng nổ vang thật lớn, đây là âm hiệu khi lửa cháy bùng bùng trong trò chơi mới có thể phát ra.

Chỉ thấy từng mảnh ngọn lửa mờ phỏng như cánh hoa đang nở rộ lấy Phiêu Lư làm trung tâm, tầng tầng lớp lớp rồi một sóng lại một sóng cuộn cuộn cuộn ra ngoài, tiểu quái xung quanh bị một vòng thêm một vòng cắn nuốt, trong phút chốc đều bị cháy sạch ngay cả tro bụi cũng không còn.

Đổi phạm vi pháp thuật luôn luôn không thích Cố Phi bây giờ cũng đều sợ ngây người, pháp thuật này thực sự có khí thế quá rồi. Nhưng càng vênh vào chính là Phiêu Lư, công kích trong Thế Giới Song Song không chỉ không có bảo hộ thương tổn với đồng đội, mà đối với chính mình cũng đồng dạng không có. Cũng có nghĩa là, nếu như bạn gọi Thiên Hàng Hỏa Luân ra lên trên đỉnh đầu bản thân, lúc rơi xuống thì bạn cũng gặp nạn như bình thường.

Lúc này Phiêu Lư vẫn đang ở trong trung tâm bông hoa sen đỏ khói lửa đan xen, còn có thể có sóng sót sao? Tên này vì giải vây mà hi sinh bản thân hả? Cố Phi đang hoảng hốt ở đây, thì một mảnh tiểu quái đã toàn bộ bị mang đi tất cả hầu như không còn, ngọn lửa cũng theo thế vù vù một chút đã biến mất không thấy. Phiêu Lư êm đẹp mà đứng tại chỗ cũ. Trường bào pháp sư bị lửa khói hất cao bám vào đang chậm rãi hạ xuống, ánh sáng đỏ rực rỡ chói mắt từ pháp trượng trong tay dần dần biến mất.

Mọi người sững sốt cả chừng nửa phút. Tả Thủ Tả Ái và Hữu Thủ Tả Soái liếc nhau, trên mặt hiện lên vẻ mặt đặc ý.

Các cô nương đến tận đây rốt cục có phản ứng, đồng thanh kinh hô: "Oa, thật xinh đẹp đó!!!!"

Phiêu Lư ngăn ra, mặt hiện lên vẻ mặt trống vắng.

Cố Phi không khỏi thờ dài đồng tình. Thân làm một cao thủ, lúc nào cũng liền sẽ thử nghiệm đến loại cảm giác hiu quạnh khi nhận được sự tán thưởng không hiểu được gì thế này, đặc biệt là ở trước mặt các cô gái kia lại càng như thế. Phiêu Lư ới Phiêu Lư, cậu phải cam chịu số phận đi thôi!

"Đó là cái pháp thuật gì thế?" Bọn con gái vây quanh bốn phía bên Phiêu Lư, hỏi lung tung này kia.

"Kỹ năng bổ sung trên pháp trượng." Phiêu Lư thờ ơ mà trả lời. Bị mọi người vây quanh bốn phía tiếp nhận chiêm ngưỡng, đây vốn là tình huống tên đó lúc ban đầu dự đoán, sau lại không có xảy ra một lần để cho tên đó có chút mất mát. Bây giờ cuối cùng bị bù đắp lên, Phiêu Lư nhưng lại tư tưởng có chút không tập trung. Người bị bọn con gái vây vào giữa, ánh mắt từ trong xuyên ra, nhìn về phía Cố Phi ngoài vòng tròn.

Cố Phi một tay trụ kiếm chống đất, một tay kia giờ giờ ngón tay cái với Phiêu Lư.

Phiêu Lư mỉm cười gật đầu tỏ ý đáp lại. Tiếp tục luyện cấp.

Mà Phiêu Lư suy nghĩ ra phương pháp giải quyết "Ngũ hoàn Thiên Hàng Hỏa Luân" của bọn con gái, không ngờ giống y như đức Ngự Thiên Thần Minh: vẽ vòng.

Hướng một địa điểm cố định đánh pháp thuật, hiển nhiên ai cũng sẽ không đánh lệch, đối với các cô gái mà nói thì vấn đề đã giải quyết. Nhưng đối với người phụ trách dẫn quái mà nói độ khó cũng là đề cao không ít. Hơn nữa bởi vì dẫn quái chính là hai luồng nhân mã, mọi người làm như thế nào thống nhất đến được trong vòng, thật sự là một vấn đề đau đầu.

Tả Thủ Tả Ái và Hữu Thủ Tả Soái lúc này thể hiện ra khí chất cao thủ, dùng giọng điệu chiều cố hết sức nói với Cố Phi cùng Liễu Hạ: "Hai người chỉ để ý dẫn của mình thôi. Chúng tôi sẽ phối hợp tốt tiết tấu của hai người."

"Cảm ơn." Cố Phi nói. Môn học vẫn dẫn quái này, áp dụng tri thức về trò chơi quan trọng hơn võ công. Về phương diện này Cố Phi cũng không khác người bình thường là bao, không có ưu thế đáng nhắc tới.

Luyện cấp lần nữa bắt đầu, Cố Phi và Liễu Hạ từ từ mà dẫn quái. Trái lại một chỗ khác, Tả Thủ Tả Ái và Hữu Thủ Tả Soái vừa quan sát tình huống bọn người Cố Phi bên này, vừa thành thạo mà dắt tiểu quái. Cuối cùng quả nhiên đồng thời đến nơi với bên Cố Phi.

Phiêu Lư ra lệnh một tiếng, mấy cô pháp sư ra Thiên Hàng Hỏa Luân nhất tề nện trong vòng trên thân tiểu quái. Mà Phiêu Lư thì giống Cố Phi, tuyển chọn sử dụng "Hỏa Thụ Thiên Trọng Diễm".

Phiêu Lư tại quán rượu có thể dùng phạm vi pháp thuật gây người, một cây Trượng Tử Sam mạnh mẽ thế kia bản thân không cần mà chuẩn bị giao dịch cùng người ta, từ những phương diện này cũng có thể thấy được thương tổn pháp thuật của tên này tuyệt đối là cấp độ biến thái.

Bọn con gái chính tề dùng Thiên Hàng Hoả Luân cùng Hoả Thụ Thiên Trọng Diễm của Phiêu Lư qua đi, tiểu quái bị miểu sát sạch sẽ không chừa một móng.

Mọi người hoan hô, kể từ đó, luyện cấp bậc cuối cùng có thể vững vàng hoàn toàn mà tiến hành rồi.

"Thiên Lý anh hôm nay không có trái cây ăn đâu!" Có cô gái chọc ghẹo Cố Phi.

"Ăn nhiều cũng sẽ ghét." Cố Phi nói.

"Không sao cả, tôi cho anh ăn Hồi Phục

Thuật." Lạc Lạc gửi cái Hồi Phục Thuật qua đây.

Cố Phi mặt không chút thay đổi mà nhìn về Lạc Lạc.

Lạc Lạc ý vị thâm sâu nhìn lại Cố Phi.

Bầu trời xanh thẳm, nhóm động vật di cư bay về phía nam...

Sau đó luyện cấp thuận buồm xuôi gió, nhiều lắm là dưới sự kỳ vọng nhiệt liệt của bọn con gái mà Phiêu Lư lại biểu diễn mấy lần "Lạc Y Hồng Liên" của tên ấy.

Có liên quan đến thông tin kỹ năng cụ thể này, Phiêu Lư cũng không nói gì quá nhiều. Bọn con gái mặc dù có một tinh thần nhiều chuyện nóng rực, nhưng thân làm người chơi game online có tố chất nào thì các cô vẫn có, nhìn Phiêu Lư tựa hồ muốn giữ bí mật, thế liền không hỏi nhiều.

Chẳng qua nhìn qua mấy lần Phiêu Lư thi triển, ít nhiều gì cũng sẽ phát hiện một vài điều. Chỉ ít cái kỹ năng này không phải là xác định địa điểm phóng thích, mà là giống "Kháng Cự Hóa Hoàn" vậy, lấy nhân vật làm trung tâm mà phát động tản ra ngoài, khó trách thân Phiêu Lư đứng vị trí trung tâm kỹ năng, một chút tổn thương cũng không xuất hiện.

Trừ nó ra, từ tình huống lúc lần đầu tiên sử dụng, có thể thấy được kỹ năng này thương tổn là bá đạo cực kỳ. Có lẽ cũng đồng dạng với kiếm Âm Dạ Lư Quang là trang bị vượt cấp, trong đầu Cố Phi suy đoán. Chẳng qua bởi vì Phiêu Lư đẳng cấp là level 41, cũng có nghĩa là trong toàn bộ Thế giới Song Song muốn dùng Giám Định Thuật thấy được trang bị tên đó, chỉ bốn người có khả năng. Cho nên trên người Phiêu Lư có phải còn có cái trang bị khác tăng mạnh thương tổn pháp thuật hay không, mọi người cũng không biết được rồi.

Luyện cấp một mực duy trì liên tục đến khi bọn con gái chuẩn bị giải tán, thế mà lại không phát sinh bất ngờ gì cả. Việc này khiến ngay cả bản thân Cố Phi cũng cảm thấy rất ngạc nhiên. Chỉ ít, hẳn cảm thấy mình chắc phải nghe được Ngự Thiên Thần Minh kêu to "HELP" nha! Lẽ nào thăng nhóc này hôm nay gặp may mắn thế kia. Làm nhiệm vụ lại không gặp phải trạng thái vương tay nữa sao?

Chỉ nghĩ lung tung thôi, nhưng quả thực như thế. Từ lúc ở quán rượu giải quyết tên nón đen kia về sau, Ngự Thiên Thần Minh làm nhiệm vụ thật là một mảnh bình yên êm xuôi.

"Bao nhiêu lần rồi?" Cố Phi hỏi.

"15 lần." Ngự Thiên Thần Minh cười toét miệng trả lời. Hiệu suất này tuyệt đối là kinh người. Huy chương Truy Phong mỗi phút đổi mới tọa độ cùng chức năng truyền tống, Cố Phi thâm suy đoán tiết kiệm những hai phần ba thời gian.

"Thoạt nhìn rất thuận lợi ha, cậu nhớ cầu khẩn không lĩnh phải mục tiêu chỉ còn một phút liền tẩy hết giá trị PK đi!" Cố Phi nói.

"Đàn hay sao, tìm tên PK là 2 trở lên lãnh là được! Khen thưởng lại nhiều, càng không sợ thời gian gấp gáp." Cố Phi khó có thời điểm hồ đồ, bị Ngự Thiên Thần Minh bắt được nhược điểm, vội vàng cười nhạo.

"Còn muốn tôi hỗ trợ không?" Chỉ tiếc, Ngự Thiên Thần Minh cũng có nhược điểm trong tay Cố Phi.

"Đại ca em sai rồi..." Rất hiển nhiên, Ngự Thiên Thần Minh nắm nhược điểm uy lực không đủ.

"Được rồi, tôi chuẩn bị logout. Cậu cũng chuẩn bị kết thúc công việc đi!" Cố Phi nói.

"Logout cái gì, suốt đêm đi!" Ngự Thiên Thần Minh nói.

Cố Phi không có để ý đến cậu ta nữa.

Mẹ nó, làm nhiệm vụ còn phải nhìn sắc mặt người ta, thật là sâu não mà! Thân làm một đời cao thủ - Ngự Thiên Thần Minh, trong lòng có chút ủy khuất không được phát tiết. Đây không phải là oán giận Cố Phi, chỉ là vì bản thân cảm giận bất bình, lúc trước cũng là một đời nhân vật hào kiệt, không ngờ hiện tại sẽ gặp phải tình huống một mình một người không làm nổi nhiệm vụ. Ngự Thiên thần vừa thờ dài cảm khái mình xưa đâu bằng nay, vừa dùng một tiền

bắn chết mục tiêu thứ mười sáu hôm nay.

"Ngày mai sớm một chút đó!" Cuối cùng gửi cho Cổ Phi đi một tin nhắn.

"Sẽ có!" Cổ Phi trả lời hần, bên này cũng đang nói lời tạm biệt cùng đám người Phiêu Lư.

Cổ Phi và các cô gái Trọng Sinh Tử Tinh muốn logout, mà nhìn Phiêu Lư có thể chen chúc lên bảng thành năm nhân vật hào kiệt, hiển nhiên phải giống bọn Ngự Thiên Thần Minh thế này thức thâu đêm. Tuyệt đối không thể dùng thời gian làm việc và nghỉ ngơi bình thường đi ước chừng bọn họ.

Khi nghe được mọi người chuẩn bị không tiếp tục luyện nữa, ba người rất bất ngờ, lập tức bày tỏ mọi người cứ việc đi trước, bọn họ ba người còn muốn tiếp tục đi luyện.

"Ngày mai lại đến chứ?" Cổ Phi hỏi Phiêu Lư. Có Phiêu Lư, Cổ Phi không cần làm phép công kích. Điều này khiến cho hần thả lỏng ít nhiều. Cổ Phi thật sợ sau quả táo thì mình ăn chuối tiêu, quả đào, lê hết thấy đều muốn nôn hết. Bạn thử nghĩ xem trong game chỉ có tổng cộng mấy loại trái cây như thế. Vì chơi cái một game trên mạng mà cùng chúng nó thủy hỏa bất dung, việc này thật đúng điên cuồng.

"Ngày mai hẹn sau đi!" Phiêu Lư nói.

"Lại liên hệ." Cộng thêm bạn tốt xong, Cổ Phi vẫy tay từ biệt với họ. Phiêu Lư nhìn chăm chú đưa tiễn.

"Đi thôi!" Tả Thủ Tả Ái và Hữu Thủ Tả Soái qua đây gọi Phiêu Lư.

"Tên Thiên Lý Nhất Túy kia, thật không đơn giản." Phiêu Lư nói.

"Thế nào?" Hai người không hiểu.

"Mặc dù không thấy hần chính thức ra tay, nhưng hần pháp thuật thương tổn rất cao." Phiêu Lư nói.

"Sao cậu biết?" Tả Thủ Tả Ái hỏi.

"Nhớ được lần đầu tiên dẫn quái sao? Thiên Hàng Hỏa Luân của đám con gái kia phóng ra loạn vô cùng, đại đa số quái chỉ bị đập dưới hai lần." Phiêu Lư nói.

"Đương nhiên nhớ, may là câu dùng Lạc Y Hồng Liên giải quyết, bằng không các cô ấy có thể toi đời." Tả Thủ Tả Ái nói.

"Không sai, bởi vì các cô ấy công kích, quái cũng đều chạy về phía mấy cô. Nhưng chính vào lúc đó tôi chú ý tới, những quái tên Thiên Lý Nhất Túy kia dẫn tới, đại bộ phận không ngờ không có sửa phương hướng, vẫn cứ đuổi qua bên chỗ hần." Phiêu Lư nói.

"Điều này mang nghĩa gì?" Tả Thủ Tả Ái hỏi.

"Ngốc, đây thuyết minh rằng phần lớn đại thù hận của quái còn trên thân hần đó! Dẫn quái hần chắc cũng sẽ dùng Hỏa Cầu Thuật, dẫn xong lại mang qua đây cần một chút thời gian, lúc này bị Thiên Hàng Hỏa Luân đập đến, không ngờ còn chưa kéo thù hận của quái đi, cậu tưởng tượng xem một cái Hỏa Cầu Thuật của hần thương tổn cao cỡ nào?" Phiêu Lư nói.

Tả Thủ Tả Ái cũng lập tức phản ứng được, nhất thời cảm thấy thán phục: "Lẽ nào cũng cao giống cậu sao?"

"Điều này tôi không rõ. Đáng tiếc thương tổn pháp thuật đám con gái kia thực sự quá thấp, không có tôi ra tay thì các cô không giết chết quái được. Bằng không tôi hần là có thể tính ra thương tổn tương đối Hỏa Cầu Thuật của hần rồi." Phiêu Lư tiếc hận nói.

"Làm sao cao giống cậu được? Vậy trang bị hần biến thái nhiều lắm hả? Tốc độ kia của hần chắc chắn là thêm điểm toàn bộ nhanh nhẹn." Hữu Thủ Tả Soái là cung tiễn thủ, đối với thuộc tính nhanh nhẹn và tốc độ di động có phán đoán càng tâm đắc.

Phiêu Lư nói: "Vấn đề không phải là cây kiếm của hần, chắc chắn là y phục, tôi giám định hần rất nhiều lần, chỉ có trang bị ấy là từ đầu đến cuối biểu hiện không biết gì."

Hai người sau lưng gật đầu.

"Đi thôi, xem xét khu luyện cấp bên này. Tìm có nơi không có tính chống hòa pháp hay không, như vậy tôi chắc có thể nhìn ra thương tổn của hần đại khái là bao nhiêu." Phiêu Lư nói, đã cất bước đi đến một chỗ khác trong khu luyện cấp.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 127: Làm sao có thể

Đoàn người Cổ Phi trở về thành Vân Đoan, tại cửa vào quán rượu cổng Đông chuẩn bị chào tạm biệt, rồi lại có người đề nghị có muốn vào quán rượu nhỏ ngồi một lúc uống vài chén hay không.

"Tôi nghĩ tôi nên logout trước." Liễu Hạ nói với mọi người, biểu hiện của cô rất là uể oải. Đối với một người trang bị bình thường như cô, kỹ thuật cũng bình thường, càng thêm việc dẫn quái hơn 10 cấp nên rất vất vả.

Nhưng cô nương này lại lần nữa thể hiện tư thái kiên cường của mình khi đối mặt Mang Mang Mãng Mãng tại thành Nguyệt Dạ, không mở miệng than lấy một tiếng khổ. Dù cho có lúc chỉ có thể tay vịn bánh lái kéo về chỉ một con quái, cũng kiên trì không bỏ cuộc.

Lúc này trở lại trong thành, khuôn mặt mệt mỏi lập tức hiển lộ ra, xoay người muốn đi, thân hình ấy cũng lao đảo lắc lư muốn ngã.

"Cô ổn không đấy!" Cổ Phi gọi sau lưng cô, bọn con gái cũng dồn dập bước sang muốn đỡ cô ấy. Với thân hình gầy nhom kia của Liễu Hạ, đi đường còn lao đảo không vững như thể dựa vào không được bờ, đáng vẻ thảm thương cỡ nào thậm chí không cách dùng ngôn ngữ để miêu tả.

"Không có việc gì!" Liễu Hạ xua tay, "Ai cũng đừng đỡ tôi." Vừa mới dứt lời thân thể chợt ngã nhào qua bên phải, dưới chân lao đảo hăng qua một bước.

Trong tiếng thét chói tai của bọn con gái, tay phải Liễu Hạ chống đỡ vào bức tường bên cạnh đứng vững, quay đầu cười nói: "Tôi vịn tường."

Chống tường khó khăn lắm mới có thể đứng thẳng, cũng không biết có phải là lực đẩy hơi lớn, thân thể theo lại nhẹ nhàng trôi sang hướng trái. Bên trái này lại không có tường có thể đỡ, Liễu Hạ mất thăng bằng ngã đến nơi, Cổ Phi trước một bước bay tới, đỡ cô.

Bọn con gái cũng vội vàng xông tới, hoảng hốt lại lo sợ mà hỏi Liễu Hạ làm sao vậy.

"Không có gì, chỉ là hơi mệt chút." Liễu Hạ nói.

"Tôi cũng muốn logout. Để tôi đỡ cô cùng về khu an toàn khu đi." Cổ Phi nói.

Liễu Hạ đoán chừng mình lại gắng gượng thêm chỉ có phơi thây đầu đường trên phố, nên bèn gật đầu: "Được rồi!"

"Đi đây!" Cổ Phi tạm biệt bọn con gái.

"Cẩn thận một chút." Lạc Lạc dặn, vừa nói vừa còn ném cái Hồi Phục Thuật lên thân Cổ Phi.

DM! Cổ Phi thầm nghĩ trong lòng. Biểu đạt đây là một loại tâm trạng bất đắc dĩ.

Đỡ Liễu Hạ lên đường, Cổ Phi ngược lại cũng không vất vả chút nào. Mặc dù pháp sư lực yếu, chẳng qua thân xác của cô nàng Liễu Hạ kia thực sự chẳng có mấy sức nặng. Nhưng lại cứ không khéo như vậy, Cổ Phi ngày trông mong đêm trông mong bọn cướp đường bình thường không gặp được, nay lại đột nhiên đánh tới nơi.

Qua hai con phố, khu logout lập tức xuất hiện trước mắt mình, Cổ Phi lại cùng một đoàn người không hẹn mà gặp.

Nón Đen cùng sáu người anh em của tên đó.

Song phương chạm mặt ai nấy đều ngăn ra, một người bắt chợt hô to: "Là này."

Tiếng gió phàn phật, bảy người tán ra, cung thủ, pháp sư lùi lại phương xa, kỵ sĩ bắt đầu điên cuồng thêm trạng thái, đạo tặc trong chớp mắt tiến vào Tiềm Hành. Chiến sĩ, võ gia chuẩn bị lần đến gần người.

Cổ Phi lúc này mới phát hiện, bảy kẻ kia vừa vận chiếm cứ bảy chức nghiệp lớn, anh em hồ lô mỗi người mỗi vẻ trong truyền thuyết đây nha!

"Mày là bạn của tên pháp sư kia!" Một người rống to. Rất rõ ràng, đối với việc Phiêu Lưu một lần giết cả năm người bọn chúng càng làm họ căm giận bất bình hơn. Phải biết rằng, nón đen bị Ngự Thiên Thần Minh bắn chết, đơn giản chỉ là ngồi xồm trong nhà lao hai tiếng đồng hồ. Còn sáu người dư lại trong bọn chúng chính là bị PK chết, mỗi người rớt một cấp, đây không phải là hai tiếng đồng hồ liền có thể bù về được.

Cổ Phi nhìn bảy người bày ra trận hình thế kia, trịnh trọng nói với mấy người họ: "Cơ thể bạn tôi khó chịu, tôi trước tiên đưa cô ấy đi logout, lát nữa quay lại giải quyết chuyện của chúng ta sau."

Bảy người nhìn lướt qua, quả thực thấy sắc mặt Liễu Hạ khó coi, đứng không vững. Lúc này trên mặt mấy người hiện ra vẻ do dự. Không nghĩ tên nón đen trong bọn chúng ở trong thật là cay nghiệt tới cùng. Trong lỗ mũi hừ nói: "Vậy thì vừa hay, giết bọn bay đưa đến khu phục sinh, còn nhanh hơn tui mày đi tới, coi như là làm việc thiện đi!"

Sáu người khác vừa nghe phương pháp này thật là tuyệt diệu. Về mặt do dự lúc trước kia nhất thời quét sạch không còn một xíu.

"Lên!" Tên nón đen hô, đã cầm đầu bỏ nhào tới.

Cố Phi không nghĩ tới đám người này nói đánh liền đánh, này tuyệt đối là phong cách có thể thành tựu to lớn. Nhớ đến bao nhiêu người trí dũng kiệt xuất làm việc hệ trọng có thể thành công lúc cuối cùng đều không dài dòng văn chương làm gì, sau đó quay giáo tấn công đối thủ lập tức.

Chẳng qua đối với tình huống trước mắt này mà nói thì Cố Phi thật có chút ghét bỏ.

Lúc trước ở trong quán rượu, Cố Phi tuy có dự tính động thủ cùng sáu người, nhưng không có ý giết người. PK mà! Cũng chẳng có nghĩa phải nhất định PK đến chết. Tự như loại đơn đầu đoạt nơi luyện cấp kia so tài một chút cũng coi là PK. Cố Phi vốn ôm tâm tình như vậy chuẩn bị chơi đùa một chút với sáu người. Không ngờ nửa đường tuôn ra ba người Phiêu Lưu bọn họ. Hết sức phóng khoáng liền giết cả sáu người. Cố Phi sau khi sự việc xảy ra nhớ tới, còn mang theo chút áy náy đến tận giờ này!

Đổi lại bất kỳ thời điểm nào gặp mấy tên này, Cố Phi cũng sẽ không đánh nhau thật với bọn chúng.

Nhưng tình huống bây giờ lại có bất đồng, mình mang theo Liễu Hạ yếu ớt một mồi cần gấp gấp logout nghỉ ngơi không nói, ở phương xa cung tiễn thủ kia cùng võ gia đang xông lên không ngờ vừa bắt đầu liền phát động công kích về phía Liễu Hạ.

Bản thân Cố Phi không muốn cứ thế chết đi, càng không muốn Liễu Hạ tự dung bị liên lụy vào, vội vàng kéo cô sang bên cạnh nhanh gọn.

Cố Phi diu Liễu Hạ đi bộ là một chuyện, muốn đỡ cô né tránh công kích vậy thì tốc độ vẫn không đủ linh hoạt. Cung tiễn thủ phóng tới một mũi tên ngược lại thì vẫn né qua được, nhưng một quyền của võ gia kia cũng là quệt đến bên hông Liễu Hạ.

Liễu Hạ bị đau cũng không rên một tiếng, nói với Cố Phi một câu "Không cần lo cho tôi", nghiêng răng móc chủy thủ ra, lại vẫn còn muốn chiến đấu.

Nón đen kia chợt nói chuyện: "Dừng công kích cô gái kia."

Cố Phi thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng vừa mới dâng lên chút cảm giác biết ơn, lại nghe đến tên đó tiếp tục nói câu: "Cô gái kia chính là gánh nặng của hân, trước tiên giết chết hân lại giải quyết ả."

"Cạn bả!" Cố Phi khinh bỉ hết sức với tên nón đen kia đây! Ngay tức thì không chuẩn bị lại né nang gì với đám này, nói với Liễu Hạ một câu: "Kiên trì chút là được!" Tay lật lật miệng túi móc kiếm ra, vọt người đánh tới tên nón đen.

Tốc độ Cố Phi là đám bọn chúng đã lĩnh giáo qua, nón đen ngược lại cũng không chuẩn bị né tránh, thấy được Cố Phi tiến đến gần đây, kiểm trầm xuống bên thân, chính là tư thái ban đầu của Toàn Phong Trảm.

Nhưng Cố Phi ra tay lại nhanh hơn, giành trước thời điểm tên đó phát động Toàn Phong Trảm, Cố Phi đã quệt "Song Viêm Thiểm" sang rồi.

"Là một pháp sư?" Nón đen sùng sốt, lúc này mới biết Cố Phi lại là pháp sư.

Kinh ngạc thì vẫn kinh ngạc, nhưng Song Viêm Thiểm của pháp sư tên đó cũng không để vào trong mắt, Toàn Phong Trảm còn chuẩn bị xoáy lên đây, không nghĩ sau khi thân thể chịu nóng từ lửa của Song Viêm Thiểm, ngay sau đó chính là cảm giác bị hút cạn sinh lực.

"Làm sao có thể?" lúc tên nón đen kêu lên ra những lời này, người đã đến doanh trại chiến sĩ.

Ăn cung tiễn thủ một phát Thư Kích, Nhị Liên Tiễn, lại một cái Truy Tung Tiễn mới giết được hân, không ngờ bị pháp sư dùng Song Viêm Thiểm giết trong chớp mắt, bất kể thế nào cũng không thể khiến tên đó tin tưởng nổi.

Đổi lại nếu xét vào mấy ngày trước đây, Cố Phi cũng sẽ không tin tưởng loại chuyện này. Dầu sao lực sát thương của Song Viêm Thiểm cũng không phải rất lớn. Thế nhưng, rất nhanh nhìn liền lưu ý đến một việc.

Khi thi triển Song Viêm Thiểm, do làm phép tay vẽ ra quỹ tích, mà xuất ra ngọn lửa. Ngọn lửa này chính là hai đường lửa nhanh.

Cố Phi là dùng kiếm Âm Dạ Lưu Quang thi triển, ngọn lửa tự nhiên do kiếm vẽ ra. Nhưng bây giờ, nếu như thân kiếm đồng dạng vẽ đến trên người mục tiêu, như vậy tạo thành thương tổn, sẽ là thương tổn pháp thuật của "Song Viêm Thiểm" cộng thêm thương tổn vật lý của kiếm Âm Dạ Lưu Quang.

Vấn đề này, pháp sư bình thường tuyệt đối sẽ không quan tâm đến. Trước tiên không nói "Song Viêm Thiểm" chẳng mấy pháp sư lại dùng, bình thường pháp sư đều sử dụng pháp trọng nên chẳng gờ tới thân người ta, thương tổn vật lý hoàn toàn không đáng kể có thể bỏ qua.

Nhưng Cố Phi không giống thế, Cố Phi dùng chính là kiếm Âm Dạ Lưu Quang.

Kiểm Âm Dạ Lưu Quang có thương tổn vật lý cũng là cực cao, chỉ bất quá bởi vì vấn đề kiểm hệ số, Cố Phi không cách nào phát huy trăm phần trăm thôi.

Dẫn quái, chui vào đoàn. Xoay người lại một phát phạm vi pháp thuật. Đây cũng không phải phương thức mà bình thường Cố Phi luyện cấp.

Cố Phi đơn luyện, vĩnh viễn là cận chiến, luôn dựa vào võ công ---- kiếm pháp.

Nhưng hiện tại, trong quá trình thi triển kiếm pháp, Cố Phi cộng thêm ngâm xướng "Song Viêm Thiểm". Hân xem chúng là thủ đoạn đề cao lực công kích của kiếm pháp.

Nếu như nói Cổ Phi hết thảy các pháp thuật có độ thuần thực cũng đều thấp hơn pháp sư bình thường rất nhiều, vậy thì kỹ năng "Song Viêm Thiểm" này, Cổ Phi thuần thực cao hơn pháp sư tầm thường không biết nhiều bao nhiêu đâu.

Độ thuần thực tăng lên, uy lực pháp thuật tự nhiên sẽ có thăng bậc. Hơn nữa, trong quá trình từ level 31 đến level 39, Cổ Phi còn cảm giác được mình vùng kiếm Âm Dạ Lưu Quang phát ra lực công kích vật lý cũng có nâng cao.

Điều trên thuyết minh rằng kiếm hệ số của hắn cũng có tăng. Dẫu sao mỗi lần thăng một cấp cũng đều có tự động cộng vào, và lại có lẽ thêm điểm nhanh nhẹn cùng kiếm hệ số có liên quan cũng không biết chừng.

Bất kể thế nào, "Song Viêm Thiểm", trên thực tế thành một chiêu có uy lực công kích lớn nhất của Cổ Phi hiện nay, miêu sát bất cứ chức nghiệp gì đều không thành vấn đề.

Một chiêu giết nón đen, sáu người khác đương nhiên rất là kinh ngạc.

Nhưng người đồng thể mạnh bọn chúng tự nhiên sẽ không đơn giản vì thế mà lui về phía sau, chỉ là đang suy nghĩ: tên nón đen cố ý không giết cô gái kia để trở thành gánh nặng cho Cổ Phi, lời này không nên hô to ở giữa chón đông người mà! Mày không thấy mày vừa kêu, thằng ranh kia lập tức buông cô giết chết mày sao.

Có loại ý nghĩ này, võ gia kia lại lần nữa nhắm về Liễu Hạ mà xông tới, hắn muốn Liễu Hạ lần nữa trở thành gánh nặng của Cổ Phi.

"Hỏa Cầu, bắn!" Cổ Phi ném ra một cái hỏa cầu về phía võ gia, người lại chạy về phương kỵ sĩ kia.

Võ gia kia nghe được Cổ Phi kêu hỏa cầu, quay đầu vừa nhìn, hỏa cầu đích thật là hướng phương này mà đến, nhưng mục tiêu cũng không phải mình, trong lòng cười thầm Cổ Phi lúc căng thẳng thế mà phóng pháp đến sai mục tiêu.

Võ gia kia không nhìn hỏa cầu đó nữa tiếp tục tiến lên, đột nhiên cảm thấy bên người một mảng nóng rực, quay đầu nhìn lại, chợt ngơ ngàng.

"Làm sao có thể?" Lúc nói ra lời này, võ gia ấy cũng đã hiện thân ở võ quán.

Thương tổn của Hỏa Cầu vì sao cao như vậy? Điểm ấy võ gia đã không có thời gian suy nghĩ, hắn ngơ ngàng chính là hỏa cầu này rõ ràng không phải thả ra hướng về phía mình thế nào liền bắn trúng được tên đó?

Ở xa Cổ Phi cười lạnh: bắn chết mục tiêu đang di chuyển, đương nhiên phải có tính toán độ sai lệch trước...

Hỏa cầu ở trong mắt Cổ Phi, là ám khí. Bắn ra hỏa cầu, dùng cũng là võ công bắn ám khí. Trên độ chính xác, căn bản không cần mình hao tâm tổn trí, vị trí bạn chỉ định trong trò chơi, chỉ bắn chỗ kia, muốn lệch cũng không được.

Điều duy nhất Cổ Phi phải làm, chính là chú ý tốc độ di chuyển của mục tiêu cùng hỏa cầu, dự đoán đánh giá ra một vị trí hai thứ chạm vào nhau thôi.

Võ công ném ám khí, lúc luyện chính là có chút lý thuyết như vậy.

Đáng tiếc duy nhất trong trò chơi chính là, hỏa cầu bay ra tốc độ hơi chậm. Nếu như đối phương ý thức được chuyện né tránh, đó tuyệt đối chuyện rất dễ dàng.

Nhưng vấn đề là, chẳng ai sẽ ý thức được điều ấy.

Bởi vì không có ai lại sử dụng Hỏa Cầu Thuật như thế, Hỏa Cầu Thuật là có công năng tự động theo dõi, người bình thường đều ném hỏa cầu về phía mục tiêu mà thôi. Lại nói, một cái kỹ năng sơ cấp thế này, trong thực chiến nhiều lắm dùng để kiểm chế, ai lại đem nó làm sát chiêu?

Võ gia hồi sinh ở võ quán, nghĩ hoài cũng không hiểu rõ được nó, cuối cùng nghĩ đến chỉ có thể là trùng hợp: mình không cẩn thận chạy lên trên tuyến đường bay của hỏa cầu kia, vừa lúc đụng phải.

Lúc này Cổ Phi đã xông về phía mục tiêu thứ ba của hắn: kỵ sĩ.

Kỵ sĩ cũng giống mục sư, cơ bản đều là chức nghiệp phụ trợ. Mặc dù sức chiến đấu mạnh hơn mục sư một ít, nhưng bởi vì trước mắt còn không có cái kỹ năng có lực công kích mạnh nào, PK trong thực chiến không hề có lực chấn nhiếp.

Nhưng Cổ Phi chớp mắt đã giết xong hai mục tiêu, lực chấn nhiếp này thật quá trần trụi đấy.

Kỵ sĩ vội vàng lui về phía sau, nhưng chẳng qua nỗi tốc độ Cổ Phi. Nhưng ngay lúc còn kém ba mét, Cổ Phi đột nhiên cũng đã ra tay.

Trường kiếm trong tay bỗng nhiên giờ lên, đâm nghiêng về bên trong một kiếm.

"Chuyện gì xảy ra?" Trong bụng kỵ sĩ nói thầm. Người này cách mình rõ ràng còn có ba mét hơn nha, đây là đang làm gì? Chẳng lẽ là chiêu phạm vi gì sao. Lòng kỵ sĩ hô to hồng bét, cho rằng mình cũng chịu bị miêu sát.

Đáp án rất nhanh công bố.

Cách kỳ sĩ hơn ba mét, theo kiếm Cổ Phi đâm nghiêng về phía khoảng không, thân ảnh đạo tặc hiển hiện ra.

"Làm sao có thể?" Đạo tặc cuối cùng cũng đem lời này nói ra ở hiện trường.

Quán rượu có nhiều người lại tạp vật, mình có thể không cẩn thận đụng bàn hay băng ghế gì đấy, hiện thân bị tên này phát hiện, lúc này xung quanh trống trải toàn bộ, mình lộ ra sơ hở chỗ nào chứ?

Cổ Phi chưa cho quá nhiều thời gian để tên ấy suy nghĩ. Bước hai bước sang bên người ta, "Kháng Cự Hòa Hoàn, ra!"

Vòng lửa xuất hiện ra. Thu hồi.

Bị ép tiếp xúc một chút với vòng lửa, đạo tặc cũng triệt để biến mất.

Nguyên bản dùng Song Viêm Thiểm càng đơn giản mau lẹ hơn, chẳng qua Cổ Phi xuống tay thực sự quá nhanh, lúc này thời gian làm lạnh của Song Viêm Thiểm cũng còn không xong.

Đào mắt giết ba người, sau mục tiêu sắp tới liền là mình, kỳ sĩ đã chuẩn bị vứt bỏ chống cự.

Không ngờ mũi kiếm Cổ Phi vừa chuyển. Chỉ hướng về phía bên cạnh pháp sư và cung tiễn thủ công kích tầm xa.

"Hỏa Thụ Thiên Trọng Diễm, khởi!" Cổ Phi ngâm xướng.

Cung tiễn thủ và pháp sư phóng ra kích thứ nhất đều không bắn trúng, chỉ trong khoảnh khắc như thể phe mình đã không còn ba người. Đây lại đang muốn cài tên liền cài tên, muốn vùng pháp trượng liền vùng pháp trượng. Không nghĩ Cổ Phi đột nhiên chuyển mũi nhọn về phía bọn chúng.

Pháp sư kia còn muốn ngâm xướng mà, cuối cùng chậm một chữ so với Cổ Phi. Vừa nghe Cổ Phi xướng xong, hai người lập tức giống như bị đốt chân nhảy lên chạy về phía sau.

Hỏa Thụ Thiên Trọng Diễm là trên mặt đất dấy lên ngọn lửa, nếu nhảy dựng lên sẽ nhận thương tổn thấp một ít, đây chỉ là một cái truyền thuyết. Cũng không có người chứng thực qua.

Cổ Phi cũng đã không tiếp tục để ý tới bọn chúng nữa. Một cái bước dài chạy đến bên người Liễu Hạ. Liễu Hạ ở bên đó lắc lư lắc lư, lập tức lại muốn đi vịn tường. Được Cổ Phi giành trước một bước đỡ lấy.

"Moá, gạt người, hần không có phóng pháp thuật!" Cung tiễn thủ và pháp sư kia chạy vài bước về sau quay lại nhìn, vốn nên đốt lên ngọn lửa cháy hừng hực vậy mà trên đường phố một vùng bình yên, mà Cổ Phi đã đi đỡ cô gái kia rồi.

Hai người cài tên lại cài tên, ngâm xướng lại ngâm xướng, đang chuẩn bị phát chiêu, dưới chân bất thành lỉnh nóng lên.

Vô số ngọn lửa bỗng nhiên trồn dấy, chính là Hỏa Thụ Thiên Trọng Diễm.

"Làm sao có thể?" Hai người vừa kêu sợ hãi, vừa bay về điểm hồi sinh.

"Đã sớm nói qua rồi! Công kích mục tiêu đang di chuyển, sao lại không tính độ sai lệch chứ?" Cổ Phi làm bầm đỡ Liễu Hạ: "Thế nào rồi?"

"Không có việc gì... vô công thật lợi hại, tôi muốn học..." Liễu Hạ nói.

"Có cơ hội." Cổ Phi cười cười, ánh mắt chuyển hướng về phía hai người còn lại: kỳ sĩ và mục sư.

Hai người tim run lên, đều thối lui một bước.

"Chúng tôi không có thời gian, đi trước đây." Cổ Phi gạt đầu với hai người, đỡ Liễu Hạ từng bước tiếp tục rời đi, thân ảnh cuối cùng biến mất tại ngã rẽ con phố.

"Làm sao có thể?" Kỳ sĩ và mục sư hai mặt nhìn nhau, lúc này mới phản ứng lại được.

"Hai tên kia không giết sao?" Liễu Hạ hỏi Cổ Phi.

"Không giết." Cổ Phi gạt đầu, "Hai người bọn chúng cũng không động thủ."

"À..." Liễu Hạ đáp một tiếng, chẳng qua đây hiển nhiên không phải lý do, bởi vì bất cứ lúc PK nào, kỳ sĩ và mục sư phần lớn đều không động thủ chút nào, trong ánh mắt Liễu Hạ còn có nghi hoặc.

"Aiz, kỳ thực là, chúng ta muốn đến học viện mục sư logout, giết hần xong hần tại đó hồi sinh, một hồi gặp phải trên đường, lại bị hần chặn." Cổ Phi nói.

"Anh sợ bị mục sư chặn?" Liễu Hạ kinh ngạc.

"Được rồi! Tôi thú nhận!" Cổ Phi không đành chịu, bên tai Liễu Hạ nhỏ giọng nói: "Tôi không còn lam..."

"..."

"Nghỉ ngơi cho tốt đi!" Đến khu an toàn, Cổ Phi căn dặn Liễu Hạ một tiếng. Hai người riêng phần mình logout.

Ngày kế lại đến, login liền thấy Ngự Thiên Thần Minh khóc gọi quý hô thần: "Mới đến sao ông anh, tôi đợi sắp đến mức trái tim cũng tan nát."

Cổ Phi phóng khoáng vùng tay lên: "Đi lãnh nhiệm vụ đi!"

"OK!" Ngự Thiên Thần Minh vô cùng vui vẻ đi lãnh nhiệm vụ.

Cổ Phi hoạt động gân cốt xong, nhìn cột bạn tốt một chút. Phiêu Lư mới quen không hổ là kẻ mạnh giới game online. Loại nhân tài này, lúc nào cũng online, Cổ Phi cả cuộc đời cũng đều hiểu không nổi.

Cổ Phi chào hỏi một tiếng, hỏi hôm nay có muốn cùng luyện hay không.

"Bây giờ bắt đầu sao? So với hôm qua sớm một chút á!" Phiêu Lư kinh ngạc. Thân làm một cao thủ kinh nghiệm phong phú, tự nhiên liếc một cái liền nhìn ra Cổ Phi, Lạc Lạc thuộc về loại đội ngũ cố định luyện cấp. Loại đội ngũ này luyện cấp mỗi ngày đều đúng lúc đúng giờ, chính là quân đội trong truyền thuyết game online.

"Còn chưa." Cổ Phi thấy được trong cột bạn tốt như Lạc Lạc, Liễu Hạ, Băng Lư Ly hết thấy không online, lại nói. "Đại khái phải khoảng 7 giờ, đến lúc đó tới sao?"

"Đến chứ, tôi phát hiện một địa phương tốt, luyện cấp hiệu suất tuyệt đối càng cao." Phiêu Lư nói.

Quả nhiên là cao thủ. Cổ Phi tán phục. Rõ là người bên ngoài, đến thành Vân Đoan mới có bao lâu đâu, cũng có thể phát hiện nơi đất tốt hợp phong thủy để luyện cấp bậc.

"Vậy đến lúc đó gặp." Cổ Phi hỏi phục.

"Đến lúc đó gặp."

Hai người hẹn sẵn hoàn tất, Cổ Phi trong lúc rảnh rỗi, lại lác lác một vòng ở trên đường tùy ý. Hy vọng va chạm vào chút phiền phức.

Nhưng việc đời luôn thay đổi không ngừng như thế. Đang khi bạn cần, bao giờ cũng không cho bạn được như ý. Cổ Phi đi phố tây rồi phố đông, đi phố nam rồi lại phố bắc, phố giao dịch thứ nhất chuyển tới con phố giao dịch thứ tư. Trên đường nhiều người lắm, nhưng chỉ không có kẻ nào xông đến cho Cổ Phi một đao, Cổ Phi thậm chí lấy đó làm tiếc.

Đang đi lại không thú vị, nghĩ tìm địa phương nghỉ chân, tin nhắn Ngự Thiên Thần Minh đến.

"HELP!" Ngự Thiên Thần Minh kêu gào.

Cổ Phi mừng rỡ. Có Ngự Thiên Thần Minh gọi liền có chiến đấu. Vội vàng trả lời: "Ở chỗ nào? Mục tiêu nam hay nữ? Bên người có bao nhiêu người, ồn ào hay yên tĩnh, ác hay tâm lương?"

Ngự Thiên Thần Minh trả lời: "Còn không thấy được người?"

"Vì sao?" Cổ Phi sừng sốt.

"Người này thần kinh, một phút có một tọa độ khác. Hắn ta đến bây giờ còn không có đứng yên. Hơn nữa đang ở bên trong thành, cũng không biết hắn chạy lung tung cái gì. Tôi vẫn luôn đuổi lại đuổi, thế mà đến bây giờ không thấy được bóng người hắn đâu. Vừa rồi tôi tính khoảng cách giữa hai lần tọa độ của hắn, người này tốc độ di động rất nhanh, chắc chắn trên tôi. Cho tôi mượn giày anh đeo một chút. Bằng không tôi đuổi không kịp." Ngự Thiên Thần Minh nói.

"Ra thế, cậu ở đâu?"

Hai người bấy giờ hẹn địa điểm. Cổ Phi tới trước, đợi hai phút, tin nhắn Ngự Thiên Thần Minh chợt tới: "Ồ, tên ngu ngốc kia hình như bắt động."

"Thật không? Vậy không cần tôi rồi? Tôi đi á."

"Đi đi!" Nói thật thì Ngự Thiên Thần Minh cũng thực sự ngại phiền Cổ Phi nhiều lần thế này. Đao tốt đương nhiên cần dùng lưỡi đao bén nhọn, thời khắc mấu chốt nhờ Cổ Phi ra mặt giải quyết khó khăn là được.

Ài ngờ một phút sau tọa độ lại đổi mới, khác với trước đó. Ngự Thiên Thần Minh trước tiên nhìn xuống lại quan sát mấy phút, tọa độ lại bắt đầu thay đổi không ngừng.

Ngự Thiên Thần Minh trăm điều bất đắc dĩ, chỉ có thể lại phát ra tín hiệu cầu cứu Cổ Phi.

"Chờ cậu đấy, qua đây giầy lấy đi." Cổ Phi cũng phiền, "Hoặc là tôi giúp cậu chém chết hần."

Hẹn địa điểm, Cổ Phi tới trước. Hai phút sau, Ngự Thiên Thần Minh phát hiện tọa độ lại là hai lần chưa nhúc nhích, trong lúc mơ hồ, đã ý thức được hơi có chỗ không đúng lắm.

Đến nơi, giương mắt vừa nhìn, hai mắt Ngự Thiên Thần Minh tối sầm suýt nữa ngất xỉu luôn.

Cổ Phi bước nhanh đi tới, trong tay giơ lên "Đôi giày Truy Phong": "Lấy đi."

Ngự Thiên Thần Minh mặt không chút thay đổi: "Anh tự sát đi!"

"Giày đấy?"

"Tôi nói, anh tự sát mau!" Ngự Thiên Thần Minh lặp lại.

"Cậu nói cái gì đó hả!"

Ngự Thiên Thần Minh cuối cùng sụp đổ: "Con mẹ nó trời ạ! Anh là đồ cuồng PK, không có việc gì mỗi ngày liền chém người, đồng chém tây chém, hôm qua lại chém năm người có phải hay không!"

"Cậu làm sao biết?" Cổ Phi hỏi.

"Nhiệm vụ 31548, PK giá trị 5, móa! Mã số đầu bảng PK thành Vân Đoan vĩnh viễn luôn là anh hả! Ông anh ơi cho tôi xin, anh có sáng kiến mới đi! Cho người khác một cơ hội được không, đừng luôn muốn chiếm vị trí này mà!" Ngự Thiên Thần Minh khóc ròng chảy nước mắt.

Cổ Phi cuối cùng nghe ra là chuyện gì, lại vừa bực mình vừa buồn cười: "Cậu lãnh đến tôi rồi?"

"Đúng vậy, anh nói, anh giúp tôi chém chết hần, chém đi, tự sát mau!" Ngự Thiên Thần Minh nói.

"Bình tĩnh một chút, thiếu niên!" Cổ Phi vỗ vỗ đầu Ngự Thiên Thần Minh.

"Cứ như thế này tiếp diễn, lúc nào có thể liên tục hoàn thành một trăm lần đây! Hai ngày luôn làm nhiệm vụ này, kinh nghiệm không có tăng bao nhiêu, hiện tại lại muốn bắt đầu từ đầu!" Ngự Thiên Thần Minh gào khóc thảm thiết.

"Nghe nè, bình tĩnh một chút!" Cổ Phi nói, "Chờ khi tôi PK giá trị đến 1, cậu tiễn tôi đi nhà lao là được!"

"Cái gì?" Ngự Thiên Thần Minh ngạc nhiên, cậu ta thế nào cũng không nghĩ tới Cổ Phi còn bằng lòng hi sinh như thế.

"Không phải hai tiếng đồng hồ thôi sao? Việc nhỏ mà." Cổ Phi rộng lượng nói.

"Cái này..."

"Liên quyết định như vậy đi." Cổ Phi vỗ vỗ cậu ta, "Đưa huy chương cho tôi, hiện tại tôi liền soạt đến 1."

Ngự Thiên Thần Minh ngây ngẩn mà đem huy chương đưa cho Cổ Phi.

"Theo sau đi, sẽ nhanh thôi!" Cổ Phi chào một tiếng. Liên tiếp hai cái mục tiêu, cũng đều không độ khó, nhẹ nhõm hoàn thành xong. Ngự Thiên Thần Minh nhìn thời gian một chút: "Mọi người sắp bắt đầu luyện cấp nhì?"

Cổ Phi đưa mắt nhìn cột bạn tốt, tên của bọn con gái đích thực đã sáng lên rồi.

"Đi đi! Chờ mấy người luyện xong, vừa lúc PK giá trị cũng tụt đến 1." Ngự Thiên Thần Minh nói. Cổ Phi đã giúp việc lớn như vậy, thử nghĩ Ngự Thiên Thần Minh thế nào lại còn không biết xấu hổ mà nói "Đừng đi luyện cấp, trực tiếp cà đến 1 rồi tôi tống anh vào nhà lao" như vậy? Không chỉ thật ngượng mồm, dù cho Cổ Phi muốn làm như vậy cậu ta cũng sẽ hết sức ngăn cản. Bây giờ đương nhiên là thúc đẩy hần đi luyện cấp rồi.

"Aiz, vậy cậu chờ tôi chút!" Cổ Phi cũng hiểu được mình vừa nãy hẹn Phiêu Lưu, đột nhiên người không đi, hình như có chút không thích hợp.

"Đợi chút!" Ngự Thiên Thần Minh đột nhiên nói, "Nói như vậy, tôi đây không phải là cũng không có việc gì sao? Cùng mọi người cùng đi ghen!"

"À, cũng được." Cổ Phi gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 128: Buồn nôn

Các cô gái bên Lạc Lạc kia còn chưa bắt đầu gọi, Cố Phi và Ngự Thiên Thần Minh cũng không nóng nảy, hai người lắc lư chậm rãi lên đường.

Lần này Cố Phi tuyệt đối là giúp Ngự Thiên Thần Minh việc lớn, Ngự Thiên Thần Minh ôm tâm trạng dù thịt nát xương tan cũng phải báo đáp, lại không biết biểu đạt ra sao, dọc theo đường đi nói chuyện cũng có chút không được tự nhiên.

“Thoải mái đi, bạn nhỏ Ngự Thiên.” Cố Phi tiến lên an ủi chuyên nghiệp.

Ngự Thiên Thần Minh gật đầu.

Hai người trong lúc nói chuyện đã đến cửa vào quán rượu công đồng. Giương mắt nhìn thấy, Lạc Lạc, Phiêu Lưu bọn họ đã đến. Thấy Cố Phi thì lập tức vẫy tay vẫy vẫy. Lạc Lạc cảm thấy kinh ngạc: “Hôm nay tích cực thế, vậy không giống anh chút nào, Thiên Lý!” Vừa nói vừa dùng Hồi Phục Thuật sờ rồi một cái.

“Cô có thể đổi cái khác mới mẻ không?” Cố Phi nói.

“Cái khác quá hao lam” Lạc Lạc cười, ánh mắt rơi xuống trên người Ngự Thiên Thần Minh, “Em trai Ngự Thiên cũng tới rồi!” Nói xong cũng dùng Hồi Phục Thuật cho Ngự Thiên Thần Minh một chút.

Nhưng phản ứng bên này cực kì khác biệt. Khuôn mặt Ngự Thiên Thần Minh trưng ra cái vẻ hường thụ: “Ừm, đã đến. Chị Lạc Lạc.”

Cố Phi thiếu chút ói ra, thẳng nhóc này cũng quá đắm mình trong trụ lạc. Nhớ đến năm người trong dong binh đoàn ai mà không lớn hơn cậu ta? Thẳng nhóc này như cũ phòng mũi dựng thẳng mắt không thèm nhìn vấn đề tuổi tác, vừa đến trước mặt cô gái liền là tự nhận mình tuổi nhỏ, lấy từ em trai để tự xưng. Một tiếng chị kia, gọi đến cmn tự nhiên.

“Ngự Thiên?” Phiêu Lưu bên kia nghe hai chữ này liền ngăn ra.

Cố Phi giới thiệu với tên đó: “Ngự Thiên Thần Minh.” Xong xuôi lại giới thiệu cho Ngự Thiên Thần Minh: “Phiêu Lưu, Tả Thủ Tả Ái, Hữu Thủ Tả Soái.”

Mặt đối mặt.

Dưới tình huống bình thường, giới thiệu hoàn tất đôi bên dù cho không có nói “Chào bạn”, cũng ít nhất gật đầu lộ cái khuôn mặt tươi cười.

Nhưng Phiêu Lưu cùng Ngự Thiên Thần Minh bây giờ, lại như là đánh giá bức người từ trên xuống dưới vậy. Gương mặt hai người kia đều biến hoá biểu cảm bất thường, viết rõ tất cả đều là yêu hận tình cừu nói không bao giờ hết.

Cố Phi vừa định hỏi “Các cậu quen biết sao”, Ngự Thiên Thần Minh đã rút cung cái tên nhảy ra giữa đường: “Phiêu Lưu, đến một trận phân thắng bại đi!”

Cố Phi và Lạc Lạc hoảng hốt mà nhìn hai người này. Phiêu Lưu vượt trán một cái, không cho là đúng mà cười nói: “Quả nhiên là đứa trẻ con mà!”

“Đến đến, thời gian còn sớm, tôi mời mọi người uống hai chén.” Phiêu Lưu nói.

“Xảy ra chuyện gì?” Cố Phi và Lạc Lạc vừa hỏi, vừa theo Phiêu Lưu ba người vào quán rượu.

Trên đường phố, một ngọn gió nhẹ thổi qua, một mảnh lá khô cuốn vòng quanh Ngự Thiên Thần Minh rồi mới rơi xuống.

“Con mẹ nó!” Ngự Thiên Thần Minh bị không thêm để ý vờ mắng, cũng vừa xông vào quán rượu.

Năm người kia sớm đã ngồi xuống, Ngự Thiên Thần Minh mặt đen lại, xách cung đi qua.

“Các cậu quen nhau sao?” Cố Phi khó khi lưu lạc đến một trận chiến tuyến với Lạc Lạc, đang tò mò muốn nghe ngóng chuyện người khác.

Phiêu Lưu gật đầu: “Trước đây chơi mấy trò chơi, từng cùng chơi với nhau...” Lời này còn chưa thỏa mãn lòng hiếu kỳ của người mà! Nhìn hai người gặp nhau liền giương cung bạt kiếm thế kia, chơi, nhưng khẳng định chơi chẳng thoải mái.

Cố Phi suy nghĩ một chút cũng hiểu, Phiêu Lưu là một cao thủ pháp sư, Ngự Thiên Thần Minh trước đây cũng luôn luôn là pháp sư. Trong game online này thường bầu chọn vị trí số một mà, loại hư danh số một này tranh đến tranh đi. Hai người kia chắc là loại quan hệ này.

Đang nói chuyện, Ngự Thiên Thần Minh đã đến đây. Phiêu Lưu hiện đang gọi rượu với NPC: “Cho năm ly rượu.” Nói xong quay đầu thấy được Ngự Thiên Thần Minh, nhướng nhướng lông mày, lấy giọng điệu hỏi dò với Ngự Thiên Thần Minh mà nói: “Gọi cho cậu một ly nước trái cây?”

Đây thể hiện rõ là giễu cợt tuổi tác của Ngự Thiên Thần Minh, Cố Phi cùng Lạc Lạc nhìn nhau mỉm cười.

“Tao giết mày!” Ngự Thiên Thần Minh quả nhiên bị chọc giận.

“Này... Chỉ đùa một chút thôi. Đừng trẻ con như vậy, mau ngồi.” Phiêu Lưu không cho là đúng.

Ngự Thiên Thần Minh tự nhiên không chịu dễ dàng bỏ qua, ầm ầm muốn cùng Phiêu Lưu quyết đấu.

“Bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút...” Cuối cùng vẫn là Cố Phi khuyên nài cậu ta. Nếu đòi lại vào lúc trước, ngay cả Cố Phi khuyên cũng sẽ không cho tác dụng mấy, nhưng hiện tại Ngự Thiên Thần Minh nhận ân tình của Cố Phi, đang chưa thể hồi báo đây. Lời Cố Phi nói, cậu ta làm sao lại có thể không cho mặt mũi? Lúc này mới bình tĩnh bỏ qua.

Phiêu Lưu trái lại thì có chút bất ngờ. Hắn và Ngự Thiên Thần Minh đích thực quen biết rất lâu, mặc dù trước đây trong game online không có trao đổi mặt đối mặt như thế, nhưng tính tình mỗi người cơ bản có thể phản ánh ra. Trong ấn tượng của Phiêu Lưu về Ngự Thiên Thần Minh, cũng không thể nghe người ta nói hai câu liền sẽ an tĩnh lại. Thiên Lý Nhất Túy này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Phiêu Lưu nhìn không được càng chú ý Cố Phi. Không cẩn thận chút mà thôi, lại càng đem Ngự Thiên Thần Minh làm như không thấy một lúc.

Ngự Thiên Thần Minh giận đấy, nóng đấy, rầu rĩ nữa... Cố Phi muốn cậu ta bình tĩnh, đây chẳng qua chỉ là cậu ta nể mặt Cố Phi có khác chế, chân chính có thể dời đi lực chú ý của cậu ta, chỉ có đến từ quan tâm của con gái.

Lạc Lạc tỏ ra như một người chị cả mà xoa xoa đầu Ngự Thiên Thần Minh, hỏi hai người: “Các cậu trước đây cùng chơi game online nào thế!?”

Ngự Thiên Thần Minh nói mấy cái danh tự, đều là game online bốc lửa từng rất ăn khách cả một thời.

“Hai người ở trong đây đánh nhau chắc rất náo nhiệt đi?” Lạc Lạc cười.

“Hừ...” Ngự Thiên Thần Minh, “Em là đánh, còn người nào đó chỉ là bị đánh.” Lời lẽ chứa đầy ý khinh thường với Phiêu Lưu.

Phiêu Lưu xem thường trở lại, cười cười nói: “Đúng vậy, tôi mỗi ngày bị đánh, tôi là đứa chịu ngược đãi...”

Tất cả mọi người đương nhiên cũng đều nghe ra đây là nói trái ý mình. Hai người này kỳ thực đang khinh bỉ lẫn nhau, chỉ là phong cách chiến thuật bất đồng. Ngự Thiên Thần Minh biểu hiện chủ động quyết liệt, mà Phiêu Lưu thì lại là mượn lực đẩy lực, bốn lạng địch ngàn cân*. Không nhạt không mặn thuận miệng mấy câu, để cho Ngự Thiên Thần Minh càng suy nghĩ càng giận, dễ nhận thấy đã biết rõ tính nết Ngự Thiên Thần Minh rồi.

Giữa hai người rốt cuộc xảy ra chuyện gì, từ này giọng điệu âm dương quái khí của họ nghe không được thông tin xác thực, đoạn chuyện xưa này, Cố Phi đoán chừng phải đi tìm Hữu Ca nghe ngóng một phen.

Hai người họ bên này đang bung chén rượu tiếp tục nói móc nhau đến buồn nôn, bọn con gái cũng lục đục đến quán rượu. Ngự Thiên Thần Minh cùng các cô đó là ‘người yêu cũ’, hai ngày không gặp, hỏi han quả thực nồng nhiệt. Phiêu Lưu hôm qua mới cùng nhau luyện qua một buổi, bọn con gái chào hỏi một tiếng, không nói quá nhiều với tên đó cùng Lạc Lạc.

Ngự Thiên Thần Minh bị Phiêu Lưu chọc giận cả buổi, lúc này cuối cùng cũng tìm được điểm hòa nhau một ván, trên mặt trực tiếp liền vận thành một từ “Sảng khoái”.

“Người đã đông đủ, xuất phát thôi!” Mặc dù cao thủ trong đội ngũ đông đảo, nhưng Lạc Lạc vẫn là đội trưởng. Chỉ bất quá hai ngày nay luyện cấp cơ bản không cần cô đảm đương trách nhiệm vốn có của mục sư. Đến cuối cùng Hồi Phục Thuật tất cả đều dùng để đùa giỡn Cố Phi.

“Này, tôi phát hiện một nơi luyện cấp, tôi cảm thấy nó thích hợp hơn chỗ hôm qua chúng ta luyện.” Đội ngũ ra khỏi cửa thành, Phiêu Lưu liền nói.

“Thật không? Vậy đi xem thôi!” Lạc Lạc nói, bọn con gái cũng đồng thanh trầm trồ khen ngợi.

Cố Phi lại cảm thấy có cái gì không đúng, lúc này Ngự Thiên Thần Minh vì sao không có chạy ra mả mai hai câu? Đây không phù hợp tính cách đặc thù của cậu ta nha!

Nghĩ tìm kiếm thân ảnh Ngự Thiên Thần Minh mọi nơi, nhìn đến phía sau lại càng hết hồn, thẳng nhóc này cố ý lủi phía sau đội ngũ phía sau, lại đang giương cung nhắm tên về phía trước đây này! Mục tiêu của cậu ta sẽ là ai hiển nhiên khỏi phải nói.

Cố Phi lắc mình lên trên tuyến đường bắn tên mà cậu ta chuẩn bị.

Ngự Thiên Thần Minh vội vàng vẫy tay với hắn, ý bảo hắn nhường đường một chút. Cố Phi thật là vừa bức mình vừa buồn cười, bước xa vài bước vọt tới trước mặt cậu ta đề cung xuống: “Giờ trò quý gì!”

“Giết chết ông!” Ngự Thiên Thần Minh nói.

“Đừng điên, hiện tại là đồng đội cùng nhau luyện cấp mà.” Cố Phi nói.

“Giết, nhất định phải giết. Chưa từng nghe qua sao? Không sợ kẻ thù như thần, chỉ sợ đồng đội như heo, đồng đội như vậy nhất định phải giết chết.” Ngự Thiên Thần Minh nói.

Cố Phi nghe xong lời này, đầu liền nghĩ tới muốn ném một cái Hoả Thụ Thiên Trọng Diễm xuống dưới chân các cô gái của Trọng Sinh Tử Tinh. Đồng đội thân chính như heo hiển nhiên không phải là một người, mà là một đàn.

“Được rồi đừng quậy nữa, đều là cao thủ, một đồng đội cô gái cũng nhìn cậu đấy, chú ý hình tượng.” Cố Phi hiển nhiên cũng nắm được tính cách Ngự Thiên

Thần Minh về phương diện khác. Lời này vừa nói ra miệng, Ngự Thiên Thần Minh quả nhiên chịu ảnh hưởng. Chợt thấy đang có cô gái chú ý tới trong đám người thiếu đi hai người họ, quay lại nhìn phía bên này, hô to: “Hai người làm gì đó, nhanh lên một chút nha!”

Ngự Thiên Thần Minh vô cùng nhanh nhẹn mà đem nhét cung tiễn trở về túi, vẫy tay với cô ấy: “Đến liền!”

“Đi thôi, đi thôi!” Ngự Thiên Thần Minh nói với Cố Phi, “Tôi sẽ tìm cơ hội khác giết chết ông.”

“...”

Cười cười nói nói, thoáng chút mọi người đã đến nơi Phiêu Lưu gọi là chỗ luyện cấp. Mọi người quan sát tiểu quái xung quanh, cảm thấy so với hôm qua dường như không có khác biệt gì mấy, rõ ràng cũng là trình độ level 50 thôi.

“Vượt cấp đánh quái.” Trái lại thì Ngự Thiên Thần Minh động dung. Lúc cậu ta mang các cô gái đi luyện cấp, chỉ có thể mang mọi người lẫn lộn ở nơi level 40. Mấy lần đơn đầu rồi đoạt địa bàn người ta xong, để cho cậu ta cảm thấy chính mình không hổ là một đời cao thủ.

Nhưng nhìn bây giờ, người ta gia nhập vào đội, lập tức liền kéo đội đến khu luyện cấp 50 vượt cấp đánh quái, cao thấp phân rõ ngay!

Ngự Thiên Thần Minh bên này lại bắt đầu buồn bã thăm thương mình xưa đầu bằng nay, bên kia Phiêu Lưu hiện đang giải thích với mọi người: “Ngày hôm qua tôi suốt đêm thử mọi khu luyện cấp 50. Quái ở đây có tính chống hóa pháp là thấp nhất, chúng ta luyện nơi này hẳn nhẹ nhõm không ít.”

“Nhưng mà chỗ hôm qua chúng ta vẫn có thể giết sạch sẽ mà. Còn cần tính chống hóa pháp càng thấp sao?” Các cô nương nhao nhao bày tỏ nghi hoặc. Các cô chỉ là phương diện thao tác game có vẻ nát mà thôi. Cũng không phải người ngọc.

Phiêu Lưu cười cười: “An toàn số một mà! Chỗ đó ngộ nhờ pháp thuật ai không cẩn thận không có đánh chính xác, rất có khả năng giết không sạch sẽ. Đến nơi này liền có thể yên tâm á!”

Trong lòng bọn con gái vẫn hơi chút nghi ngờ. Trong bụng Phiêu Lưu cũng có chút lầy lăm lăm, với kỹ thuật thao tác “Thiên Hàng ngũ hoàn” của các cô, hẳn phải rất thấu hiểu lo lắng loại kia của tên đó chứ! Thế nào còn nghi ngờ?

Phiêu Lưu hiển nhiên không biết, kỹ thuật các cô tuy nát, nhưng ném Thiên Hàng Hoả Luân lại là theo Ngự Thiên Thần Minh chơi những một tháng. Vậy còn phỏng không được, thế thì không phải là chỉ là đồng đội như heo, mà trực tiếp là heo.

Bất kể nói như thế nào, chuyện này cũng không phải thứ đáng suy nghĩ sâu xa. Dù sao thì cũng đều giết một đợt, ở đâu đều giống nhau. Nghi ngờ của các cô cũng buông xuống bỏ qua, liền chuẩn bị tản ra luyện cấp.

“Thiên Lý, hôm nay bên này cậu liền vất vả rồi.” Phiêu Lưu nói. Liễu Hạ xem ra hôm qua mệt mỏi không nhẹ, hôm nay cư nhiên không có login.

Cố Phi gật đầu. Dù sao thì Liễu Hạ dần ít, có cô ấy hay không có thì cũng không ảnh hưởng gì.

“Mọi người như cũ, chuẩn bị bắt đầu đi!” Phiêu lưu khoe miệng thoáng qua một nụ cười.

“Đợi chút!” Ngự Thiên Thần Minh đột nhiên nhảy ra ngoài.

“Dẫn quái phải không? Thiên Lý anh nghỉ ngơi, để tôi đến...” Ngự Thiên Thần Minh cuối cùng cũng tìm được một dịp báo ân.

*Tứ lạng bạt thiên cân: 四两拨千斤 (Bốn lạng mà đánh được cả ngàn cân): Một phương pháp tán thủ trong Thái cực quyền (Đọc trong Wiki thì đây là một chiêu trong Đả cầu bổng pháp.... Trong truyện ý nói không cần nhiều sức mà vẫn có thể giải quyết được mọi phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 129: Phía sau cây là Ai?

“Vẫn là để tôi đi...” Cố Phi không tình nguyện.

Kỹ thuật dẫn quái của Ngự Thiên Thần Minh nhất định là không thể chê, tên đó muốn lên trận, vậy mình còn có chuyện gì để làm? Không phải đi theo các cô gái ra pháp thuật chứ? Có gì buồn chán hơn? Có gì khô khan hơn nữa? Càng đào đâu ra kỹ thuật hàm lượng đây?

Nhưng Ngự Thiên Thần Minh sốt ruột muốn báo ân, cố ý muốn tới, Cố Phi lần nữa biểu hiện mình thích dẫn quái, Ngự Thiên Thần Minh cũng coi toàn bộ đó là lời khách khí. Hai người tranh chấp qua lại, Phiêu Lưu bên kia thực sự cực kỳ căng thẳng.

Nhớ đến ngày hôm qua hẳn tốn thời gian cả đêm để tìm nghiên cứu khu luyện cấp 50 của thành Vân Đoan, khảo nghiệm từ ngõ ngách này đến ngõ ngách kia, cuối cùng cũng chọn lựa ra một nơi như thế này có thể giúp tên đó tính ra thương tổn pháp thuật của Cố Phi, kết quả nửa đường tuôn ra một Ngự Thiên Thần Minh, sao mà buồn bực đến thế cơ chứ.

“Hai người đừng cãi cọ, cùng đi dẫn không được sao.” Phiêu Lưu hoà giải, chỉ cần Cố Phi xuất thủ dẫn quái, mục đích của tên đó có thể đạt được.

Kiến nghị này ai nói đều có thể lập tức thông qua, nhưng hết lần này tới lần khác lại là Phiêu Lưu mở miệng, Ngự Thiên Thần Minh phồng mũi trừng mắt nói: “Mày có ý gì, tao một mình không giải quyết được sao? Mày nghĩ rằng tao không chơi cung tiễn thủ được hả?”

“Đương nhiên không phải.” Phiêu Lưu liền vội vàng nói. Thế với trời, Phiêu Lưu lần này tuyệt đối một chút ý tưởng chọc ghẹo Ngự Thiên Thần Minh cũng không có.

Đáng tiếc Ngự Thiên Thần Minh thì hiểu như thế kia, nổi giận đùng đùng hét lên với Cố Phi: “Thiên Lý anh tránh ra, tất cả quái bên này để cho tôi tới dẫn!”

Cố Phi không có cách nào, chỉ có thể lui sang một bên, cười khò cùng Phiêu Lưu.

Phiêu Lưu sầu sã muốn ỏi máu, thực hối hận mình làm gì đi ra hoà giải chi, trái lại làm Ngự Thiên Thần Minh càng kiên quyết cường ngạnh như thế. Cái này gọi là, trí giả thiên lự, tất hữu nhất thất*, đây là loại tình huống này.

*Tam dịch là kẻ khôn nghĩ ngàn việc, ắt sẽ có một việc sai. Là danh ngôn của mưu sĩ Lý Tả Xa, cháu nội của Lý Mục – danh tướng nước Triệu thời Chiến Quốc.

Bất quá lập tức ngẫm lại còn nhiều thời gian, Ngự Thiên Thần Minh chung quy không phải ngày ngày dẫn quái cho đội, mình luôn có thời cơ nhìn ra thương tổn pháp thuật của Cố Phi, Phiêu Lưu ngay sau đó cũng bình thường trở lại, cười cười nói: “Vậy liền bắt đầu đi!”

Nơi luyện cấp mới quả nhiên dễ dàng hơn chỗ cũ hôm qua rất nhiều. Dù cho Cố Phi và Phiêu Lưu hai người có công kích pháp thuật cực cao không ra tay, các cô gái cũng có thể giết tiểu quái đến hơi tàn.

Thình thoảng nhân phẩm bạo phát mỗi người đánh ra thương tổn pháp thuật lớn nhất, trực tiếp giết sạch sẽ.

Cố Phi đã ném về trong vòng mây đột, cảm thấy không thú vị quá mức. Sự tồn tại của mình căn bản là có cũng được không có cũng được mà! Hơn nữa mỗi khi đánh bốn lượt xong còn phải ăn trái cây, quá phiền.

Đang buồn phiền, Lạc Lạc tiến tới bên người Cố Phi, Cố Phi vô cùng cảnh giác mà nhìn cô: “Gì thế?”

“Xem anh căng thẳng chưa kìa.” Lạc Lạc cười, giơ tay lên lại muốn Hồi Phục Thuật, Cố Phi đưa tay đè tay cô lại: “Chớ lãng phí. Dừng đến chỗ cần hơn đi thôi...”

“Anh cầm tay tôi.” Lạc Lạc nói.

Cố Phi cười cười, thu tay lại. Lần này cũng không khiến hắn cảm thấy xấu hổ, hắn là có ý định đè lại tay của Lạc Lạc không cho cô thi triển Hồi Phục Thuật. Thế kỷ mới có nam có nữ, chạm tay một chút thì có quan hệ gì? Nếu ngại thì vậy là lòng có quý.

Lạc Lạc cười cực kỳ mờ ám vừa muốn nói chút gì, chợt nghe thấy Cố Phi kêu: “Ai ở bên kia?”

“Cái gì?” Lạc Lạc quay đầu lại xem, một bóng cũng không thấy.

“Phía sau cây có người.” Cố Phi vừa nói vừa sai bước về phía bên kia. Sự tồn tại của hắn bây giờ, tách khỏi đội luyện cấp căn bản không có ảnh hưởng.

Lạc Lạc nhìn theo phương hướng Cố Phi đi, ngoài vài trăm mét chỉ có một thân cây.

“Nào có người đâu?” Lạc Lạc lăm lăm cũng theo sang đây. Ngày hôm nay cô cũng là người không hề có cảm giác tồn tại. Vốn dĩ dẫn quái hơn 10 level cũng là chuyện rất nguy hiểm. Như Liễu Hạ ngày hôm qua là nhờ có Lạc Lạc ở bên phối hợp Hồi Phục Thuật mới đỡ mệt.

Nhưng ngày hôm nay dẫn quái đã là cao thủ, hơn nữa vừa lại chức nghiệp công kích tầm xa, Lạc Lạc khản thiết nhìn chăm chăm bọn họ, cũng không bắt được cơ hội cho cô thi triển một lần. Nhân rồi vô sự muốn đùa giỡn Cố Phi một chút, kết quả còn bị ngăn trở. Ôi. Đúng là buồn chán gây ra họa.

Hai người họ một trước một sau chạy hướng về cây lớn kia, những người khác nhao nhao ghé mắt. Bất quá bọn họ rất nhanh làm bộ không có chuyện gì quay đầu trở lại rồi, trên mặt các lộ vẻ tươi cười mập mờ, liên làm như không nhìn thấy.

“Chờ tôi một chút đi!” Lạc Lạc còn đang hô.

Cố Phi ngừng bước chân: “Cô tới làm gì?”

“Lỡ may có nguy hiểm thì sao?” Lạc Lạc nói.

“Cho nên tôi mới hỏi cô tới làm gì?” Cố Phi nói. Từ nguy hiểm vừa nói cũng không phải đang nói lời đe dọa. Thành Vân Đoan có phần từ tội phạm muốn bạo trang bị người khác đây là chuyện mọi người đều biết.

Hiện tại tất cả mọi người thích tổ chức thành đoàn thể luyện cấp mà không phải đơn luyện, không thể không nói một phần là do bọn chúng đóng góp.

“Tôi tới cho anh dùng Hồi Phục Thuật nha!” Lạc Lạc cười nói.

Cố Phi bắt đầu đi, cũng tùy cô luôn, bây giờ thả chậm bước chân phối hợp tốc độ Lạc Lạc, hai người chậm rãi đến dưới cây kia.

Chỉ thấy nửa người từ phía sau cây lộ ra nằm sấp trên mặt đất, lưng hướng về phía Cố Phi hai người họ, thấy trên áo choàng là mái tóc dài cùng người hình hiển nhiên là một cô gái.

Hoá ra mình mới vừa nhìn thấy chính là thân ảnh người này vụt qua trước khi nằm úp sấp tiếp cận mặt đất. Cố Phi âm thầm lẩm bẫm, Lạc Lạc cũng đã cúi người xuống dưới.

Vỗ đầu vai người kia nói: “Chào bạn?” còn vừa ló đầu qua xem khuôn mặt người nọ, quay đầu nói với Cố Phi: “Là một mỹ nữ, mắt anh thật bén.”

“...”

“Này, cô làm sao vậy, tỉnh tỉnh nha!” Mỹ nữ bị vỗ hai cái cũng không có phản ứng, Lạc Lạc có chút nóng nảy, lật người lại rồi nắm đầu vai cô ấy dùng sức lắc hai cái.

Thân thể bị lật lên, Cố Phi thấy gương mặt người này. Lập tức ngẩn ra.

Mang Mang Mãng Mãng. Nữ ma đầu khiến vô số người thành Nguyệt Dạ cắn răng nghiêng lợi. Liễu Hạ đám người xa rời quê hương, gần như đều là bị cô này bức đi ra ngoài.

Khi mấy người Cố Phi bọn họ ly khai thành Nguyệt Dạ. Nghiệp đoàn Tiền Trần và liên minh các nghiệp đoàn khác ở thành Nguyệt Dạ đang toàn diện chiến tranh có thể nói vừa mới bắt đầu, sau đó tiến hành ra sao rồi Cố Phi không quan tâm tới.

Bây giờ đã qua trên một tháng, Mang Mang Mãng Mãng đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, mới để cho Cố Phi chợt muốn biết sau một hồi đại chiến đến tột cùng là cái kết cục gì.

Bị Lạc Lạc lắc lắc mãnh liệt vài cái như thế, Mang Mang Mãng Mãng rốt cục mở mắt. Đầu tiên là vẻ mặt mê man, dần dần phản ứng kịp xong, lẩn lộn lốc từ dưới đất ngồi dậy, nhìn hai người: “Các người...”

“Cô... là đang ngủ?” Lạc Lạc mặt đen luôn, cô còn tưởng là cô gái này đã xảy ra chuyện gì.

Mang Mang Mãng Mãng gật đầu: “Tôi lâu lắm không logout, muốn ở sau cây nghỉ ngơi chút, không cẩn thận liền ngủ thiếp đi.”

“Cô làm cái gì?” Lạc Lạc khó hiểu.

“Tôi tìm thành Vân Đao, nơi này là phụ cận thành Vân Đao sao? Các người là người chơi thành Vân Đao đi? Thật tốt quá, tôi rốt cục gặp được người.” Mang Mang Mãng Mãng mang vẻ ngạc nhiên từ dưới đất bò dậy, đầu tiên là nói với Lạc Lạc, thời điểm nói đến “các người” ánh mắt theo bản năng rơi xuống hướng về Cố Phi bên kia, ánh nhìn bây giờ lại chưa dời, ở trên người Cố Phi dừng lại một lúc lâu.

Che mặt bằng vải đen, trường bào pháp sư màu đen, trường kiếm đen nhánh mang quang sáng màu tím...

Một thân ảnh như thế đối với Mang Mang Mãng Mãng mà nói là một đoạn ký ức không thể xóa nhòa.

Chỉ là, Cố Phi bây giờ cũng không có che mặt, kiếm Âm Dạ Lưu Quang kiếm đã ở lúc vừa nhận ra cô trong nháy mắt liền thu vào, Mang Mang Mãng Mãng không có cách nào bằng một bộ y phục cho ra sự phán đoán. Dù sao hiện tại trường bào pháp sư màu đen đã không phải là đồ hiếm có.

Mà Cố Phi bây giờ cũng không lên tiếng, chỉ là nghe Lạc Lạc nói chuyện cùng cô ấy: “Cô muốn đi thành Vân Đao sao?”

Ánh mắt của Mang Mang Mãng Mãng mới từ dời khỏi trên người Cố Phi, nhìn Lạc Lạc gật đầu: “Đúng vậy, tôi từ thành Nguyệt Dạ tới, không biết đường, qua sơn mạch Ô Long xong cũng không biết đi đâu. Ở vùng này vòng vo đã lâu, cũng không gặp được người, tôi mới level 30, cũng không dám đi lung tung. May mà gặp được các người.”

“Hả, cô mới level 30...” Lạc Lạc sợ hãi kêu lên, “Nơi này chính là khu luyện cấp 50 đấy!”

“Đúng vậy, cho nên tôi cũng không dám động, mỗi một bước đều phải cẩn thận. Bây giờ còn chưa ở định tên ở khu an toàn thành Vân Đao, nếu chết lại phải bị đuổi về thành Nguyệt Dạ.” Mang Mang Mãng Mãng đáp.

Hiện nay đẳng cấp phổ biến của người chơi ở trong khoảng 38-40, level 30 cơ bản đều là người chơi mới vào trò chơi không bao nhiêu ngày.

Mang Mang Mãng Mãng cũng là người chơi cũ trong lúc Open Beta, một tháng trước đã 30, đến bây giờ còn 30, trận chiến thành Nguyệt Dạ ấy ai thắng ai thua, xem ra đã không cần hỏi cũng biết.

Một tháng 1 level đều không thể thăng, xem ra cuộc sống Mang Mang Mãng Mãng một tháng này cũng quá khổ.

Cô ta lúc này xem ra là thời gian dài không có logout, hai mắt đỏ ngầu, nét mặt tiêu tụy.

Lạc Lạc hết sức đồng tình, lôi kéo tay Mang Mang Mãng Mãng nói: “Chúng tôi ở bên kia luyện cấp đó, cô chỉ cần theo chúng tôi là được, một hồi nữa trở về thành thì dẫn cô cùng đi.”

“Thật cảm ơn.” Mang Mang Mãng Mãng gật đầu.

Vừa mới chuẩn bị động thân trở về, chợt nghe một tiếng gọi: “Ồ đây này.”

Ba người theo tiếng đi tới, thấy mấy người từ dưới sườn núi bên kia chạy xuống, thẳng hướng này vọt tới.

Sắc mặt Mang Mang Mãng Mãng lộ vẻ sầu thảm, thờ dãi nói: “Là tìm tôi.”

“Là ai?” Tâm hồn nhiều chuyện của Lạc Lạc ở bất kì thời điểm nào cũng không ngừng bùng cháy.

“Chắc là người thành Nguyệt Dạ muốn giết tôi đi... Người hận tôi rất nhiều, sau khi nghiệp đoàn của chúng tôi bị đánh bại thì bọn họ vẫn đuổi giết tôi. Không ngờ đã đuổi đến nơi này.” Mang Mang Mãng Mãng đáp.

Lạc Lạc nhìn phía Cổ Phi, ý là muốn Cổ Phi quyết định. Dù sao nếu như phải giúp một tay, người xuất thủ khẳng định cũng là Cổ Phi, cô là một mục sư quyết định không có tác dụng gì.

Cổ Phi lại chậm chạp không có phản ứng. Gặp chuyện bất bình hô một tiếng, đây cũng là cơ hội Cổ Phi chờ mong đã lâu.

Chỉ là sự thực luôn luôn trên người như thế, vì sao hết lần này tới lần khác người cần trợ giúp là Mang Mang Mãng Mãng... Cô gái này cũng không phải dạng người tốt gì, tuy rằng thấy cô tình cảnh lúc này tương đối thê thảm.

Được rồi, chẳng phải cô ta còn có một tên chồng đó sao? Cái thằng gọi Ngân Nguyệt kia đi đâu rồi?

Trong lòng Cổ Phi đang tự hỏi đây, mấy người ở dưới sườn núi sớm đã giết xông đến trước mặt, thấy ba người xong, cũng ngần ra.

“Là anh/cô?” Một người đối diện và Lạc Lạc cùng nhau mở miệng nói.

Cổ Phi ngẩng đầu đảo mắt qua. Móa nó, bên này cũng không phải kẻ gì tốt nữa.

Dẫn đầu, là Bất Tiểu từng bỗng chốc biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 130: Thuật rút đao

Mang Mang Mãng Mãng ở thành Nguyệt Dạ là nhân vật khiến cả người lẫn thần đều phẫn nộ. Tựa như những nghiệp đoàn mà Liễu Hạ đã nhắc tới trước đó, ban đầu khiến trách không phải là hội trưởng Ngân Nguyệt, mà là vợ hội trưởng Mang Mang Mãng Mãng.

Nếu hiện giờ cô ấy đã bị đào thải, vậy thì ở thành Nguyệt Dạ thật sự là không có nơi dung thân. Đi tới nơi nào bị người ta bắt gặp, chính là một chữ chết.

Huống chi đám người Vân Trung Mộ đánh bại Tiền Trần cũng không phải đại hiệp nghĩa khí gì, bọn họ cho rằng bọn họ diệt trừ Tiền Trần vì hòa bình của thành Nguyệt Dạ, ý nghĩ đó quả thực quá hảo huyền.

Trong game online hiếm khi có cái gì gọi là chủ nghĩa hòa bình, nghiệp đoàn Tiền Trần ngã xuống thì Vân Trung Mộ bọn họ đứng lên. Lấy tính cách nóng tính của đám người hung hãn đó, đảm bảo sẽ không kiêu ngạo kém Mang Mang Mãng Mãng.

Đối phó Mang Mang Mãng Mãng loại nhân vật chất chứa oán hận thâm sâu thế này, hiển nhiên là làm hết sức lực. Nếu không, cũng sẽ không đuổi giết đến tận thành Vân Đoàn đầu.

Bất Tiểu này và Vân Trung Mộ cũng có mối quan hệ sâu xa. Chủ thủ “Phong Chi Ám Ngữ” của hắn cũng có thể cho Vân Trung Mộ dùng, ở trong game online thì chỉ cần việc này thôi đã đủ chứng minh giao tình giữa hai người họ.

Vân Trung Mộ đã từng nghĩ giúp Bất Tiểu đối phó Cổ Phi, bây giờ nhìn lại có vẻ Bất Tiểu giúp Vân Trung Mộ thực hiện việc đuổi giết.

“Mấy người sao lại ở đây?” Bất Tiểu mở lời nói chuyện trước. Hắn đều nhận ra Lạc Lạc và Cổ Phi, đương nhiên, trong mắt hắn thì Cổ Phi không phải là cái tên chém hắn chết đi sống lại kia, chỉ là một thằng đê tiện đoạt lấy chủ thủ của hắn.

Lạc Lạc hiển nhiên tức giận với Bất Tiểu, không có trả lời hắn. Ngược lại Cổ Phi trả lời một câu: “Chú mày sao còn sống?”

Bất Tiểu giận đấy! Trong lòng tính toán xem có phải thuận tay giết chết cả hai người này hay không, dù sao hắn và Thất Nguyệt, Lạc Lạc mấy người này đã sớm xé bỏ mặt nạ rồi.

“Hai người kia là ai thế?” Bên cạnh Bất Tiểu có người hỏi hắn.

Bất Tiểu giật mình, vấn đề này thật đúng là khó trả lời. Có quan hệ trực tiếp với hắn thực ra chẳng qua là Thất Nguyệt, nếu nói Thất Nguyệt và hắn là quan hệ kẻ thù, vậy thì hai người kia chính là bạn của kẻ địch. Quan hệ này có vẻ có chút xa.

Hắn là giúp đám người Vân Trung Mộ kia đuổi giết Mang Mang Mãng Mãng mà tới, không cần thiết gây thêm chuyện phức tạp với hai người này. Bất Tiểu suy nghĩ, thuận miệng đáp: “Không có gì. Chỉ quen biết thôi.”

Cổ Phi cùng Lạc Lạc đều thật bất ngờ, hai người bọn họ cũng nghĩ Bất Tiểu lại ý vào bên mình nhiều người thừa cơ muốn hai người nếm chút mùi đau khổ đấy! Bây giờ xem ra tên này hình như không có loại ý định thế này.

“À, vậy thì phiền hai người nhường một chút đi! Chúng tôi là người đến từ thành Nguyệt Dạ, chuyên tìm cô à này!” Người nọ chỉ vào Mang Mang Mãng Mãng mà nói với hai người.

Lạc Lạc liếc nhìn Cổ Phi một cái. Tình cảnh Mang Mang Mãng Mãng nhìn thật thảm, cô ấy rất đồng cảm. Nhưng từ khi Cổ Phi nhìn thấy người con gái này thì bắt đầu tỏ ra cực kỳ lạnh nhạt, việc này khác hẳn với trong ấn tượng của cô về Cổ Phi.

Lạc Lạc mơ hồ cảm thấy ở giữa việc này có cái gì đó là lạ, bây giờ lại không bày tỏ ra gì cả, lôi kéo Cổ Phi mà nói: “Chúng ta đi thôi?”

Cổ Phi gật đầu, lui hai bước.

Về mặt Lạc Lạc do dự một chút, chợt nói lại nói: “Bằng không, nhìn xem thế nào?” Mặc dù cô ấy không phải bà tám, nhưng tuyệt đối là kẻ thích nhiều chuyện.

“Cũng được.” Cổ Phi nói.

Hai người vừa lui về, đám người Bất Tiểu tức thì tiến lên vây quanh Mang Mang Mãng Mãng.

Mang Mang Mãng Mãng chỉ là một mục sư, tốc độ di chuyển rất chậm, cho nên ngay từ đầu sau khi bị phát hiện cũng không có ý định muốn chạy trốn. Lúc này bị bao vây, chỉ lãnh đạm nói một câu: “Động thủ nhanh lên một chút đi, đừng có lằng nhằng.”

Đối phương cười lạnh: “Chạy xa như vậy, đối với mày thật không dễ, không muốn ngắm phong cảnh thêm lúc nữa sao?” Vừa nói, vung tay chính là một đao.

Mang Mang Mãng Mãng cũng không hề tránh ra. Với đẳng cấp của cô ấy bây giờ còn kém rất nhiều, huống chi lại là một mục sư không nhiều kinh nghiệm thực chiến. Cô ấy cắn răng chịu đau. Ngay sau đó cho mình thêm một cái Hồi Phục Thuật.

“Con đàn bà chết bầm, chúng quy vẫn thích chống đỡ đến chết!” Người nọ mắng, giơ tay lên lại thêm một đao.

Trên người Mang Mang Mãng Mãng lóe lên ánh sáng, lại trúng đao, nhưng vẫn cố chấp cho mình một Hồi Phục Thuật.

“Tôi cũng tới! Tôi cũng tới!” Lại có hai người nhảy vào, một tên là pháp sư, một người khác, không ngờ cũng là mục sư.

Pháp sư không dùng pháp thuật, mục sư không dùng Hồi Phục Thuật, mà hai người đó cuối cùng dùng pháp trượng của mình đập xuống về phía đầu Mang Mang Mãng Mãng.

“Hay là, để tôi cũng lên hen?” Cung tiễn thủ bên phe đối phương cũng xuất trận, cũng thay đổi phong cách PK vốn có của cung tiễn thủ, cầm lấy cung dài trong tay dùng làm đao cong hình lưỡi liềm.

Bất Tiểu trái lại không có ra tay, chẳng qua ở một bên nhếch mép cười tàn khốc.

Đây hoàn toàn không phải là PK, chỉ là tốn chút thời gian chơi đùa thôi. Mấy tên này dùng thủ đoạn thương tổn thấp nhất mà đánh Mang Mang Mãng Mãng.

Mà Mang Mang Mãng Mãng, đối mặt với loại đả kích này cũng là không có năng lực chống đỡ, nhưng mà, thủy chung vẫn không chút qua loa mà cho mình Hồi Phục Thuật từ khi bắt đầu.

“Chỉ có loại chống cự này sao? Mày đúng thật đủ dạn dày nha!” Mấy người cười nhạo Mang Mang Mãng Mãng, mà từ điệu dáng này dùng áp lên trên người cô ấy, dường như cũng trở thành lời châm chọc tuyệt diệu. Mấy người cùng nhau cười to.

Lạc Lạc nhìn không nổi nữa. miệng nhúc nhích đang muốn nói gì với Cổ Phi, nhưng thấy khóe mắt Cổ Phi cũng đang khẽ giật.

“A...” Mang Mang Mãng Mãng vẫn luôn cắn răng không phát ra một tiếng khỏi cổ họng đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi. Là bị mục sư bên kia quẹt ngang pháp trường khiến cô lật ngã trên mặt đất.

“Ha ha ha...” Mọi người cùng nhau dừng tay, nhìn về Mang Mang Mãng Mãng chật vật ngã nằm sắp xuống đất mà cười to. Mang Mang Mãng Mãng đứng lên rất nhanh, thân hình cũng đã hơi lung lay. Thời gian dài không có logout, thân thể của cô đã mệt lả rồi.

“Còn muốn chống đỡ đến chết nữa sao?” Đối phương mắng, chật xuống một đao.

Hồi Phục Thuật!

“Còn chống đỡ!” Lại một đao.

Vẫn là Hồi Phục Thuật.

“Lại chống đỡ!!” Một vòng người mắng, gõ xuống một trận.

Trả lời bọn chúng, từ đầu đến cuối chỉ là Hồi Phục Thuật.

“Cô gái kia, lui sang một bên!” Đột nhiên có người nói chuyện.

Mọi người kinh ngạc trông lại bên này, thấy được Cố Phi hát trường bào đi tới.

Ở đây chỉ có hai người con gái, từ hướng nhìn của Cố Phi mà xem, lời này hình như là nói với Mang Mang Mãng Mãng.

“Chú mày muốn làm gì? Ra mặt làm anh hùng sao?” Bất Tiểu cười lạnh, nhưng nắm chặt chủy thủ trong tay, hẳn không nghĩ phạm sai lầm giống nhau những hai lần. Chẳng qua, vốn là tạm thời không muốn tìm hay người này gây chuyện, nhưng bây giờ ai ngờ đối phương lại tự tìm đến cửa, thế thì không trách được mình rồi. Bất Tiểu nghĩ.

Mang Mang Mãng Mãng cũng quay đầu nhìn về Cố Phi, trên mặt không có biểu cảm gì: “Không cần giúp tôi.”

“Tôi không phải giúp cô, tôi là muốn giúp bọn chúng.” Cố Phi nói.

“Hả?” Một người bên kia hơi nghi ngờ, chợt cười, “Người anh em cũng muốn chơi đùa sao? Hoan nghênh, hoan nghênh.”

Cố Phi cười, đi vào trong vòng, đứng ở trước người Mang Mang Mãng Mãng nói với bọn họ: “Tôi đến dạy đám tụi bay cái gì gọi là PK!”

“Song Viêm Thiểm, thiểm!”

Ánh lửa xuất hiện, cái tên mục sư gạt chân làm Mang Mang Mãng Mãng kia đã biến mất không thấy.

“Móa!” Mọi người kinh hô.

“Đứng sang một bên đi, tôi cho bọn chúng đi học.” Cố Phi quay đầu nói với Mang Mang Mãng Mãng.

Mang Mang Mãng Mãng giật mình không nhỏ. Chỉ bằng một cái Song Viêm Thiểm liền giết mục sư phe kia trong nháy mắt, thương tổn của pháp thuật này thực sự quá kinh người. Càng đáng sợ hơn là, Cố Phi là tay không, ngay cả vũ khí đều không dùng.

Cố Phi đương nhiên là có sử dụng vũ khí, chỉ là nó ở phía sau người hẳn nên mọi người không nhìn thấy được thôi.

Cố Phi rút kiếm Âm Dạ Lưu Quang thật nhanh chóng từ trong túi ra, ngâm xướng, công kích, sau đó lại thật nhanh nhét thanh kiếm trở về trong túi mà thôi. Đây, chính là thuộc về phạm trù kỹ thuật của Thuật rút đao.

Thuật rút đao trong truyền thuyết là lợi dụng thời điểm độ cong khi rút đao va chạm với vỏ đao sinh ra lực ma sát, chế tạo sức bộc phát trong nháy mắt, đạt tới uy lực lớn hơn so với chém bình thường.

Nhưng chung quy thì đó cũng chỉ là truyền thuyết, trên thực tế, ý nghĩa sâu xa chân chính của Thuật rút đao, ở chỗ đánh lén.

Đao ở trong vỏ, hiển nhiên sẽ đề đối thủ nảy sinh cảm giác an toàn. Sau đó bạn đột nhiên bùng nổ rút đao nhanh như gió phát động một chiêu trí mạng, như vậy tính mạng đối thủ cũng đã bị bạn nắm được tám phần mười.

Nếu như nói dựa vào lực ma sát khi rút đao để tạo thành sức sát thương, vậy có nghĩa là khi bạn sau khi rút đao chém xong một chiêu, cần càng nhanh hơn cắm đao vào trong vỏ, nếu không thì bạn làm sao có thể rút đao lần thứ hai?

Nói như vậy, như thế nào có thể nhanh chóng đem đao cắm chính xác về vào trong vỏ, tuyệt đối là kỹ thuật càng khó khăn hơn cả rút đao nhanh như mây bay.

Bao nhiêu Samurai Nhật Bản si mê Thuật rút đao, khổ luyện kỹ thuật rút đao cùng cắm đao vào vỏ, kết quả đều là không thể vượt qua kiểm tra trên mục thủ nghệ đứt đao vào vỏ này. Cuối cùng không luyện thành Thuật rút đao, trái lại phát minh ra kỹ thuật dững cam mỗ bụng tự sát.

Trên dòng lịch sử võ thuật mang danh chiêu thức không bình thường.

Bây giờ Cổ Phi vận dụng một chút kỹ thuật của Thuật rút đao, lại vì mục đích ẩn giấu vũ khí. Nói thực thì, rút kiếm từ túi ra rồi lại đút vào, so với việc dùng vỏ kiếm để sử dụng Thuật rút đao dễ dàng hơn nhiều.

“Cái thằng này!” Một người phe đối diện gầm thét, kết quả ngênh đón hắn chính là một phát Song Viêm Thiểm.

Đám người Bất Tiểu tổng cộng có sáu người, đao mắt đã có hai người hi sinh.

Bốn người còn sót lại đã không để ý Mang Mang Mãng Mãng nữa, hiển nhiên Cổ Phi mới là đối thủ càng thêm khó dây dưa.

Trong lòng Bất Tiểu lúc này hết sức sợ hãi, hắn rất khó hiểu vì sao Trọng Sinh Tử Tinh lại có nhiều người giúp đỡ lợi hại như vậy. Trước kia là 27149, hiện tại tên này cũng thế.

Không có quá nhiều thời gian để hắn suy xét, bởi vì Cổ Phi lại thi triển chiêu Song Viêm Thiểm quét ngang một đường vòng cung, giết hai người mới vừa cùng xông lên trong nháy mắt. Trong tức thì, trên bãi cỏ này chỉ còn Bất Tiểu và một tên chiến sĩ tay cầm Cự Phủ khác mà thôi.

“Chú mày hiện tại đẳng cấp bao nhiêu?” Đột nhiên Cổ Phi hỏi Bất Tiểu.

“Cấp 40.” Bước chân Bất Tiểu đã có xu thế thụt lùi.

“Lại còn cao hơn tôi!” Cổ Phi bắt mắt.

“A!!!” Chiến sĩ cầm Cự Phủ kia chợt gầm thét bỏ tới.

Cổ Phi hơi nghiêng thân thể để tên đó lướt qua: “Tôi thấy anh có chút quen mắt, anh tên gì?”

“Bố mày tên Trư Tiên, mày nhớ kỹ!” Trư Tiên gào thét.

“À, được rồi, anh đi đi!” Cổ Phi giờ tay lên, Trư Tiên bị giết.

Bất Tiểu đang run rẩy, lúc này hắn đã không còn chút ý chí chiến đấu nào, chỉ muốn chạy trốn. Chuẩn bị tiến vào trạng thái Tan Biến, chợt nghe một tiếng xé rách màn gió, tiếp ngay sau có hai mũi tên vút qua cắm ở trên trán Bất Tiểu. Hóa thành một luồng ánh sáng trắng...

Cổ Phi nhìn lại, Ngự Thiên Thần Minh ở một góc đang giậm chân: “Con mẹ nó, anh lại PK!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 131: Nhân vật gây tranh cãi

Đoàn người vốn đang luyện cấp ở xa xa cũng đã chạy tới bên này. Ngự Thiên Thần Minh và Hữu Thủ Tả Soái là hai người cung tiễn thủ nên có tốc độ nhanh nhất, lúc chạy đến còn có thể xử lý cái đuôi còn lại, hai người cùng nhau phát động Thư Kích, giết chết Bất Tiểu.

“Anh lại giết năm người nữa.” Ngón tay của Ngự Thiên Thần Minh tức run chỉ về Cổ Phi mà nói.

“Này, đừng tùy tiện nói ‘lại’.” Cổ Phi nói.

Phiêu Lưu cùng với bọn con gái là những kẻ có tốc độ chậm hơn lúc này mới từ sau chạy tới. Vốn khi ở xa nhìn thấy người có vẻ thật nhiều, không nghĩ tới lúc đến thì bên cạnh chỉ còn lại ba người.

“Đều đã giải quyết hết rồi sao?” Phiêu Lưu nhìn bốn phía. Hắn sang đây là muốn xem thân thủ của Cổ Phi thế nào. Trên đường chạy tới chỉ thấy từng luồng ánh sáng trắng bốc lên ở nơi này.

Bây giờ đến nơi nhìn thấy, Lạc Lạc là mục sư, một cô gái khác cũng là mục sư, làm bốc lên mấy luồng ánh sáng trắng ấy hiển nhiên chỉ có thể là Cổ Phi.

“Không có gì, không có gì đâu, mọi người trở về luyện cấp đi!” Cổ Phi phui phui tay nói.

“Anh lại giết năm người rồi.” Ngự Thiên Thần Minh lâm bầm đau thương, hắn là nhận nhiệm vụ truy nã Cổ Phi, tùy lúc đều có thể kiểm tra giá trị PK của Cổ Phi đấy.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?” Với tính cách thích nhiều chuyện của bọn con gái, không hỏi ra ngọn ngành đầu đuôi câu chuyện làm sao chịu đi. Mọi

người vừa gặng hỏi, vừa đưa mắt rơi vào trên người Mang Mang Mãng Mãng.

“Ồ, cô không phải là...” Ngự Thiên Thần Minh gần như ngay tức khắc nhận ra Mang Mang Mãng Mãng.

Mặc dù hai người bắt gặp thoáng qua ngắn ngủi ở một tháng trước, nhưng Ngự Thiên Thần Minh là một tiểu quý rất hứng thú với con gái, mà Mang Mang Mãng Mãng là một cô gái có dáng dấp không tệ. Điều đó rất dễ để lại ấn tượng trong lòng cậu ta.

“Cô là người Tiền Trần của thành Nguyệt Dạ, Mang Mang Mãng Mãng!” Người có thể nhận ra, nhưng tên phải để Ngự Thiên Thần Minh suy nghĩ kỹ hồi lâu.

“Các người quen biết?” Con mắt Lạc Lạc sáng lên. Thái độ của Cố Phi đối với người con gái này hết sức kỳ lạ làm cho cô mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó, bây giờ thấy được phản ứng của Ngự Thiên Thần Minh, Lạc Lạc càng tin chắc giữa hai người này có vấn đề.

“Cậu là ai?” Trong ánh mắt của Mang Mang Mãng Mãng nhìn Ngự Thiên Thần Minh tất cả đều chứa sự nghi hoặc. Hiển nhiên cô ấy đã không nhận ra Ngự Thiên Thần Minh, dấu sao ban đầu cậu ta bắt gặp chỉ lấy thân phận một trong bốn tiểu đệ của Hàn Gia Công Tử mà ra sân, đất diễn có hạn.

“Tôi đi qua thành Nguyệt Dạ. Gặp qua cô.” Ngự Thiên Thần Minh nói.

“À...” Mang Mang Mãng Mãng lãnh đạm đáp một tiếng, ánh mắt chuyển trở lại trên người Cố Phi: “Cám ơn anh, thành Vân Đoan quả thật là nơi nhiều cao thủ.”

Cố Phi không cho là đúng mà cười cười.

Mà giữa con gái với nhau luôn dễ dàng thân thiết hơn xú, bọn con gái vây quanh Mang Mang Mãng Mãng, bắt đầu hỏi thăm một vài vấn đề như “vì sao cô lại tới thành Vân Đoan” vậy.

Vì thế Mang Mang Mãng Mãng đơn giản nói tóm gọn một chút về tình cảnh của mình. Đúng như Cố Phi suy đoán, nghiệp đoàn Tiền Trần ở thành Nguyệt Dạ gây oán hận chất chứa quá sâu, trong quá trình đối kháng lại với đám người Vân Trung Mộ, càng ngày càng nhiều người chơi thành Nguyệt Dạ bắt đầu ủng hộ đám người Vân Trung Mộ.

Ngân Nguyệt mặc dù vẫn có cái kỹ năng quân chiến biến thái “Vương Hiệu Lệnh” kia. Nhưng muốn dùng mấy chục giây kia của nó mà nắm bắt toàn bộ thắng lợi, thế thì đã không ảnh hưởng được tới toàn cục.

Ban đầu nghiệp đoàn Tiền Trần độc quyền ở thành Nguyệt Dạ, quả thật rất hung hăng phách lối. Bây giờ chuyển đổi vai vế, những người chơi khác trả thù bọn họ có thể gọi là điên cuồng cả rồi. Gặp mặt liền giết, không chút nể nang nào.

Mấy trăm người của nghiệp đoàn Tiền Trần đều trở thành chuột chạy trên đường, đi đâu cũng bị một đám nhào lên đánh, cho dù rời khỏi Tiền Trần cũng sẽ không được buông tha.

Bị buộc bắt đắc dĩ, có người rời khỏi trò chơi, có người bắt đầu tìm đường rời xa quê nhà, chỉ còn lại một vài người tính tình quật cường còn ở lại thành Nguyệt Dạ chống đỡ tới chết.

Mang Mang Mãng Mãng không thể nghi ngờ là một trong số những người đó. Hơn nữa cô ấy còn là nhân vật đầu sóng ngọn gió nên càng thêm thảm, thường xuyên có người tổ đội chỉ mặt gọi tên tìm giết cô ấy. Luyện cấp, uống rượu, giết Mang Mang Mãng Mãng trở thành ba hạng mục lớn mỗi ngày của một số người chơi khi lên game.

“Bạn từng giết Mang Mang Mãng Mãng chưa” đã thành câu ngoài miệng thịnh hành ở thành Nguyệt Dạ.

Trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, Mang Mang Mãng Mãng vẫn như đồng chí gián ngoan cường sinh hoạt, chưa bao giờ xuất hiện ý tưởng phải rời khỏi thành Nguyệt Dạ. Về phần tại sao lại cố chấp như thế. Mọi người nghi hoặc, nhưng Mang Mang Mãng Mãng cũng không nói.

Về phần đến thành Vân Đoan, cô ấy nói là tìm người.

“Tìm Ngân Nguyệt?” Ngự Thiên Thần Minh bật thốt lên. Thật ra thì cậu ta sớm muốn hỏi thăm Ngân Nguyệt rồi, chỉ là trong thời gian ngắn không nhớ ra được tên của người này.

Mang Mang Mãng Mãng yên lặng gật đầu một cái.

Vì vậy bọn con gái lại bắt đầu hỏi thăm Ngân Nguyệt là thần thánh phương nào. Hỏi qua mới biết ở giữa chuyện này còn có câu chuyện tình yêu xuyên suốt, nhất thời càng thêm đồng cảm với Mang Mang Mãng Mãng, chỉ thiếu không lau nước mắt thôi.

Trừ việc này ra, cư dân thành Nguyệt Dạ dường như thế nào cũng lưu lại ấn tượng sâu sắc cho bọn con gái. Mọi người rối rít hỏi năm: Lục Nguyệt Vũ làm sao sống ở thành Nguyệt Dạ được?

Tiểu Vũ làm nhiệm vụ ở thành Nguyệt Dạ đến nay không về, chỉ duy trì liên lạc qua tin nhắn cùng các cô ấy. Thành viên Trọng Sinh Tử Tinh về sau đều biết trong hội mình có một nhân vật hào phóng số một như thế: Vì làm nhiệm vụ đi thành Nguyệt Dạ hơn một tháng không trở lại.

“Tôi mang cô về thành Vân Đoan, cô cứ logout nghỉ ngơi một chút đi!” Lạc Lạc nói với Mang Mang Mãng Mãng. Gương mặt Mang Mang Mãng Mãng

đầy về mặt mỗi ai này đều thấy được.

“Cái này... có làm trễ nãi gì cho cô không?” Mang Mang Mãng Mãng nhìn ra được một đoàn người này là đang ở đây luyện cấp.

“Không sao cả.” Lạc Lạc cười đáp.

“Hay là để tôi mang cô ấy trở về thành đi!” Cố Phi đột nhiên mở miệng.

“Anh?” Lạc Lạc rất bất ngờ, Cố Phi vẫn biểu hiện rất lạnh nhạt với Mang Mang Mãng Mãng mà. Mới vừa rồi khi Mang Mang Mãng Mãng kể ra những chuyện thảm thương kia, Cố Phi không lộ ra một xiu về xúc động nào. Lúc này làm sao đột nhiên lòng nhiệt tình bùng phát?

Chẳng lẽ là... suy nghĩ trong lòng Lạc Lạc vừa chuyển, nín Cố Phi sang một bên hỏi: “Làm gì đấy? Anh muốn thừa dịp giầu đồ bím leo sao?”

“Cái gì?”

“Cô ấy nói tên Ngân Nguyệt kia...” Trong trò chơi có thể gửi tin nhắn cho nhau, liên hệ còn dễ dàng hơn cả trong cuộc sống thực tế. Trong đời thường còn có thể không mang điện thoại di động này, hay là điện thoại di động hết pin là các loại tình huống không thể tìm được người, trong trò chơi tuyệt đối không giống vậy.

Dưới tình huống mấy ngày không gặp được người, quả thực khó có thể không tưởng tượng rằng người ta có ý né tránh. Tất cả mọi người đều hoài nghi như thế, chẳng qua là chưa nói ra mà thôi.

“Mẹ kiếp, cô nghĩ đi đâu thế.” Cố Phi mặt đen lại, khinh bỉ Lạc Lạc một chút, rồi đi về phía Ngự Thiên Thần Minh: “Tôi trở về tẩy chút giá trị PK, đến lúc đó lại tìm cậu.”

“Ừm...” Ngự Thiên Thần Minh đáp một tiếng.

“Đi thôi!” Cố Phi nói với Mang Mang Mãng Mãng. Dùng giọng nói không thể chối từ.

“Vậy... phiền anh rồi.” Mang Mang Mãng Mãng không nói gì nữa.

“Mấy người luyện tiếp đi, một hồi rồi tôi trở lại.” Cố Phi vẫy tay với mọi người, có Phiêu Lưu ở đây, hẳn tồn tại ở trong đội ngũ này hay không không hề quan trọng.

Mang Mang Mãng Mãng đi trước hai bước, Cố Phi loáng thoáng nghe được Ngự Thiên Thần Minh sau lưng bắt đầu nói với mọi người: “Cái cô Mang Mang Mãng Mãng này...” Dám chắc là giới thiệu qua cho mọi người nghe thời điểm chói lòa năm đó cô ấy phách lối.

Vì chiều cô tốc độ Mang Mang Mãng Mãng, đoạn đường này hai người đi cũng không nhanh. Bất quá cũng không có nói chuyện trao đổi gì giữa cả hai. Thái độ của Cố Phi đối với Mang Mang Mãng Mãng như thể Lạc Lạc nhìn ra được, đương nhiên bản thân Mang Mang Mãng Mãng cũng thể phát giác ra.

Cố Phi không nói lời nào, cô ấy cũng sẽ không lên tiếng.

Cứ như vậy yên lặng trở về thành Vân Đoan, Cố Phi chỉ về một cái hướng khác mà nói: “Bên kia là khu logout gần nhất đó.”

“Cám ơn.” Mang Mang Mãng Mãng nói.

Cố Phi gật đầu một cái, cũng không nói “gặp lại” liền chuẩn bị rời đi.

“Này!” Mang Mang Mãng Mãng bất thành lỉnh gọi hắn lại. Cố Phi quay đầu.

“Tôi còn chưa hỏi tên của anh.” Mang Mang Mãng Mãng nói.

“Thiên Lý Nhất Túy.” Cố Phi trả lời cô ấy, vào loại thời điểm như vậy, những người chơi cũng sẽ mở chốt chấp nhận kết bạn và thêm bạn cùng đối phương, bất quá trường hợp bây giờ Cố Phi thể mà dẹp bỏ mấy hành động theo thói quen ấy.

“Cám ơn.” Một tiếng cuối cùng của Mang Mang Mãng Mãng, bản thân xoay người rời đi trước.

Cố Phi nhìn bóng lưng run lên của cô ấy chốc lát, lúc này mới chạy về hướng nơi phát hành nhiệm vụ truy nã.

Công việc kế tiếp đối với Cố Phi mà nói là quen việc dễ làm, lãnh nhiệm vụ, đuổi theo mục tiêu. Vừa vặn có mấy người có giá trị PK 3 hay 4 treo ở trên bảng, Cố Phi ung dung giải quyết xong, giá trị PK xuống đến 1 điểm.

Sau đó lần nữa ra khỏi thành, trở lại trong đội ngũ luyện cấp. Các cô gái bây giờ vẫn còn đang nghị luận liên hồi về Mang Mang Mãng Mãng đây này! Chẳng qua là Ngự Thiên Thần Minh hiển nhiên đã kể xong quá khứ của Mang Mang Mãng Mãng, bỗng chốc Mang Mang Mãng Mãng trở thành nhân vật gây tranh cãi.

Việc cô ấy có đáng giá nhận sự đồng cảm hay không, các cô cũng chia ra hai phe, phân ra đứng ở hai bên trái phải kẹp đám quái vật, vừa tranh chấp, vừa

ném Thiên Hàng Hòa Luân vào trong vòng chính giữa.

Cổ Phi cười, đi tới bên cạnh Lạc Lạc: “Làm gì vậy?”

“Anh thấy Mang Mang Măng Măng đáng để đồng cảm không?” Lạc Lạc nói.

“Không đáng.”

“Đứng ở đối diện đi!”

“...”

Cổ Phi dờ khóc dờ cười. Bất quả xem xét từ số lượng, phe đối nghịch chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, xem ra người kiêu ngạo phách lối đích thực không được lòng người khác.

Vừa vặn ngay lúc này Ngự Thiên Thần Minh dẫn quái trở về, Cổ Phi thuận miệng hỏi câu: “Ngự Thiên, cậu cảm thấy thế nào? Cô gái kia đáng để đồng cảm sao?”

“Đáng giá.” Ngự Thiên Thần Minh gật đầu.

“Ngự Thiên ngoan nhất mà.” Lạc Lạc hài lòng gật đầu, còn lườm nguýt Cổ Phi một cái.

Nhìn lại Ngự Thiên Thần Minh, ở đó giả bộ trung ra một nụ cười đáng yêu. Cuối cùng còn nháy nháy mắt với Cổ Phi: “Nói thế nào cũng là một người đẹp cơ mà, thế nào rồi, đắc thủ không?”

“Cút qua một bên.” Cổ Phi mắng.

Ngự Thiên Thần Minh cũng không dám đắc tội Cổ Phi, ỉu xìu chạy đi dẫn quái tiếp.

“Phiêu Lư anh thấy người con gái kia thế nào?” Cổ Phi nhàn rồi không có chuyện gì. Phiêu Lư này đứng ở chính giữa hai bên trái phải, không hỏi thử là không nhìn ra lập trường.

“Không có gì, trò chơi mà thôi.” Phiêu Lư không cho là đúng mà nói, “Ở trên cái thế giới này, người có thực lực đều giống dạng ấy.”

“Thật không? Tôi thấy anh hình như đâu phải đâu?” Cổ Phi nói.

Phiêu Lư nhìn hấn một hồi: “Ngày hôm đó ở quán rượu tôi tiện tay giúp anh giết năm người.”

“...” Cổ Phi hết nói. Không hỏi một tiếng liền giơ tay lên một cái giết cả năm người, đây chính là điển hình phách lối.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 132: Nhân sinh hà Xứ bất tương phùng. [1]

[1] *Nhân sinh hà xứ bất tương phùng*. Đây là một vế của hai câu thơ nổi tiếng của TQ: *Hữu duyên thiên lý lai tương hội; Nhân sinh hà xứ bất tương phùng* (有缘千里来相会, 人生何处不相逢), hai câu này người ta có thể đổi vế trước vế sau cho nhau, ý của nó là: trong đời người con người ta thế nào cũng sẽ gặp được nhau, chỉ cần có duyên thì dù xa nghìn dặm cũng sẽ gặp mặt.

Nhìn các cô lại đánh mấy đợt quái, Cổ Phi hướng Ngự Thiên Thần Minh ngoác: “Được rồi, hoàn thành của cậu nhiệm vụ đi!”

Ngự Thiên Thần Minh ngăn ra: “Bây giờ?”

Cổ Phi gật đầu.

“Còn chưa luyện cấp xong đâu! “Ngự Thiên Thần Minh nói.

“Tôi không có ở đây cũng không có ảnh hưởng gì mà!” Cổ Phi nói.

“Thật ra thì đi, là như vậy.” Ngự Thiên Thần Minh tới kéo Cổ Phi qua một bên lén lén lút lút nhỏ giọng nói: “Anh nhìn, nhiều gái đều nhìn đây như vậy, nếu dưới con mắt mọi người tôi giết chết anh, mặc dù là anh đang giúp tôi hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mà... nhưng mà... Tôi nhất định vẫn sẽ bị khinh bỉ.”

Cổ Phi cười nhạt: “Chú mày yêu cầu còn thật nhiều.”

“Một yêu cầu nhỏ nhoi thôi mà...” Ngự Thiên Thần Minh đáng thương nói.

“Được rồi, tôi sẽ đưa phạt đưa đến Tây Thiên, một hồi tìm chỗ không người sẽ giải quyết đi!” Cổ Phi nói.

“Cám ơn, người anh em nhé! Người anh em ruột thịt!” Ngự Thiên Thần Minh cảm động khóc lóc chảy nước mắt nước mũi.

Hai người trở về đội luyện cấp, Ngự Thiên Thần Minh tiếp tục đi dẫn quái, Cổ Phi vô cùng nhàm chán đứng ý ở một bên. Lạc Lạc nhiều chuyện Lại lắc lư chạy tới: “Hai người lên lên lút lút lắm lắm cái gì ở đó thế?”

Cổ Phi liếc nhìn cô ấy một cái: “Đồng tình thì đứng bên kia đi.”

“Hừ!” Lạc Lạc bị mĩa mai, há miệng hừ một tiếng, trước khi đi còn muốn trả thù bằng cách dùng Hồi Phục Thuật hung hăng cả Cổ Phi một lần.

Gì cũng không cần làm, chẳng qua là ở một bên ăn kinh nghiệm chùa, đây là chuyện khiến không biết bao nhiêu người hâm mộ. Nhưng điều này khác mục đích Cổ Phi chơi game một trời một vực. Cổ Phi không màng gì đến kinh nghiệm và trang bị, chỉ cần có một sinh vật có phản ứng để huấn luyện quyền cước là được.

Nguyễn vọng đơn giản như vậy mà thôi cũng không đạt tới, bạn nói luyện cấp này còn ham muốn gì nữa?

Dáng vẻ Cổ Phi đứng ở một bên vẽ vòng vòng kiếm than ngắn thở dài được thu hết vào đáy mắt của mọi người, mọi người không tránh khỏi đều ở đây suy nghĩ: Ông tướng này quá khó hầu hạ đấy, nhìn dáng vẻ của anh ta có vẻ còn rất bất mãn với hiệu suất luyện cấp này.

Đang suy nghĩ, Cổ Phi đột nhiên đứng dậy, thở mạnh ra một hơi rồi vung tay lên với mọi người: “Mấy người luyện đi. Tôi qua bên kia đi dạo một chút.”

“Bên kia nào?” Mọi người hỏi, Cổ Phi vẫy tay chỉ sang “bên kia”, ngón tay chỉ lung tung một vòng.

“Liền bên kia đi!” Ngón tay Cổ Phi qua loa chỉ một hướng, xoay người chạy rồi. Lấy tốc độ kia của hắn, trong vài giây đã biến thành một chấm đen nhỏ trong mắt mọi người.

“Quá nhàm chán, tôi tự luyện đây, xong việc thì kêu tôi.” Cổ Phi gửi cho Ngự Thiên Thần Minh một tin nhắn.

Sau đó không nói chuyện nữa, Cổ Phi tìm một góc không xa đánh quái một mình. Trong lúc đó Lạc Lạc gửi tin nhắn mấy lần hỏi hắn chạy đi đâu rồi. Cổ Phi đều kiểm đại một có lấy lệ cho qua. Cho đến khi Ngự Thiên Thần Minh gửi tin nhắn nói muốn kết thúc công việc trở về thành, lúc này mới tới hội họp cùng mọi người.

“Chào!” Khi không được thi triển quyền cước một phen thì trước đó Cổ Phi trong mắt mọi người là hết sức rầu rĩ, còn bây giờ là gương mặt sáng sủa chào hỏi với mọi người.

Mọi người lườm liếc, Cổ Phi cũng không để ý nhiều, tới níu lấy Ngự Thiên Thần Minh kéo qua hướng vừa đi: “Các người về trước đi, tôi và Ngự Thiên còn có chút chuyện.”

“Hả! Chị Lạc Lạc...” Ngự Thiên Thần Minh nhìn quyền luyện Lạc Lạc cảm đầu bọn con gái không thôi.

“Muốn gái hay là đôi giày Truy Phong?” Cổ Phi hỏi hắn.

Phải chọn lựa giữa hai thứ này cũng làm Ngự Thiên Thần Minh thật đau lòng khó chịu, trên mặt trung vẻ cuộc đời này mình không thể chịu đựng được loại cảm giác này. Si ngốc tại chỗ nhìn bóng lưng bọn con gái, càng lúc càng xa.

“Ra tay đi! Tôi xoay người qua chỗ khác. Nếu không tôi sẽ phản xạ theo điều kiện.” Cổ Phi vừa nói vừa xoay người đưa lưng về phía Ngự Thiên Thần Minh, còn đưa tay che cả hai lỗ tai.

Luyện võ nhiều năm, thân thể đã sớm tạo thành một vài bản năng, đối mặt với công kích chính diện, Cổ Phi lo rằng mình sẽ nghe theo bản năng mà tránh né mất. Thứ được gọi là bản năng này, thông thường đều không cần truyền tải qua các dây thần kinh rồi để đại não xử lý mới phản ứng, có người nói là tốc độ nhanh nhất.

Ngự Thiên Thần Minh giương cung, lấp tên, nhìn Cổ Phi, tay lại có chút run rẩy. Cổ Phi quả thực giúp đỡ hết mức rồi. Như vậy Ngự Thiên Thần Minh làm sao có thể xuống tay được?

Chờ riết mà không thấy mũi tên tới, Cổ Phi quay đầu nhìn lại, Ngự Thiên Thần Minh kia đang kéo cung đứng đực ở đấy không biết là suy nghĩ cái quái gì! Về mặt đầy ngây ngốc nhìn lại khiến Cổ Phi liền giận lên: “Lãng nhăng cái gì đấy! Nhanh lên chút đi, ngồi tù xong ngày mai tôi còn phải đi dạy đó!”

Tiếng rống này khiến Ngự Thiên Thần Minh run lên, tay giương cung không tự chủ buông ra, mũi tên “vèo” một tiếng liền bay ra. Nhưng đúng như Cổ Phi dự đoán, công kích nhìn ở trong mắt như vậy thì đầu óc hắn còn chưa xét duyệt gì đâu, người đã theo phản ứng tự nhiên né ra rồi.

Thân thể hơi nghiêng liền tránh thoát nó.

Ngự Thiên Thần Minh nhất thời giận dữ, một mũi tên này của hắn thế nhưng là trải qua đấu tranh tư tưởng kịch liệt bao nhiêu mới phóng ra được, Cổ Phi

thể mà tránh nó mất.

Cố Phi rất bất đắc dĩ mà nói: “Đây là bản năng của người học võ như tôi, cậu bắn lại đi!” Nói xong lại xoay người che mắt lỗ tai.

Ngự Thiên Thần Minh lúc này cũng đã nhận được dẫn dắt, cài mũi tên vào đúng chỗ, nhắm chặt con mắt lại. Quả nhiên, không thấy bóng lưng Cố Phi, gánh nặng trong lòng nhỏ đi rất nhiều. Căn răng. Thả một mũi tên này ra.

Hơn nửa phút sau, Ngự Thiên Thần Minh chậm rãi mở hé mắt. Chỉ thấy Cố Phi đang sầm mặt lại lườm cậu ta.

“Chuyện gì vậy?” Ngự Thiên Thần Minh buồn bực, mặc dù là nhắm hai mắt lại, nhưng bồi đắp kỹ thuật cung tiễn thủ ngâm thời gian lâu như vậy thì Ngự Thiên Thần Minh vẫn tin tưởng tay mình rất ổn. Đã ngắm tốt mục tiêu, nhắm mắt cũng dám chắc sẽ không bắn lệch.

Cố Phi mặt không chút thay đổi, vươn tay mò mẫm ở sau lưng một hồi, đột nhiên liền thấy hần cần răng một cái dùng lực, tiếp theo kia tay đã bắt căn tên từ sau lưng đưa tới Ngự Thiên Thần Minh trước mặt: “Bạn học Ngự Thiên, đừng đùa, cho cái thống khoái được không?”

Ngự Thiên Thần Minh cả người toát mồ hôi lạnh, vội vàng đem mũi tên nhận lấy: “Xin lỗi, quên dùng kỹ năng rồi.”

Cố Phi cũng không nói gì, chẳng qua là từ trong túi rút thanh kiếm ra, vừa xoay người che tai vừa lãnh đạm nói: “Lại bắn không chết tôi liền chém chết chú mày.”

“Yên tâm đi!” Ngự Thiên Thần Minh nói. Có cái gọi là một lần làm, hai lần quen, bắn trúng Cố Phi một mũi tên về sau Ngự Thiên Thần Minh liền không câu nệ như vậy rồi, vững vàng lắp tên, ngắm, nhắm mắt, sau đó, một mũi Thư Kích phóng ra ngoài.

“Như thế nào?” Ngự Thiên Thần Minh kêu.

Chưa có tiếng đáp lại.

Mở mắt nhìn một cái, đã không thấy bóng người Cố Phi. Lại mở ra cột nhiệm vụ kiểm tra, nhiệm vụ truy nã cũng biểu hiện là hoàn thành, Ngự Thiên Thần Minh thở dài một hơi.

Kéo ra cô bạn tốt, phát một tin cho Cố Phi, hệ thống vô cùng dí dỏm mà nói cho cậu ta: Bạn liên lạc với người đang ở khu vực không được phục vụ.

“Móa...” Ngự Thiên Thần Minh thảm máng một tiếng, một thân một mình lạng lẽ đi vào bên trong thành.

Chính vào lúc một cái Thư Kích của Ngự Thiên Thần Minh trúng vào, trước mắt Cố Phi đột nhiên tối sầm lại, ngay sau đó, cũng đã bị đưa vào nhà tù.

Nhà tù với ánh sáng mờ tối, không khí âm lạnh. Hoàn cảnh quả thực không thể nào thoải mái. Cố Phi quan sát bốn phía một chút, gian phòng ngược lại vẫn thật lớn, người chơi tụ ba tụ năm ngồi trên chiếu. Thấy có người mới đến đây, tất cả mọi người tò mò mà nhìn sang.

Có người đang định mở miệng chuẩn bị thét to, nhưng khi Cố Phi xoay người lại để bọn họ thấy được mặt, có mấy người miệng lập tức liền ngâm lại rồi.

Cố Phi gãi đầu một cái, vẻ mặt cũng có chút hơi không được tự nhiên.

Ở trong một phòng này, bất ngờ có mấy người cuối cùng bị Cố Phi đưa vào trong tù.

Thằng thần mà nói. Thành Vân Đoan bên này là không có người nào làm nhiệm vụ truy nã.

Người có giá trị PK, điểm lo lắng nhiều nhất đơn giản chỉ sau khi chết sẽ phải chịu trừng phạt nặng hơn là rơi 2 cấp. Mà trong trò chơi muốn chết cũng không phải dễ dàng như vậy, NPC tiểu quái khu luyện cấp đều không coi là đánh quá khó.

Mặc trang bị thường nhất cũng đã có thể đối phó với tiểu quái cùng cấp. Cho nên nói, trong quá trình đang luyện cấp mất mạng trong tay NPC có xác suất tuyệt đối là thấp hơn PK với người thật.

Mà nhiệm vụ truy nã đây chính là PK thật, không phải là người chơi có tự tin tuyệt đối, cũng sẽ không chọn gánh nguy hiểm thế ấy.

Đến nỗi thành Nguyệt Dạ bên kia, tình huống lại không giống thành Vân Đoan, người chơi bên kia cả ngày chính là sinh hoạt trong môi nguy hiểm cao. Tự nhiên sẽ cố gắng giữ trên người không mang theo giá trị PK.

Vì thế, địa điểm nhà tù thành Vân Đoan này, phần lớn đều là một người Cố Phi đưa vào hết. Giống như có người giá trị PK cao, phải ngồi nhà tù những 8 hay 10 giờ đồng hồ.

Có thể ở nơi này chỉ có phòng trống đối mặt với bốn bức tường ngồi trong thời gian lâu như vậy không phải ai cũng có thể nhẫn nại đến thế.

Trò chơi thiết kế cũng coi là thấu tình đạt lý, làm nhà tù thành khu an toàn. Người chơi có thể tùy ý online hay offline. Chỉ bất quá muốn ra khỏi nhà tù thì thời gian online một mỗi nhất định phải đạt tới yêu cầu thời hạn thi hành án, một giây đều không thể thiếu.

Vì vậy mặc dù tổng thời gian chỉ cần mấy, có người lại không nghị lực ngồi xong một hồi, kết quả là mỗi ngày online đều sẽ ngồi tù. Hạp vào mấy ngày mới có thể ngồi hết thời hạn thi hành án của mình.

Trước mắt Cổ Phi lúc này có mấy người, hai người nhìn rất quen mắt, hình như là lúc nãy mới vừa cà điểm PK đưa vào, mấy người còn lại cũng hơi quen mặt, phỏng đoán đều là xử vào mấy ngày trước rồi.

Lại còn lại vài tên, Cổ Phi không quen, nhưng dựa vào sự thật không ai làm nhiệm vụ PK này, Cổ Phi đoán rằng mấy người kia hẳn là khách hàng của Ngự Thiên Thần Minh.

Cười cười nhìn về mấy tên ấy, Cổ Phi cũng không biết có nên chào hỏi một tiếng với bọn họ hay không. Ngược lại là chỗ người khách hàng không rõ có phải của Ngự Thiên Thần Minh không kia bu lại chỗ Cổ Phi: “Người anh em, cậu là bị ai đưa vào thế?”

“Có phải một cung tiễn thủ hay không...” Một người miêu tả một phen, không phải Ngự Thiên Thần Minh chứ là ai.

Cổ Phi luôn nói thật lời, gật đầu một cái: “Đúng!”

“Con mẹ nó, thẳng ranh dần dần đó!” Mấy người này khi biết Cổ Phi cũng là Ngự Thiên Thần Minh đưa vào, lập tức thân thiết hơn chút với Cổ Phi.

Một người an ủi Cổ Phi mấy câu xong, chỉ về mấy người chơi ngồi bên kia mà nói: “Mấy người kia, là bị một tên pháp sư dần dần đưa vào đấy.”

Cổ Phi khóc không ra nước mắt, cười khổ nói: “Cái tên pháp sư dần dần mà anh nói chính là tôi...”

“Hà?” Mấy người cả kinh. Lấy tốc độ sét đánh cách Cổ Phi ba thước. Còn có một người leo đến bên cạnh mấy khách hàng của Cổ Phi. Sau khi xác nhận thân phận Cổ Phi rồi, mọi người cùng nhau ném ánh mắt khinh bỉ tới.

Cổ Phi đành chịu thôi, chỉ lo phải giúp Ngự Thiên Thần Minh, trái lại không chú ý tới vấn đề này. Nhà tù, nơi này tụ tập một đồng người ghét mình nhất trong thời gian gần đây đây!

Hơn nữa nhà tù là khu an toàn, giữa người chơi không thể có tiếp xúc ầu ẩu. Cổ Phi lại không sợ bị người vây đánh, mà là khổ nỗi không cách nào dùng vũ lực chán nể đối phương.

Đám người kia lúc này cũng không chút kiêng kỵ nào, vây chung chỗ thì thăm, trong miệng thường xuyên phát ra những từ không văn hóa. Cổ Phi than thở, xem ra hai giờ này của mình có thể sẽ không tốt lắm, hoặc là, mình hẳn nên logout trước, ngày mai lại tới?

Đang suy nghĩ, trong phòng lại chợt hiện mấy luồng ánh sáng, thêm ba người chơi bị đưa vào đây.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 133: Không thể ngừng khinh bỉ

Ánh sáng trắng rút đi. Ba người này vừa hiện thân, liền tỏ ra hoàn toàn khác biệt với những người chơi khác.

Không có người chơi ngồi tù sẽ còn vẻ mặt như ánh mặt trời thế kia. Cho dù là Cổ Phi giúp người làm niềm vui quên mình vì người ta như vậy, vào trong tù cũng sẽ không còn tươi cười rạng rỡ.

Ngược lại là ba người này, đi vào thấy trong tù không ít người, lập tức có hứng thú quan sát bốn phía.

Những người trong tù bây giờ đã chia ra làm hai phái.

Cổ Phi nhân vật dẫn quân phái ưu thương, cũng là nhân vật đại biểu duy nhất, ngồi một mình ở bên trái phòng giam mà ngẩn người, đang suy nghĩ có nên logout trước hay không.

Tất cả mọi người khác là phái bất bình tức tối, ở dưới chân tường bên phải phòng giam làm thành một đoàn, người người đều thờ hớn hớn trợn mắt nhìn Cổ Phi. Tin chắc rằng nếu như trong phòng giam không phải là khu an toàn, lúc này sợ rằng sớm đánh tới rồi.

Ba người vừa mới đến nhìn tình huống này đã biết Cổ Phi là một người bị cho ra rìa. Nhưng vấn đề là ở trong trò chơi mọi người không quen biết lại đang sống chung trong tù chẳng qua chỉ mấy giờ như thế này, cơ bản sẽ không phát triển ra cái dạng mâu thuẫn tận lực bài xích người nào đó.

Suy nghĩ, ba người đã đi đến hướng gần nhiều người trước tiên.

“Chào mấy người anh em...” Một người dẫn đầu vui tươi hơn hờ chào hỏi, ngồi tù mà tâm tình còn tốt như vậy, tuyệt đối hiếm thấy.

Mọi người dưới chân tường cũng thấy lạ về trạng thái tinh thần những người này, rồi rít ngẩng đầu nhìn người ấy.

“Các anh có phải bị một tên cung tiễn thủ truy nã đưa vào hay không?” Một tên người chơi lên tiếng hỏi.

“Hả? Không phải đâu, chúng ta là tự tiến vào.” Ba người đối phương trả lời.

Mọi người cũng ngẩn ra.

Tự thú... Đây cũng là tương đối ít thấy, người bình thường nếu như quả thực muốn rửa giá trị PK đi, vậy thì mời vài người bạn cùng giúp đỡ làm nhiệm vụ, ba người biết điều như họ tự nguyện đến tự thú, vậy có khả năng rất trung thực không muốn đi PK rồi.

Ba người này cũng cười một tiếng, tất cả đều chỉ chỉ về Cố Phi góc bên kia: “Người kia...”

Người chơi dưới chân tường lập tức lại mồm năm miệng mười bắt đầu lên án, ban đầu còn nói nhỏ khe khẽ, dần dần cả đám người đều kích động, thanh âm càng ngày càng lớn, ngôn từ tục tĩu trong miệng càng ngày càng nhiều.

Cố Phi rút cuộc không nhẫn nại được, dứt khoát từ trong góc tường đứng lên, chậm rãi đi tới trước mặt mọi người.

“Mày muốn làm gì?” Mọi người tròn mắt nhìn Cố Phi. Mặc dù đã giao thủ cùng Cố Phi nên cũng biết ai lợi hại hơn, cơ bản đều là vừa thấy mặt liền bị giết.

Bất quá hiện tại là ở khu an toàn, Cố Phi mạnh nữa cũng không thể làm gì mọi người, lá gan bọn họ vẫn lớn lắm.

“Nói tới nói lui, không cần nói lời quá khó nghe, chú ý tổ chất bản thân.” Cố Phi đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống mà giáo huấn mấy người ngồi xôm góc tường nói năng thô tục.

“Móa! Mày quản được tao sao?” Mọi người thẳng cổ cãi lại.

Cố Phi dờ khóc dờ cười: “Anh nói đến người khác thì tôi không xen vào, nhưng anh đang nói tôi đấy thôi? Thật ra thì, chúng ta hẳn phải cùng nhau khiến trách tên cung tiễn thủ kia. Tôi cũng là bị tên kia ám toán, đồng mệnh tương liên với các người đấy!”

Lời này vừa nói ra nhất thời có hơn một nửa trong đám người có chút cảm xúc. Bọn họ là bị Ngự Thiên Thần Minh đưa vào trong tù, pháp sư trước mắt này coi như cũng chỉ là làm nhiệm vụ truy nã, lại không quan hệ gì với bọn họ.

Ngược lại.

Xét ở trên phương diện bị Ngự Thiên Thần Minh đưa vào tù mà nói, hẳn và bọn họ đích xác mới hẳn là cùng một chiến tuyến.

Dẫu sao hai ngày gần đây cửa làm ăn này là Ngự Thiên Thần Minh làm việc chủ lực, tổng thể những người trong tù này đa số đều là khách hàng của Ngự Thiên Thần Minh.

Lúc này khách hàng của Cố Phi nhìn thấy một đồng người đã bị lời Cố Phi nói làm lung lay, vội vàng lên tiếng ngăn trở: “Chớ mắc lừa, hai người bọn họ nhất định là một phe.”

Dưới sự suất lĩnh của Cố Phi, mọi người dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn chăm chú người kia, ngay cả ba người mới tới đều ở bên cạnh bên vực: “Một phe? Một phe mà tổng nhau vào tù à!”

“Ai mà biết được, nhất định là có nguyên nhân gì đấy!” Người nọ rêu rao.

Mọi người đáp lời bằng cách khịt mũi coi thường. Trong bụng Cố Phi than thở, nếu không thì đã không tồn tại câu nói: Chân lý thường thường nắm giữ trong tay của số ít rồi!

“Nhắc mới nhớ, các người thấy đáng về của tên cung tiễn thủ kia không? Tôi bị thằng ranh kia đánh lên từ phía sau lưng, thấy không quá rõ ràng.” Cố Phi cầm Ngự Thiên Thần Minh khai đao, ý đồ muốn kéo lại lực chú ý của mọi người hoàn toàn.

Chiến lược ấy không thể nghi ngờ là thành công, mọi người bắt đầu mồm năm miệng mười bàn luận Ngự Thiên Thần Minh. Không ngoài dự đoán của Cố Phi, lấy phong cách chiến đấu cung tiễn thủ của Ngự Thiên Thần Minh, đám khách hàng này có hơn phân nửa là chưa thấy được bóng người đã bị tổng vào nhà tù rồi.

Mấy người còn lại cũng không thể bắt được cơ hội gần người, xa xa liền bị Ngự Thiên Thần Minh đánh lên bắt mình lại. Nhưng lại không có một người nào chân chính thấy rõ tướng mạo của Ngự Thiên Thần Minh.

“Thật là quá tệ, quá vô si rồi!” Mọi người rói rít khiển trách mạnh mẽ.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Cố Phi vừa phụ họa vừa cười thầm. Mấy khách hàng kia của mình lúc này cũng không chen được lời. Ủ rũ cúi đầu ngồi xôm một bên, oán hận nhìn về Cố Phi.

Cố Phi cũng lười để ý bọn họ, ánh mắt chuyển hướng về ba người mới tới. Trong tù ánh sáng mờ tối, không tới khoảng cách nhất định, không thể nhìn rõ bọn họ. Không nghĩ tới vừa nhìn xem lập tức ngẩn ra, bật thốt lên: “Ngân Nguyệt!”

Trong ba người kia ở phía tay trái, không phải Ngân Nguyệt hội trưởng nghiệp đoàn Tiền Trần ở thành Nguyệt Dạ, còn có thể là ai?

Ba người vốn là đang mỉm cười quan sát Cổ Phi. Rất hiển nhiên bọn họ cảm thấy hứng thú hơn một ít đối với Cổ Phi. Một phòng đầy người này, tất cả đều là người PK thất bại sau đó mới bị đưa vào trong tù. Bất đồng chính là Cổ Phi đã PK với một nhóm người trong số bọn họ trước đó.

Từ điểm đám làm nhiệm vụ truy nã này mà nói, Cổ Phi là một nhân tài.

Về phần hắn cũng bị đánh bại đưa vào trong tù, ba người cũng nghe rõ: Hắn là bị cung tiễn thủ đánh lên cơ mà! Cung tiễn thủ PK pháp sư vốn là chiếm ưu thế, huống chi còn bị đánh lên, cái này ngược lại không thể nói Cổ Phi tệ hay không.

Bất quá ba người làm sao cũng không nghĩ tới, người này đột nhiên quay đầu thấy rõ ba người về sau, lập tức liền kêu ra tên Ngân Nguyệt.

“Anh là...” Ngân Nguyệt nghi ngờ. Thân là một hội trưởng, người biết tên đó dĩ nhiên là rất nhiều, nhưng vấn đề đó là ở thành Nguyệt Dạ, mà nơi này là thành Vân Đoan, không nên có người bật thốt kêu lên tên của tên ấy như vậy.

Cổ Phi lúc này cũng đã chỉnh lý lại tâm lý, nét mặt bình tĩnh: “Tôi đi qua thành Nguyệt Dạ, nghe nói qua anh, cũng đã gặp anh.”

“À!” Ba người bên kia đều lộ ra nét vẻ thoải mái, trong bụng Ngân Nguyệt vẫn còn hơi đắc ý: Điều này chẳng phải nói rõ ban đầu mình cũng là nhân vật phong vân một thời sao, người ta tới từ bên ngoài cũng chiêm ngưỡng nhân vật như mình vậy, hơn nữa đã gặp qua là không quên được, có thể đạt tới tình cảnh liếc một cái liền nhận ra.

Vừa ngậy ngậy, vừa cảm thấy có thêm thiện cảm với Cổ Phi. “Anh là...” Vừa định hỏi tên Cổ Phi, nhưng phát hiện đối phương đã không thấy.

Lại vừa cúi đầu, thấy Cổ Phi đã ngồi xổm người xuống cùng đám người rác rưởi bị người ta PK chết trong mắt Ngân Nguyệt mà đi khinh bỉ cung tiễn thủ dễ tiện trong miệng bọn họ rồi.

Ngân Nguyệt có chút mờ mịt. Người này hứng thú đối với đám bình dân này, còn lớn hơn cả với người đại nhân vật như mình sao chứ?

Suy nghĩ chút, Ngân Nguyệt cũng chen vào ngồi trong đám người, nói với mọi người: “Mọi người, cái tên cung tiễn thủ bắt nạt các anh tên gì? Chúng ta gặp nhau ở nơi này cũng là một hồi duyên phận, đi ra ngoài rồi tôi báo thù cho các anh.” Nói xong còn trưng cái vẻ mặt cười vui vẻ với Cổ Phi.

Cười cười cái con em chú! Không nhìn ra ông đây không thêm đề ý chú mày sao? Trong lòng Cổ Phi suy nghĩ, dịch sang bên cạnh nửa bước. Thật giống như lúc muốn đi WC vậy mà lại có người muốn cùng bạn chen chúc một chỗ... nghĩ thôi cũng thấy ghét!

Ngân Nguyệt lại hiểu lầm tâm tư của Cổ Phi, cho là Cổ Phi sợ chen chúc tên đó không có chỗ. Tốt bụng cho tên đó chút vị trí. Nhất thời càng hài lòng hơn, mặt đầy tình cảm nồng nàn nhìn mọi người, chờ mọi người cho hắn câu trả lời.

“Anh là ai?” Có người đột nhiên chen vào phá hoại bầu không khí bằng một câu như vậy, lúc ấy Cổ Phi lập tức cười ra tiếng.

Mọi người kinh ngạc nhìn hắn, không hiểu Cổ Phi đang cười cái gì. Cổ Phi cũng liền vội vàng hồi phục lại tinh thần, thay Ngân Nguyệt giới thiệu cho mọi người: “Ngân Nguyệt, là người thành Nguyệt Dạ, có từng nghe qua nghiệp đoàn Tiên Trần chưa?”

“À...” Mọi người thống nhất phát ra chuỗi dài thanh âm.

Ngân Nguyệt. Độ nổi tiếng của cái tên ấy thậm chí không dưới pháp sư cận chiến 27149 chém Bất Tiếu 8 lần thời ban đầu.

Chỉ bất quá, pháp sư cận chiến thần bí là thân phận của anh ta; mà Ngân Nguyệt, thần bí chính là trang bị của hắn.

Bang chiến quy mô lớn lâu dài ở thành Nguyệt Dạ đã sớm lan tiếng đến trên diễn đàn rồi, song phương vừa tiến hành khẩu chiến, vừa trắng trợn thảo luận nghiền cứu trang bị của Ngân Nguyệt. Người ta đồn rằng người này có một thanh kiếm.

Trên thân kiếm ấy có thêm một kỹ năng, có thể giúp thành viên phe mình tiêm vào máu gà tập thể, trở nên mỗi người đều mạnh mẽ vô cùng. Mà tên kỹ năng này, truyền thuyết gọi là “Cà thành cùng mang giáp hoàng kim.”

Đề tài này cũng được xào đi xào lại rất lâu. Cho tới một ngày Tiên Trần đã bị người ta đánh đổ toàn diện, kiếm của Ngân Nguyệt rút cuộc mất đi ý nghĩa ngạo mạn của nó, mới dần dần dừng lại.

Về sau cũng lại chưa thấy qua Ngân Nguyệt có động tĩnh lớn gì, có tin nói, người ta đã chạy trốn lâu rồi.

Bây giờ xem ra người ta đồn là thật, nếu không tại sao mọi người lại ở trong nhà tù thành Vân Đoan thấy hắn?

Một tiếng “À” này của mọi người thật là kéo dài không thôi, “À” xong sau cũng chính xong mạch suy nghĩ của mình không sai biệt gì rồi. Ngân Nguyệt đối với tiếng “À” này nhìn cũng rất đắc ý, coi như đây là do hắn đẩy mọi người lên cao trào vậy.

Việc lớn đã thành rồi Ngân Nguyệt.

Mang đầy sự đắc chí nhìn mọi người.

Mọi người cười nhìn lại, trong lòng đều nghĩ: “Con bà nó, chỉ là một chó nhà có tang, ánh mắt hắn còn dám đang thấy gớm như vậy!”

Mặc dù là bại tướng, nhưng Ngân Nguyệt bây giờ vẫn như cũ là một cao thủ, cho nên bản thân mới cảm giác hài lòng như vậy. Chi tiếc cũng không có ai quy định rằng cao thủ sẽ không bị khinh bỉ. Ngân Nguyệt bây giờ chính là một cao thủ bị khinh bỉ.

Mọi người thấy bề ngoài cả người hấn đều là trang bị hoa lệ, không tránh khỏi than thở: “Người này, ăn mặc ngược lại thật đúng là là loi!”

Ngân Nguyệt không biết suy nghĩ lúc này của mọi người. Còn đang nói: “Bây giờ tôi mới thành lập một dong binh đoàn. Mấy vị muốn báo thù sao? Tôi có thể giúp đó. Mọi người quen biết một hồi, cũng không thu chi phí các vị.”

Mọi người vừa nghe có người sẵn lòng ra mặt đi làm. Nếu đã miễn phí, ai lại không vui, lập tức rít rít cung cấp tình huống bọn họ nắm giữ về Ngự Thiên Thần Minh. Cổ Phi vừa nghe, thỉnh thoảng chen miệng bổ sung một chút.

Cuối cùng Ngự Thiên Thần Minh bị mọi người miêu tả thành thân cao người mập, tô son trát phấn, bước chân đi không thẳng, trong ánh mắt chứa đầy thô bỉ.

Nếu như vậy mà Ngân Nguyệt thật đúng là có thể tìm tới Ngự Thiên Thần Minh, Cổ Phi cũng không biết nói cái gì cho phải rồi. Đó chính là ý trời. Trời cao an bài lớn nhất, Ngự Thiên Thần Minh cậu liền bó tay chịu trời đi!

Thảo luận đang sôi nổi, mấy khách hàng bên kia của Cổ Phi vẫn luôn bị lạnh nhạt thỉnh thoảng đến một câu: “Lão đại Ngân Nguyệt, như vậy thù của mấy người chúng tôi, anh có phải cũng nên giúp đỡ báo thù một chút không?”

“Đương...” Ngân Nguyệt vừa muốn thuận thế nói đương nhiên, đột nhiên phản ứng kịp, kẻ thù của mấy tên đó không phải là Cổ Phi sao? Người pháp sư này liếc một cái liền nhận ra Ngân Nguyệt, Ngân Nguyệt vẫn có thiện cảm rất nhiều. Vì vậy một tiếng đương liền ngừng lại trong miệng không có từ nhiên phát ra.

Cuối cùng trưng ra một bộ dáng thế ngoại cao nhân: “Mọi người gặp nhau một lúc trong nhà tù cũng đều là duyên phận, cái này, cái này... thực sự thật ngại xuống tay.”

Nói xong lại cười cười với Cổ Phi, tâm trí muốn lôi kéo Cổ Phi đã rất rõ ràng hết sức.

Mấy người kia khịt khịt mũi, cũng không nói cái gì nữa.

Ngân Nguyệt lập tức cảm thấy thông qua một đoạn nói chuyện kia đã kéo gần quan hệ của mình với Cổ Phi, điềm nghiêm túc lại gần đây hỏi: “Anh bạn tên gọi là gì?”

“Thiên Lý Nhất Túy.” Cổ Phi nói.

“Anh lúc nào đi qua thành Nguyệt Dạ, tôi dường như chưa từng thấy qua anh mà!” Ngân Nguyệt hỏi.

“Rất sớm. Anh là nhân vật lớn mà! Thấy được tôi cũng sẽ không nhớ được.” Cổ Phi ngoài miệng nói như vậy, trong lòng nói thầm: bại tướng dưới tay, không có gì đáng giá nói đến. Anh đây chém qua chủ này hai lần, chủ này biết không?

Ngân Nguyệt gật đầu, tiếp tục nói: “Là như vậy, bây giờ tôi qua thành Vân Đao chơi, lần này chuẩn bị phát triển một dong binh đoàn. Anh bạn có hứng thú đến đoàn của tôi không?”

“Xin lỗi, tôi đã có đoàn.” Cổ Phi nói.

“Ồ, cái dong binh đoàn nào?” Ngân Nguyệt nói.

“Haiz, đội trưởng đàn độn kia của chúng tôi không cho phép tiết lộ với người ngoài. Nói là muốn bảo trì cảm giác thần bí.” Cổ Phi nói. Công Tử tình anh đoàn là người khởi xướng thúc đẩy việc công hội Tiên Trần sụp đổ. Cổ Phi cũng không biết Ngân Nguyệt hiểu rõ việc này từ đầu đến cuối hay không. Nhưng từ góc độ chính bản thân Công Tử tình anh đoàn mà nói cũng đã rất dễ dàng bại lộ, bởi vì trong đoàn có hai đứa hết sức đặc biệt như Hàn Gia Công Tử và Kiếm Quý. Cổ Phi nhớ một trận chiến ở thành Nguyệt Dạ, khi đó mấy người trong bọn họ cũng không có che mặt.

Về phần gọi Hàn Gia Công Tử đàn độn, chỉ là một loại tâm lý phát tiết đơn giản thôi. Vừa nghĩ đến tên kia, Cổ Phi đã theo bản năng muốn nghĩ cho cậu ta thêm cái tính từ vô. Chẳng qua Ngân Nguyệt lại hiểu lầm, cách xưng hô “đội trưởng đàn độn” ấy khiến hắn ta cảm thấy Cổ Phi mang lòng bất mãn với dong binh đoàn này, lập tức giọng cũng hơi chút cảm giận bất bình mà cảm khái: “Còn có quy củ này nữa, thật quái dị quá!”

Cổ Phi cười cười. Cũng không có tiếp chuyện với tên đó nữa, cuộc nói chuyện của hai người nhất thời không cách nào tiếp tục. Bên kia một khách hàng của Ngự Thiên Thần Minh lại gần đây nói: “Lão đại Ngân Nguyệt, anh cấp bao nhiêu thẻ? Chúng ta đều giám định không ra đó!”

Ngân Nguyệt đắc ý cười cười: “Cấp 40.”

Cổ Phi nghe xong cả kinh, vội vàng cũng ném cái Giám Định Thuật đi lên người Ngân Nguyệt, quả nhiên biểu hiện giám định thất bại. Mặc dù trình độ Giám Định Thuật của Cổ Phi không cao, nhưng cũng chỉ mắc kẹt vào vài thời điểm giám định trang bị loại người khác. Giám định chức nghiệp, đẳng cấp, các loại thuộc tính cơ bản vẫn là không thành vấn đề. Giám định thất bại, chỉ có thể có nghĩa là đẳng cấp của Ngân Nguyệt cao hơn hắn. Đúng như tên đó nói, cấp 40.

Từng trải qua trận đại chiến PK đầy mưa gió ở thành Nguyệt Dạ như vậy, không ngờ còn có thể giữ vững đẳng cấp cao thế kia, mọi người không tránh khỏi đều nhìn hán ta với cặp mắt khác xưa. Nhưng Cổ Phi cũng là biết rõ không có đơn giản như vậy. Người chơi không đi qua thành Nguyệt Dạ, là không hiểu được oán hận giữa hai thế lực lớn bên kia. Tiền Trần bị lật đổ, đẳng cấp Mang Mang Mãng Mãng bị giam một tháng còn tại 30, mà Ngân Nguyệt này làm thế nào vọt tới cấp 40 chứ? Lẽ nào đám người bên Vân Trung Mộ kia lại yêu tên đó à.

Nghe đến tận đây, Cổ Phi cũng không nhịn được hỏi chút: “Đúng rồi, tôi nhớ anh còn có một người vợ, tên gọi rất dài...”

“Cổ sao! Đừng nói tới nữa.” Nét mặt Ngân Nguyệt mang đầy ý xúi quẩy.

“Làm sao vậy?” Cổ Phi hỏi.

“Hong nhan họa thủy. Hong nhan họa thủy mà! Đừng nhắc tới nữa.” Ngân Nguyệt liên tục xua tay, nhưng không biết vì sao. Hán nói chuyện âm lượng tựa hồ có chút cao, cao đến mức không chỉ một người Cổ Phi nghe thấy.

Ngồi tù đó là chuyện hết sức khô khan, vừa nghe bên này hình như có chuyện cũ, tất cả mọi người đều lại gần đây, quần quít muốn Ngân Nguyệt kể cho nghe.

Ngân Nguyệt tỏ ra rất không tình nguyện, rồi lại giả vờ không chịu nổi mọi người dây dưa, mau chóng thở dài nói: “Cô à kia, lúc mới quen rất tốt, cùng nhau vui chơi, cùng nhau sáng lập công hội Tiền Trần, cùng nhau phát triển trở thành đệ nhất thành Nguyệt Dạ. Ai biết này sau liền dần dần bắt đầu thay đổi, theo mấy tên nhân phẩm chẳng ra gì trong công hội, kiêu ngạo ương ngạnh, rốt cuộc gây chuyện thị phi. Các cậu nói xem, người khác tôi còn có thể nhiều lời mấy câu, hoặc là đá ra công hội, tôi làm được gì cô ta? Còn không phải là phải đi theo phía sau cô ta thu dọn cục diện rồi rắm cho cổ, cứ như vậy cũng bận rộn chết đi sống lại, cuối cùng vẫn là đắc tội hết toàn bộ người chơi thành Nguyệt Dạ. Chuyện sau đó, như các cậu đã biết đấy...”

“Hong nhan họa thủy, hong nhan họa thủy.” Mọi người dồn dập cảm khái.

Cổ Phi tỉnh bơ, lại hỏi câu: “Vậy cô ấy bây giờ sao rồi?”

“Tiền Trần bị lật đổ, không biết cô ta đi về đâu, gửi tin nhắn cũng không trả lời, ai biết được!” Ngân Nguyệt cười khổ.

“Vô tình vô nghĩa, vô tình vô nghĩa!” Mọi người dồn dập nói.

Ngân Nguyệt không nói gì nữa, thở dài một hơi, dẫn tới mọi người dồn rồi rút qua đây an ủi, Cổ Phi ở bên cạnh nhưng mặt lạnh thờ ơ.

Đối với người chơi xa lạ nơi thành Vân Đoan, câu chuyện của Ngân Nguyệt là đủ để lừa người. Nhưng mà, Cổ Phi là người trực tiếp giúp một tay đóng cửa Tiền Trần, rất dễ dàng có thể phân biệt ra ai thật ai giả.

Mang Mang Mãng Mãng kiêu ngạo ương ngạnh không giả, chẳng qua loại tính nết này ở thành Nguyệt Dạ dễ dàng bắt gặp được, giống như đây chính là văn hóa phổ biến của chủ thành bọn họ. Ngân Nguyệt đem nguyên nhân khiến nhiều người ghét công hội Tiền Trần đổ lên đầu Mang Mang Mãng Mãng và mấy tên “nhân phẩm chẳng ra gì”, hiển nhiên là đang nói phàn một con chuột già làm hỏng cả nồi cháo. Có thể trên thực tế, Cổ Phi gặp qua những thành viên Tiền Trần không có ai không kiêu ngạo.

Mà bản thân Ngân Nguyệt, nhìn như là một phần tử yêu hoà bình, thế nhưng Cổ Phi nhớ được lần đầu tới lãnh truy nã kẻ có giá trị PK cao nhất trên bảng thành Nguyệt Dạ, không khéo chính là tên đó.

Nói đến hiện tại thôi, cả người Ngân Nguyệt ngay ngắn, đẳng cấp cũng 40, đã thế ngồi tù mà mặt mày vẫn hớn hờ.

Mang Mang Mãng Mãng bên ngoài lại là bị người truy tìm truy giết, mới này thiếu chút nữa đã bị người ta dùng loạn côn đánh chết.

Mang Mang Mãng Mãng có thể là một trong những kẻ gây họa, chẳng qua chân chính vô tình vô nghĩa, thấy thế nào cũng là Ngân Nguyệt.

Khinh bỉ, không thể ngừng khinh bỉ!

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 134: Đánh bạc

Cổ Phi bên này đang hết sức khinh bỉ đây! Ngân Nguyệt vậy mà một chút cũng không phát hiện. Sau khi kể chuyện một phen lấy được sự đồng tình của mọi người, quan hệ càng thêm thân thiết với cả phòng người.

Không khỏi không thừa nhận, Ngân Nguyệt không hề là nhân vật đã lãnh đạo một cái công hội lớn, ngay cả vào nhà tù không làm gì mấy, vẫn y nguyên có thể làm người trung tâm cả phòng.

Mọi người tự nhiên mà vây xung quanh tên đó, khiến Cổ Phi cảm giác rất là cấn giận.

Ngân Nguyệt cũng thật có thể giải quyết tình huống này, kể xong câu chuyện của mình lại bắt đầu móc từ trong túi ra thứ gì, vừa gọi mọi người: “Mọi người đều rất nhàm chán phải không? Tôi đây có thứ tốt để giết thời gian đó nha!”

“Cái gì, cái gì?” Mọi người tranh nhau hỏi.

Ngân Nguyệt cười híp mắt mà xòe bàn tay ra, mọi người rướn cổ lên nhìn một cái, ánh mắt đều sáng lên. Trong lòng bàn tay Ngân Nguyệt, bất thành hình có ba khối xúc xắc nằm đó.

“Có muốn chơi mấy ván hay không?” Ngân Nguyệt cười nói. Mọi người dồn dập gật đầu.

“Mấy người các anh cũng tới chứ?” Ngân Nguyệt gọi mấy khách hàng của Cổ Phi ngồi xó xỉnh bên kia, từ lúc Cổ Phi dụ mấy khách hàng của Ngự Thiên Thần Minh theo mình xong, mấy tên này liền tỏ ra rất buồn bực không vui, vẫn duy trì một khoảng cách cùng những người khác.

Mấy người nhìn nhau một chút. Ngồi tù khô khan như vậy, có đồ để chơi đương nhiên họ cũng muốn chơi, bây giờ do dư, chỉ là không bỏ được mặt mũi xuống mà thôi.

“Tới đi! Nhiều người náo nhiệt.” Ngân Nguyệt vừa kêu vừa nói với hai người đồng bọn của mình: “Đi kéo bọn họ tới đây luôn đi.”

Hai người bạn của Ngân Nguyệt ra về muốn đứng dậy, mấy tên kia đã vội vàng thuận nước đẩy thuyền[1], tự mình chạy tới đây rồi. Cổ Phi ở một bên cười nhạo. Kéo? Kéo cái rắm mà kéo, trong khu an toàn giữa người chơi căn bản không thể tiếp xúc với nhau chỉ là một chút.

[1] Nguyên văn: Tá pha hạ lư 借坡下驴: Sườn dốc mà đưa lừa xuống. Nghĩa tương tự như thuận nước đẩy thuyền hay đục nước béo cò. Ở đây ý chỉ rằng những người họ đã muốn chơi, nhưng viện cớ rằng Ngân Nguyệt mời chào nhiều quá mời sang đó.

Bất quá thẳng ranh Ngân Nguyệt này vẫn biết cách lung lạc lòng người đấy, lừa gạt cả một đám.

Gọi xong đám người kia, Ngân Nguyệt thấy Cổ Phi hình như không có ý đến chơi, vội vàng ngoắc: “Thiên Lý, người anh em mau tới cùng chơi với nhau đi!”

“Không đâu.” Mặt Cổ Phi mỉm cười, “Tôi hơi mệt, nằm một lúc cái đã! Mọi người cứ chơi.” Vừa nói xong hai tay đã đặt sau ót, một mình nằm trên đất rồi.

Ngân Nguyệt thật thất vọng. Hắn thật tâm có một chút ý muốn lôi kéo Cổ Phi, nhưng nhìn thẳng nhóc này hình như không thèm để ý đến. Đang muốn kêu lại một lần, Cổ Phi trở mình, trực tiếp chương cái mông về phía hắn, những lời định nói của Ngân Nguyệt cũng bèn nuốt trở về bụng.

Loại trò chơi xúc xắc này mọi người ai cũng biết, hét ba gào sáu, giống như đây không phải nhờ vào sự may mắn mà nhờ giọng mình. Một đám người kêu la om sòm ở đây, gần như muốn làm cái nhà tù này nổ banh luôn.

Dưới tình huống này, Cổ Phi làm sao có thể ngủ thật được? Trong bụng đã có chút hối hận rồi, trong hoàn cảnh ồn ào như vậy nằm không hai tiếng đồng hồ, cũng không có người nói chuyện cùng, đây không phải là tự chịu thiệt sao?

Nghĩ thế, Cổ Phi lăn người một cái lật lại, xoay qua nhìn, gương mặt Ngân Nguyệt đang cười xấu xa nhìn hắn: “Như thế nào, không ngủ được đi!”

Cổ Phi thuận thế gật đầu một cái: “Thôi được, tôi cũng tới đi!”

Ngân Nguyệt mặt mày hơn hờ chứa ra một vị trí ngồi cho Cổ Phi: “Đúng vậy, nếu không cứ phí thời gian không làm gì thế kia thật không thú vị. À phải rồi, cậu phải ngồi tù bao lâu?”

“Hai giờ.” Cổ Phi thuận miệng đáp.

“Ồ, các người thì sao?” Ngân Nguyệt lại hỏi những người khác.

Đề tài đầu tiên khi gặp nhau nói chuyện trong tù chính là “mấy giờ”, câu hỏi của Ngân Nguyệt không có ai cảm thấy nghi ngờ cả. Mọi người dựa vào sự thực cho nhau biết. Bởi vì Ngự Thiên Thần Minh và Cổ Phi đều chuyên môn chọn nhiệm vụ có điểm PK cao, nên thời hạn thi hành án của một đám người này đều thực không nhẹ.

Báo xong một vòng, Cổ Phi 2 giờ lại là một người có thời gian ngắn ngủi nhất. Chẳng qua bởi vì những người khác tiến vào đây sớm, lúc này đều sắp ngồi đến hạn, đang nhất cổ tác khí[2] chạy nước rút.

[2] Nguyên văn: Nhất cổ tác khí 一鼓作气: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tà Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dùng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dùng khí, đánh một tiếng trống, dùng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dùng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dùng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc).

Chẳng qua giây phút cuối cùng thường thường cũng là lúc khó khăn vượt qua nhất, cũng may Ngân Nguyệt đột nhiên mang một trò chơi như vậy vào đây, có thứ để chơi, thời gian sẽ qua mau hơn chút, huống chi đánh bạc là phương thức giải trí phổ biến rộng rãi trong thời nay.

Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó [3], Cỗ Phi vào chơi hết mình. Chẳng qua là mức độ quý trọng tiền trò chơi của Cỗ Phi thua xa người chơi thường nhiều lắm, mang theo tâm lý thắng thì mừng thua thì thôi mà đi đánh bạc.

[3] Nguyên văn: *Tức lai chi, tắc an chi 即来之, 则安之.*

Mặc dù đáng giá khen ngợi, bất quá cảm nhận được niềm vui không khỏi ít đi rất nhiều.

Những người chơi khác thì không giống vậy, kêu la om sòm, trợn con ngươi trừng con mắt, cạnh tranh rất kịch liệt. Thắng được thì lại muốn thắng tiếp nữa, thua tự nhiên muốn gỡ, đánh bạc chính là một trò chơi làm cho không người nào có thể tự kềm chế lại như vậy.

Mà đại đa số người chơi hiển nhiên cũng không hề giàu có, có một tên vận may xúng với ba từ cực cận bã, chơi một hồi liền thua hết không còn tiền đặt cược nữa.

Lúc này Ngân Nguyệt cũng sẽ rút đao tương trợ. Móc mấy đồng tiền vàng đưa lên, cũng không nói là cho, chỉ tuyên bố cho mượn.

Mượn được tiền thì người kia tự nhiên sẽ tiếp tục chơi, thắng rồi thì sẽ trả tiền lại tại chỗ, nếu mà thua nữa, lại mượn tiếp.

Lại càng về sau tất cả mọi người đều quen thói rồi, nếu thua sạch tiền trong túi liền trực tiếp đưa tay về phía Ngân Nguyệt. Ngân Nguyệt cũng theo ý họ, Cỗ Phi rõ ràng là kẻ không hề thiếu tiền mà giả vờ hồn nhiên thử vượn tay về phía tên đó mấy lần, hẳn cũng như cũ đặt năm đồng vàng vào.

Bởi vì không tin tưởng nhân phẩm của Ngân Nguyệt, Cỗ Phi khó tránh khỏi nổi lên nghi ngờ trong bụng. Bất quá xem kỹ cuộc chơi, thế mà không phát hiện sự kì lạ gì.

Cách chơi của mọi người hết sức đơn giản, chẳng phân biệt được đâu là nhà cái đâu là nhà chơi, tất cả mọi người đều dễ xuống một đồng vàng, sau đó đổ xúc sắc, ai có số lớn nhất liền có thể lấy tất cả đi, nếu như có hai người có số lớn nhất giống nhau, vậy thì chia đều hai bên là được.

Đây có thể nói là chơi hoàn toàn bằng may mắn, không cần cân nhắc cách đánh cược sơ sài trong lòng người ta cả.

Lại xem kỹ thắng thua và về mặt mỗi người, Cỗ Phi cũng phát hiện mọi người đều thật thà đổ xúc sắc, bao gồm cả Ngân Nguyệt cũng vậy.

“Xem ra thật là đơn thuần để giết thời gian rồi.” Cỗ Phi xóa bỏ ý nghĩ Ngân Nguyệt có âm mưu gì. Thắng thán mà nói, đánh bạc thế này nếu như Cỗ Phi thắng, cực dễ.

Nếu như là Sicbo [4], Cỗ Phi ngược lại không mò ra kỹ xảo gì để đổ, nhưng giống như vậy trực tiếp ném trên mặt đất, mặc dù không luyện qua, nhưng lấy thủ pháp của Cỗ Phi nhà ta, mười lần cũng luôn có thể ném được hai hay ba lần chính xác con số mình muốn.

Điều này so với những người khác chỉ dựa vào sự may mắn có phần thắng ước chừng cao hơn mấy lần.

Bất quá Cỗ Phi cũng không có sử dụng cách này, cũng chỉ là thành thật tiện tay ném thuận theo vận may. Thứ nhất là cảm thấy không cần thiết; thứ hai, ném ba khối xúc sắc ra số điểm mình cần đây cũng không phải chuyện nhẹ nhõm, so với trực tiếp ném bay một đao ra ngoài cảm người chết còn khổ hơn. Nếu thực cứ đổ nó như thế kia, Cỗ Phi ước chừng không mất thời gian bao lâu thì cánh tay và mấy ngón tay cũng rút gân co giật luôn. Vừa nhanh vừa chính xác, kỳ thực mới là khó nhất.

Vì thế một đám phần tử phạm tội cứ như vậy ở trong tù tiếp tục hoạt động đánh bạc không hề hợp pháp với trừng phạt được đặt ra. Mặc kệ thắng thua, dù sao người người đều cảm thấy thời gian trôi qua vù vù. Không ít người lần lượt đến giờ được truyền tống ra ngoài phòng giam.

Xét thấy có một người trước lúc đi đứng dịp thắng lớn một ván, đang hết sức vui mừng bò trên đất thu tiền chuẩn bị chờ truyền tống ra, những người khác cũng cẩn thận một chút rồi.

Dù sao cũng là trò chơi mà, liền nhìn trong cột nhiệm vụ của mình tính toán bản thân còn bao nhiêu thời gian hết hạn chịu hình mà được phóng thích. Vì vậy họ lưu ý thời gian của mình xong rồi lại tiếp tục, có thể nói là tranh thủ thời gian.

Mất thấy thời gian của mình không còn nhiều, người người đều biểu hiện lưu luyến không muốn buông, có vài người chơi đến hăng hái dâng cao lại càng khó chịu như muốn đi chết vậy. Sức hấp dẫn của đánh bạc không thể chối bỏ.

Mà Cỗ Phi bởi vì cực kỳ xem nhẹ thắng thua, hiển nhiên bây giờ sẽ không lưu luyến gì với nơi này. Mất thấy thời gian ra tù sắp đến, trong lòng tung tăng như chim sẻ. Đến nỗi rốt cuộc chơi đến thời điểm này thua hay thắng bao nhiêu cũng không biết, chỉ nhớ được thiếu Ngân Nguyệt năm đồng vàng.

Lúc này người chơi trong phòng đã cũng đến lúc gần ra tù hết, chỉ còn lại Cỗ Phi và Ngân Nguyệt thêm ba tên đồng bọn thôi. Ít người chơi nên không náo nhiệt như xưa nữa, chẳng qua tám chuyện ngược lại trở nên nhiều hơn.

“Thiên Lý này, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu là tôi cảm thấy cậu không phải người bình thường.” Ngân Nguyệt tặng bốc Cỗ Phi.

“Ha ha!” Cỗ Phi cười.

“Suy xét chút đi. Tôi dong binh đoàn cùng tôi, cùng nhau tạo nên dong binh đoàn đứng đầu thành Vân Đoàn.” Ngân Nguyệt nói.

“Cái này...Chắc không được đâu!” Cỗ Phi nói.

Ngân Nguyệt cười cười: “Vậy thì không miễn cưỡng cậu rồi, tóm lại khi nào cậu nghĩ muốn đến đều được. Ra ngoài rồi thêm bạn với tôi.” Ở trong nhà tù thì các loại thao tác truyền tin đều bị cấm chỉ, mà thêm bạn cũng thuộc về phạm trù truyền tin.

Đối với đề nghị ấy của Ngân Nguyệt, Cố Phi cũng chưa nói là đồng ý hay không.

Ngân Nguyệt nhìn đồng hồ: “Chắc cậu chẳng còn mấy phút nữa nhỉ?”

Cố Phi gạt đầu một cái: “16 phút.” Vừa nói xong giờ tay quăng xúc xắc, mặt tỉnh bơ gom hết tiền trên đất vào lòng.

“Cậu rất may mắn đấy, thắng mấy ván liền rồi hả?” Ngân Nguyệt kinh ngạc.

Cố Phi vậy mà trung về mặt đầy áo nã: “Thật buồn mà, mới vừa rồi còn nhiều người sao lại không thấy vận may này chạy ra.” Lúc này tổng cộng chỉ bốn người, thắng một ván chẳng qua chỉ lấy được ba đồng vàng, không thể so sánh nổi với ban nãy.

Mà bốn người tiếp tục chơi cũng thật nhanh, Cố Phi lại giả thành bộ dáng phải tranh thủ thời gian trước khi rời khỏi đây như người ta.

Ngân Nguyệt đến gần hẳn mà pha trò: “Cái cậu này, lúc trước chơi thì không thấy cậu hăng hái thế, bây giờ đột nhiên may mắn đến thì có tỉnh thần rồi, thế nào, muốn làm thật tới à?”

Cố Phi cười hi hi.

“Trên người cậu còn có bao nhiêu tiền, hay là chúng ta chơi lớn một chút đi?” Ngân Nguyệt hỏi.

“Được thôi, 12 đồng vàng đặt trước.” Cố Phi nói.

“12? Tại sao là 12?” Ngân Nguyệt rất khó hiểu với con số quái dị này.

Cố Phi cười cười: “Các anh ba người mà, nếu thắng 12 thì dễ chia đều nha!”

Lấy ba chọi một, chỉ cần có một trong ba người đối phương đồ được số lớn hơn Cố Phi thì chẳng khác nào đã thắng. Cố Phi phải một người lớn hơn cả ba người bọn họ mới được. Đây đã không còn là nhờ may mắn, mà là một vấn đề cần đến tính toán xác suất và thống kê.

Ngân Nguyệt nghe xong lời này lập tức thay đổi sắc mặt bất thành linh: “Thiên Lý cậu có ý gì, cậu nói ba người chúng tôi muốn hợp mưu bẫy cậu sao?”

Nụ cười Cố Phi không chút thay đổi: “Anh à, anh không nghe ra tôi đang nói giỡn sao?”

Ngân Nguyệt vẫn trung về mặt tức giận vì oan uổng.

Cố Phi nói: “Anh xem, nếu như tôi thật nghi ngờ các anh làm gì đó, tôi còn đồng ý tăng thêm tiền cược sao? Anh nghĩ tôi ngu sao?”

Nghe hết lời này sắc mặt Ngân Nguyệt mới hòa hoãn không ít, gạt đầu mà nói: “Tôi thật nghĩ Thiên Lý cậu coi tôi là loại người như vậy đấy.”

“Làm sao có chuyện đó!” Cố Phi cười gượng, “Nếu không thì như vậy đi, không 12 nữa, 13 đồng vàng đặt trước. Được chưa?”

“Không thành vấn đề.” Ngân Nguyệt vui vẻ tiếp nhận.

Chỉ 14 phút sau, đánh bài không thể không bỏ dờ. Một người trong nhóm ba người bên Ngân Nguyệt mang về mặt ảm đạm: “Tôi không còn tiền rồi.”

Sắc mặt Cố Phi còn cứng lại hơn cả tên đó, nhìn núi vàng nhỏ trước mặt, giương mắt ngẩn ra: “Tề ra tất cả nhân phẩm hôm nay của tôi đều nằm ở trong mấy phút này.”

Khuôn mặt Ngân Nguyệt cũng xám trắng không ngừng thay đổi, giọng khô khốc nói: “Cậu rất may mắn.”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Cố Phi vừa gạt đầu vừa liềm mạng cát tiền vào trong túi, cuối cùng còn dư lại năm đồng vàng, trả lại cho Ngân Nguyệt: “Ban nãy từng mượn anh năm đồng nè.”

“Coi như hết, năm đồng vàng này có gì tốt nữa đâu.” Ngân Nguyệt xua tay.

“Cầm đi! Cầm đi nha!” Cố Phi cứng rắn nhét vào trong tay Ngân Nguyệt. Vỗ túi của mình một cái: “Tôi cầm được từ chỗ anh nhiều lắm.”

Khóe mắt Ngân Nguyệt co giật vài cái.

Cố Phi lại nhìn về phía người mới thua sạch: “Có cần tôi cho anh mượn mấy đồng không, nếu không thì lúc tôi đi rồi mấy anh không có cách nào tiếp tục chơi.”

Người nọ lắc đầu, cũng không nói chuyện.

“Thực sự không cần?” Cố Phi hỏi.

“Không cần.” Giọng người nọ như bị nghẹn lại đáp lời.

“Vây thôi! Giờ thì, tôi phải đi rồi.” Cố Phi đứng dậy.

Ba người gật đầu, Ngân Nguyệt nói: “Sau này liên lạc.

“Các anh còn phải ngồi bao lâu?” Cố Phi hỏi.

“Đại khái còn hơn bốn giờ một chút.” Ngân Nguyệt nói.

“Cố gắng lên. Gặp lại sau.” Cố Phi liếc nhìn tên thua sạch kia một chút, phất tay chào tạm biệt. Trong chớp mắt ánh sáng trắng chột lóe lên, người đã được đưa ra khỏi nhà tù.

“Trời ạ!” Cố Phi vừa mới đi. Tên vừa mới thua sạch tức tối bất bình mà đầm sàn nhà.

Tên còn lại nhặt lên ba khối xúc xắc trên đất, xem xét tỉ mỉ: “Thật sự may mắn được như thế sao?”

“Vây còn có thể là cái gì?” Ngân Nguyệt hỏi ngược lại.

“Kỹ thuật?” Một người nghi ngờ.

“Nếu có kỹ thuật này đã sớm phát tài rồi, còn ở đây chơi thắng mấy đồng vàng lẻ cùng bọn mình sao?” Ngân Nguyệt không cho là đúng.

Hai người khác cũng không thể nói gì hơn, đều suy nghĩ trăm lần không hiểu rõ được nó. Kỳ thực trong lòng Ngân Nguyệt trong làm sao có thể vui hơn chứ? Hắn cũng giống như hai người kia thua nhiều lắm.

“Thôi, mặc kệ đi. Cuối cùng nhà tù cũng trong không ai rồi, nhanh chóng làm nhiệm vụ đi!” Ngân Nguyệt nói câu xong, hai người còn lại gật đầu, ba người đứng lên bận rộn làm việc gì đấy trong nhà tù này.

Được truyền tống ra khỏi nhà tù, Cố Phi thở dài ra một hơi. Hoàn cảnh trò chơi thiết kế quá thật, làm bầu không khí trong nhà giam ẩm ướt mà mục nát. Cũng rõ người thiết kế nó ra chỉ là để trưng thôi, biết trên thực tế khỏe mạnh vô hại với người chơi, mới có thể làm ra như thế. Chả qua ảnh hưởng tâm lý vẫn rõ ràng, Cố Phi đi ra hít sâu hai hơi, nhất thời cảm thấy thế giới thật tươi đẹp, đánh chết cũng không muốn ngồi tù lần nào nữa.

Lấy lại bình tĩnh xong, ngay sau đó thấy được có một người ngồi trên thềm đá trước cửa. Cố Phi giật mình, cất bước đi đến. Người nọ nghe được tiếng bước chân sau lưng, vội vàng quay đầu lại.

“Là anh.” Đối phương ngăn người nói.

Là Mang Mang Mãng Mãng. Cố Phi thờ dài, hỏi: “Cô chờ Ngân Nguyệt?”

Mang Mang Mãng Mãng gật đầu: “Vừa rồi tôi gửi tin nhắn cho anh ấy, hệ thống thông báo ‘không ở khu phục vụ’, đây nghĩa là đang ngồi tù.”

Cố Phi gật đầu một cái: “Tên đó ở trong nhà tù, tôi gặp qua anh ta.”

“Ừm...” Mang Mang Mãng Mãng đáp ậm ừ một tiếng, trên gương mặt nhìn không ra có vẻ vui mừng.

“Đi đây.”

“Hẹn gặp lại.”

Cố Phi đi ra ngoài vài bước, lại quay lại nhìn một chút. Mang Mang Mãng Mãng lặng lẽ ngồi ở trên thềm đá rất cô độc, thật là thê lương.

Cố Phi trái lo phải nghĩ, cuối cùng vẫn xoay người lại đi tới trước người Mang Mang Mãng Mãng.

Mang Mang Mãng Mãng ngẩng đầu, nhìn hắn.

“Có một số việc, tôi nghĩ hẳn phải đề cho cô biết...” Cố Phi nói.

Mang Mang Mãng Mãng tiếp tục nhìn hắn.

Cố Phi cũng không để ý nhiều, kể lại y nguyên những gì Ngân Nguyệt nói qua trong nhà giam một lần.

Về mặt Mang Mang Mãng Mãng bất ngờ không có biến hóa gì nhiều, không có phần nộ, cũng không có ưu thương, chỉ là lẳng lặng mà nghe Cố Phi nói xong hết thảy.

“Tôi... vẫn muốn tự mình hỏi anh ấy một lần.” Mang Mang Mãng Mãng nói.

Cố Phi gật đầu. Quay đầu đi, không được năm bước lại đột nhiên quay lại: “Anh ta nói anh ta còn cần bốn tiếng đồng hồ nữa mới có thể đi ra, cô có thể logout nghỉ ngơi trước một chút.”

“Được rồi.” Mang Mang Măng Măng gật đầu.

Cố Phi xoay người rời đi, lần này không có quay lại nữa, một đường đi tới khu an toàn logout.

Ngày kế tiếp vừa online liền thu được tin nhắn của Ngự Thiên Thần Minh gọi hán đi quán rượu Tiểu Lôi. Đến quán rượu, vào phòng, năm người khác trong dong binh đoàn cũng đều có mặt ở đây.

Mỗi buổi tối trước khi theo đoàn luyện cấp, mấy tên trong dong binh đoàn này dường như đã thói quen tại đây ngồi chốc lát. Nói thật thì, nếu như không phải là có cái thói quen ấy, giữa sáu người họ thật khó còn cơ hội gì cùng xuất hiện. Bởi vì dong binh đoàn đã rất lâu không có nhận được mỗi làm ăn nào.

Cái tên Hàn Gia Công Tử này làm việc trên thực tế chứng minh cậu ta đích thực không thích hợp làm một người kinh doanh.

Muốn một dong binh đoàn có được danh tiếng, so với công hội mà nói thì phương pháp thực hiện đa dạng hơn chút. Công hội sẽ thể hiện thực lực qua hai điều, một cái là nhân số, một cái là đẳng cấp thành viên. Mà dong binh đoàn, có chút khác biệt. Ở trong hành hội dong binh có một bảng xếp hạng số nhiệm vụ hoàn thành, là nơi càng thể hiện thực lực trực quan hơn.

Bảng này tổ hợp số liệu từ số nhiệm vụ đã nhận, nhiệm vụ đã hoàn thành và xác suất hoàn thành bao nhiêu. Trong đó nhiệm vụ hoàn thành và xác suất hoàn thành là tiêu chuẩn khảo hạch rất quan trọng, hoàn thành nhiệm vụ nhiều mà xác suất hoàn thành cao, vậy thì sẽ là một dong binh đoàn chẳng ai không muốn mướn ở thành Vân Đoàn rồi.

Mà Công Tử tinh anh đoàn thể nhưng không ở nhóm này.

Chỉ nói đến vấn đề xác suất thành công, thì Tinh anh đoàn tỷ lệ hoàn thành rất cao, 100%.

Nhưng nhìn số nhiệm vụ hoàn thành rồi, chỉ có thể khiến người ta nghi ngờ dong binh đoàn này có phải mới thành lập hay không.

Nổi bật tại bên trên bảng số nhiệm vụ đã lãnh từ hệ thống tuyên bố rồi hoàn thành, Công Tử tinh anh đoàn chói mắt chỉ có hai cái mà thôi.

[4] Sicbo theo cách hiểu đơn giản nhất cho những người chơi Việt Nam thì đó là trò chơi Tài Xỉu, được chơi với bộ 3 hạt xúc xắc (xí ngầu), mỗi hạt gồm 6 mặt và tương đương với 6 con số từ 1 đến 6.

Trong mỗi bàn, người chơi sẽ đặt cược dựa trên tỷ lệ cược được cho sẵn tại nhà cái.

Có các loại cược sau:

Cược XỈU: Nghĩa là người chơi cược tổng số điểm của 3 hạt xúc xắc trong khoảng 4-10 điểm, tỷ lệ ăn 1:1.

Cược TÀI: Nghĩa là người chơi cược tổng số điểm của 3 hạt xúc xắc trong khoảng 11-17 điểm, tỷ lệ ăn 1:1.

Cược tổng điểm của 3 hạt xúc xắc: không giống như cược TÀI/XỈU với số điểm dao động trong khoảng 11-17 hay 4-10 mà khi cược tổng điểm của 3 hạt xúc xắc bạn phải chọn ra một con số tổng cụ thể: 4/5/6/7/8/9/10/11/12/13/14/15/16/17. Tỷ lệ thắng khác nhau nhưng thông thường theo kinh nghiệm chơi thì cao nhất là 4 và 17, tỷ lệ ăn 1:50.

Cược 1 số xuất hiện trong xúc xắc: Nghĩa là bạn nghĩ một trong ba con xúc xắc sẽ ra số nút bao nhiêu (1/2/3/4/5/6) thì đặt cược vào. Ví dụ: Bạn cược số 3 khi đó có một con xúc xắc ra 3 thì bạn sẽ ăn đúng số tiền đặt cược vào, nếu có hai con xúc xắc ra số 3 thì số tiền bạn ăn sẽ được gấp đôi, cứ thế ba sẽ nhân 3.

Tương tự những cách cược trên thì chơi sicbo còn cho phép người chơi đặt cược đơn, cược đôi hay cược ba số.

Và trong các cách cược trên thì cược TÀI/XỈU là cách phổ biến nhất. Số tiền đặt cược tối đa hay tối thiểu còn phụ thuộc vào quy định riêng của mỗi nhà cái. (Akiko: chợt cảm thấy kì kì... hình như mình đang phổ cập kiến thức cò bạc. _.)

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 135: Hoạt động

Hệ thống mỗi ngày theo thời gian quy định ban bố nhiệm vụ, vượt xa số lượng nhiệm vụ người chơi định ra yêu cầu sự giúp đỡ nhiều. Nếu một dong binh đoàn muốn độ nổi tiếng cao, cơ bản cũng là dựa vào xوات.

Mỗi ngày tiếp nhận những nhiệm vụ từ hệ thống ấy làm lặp đi lặp lại, độ hoàn thành và số lượng hoàn thành cao rồi, sẽ tăng hạng trên bảng. Khi người chơi cần sự giúp đỡ, người tìm tới cửa đương nhiên sẽ nhiều.

Nhưng bởi vì là nhiệm vụ hệ thống ban bố, đặc biệt là những nhiệm vụ đó có thể lặp lại, hiển nhiên không thoát khỏi đặc điểm khô khan nhàm chán. Nhiệm vụ mới lạ ban đầu, làm mấy chục lần, trên trăm lần, thậm chí hơn ngàn lần, không ai có thể tìm được sự thích thú trong đó nữa.

Đây là việc cần dựa vào nghị lực để kiên trì rồi.

Mà Hàn Gia Công Tử người này tỏ ra không kiên nhẫn cực lớn với những thứ khô khan nhàm chán, vì vậy dong binh đoàn ở dưới sự lãnh đạo của hắn trực tiếp coi thường con đường đi này. Mục tiêu của Hàn Gia Công Tử, là tạo danh tiếng thông qua mối quan hệ mua bán giữa người chơi với nhau.

Bước phát triển đầu tiên kỳ thực rất thuận lợi, độ khó của nhiệm vụ Thủ lĩnh Tác Đồ trong sơn động Ô Long khi ấy rất cao, lúc hoàn thành xong thì Công Tử tinh anh đoàn ở trong Hành hội dong binh và trong quán rượu được bàn luận rất nhiều trong cả một đoạn thời gian, về sau Trọng Sinh Tử Tinh là thông qua điều này đi tắt tìm tới cửa.

Song có điều, nhiệm vụ Bất Tiểu kia dong binh đoàn lựa chọn xử lý bí mật, mặc dù hoàn thành nhiệm vụ hết sức xuất sắc, nhưng lần này không tăng thêm chút tiếng tăm gì.

Sau đó, liền không có nhiệm vụ gì đáng giá tuyên dương để ra tay rồi. Dẫu sao, nhiệm vụ có độ khó càng cao cũng phải cần may mắn mới có thể nhận được đấy; thêm nữa, cũng không phải ai cũng bằng lòng hoặc là có năng lực tiêu tiền mượn người hỗ trợ hoàn thành nhiệm vụ.

Vì vậy sự phát triển của Công Tử tinh anh đoàn rơi vào giai đoạn đình trệ. Lúc này không biết Hàn Gia Công Tử có phải quá đắc ý rồi không, dưới tình huống không có mối làm ăn nào chủ động tìm tới cửa, cũng không chủ động đi phát triển nghiệp vụ.

Những đoàn trưởng của dong binh đoàn khác đều mỗi ngày ở trong Hành hội dong binh nghiên cứu chọn các nhiệm vụ như thế nào, thời điểm ấy tên đó cơ bản đều uống rượu ngay tại quán rượu Tiểu Lôi. Thế là, Công Tử tinh anh đoàn cuối cùng trở thành một trong vô số những dong binh đoàn nhỏ tầm thường.

Cho đến hôm nay, sáu người tụ họp, khi Hàn Gia Công Tử đột nhiên cất cao giọng phát biểu “Thời điểm dong binh đoàn nêu cao tên tuổi đến rồi”. Mọi người đều cho rằng tên đó đang sốt cao.

Sau đó vẫn là Hữu Ca ngồi bên trầm giọng giải thích rõ: “Hệ thống cử hành hoạt động lần đầu tiên sắp bắt đầu rồi, cuộc so tài giữa các dong binh đoàn và cuộc so tài giữa các nghiệp đoàn.”

Các công ty game đều vì khuyến trương độ ảnh hưởng của mình, lấy câu ngoài miệng chính là vì sự phồn thịnh của trò chơi, sẽ thường xuyên lợi dụng ngày lễ hoặc các loại ngày kỉ niệm như kỉ niệm một năm mà cử hành một vài hoạt động lúc bình thường không hề có.

Kỷ lục nhân số online trong game, thường thường chính là được lập nên từ trong loại hoạt động này. Càng hấp dẫn người chơi hơn chính là, ở trong loại hoạt động này phía hệ thống sẽ treo giải thưởng những đồ tốt mà bình thường khó có thể thu vào tay, đây mới là nguyên nhân chủ yếu để người chơi coi trọng các loại hoạt động như vậy.

Thế giới Song Song lần này dùng khẩu hiệu chính là chúc mừng chính thức đưa trò chơi vào hoạt động. Từ khi Open beta sắp kết thúc thì công ty trò chơi vẫn luôn làm tuyên truyền về hoạt động sau khi kết thúc này. Tất cả mọi người đều nghe chút tin đồn, bất quá đối với nội dung hoạt động vẫn không ai biết rõ.

Về phần kéo dài hơn một tháng như vậy, đơn giản chính là thêm thời gian tuyên truyền về game, ngoài ra cho những người chơi tiến vào trong trò chơi sau Close beta một chút thời gian thích ứng.

Bởi vì kinh nghiệm cần để thăng cấp không ít, khoảng cách đẳng cấp giữa những người chơi cũng khá gần. Hai người chơi cùng là cấp 40, nếu báo ra điểm kinh nghiệm của mình, bạn mới phát hiện chênh lệch giữa hai người này có lúc cần ba ngày ba đêm bình thường mới có thể bù vào được.

Đáng tiếc sự chênh lệch ấy không phản ánh trực quan ở trên tiêu chí thực lực chút nào, chỉ dành cho mình tự sướng thôi.

Hoạt động sắp tới thật ra thì vẫn chưa có công bố chính thức, bất quá Hữu Ca lại thu được một chút tin tức, thấy là liên quan đến dong binh đoàn và nghiệp đoàn, bấy giờ mới lập tức thông báo Hàn Gia Công Tử gọi đủ mấy người tụ về.

Những hoạt động như vậy, bất luận kết quả cuối cùng như thế nào, trên căn bản hầu hết người chơi đều sẽ nghĩ đủ cách thức để tham gia. Mà nhóm cao thủ như bọn họ, đương nhiên là trừ trừ mần chí.*

*Trừ trừ mần chí 躊躇滿志: Làm việc toan tính hai ba lần mà được kết quả tốt.

“Hoạt động lần này nhất định phải bắt được, về sau ai ai cũng nổi danh như còn!” Hàn Gia Công Tử tiến hành bài diễn thuyết động viên.

Lời này vừa dứt lại cảm thấy không ổn, bởi vì những người ngồi đây ngoại trừ hắn mới vừa đổi ID trong trò chơi mới, thì Kiếm Quỷ, Hữu Ca, Ngự Thiên Thần Minh và Chiến Vô Thương đã sớm là dựa vào tên mình liền có thể nổi danh như còn ở một phương. Mà Cổ Phi, chỉ cần báo danh hiệu 27149 ra là được. Thế đã đủ khiến đầy người kinh thán một hồi lâu, vì đó là một tên có thể sánh vai cùng năm kẻ mạnh. BOSS ẩn giấu sau màn trong truyền thuyết chính là như thế này đấy.

Đúng như dự đoán, đối với loại lời nói “Ai ai cũng nổi danh như cò” của Hàn Gia Công Tử, năm người đều thờ ơ.

Hàn Gia Công Tử hắng giọng một chút, lần nữa phát biểu vài câu: “Ý của tôi, hoạt động này nhất định phải tham gia, nếu chúng ta nhận được tin tức trước khi công bố rồi, mọi người cũng nên chuẩn bị một chút. Ai chưa làm chuyển chức, thì cũng nghiên cứu sắp xong rồi phải không? Thiên Lý, mấy ngày nay anh có thể xông lên 40 sao?”

“Tôi thấy hơi khó.” Cổ Phi nói, thanh kinh nghiệm của hắn kém 40 còn một đoạn dài đấy!

“Trong các cậu ai làm chuyển chức rồi?” Hàn Gia Công Tử hỏi.

Bốn người kia đều lắc đầu. Mỗi người cao thủ họ đều thông minh cực kỳ, dù sao chuyển chức kia có làm hay không thì trước mắt cũng không ảnh hưởng luyện cấp thường ngày, khi chưa nghiên cứu rõ ràng hai phương hướng được chia ra, không ai tùy tiện quyết định.

Mọi người đều chờ phía nội bộ công ty lộ ra thông tin nhiều một chút nữa.

“Tự xem sao rồi làm vậy!” Hàn Gia Công Tử vung tay lên. Từ góc độ nào nhìn tên này cũng thấy là một tên sợ phiền toái, cũng lười nói quá nhiều. Cuối cùng nói: “Lần này đối thủ của chúng ta chủ yếu là những dong binh đoàn khác rồi. Hai ngày nay Hữu Ca sẽ sửa sang lại một chút thông tin về những dong binh đoàn lớn khác ở thành Vân Đoan. Đến lúc đó lại nghiên cứu.”

Mọi người gật đầu.

“Không còn việc gì rồi.” Hàn Gia Công Tử buông tay một cái.

“Tôi đi làm nhiệm vụ đây!” Ngự Thiên Thần Minh đứng dậy đầu tiên, về phần câu kia, là lấy giọng xin phép Cổ Phi đấy.

“Đi đi, bạn học Ngự Thiên.” Cổ Phi phê chuẩn.

Sau đó năm người cũng lần lượt đứng dậy, từng cái rời đi, chỉ có Hàn Gia Công Tử chẳng qua ra ngoài cửa phòng, hướng về phía Tiểu Lôi hét lớn một tiếng “rượu”, lại quẹo vào ngồi xuống rồi.

Ra khỏi quán rượu, Chiến Vô Thương và Kiếm Quỷ tự chạy về hướng mình cần đi, Cổ Phi lúc này nhận được tin nhắn từ bên Trọng Sinh Tử Tinh gửi tới, không ngờ cũng gọi hắn đi họp. Đây thật là một dịp trăm năm hiếm gặp.

Cổ Phi hồi lâu không đi, nơi nào mới là chỗ của Trọng Sinh Tử Tinh trong ấn tượng đều có mơ hồ rồi.

Cất bước đi tới, lại phát hiện Hữu Ca và mình chung đường, hai người vừa đi vừa trò chuyện, Cổ Phi đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hướng Hữu Ca thỉnh giáo: “Phiêu Lư, người này anh biết không?”

“Đương nhiên.” Hữu Ca nói, “Cũng là người chơi già dặn rồi, cao thủ pháp sư.”

“Vậy sao? Vậy tên đó so với Ngự Thiên thì ai mạnh hơn thế?” Cổ Phi hỏi.

“Vấn đề này của cậu vẫn là câu hỏi khiến mọi người tranh luận sau khi bọn họ có danh tiếng, không ra kết quả.” Hữu Ca nói.

“Không phải các anh vẫn nói Ngự Thiên là cao thủ pháp sư no.1 sao?” Cổ Phi khó hiểu.

“Nói nhầm, người ngồi bên chúng tôi chính là Ngự Thiên, nếu đổi lại Phiêu Lư ngồi kia, chúng tôi lập tức nói Phiêu Lư là cao thủ pháp sư đứng đầu.” Hữu Ca nói.

Cổ Phi bật cười khanh khách. Nhóm người này thật đúng đủ chỗ giả dối. Cuối cùng lại hỏi: “Vậy anh thấy hai người họ ai mạnh hơn?” Trình độ bản thân của Hữu Ca không tính là cao, nhưng lý luận kiến thức tuyệt đối là không ai qua được, việc làm chút bình luận chính là điểm mạnh của anh ta.

“Cái này hà...” Hữu Ca hơi do dự rồi nói: “Cậu không được nói cho Ngự Thiên nhé!”

Cổ Phi cười một tiếng: “Được rồi, tôi đã biết câu trả lời rồi.”

Hữu Ca cũng cười: “Ngược lại không phải là nói Ngự Thiên không được thật. Bất quá cậu cũng thấy rồi, Ngự Thiên người này tương đối khỏe khoắn, hắn có bao nhiêu cân lượng, mọi người cũng rất rõ ràng. Đứa nhỏ này nếu là phát hiện ra cái bí quyết gì, cái kỹ thuật gì lập tức sẽ công bố ra để cho những người khác học tập, sau đó tự mình ở một bên giả trang đại thần. Thắng Phiêu Lư kia thì chính là loại im lìm rồi, bình thường rất khiêm tốn, khi ra tay một cái cậu mới biết hắn lợi hại. Hơn nữa không giống Ngự Thiên thích cùng chung kiến thức như thế kia, hắn nếu phát hiện cái bí quyết gì, tôi phỏng đoán nhất định sẽ giấu giếm. Cho nên có thể nói, thực lực của Ngự Thiên liếc qua liền thấy ngay, còn tên Phiêu Lư còn cất giấu gì đó. Nhìn từ góc cạnh mưu tính, tôi cảm thấy Ngự Thiên có thể kém hơn hắn ta.”

“Ừ, tôi nhìn cũng vậy.” Cổ Phi gật đầu bày tỏ đồng ý. Cái kỹ năng “Lạc Y Hồng Liên” kia của Phiêu Lư, cơ bản cũng là cố gắng giấu diếm hết sức.

“Cậu biết Phiêu Lư?” Hữu Ca thật bất ngờ. Bọn họ năm người đều biết Cổ Phi tuy lợi hại, nhưng là mới tiếp xúc game online.

Cố Phi gật đầu: “Biết chưa tới hai ngày. Cậu ta bây giờ cũng ở thành Vân Đoàn đây.”

“Hắn chạy tới làm gì?” Hữu Ca kinh ngạc.

“Không biết.” Cố Phi nói.

Hữu Ca ở một bên liên tục lăm bằm.

Cố Phi lại hỏi: “Bây giờ đều nói năm hào kiệt, năm kẻ mạnh gì đó, anh cũng biết chứ?”

Hữu Ca cười một tiếng: “Năm người cấp 41 trên tổng bảng? Vô gia Bách Thế Kinh Luân kia không quen, không biết là người nào đổi ID hay không. Còn cung tiễn thủ tên Thủy Thâm và chiến sĩ tên Kiếm Nam Du đều nổi danh là game thủ chuyên nghiệp. Về phần đạo tặc tên Tề Yêu Vũ, người này là nữ, được gọi là người chơi nhân dân tệ hung hãn nhất trong lịch sử giới này. Vẫn chưa tiếp xúc qua với người con gái này, bất quá nghe nói thao tác cũng rất khá. Bất quá đây là chắc chắn rồi, thời điểm người ta giao tiền làm ăn thì cô ấy dùng để luyện cấp và luyện kỹ thuật, không lợi hại mới là lạ. Bất quá đây cũng chưa chắc đâu, tôi cảm thấy nếu như không phải là Kiếm Quỷ lần trước bị rơi cấp, địa vị năm kẻ mạnh ấy chắc chắn có một người là hắn rồi.”

“Thật là đáng tiếc.” Cố Phi cũng tiếc thay Kiếm Quỷ. Kiếm Quỷ dồn sự cố gắng của mình vào trò chơi, tuyệt đối là người thường khó có thể tưởng tượng. Lòng nhiệt tình của cậu ta đối với trò chơi so ra không dưới Cố Phi yêu thích võ công. Tên Hàn Gia Công Tử kia tùy hứng là chính. Cũng không biết hai người như vậy làm thế nào làm chơi chung một chỗ được.

Quán rượu Tiểu Lôi cách Trọng Sinh Từ Tinh cũng không xa, hiếm thấy là Hữu Ca lại vẫn luôn đi cùng một hướng cùng Cố Phi. Hai người chỉ nói được vài câu tán gẫu, bảng hiệu Trọng Sinh Từ Tinh đã chính ảnh trước mắt, Cố Phi chỉ chỉ mà nói: “Tôi đến rồi.”

“Ừm.” Hữu Ca vỗ vỗ hán, cười cười mập mờ, tiếp tục đi về phía trước.

Cố Phi đẩy cửa đi vào, lại hít vào ngum khí lạnh.

Thật lâu không tới đây, tổng hội Trọng Sinh Từ Tinh không có lớn lên chút nào, ngược lại người thì nhiều hơn không ít. Cố Phi quét mắt nhìn về xó xỉnh mà mình thường trú trước kia, lúc này đã bị người ta đoạt rồi.

Trong nhất thời không biết làm gì, đứng sững sờ ở trước cửa. Cũng không ít cô nàng sau khi thấy Cố Phi, ai ai cũng biểu hiện vẻ mặt kinh ngạc. Từ lúc các cô gia nhập Trọng Sinh Từ Tinh, còn chưa từng gặp qua con trai ở trong căn phòng này.

Đang lúng túng, chợt có một cô gái vượt qua đám người đi ra, hét to về phía Cố Phi: “Này, Thiên Lý!”

Cố Phi nhìn lại, đây không phải Tiểu Vũ sao? Một tháng không gặp, cô gái này cũng thay đổi bề ngoài. Áo giáp công kênh vốn bao trùm 99% diện tích thân thể đã không thấy nữa, thay vào đó là cả người mặc bộ áo giáp mềm mại hiện giờ đang thịnh hành cho các nữ chiến sĩ. Loại áo giáp này nhìn có vẻ nhỏ yếu, nhưng thực chất vẫn thuộc về phạm trù giáp hạng nặng. Chẳng qua là công ty trò chơi đuổi lí trước lòng yêu thích cái đẹp của người chơi phái nữ, đành phải sửa đổi bề ngoài của nó.

Nhìn cả bộ của Lục Nguyệt Vũ kia, lấy màu sắc đỏ đen làm chủ, cũng không phải cực kì đẹp để gì, nhưng giúp người ta có dáng vẻ oai hùng hiên ngang. Bây giờ cô ấy không đội mũ, đi tới phía Cố Phi làm mái tóc dài bay bay phát phới, đây chính là cương nhu tịnh tề trong truyền thuyết.

(*Cương nhu tịnh tề: vừa mạnh mẽ vừa mềm mại).

“Đã lâu không gặp nha!” Lục Nguyệt Vũ tiện tay vỗ vai Cố Phi một chút.

Cố Phi vốn đang nở một nụ cười mỉm đấy! Một cái vỗ này lên người, nhất thời thâm kêu “không tốt”, Tiểu Vũ này vẫn không có đầu óc như vậy, không biết dùng lực nặng nhẹ gì...

Lảo đảo liên tiếp vài bước sang bên cạnh, trong lòng Cố Phi đã nhỏ máu luôn rồi. Mình lại bị một cô gái vỗ một cái đánh bay nữa, thực quá kỳ cục. Nhưng cũng chẳng biết làm sao với việc này. Nhân vật trong trò chơi không ngừng thêm điểm, các loại thuộc tính như sức mạnh, tốc độ của người chơi trong game đã bắt đầu vượt qua người bình thường. Loại toàn bộ sức mạnh như Tiểu Vũ thể này, bây giờ giống như sức mạnh của thủy thủ khi ăn xong rau chân vịt* vậy. Chà đạp Cố Phi dễ dàng như bóp dẹp cái lon đấy.

(*Thủy thủ Popeye là nhân vật hư cấu của họa sĩ Elzie Segar. Nhân vật này xuất hiện lần đầu tiên cách đây 88 năm trong cột truyện tranh Thimble Theatre do công ty King Features phát hành hàng ngày. Các năm sau, một bộ truyện tranh đã ra đời với nhân vật này là trung tâm, với tên gọi Popeye. Người hâm mộ Popeye đều biết rằng bất cứ khi nào cần thêm sức mạnh, chàng thủy thủ lại chén sạch một hộp rau chân vịt và lập tức cơ bắp nổi cuộn cuộn.)

Cố Phi đang chuẩn bị ổn định thăng bằng, bên cạnh đã có người dùng tay đỡ lấy hắn. Quay đầu nhìn lại, là Liễu Hạ.

“Không sao chứ?” Liễu Hạ cười.

“Không sao!” Cố Phi buồn rầu, ngay sau đó hỏi lại: “Cô cũng không có việc gì chứ?”

Liễu Hạ biết hắn đang muốn hỏi về cái gì, gật đầu một cái.

Bên này Cố Phi bị người đánh bay, bên kia đã có người dùng giọng trách cứ kêu lên: “Tiểu Vũ!”

Lục Nguyệt Vũ che miệng kêu sợ hãi: “Ai da, em lại quên mất.” Vừa nói xong vừa vội vàng sang đây xem Cổ Phi.

“Đừng để bụng, cô bé này hôm nay đã đánh bay cả mấy người rồi.” Người nói chuyện chính là Thất Nguyệt, cũng hơn một tháng không gặp Cổ Phi.

“Đề bụng gì đâu, tôi và Tiểu Vũ là bạn thân mà!” Cổ Phi nói.

“Hi hi, không sai!” Tiểu Vũ nói xong lại tới vỗ vai, Cổ Phi lần này sẽ không lại khinh thường, vai né sang một bên, một cái vỗ này của Tiểu Vũ vô huyệt.

“Tôi vẫn nên cẩn thận chút!” Cổ Phi lau mồ hôi.

Vừa một cái Hồi Phục Thuật bay tới trên người Cổ Phi, Cổ Phi không nhìn cũng biết là ai rồi. Quả nhiên giọng nói của Lạc Lạc ở bên cạnh vang lên: “Lần này không chê Hồi Phục Thuật của tôi nữa chứ?”

Chiến sĩ toàn bộ sức mạnh, không cầm vũ khí thì lực công kích cũng không đơn giản, Cổ Phi bị vỗ một cái, thanh máu tuyệt đối là có giảm xuống.

Cổ Phi không nói gì, từng cô từng cô một, thật không ứng đối cho nổi.

“Trước tiên giới thiệu cho mọi người một chút.” Thất Nguyệt vỗ tay, “Anh ấy chính là Thiên Lý Nhất Túy của nghiệp đoàn chúng ta đó.”

Mấy cô không biết Cổ Phi kỳ thực vừa nãy cùng đã hỏi ra thân phận của hắn từ các thành viên cũ rồi. Bất quá Thất Nguyệt đã chính thức giới thiệu, mọi người vẫn phải biểu hiện ra chút phản ứng. Vỗ tay liền vỗ tay, hét chói tai liền hét lên, còn có người huýt gió. Cổ Phi trước giờ không xuất hiện, bị bọn con gái gọi đùa là “một người đàn ông thần bí”. Lúc này người thật hiện thân, lọt vào sự chú ý nhiệt liệt, không khí hiện trường sôi sục.

Bây giờ tổ chức nghề nghiệp của Cổ Phi thể hiện ra đây.

Thử nghĩ đến tiết học thể dục, học sinh nam và học sinh nữ là có tách ra đấy. Thầy thể dục có thể nói là giáo viên duy nhất có điều kiện và kinh nghiệm đối mặt một đàn nữ sinh một mình. Tình cảnh hiện giờ, Cổ Phi đã từng trải và có kinh nghiệm đấy. Lúc này vô cùng tự nhiên gật đầu với bọn con gái một cái: “Chào các em”

“Ha ha ha...” Bọn con gái xuôi theo lời nói giòn của Cổ Phi, vừa cười vừa phụ họa “Chào thầy ạ.”

Trong lúc vô hình nhập vai diễn, Cổ Phi mỉm cười lần nữa gật đầu với mọi người, lúng túng chưa có đã tan. Lạc Lạc ở một bên nhìn thấy cũng kinh ngạc không thôi.

Bình thường mình sờ hai ba lần Hồi Phục Thuật thì anh ta không được tự nhiên, ngược lại tình cảnh lớn thế này lại biểu hiện trấn định như thế.

Thất Nguyệt liếc một vòng mọi người, cũng cười mở miệng: “Người cũng đã đủ rồi, tôi nói một chút nhé, hoạt động sắp chính thức diễn ra, nội dung là cuộc so tài giữa dong binh đoàn và cuộc so tài giữa các nghiệp đoàn, nghe nói khen thưởng rất phong phú. Nghiệp đoàn của chúng ta không lớn, bất quá tham gia chút cũng không sao. Hai hạng thi đấu đều có thể ghi danh trùng người. Nghiệp đoàn chúng ta không có dong binh đoàn, nếu muốn tham gia cuộc so tài giữa dong binh đoàn nữa, thì chúng ta có thể tổ chức một cái.”

Bọn con gái lẳng lẳng mà lắng nghe, chỉ có Tiểu Vũ đã sôi trào, nắm quả đấm kích động hướng về phía Cổ Phi mà nói: “Nhiệm vụ, nhiệm vụ!”

Khó trách đột nhiên trở về, thì ra vì hoạt động. Thời đại đang thay đổi, nhóc con kia vẫn cứ si mê nhiệm vụ ngược lại không đổi. Cổ Phi vừa cười, vừa tránh lui hai bước. Bàn tay kia liền đủ chịu khổ rồi, nếu thỉnh linh cho mình một quyền, khác nào đâm xuyên thủng mình thành hai luôn?

Bên này Thất Nguyệt còn đang tiếp tục diễn thuyết: “Mấy ngày nay mọi người có thể thắng cấp nhiều hơn thì cứ thắng, bắt đầu hoạt động đại khái còn vài ngày nữa.”

Thoạt nhìn Thất Nguyệt cũng là có mạng giao thiệp, Hữu Ca bên kia có thể nhận được tin tức, không ngờ cô ấy cũng có thể thu được.

“Sau đây, ai muốn tham gia cuộc so tài giữa dong binh đoàn nào? Qua đây báo tên. Chúng ta cũng lập một dong binh đoàn.” Thất Nguyệt nói.

Cuộc thi so tài, thực chất chính là thi đấu PK. Con gái cảm thấy hứng thú với PK, ngược lại thật đúng không phải là quá nhiều.

Lấy bên nghiệp đoàn để đi thể nghiệm chút náo nhiệt rồi thôi, còn tham gia so tài dong binh đoàn lần nữa... Các cô rõ ràng không tích cực mấy, trừ Liệt Liệt là người đầu tiên cái nhảy ra, đồng thời tự cho mình là đội trưởng xong, những người khác đều đang do dự.

“Thiên Lý, anh tham gia không?” Thất Nguyệt chỉ đích tên hỏi.

“Tôi có đoàn rồi.” Cổ Phi nói.

“À!” Thất Nguyệt không nói cái gì. Loại hiện tượng này sức phổ cập. Cũng không phải dưới tất cả các nghiệp đoàn đều có dong binh đoàn riêng mình. Giống như Trọng Sinh Tử Tinh cũng chưa có, như vậy thành viên nghiệp đoàn vào những dong binh đoàn khác bên ngoài cũng dễ hiểu.

Liệt Liệt ở đó hô nửa ngày, cuối cùng cũng lôi kéo được vài cô vào đoàn. Cổ Phi ở bên cạnh cười cười không cho là đúng, nghĩ với kỹ thuật non nớt của các cô gái này nếu gặp phải đám người lão luyện như Kiếm Quỷ, trừ chiêu sắc dụ ra, hình như thực không có cơ hội thắng nào.

Vừa nghĩ như thế, Cổ Phi nhất thời ý thực được nếu các cô và Công Tử tinh anh đoàn gặp nhau, phe mình bấy giờ đã mất hai cái chiến lực Ngự Thiên Thần Minh và Chiến Vô Thương rồi.

Về phần ba người khác. Ấc, mặc dù ngoài mặt không có biểu hiện rõ như Ngự Thiên Thần Minh và Chiến Vô Thương, nhưng ai biết trong lòng thế nào được?

Cổ Phi nhớ đến biểu hiện của Kiếm Quỷ lúc mới gặp Tịch Tiểu Thiên thật đáng trào.

Đang ở đây suy nghĩ lung tung, Cổ Phi lại nhận được tin nhắn, mở ra xem đó là Nọa Phu Cứu Tinh. Hiện đang kêu to “Su phụ, tôi có thể tìm gặp anh được rồi.”

“Nơi nào?” Cổ Phi hỏi một câu.

Hai người hẹn địa điểm gặp mặt xong, Cổ Phi nhìn thấy các cô gái trong phòng cũng bắt đầu chạy lấy người, vì vậy chào một tiếng với mấy người quen thân liền rời khỏi đây.

Hẹn Nọa Phu Cứu Tinh cạnh bệ phun nước ở quảng trường trong thành gặp mặt.

Khi mà Cổ Phi đến, Nọa Phu Cứu Tinh đã chờ lâu. Nhìn thấy Cổ Phi tới, lập tức bày ra tư thế Bộ Ngựa quyền, thân thể lay động, trong miệng còn la ề a vài tiếng.

Cổ Phi bước lên hạ thấp người vạch ra một đường, Nọa Phu Cứu Tinh lui về sau nửa bước, tư thế không đổi, lại thoáng quét chân qua bên này một cái.

“Luyện không tệ đâu!” Cổ Phi khen. Nọa Phu Cứu Tinh mới lui nửa bước vừa rồi kia hoàn toàn phù hợp đặc điểm của thất tinh bước. Dĩ nhiên, một cước quét ngang ấy chỉ là đề dò xét mà thôi. Nếu không há chẳng lẽ là Nọa Phu Cứu Tinh luyện một tháng liền hơn hẳn luyện hai mươi năm? Thế thì Nọa Phu Cứu Tinh đã nên đảm nhiệm diễn viên vai chính rồi.

Nhận được sự khen ngợi của Cổ Phi, Nọa Phu Cứu Tinh càng đắc ý, không ngừng tại chỗ bày tư thế.

“Được rồi, được rồi, dẹp dẹp cái!” Cổ Phi nói.

Tạo hình tư thế của Bộ Ngựa quyền rất rất khác biệt, cực kì dễ dẫn tới bị người ta vây xem. Nhất là ở giữa trung tâm phồn hoa trong thành này.

“Thành Nguyệt Dạ bên đó sao rồi?” Cổ Phi hàn huyên cùng Nọa Phu Cứu Tinh.

Nọa Phu Cứu Tinh lắc đầu một cái: “Vẫn thế, vốn mọi người nghĩ rằng lật đổ nghiệp đoàn Tiền Trần xong thì cuộc sống có thể tốt hơn chút. Ai ngờ kết quả mười hội liên minh bọn họ kia còn nhiều người hơn Tiền Trần, còn ức hiếp người khác hơn nữa.”

“Mười hội liên minh? Đó là nghiệp đoàn nào?” Cổ Phi hỏi.

“À, là liên minh của mười nghiệp đoàn. Bấy giờ không có nghiệp đoàn nào đủ đẳng cấp cao để chứa hết thành viên, cho nên tạm thời bọn họ không có xác nhập vào.” Nọa Phu Cứu Tinh nói.

Cổ Phi lần nữa hít một hơi khí lạnh. Trước kia ít nhất chỉ có một nhà nghiệp đoàn Tiền Trần làm mưa làm gió. Bấy giờ lại tạo ra mười hội liên minh, thành Nguyệt Dạ quả nhiên thật là một địa phương không sống yên ổn được.

“Người chơi ở thành Nguyệt Dạ thiếu đi rất nhiều.” Nọa Phu Cứu Tinh nói, “Toàn bộ đều chạy sang chủ thành khác.”

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 136: Khiêu chiến sinh tồn

Cổ Phi và Nọa Phu Cứu Tinh nói chuyện xong rồi mới bàn đến võ công, Nọa Phu Cứu Tinh không kịp chờ đợi diễn luyện một lần, để hẳn thấy được thành tựu lấy được trong một tháng này của mình.

Cổ Phi không kịp ngăn trở, Nọa Phu Cứu Tinh đã hét lớn một tiếng nhảy đến bên cạnh đài phun nước luyện rồi. Việc này không nghi ngờ là chói mắt vô cùng, trong phút chốc liền hấp dẫn một đám người nhìn, người chơi vừa đứng xem vừa xì xào, câu nói nhiều nhất đương nhiên là: “Mắc bệnh gì vậy?”

Nhưng Nọa Phu Cứu Tinh bất vi sở động*, sấp chủy, phiên xa, bình bộ, trích khô, song sấp hoa, thập bát toa...** Từng chiêu từng thức có bài có bản, thật là lưu loát.

*Bất vi sở động (不为所动) Không bị bất cứ việc gì làm xúc động

****Giới thiệu về Thất tinh đường lang quyền:** (còn gọi là La Hán Đường Lang) thuộc loại ngạnh (cứng) đường lang. Giá thức cơ bản thì lấy thất tinh bộ làm cơ sở. Kinh lực cứng gọn, quán ngang đâm thẳng. Luyện công chia ra làm ba phần: thứ nhất là cơ bản công, bao gồm hông, chân, vai, công, trạm trang, bá đả công v.v.. Thứ hai là kỹ thuật bài múa bao gồm các tổ hợp nhỏ các động tác múa. Về bài bản này có sáp chùy (cắm gỗ), phiên xa (lật xe), bàng bộ (bước nhảy), lan tiết (nhấn cắt), trích khôi (lấy mũ), song sáp hoa (mai hoa cắm), thập bát hoa (18 thoi), tảo cương (đục thép), nhu linh, trích yếu, đường lang cửu chuyển thập bát diệt (9 lần chuyển, 18 lần ngã), bạch viên xuất động (vươn trắng rời hang), thâu đào (lấy trộm đào), hiển quả (dâng quả), nhập động (vào hang), sách thủ phách án (đang tay vỗ án) v.v... Thứ ba là sách luyện (luyện rộng) bao gồm tạp trang (dậm tấn), thích đả đại (đánh bao cát), bảy luyện toàn thân 12 lượt gỗ, tán đả.

Lấy thuật ngữ game online mà nói, Nọa Phu Cửu Tinh như vậy đã có độ thuần thực kỹ năng tương đối cao, về phần phương diện vận dụng thực chiến, thế thì chưa bàn gì về nó được rồi.

Cố Phi thấy tên đó không chút nào để ý đến ánh mắt chung quanh, trong lòng đột nhiên dâng lên một hồi cảm động. Loại cảm xúc này rất thân thuộc. Vào thời niên thiếu của bản thân, niềm đam mê với võ công đến đỉnh điểm, lấy thân mạng võ công mà tự hào kiêu ngạo, cũng y như hiện giờ hoàn toàn không để ý tới ánh mắt khác thường của người chung quanh.

Cho đến ngày nay, Cố Phi cuối cùng biết sự tự hào ấy chỉ có thể chôn giấu trong lòng, bởi vì quá nhiều người căn bản không cách nào hiểu được loại tự hào này cả.

Giống như tình cảnh của Cố Phi ở trường học vậy, võ công... tất cả mọi người đều coi nó thành một trò đùa, làm sao có thể sinh ra chút tôn kính nào với nó. Dưới tình huống này, trừ phi...

“Ha ha! Tên đàn kia đang giờ trò quý gì đấy?” Trong đám người vây xem, đột nhiên có kẻ nói với giọng oang oang chen ra khỏi đám đông.

“Daa!” Không khéo Nọa Phu Cửu Tinh đang hướng mặt về phía này, đối diện ngay mặt với kẻ vừa nói lời kia, hét lớn một tiếng xong liền bước dài một bước xông lên. Một chiêu cửu chuyển thập bát diệt té lên trúng đối phương, đem người nọ quật ngã tại chỗ. Tiếp đó bước nhanh hai bước trở về nguyên vị trí.

Cố Phi gật đầu liên tục: Chính là cần như vậy, những người khác mới biết võ công không phải câu đùa giỡn. Đáng tiếc, mình từ nhỏ liền bị cấm chỉ dùng võ công ra tay với người khác, nếu không thật muốn chứng minh võ công của mình là thứ thiết thì không phải là chuyện đơn giản hết sức sao?

Người bị quật ngã ngơ ngẩn, bất quá rất nhanh phát hiện thanh máu của mình cũng không có hạ xuống tí nào. Ở xung quanh vang lên một tràng tiếng cười nhạo, nhất thời trên mặt mang vẻ không nén giận được. Lăn người một cái đứng lên, trong miệng mắng “thằng ranh chết tiệt”. Móc cự kiếm từ trong túi cầm trên hai tay vung vẩy tiến lên.

Cố Phi đứng đấy không nhúc nhích, muốn nhìn xem Nọa Phu Cửu Tinh sẽ ứng đối ra làm sao.

Nọa Phu Cửu Tinh quả nhiên rất ung dung, dưới chân hơi trượt hai bước, nhường cho đối phương Thái Sơn đè đầu* bỏ một cái, hai tay quán vòng lên, vòng ôm vào bên hông người nọ, rống lớn một tiếng, tên có giọng oang oang kia đã vèo một tiếng bay ra ngoài.

*Thái Sơn đè đầu: ví với việc sử dụng sức lực lớn.

Tùm một tiếng, người nọ đã té ngã vào trong đài phun nước chính giữa quảng trường.

“Móa!” Cố Phi âm thầm mắng. Bão Thân Đầu (ôm thân quăng)... Thời khắc máu chột, Nọa Phu Cửu Tinh vẫn dùng kỹ năng trong game để giải quyết, mà không phải là Đường lang quyền.

Người trong đài nước ướt nhẹp đứng lên tại chỗ. Lúc này đầu óc cũng đã thanh tỉnh, biết PK cũng không phải đối thủ của người ta. Đối mặt với tiếng cười nhạo càng náo nhiệt chung quanh, lần này không còn dám ảm ỉ nữa. Bỏ ra từ trong bệ phun nước xong cũng ảo não mà chuẩn lẹ.

“Đi thôi!” Cố Phi cũng nói với Nọa Phu Cửu Tinh.

“Không luyện nữa sao?” Nọa Phu Cửu Tinh còn chưa luyện xong.

“Tìm một chỗ đánh quái mà luyện đi!” Cố Phi nói với cậu.

Nọa Phu Cửu Tinh vừa mới đến, đương nhiên hết sức xa lạ với khu luyện cấp của thành Vân Đoan. Chưa nói đến một tháng này cậu ta chơi game ít, càng không có hiệu suất luyện cấp như Cố Phi, cho nên hiện giờ chẳng qua chỉ cấp 34.

Cố Phi dẫn cậu ta đi tới khu luyện cấp hơn cấp 30, chỉ về tiểu quái mà nói với cậu: “Luyện võ công bình thường đều là ba bước thế này, kiến thức cơ bản, kỹ thuật bài võ, sau đó sách luyện. Kiến thức cơ bản cậu thực hành trong thực tế, trong trò chơi thì không cần. Kỹ thuật bài võ cậu đã rất nhuần nhuyễn rồi, tiếp đến chính là sách luyện. Đánh bao cát gì đó, cậu ở trong trò chơi là được, quái vật Kỳ Mã có cử động hợp cho cậu sách, được rồi, đi sách đi.”

“Không thể sách cùng anh sao?” Nọa Phu Cửu Tinh nói.

“Sách cùng tôi?” Cố Phi ngăn người, “Nếu cậu không sợ tổn thương lòng tự tôn của mình ấy, thì cũng có thể thôi!”

Nọa Phu Cứu Tinh nhất thời xấu hổ. Cổ Phi vỗ vỗ cậu ta mà nói: “Sách luyện là cả quá trình từ đơn sách đến đối sách, từ từ đi!”

Nọa Phu Cứu Tinh gật đầu.

“Nói về sách luyện, không thể dựa vào theo thứ tự từng chiêu từng thức được sắp xếp sẵn trong kỹ thuật bài múa. Cần phải căn cứ vào vị trí của kẻ địch hiện trường, lựa chọn chiêu thức thích hợp cho thể công, tôi sẽ làm mẫu cho anh một chút.” Cổ Phi vừa nói xong xuôi, đi về hướng một con quái.

Tiểu quái gầm gừ chủ động nhào lên. Cổ Phi nhẹ nhàng né qua, một quyền móc qua, ngay sau đó, đi vị, ra quyền, chân đá. Một động chiêu thức của Đường lang quyền như có ý thức riêng rơi trên thân tiểu quái, Nọa Phu Cứu Tinh vừa nhìn đã trợn mắt há hốc.

Nhanh, thật sự là quá nhanh rồi! Cổ Phi thêm điểm toàn bộ nhanh nhẹn, tốc độ ra tay so với Nọa Phu Cứu Tinh không biết nhanh hơn bao nhiêu nữa.

Nhưng mỗi một quyền mỗi một cước ở dưới loại tốc độ này vẫn có thể làm liền một mạch, mỗi một chiêu thức đều rõ ràng như vậy, vấn đề Nọa Phu Cứu Tinh vẫn có thể ung dung nghĩ ra một quyền ấy là chiêu nào trong kỹ thuật bài võ, điều này thực sự quá dũng mạnh rồi đấy.

Nọa Phu Cứu Tinh há to miệng thưởng thức, Cổ Phi ước chừng đánh con quái ấy hơn ba phút mới để cho nó ngã xuống. Thật ngại quá, mặc dù là dùng võ công, nhưng hệ thống phân định đây chẳng qua chỉ là công kích bình thường. Một pháp sư tay không công kích bình thường, đối mặt với phòng ngự của con tiểu quái này chỉ có thể tạo thành 1 điểm cường chế tổn thương. Cổ Phi chính là dùng 1 điểm rồi 1 điểm tích lũy lên mà mài chết con quái ấy đó.

“Như thế nào?” Cổ Phi đi về tới nơi, hỏi Nọa Phu Cứu Tinh.

Nọa Phu Cứu Tinh vẻ mặt đưa đám: “Chưa cần đối sách cùng anh, nhìn anh đơn sách thôi tôi đã tổn thương lòng tự tôn rồi.”

“Anh xuất thủ làm sao nhanh như vậy!” Nọa Phu Cứu Tinh hỏi.

“Thêm nhanh nhẹn đấy...” Cổ Phi nói.

“Thế đối với... Là trò chơi...” Nọa Phu Cứu Tinh rõ ràng thấy hỗn loạn rồi.

“Cậu thêm điểm ra sao?” Cổ Phi hỏi.

“Tinh thần, sức mạnh, nhanh nhẹn cũng thêm chút ít...” Nọa Phu Cứu Tinh nói.

Võ gia đặc biệt nhất ở chỗ phương thức công kích chính là liên kích, cho nên thuộc tính tinh thần ảnh hưởng đến tốc độ kỹ năng phát động đối với họ mà nói là rất quan trọng.

“Không sao cả, đến cấp 40 có thể tẩy điểm” Cổ Phi thật không nghĩ tới mình cũng có cơ hội nói với người khác những lời này, bất quá cuối cùng vẫn nhắc nhở thêm chút, “Muốn sử dụng võ công để chơi trò chơi, thì nhanh nhẹn tất không thể thiếu. Nếu như chẳng qua muốn chơi game đơn thuần, vậy thì không cần đề ý đâu.”

Đối với người thường mà nói, đây là một lựa chọn khó khăn. Rất hiển nhiên, kỹ thuật võ công và kỹ năng trò chơi không gộp thành một được. Ví dụ như Cổ Phi, nếu không phải có vũ khí cực phẩm, vậy thì thân pháp sư của hắn sai bét nhè. Bản thân có trang bị vượt cấp tăng lên các phương diện của pháp sư, nhưng Nọa Phu Cứu Tinh tất nhiên không có. Huống chi, bản thân hắn không thèm để ý đến chức nghiệp pháp sư trong trò chơi, nhưng không có nghĩa là những người khác cũng có cách nghĩ như vậy.

Hết thầy phải nhìn xem Nọa Phu Cứu Tinh đam mê võ công sâu bao nhiêu rồi.

“Được rồi, cậu ở nơi này luyện đi, có chuyện kêu tôi.” Cổ Phi hướng dẫn xong cho Nọa Phu Cứu Tinh, chào tạm biệt cậu ta.

Sau khi rời đi, Cổ Phi một thân một mình chạy đi luyện cấp. Trong đó lại giúp Ngự Thiên Thần Minh làm mấy lần nhiệm vụ truy nã. Lúc hơn bảy giờ tối Trọng Sinh Từ Tinh mở đoàn luyện cấp kêu gọi Cổ Phi, Cổ Phi mượn cơ giúp Ngự Thiên Thần Minh làm nhiệm vụ không đi.

“Thiên Lý, hôm nay tới luyện cấp không?” Phiêu Lưu lúc này cũng gửi tin nhắn hỏi.

“Không đến đâu. Đang giúp bạn làm nhiệm vụ.” Cổ Phi nói.

“Ra thế, vậy tôi cũng không đi...” Phiêu Lưu nói. Thẳng thắn mà nói, Cổ Phi, Phiêu Lưu bọn họ loại trình độ cao thủ thế này, đơn luyện mau hơn nhiều so với đoàn luyện.

Phiêu Lưu chủ yếu là có hứng thú đối với pháp thuật của Cổ Phi, bảy giờ mới đi theo cùng mấy cô gái Trọng Sinh Từ Tinh. Hiện tại lại thấy Cổ Phi không đi, tự nhiên sẽ không ở đây lãng phí thời gian. Nếu như thường xuyên vì những việc này mà chần chừ vấn đề luyện cấp của mình, Phiêu Lưu làm sao có thể đứng hàng năm kẻ mạnh?

Chiến Vô Thương và Ngự Thiên Thần Minh chính là hai cái ví dụ thực tế nhất. Tự buộc mình đi theo cùng luyện với Trọng Sinh Từ Tinh, trên bảng kinh nghiệm cũng rõ ràng bày ra trình độ tuột dốc.

Thật ra thì việc này vốn nên giao cho Cổ Phi thì thích hợp nhất, hán ngược lại không đề ý tí nào đến việc luyện cấp có mau hay không.

Nếu không có hai đại ca thủ trấn giữ, đoàn người Trọng Sinh Tử Tinh tự nhiên không thể vượt cấp đánh quái. Các cô ngược lại cũng không thêm đề ý, có suy nghĩ bằng với trình độ trung bình hiện giờ đã được rồi. Đối với luyện cấp nhanh hay chậm, các cô không để ý chút nào giống Cổ Phi vậy.

Có thể vượt cấp đánh quái dĩ nhiên tốt hơn, không được, cũng không có vấn đề. Thứ các cô hiện đang bàn luận nhiều nhất, chính là việc hai người Cổ Phi và Phiêu Lưu đồng thời không đến. Chẳng lẽ là có gian tình?

Cứ như thế trôi qua ba ngày, phía diễn đàn rốt cuộc tuyên bố chính thức thông tin về hoạt động cuộc so tài, đúng như chút tin tức mà Hữu Ca nhận được, là cuộc so tài giữa dong binh đoàn và cuộc so tài giữa nghiệp đoàn.

Nghe nói vốn còn có cuộc so tài giữa người chơi với nhau, nhưng bởi vì chức nghiệp tương khắc hơi rõ ràng, PK với nhau cũng không công bằng. Ngoài ra nếu như chẳng qua là tiến hành cuộc so tài giữa cùng chức nghiệp với nhau, vậy thì những chức nghiệp như mục sư, kỵ sĩ đều có hàm lượng kỹ thuật PK tương đối thấp, tự nhiên không có gì để thưởng thức, vì vậy xóa bỏ.

Cuộc thi PK chỉ có một nội dung. Tên là khiêu chiến sinh tồn.

Tên gọi nghe dọa người, thật ra thì chính là tính chất như CS. Hai đội ngũ sẽ được ném vào địa điểm ngẫu nhiên trên bản đồ và PK trong thời gian cho phép, đánh ngã toàn bộ phe đối địch, như thế sẽ trực tiếp chiến thắng. Mà nếu như đã hết giờ mà song phương đều vẫn còn người chơi sống sót, như vậy phán định dựa trên số người đã bị giết của phe địch hai bên, ai nhiều hơn sẽ thắng.

Mỗi cuộc tranh tài kết thúc thì bên chiến thắng sẽ được khen thưởng vàng và kinh nghiệm cố định, cùng với khen thưởng vật phẩm ngẫu nhiên. Khen thưởng bao nhiêu quyết định bởi biểu hiện lúc trong tranh tài. Trên lý thuyết mà nói, thời gian trở về số 0, phe mình tổn thất 0, sau đó đánh ngã toàn bộ đối thủ.

Khen thưởng rất nhiều và phong phú. Theo cuộc tranh tài càng về sau, khen thưởng vàng và kinh nghiệm cơ bản sẽ càng lớn, mà xác suất khen thưởng vật phẩm xuất hiện cũng càng cao.

Bây giờ nhìn xem, khen thưởng vật phẩm có thể hấp dẫn người chơi nhất chính là trang bị cực phẩm với quyền trực kỹ năng vĩnh hằng.

Quyền trực kỹ năng vĩnh hằng là đồ mới ra lò từ phía công ty game, nghe nói sau khi sử dụng có thể giúp nhân vật có được một kỹ năng mới, kỹ năng này có thể bạn cần phải tăng thêm mấy chục cấp mới học được, kỹ năng càng hiếm có thì không phải ai cũng dễ dàng có được.

Bất quá cũng có một chút hạn định: Chỉ có thể là kỹ năng thuộc về chức nghiệp riêng. Pháp sư muốn nắm giữ kỹ năng ẩn thân, đó là việc vĩnh viễn không có khả năng.

Trong phòng nhỏ quán rượu Tiểu Lôi, Hữu Ca giới thiệu thông tin được công bố từ trên diễn đàn cho mọi người một lần.

Bởi vì có Hữu Ca ở đây, nấy người chơi rất chuyên nghiệp như Kiếm Quỷ đã thay đổi thời gian lên diễn đàn ít đi. Trừ phi muốn cần tra hỏi tin tức tài liệu gì, nếu không bình thường có thông tin gì mới, mỗi ngày thời điểm gặp Hữu Ca tự anh ta sẽ tuyên bố.

Mới vừa nói xong quyền trực kỹ năng vĩnh hằng, Ngự Thiên Thần Minh thật hưng phấn đấy: Có thể lấy được một đồng quyền trực, tôi liền có thể trở thành cả hai nhánh chức nghiệp Thần Xạ Thủ và Tiềm Phục Giả luôn rồi!”

Tất cả mọi người khinh bỉ. Ngự Thiên Thần Minh rõ ràng cho thấy đọc quá nhiều tiểu thuyết mà ảo tưởng rồi, loại chuyện này làm sao có thể phát sinh ở trên người cậu ta chứ? Cậu ta cũng không phải nhân vật chính.

“Có thể làm ra chuyện này, trừ phi là chiến sĩ nhân dân tệ biến thái.” Hữu Ca nói.

“Té Yêu Vũ...” Những người khác cùng nhau nhắc tới tên gọi này.

Tên gọi ấy Cổ Phi ngày hôm qua mới vừa nghe qua, xem ra quả nhiên không hổ là người chơi nhân dân tệ hưng hân nhất trong giới. Nhắc tới chiến sĩ nhân dân tệ biến thái, mấy người chơi già dặn như họ đều gọi ra tên ấy đầu tiên.

“Ngự Thiên, cậu của được cô gái này tay, nói không chừng nguyện vọng của cậu cũng có thể thực hiện.” Hữu Ca nói.

Ngự Thiên Thần Minh mặt mày thần nhiên hiện lên cái vẻ say mê.

“Haiz, loại phụ nữ có tiền như thế này sợ không phải là trẻ con ngây thơ đâu, vẫn phải cần tôi ra tay.” Chiến Vô Thương cực kỳ không biết xấu hổ mà nói.

Một già một trẻ đều là hai tên háo sắc ngồi tranh chấp với nhau.

“Đừng nói nhảm nữa!” Hàn Gia Công Tử đập bàn. Cổ Phi rút kiếm, Kiếm Quỷ rút ra chùy thủ, hai người liền an tĩnh lại.

“Nói tiếp chuyện chính.” Hàn Gia Công Tử mặt không biểu cảm nói.

“Tôi đã nói xong, đến phiên anh nên nói rồi.” Hữu Ca nói.

“À...” Hàn Gia Công Tử gật đầu một cái, một hồi lâu sau, nhìn mọi người: “Ly rượu của tôi đâu?”

Kiểm Quỷ bỗng nhiên đứng dậy: “Ngày mai rồi hãy nói, hần uống nhiều rồi.”

“Ngồi xuống.” Hàn Gia Công Tử khinh bỉ nhìn Kiểm Quỷ: “Cậu cho là tôi là cậu hả?”

Ngay sau đó lấy tay gõ gõ mặt bàn bắt đầu nói chuyện chính sự với mọi người: “Cuộc thi PK lần này, nghiệp đoàn lớn hay dong binh đoàn lớn nhất định đều muốn cố gắng tiêu diệt đối thủ với tốc độ nhanh nhất; về phần nghiệp đoàn nhỏ, loại PK quần chiến thể này khẳng định không khả năng giành được thắng lợi, chỉ có thể lợi dụng quy tắc thứ hai, dùng hết khả năng giết nhiều rồi về sau chơi trốn tìm với địch, quy tắc này chắc là thiết lập để duy trì các nghiệp đoàn nhỏ. Khi chúng ta gặp phải dong binh đoàn lớn, cũng chỉ có thể đánh theo lối ấy rồi.”

“Bất quá, nếu như có quy tắc kia mà nói, cuộc thi PK lần này sẽ có hạn chế với kỹ năng Tiềm Hành của đạo tặc đấy!” Hàn Gia Công Tử nói.

Hữu Ca ngẩn ra chút rồi gật đầu: “Anh nghĩ còn rất thấu đáo. Là có hạn chế, bất quá quy tắc còn chưa được công bố.”

Hàn Gia Công Tử cười một tiếng: “Cái gì gọi là vẻ đẹp bên ngoài đi đôi với sự thông thái, bây giờ các cậu rõ chưa!”

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 137: Tể Yêu Vũ

Mọi người đều hành động muốn ỏi ra xong, Hữu Ca bắt đầu giới thiệu những tình báo về mỗi dong binh đoàn lớn ở thành Vân Đao mà mấy ngày nay thu thập.

“Dong binh đoàn Hắc Thủ, đây là dong binh đoàn có danh tiếng cao nhất của thành Vân Đao hiện giờ, đẳng cấp bậc 5, thành viên đủ 100 người, đoàn trưởng dong binh đoàn Hắc Sắc Thực Chi (ngón trở màu đen), chiến sĩ cấp 40. Cái dong binh đoàn này tồn tại độc lập, không phụ thuộc bất cứ nghiệp đoàn nào. Từ ban đầu mới thành lập đến nay luôn luôn vững bước phát triển, vẫn tích lũy thành tựu đến nay, có thể nói người lãnh đạo biết cách kinh doanh.” Khi Hữu Ca nói đến đây hơi dừng lại đôi chút, cả đoàn cùng liếc xéo Hàn Gia Công Tử.

Hàn Gia Công Tử không thay đổi vẻ mặt nhấp một ngụm rượu rồi nói: “Dong binh đoàn tên Hắc Thủ, đoàn trưởng tên Thực Chi (ngón trở)? Có phải còn có ngón cái, ngón giữa, ngón út không?”

Hữu Ca lắc đầu: “Thành viên trong dong binh đoàn không còn tên nào tương tự nữa.”

Hàn Gia Công Tử lắc đầu nói: “Có lẽ thành viên khác ở chủ thành khác, Hắc Thủ là danh hiệu thống nhất của bọn họ, dong binh đoàn ở chủ thành khác nhau hình như có thể trùng tên.”

Hữu Ca gật đầu: “Có thể lặp lại.”

Cổ Phi lúc này chen ngang: “Thành Nguyệt Dạ có một dong binh đoàn Hắc Thủ.”

“Đoàn trưởng tên gì?”

“Không biết... Chẳng qua chỉ là một dong binh đoàn nhỏ không nổi danh.” Cổ Phi nói.

“Mặc kệ nó đi, dù sao chúng ta phải đối mặt chính là một trăm người đó, Hữu Ca tiếp tục.” Hàn Gia Công Tử nói.

“Dong binh đoàn lớn thứ hai thành Vân Đao là dong binh đoàn Tứ Hải, y như tên của nó, là dong binh đoàn mà nghiệp đoàn Tung Hoành Tứ Hải xây dựng, cũng là bậc 5, 100 người. Đảm nhiệm chức vụ đoàn trưởng là Đào Ảnh Niên Hoa, chúng ta đã từng tiếp xúc.” Hữu Ca nói.

“Là ai?” Cổ Phi hỏi.

“Người bị anh lừa vào trong sơn động Ô Long đó.” Ngự Thiên Thần Minh nhắc nhở.

“À...” Cổ Phi nhớ rồi. Không phải hần không nhớ người này, mà hần căn bản không biết tên người ta. Hần khác với năm người bọn Hữu Ca, năm người này đã biết vài ID từ trước kia lâu rồi. Chẳng qua là trước kia không chỉ có nhiều trò chơi game online khác nhau, đồng thời trong mỗi trò lại không có cùng diễn đàn, cho nên rất nhiều cao thủ cũng chỉ nổi tiếng mà chưa từng gặp mặt bao giờ.

Bây giờ Thế giới Song Song vừa xuất hiện, ôm đồm tất cả người chơi vào dưới trướng của mình, đây mới là triệt để tụ tập cao thủ một lần, khác hẳn với tình huống trước kia.

“Thành viên của dong binh đoàn Tứ Hải cũng từ Tung Hoành Tứ Hải, nói thẳng thì tôi cảm thấy thực lực của bọn họ vẫn trên dong binh đoàn Hắc Thủ. Bất quá tôi là dựa theo các tiêu chí bình thường để đánh giá dong binh đoàn, chủ yếu tham khảo tình huống nhiệm vụ bọn họ hoàn thành, cho nên đặt nó ở vị trí thứ hai.” Hữu Ca nói.

“Quan tâm nó là thứ nhất hay thứ hai làm gì, cũng là đối thủ thôi.” Hàn Gia Công Tử nói.

“Ngoài ra còn có một cái dong binh đoàn Thủy Hoa của Nghịch Lưu Nhi Thượng rồi, đẳng cấp bậc 4, tổng cộng 80 người. Là dong binh đoàn của nghiệp đoàn Đối Tử Đương Ca lớn thứ hai ở thành Vân Đao hiện giờ, Công Tử, anh là người của nghiệp đoàn này phải không?” Hữu Ca giới thiệu tiếp.

Hàn Gia Công Tử gật đầu: “Tôi thích tên nghiệp đoàn này.”

“Vậy thì không cần tôi giới thiệu nhiều rồi. Anh hẳn hiểu rõ hơn.” Hữu Ca nói.

“Nghịch Lưu Nhi Thượng là hội trưởng nghiệp đoàn của tôi, đồng thời cũng là đoàn trưởng dong binh đoàn. Cái dong binh đoàn là do đáp ứng sự hứng thú của các thành viên trong nghiệp đoàn, cũng có thể nói là một quân đội tập hợp những cao thủ tinh nhuệ trong nghiệp đoàn. Kể trừ bỏ trong Đối Tử Đương Ca toàn là thành viên dong binh đoàn, dĩ nhiên, trừ tôi ra.” Hàn Gia Công Tử nói.

“Vậy thì đều là người quen cũ của anh rồi? Đến lúc đó làm sao?” Ngự Thiên Thần Minh hỏi.

“Che mặt rồi giả bộ không quen, nên làm gì thì vẫn làm thế thôi!” Hàn Gia Công Tử nói.

“Thế cuộc thi PK của nghiệp đoàn anh có tham gia không?” Hữu Ca hỏi.

Hàn Gia Công Tử gật đầu.

Hữu Ca lại nhìn sang những người khác: “Trừ Công Tử ra, Thiên Lý, Ngự Thiên, Vô Thương ba người các anh đều có nghiệp đoàn, cũng sẽ tham gia PK nghiệp đoàn hả?”

Ba người cùng gật đầu, Chiến Vô Thương và Ngự Thiên Thần Minh hâm mộ nhìn Cố Phi: “Trọng Sinh Từ Tinh?”

Cố Phi gật đầu một cái, lại nghiêng đầu nhìn về Kiếm Quỷ: “Kiếm Quỷ anh không có nghiệp đoàn à?”

“Không có.” Kiếm Quỷ nói.

Lòng Cố Phi nhói một cái, chẳng lẽ là vì ban đầu hắn có ẩu đả với Kiếm Quỷ rồi làm vỡ mộng thành lập Nghịch Thiên, cho nên đến nay nản lòng thoái chí với nghiệp đoàn sao?

“Chúng ta không thảo luận về nghiệp đoàn. Liên quan đến dong binh đoàn, vượt trội nhất trong thành Vân Đao chính là ba cái rồi, chỉ cần sáu người chúng ta có thể ứng phó tốt ba đoàn này, còn lại không có gì đáng lo.” Hữu Ca nói.

Năm người còn lại đều ra vẻ mặt không cho là đúng, khí thế cao thủ nồng nặc trong cả căn phòng nhỏ. Nếu để cho người ta biết một cái dong binh đoàn nhỏ chỉ có mỗi sáu người mà coi ba dong binh đoàn lớn mạnh nhất thành Vân Đao làm đối thủ, đảm bảo cười đến rụng răng.

Nhưng dưới mắt sáu người này, thế mà xác thực hết sức nghiêm túc thảo luận vấn đề ấy ở đây.

“Bất quá trong những đoàn này, còn có một đối thủ đặc biệt.” Hữu Ca nhìn mấy người: “Ngân Nguyệt.”

“Ngân Nguyệt của nghiệp đoàn Tiền Trần ở thành Nguyệt Dạ ư?” Ngự Thiên Thần Minh ngăn ra.

Hữu Ca gật đầu một cái: “Chính là tên đó. Không biết lúc nào chạy đến thành Vân Đao rồi. Thành lập một cái dong binh đoàn tên là Nguyệt Hạ Dạ Tường Khúc, mặc dù bây giờ mới bậc 2, số người vẫn chưa tới 40. Nhưng Ngân Nguyệt có một kỹ năng quân chiến rất biến thái, mọi người đều biết rồi nhỉ? Cho nên vẫn phải đề phòng với bọn họ một chút.”

“Được rồi, anh đưa tài liệu cận kề về các dong binh đoàn mà anh sưu tập được cho tôi đi, tôi sẽ xem xem thế nào.” Hàn Gia Công Tử nói.

Hữu Ca liền móc ra cuốn ghi chép thông tin đưa Hàn Gia Công Tử.

“Vậy liền xong chuyện rồi chứ?” Bốn người khác đồng thanh nói. Thật ra thì loại hội nghị giống như hôm nay bọn họ cả bốn người không đến cũng được nữa.

Mặc dù thêm người có thể cùng hợp mưu hợp sức, nhưng đã biết đoàn trưởng dong binh đoàn là cái tên biến thái Hàn Gia Công Tử làm chủ, ở phương diện chiến thuật hay chiến lược gì vốn cao hơn những người khác nhiều lắm. Chớ nói chỉ là bạn không nói ra đề nghị cao minh hơn tên này. Coi như nói ra được, với tính cách tự luyến kia của tên đó thì có chống đến cùng hay tiếp nhận ý kiến vẫn là nghi vấn đấy.

“Hết chuyện rồi, các cậu luyện cấp nhiều chút. Đi xem quyền trục hay trang bị có giá trị gì đi!” Hàn Gia Công Tử quả nhiên cũng không đồng ý cách nói “Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao [1]” đấy, vẫy tay đuổi đi bốn tên tay chân kia.

[1] Nguyên văn: Tam cá xú bì tượng, tái quá Gia Cát Lượng – 三个臭皮匠赛过诸葛亮: Tục ngữ bên Trung Quốc, mang ý nghĩa ca ngợi sức mạnh tập thể. Ở đây mình lấy câu tục ngữ tương tự ở Việt Nam cho dễ hiểu.

Bốn người ra khỏi quán rượu, Ngự Thiên Thần Minh xin phép qua Cố Phi rồi đi làm nhiệm vụ. Ngự Thiên Thần Minh tiến hành nhiệm vụ thuận buồm xuôi

gió, thiếu 31 lần là có thể liên tục 100 rồi. Mục tiêu của cậu ta là trước khi khai chiến cuộc thi PK lấy được giấy. Cuộc thi PK khai chiến vào tuần tới, cách thời gian hiện tại vừa vặn còn hai ngày cuối tuần. Cổ Phi cũng nhận lời hai ngày này thời gian online sẽ nhiều một chút, giúp cậu ta hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi.

Về phần bản thân Cổ Phi, mấy ngày nay giúp Ngự Thiên Thần Minh chạy việc làm mất không ít thời gian, nếu không việc xông lên cấp 40 đã là chắc chắn. Không đến nỗi “tôi thấy khó” như bây giờ vậy.

Nói lời chào tạm biệt với mấy người, Cổ Phi vừa bước nhanh chạy tới Trọng Sinh Từ Tĩnh bên kia. Mới vừa nãy ở trong quán rượu Tiểu Lôi hợp thì cùng lúc bên này cũng réo về khẩn cấp đây, Cổ Phi nói đang có chuyện không tới được. Kéo dài đến tận bây giờ hỏi thử xem còn cần đi sang hay không, ấy vậy mà vẫn lấy được câu trả lời có.

Bước nhanh đi tới Trọng Sinh Từ Tĩnh, đẩy cửa đi vào, vừa thấy cả phòng đầy người, đang chuẩn bị cười ha ha chào một tiếng, chợt cảm giác được bên người mình có sát khí rét lạnh mãnh liệt tấn công tới.

Bên cạnh chẳng hề thấy ai, rõ ràng cho thấy là trạng thái Tiềm Hành của đạo tặc. Cổ Phi không kịp rút kiếm, trực tiếp phát tay quét ngang bên cạnh, văng văng bắt được cổ tay đối phương.

Không đợi bóng người đối phương hoàn toàn hiện ra, tay trái đoạt lấy chủy thủ mà đối phương đâm tới. tay phải một chiêu Tắc Hầu đã bóp cổ người đó, vừa hô lên về phía bọn con gái: “Mau tránh ra!”

Mấy cô nàng ngốc nghếch này, lại để cho người trực tiếp trà trộn vào trong nghiệp đoàn. Cổ Phi vừa nghĩ, dưới chân lại ngáng ra, tay phải dùng chút lực chuẩn bị quật ngã đối phương tại chỗ.

Người này bây giờ vẫn mơ hồ hiện dần từ trạng thái Tiềm Hành, hai chân bị Cổ Phi ngáng, tay phải bị tay trái Cổ Phi bẻ ngang, cổ cũng bị Cổ Phi bóp chặt, một tay trái còn lại đang không ngừng quơ loạn trong không khí.

Cổ Phi thấy tay kia muốn túm về phía mình, trong lòng biết đây là phản ứng theo bản năng của người khi sắp ngã xuống, muốn tránh ra đấy, kết quả không nghĩ tới tốc độ cái vồ này vượt xa Cổ Phi dự liệu. Đã túm được mình.

Cổ Phi giật nảy mình, với thể chất pháp sư yếu ớt thể này, muốn sử dụng nó để người ta ngã không khó, nhưng bây giờ người ta trở tay túm lấy Cổ Phi chuẩn bị kéo hẳn xuống cùng, lực tấn công này Cổ Phi cũng không có cách hóa giải.

Tay phải Tắc Hầu vốn đã chuẩn bị buông ra, lúc này vội vàng lại bóp chặt hơn nữa, chân khom xuống theo người, đón hướng người này ngã xuống mà Cổ Phi cũng ngồi xồm xuống theo.

Bụi đất tung bay. Nhìn như đối phương là bị Cổ Phi lợ loát quật ngã xuống đất hết sức nhanh gọn, nhưng trong lòng Cổ Phi bây giờ đang kêu khổ. Ở trong trò chơi này, mình túm người ta đây ngã, căn bản không có làm mất máu bao nhiêu. Hẳn vốn nghĩ đây người ra xong rồi nhảy về sau rút kiếm chém tới, ai ngờ động tác người ta nhanh như vậy, đã túm luôn Cổ Phi, khiến hẳn hoàn toàn mất hết không gian để rút kiếm.

Lúc này tay trái giữ tay phải nắm chủy thủ của đối phương đè trên đất, tay phải liều mạng bóp cổ họng người ta. Cổ Phi quả thực không có lòng tin với sức mạnh của mình, vẫn không cho rằng như vậy là đã có thể chế trụ được đối phương. Đầu gối chân phải cũng chống sang, đè ở giữa bụng người nọ. Miệng vẫn đang hô to: “Tiểu Vũ, mau tới giúp một tay.”

Lục Nguyệt Vũ chiến sĩ thiên sức mạnh, ấn một tay xuống liền hơn Cổ Phi dùng cả tay lẫn chân thể này đây.

Xung quanh lặng ngắt như tờ. Cổ Phi cảm thấy được bầu không khí có chút im ắng, lại cúi đầu nhìn xem, đạo tặc Tiềm Hành kia lúc này đã hoàn toàn hiện thân. Một cô gái có dáng người đẹp ngửa mặt trên đất, cánh tay phải bị tay trái Cổ Phi giữ chặt, bụng bị đầu gối Cổ Phi đè lại.

Về phần gương mặt cô gái này ra sao hả? Không biết, Cổ Phi đây toàn lực Tắc Hầu, bóp đến mức mặt mũi cô gái này biến sắc, ngũ quan biến dạng. Nếu không phải nhờ vóc người, là nam hay nữ cũng không nhìn ra được rồi.

Cổ Phi chần chờ, tay trái, đầu gối phải, tay phải, từng cái một chậm rãi buông ra. Áp lực cô gái kia chịu giảm bớt, cánh tay liều mạng túm Cổ Phi cũng buông rồi, tứ ngườơng bát xoa [2] thờ dộc trên mặt đất.

[2] Từ ngưỡng bát xoa 四仰八叉: có nghĩa mặt chữ là “Bốn chi ngửa ra hai tay chấp lại”, chỉ người nằm tư thế không lịch sự, ngửa mặt lên trời, tứ chi giơ ra.

“Chuyện gì xảy ra?” Cổ Phi cau mày, người này hẳn không nhận ra, mặc dù Trọng Sinh Từ Tĩnh hơn 50 cô gái hẳn không thể nào ai cũng quen mặt, nhưng tương mạo xuất chúng như vậy, chỉ cần gặp một lần nhất định sẽ có ấn tượng.

Lạc Lạc cười cười đi ra từ trong đám con gái, đứng ở trước đỉnh đầu cô gái đó, cúi đầu nhìn cô nàng đang như thi thê: “Tiểu Vũ, không được rồi, đi lên liền bị Thiên Lý đẩy ngã nha.”

“Quá hung ác đây!” Cô gái kia vẫn đang thở dốc, “Thiếu chút nữa bóp chết bà rồi.” Vừa nói vừa đưa tay sờ cái cổ mình chút, phía trên đó hai vết dấu tay của Cổ Phi đang dần dần chuyển từ đỏ sang xanh, người ngoài nhìn thấy mà giật cả mình, cũng may bản thân không thấy được.

Cổ Phi mờ mịt quan sát xung quanh, ánh mắt mọi người có mang ý cười nồng đậm, có kinh ngạc, có không thể tưởng tượng được, nhưng bất kể thế nào cũng nhìn ra được, cô gái kia không phải kẻ địch.

“Chuyện này là sao?” Cô Phi hỏi.

“Giới thiệu với anh, vị này là người mới đến nghiệp đoàn chúng ta, Tề Yêu Vũ. ” Lạc Lạc cười nói.

Tề Yêu Vũ! Chiến sĩ nhân dân tề hung hãn nhất trong giới. Ở dòng binh đoàn hồi này mới vừa nhắc qua, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có thể thấy được người thật.

Có tiền, lại đẹp như vậy, nếu để Ngự Thiên Thần Minh và Chiến Vô Thương thấy cô ấy, không biết sẽ điên cuồng thành dạng gì, suy nghĩ của Cô Phi không cần thận bay xa rồi.

Tề Yêu Vũ nằm trên đất còn chưa động, tay phải chỉ hơi nâng cổ tay lên, vẫy vẫy vài cái rồi nói: “Chào anh.”

“Chào...” Cô Phi đáp lại.

“Đừng giả bộ xác chết nữa, mau dậy đi.” Lạc Lạc nói với Tề Yêu Vũ.

Tề Yêu Vũ ngồi dậy, giờ cổ tay phải bị đè lên trước mặt mà nhìn. Giống như cổ cô vậy, hai vết dấu tay đang biến màu.

“Lần tới đừng quậy thế, trốn ở sau cửa hù dọa người khác là rất nguy hiểm” Cô Phi trịnh trọng nói nghiêm túc.

Tề Yêu Vũ cười một tiếng rồi nói: “Vậy tôi thử lại lần nữa.”

“Cái gì?” Cô Phi ngăn ra, liền thấy Tề Yêu Vũ đã đột nhiên đứng lên, thuận thế nghiêng người hướng này, cánh tay cầm chủy thủ cũng đã đâm đến.

Thật nhanh! Cô Phi khiếp sợ. Tề Yêu Vũ bất kể là tốc độ di động hay là tốc độ ra tay, hiển nhiên cũng đều trên hần. Từ điểm này thì có thể thấy vừa rồi cô ấy vùng lên néo mình cũng không phải ngẫu nhiên.

Điều đó kỳ thực không khó hiểu. Tề Yêu Vũ được xưng chiến sĩ nhân dân tề hung hãn nhất, cái gì cũng có thể kém, nhưng trang bị khẳng định sẽ tốt nhất đấy. Một thân trang bị cực phẩm từ đầu đến chân, dù là người chơi gà mờ cũng có thể bay lên đầu cảnh làm phurong hoàng. Tề Yêu Vũ vốn là chức nghiệp đạo tặc có ưu thế về nhanh nhẹn, đập một thân cực phẩm xuống, tốc độ vượt trội Cô Phi cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng đối mặt Tề Yêu Vũ đâm tới một kích, Cô Phi không tránh cũng không né. Tề Yêu Vũ đâm tới một nửa liền ngừng tay, nghi hoặc mà nhìn về hần: “Sao không động thủ.”

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 138: Làm vương chân

“Đúng vậy, tại sao không động thủ?” Tất cả mọi người đều ôm sự nghi hoặc ấy nhìn Cô Phi.

Cô Phi không cho là đúng chỗ cười một tiếng: “Động thủ gì chứ? Động thủ cô sẽ chết...”

“Móa nó, thằng cha kia, anh rất phách lối đấy!” Tề Yêu Vũ quát to.

“Cô gái, cô cũng rất ngông cuồng” Cô Phi nói.

“Tới tới tới, hôm nay tôi nhất định phải đại chiến ba trăm hiệp cùng anh.” Tề Yêu Vũ nói.

Cô Phi hoàn toàn không có động tác gì, chẳng qua chỉ hỏi: “Cô là thêm điểm toàn bộ nhanh nhẹn phải không?”

Tề Yêu Vũ gật đầu: “Không sai, vậy thì thế nào?”

Cô Phi nói: “Nếu so tài tùy tiện một chút, tôi có thể không đánh lại cô. Nhưng nếu ra tay thật, cô chắc chết rồi.” Cô Phi đây là nói thật. Tốc độ của Tề Yêu Vũ thể hiện ra nhanh hơn nhiều so với Cô Phi, đánh nhau cận thân Cô Phi cũng không có nắm chắc 100% sẽ thắng. Phương pháp ôn hòa nhất mà bây giờ Cô Phi nghĩ ra để đối phó cô ấy, chính là kéo rộng khoảng cách đôi chút, nhân lúc cô lao tới cận thân mà nắm lấy cơ hội dùng Song Viêm Thiểm giết cô trong nháy mắt. Nếu như một chiêu này không giết ngay, để Tề Yêu Vũ tiếp cận gần người, kết quả rất khó đoán trước được.

Dẫu sao Tề Yêu Vũ cầm chủy thủ, Cô Phi dùng trường kiếm, cái đầu vẫn thích hợp để chiến đấu sát đối thủ hơn.

Ngoài ra tốc độ di động của Cô Phi không bằng Tề Yêu Vũ, bị cô ấy áp sát, vậy cơ bản không có cách nào kéo khoảng cách ra rồi.

Tốc độ di động của Cổ Phi đã quá dễ cho người ta kinh hãi, Tề Yêu Vũ lại còn nhanh hơn hẳn nhiều như vậy, thật không biết cả người cô ấy là trang bị biến thái cỡ nào. Trang bị có thể đề cao tốc độ di động mặc dù chỉ có giày, nhưng nếu cả người Tề Yêu Vũ còn trang bị thêm nhanh nhẹn, dĩ nhiên lại có thể tăng tốc độ lên một đoạn lớn.

Về phần tốc độ công kích, phương diện này không chênh lệch quá lớn như tốc độ di động thế kia, nhưng Tề Yêu Vũ trội hơn Cổ Phi cũng là sự thật không thể cãi. Bất quá muốn phát huy ra trọn vẹn ưu thế tốc độ công kích, chỉ nhanh tay còn chưa đủ, mắt và ý thức đánh nhau càng phải nhanh.

Về điều ấy, Cổ Phi tự tin rằng không có người nào hơn mình được. Phương diện này hẳn khô luyện hai mươi năm phản ánh hết sức rõ ràng trong trò chơi đây.

Lời Cổ Phi nói ra thật khiến Tề Yêu Vũ giận lạch cả mũi. Trùng to mắt nói: “Tới tới tới, anh không cần tùy tiện so tài, dù anh ra tay thiệt, chém chết tôi cũng không sao cả.”

“Thật sao?” Hai mắt Cổ Phi sáng lên, móc kiếm Âm Dạ Lưu Quang từ trong túi ra.

Bản về ham muốn PK, ai có thể mãnh liệt hơn Cổ Phi chứ? Cổ Phi lăn lộn trong trò chơi vốn vì mục đích này. Coi như sảy tay bị Tề Yêu Vũ giết rơi cấp, những tổn thất kia ở trong mắt Cổ Phi là chuyện nhỏ nhẹ như lông hồng thôi.

Hắn chủ yếu lo rằng mình giết Tề Yêu Vũ rồi thì không hay lắm. Nếu đối phương cũng không ngại, vậy không thể tốt hơn nữa rồi.

Huống chi, dù là chiến đấu áp sát, Cổ Phi đây là thả Tề Yêu Vũ vào tiêu chuẩn tương đối rồi mới cho cô ấy câu đánh giá “có thể thắng”. Nếu kinh nghiệm thực chiến của cô ấy bình thường, giống như người chơi tầm thường ngoài kia lỗ măng cứ đâm rồi chém, vậy thì Cổ Phi tay không liền gọt chết cỏ.

Đương nhiên, nếu là ra tay thật, Cổ Phi ắt hẳn phải sử dụng phương pháp hữu hiệu nhất, hẳn tin rằng Tề Yêu Vũ tuyệt đối sẽ không có cơ hội áp sát đến bên hắn. Nghĩ nghĩ, Cổ Phi bày tư thế chiến đấu.

“Tới đi!” Cổ Phi nói.

Hưởng thụ PK, hơn nữa hoàn toàn không để ý đến tổn thất sau khi PK chết, kẻ dị loại như Cổ Phi thể hiện ra vẻ trấn định và bình tĩnh khi sắp PK há có thể người thường so được? Hơn nữa loại trấn định này quả thực quá mãnh liệt, mãnh liệt đến mức trở thành đòn tấn công tâm lý.

Lúc này Tề Yêu Vũ nhìn nó trong mắt, trong lòng cũng đã bắt đầu bồn chồn.

Nếu nói không nắm chắc, cô ấy dĩ nhiên càng không nắm bắt chút nào. Mới vừa rồi cô còn bị Cổ Phi đẩy ngã một lần mà.

“Hừ!” Tề Yêu Vũ đột nhiên hừ lạnh một tiếng, “Thiếu chút nữa găm phải bẫy của anh. Anh có thể không cố kỵ gì mà chém chết tôi, tôi còn phải dè chừng lưu một mạng cho anh, đúng là kẻ xảo quyệt đấy!”

“Không cần.” Cổ Phi nói. “Cô cũng không cần nương tay đâu.”

Tề Yêu Vũ lệ rơi đầy mặt. Súc sinh kia, ngay cả một cơ hội thuận nước đẩy thuyền cũng không cho nữa! Tề Yêu Vũ nổi nóng mà suy nghĩ. Nhìn Cổ Phi tay cầm trường kiếm, đột nhiên nói: “Anh là pháp sư, tại sao lại dùng kiếm thế?”

“Đừng nói sang chuyện khác!”

“Khôn khiếp! Thất Nguyệt, chị không phải đang nói chuyện PK nghiệp đoàn sao?”

“Này này!”

“Lạc Lạc, tí nữa họp xong phải dẫn tôi đi quán rượu Tiểu Lô gì đó ở chỗ các bồ mở mang kiến thức một chút!”

“Haiz, nếu cô biết sợ, vậy thì thôi.” Cổ Phi hậm hực thu kiếm về.

“Sợ? Bà đây mà sợ...” Tề Yêu Vũ rống giận xoay người. Cổ Phi nhanh chóng rút đao thuật, giống như ảo thuật mà kiếm trở về trong tay.

“Ừm, bà đây kinh nghiệm bây giờ 41.92, chẳng qua là không muốn rơi mất hai cấp mà thôi, anh chờ tôi thăng lên cấp 42 rồi lại tới trừng trị anh cho biết!” Tề Yêu Vũ nói.

Lời này nghe có vẻ hợp tình hợp lý. Nhưng mà nếu Tề Yêu Vũ có thể “trừng trị Cổ Phi cho biết” đúng như cô ấy nói, làm sao cần lo ngại xử phạt rơi cấp gì chứ? Cổ Phi nghĩ đến điểm ấy, cảm thấy buồn cười, thu lại kiếm lần nữa, thờ dài nói: “Thôi được rồi. Cứ thế đi! Ôi, đúng là con gái mà!”

Mới vừa thở dài xong lập tức phát hiện có gì sai sai, trong phòng này ngoại trừ Cổ Phi ra thì toàn bộ đều là con gái. Phát ngôn loại cảm thán mang tính kỳ thị này không phải là tự tìm phiền toái sao? Nghĩ đến đó Cổ Phi vội vàng tiếp lời: “Có vài cô gái, chính là không xứng tầm*. Thất Nguyệt này! Tôi cảm thấy vào giây phút khẩn trương sắp thi đấu PK thế này, thật không nên để loại người này gia nhập nghiệp đoàn, ngộ nhờ trong cuộc so tài giữa các nghiệp đoàn làm vương chân chúng ta thì sao?”

*Nguyên văn: Thượng bất liễu thai diện – 上不了台面: không đặt lên được mặt bàn | không xứng tầm, không tương xứng | tầm thường quê mùa | không dám gặp người / chưa ra cái gì.

Lặng ngắt như tờ.

Một trong năm kẻ mạnh của thế giới Song Song đây! Bị khinh bỉ coi là nhân vật làm vương chân, đây chính là một loại vũ nhục. Tề Yêu Vũ ở vào ranh giới sụp đổ, bất quá rất nhanh lấy lại bình tĩnh: “Hừ, anh muốn kích tôi đánh cùng anh? Bà đây khẳng khẳng không lên sàn đây.”

Nguy hiểm thật! Cổ Phi âm thầm lau mồ hôi. Dù sao cũng tính là đồng bạn, Cổ Phi vốn sẽ không nói chuyện khắc nghiệt với bạn mình như thế. Bất quá tình huống vừa rồi, đã gây thù với một mình cô ấy, vậy thì không nên tiếp tục chuốc oán với hơn 50 người. Vẫn nên để số ít tử thân tác thành đại đa số mới tốt. Cũng may kỹ năng Tề Yêu Vũ tìm cho mình nấc thang đi xuống quả nhiên là có một không hai.

Nghĩ thế Cổ Phi nhìn lại về phía Tề Yêu Vũ, liền bắt gặp Tề Yêu Vũ cũng đang trợn mắt trừng hấn. Thấy hấn nhìn sang, “hừ” một tiếng xong rồi quay đầu sang một bên khác rồi.

Hội nghị của Trọng Sinh Từ Tinh bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Cổ Phi vừa nghe đầu lại căng ra, không biết hội nghị chuẩn bị trước chiến đấu trong game online có phải đều giống loại hình thức này không nữa. Giống như Hữu Ca giới thiệu mấy dong binh đoàn lớn ở thành Vân Đoàn vậy, Thất Nguyệt hiện đang giới thiệu các nghiệp đoàn trong thành Vân Đoàn. Nhưng vấn đề là, Công Từ tinh anh đoàn là nhóm cao thủ, ai ai đều mắt cao hơn đầu, mặc dù chỉ có sáu người, mục tiêu lại hướng về quân quân cuối cùng đây, cho nên Hữu Ca chỉ giới thiệu trọng điểm ba cái dong binh đoàn mạnh nhất.

Mà Thất Nguyệt không giống thế. Các cô gái của Trọng Sinh Từ Tinh ưu điểm lớn nhất đó là không tự đại, hết sức hiểu rõ trình độ bản thân. Kết quả, trong bài giới thiệu của Thất Nguyệt, mục tiêu chủ yếu là các nghiệp đoàn có trình độ không khác gì mấy với Trọng Sinh Từ Tinh. Nghiệp đoàn như thế có nhiều oi là nhiều, không biết lúc nào mới có thể giới thiệu xong.

Cổ Phi như lọt vào trong sương mù nghe được vài cái, cuối cùng kiềm chế không được, đang chuẩn bị phát ngôn, không ngờ đã có người giành trước một bước: “Báo cáo chị Thất Nguyệt!”

“Chuyện gì thế Tiểu Vũ?” Giơ tay muốn phát ngôn chính là Tề Yêu Vũ.

“Em nghe nói, cuộc thi PK nghiệp đoàn này là chế độ đào thải, rút thăm ngẫu nhiên mà chọn ra đối thủ, sẽ không lúc nào cũng trùng hợp chọn được nghiệp đoàn có thực lực gần với chúng ta phải không?” Tề Yêu Vũ nói.

“Đương nhiên sẽ không trùng hợp như vậy. Chỉ là, nếu như nghiệp đoàn có thực lực mạnh hơn chúng ta, chúng ta đương nhiên không phải là đối thủ; nếu như là rất yếu, vậy thì rất nhẹ nhõm đạt được thắng lợi, cho nên không nhất thiết đi tìm hiểu bọn họ đi?” Hiện nhiên Thất Nguyệt cũng đã suy xét qua vấn đề này.

“Chị nghĩ như thế là không đúng.” Tề Yêu Vũ nghiêm túc nói, “Chúng ta hẳn phải coi kẻ địch mạnh nhất thành đối thủ của chúng ta, nếu như chúng ta có biện pháp ứng phó bọn họ, những hội yếu bọn họ đương nhiên càng không cần phải bàn. Chị cứ thế chỉ nhìn chăm chăm vào mấy kẻ không khác chúng ta mấy, loại tư tưởng này quá... quá...”

“Không biết tiến thủ.” Có người giúp Tề Yêu Vũ khái quát một chút.

“Đúng!” Eo nhỏ múa gậy đầu, lập tức ý thức được thanh âm vừa nãy có gì đó sai sai, rõ ràng của đàn ông mà! Xoay đầu lại quả nhiên thấy được Cổ Phi đang cười híp mắt nhìn về cô, lập tức lại lắc lắc cái cổ nói: “Không đúng, là tiêu cực, là tiêu phú tức an*.”

*Tiêu phú tức an 小富即安: dễ dàng thỏa mãn với thành tích hiện có, không có suy nghĩ tiến thủ, không có sự theo đuổi lớn gì, hơi dư thừa một chút là tốt rồi, không lỗ, không thiếu, không ít, có dư là đủ.

“Moá nó, đúng là con gái!” Trong lòng Cổ Phi cảm khái một câu.

“Vậy em nói nên làm thế nào?” Thất Nguyệt bắt đầu dĩ nhiên.

“Lấy nghiệp đoàn hùng mạnh ở thành bên mình, nhặt hai ba cái ra giới thiệu một chút, chúng ta xem bọn chúng làm quân xanh** là được rồi. Mọi người cảm thấy được không?” Tề Yêu Vũ còn biết trung cầu ý kiến quần chúng.

**Quân xanh: quân địch giả (quân đội luyện tập trên thao trường).

Chỉ tiếc, đây là đám người do Thất Nguyệt chiêu mộ rồi tập hợp lại thành lập nghiệp đoàn. Cái gọi là vật hợp theo loài, suy nghĩ của số đông kỳ thực đều đồng dạng với Thất Nguyệt. Các cô gái của Trọng Sinh Từ Tinh, đích thực là tiêu phú tức an, đồng thời không có lòng tranh bá gì cả. Coi nghiệp đoàn hùng mạnh làm quân xanh, đại đa số mọi người đều cảm thấy không cần thiết. Câu hỏi của Tề Yêu Vũ vừa ra, tất cả mọi người đều im lặng không lên tiếng.

“Ừm, Tiểu Vũ nói đích thực có đạo lý, có ai cũng cảm thấy cần làm như vậy không? Giơ tay.” Thất Nguyệt nói.

Tề Yêu Vũ nhìn xem, mình cuối cùng cũng không tính quá cô đơn, vẫn có người nhận đồng cách nhìn của cô, mặc dù chỉ có hai người.

Đội thấy rõ trong đó một người là Cổ Phi, lập tức cười nhạo nói: “Anh cái người này thật đúng là không có chủ kiến nha, bảo sao hay vậy...”

Cổ Phi tan vỡ, cô gái này thật không phân biệt việc công hay việc tư, bắt hết thấy cơ hội để lợi dụng cho hả giận. Bây giờ chẳng thêm phản ứng lại cổ, nhìn

đến hướng một người khác người ủng hộ. Nhìn xong, Cổ Phi cảm thấy thế giới này thật đúng khó có thể lý giải.

Một người ủng hộ khác bất ngờ là Liệt Liệt.

Rõ ràng hai người không hợp nhau với mình, có sao hết lần này tới lần khác lại đứng ở chung một chiến tuyến thế này? Đòi người đứng là u ám mà!

Thất Nguyệt nhìn thấy tỷ lệ biểu quyết kém xa rõ rệt, vì thế nói: “Như vậy, chúng ta vẫn tiếp tục giới thiệu những nghiệp đoàn này, xong rồi thì sẽ giới thiệu sơ nghiệp đoàn lớn đi!”

Cổ Phi khóc, cứ tiếp tục như vậy thì hội nghị còn có một thời điểm kết thúc sao? Nghĩ vậy, trong lúc lơ đãng thấy được Tế Yêu Vũ cũng mang về mặt đầy ý muốn chạy trốn.

Ồ, thoát nhìn ý nghĩ của cô gái này với mình mình hoàn toàn nhất trí đấy! Cái quân xanh mạnh mẽ gì đó... căn bản là muốn kết thúc hội nghị này sớm một chút thôi à!

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 139: Chỉ sợ đối thủ yếu

Cổ Phi dựa vào tường mơ màng buồn ngủ, Thất Nguyệt bên kia còn thao thao bất tuyệt với bài diễn thuyết của mình, đoán chừng là nói nhiều cũng tự thấy nhàm rồi.

Dấu sao mấy dạng nghiệp đoàn thế này trên cơ bản đều giống nhau, đến khi cô ấy nói đến cái gọi là nghiệp đoàn lớn thì, đã giản lược còn: Tung Hoành Tứ Hải, nghiệp đoàn bậc 5, số người đủ 750, hội trưởng Vô Thệ Chi Kiếm.

Khinh bỉ, đây là trần trụi khinh bỉ đấy! Cổ Phi nghĩ, bọn con gái này làm việc quá không nghiêm túc rồi, cái gọi là nghiêm túc giới thiệu sơ qua, một câu xong rồi chuyển sang cái khác.

Nhưng chút xíu tình báo như vậy, đã đủ khiến các cô thổn thức đôi chút rồi.

Làm phép so sánh, Trọng Sinh Từ Tinh, nghiệp đoàn bậc 2, nhân số cộng thêm cả Tế Yêu Vũ mới tới chỉ có 54. Để bọn con gái này lên chiến trường mỗi người đánh 15 đứa, rõ ràng không thực tế. Xem ra nói quân xanh đối với tình huống dưới mắt của Trọng Sinh Từ Tinh là khoa học. Cổ Phi suy nghĩ.

Cũng may giới thiệu các nghiệp đoàn đến chỗ này đặt dấu chấm hết, Cổ Phi thở dài. Nhưng Thất Nguyệt cũng giống vậy mà thở ra một hai hơi dài, xốc lại tinh thần, nói tiếp: “Vậy bây giờ tiếp tục nói qua tình huống của dong binh đoàn.”

Cổ Phi vội vàng gượng dậy: “Thất này! Việc đó tôi cũng không cần nghe chứ nhỉ?”

Thất Nguyệt còn chưa kịp lên tiếng trả lời, Tế Yêu Vũ lại cướp đáp: “Nhờ vào đâu mà anh đòi không nghe? Anh không phải là một thành viên của nghiệp đoàn sao?”

“Anh đây có dong binh đoàn khác.” Cổ Phi vỗ ngực nói, lần đầu tiên hẳn cảm thấy vui mừng và tự hào vì làm một thành viên Công Từ tinh anh đoàn.

Tế Yêu Vũ nói rất tức tối: “Làm sao lại thế, vào nghiệp đoàn mà không vào đoàn của hội, loại hành động này mà được cho phép sao? Chống đối á, kiên quyết chống đối, mau lui khỏi đoàn kia của anh rồi trở lại gia nhập của nghiệp đoàn, sau đó cùng nghe chị đại thuyết trình.”

Cổ Phi cũng giận dữ, cô gái này quá độc ác rồi, nhìn rõ rành rành là muốn kéo mình chịu hành chung, tinh thần hai người cùng nhau bị tàn phá đến chết. May mà ngay sau đó Thất Nguyệt chủ trì công đạo: “Được rồi, không tham gia dong binh đoàn có thể không nghe tiếp.”

Các cô thở ra vài hơi rồi đi một nửa, Cổ Phi dương dương đắc ý mà xen lẫn trong đám người đi ra này. Chọc Tế Yêu Vũ tức đến nổi không ngừng dậm chân.

”Tiểu Vũ, em tham gia dong binh đoàn không?” Nhân vật một trong năm kẻ mạnh, làm sao có thể không tham gia loại hoạt động như thế này. Bất quá Thất Nguyệt vẫn là lấy thái độ công bằng với mọi người mà hỏi thử xem.

“Tham gia, dĩ nhiên tham gia, đến lúc đó em sẽ trùng trị tên kia ở trên cuộc thi PK dong binh đoàn.” Tế Yêu Vũ nói.

“Cậu không có đoàn sao?” Có người tò mò hỏi. Cũng với lý do vừa nãy, nhân vật một trong năm kẻ mạnh nha, làm sao lại không tham gia dong binh đoàn nào?

“Tôi có một đoàn của mình, nhưng tôi giải tán lâu rồi!” Tế Yêu Vũ trả lời. Cuối cùng trợn mắt nhìn Cổ Phi: Trên PK dong binh đoàn gặp.”

Cố Phi cười cười: “Đề nghị này rất hay. Đến lúc đó cô sẽ không viện cớ sẽ rơi cấp rồi, gắng lên!” Cố Phi gật đầu một cái với cô, rồi khỏi nơi Trọng Sinh Từ Tĩnh.

Ra cửa chạy thẳng tới khu luyện cấp bên ngoài thành. Nhưng mấy ngày nay luyện cấp cơ bản không thể nào yên ổn, quả nhiên, đánh quái chưa được lâu, Ngự Thiên Thần Minh bên kia đã đang kêu to “HELP”.

“Đâu!” Cố Phi ừ ừ cúi đầu mà hỏi.

“Quán rượu Tiểu Lôi.” Ngự Thiên Thần Minh báo cáo. Những ngày qua Cố Phi hỗ trợ làm, đánh bắt ở quán rượu nhiều lần nhất. Người ở khu vực đã ngoại phần lớn đều bị Ngự Thiên Thần Minh lén lút bắt một chút, bắt mấy mũi tên là giải quyết xong.

“Chỗ đó à? Trong phòng có một người. Gọi tên đó ra giúp chút là được!”

“Chỉ có Công Tử, hẳn giúp được cái rắm!” Ngự Thiên Thần Minh nói.

“Lập tức đến.” Cố Phi buồn rầu mà bắt đầu trở về thành.

Bên ngoài quán rượu Tiểu Lôi, không thấy bóng người Ngự Thiên Thần Minh đâu.

“Người đâu?” Gửi tin nhắn hỏi.

“Trong quán á!” Ngự Thiên Thần Minh nói.

Trước kia Ngự Thiên Thần Minh đều chờ ở bên ngoài quán rượu, nếu như gặp phải đối phương sắp rời khỏi, cậu ta liền đi theo tìm cơ hội đánh lén, thế thì không cần phiền đến Cố Phi. Hôm nay đây là làm sao rồi? Cố Phi lăm bắm, vào quán rượu Tiểu Lôi.

Vào cửa đảo mắt quanh một vòng, thiếu chút nữa không tức phát nổ. Khó trách Ngự Thiên Thần Minh hôm nay không ở cửa canh chừng, bây giờ đang ngồi bàn rượu cùng hai cô gái nói chuyện vui vẻ đây này!

Hai cô ấy chính là Lạc Lạc và Tế Yêu Vũ. Lúc trước khi nói sang chuyện khác, Tế Yêu Vũ hình như thật đã đề cập đến việc muốn Lạc Lạc dẫn cô ấy đến quán rượu Tiểu Lôi ngồi thử xem thế nào.

Cố Phi nén giận đi tới, dùng cách bàn một mét, hai cô gái cũng đã sớm thấy Cố Phi rồi, Ngự Thiên Thần Minh vẫn còn không phát hiện dù chỉ một chút nữa! Cố Phi đang nóng máu đấy, đi lên nhéo cậu ta: “Đưa nào!”

“Hả, tôi rồi, vị này chính là...”

“Nói nhảm. Tôi còn có thể không quen à!” Cố Phi tức giận.

“Hừ!” Tế Yêu Vũ nghiêng đầu.

Cố Phi cũng ném ánh nhìn miệt thị sang cô ấy, tiếp tục hỏi Ngự Thiên Thần Minh: “Ái!”

“Đừng nóng, tôi xem xem đấy!” Ngự Thiên Thần Minh rướn cổ tìm trong quán rượu, xúc động nói chuyện vui vẻ với hai cô mỹ nữ một hồi, cậu ta cũng không biết mục tiêu của mình ở đâu rồi.

Cố Phi xác định đã quyết tâm, nếu như mục tiêu không có ở trong quán rượu này, hẳn lập tức liền chém chết Ngự Thiên Thần Minh.

Cũng may loại chuyện này không có xảy ra, Ngự Thiên Thần Minh chỉ về một kẻ trong bàn sáu người bên kia: “Tên đạo tặc ở bàn bên kia ấy.”

“Tiểu Lôi.” Cố Phi vừa kêu vừa ném một đồng vàng qua.

“Á!” Có một người khách quen từ khi Cố Phi vào cửa liền bắt đầu chú ý. Vừa thấy hành động kia, lập tức ý thức được sẽ pháp sinh cái gì, phát ra tiếng kêu.

Đúng như dự đoán, thanh âm kinh hô kia giống như phát súng lệnh vậy. Cố Phi bước dài một bước phi ra ngoài, trong miệng hô lớn “nhiệm vụ truy nã”, xông lên đá một cước lật cả bàn kia lên. Cố Phi đang giận không có chỗ trút, cho nên trên mặt thái độ cũng cường thế hơn nhiều.

Sắc mặt đám người cả bàn ấy đều biến đổi, một kiếm của Cố Phi đã gọt đến trên thân đạo tặc kia rồi.

“Bắn!” Thời điểm Cố Phi kêu, Ngự Thiên Thần Minh sớm đã bắn tên ra.

Truy Tung Tiễn vù vù lao đi nhanh như con thoi xuyên qua lại trong khe nhỏ hẹp của máy dệt vậy, đảo mắt đã dính trên ót người nọ. Trên người nọ hiện lên luồng ánh sáng trắng, xong đời.

Thủ pháp này Cố Phi và Ngự Thiên Thần Minh đã dùng qua không biết bao nhiêu lần, làm hai cao thủ cao siêu, việc hợp tác đã được xem không thể chê vào đâu được nữa.

Còn sót lại năm người đang há hốc miệng bấy giờ còn chưa kịp phản ứng. Cổ Phi đã lên tiếng đe dọa: “Không có chuyện gì thì đi đi! Chết sẽ phải rơi cấp đây.”

Đối với một số bộ phận người chơi tương đối nóng tính mà nói, rơi cấp là chuyện nhỏ, mất mũi mới là chuyện lớn. Bây giờ ở trong cả quán rượu quá trời người nhìn chăm chú vào mình, bị câu đầu tiên của người ta dễ dàng dọa lui? Cho dù làm bộ cũng phải đánh một hai chiêu nha, không thấy bên kia còn có hai người đẹp ở đây sao?

Năm người ôm suy nghĩ như thế, ê ê a a bước lên áp sát.

“Vây tôi không khách khí đâu đấy!” Cổ Phi còn đe dọa đây này, cảm thấy bên người đã vù qua một thứ gì đó như một trận gió, ngay sau đó thấy một bóng người xuất hiện trong trận đối phương, bên trái một đao, bên phải một đao, hai tên trong năm kẻ phe đối diện đã được giải quyết gọn.

Bóng người tiếp tục linh hoạt hết sức mà lao nhanh vòng ra sau lưng một người, một cái Bối Thử lại giết chết một kẻ, tiếp đó một cái Thử Sát bên cạnh, tiền người thứ tư đi mất.

Tiếp theo nhanh nhẹn mà lại lách người sang một chút, chủy thủ trong tay đã không thấy đâu, thay vào một cây côn gỗ, hai tay quơ nó về phía cái ót người thứ năm đang quay đầu, chính là một chiêu Muộn Côn.

“Có phải đàn ông không, đánh có vài tên thế này cũng kì kèo lằng nhằng.” Tề Yêu Vũ vừa khinh bỉ Cổ Phi một chút, vừa lại thay chủy thủ soàn soạt mấy đường tiêu diệt người thứ năm.

Ngự Thiên Thần Minh bên kia đã ra sức khen ngợi: “Xuất sắc! Không hổ là năm kẻ mạnh!”

“Đxrm!” Trong lòng Cổ Phi mừng, “Đúng là năm kẻ mạnh, ngay cả tật xấu đều giống nhau! Cướp việc tốt của ông đây.”

“Hừ!” Tề Yêu Vũ hướng về phía Cổ Phi hừ lạnh một tiếng, không coi ai ra gì mà trở về chỗ ngồi. Trong quán rượu chỉ còn lại âm thanh của Ngự Thiên Thần Minh không ngừng lái nhải khen ngợi, những người chơi khác đã sợ run hồi lâu, lúc này mới trong lúc bất chợt khai mạc thảo luận ồn ào một chỗ.

“Năm kẻ mạnh kia! Có nghe chưa!”

“Kêu cái gì mà kêu, chưa thấy qua người đẹp à!” Tề Yêu Vũ nghiêng đầu hung dữ trừng mắt người họ, tất cả mọi người đều im miệng. Mặc dù là một cô gái, nhưng cũng là một trong năm kẻ mạnh, hơn nữa thủ đoạn giết người bọn họ cũng mới được chứng kiến tận mắt rồi.

“Tề Yêu Vũ tới thành Vân Đao rồi!” Mọi người nhỏ giọng nghị luận, cũng đem tin tức này truyền khắp thành thật nhanh.

Bên này Ngự Thiên Thần Minh vẫn còn tiếp tục khen Tề Yêu Vũ ra tay mới vừa rồi. Không thể phủ nhận, cái thẳng nhóc chết tiệt này mặc dù thấy người đẹp là bắt đầu bị ối, con mắt cuối cùng còn chưa mù. Tề Yêu Vũ mới vừa rồi giết năm người trong nháy mắt, càng rung động hơn với lần trước của Phiêu Lư kia.

Đầu tiên Cổ Phi biết cô ấy thêm điểm toàn bộ nhanh nhẹn, như vậy còn có thể trực tiếp giết người trong một chiêu, trang bị bổ sung lực công kích có bao nhiêu kinh khủng là có thể tưởng tượng được.

Thêm vào đó cô ra tay cũng không mù quáng chút nào, điều này có thể từ trên thứ tự kẻ cô ấy công kích là có thể thấy được, công kích bình thường giết hai tên pháp sư máu gà nhất, Bối Thử giết Chiến Sĩ, Thử Sát giết mục sư, sau đó Muộn Côn đập kỵ sĩ.

Ngoài ra đáng sợ hơn là, người con gái này phản ứng nhanh kinh người, mới vừa lúc này cô ấy giết người thì bước chân rõ ràng không dừng, cô ấy dưới tốc độ đã phát động “Tật Hành” hoàn thành thể công vọt nhanh liên tiếp.

“Tật Hành” Vọt tới bên cạnh thọt người Cổ Phi đã thấy qua, nhưng lối đánh một đường “Tật Hành” một đường giết giống như cô ấy thế này vẫn là lần đầu thấy.

Người con gái này rất mạnh! Cổ Phi đã có thể khẳng định rồi. Riêng phản ứng chừng ấy đã là thiên phú người thường không có được, hơn nữa xem ra kỹ thuật trò chơi cũng không dưới bọn cao thủ hàng đầu như đám Kiếm Quỷ.

Hơn nữa cô ấy dùng nhân dân tệ ra đập trang bị cực phẩm người thường không có được đấy. Biến thái chính là từ để hình dung loại người này...

“Có bản lĩnh.” Cổ Phi chưa bao giờ thực sự yêu cầu xuất phát từ góc độ chính xác, không thể không khen một chút.

“Hừ, anh sợ rồi?” Tề Yêu Vũ nói.

“Tôi PK cái gì cũng không sợ, chỉ sợ một chuyện.” Cổ Phi nói.

“Cái gì?”

“Chỉ sợ đối thủ yếu.” Cổ Phi vẩy vẩy tay.

“Xí!” Ngự Thiên Thần Minh khinh bỉ.

“Nhiệm vụ đi!” Cổ Phi cho cậu ta một cước.

Ngự Thiên Thần Minh nhìn hai cô gái đẹp, lý trí và con tim giao chiến một phen xong, vẫn là ôm hận rời đi.

Kết quả ra cửa không tới hai giây, đột nhiên lại chợt hiện trở về rồi. Cổ Phi còn tưởng rằng có người nào muốn trả thù chặn cậu ta, lại thấy Ngự Thiên Thần Minh trở lại đi thẳng về phía Cổ Phi, kích động nhỏ giọng nói với hắn: “Bên ngoài lại có cô gái đẹp lắm.”

Tiếng nói vừa dứt, cửa quán rượu bị người đẩy ra.

“Hey, Tiểu Thiên.” Cổ Phi chào hỏi với người mới tiến vào.

“Ồ, anh cái tên bạo lực này cũng ở đây à!” Tịch Tiểu Thiên nói.

Ngự Thiên Thần Minh trợn mắt há mồm: “Thành Vân Đao còn có cô gái nào mà anh không quen nữa không?”

“Chắc chắn, đúng là đàn ông mà!” Tề Yêu Vũ rút cuộc tìm được cơ hội trả lại y xì câu Cổ Phi dùng chế giễu mình.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 140: Thế công tiền bạc

Ngự Thiên Thần Minh ngày thường cứ nhìn thấy gái là có tật xấu bước chân bất động, huống chi thấy Tịch Tiểu Thiên loại mỹ nữ hàng top thế này. Trong phút chốc, hai chân Ngự Thiên Thần Minh liền mềm như sợi mì vậy, thuận thế cúi người, lại ngồi về băng ghế cũ rồi.

“Cậu không làm nhiệm vụ à?” Cổ Phi hỏi cậu ta.

“Không gấp, không gấp.” Ngự Thiên Thần Minh bình tĩnh mà nói, “Không còn thiếu bao nhiêu lần đâu, còn hai ngày, thời gian rất dư giả.”

“Nhiệm vụ gì?” Các cô tò mò mà hỏi.

“Nhiệm vụ truy nã, hoàn thành liên tục 100 lần lần thì sẽ đạt được một đôi giày không tệ lắm. Thiên Lý, anh cởi giày của mình ra cho xem đi.” Ngự Thiên Thần Minh nói.

Cổ Phi nóng máu đấy! Vừa có gái ở nơi này thì Ngự Thiên Thần Minh liền giả bộ làm soái ca lạnh lùng vậy. Ban đầu vừa thấy “Đôi giày Truy Phong” đã chảy nước miếng đầy đất, lúc này lại bảo thành “Coi như không tệ.” Còn đòi hỏi hắn cởi giày mình xuống.

Nhưng Cổ Phi cũng biết để cho Ngự Thiên Thần Minh ở trước mặt gái không ngóc đầu lên được mà nói, vậy thì so với để cậu ta chết đi còn khó chịu hơn. Chỉ đành phải nén giận không nói gì, theo lời của cậu ta mà cởi giày ra cho mọi người xem.

“Bán không?” Đây là câu nói đầu tiên của Tề Yêu Vũ sau khi thấy qua.

Cổ Phi nhìn cô ấy, lần nữa chậm rãi mặc lại giày đang hoang, dùng hành động trả lời cô luôn.

“Hừ!” Tề Yêu Vũ nghiêng đầu, “Chẳng qua chi tốt hơn tôi một chút xíu mà thôi.” Vừa nói vừa cũng cởi giày của mình ra cho mọi người xem.

Đôi giày Tật Vân: Di động +58, tốc độ di động cộng thêm 35%.

“Chắc chắn, không được nhé, so với tôi kém 2 điểm di động đó nha!” Cổ Phi nhấn mạnh, trên thực tế ai cũng biết 2 điểm di động hoàn toàn thuộc về phạm vi không đáng kể.

Chẳng qua bởi vì quan hệ tranh cãi giữa hai người, chỉ là 2 điểm di động đã tạo thành một lần chèn ép hoàn mỹ.

Tề Yêu Vũ dĩ nhiên nuốt không trôi ngụ ý này, đẩy đôi giày Tật Vân của cô một cái: “Giày của anh lấy giá thị trường bán cho tôi được không? Xong rồi thì tôi đưa đôi này cho anh.” Mấy loại trang bị hiếm hoi giống như đôi giày Truy Phong thế này căn bản không có giá thị trường, vậy nên đương nhiên là tùy Cổ Phi mở miệng chào giá cao.

Mà Tề Yêu Vũ còn cam kết trực tiếp đưa cho đôi giày Tật Vân, thế coi như là tốn giá một ngàn để mua 2 điểm tốc độ di động, đủ để chứng minh cô ấy tuyệt đối là chiến sĩ nhân dân tệ hung hãn nhất trong giới game online. Nhiều tiền đến mức gai tay.

Vụ làm ăn này khẳng định là bánh ngon từ trên trời rơi xuống, ngay cả Cổ Phi không hề có ham muốn gì với tiền tài mà tim cũng đập thình thịch rồi. Nhưng bây giờ nếu đồng ý, có khác nào mình bị Tề Yêu Vũ dùng tiền mua được lòng mình chứ.

Không thể cho cô ấy có cơ hội đánh đổ bản thân, cho dù là phương diện này cũng không được. Cố Phi vừa nghĩ như thế, lập tức mở miệng từ chối.

Mặt Tề Yêu Vũ đầy thất vọng, nhưng cũng không dây dưa nữa. Cố Phi rút cuộc cũng nhìn ra, cô gái này không phải nhiều tiền vung bừa, vì hai điểm đi động mà đốt tiền. Cô ấy có lòng so hơn thua cùng Cố Phi còn để ý hơn Cố Phi nhiều.

Cảm thấy tức tối khó chịu khi so gài không hơn được, bấy giờ mới thà làm người tiêu tiền như rác cũng muốn thắng được hai điểm đi động này một lần, đáng tiếc, lại thất bại.

Haiz! Những chuyện nhỏ nhặt này mà giận dữ gì không biết, mình cũng thật là ngây thơ. Cố Phi suy nghĩ thế, đang xem xét làm sao uốn lời đáp ứng cô ấy cho xong. Ngự Thiên Thần Minh bên cạnh đã giành trước một bước: “Tôi làm xong nhiệm vụ lập tức có thể lấy được đôi giày này đây, tôi bán cho cô.”

Tề Yêu Vũ mừng rỡ: “Nói chuyện giữ lời!”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên!” Ngự Thiên Thần Minh điên cuồng gật đầu. Bánh đậu rơi từ trên trời xuống mà Cố Phi lại không nhận, đưa đến trong bát của cậu ta. Ngự Thiên Thần Minh phỏng đoán hôm nay mình nhất định sẽ hưng phấn mất ngủ.

Cố Phi thờ dài. Thẻ công tiền bạc quả thực quá đáng sợ, nhìn xem, một thiếu niên chất phác cứ như vậy sa ngã rồi.

Vì phòng đêm dài lắm mộng*, Ngự Thiên Thần Minh quảng người đẹp sang bên mà đứng dậy: “Vậy tôi phải nhanh đi làm nhiệm vụ đây.”

*Dạ trường mộng đa – 夜长梦多: đêm dài lắm mộng (ví với thời gian kéo dài, sự việc có thể nảy sinh nhiều bất lợi).

“Đừng kêu tôi giúp nữa nha!” Thấy cậu ta quá mức đắc ý đầy mình. Cố Phi cảm thấy phải để cậu ta thanh tỉnh một chút.

Ngự Thiên Thần Minh kinh hãi: “Anh hai, đừng như vậy mà!”

Thái độ này mới đáng hoàng chứ! Cố Phi đang hài lòng, Tề Yêu Vũ đột nhiên nhảy ra ngoài: “Muốn hấn làm gì, tôi tới giúp anh.”

Ngự Thiên Thần Minh kích động không thôi. Hôm nay được vị thần nào phù hộ thế? Trước thì mình mò được một khoản làm ăn lớn, giờ lại được hưởng đãi ngộ cùng mỹ nữ cặp tay làm nhiệm vụ như trong ảo mộng.

Tiền lẫn người đẹp đều có, đòi người còn gì để theo đuổi? Ngự Thiên Thần Minh khoát tay chặn lại Cố Phi: “Được rồi, anh nếu bận thì cứ đi đi!” Vừa nói liền cùng Tề Yêu Vũ rời đi. Tề Yêu Vũ vừa ra đến trước cửa, còn cố ý quay đầu khiêu khích liếc Cố Phi một cái.

“Chuyện gì xảy ra?” Tịch Tiểu Thiên có chút mờ mịt.

“Cô nhóc đó có chút tranh cãi với Thiên Lý ấy mà.” Lạc Lạc cười.

“Tại sao?” Tịch Tiểu Thiên hỏi.

“Thiên Lý đẩy ngã cô ấy rồi.” Lạc Lạc nói.

Tịch Tiểu Thiên rất là kinh ngạc: “Quá bốc lửa rồi nha!”

“Đâu có!” Cố Phi giải bày: “Là cô ấy đánh lên tôi, sau đó bị tôi ngáng chân té thôi.”

“Đúng vậy! Sau đó đề xuống đất không để cho người ta đứng lên.” Lạc Lạc nói.

“Đó là tự vệ.” Cố Phi nói.

“Ha ha, cái này thì tôi không biết đâu.” Lạc Lạc thường thức đáng về bối rối của Cố Phi. Con mắt Tịch Tiểu Thiên đã tròn trĩnh lớn vô cùng.

“Nhắc mới nhớ, tại sao cô ấy đánh lên tôi?” Cố Phi đột nhiên hỏi.

“Tôi có chút việc, đi trước nhé! Hai người cứ trò chuyện.” Lạc Lạc đứng dậy chuẩn bị ra cửa.

“Cô đứng lại cho tôi. Có phải cô xúi giục cô hay không hả!” Cố Phi đuổi theo, hai người một trước một sau ra cửa.

Tịch Tiểu Thiên một thân một mình ở lại chỗ ngồi, càng mờ mịt rồi: “Làm cái gì vậy? Rốt cuộc hẹn tôi tới làm gì?”

Hai ngày cuối tuần trôi qua rất nhanh, ngày thứ hai lúc bảy giờ tối, cuộc thi PK đã sắp bắt đầu cử hành. Bởi vì rất nhiều người chơi có hai thân phận thành viên dong binh đoàn và nghiệp đoàn, cho nên PK dong binh đoàn và PK nghiệp đoàn sẽ tách thời gian ra bắt đầu cử hành.

Buổi tối thứ hai đầu tiên sẽ tiến hành cuộc thi PK dong binh đoàn trước, sáu người Công Tử tinh anh đoàn, đang tụ họp ở quán rượu Tiểu Lô, khai mở cuộc họp sau cùng.

“Quy tắc thi đấu đã ra sân toàn diện.” Hữu Ca nói, “Có một vài thư cần chú trọng. Căn cứ tổng nhân số tham chiến, từ mười hai tám bản đồ chọn ra một tám bản đồ thi đấu. Nói cách khác, bản đồ đều là thống nhất cố định, cho nên nếu nghiên cứu địa hình của các bản đồ này có thể nâng cao phần thắng.”

“Còn nữa.” Hữu Ca nói tiếp, “Thời gian hạn định cho đạo tặc Tiềm Hành cũng ra rồi, trong cuộc thi PK này thiết lập thời gian kỹ năng Tiềm Hành cao nhất, chỉ có 30 giây, làm lạnh mất tới 3 phút. Dựa vào việc trên cũng có thể thấy được chơi trốn tìm là không thể.”

“Loại chuyện thế này để cho người khác rầu rĩ đi thôi! Mục tiêu của chúng ta là toàn thắng.” Hàn Gia Công Tử nói.

“Kiêm tốn một chút, chúng ta chỉ có 6 người, đối mặt đông binh đoàn lớn 100 người, anh nói thế có khoa học sao?” Hữu Ca nói.

“Có chiến lược và chiến thuật của tôi, chút chuyện này không thành vấn đề. Ha ha ha ha!” Hàn Gia Công Tử cười to, cười xong nhìn đồng hồ: “Còn nữa giờ nữa, tất cả mọi người chuẩn bị xong hết chưa?”

Mọi người không kịp trả lời, đột nhiên mảnh treo trước gian phòng bị vén lên, một người như gió vọt vào, một chân phải chột bước lên đặt trên mặt bàn, chỉ chân phải bản thân rồi nói: “Nhìn xem, đây là cái gì!”

“Tiểu Lôi, đây là chuyện gì?” Hàn Gia Công Tử nhìn Tiểu Lôi vẫn còn núp ở sau màn cửa mà hỏi.

Tiểu Lôi nhún nhún vai: “Không có biện pháp, cô ấy cho phí mở miệng nhiều hơn phí bịt miệng của anh.”

“Cô tìm ai?” Hàn Gia Công Tử cau mày hỏi.

Chân Tế Yêu Vũ là găm ở trước người Cổ Phi, nhưng Cổ Phi vẫn mãi cúi đầu không phản ứng, Tế Yêu Vũ đẩy hán một cái: “Ê, giả chết sao?”

Thân thể Cổ Phi lắc lư một cái, giật mình vội ngồi lại thẳng tắp lưng: “Hợp xong rồi sao?”

Hàn Gia Công Tử giận dữ: “Lại ngủ nữa! Gần đây hợp cậu luôn ngủ!”

Cổ Phi bày ra gương mặt khổ thân: “Gần đây cứ nghe các cậu nói mấy cái quy tắc rồi chú ý gì đó, nghe phát mệt rồi.”

“Ừ ừ! Đúng vậy, nghe hoài không hết.” Tế Yêu Vũ đối với việc này bày tỏ đồng tình sâu sắc.

Cổ Phi lúc này mới chú ý tới bên cạnh có người đạp chân lên bàn trước mặt mình. Nghiêng đầu nhìn xem: “Cô làm gì đấy! Cô ở đây làm gì!”

“Coi, giày của tôi!” Tế Yêu Vũ chỉ giày mình nói với Cổ Phi.

“Tôi biết, Ngự Thiên đã nói qua cho tôi rồi.” Cổ Phi nói.

Ánh mắt chuyển hướng Ngự Thiên Thần Minh, Hàn Gia Công Tử mặt đã đen nay lại thêm một tầng u ám.

Hữu Ca đẩy vai Ngự Thiên Thần Minh: “Ngự Thiên, đừng ngủ nữa.”

“Hả hả? Hợp xong chưa?” Ngự Thiên Thần Minh giật mình phát một cái ngồi thẳng lưng. Phản ứng y như đúc với Cổ Phi.

“Con mẹ nó tại bay đều ngủ hết phải không?” Hàn Gia Công Tử hét.

“Ngủ, ai ngủ thế? Tôi không ngủ!” Chiến Vô Thương vội vàng nói, đột nhiên ánh mắt hơi ngưng lại, chột đứng dậy: “Người đẹp, xưng hô như thế nào đây?” Hán giờ mới nhìn thấy Tế Yêu Vũ, nói trước đó mình không ngủ, ai tin được chứ?

Hữu Ca lúc này nhìn quanh cả phòng, đếm danh nhân số: “Không đúng, Kiếm Quý đâu?”

Trong phòng rượu bắt ngờ cộng thêm cả Tế Yêu Vũ mới sáu người.

“Cậu ta tới rồi mà, tôi nhớ rõ!” Hữu Ca nói.

“Ừ, mới vừa nãy còn ngồi bên cạnh tôi mà, khi nào đi ra vậy?” Ngự Thiên Thần Minh vừa nói vừa vỗ một cái chỗ trống bên người.

“Áaaa!” Ngự Thiên Thần Minh hoảng sợ kêu lên một tiếng.

Tiếp đó, bóng người ở chỗ ấy dần dần hiện ra. Kiếm Quý bình tĩnh mà nói: “Tôi ở đây!”

“Tiềm Hành đi ngủ! Quá gian xảo rồi đấy!” Ba người khác sắp bị Hàn Gia Công Tử dùng ánh mắt giết chết liên tục khiển trách.

Thật ra thì dưới trạng thái Tiềm Hành, có ngủ hay không chẳng ai dám khẳng định. Nhưng với tính cách dám làm dám chịu của Kiếm Quý, nếu mọi người đã đoán được rồi, thế cũng không biện giải gì cả, thuận miệng hỏi một câu: “Hợp xong rồi à?”

Ly rượu trong tay Hàn Gia Công Tử đã sắp bóp vỡ rồi, Hữu Ca lại mang về mặt bất đắc dĩ cười khổ.

“Đây là đông binh đoàn của các anh?” Tế Yêu Vũ hỏi Cổ Phi.

Cố Phi gật đầu.

“Loạn xì ngầu [1] quá, anh vẫn nên trở về dong binh đoàn của chúng ta đi!” Mặc dù vẫn không phục kiêm giận đối với Cố Phi, nhưng đã xuất hiện thái độ này, ít nhất nói rõ ở trong tâm trí Tế Yêu Vũ coi Cố Phi là một nhân tài.

[1] Nguyên văn: Loạn thất bát tao – 乱七八糟: lung tung, lộn xộn, ngổn ngang. Là thành ngữ được dùng phổ biến của người Trung Quốc để nói sự lộn xộn mất trật tự, phát âm gần như “loạn xì pa chao”, sang nước ta thành ngữ này bị xé làm đôi, nửa ở trong Nam nửa ngoài Bắc. Người Nam nói “loạn xì ngầu” còn người Bắc nói “bát nháo”.

Rất hiển nhiên, sáu người trong dong binh đoàn trước mặt trừ Cố Phi ra thì đều bị cô ấy coi thành một đám người ô hợp.

Mà phản ứng của năm đại ca thủ đáng giá cần nghiền ngẫm kĩ.

Hữu Ca chẳng qua là cười một tiếng, không nói lời nào.

Tính cách của Ngự Thiên Thần Minh, loại thời điểm này cậu ta tuyệt đối sẽ nhảy cẫng gây ầm ĩ một trận. Nhưng vấn đề người ta là một cô gái đẹp, vì vậy cậu ta giả bộ soái ca lạnh lùng, chơi trò thâm trầm.

Chiến Vô Thương cũng mang vẻ mặt bao dung không chấp nhặt [2], suy nghĩ cũng xuất phát giống Ngự Thiên Thần Minh vậy.

[2] Nguyên văn: Hữu dung nãi đại 有容乃大: trích trong câu thành ngữ: “Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại” (Tạm dịch: Biển có thể thu nạp trăm sông, dung chứa được nên mới thành ra to lớn) của Lâm Tắc Từ – một vị quan và vị tướng nhà Thanh. Mang ý rằng: cần tránh tự cho mình là đúng, mà nên lắng nghe nhiều và chọn lọc ý kiến, như vậy mới có thể tránh khỏi tổn thất và giúp chúng ta có được thành tựu lớn hơn. Quan điểm của mọi người cũng giống như nước từ trăm sông, nếu tự cho mình luôn luôn đúng đắn thì cũng giống như biển kia tự mình cắt khỏi trăm sông, như vậy cho dù biển lớn đến đâu, thì cũng sớm ngày khô kiệt.

Kiểm Quỷ thì cẩn thận nhìn chăm chăm hai mắt Tế Yêu Vũ, cũng không lên tiếng.

Hàn Gia Công Tử thề nhưng lại thu hồi vẻ mặt đầy giận dữ trước đó của mình, mỉm cười thật tươi mà hỏi: “Người đẹp tên gì vậy? Thuộc dong binh đoàn nào?”

“Tế Yêu Vũ, dong binh đoàn Tử Tinh.” Tế Yêu Vũ trả lời.

“Ồ, vậy thì trên cuộc thi PK gặp lại!” Hàn Gia Công Tử nói.

“Ồ...” Tế Yêu Vũ đột nhiên cảm thấy bầu không khí có chút dị thường, vốn còn muốn khuyên Cố Phi đôi câu nữa, rốt cục vẫn không thể mở miệng được, đáp một tiếng xong liền rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 141: Chậm hay nhanh?

Thiếu mười phút nữa là tới bảy giờ, người chơi chuẩn bị tham gia cuộc thi PK của dong binh đoàn tụ tập ngoài cửa quảng trường Hành hội dong binh. Phía nhà phát hành có nói, bố trí truyền tổng trận ở chỗ này, người chơi dự thi thông qua truyền tổng trận tiến vào bản đồ PK.

Các người chơi từ bé liền tiếp nhận giáo dục “quan trọng là có thi đấu”, vào lúc này thể hiện ra ý chí trách nhiệm cao. Hễ là người chơi có dong binh đoàn, hầu như đều không ai từ chối tham gia cuộc thi PK cả.

Lúc ngày bên ngoài Hành hội dong binh người tập nập vô cùng, chen đầy cả quảng trường không kể đến, cả mấy con phố thông với quảng trường cũng chi chít chằng chịt.

Tình cảnh này dĩ nhiên là để cho công ty trò chơi mở cờ trong bụng, đồng thời khẩn cấp phát ra thông báo hệ thống: Bởi vì là ngày đầu của vòng tranh giải thứ nhất, cho nên số người dự thi đạt tới đỉnh điểm. Đặc biệt kéo dài thời gian vào sân, mời các người chơi tranh thủ thời gian.

Tiếng oán hờn của các người chơi khắp nơi, bao gồm sáu người Công Tử tinh anh đoàn. Sáu người vừa mới tới trên đường đi thông đến quảng trường đã chen ép nhích không nổi rồi. Cố Phi phát hiện đám đông bây giờ lấy sức mạnh làm ranh giới trung bình vạch ra nhiều nhóm, mà hắn đang ở vào quần thể cực kỳ nhỏ yếu nhất. Bên người bất kì ai nhìn thôi cũng thấy có khả năng đâm chết pháp sư yếu ớt.

“Đâu hết rồi?” Thời điểm Cố Phi đặt câu hỏi trong kênh chat dong binh đoàn, phát hiện năm người khác cũng đang hỏi vấn đề giống y chang.

Đào mắt đã tới bảy giờ, Cố Phi ngay cả một bước cũng không nhích được. Hệ thống vào lúc này đã tuyên bố thông báo bắt đầu vào sân. Dòng người đột nhiên bắt đầu lưu động, những người vốn ở trong quảng trường không ngừng lách vào truyền tổng trận, còn đám người trên đường phố di chuyển với tốc độ

di động là 1.

Mười phút sau, hệ thống buộc phải phát thông báo lần nữa: Trận đầu tình huống đặc biệt, cho nên không hạn thời gian vào sân, mọi người từ từ đi.

“Tôi vào sân rồi.” Người đầu tiên trong sáu người Tinh anh đoàn đến truyền tống trận lại là Hàn Gia Công Tử.

“Sắc dụ, cá là sắc dụ!” Ngự Thiên Thần Minh khẳng định mà nói, không biết cậu ta có phải từng bị dụ rồi không nữa. (lấy sắc đẹp dụ người ta)

Cố Phi im luôn, với gương mặt đẹp đến mức khiến người khác phải kính sợ kia, giả làm con gái quá dễ dàng đấy. Biết đâu người khác lập tức cho rằng đây là một người đẹp, lập tức phát huy phong độ lịch sự, lập tức “ưu tiên phái nữ” với anh ta.

“Ồ, đối thủ đã chuẩn bị xong rồi.” Hàn Gia Công Tử vào sân phân hồi lại tin nhắn, “Mẹ kiếp, một người!”

Điều này cũng không hiếm lạ, người chơi thích một thân một mình làm anh hùng cô độc không phải số ít, không thiếu dong binh đoàn thực tế chỉ có một người. Hơn nữa số lượng đoàn thể này vô cùng không lồ. Ở vòng thứ nhất quát trúng nó rất bình thường.

Nhưng ngay sau đó trong kênh chat dong binh đoàn cùng lúc xuất hiện mấy tin nhắn, nội dung hoàn toàn nhất trí: Vậy tôi không đi nữa.

“Moá!” Hàn Gia Công Tử giận dữ, dù hắn là cao thủ đi chăng nữa vẫn là một mục sư, coi như có thể tự vệ, nhưng cũng không có nghĩa có năng lực giết chết đối thủ.

Bất quá sau khi nhìn kỹ, phát hiện “Vậy tôi không đi nữa” tổng cộng có bốn câu. Nói cách khác, còn một người chưa nói lời này.

“Thiên Lý?” Hàn Gia Công Tử dè dặt mà hỏi. Lúc này thế cục khản trương. Tuy nói Hàn Gia Công Tử là đoàn trưởng dong binh đoàn, nhưng trên thực tế mọi người trong dong binh đoàn của họ đều là sống chung ngang hàng, nếu mà nói sai sử, ai Hàn Gia Công Tử không sai nổi.

Bây giờ bốn vị đại gia đều nói không đến rồi, cũng không thấy bóng dáng. Nếu như Cố Phi cũng không tới, vậy một tên mục sư như hắn không phải chỉ có thể ở trong chiến trường mặc cho phe địch dày xéo sao?

Cũng may Cố Phi sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội PK nào, lập tức gật đầu nói: “Vậy thì để tôi đến!”

Hàn Gia Công Tử thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn là lòng vẫn còn sợ hãi mà nói: “Bốn người tụi bay nhớ kỹ đấy.”

“Xì!!!!” Bốn người đồng thời khinh bỉ.

Từ trong đám người Cố Phi là chen không ra kẻ hở. Chỉ có thể theo dòng người đi từng chút từng chút một. Chờ hắn đi tới truyền tống trận vào bản đồ thì đầu đã là chuyện của nửa giờ sau.

Trời xanh, mây trắng, đất rộng, Hàn Gia Công Tử. Đây là bốn điều mà Cố Phi thấy đầu tiên sau khi vào bản đồ.

“Bắt đầu đi!” Hàn Gia Công Tử nói.

Vốn là hết giờ chuẩn bị cuộc thi sẽ tự động bắt đầu, nhưng bởi vì trận đầu hủy bỏ thời hạn vào sân, tự nhiên cũng có nghĩa hủy bỏ thời gian thống nhất bắt đầu tranh tài. Hệ thống sẽ nhận lời đã chuẩn bị xong của hai bên, sau đó sẽ cho phép bắt đầu thi đấu.

Cố Phi gật đầu, Hàn Gia Công Tử bấm chọn đã chuẩn bị hoàn tất. Hệ thống lập tức bắt đầu đếm ngược năm giây. Năm, bốn, ba, hai, một. Sau đó trước mắt chợt hoa lên, hai người bấy giờ mới được đưa vào bản đồ thi đấu thực sự.

So với thảo nguyên rộng lớn nhàm chán lúc trước, bản đồ lần này thiên nhiên cực kỳ đa dạng. Ba người tham chiến khẳng định là loại địa hình nhỏ nhất, nhưng cái gì cũng có. Địa thế có cao có thấp, có nước có cây, bầu trời ngoại trừ có nhiều đám mây trắng, còn có mấy con chim bay bay.

Về phần biên giới bản đồ, được thiết kế thành đồi có độ dốc cao vút đến 90 độ.

“Ồ chỗ đó.” Hàn Gia Công Tử vừa chú ý bản đồ một chút, vừa chỉ chỉ phía trước.

Bởi bản đồ này thực sự nhỏ, đứng tại chỗ cũng có thể nhìn thấy đến biên giới bốn phương. Đối thủ của hai người chỉ cần liếc qua là thấy ngay đang đứng ở đối diện, cách hai người khoảng chừng hai trăm mét.

Nguyên bản loại dong binh đoàn giống như thế này khẳng định sẽ có suy nghĩ “quan trọng là có thi đấu”, trừ phi là đụng phải đối thủ cũng là dong binh đoàn chỉ một người giống mình. Về phần những dạng khác thì có thể nói hoàn toàn không có phần thắng.

Bất quá lúc này đối phương nhìn thấy đối thủ cũng chỉ có hai người thôi. Nhất thời cảm thấy mình cũng có phần thắng, cất bước chân bước xéo sang một hướng, đảo mắt đã chạy vào chỗ đất trũng rồi, biến mất từ trong tầm mắt hai người Cố Phi họ.

“Lên đi!” Cố Phi rút kiếm ra.

“Ừm!” Hàn Gia Công Tử đi theo sau lưng Cố Phi.

Hai người ép sát tới gần, đã thấy rõ người chơi ẩn núp trong vùng đất trũng. Cổ Phi và Hàn Gia Công Tử có cách ăn mặc mang đặc trưng của chức nghiệp võ cùng, để người ta nhìn một cái liền nhận ra đây là một tên pháp sư, một tên mục sư. Ngay cả Thuật giám định cũng bỏ qua rồi.

Người chơi kia là một tên chiến sĩ, nhìn ra chức nghiệp của hai người xong, suy nghĩ xuất hiện trong đầu càng nhiều. Nếu như đối thủ cũng là chức nghiệp cận chiến, lại phối hợp với một mục sư mà nói, chiến sĩ cơ bản có thể vứt bỏ ý nghĩ có thể thắng lợi trong đầu mình đi.

Nhưng bây giờ là một tên pháp sư, thế thì chỉ cần có thể tìm được cơ hội cận thân, với thân thể yếu ớt của pháp sư kia, có mục sư bên cạnh tuyệt đối cũng không chịu nổi.

Vì chiều cổ tốc độ của Hàn Gia Công Tử, Cổ Phi đi rất chậm, kết quả đi được nửa đoạn, Hàn Gia Công Tử đột nhiên nói: “Cậu đi giải quyết tên đó, tôi lên trên sườn núi bên kia quan sát.”

“Có gì để xem?” Cổ Phi không hiểu.

“Tôi quan sát địa hình. Trên diễn đàn không công bố bản đồ, mặc dù đây là một tấm nhỏ nhất, bất quá tôi nghĩ có thể có tỷ lệ gì đó liên quan giữa chúng, mười hai tấm bản đồ hẳn sẽ na ná như nhau. Chỗ kia tương đối cao, tôi đi lên đó sẽ quan sát được hết toàn cảnh.” Hàn Gia Công Tử vừa nói vừa đã cất bước về hướng bên ấy rồi.

“Đi đi!” Cổ Phi căn bản là không hiểu Hàn Gia Công Tử nói gì.

Còn chiến sĩ núp mình trong hố rình coi họ bấy giờ phát hiện hai người bỗng nhiên chia đường đi, thầm mừng rỡ. Nhìn hướng đi của Hàn Gia Công Tử, tên đó cho rằng hai người không tìm được mình, cho nên mới phải lên trên cao để đi quan sát.

Nhưng một tên đi xem, một tên còn tiếp tục tìm, quyết định này quả thực quá trí mạng đấy. Chiến sĩ vừa cười thầm hai người họ gà mờ, vừa rút cổ về. Hắn đã thấy rõ hướng Hàn Gia Công Tử muốn đi lên chỗ cao nào rồi, chuẩn bị thông dong vòng một vòng, bắt lại tên mục sư đó trước. Vì rồi phòng ngừa bị phát hiện, chiến sĩ khom người cúi đầu, cơ hồ sắp nằm sát xuống đất luôn. Dè dặt mà di chuyển về phía bên kia.

Hết thấy tiến hành thuận lợi vô cùng đấy, chiến sĩ đánh một vòng lớn, đi tới một đỉnh núi cao khác. Ngửa đầu nhìn quanh, có thể nhìn thấy Hàn Gia Công Tử đang ngồi ở đỉnh núi cao cao. Tên đó chợt nhìn trái rồi nhìn phải.

“Không nên quay đầu lại, không nên quay đầu lại, ngàn vạn lần không nên quay đầu!” Chiến sĩ vừa lẩm bẩm, vừa bò rập ra ngoài. Từng bước từng bước chậm rãi tiến lên theo đường sá.

Chỉ tiếc hẳn là chiến sĩ mà không phải là đạo tặc, cả người trọng giáp thể kia, bước chân dù nhẹ cỡ mấy cũng khó tránh khỏi phát ra tiếng động. Lúc này chung quanh vừa yên tĩnh, tiếng va chạm sột soạt đó chói tai vô cùng. Chiến sĩ bước đi mấy bước, cảm thấy như vậy không cách nào tiếp cận không tiếng động được. Suy nghĩ thêm một chút. Đối phó một tên mục sư mà thôi, cần gì lực phòng ngự chứ? Lúc này còi khô giáp xuống, một tay xách kiếm to một tay trần liền tiến lên.

Lần này không còn âm thanh nào nữa, lại bước chân nhẹ nhàng. Chiến sĩ trong sự im ắng tiến về phía trước, trong tâm hết sức hài lòng với bản thân.

Còn ba mươi mét, còn hai mươi mét, còn mười mét... Chiến sĩ từng bước từng bước đến gần Hàn Gia Công Tử.

Đề ột! Xử lý xong tên này, tìm một cái hố để trốn, còn cần lo lắng vì tên pháp sư kia sao? Vào thời điểm chỉ cách Hàn Gia Công Tử có năm mét, trong lòng chiến sĩ mừng rỡ, loáng thoáng đã thấy thắng lợi đang ngoác tay về phía mình.

Ba mét nữa! Khoảng cách này có thể phát động công kích rồi. Chiến sĩ liếm khoé miệng một cái. Hai tay giơ thanh kiếm lên, chỉ hướng Hàn Gia Công Tử, đang chuẩn bị tấn công, đột nhiên có người vỗ vai tên đó bộp một cái.

Chiến sĩ hoá đá trong nháy mắt, hồi lâu mới chậm rãi quay người lại.

Pháp sư mặc đồ đen, đang đứng ở sau lưng tên đó.

Chiến sĩ há to miệng, không lên tiếng, lúc này rồi hẳn còn nghĩ giữ yên tĩnh đánh lén đây này!

“Anh... anh làm sao...” Chiến sĩ chung quy vẫn phản ứng kịp đánh lén đã không thể nào thực hiện được rồi.

“Tôi mới là đối thủ của cậu.” Cổ Phi nói.

“Đây... đây... là cái bẫy?” Chiến sĩ sững sờ.

“Dĩ nhiên không phải.” Cổ Phi vừa nói. Hướng về phía Hàn Gia Công Tử hô lên: “Nghiên cứu bản đồ xong chưa?”

“Sắp xong ngay.” Hàn Gia Công Tử nói.

“Anh ta sắp xong rồi. Cậu mau mặc quần áo đi!” Cổ Phi nói với chiến sĩ.

“Làm gì?” Chiến sĩ ngây ngẩn hỏi lại.

“Mặc trang bị rồi mới đánh được chứ, cậu xem cậu bây giờ thế này, còn lực phòng ngự nào sao?” Cổ Phi nói.

Lúc này Hàn Gia Công Tử đã xoay người đứng lên, cau mày nói: “Dài dòng gì nữa, nhanh nhanh giải quyết xong hết đi.”

“Muốn chậm chút là anh, muốn nhanh lên cũng là anh, làm người sao khó như vậy!” Cổ Phi lầm bầm.

“Các người có ý gì?” Chiến sĩ tiếp tục sừng sờ.

“À, anh ta nói muốn xem bản đồ chút xíu, muốn tôi giải quyết cậu chậm chút, cho nên tôi mới không động thủ với cậu cả một đường, xin lỗi nhé!” Cổ Phi nói.

“Anh vẫn luôn ở sau lưng tôi?” Chiến sĩ kinh ngạc.

Cổ Phi gật đầu: “Luôn luôn.”

Chiến sĩ nhìn nhìn Cổ Phi, lại nhìn nhìn Hàn Gia Công Tử.

Một người là mặt đầy vẻ mong đợi, một người lại mặt đầy vẻ không kiên nhẫn.

“Việc này là sao?” Chiến sĩ vừa nói, vừa bỏ thông hai tay, giống như mất đi ý chí chiến đấu.

“Song Viêm Thiêm, thiêm!”

Cổ Phi đột nhiên xuất thủ, ánh lửa bùng lên một chút liền giết chết chiến sĩ ấy rồi.

“Tại sao phải dùng Toàn Phong Trảm chứ hả!” Cổ Phi thống khổ mà nói, “Đây không phải là ép tôi giết chết cậu sao? Chơi lâu một chút không vui à?”

Ánh sáng trắng bốc lên, hai người bị truyền tống ra khỏi bản đồ PK.

Trận đấu, Công Tử tinh anh đoàn thắng.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 142: Khuyết thiếu nhân tài

“Khen thưởng nhiều không?” Được truyền tống ra từ bản đồ thi đấu ra, Hàn Gia Công Tử hỏi Cổ Phi.

“Tạm được.” Cổ Phi nhìn lướt qua. Kinh nghiệm và đồng vàng cũng có chút tăng thêm. Đây chẳng qua là trận đấu, phần thưởng là mỏng nhất, càng về sau càng nhiều. Hơn nữa, cơ hội đạt được phần thưởng ngẫu nhiên cũng càng nhiều, người có chí khí đều là hướng về phía phần thưởng ngẫu nhiên mà tới.

Bởi vì Cổ Phi nằm trong đội ngũ chốt nhất của dòng người, chờ hấn tiến vào bản đồ bắt đầu cuộc thi PK đã là rất trẻ rồi, ngoài ra lại ở trong bản đồ kì kèo nửa ngày, bây giờ lúc hai người đi ra, cuộc thi PK vòng thứ nhất hầu hết đã kết thúc. Trên quảng trường trừ những người kết thúc thi đấu bị truyền tống không ngừng ra ngoài, đã không thấy cảnh người đi tập nập như trước.

Ngự Thiên Thần Minh và Chiến Vô Thương cười đùa cợt nhả mà đứng ở dưới chân tường cạnh truyền tống trận, thấy hai người xong lập tức bắt đầu vỗ tay: “Biểu hiện không tệ, kỳ khai đắc thắng [1].”

[1] Kỳ khai đắc thắng – 旗开得胜: Thắng ngay từ trận đầu; mở cờ là đánh thắng; thắng ngay trong trận đầu; vừa xuất quân đã chiến thắng giòn giã.

Hàn Gia Công Tử xạm mặt lại: “Kiếm Quỷ và Hữu Ca đâu?”

“Kiếm Quỷ đi luyện cấp rồi, còn Hữu Ca logout đi diễn đàn.” Ngự Thiên Thần Minh trả lời.

Kế tiếp là công hội chiến, Kiếm Quỷ và Hữu Ca cũng không có tham gia.

“Các anh được khen thưởng bao nhiêu kinh nghiệm hả?” Ngự Thiên Thần Minh lại gần hỏi Cổ Phi.

Cổ Phi báo ra một con số. Ngự Thiên Thần Minh vừa so sánh: “Chắc chắn, quả nhiên không có bữa cơm trưa nào được ăn chùa mà! So với hai người, bọn này không đến thi đấu thì ít hơn chút.”

Phần thưởng cuộc thi PK là lấy đơn vị công hội hoặc dong binh đoàn mà phát thưởng, chỉ cần là thành viên online, cho dù không tham chiến cũng có thể

lấy không phần thưởng. Một vài người chơi trong dong binh đoàn bình thường không có hứng thú, mấy ngày nay đều bận bịu đi tìm cái dong binh đoàn lớn đề lần lộn trong đó, là vì muốn lấy không phần thưởng. Chỉ tiếc, dong binh đoàn có thực lực, nhân số đều đạt đến mức độ cao nhất, nào có dư thừa ra vị trí cho kẻ ăn không ngồi rồi?

Bốn người vừa bàn luận, vừa di chuyển về hướng cao ốc công hội. Truyền tống trận của cuộc thi PK công hội hiển nhiên được thiết kế ở bên ngoài quảng trường cao ốc công hội, người tham gia công hội chiến so với dong binh đoàn chiến nhiều hơn rất nhiều. Tương tự tình huống nên có thể thấy được, thời gian hạn định vào sân của công hội chiến bây giờ cũng bị huỷ bỏ rồi. Bên ngoài cao ốc công hội còn chật chội hơn bên hành hội dong binh kia nhiều, bốn người lại trong nháy mắt bị dồn ép mất dạng nhau.

Muốn chen chúc cũng không chen được, Cổ Phi lại bị bảy người đẩy tới cái đuôi chót của dòng người. Trong lòng rất bức bối, thật muốn dùng một cái Hòa Thụ Thiên Trọng Diễm trực tiếp giết ra một đường để đi. Mà những pháp sư khác bên cạnh hẳn làm sao lại không có loại suy nghĩ đó cho được! Oán khí không lồ tích tụ trên đỉnh đầu nhóm pháp sư, bầu trời một mảnh u tối.

Vốn dĩ cuộc thi PK công hội khai chiến được định vào lúc chín giờ, bất quá thấy rằng tình huống bây giờ đặc biệt, phía công ty game lại điều chỉnh. Truyền tống trận luôn luôn mở cho vào, đi vào chuẩn bị xong rồi liền đánh, đánh xong rồi thôi.

Dòng người không ngừng lưu động, chờ Cổ Phi vào sân, tốn chừng khoảng một giờ.

Trời xanh, mây trắng, đất rộng. Là cảnh tượng đặc thù thiết kế cho khu chờ chuẩn bị cuộc thi này.

À, nếu dựa theo bóng đá, hay bóng rổ mà xem thì đây đã trở thành một hệ thống thi đấu thể thao chuyên nghiệp, loại không gian để chuẩn bị trước giờ thi đấu thể này, hình như được gọi là phòng chờ. Cổ Phi nhìn xung quanh vòng người là một đồng con gái, không cần thận suy nghĩ cũng dung tục một lần.

“47!” Thất Nguyệt thấy Cổ Phi sau liền đọc ra, “Còn thiếu 3 người nữa là đủ rồi.” Mặc dù là hoạt động chính thức được vô số người săn đón, nhưng vẫn có không ít người chơi bởi vì nhiều nguyên nhân khác nhau không thể vào sân, Trọng Sinh Tử Tinh 54 người, có 4 người tới nay sẽ không đến rồi.

“Tình huống đối thủ thế nào?” Cổ Phi hỏi.

“Thiên Hạ Vô Song, công hội cấp 1. Thành viên đủ 50 người.” Thất Nguyệt nói.

Trọng Sinh Tử Tinh 54 người là vì công hội bậc 2, cho nên Thất Nguyệt đem công hội bậc 1, 2 có số người khoảng chừng 50 người là đối thủ chính, công hội này lúc họp ban đầu cũng có giới thiệu qua một chút, chẳng qua là Cổ Phi như đi vào cõi thần tiên trong vũ trụ, không để ý nghe.

“Chút nữa đánh sao, mọi người có ý kiến gì không?” Thất Nguyệt hỏi.

Hội trưởng Thất Nguyệt này, khi ấy là công khai không thiên vị chút nào. Ngay cả ở thời điểm này cũng cho dân chủ. Ở trong mắt Cổ Phi, cô ấy giống như một thành viên đứng ra làm người đại diện phát ngôn của Trọng Sinh Tử Tinh, mà không phải là một hội trưởng. Mặc dù đây chỉ là một trò chơi thôi, khi làm hội trưởng cũng không cần quá coi mình cao hơn người ta quá, nhưng có đôi lúc, vẫn cần khí chất của người lãnh đạo.

Ví dụ như hội chiến như bây giờ, ít nhất phải có một người phụ trách thống nhất chỉ huy, dù tài chỉ huy dở ẹt chẳng nữa, cũng mạnh hơn cả nhóm chia rẽ [2] ra tự mình chiến đấu. Trước tiên lại đi thu thập ý kiến của mọi người, như vậy thực có chút quá khiêm tốn rồi.

[2] Nguyên văn: Nhất bàn tán sa 一盘散沙: năm bè bảy mảng; chia rẽ; không đoàn kết.

Hội trưởng như vậy đối với một công hội chi e là rất khó được mọi người phục. Nhưng hội trưởng như thế này ở Trọng Sinh Tử Tinh lại hoà hợp được thành một thể, không biết có phải bởi nguyên do tính cách trời sinh của mấy cô gái là dễ hoà thuận với nhau không nữa.

Lúc này Lạc Lạc mở miệng nói chuyện: “Tôi nghĩ, bằng không chúng ta chia thành các tiểu đội, giống như đội ngũ lúc luyện cấp ngày thường vậy, dễ dàng phối hợp với nhau hơn.”

Đề nghị này cũng không phải là phương pháp đặc sắc gì cho cam. Giống như đoàn đội luyện cấp của cô ấy nhắc tới, hơn một nửa là pháp sư, đoàn này đi PK thì không phải tìm chết sao? Mặc dù Cổ Phi thấy Lạc Lạc có tiềm chất làm hội trưởng hơn, chẳng qua là nhìn từ tính cách cũng như cách xử sự của cô. Xem ra về phương diện chiến thuật thì cô cũng thường thường mà thôi.

Tiếp đó, ánh mắt của mọi người chuyển về hướng Tế Yêu Vũ. Tế Yêu Vũ đang chuyên tâm lau chùi đánh bóng chuy thủy của mình. Cô được coi là nhân vật máu mặt một trong năm kẻ mạnh đấy, liệu có cao kiến gì hay hơn chẳng?

“Tiểu Vũ, em có ý kiến gì không?” Thất Nguyệt hỏi trực tiếp.

“Ý kiến? À, trực tiếp xông lên giết đi, giết sạch là xong.” Tế Yêu Vũ đáp.

Ha ha ha... trong lòng Cổ Phi cười thầm, xem ra năm kẻ mạnh chỉ đẳng cấp cao mà thôi. Cô gái này dù thực lực cá nhân xuất chúng, nhưng về phương diện này cũng là chẳng có miếng chất xám nào! Hữu dũng vô mưu [3], Cổ Phi khinh bỉ chút.

[3] chỉ có sức mạnh, cốt cậy vào sức mạnh, không có mưu trí gì.

“Thiên Lý, còn anh thì sao?” Thất Nguyệt đột nhiên lại chuyển hướng hỏi Cổ Phi.

“Ồ!” Cô Phi ngẩn ra, đắn đo suy nghĩ chốc lát, cuối cùng đỏ cả mặt, cười cười xấu hổ đáp lại: “Trực tiếp giết đi!”

Huhu! Hoá ra mình và Tề Yêu Vũ là cá mè một lứa, cũng chỉ là một đám hữu duyên vô mưu rồi.

Bất quá điều này không thể trách được Cô Phi, muốn có thể làm chỉ huy không phải chỉ cần trí thông minh là đủ, còn phải đối với những lý luận kiến thức cơ sở về các đặc điểm, lối đánh của các chức nghiệp trong trò chơi, cùng với các loại phương thức chiến đấu phối hợp giữa mọi người có thể vận dụng như thế nào là tuyệt đối không thể thiếu đấy.

Cho ví dụ để hiểu rõ hơn, tài nghệ của Cô Phi, chính là một game thủ RPG[4] mạo hiểm hàng đầu; mà muốn thực hiện việc chỉ huy, đó lại cần game thủ chơi trò chơi chiến lược mới được, hai thứ này cơ bản không cùng một loại.

[4] RPG – Role-Playing games: Trò chơi nhập vai. Là một thể loại game mà người chơi sẽ hoá thân vào một nhân vật trong thế giới ảo, có khả năng nâng cấp bản thân và chịu trách nhiệm cho hành động cũng như hướng phát triển của chính nhân vật đó.

– Riêng Akiko thấy thì ở đây nên để MMORPG thì sẽ thích hợp hơn khi nói về Thế giới Song Song. Nhưng thôi, cứ để theo tác giả vậy:-

Phần lớn thì các cô gái đều do không hứng thú mấy với loại trò chơi chiến lược, cho nên ở phương diện này đều là điểm kém cả. Cô Phi hồi tưởng lại những cô gái mình có quen biết trong trò chơi, vậy thì hình như Mang Mang Mãng Mãng trái lại có chút tài nghệ ở phương diện này, nhớ trận chiến ở đầu đường giúp Liễu Hạ bảo thủ kia, cô ấy chỉ huy cũng coi như không tệ.

Trong năm người của Trọng Sinh Tử Tinh, đều y hệt như nhau là khuyết thiếu nhân tài về phương diện này. Cuối cùng kế hoạch chiến đấu được chế định ra chính là: Sức mạnh nhiều người lớn, mọi người cùng xông lên, gặp địch liền giết...

Chiến thuật lỗ mãng đơn sơ biết bao mà! Nói như chưa từng nói vậy. Thế mà các cô gái còn thề son sắt gật đầu theo nữa chứ! Thật giống như đã lấy được chỉ thị quan trọng gì ấy.

Trọng Sinh Tử Tinh thật muốn tiến xa, chỉ có thể dựa vào chủ nghĩa anh hùng cá nhân dũng mãnh rồi.

Anh hùng số 1 – Tề Yêu Vũ đã lau chùi chuỷ thủ của cô xong, vuốt ve hai cái, sau đó cắm vào bên hông, nghiêng đầu nhìn về Cô Phi: “Xem ai giết nhiều hơn đi!”

Anh hùng số 2 – Cô Phi cười cười, rút ra kiếm Âm Dạ Lưu Quang.

“Chuẩn bị xong!” Thất Nguyệt lúc này bấm chọn xác nhận. Còn đối phương đã sớm chờ lâu lắm, hình ảnh chuyển đổi, mọi người từ phòng chờ truyền tống vào bản đồ thi đấu.

Thiên Hạ Vô Song có tổng số thành viên là 50 người, trận này lại có 5 người chưa vào sân. Tổng số người của cả hai công hội là 95 người. Bản đồ này so với cái Cô Phi lên trận chiến của dong binh đoàn đương nhiên lớn hơn nhiều. Ít nhất không thể dễ dàng tìm được đối thủ ở nơi nào.

“Xông lên.” Thất Nguyệt nói.

Các cô gái lác eo chạy về từ phía núi rừng rồi, hơn nữa thái độ không hề nghiêm túc, tiếng cười nói, đùa giỡn đuổi nhau, tình huống quá kỳ dị luôn.

“Cậu nhanh lên một chút!”

“Cậu chậm một chút!”

Dọc đường đi đầy rẫy tiếng hô to gọi nhau, đua chạy nhanh không hề chiều cô đua chạy chậm chút nào, tuyệt đối là tự do phân tán. Tốc độ tên lửa như Tề Yêu Vũ ấy, lúc này đã Tật Hành cả một đường, đã sắp biến mất cmn ở đường chân trời rồi. Còn Cô Phi vẫn như đắn đo muốn phối hợp tốc độ của nhóm mấy cô gái mục sư xinh đẹp. Kết quả để cho Lạc Lạc được như ý, dùng Hồi Phục Thuật sơ mớ một cái.

“Thi đấu đấy! Nghiêm túc chút đi, đừng lãng phí lam thế!” Cô Phi nói.

“Ha ha, chơi đại cho vui thôi mà. Khẩn trương thế kia làm gì chứ?” Lạc Lạc ăn trái chuối tiêu bỏ sung lam.

Mẹ nó, đây chính là trọng tinh thần có tham gia là được đến tận cùng đây này! Nhìn thấy mấy cô không câu chấp gì, hoàn toàn không đem thắng lợi để ở trong lòng, chỉ hưởng thụ vui vẻ, nhất định coi đây là đi du lịch rồi.

Cô Phi lại khác, hần còn đang trông cậy vào Trọng Sinh Tử Tinh có thể đánh mấy vòng để mình chém nhiều thêm mấy trận đấy! Cái loại loạn tùm lum như vậy không phải sẽ bị người ta giết chết ngay vòng một à? Phải dựa vào mình rồi.

Cô Phi suy nghĩ, cũng không ở phía sau chiều cô mấy mục sư chậm rãi này nữa, bỏ đội chạy lấy người, trong nháy mắt cũng quãng xa đám con gái luôn.

Chạy được một lúc, Cô Phi thấy phía trước có vùng đất cao nhỏ, Tề Yêu Vũ đang nằm ở trên sườn đồi ngó dáo dác dòm cái gì đó. Cô Phi bước nhanh chạy tới, cũng bò rạp dưới đất nhào ai người tới bên cạnh Tề Yêu Vũ, dò xét hỏi thăm dò: “Nhìn gì đấy?”

“Thật chậm quá! Giờ mới đến.” Tề Yêu Vũ cười nhạo Cô Phi.

“Nói nhảm, cô là một đạo tặc.” Cô Phi nói.

“Anh là một ông thầy! Nhì? Ha ha, anh là cục shit!” Tề Yêu Vũ tự trăm trổ khen ngợi bản thân vì phát hiện trong lúc vô tình của mình.

Cô Phi không để ý tới nữa, hẳn đã thấy rõ tình cảnh phía sau vùng đất này. Công hội Thiên Hạ Vô Song đang chậm rãi tiến quân lên, đội ngũ bảo trì trận hình cố định. Chiến sĩ đi trước mở đường, pháp sư và cung tiễn thủ ở giữa, đạo tặc và mục sư cản phía sau, kỵ sĩ đi riêng hai cánh, không ngừng gia tăng trạng thái cho thành viên mất đi trạng thái phụ trợ. Mà võ gia được xem như là loại rất hiếm thấy cũng chọn đại một kẻ xèn lẩn trong đó.

Nhìn người ta chuyên nghiệp bao nhiêu kìa! Cô Phi nghĩ, họ mà đụng độ với “trận phân tán” của Trọng Sinh Tử Tinh kia, còn có kết quả gì khác để bàn nữa.

“Muốn nhìn đến khi nào đây, giết đi!” Cô Phi vừa nói vừa nhảy khỏi vùng trũng, kiếm Ám Dạ Lưu Quang chỉ xéo, hô to: “Hoả Thụ...”

“Anh điên à!” Tề Yêu Vũ cũng nhảy lên theo, bịch một cái bỏ nhào lên Cô Phi cùng ngã xuống đất.

Mấy tiếng vang “vù vù”, vài mũi tên lướt qua trên bầu trời vùng đất trũng này.

“Bọn họ sớm có chuẩn bị, đang chờ có người nhảy ra đánh lên đây!” Tề Yêu Vũ nói.

“Thế sao? Vậy cô còn không mau từ trên người tôi lăn xuống.” Cô Phi nói với Tề Yêu Vũ đang nằm ở trên người hắn.

Tề Yêu Vũ gặng dữ: “Bà đây để anh lợi dụng còn chưa nói gì đâu nhé!”

“Cô ngừng đầu nhìn xem.” Cô Phi dờ khóc dờ cười, tại sao tư tưởng của người đời lại dung tục như vậy?

Tề Yêu Vũ ngược cổ lên, bầu trời trên hai người, không khí cuộn cuộn sôi trào như bị đun lên. Đột nhiên không gian bị xé toạc ra, mấy bóng rỗng lura lượn vòng xuất hiện, đảo mắt đã tạo thành mấy vòng.

Thiên Hàng Hỏa Luân!!!

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 143: Ngâm xương nghịch chuyển

“Á!” Tề Yêu Vũ hét lên, lập tức lăn một vòng từ trên người Cô Phi vọt sang một bên. Cô Phi càng nhanh nhẹn, tay chống lên đứng dậy, lộn nhào một vòng liền lật sang một bên.

Vòng lửa gần như là lướt ngang thân thể Cô Phi mà hạ vù vù xuống. Vùng đất nhỏ kia dấy lên ngọn lửa, tựa như một cái bánh mì trứng nướng vậy.

“Chạy mau!” Tề Yêu Vũ kêu Cô Phi.

Cô Phi gật đầu. Hắn cũng phát hiện hôm nay tuyệt đối bất đồng với mấy ngày thường. Bình thường đi làm nhiệm vụ truy nã, trên lý thuyết thì đều là đánh lén, cho dù hô to “nhiệm vụ truy nã” cảnh cáo đối phương, cũng không gặp được loại trận thế như hiện nay.

Bây giờ người ta đội hình hơn 40 người sát cánh nhau, một lòng một dạ vì đánh nhau mà đến, tình cảnh giác trong lúc luyện cấp bình thường ở dã ngoại, hay uống rượu trong uống rượu kia so ra là không phải một trường hợp tương tự. Trong phạm vi tầm mắt xuất hiện bất cứ ai, chính là một chữ giết. Luyện cấp thường ngày có thể có loại giác ngộ ấy sao?

Tề Yêu Vũ cùng Cô Phi chạy như điên ra mấy mét, quay đầu dòm xem, thấy được đối phương đã xông lên chỗ hồi này hai người ở.

“Dẫn tán bọn chúng, đánh tan từng đứa.” Cô Phi nói với Tề Yêu Vũ.

Tề Yêu Vũ gật đầu. Hai người đều thả chậm tốc độ chút chút, nếu không hai người dùng toàn lực mà chạy đi, thì người khác có thể trực tiếp tuyệt vọng được rồi, làm sao còn có khả năng tạo cho người ta có ý muốn đuổi theo cho nổi há?

Ai ngờ đối phương tuyệt không sót ruột, đứng trên chỗ vùng đất kia xong vẫn giữ y nguyên trận hình của họ, ngấm hướng hai người mà vững vàng đã đi tới, một chút cũng không có ý định phá rối trận hình.

“Không nắc lừa rồi!” Cô Phi thờ dài. Có chỉ huy và không có chỉ huy quả nhiên khác biệt. Nếu không thì quân đội sao lại luôn nhấn mạnh điều phải phục tùng mệnh lệnh và kỷ luật chứ!

Hai người họ chạy không tốt, không chạy cũng không xong, mắt thấy đối phương đã chậm rãi áp sát đến gần.

“Yểm hộ pháp thuật cho tôi, tôi xông lên!” Tề Yêu Vũ rút chùy thủ ra, nói với Cố Phi.

“Cô được không?” Cố Phi chỉ là thuận miệng nói một câu, kết quả triệt để kích động ý chí chiến đấu của Tề Yêu Vũ.

“Xem đi!” Tề Yêu Vũ gào một tiếng, dùng Tật Hành chạy vội ra ngoài.

“Này! Chậm một chút đã!” Cố Phi vội vàng đuổi theo, nhưng tốc độ vốn là không bằng Tề Yêu Vũ, lúc này cô ấy lại dùng Tật Hành. Chớp mắt đã bị kéo ra một đoạn, như vậy còn yểm hộ cái rắm gì nữa chứ?

Chẳng qua tốc độ của Tề Yêu Vũ hiển nhiên đo luôn nhóm mấy đứa đối diện, chỉ thấy một thân ảnh lấy tốc độ trong suy nghĩ bọn chúng còn không thể thấu hiểu xông nhanh tới hướng họ, cung tiễn thủ cùng pháp sư luôn giương cung và giờ pháp trượng tùy thời chuẩn bị công kích từ xa cũng đều đang sợ run tại chỗ.

“Mau công kích đi, ngại ra cái gì!” Có người kêu. Cái gọi là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê chính là như thế này, vào lúc không cần bạn thực hiện thứ gì dù sao vẫn dễ dàng giữ đầu óc tỉnh táo.

Cung tiễn thủ cùng các pháp sư bấy giờ mới kịp phản ứng. Cùng nhau phát động tiến công.

Chẳng qua là đội hình 45 người sát cánh nhau, chia cho đủ bảy chức nghiệp, cung tiễn thủ cũng không có mấy người, còn lâu mới đạt được trình độ tên như mưa trút xuống. Tề Yêu Vũ vừa chạy hình S vừa vung tay chém rớt, không có một mũi tên có thể bắn tới cô ấy. Nhưng kế tiếp pháp sư lại ngót nghét tới, nhìn thấy cung tiễn thủ một tên cũng bắn không trúng, vậy Hóa Cầu Thuật sẽ có tác dụng sao? Vì vậy dứt khoát dùng phạm vi pháp thuật. Có dùng Thiên Hàng Hoả Luân, cũng có phóng Hoả Thụ Thiên Trọng Diễm.

Trong nháy mắt pháp thuật của đội đối địch và Tề Yêu Vũ chỉ cách một chút xíu. Thiếu chút Tề Yêu Vũ đã trực tiếp vọt vào để người ta bắn cho chết, vội vàng dừng lại bước chân chốc lát, liền thấy được ngọn lửa màu đỏ nhấp nháy phía sau vài điểm trắng loé, mấy mũi Truy Tung Tiễn đã phóng qua đây.

Tốc độ Truy Tung Tiễn không có nhanh như Thư Kích, thương tổn càng không cao bằng Thư Kích, nhưng đòi mạng chính là hiệu quả theo dõi kia. Tề Yêu Vũ quay đầu lại chạy mất, mặc dù cô di động đã rất hung hãn, nhưng so với tốc độ mũi tên của kỹ năng này vẫn có chút không kịp, lúc này kỹ năng Tật Hành cũng đang trong cold-down. Kết quả liền thấy mấy cái điểm trắng loé mũi tên đuổi theo đến cái bóng Tề Yêu Vũ rồi.

Cố Phi bị Tề Yêu Vũ quăng một đoạn, lúc này mới chạy tới. Thấy được Tề Yêu Vũ hung hãn xông lên mà hiện tại lại chật vật chạy trở về, nhất thời ha ha cười to.

“Yểm hộ đâu, yểm hộ đi đâu rồi!” Tề Yêu Vũ vừa chạy vừa khiển trách Cố Phi, còn quay lại nhìn xem khoảng cách của Truy Tung Tiễn với mình có xa lắm không. Nếu như có thể giữ vững cự ly đến thời điểm kỹ năng biến mất, đó cũng là một biện pháp né tránh.

Cố Phi hướng phía trước một bước, vung kiếm Âm Dạ Lưu Quang lên, đã đánh rơi một mũi Truy Tung Tiễn. Từ trên mặt phán định phân tích, mũi tên của cung tiễn thủ công kích không thể nghi ngờ là phán định yếu nhất, tùy tiện một công kích bình thường liền có thể bắt lại.

Nhưng lời này chỉ là trên lý luận thành lập, mũi tên công kích vì sao phán định yếu? Chính bởi vì tốc độ công kích của nó là nhanh nhất.

Tề Yêu Vũ vừa chạy vừa lúc nào cũng quan tâm hướng đi của Truy Tung Tiễn sau lưng mình, kết quả thấy được Cố Phi nhanh và gọn khua gọt chỉ còn một mũi, nhất thời rất kinh ngạc.

Đổi lại cô ấy một mũi hai tên còn có thể ứng phó. Lúc này tổng cộng có sáu mũi, cô không có nắm chắc giải quyết toàn bộ, nếu không thì cô cũng không cần phải chạy. Mắt thấy chỉ còn lại có một mũi tên. Tề Yêu Vũ dừng bước chân, xoay người lại vung tay đem nó đánh rơi.

Mấy mũi tên này không phóng tới anh ta, anh ta ở bên cạnh ra tay, đương nhiên dễ dàng đánh rơi hơn nữa. Tề Yêu Vũ nghĩ như thế, cảm thấy là một cái giải thích hợp lý. Chỉ là, hai người họ muốn đối phó 45 người, thật đường như không có biện pháp gì.

“Giúp tôi chặn tên!” Tề Yêu Vũ còn đang suy xét đây, thình lình nghe Cố Phi gọi mình.

“Hả?” Tề Yêu Vũ sững sốt, Cố Phi đã giờ kiếm Âm Dạ Lưu Quang chỉ hướng đội hình đối phương, mấy mũi tên lập tức vù vù phóng tới phía hấn.

Tề Yêu Vũ không kịp nghĩ nhiều, vội vàng bước xa một bước xông lên ngăn ở trước người Cố Phi, chùy thủ vung lên đánh hạ bốn mũi tên, nhưng vẫn có hai mũi cắm vào trên người cô ấy. Nhưng với trang bị siêu việt người thường của Tề Yêu Vũ, thương tổn từ hai mũi tên còn có thể chịu đựng.

“Hỏa Thụ Thiên Trọng Diễm, khởi!” Chặn một sóng công kích ấy, đã đủ để Cố Phi hoàn thành ngâm xướng.

Ngâm xướng pháp thuật khác nhau có quy tắc bất đồng, tựa như Thiên Hàng Hoả Luân và Hỏa Thụ Thiên Trọng Diễm là hai cái phạm vi pháp thuật, lúc nhân vật đang ngâm xướng là không thể di chuyển, cũng không thể chịu công kích, nếu không thì ngâm xướng sẽ bị lập tức cắt ngang. Ngoài ra, ngâm xướng pháp thuật trái lại thì không yêu cầu có thời gian nhất định, chỉ cần đọc xong vài chữ liền tính đã hoàn thành ngâm xướng.

Nhưng phải chú ý, mấy chữ này nhất định phải phát âm rõ ràng, nếu như chỉ theo đuổi tốc độ nói nhanh mà đọc đại qua, khiến đại thần hệ thống không thể phân biệt ra bạn nhắc tới đó là cái gì, loại thể thì tính không đọc còn hơn. Từ đó có thể thấy, nếu như để cho Châu Kiệt Luân tới Thế giới Song Song làm pháp sư, chắc hẳn sẽ là tên chơi dờ nhất. (Akiko: Nguyên văn của tác giả đúng là Châu Kiệt Luân đó).

Cổ Phi tiếng phở thông tiêu chuẩn, phát âm rõ ràng, tốc độ nói vừa phải, hơn nữa công kích lại được Tề Yêu Vũ đỡ hết, thực sự không có lý do ngâm xương thất bại.

Song có điều, chỉ là pháp thuật của một tên pháp sư, đối phương thật đúng là không để ở trong lòng, tiếp tục bước chân đạp một lực không đổi lên mặt đất tiến về phía hai người, chờ các chức nghiệp viên trình như cung tiễn thủ, pháp sư tiếp tục phát động công kích.

“Trốn thôi, ngờ ra gì nữa đó!” Cổ Phi cũng chuẩn bị chạy, nhưng thấy Tề Yêu Vũ còn đứng ngốc tại chỗ.

Tề Yêu Vũ một mặt theo Cổ Phi hướng bên cạnh vòng quanh, vừa ngăn ngại hỏi: “Pháp thuật của anh đâu?”

Cổ Phi mỉm cười, đưa tay vỗ bộp một cái rồi chỉ.

Tia lửa bùng nổ, nổ rộ. Đội ngũ 45 người giống như đập trúng mìn vậy, thoáng chốc bị bao bọc ở chính giữa ánh lửa.

“Ôi, bọn chúng không tránh kia!” Tề Yêu Vũ thờ dài nói.

Cổ Phi nhất thời không hiểu: “Cô bây giờ là địch của bên kia đấy, bọn chúng không tránh có cái gì không tốt à?”

“Nhưng mà...” Tề Yêu Vũ chỉ về phía đó đang muốn nói nếu không tránh thì trận hình sẽ không loạn được, kết quả mới nói tới miệng lại không thể nói hết.

Chỗ mà Hòa Thụ Thiên Trọng Diễm băng hiệu Cổ Phi nở rộ đã chỉ còn lại có ánh lửa. Đội hình Thiên Hạ Vô Song 45 người sát cánh nhau, bị đốt ra một cái lỗ hổng thật lớn. Những người còn lại, kinh ngạc, khó hiểu, trong ánh mắt chứa đầy sự khủng hoảng. Các mục sư ở phía sau đội ngũ lại càng không biết làm sao, vốn giờ tay chuẩn bị cấp Hồi Phục Thuật cho những đồng bạn chịu pháp thuật công kích đấy, kết quả đồng bạn trực tiếp biến mất rồi.

“Lên thôi!” Cổ Phi vẫy tay với Tề Yêu Vũ, đã xông lên rồi. Dùng Hòa Thụ Thiên Trọng Diễm chẳng vụn bất đắc dĩ mà thôi, Cổ Phi yêu tha thiết vẫn là cật thân chém giết cơ.

“Này, anh...” Tề Yêu Vũ hiển nhiên cũng không có bị một pháp sư hô to gọi nhỏ liền trực tiếp nhảy vào trận địa của địch. Đáng tiếc chỉ đến kịp kêu hai chữ, Cổ Phi đã chạy ra còn lại làn khói rồi.

Tề Yêu Vũ cũng chỉ có thể đuổi theo. Người Thiên Hạ Vô Song lúc này còn không có phục hồi tinh thần lại đây này! Hai tên tốc độ toàn bộ nhanh nhẹn đã điên cuồng xông đến từ cánh hồng.

“Song Viêm Thiểm! Thiểm!” Cổ Phi lên đến nơi liền tất sát. Mặc dù Hòa Thụ Thiên Trọng Diễm đã giết chết hơn một nửa, chẳng qua tiếp theo là 2 vs hơn 20, áp lực vẫn đủ lớn, còn chưa tới thời điểm có thể tùy ý vui chơi.

Song Viêm Thiểm kia quẹt ngang ba người, hai trong đó mất mạng tại chỗ, một đứa còn lại được mục sư dùng pháp thuật đốt tới, kiểm Ám Dạ Lưu Quang tạm thiếu đi công kích vật lý, nên cũng còi còn sống.

Lúc này Tề Yêu Vũ cũng đã giết tới, công kích so với Cổ Phi thực sự cũng không kém cạnh bao nhiêu, đâm loạn chui thủ một trận, cũng thật nhanh chóng giết chết hai tên. Bây giờ Song Viêm Thiểm thứ hai của Cổ Phi xuất ra, một vòng lại giết chết hai tên một mạch nữa.

Đối phương lúc này mới trở về với hiện thực, cái loại triết lý giữ vững trận hình gì đấy đã biến mất không thấy. Đoàn người chột kéo nhau đi về hướng hai người vậy lại.

Cổ Phi dùng một phát Song Viêm Thiểm lại giết chết một đứa, rồi lui về phía sau hai bước, lưng chống lưng Tề Yêu Vũ mà hỏi: “Ê, cô được không đấy?”

“Anh cũng được, sao tôi lại không được?” Tề Yêu Vũ hỏi ngược lại.

“Vậy à, cô chống một chút, tôi đi ăn chuối tiêu trước đã.” Cổ Phi một phát Song Viêm Thiểm bỏ xong hai kẻ, rồi nhanh như chớp chạy ra khỏi đám người. Không giống Tề Yêu Vũ cầm chủy thủ có lực công kích cao trực tiếp đâm người, Cổ Phi thương tôn cao thể kia là cần đánh đối pháp lực. Thân làm một pháp sư, pháp lực của Cổ Phi dùng hai từ cần cỗi để hình dung cũng đã tính là nể tình, pháp lực hiện giờ đã thấy đấy là đương nhiên.

“Moá nhà anh, anh ngon lắm!” Tề Yêu Vũ khóc không ra nước mắt, thì ra cái vấn đề kia Cổ Phi hỏi cô là muốn bỏ cô một mình chạy trốn mới đau!

Một người đơn độc đối mặt mười mấy người vây công, trong lòng Tề Yêu Vũ cũng có chút chột dạ, vuron cổ kêu: “Lúc nào anh mới trở về vậy!”

Cổ Phi vừa chạy vừa lột vỏ chuối tiêu ra mà đáp lại cô ấy: “Ngay lập tức! Kiên trì!”

Kết quả người bên Thiên Hạ Vô Song cũng phát hiện Cổ Phi không còn lực chiến, làm sao buông tha cơ hội này, lập tức mấy kẻ có tính toán vội vã đuổi về phía Cổ Phi. Áp lực Tề Yêu Vũ chịu giảm nhẹ.

Cổ Phi quay lại quan sát tình hình, phát hiện đối phương chia binh hai đường, chỗ Tề Yêu Vũ cũng đã không còn căng thẳng là mấy, lúc này hắn mới cạy chuối tiêu hai ba miếng, về phần pháp lực có khôi phục bao nhiêu cũng không để ý. Cầm kiểm Ám Dạ Lưu Quang vào miệng túi, móc ra Viêm Chi Tẩy Lễ.

Mấy tên đối thủ mà thôi, căn bản không cần đại chiêu. Hiện tại, cuối cùng không cần phải khẩn trương chú ý quá nhiều nữa rồi.

Quyển 3 - Chương 144: Đấu xong vòng thứ nhất

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu... Cô Phi đếm số người đuổi theo hắn, tổng cộng sáu người chơi. Mà số lưu lại tiếp tục đối phó Tế Yêu Vũ, vậy mà khoảng mười một người lận. Điều này làm Cô Phi rất bất mãn. Chẳng lẽ trong mắt đám người này, mình còn lâu mới bằng cô nhóc kia sao?

Việc này quả thực không trách người ta được. Thử hỏi xem một tên pháp sư không còn pháp lực, ai còn coi bạn ra gì chứ?

Sáu người đuổi theo không sợ hãi chút nào, rầm rầm rộ rộ giết tới, cách Cô Phi còn có năm mét nữa, đột nhiên bịch một tiếng, một người ngã nhào hôn đất.

Năm người còn lại kinh hãi, đây là khi nào phát động công kích, lại khiến họ không phát giác ra chỉ một chút xíu. Con mắt mọi người luôn nhìn chăm chăm trên thân Cô Phi, thẳng rạch kia căn bản không có nhúc nhích cơ mà!

Năm người không tránh khỏi dừng lại bước chân tiến lên, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy tên vừa ngã xuống đang chống vó, giật mình cũng không nhỏ, trong miệng không ngừng kêu la: “Tôi chết rồi sao? Tôi đã chết rồi sao?”

Trên đầu năm người chảy ra mấy vạch đen, bọn họ đã thấy trên lòng bàn chân tên kia có vó một trái chuối tiêu.

“Làm sao lại không cẩn thận như thế!” Cô Phi thở dài.

Năm người bất chấp quan tâm tên nằm trên đất, hô to nhào lên giết. Bọn chúng đã tận mắt thấy Cô Phi thân là pháp sư rất mạnh mẽ, bây giờ không có pháp lực, điều này thật sự là cơ hội ngàn năm một thuở.

“Mau mau!” Năm người thúc giục lẫn nhau, một tên chiến sĩ đảo mắt đã vọt tới trước người Cô Phi hai mét, hét lớn một tiếng, vùi đầu dùng Xung Phong đánh tới đây.

Cô Phi bước xéo sang bên cạnh né qua, Viêm Chi Tây Lễ trong tay thuận thế chém ra, chuẩn xác mà đặt ở trên cổ đối phương.

Chiến sĩ Xung Phong dùng xong cái gì cũng không đụng phải, cảm thấy trên gáy lạnh một chút, quay đầu xem xét, khi thấy kiếm của Cô Phi lau ngang cổ mình, bị dọa sợ hồn bay phách lạc. Lúc này kỹ năng Xung Phong còn chưa có kết thúc, chiến sĩ tiếp tục chạy về phía trước hết hai mét còn lại, trong lòng suy nghĩ: Xong rồi, chờ đến khi mình dừng lại, chắc đầu cũng rớt xuống theo.

Kết quả khi đợi chân đứng vững, đầu vẫn lền y xì như cũ, chiến sĩ nhìn thanh máu của mình, cơ bản chẳng giảm xuống mấy. Lập tức cũng kịp phản ứng: Đó là một tên pháp sư, có thể tạo ra bao nhiêu thương tổn chứ?

Nghĩ như thế xong tinh thần lập tức bay vọt, tay múa cự kiếm lần nữa giết trở về. Mặt khác bốn người khác bấy giờ cũng chạy tới, ai cũng tấn công về hướng Cô Phi. Mà sau lưng bọn họ, cái thẳng bị vó chuối làm ngã đập mặt cũng đang từ dưới đất bò dậy.

Nhưng chỉ có vài người thế này Cô Phi thật không để vào mắt, tay kéo thanh kiếm lâm vào chiến đấu cùng mấy người họ, bổ, đâm, chọc, vẩy, gọt... [1] Từng chiêu từng thức chưa bao giờ thất bại.

[1] Các đạo thức chủ yếu – bộ pháp linh hoạt của Bát Quái Dao Pháp được suy ra từ Bát Quái Liên Hoàn Chưởng (tên gọi khác là Bát Quái Chưởng, Bát Quái quyền) – là một trong ba phái thuộc Nội gia Nam phái. Hai phái còn lại là Thái cực quyền và Hình ý quyền. (Ai đọc Naruto thì chắc dễ hiểu được, đây cũng là môn phái giống Nhu quyền tộc Hyuga).

Mấy người càng đánh càng kinh hãi, thân pháp của Cô Phi ở trong mắt bọn họ rất quý mị, bất kể họ công kích bình thương hay là công kích bằng kỹ năng, đều không cách nào đánh trúng hắn. Mà hắn trở tay công kích lại, thế mà không ai có thể mau tránh được cũng không có người có thể đỡ.

Mặc dù tạo thành tổn thương rất thấp, nhưng tiếp tục như vậy sớm muộn gì cũng sẽ bị mài chết. Hơn nữa thanh kiếm kia bổ sung phụ pháp công kích, có lúc đột nhiên bốc lên một chút ánh lửa, tuy chỉ đốt một tí nhưng vẫn đủ đau.

Mấy người hối hận vì sao không để một tên mục sư cùng tới đây, vốn tưởng rằng một pháp sư không có pháp lực thì có thể ung dung bắt được, nhưng hiện trạng này...

“Á!” Một tiếng hét thảm, người nào đó đã ở trong ánh lửa ngã xuống rồi.

Năm người còn sót lại càng hoảng loạn, bấy giờ trên thân đều lộ ra một màu đỏ, không có mục sư hồi phục, không chừng lúc nào đó để tên kia bộc phát hoá pháp một lần liền thiêu chết mình.

“Mục sư, mau tới một mục sư!” Năm người đột nhiên cùng nhau xoay người chạy. Lúc này cũng không để ý ngăn cản Cô Phi hồi phục pháp lực nữa,

trước tiên bảo toàn tính mạng bản thân mới là trọng yếu nhất.

Nhưng bọn họ lập tức ngăn ngở tại chỗ, chưa chạy tới đội nhân mã bên kia, đã thấy tình huống so với bọn họ còn hồng hót hơn.

Lối đánh Tật Hành của Tế Yêu Vũ so với Cổ Phi còn nhìn thấy quý mị hơn nhiều, bóng người xuyên tới xuyên lui ở trong cả đám, giống như một cái lưỡi hái vơ vét cướp đoạt mạng người khác. Bọn họ ở bên này ít nhất còn có thể dùng một hai kỹ năng với Cổ Phi, nhưng người bên kia hoàn toàn không theo kịp tốc độ của Tế Yêu Vũ, nhiều lần phóng kỹ năng ngộ thương người mình. Mười một người, chỉ trong chót lát khoảng thời gian thôi đã bị Tế Yêu Vũ giải quyết xong năm tên.

Năm người họ triệt để mất phương hướng đi. Trước có Tế Yêu Vũ, sau có Cổ Phi. Bọn họ rốt cuộc ý thức được: hay vị này là cao thủ tuyệt thế một vạn không có một, ở trước mặt hai người ấy, một chút cơ hội giành thắng lợi bọn họ cũng không có ấy chứ.

Lúc này hai vs mười một, Cổ Phi và Tế Yêu Vũ lại thắng áp đảo vượt trội, mười một người hoàn toàn không còn ý chí chiến đấu, chẳng qua không tính là không tính không đánh gì mà tiếp tục tiến hành chống cự mang tính tượng trưng. Hai người kia cũng gấp rút vơ vét đồn hạ kẻ địch, vô cùng thành thạo, lại tiêu diệt mười người xong xuôi.

Một người chiến sĩ sau cùng, đưa cự kiếm ngang trước người, run rẩy. Không ngừng thụt lùi về sau.

Bị giết không đáng sợ, trong cuộc thi PK thì có chết cũng không chịu bất kỳ trừng phạt nào. Đáng sợ chính là đối thủ mạnh mẽ đến mức áp đảo thế này. Chỉ hai người mà tiêu diệt đoàn đội 45 người. Sợ hãi, chính là cảm giác do chênh lệch thực lực mang tới.

“Các người rốt cục là ai?” Chiến sĩ: mê mạng mà hỏi.

Cổ Phi và Tế Yêu Vũ liếc mắt nhìn nhau: “Việc này nên bắt đầu nói từ đâu đây?”

“Không phiền các người đâu, để tôi tự đi!” Chiến sĩ đưa ngang kiếm mình lên cổ, lại nghĩ muốn tự sát, đây coi như là một tia khí khái không chịu khuất phục cuối cùng của hắn ta.

“Không muốn!” Tế Yêu Vũ kêu to.

Cổ Phi và chiến sĩ đều ngăn ra.

Tiếp theo liền thấy Tế Yêu Vũ lách người bay tới sau lưng chiến sĩ, một cái Bối Thử giết chết người ta.

“Anh chính là điểm tích lũy mà!” Nhìn bóng người chiến sĩ lóe thành ánh sáng trắng biến mất, Tế Yêu Vũ lẩm bẩm nói.

Kết thúc chiến đấu, hệ thống nhanh chóng thống kê kết quả trận chiến này. Bởi vì Trọng Sinh Từ Tinh không người tử trận, mà thành viên công hội Thiên Hạ Vô Song toàn diệt, cuối cùng xuất hiện đánh giá “perfect” cuối cùng.

Phương diện thành viên cống hiến, Cổ Phi giết địch 32 người, lấy được 32 điểm tích lũy; Tế Yêu Vũ giết 13 người, đạt 13 điểm tích lũy. Mấy cô gái còn lại điểm tích lũy toàn bộ đều là 0.

Cổ Phi bởi vì điểm tích lũy cao nhất, lại được chọn thành MVP [2] cuộc tranh tài này, khen thưởng vượt mức thêm 10 điểm tích lũy.

[2] MVP (Most Valuable Player) là danh hiệu được trao cho game thủ xuất sắc nhất, có giá trị nhất.

“Điểm tích lũy có ích gì?” Cổ Phi hỏi Tế Yêu Vũ, cuộc thi dong binh đoàn mới vừa rồi không biết có phải vì số người quá ít cho nên khi tính toán vừa nhanh lại vừa đơn giản, tóm lại Cổ Phi không chú ý tới còn có thông báo giống thế này từ hệ thống.

Tế Yêu Vũ nói: “Còn không biết, nhưng nếu có thống kê này, chắc thông báo phải liên quan với khen thưởng á!”

Hai người vừa nói, ánh sáng trắng nhấp nháy, hệ thống xử lý hoàn tất, phe chiến thắng được truyền tống trở về quảng trường bên ngoài cao ốc công hội.

Còn 48 cô gái khác ngay tại lúc này ở bên cạnh hai người, trên mặt đều viết vẻ mờ mịt.

“Hai người giải quyết hết 45 người hả?” Mọi người trợn mắt nhìn Cổ Phi và Tế Yêu Vũ trong đám người chằng chịt. Mặc dù không có quan sát quá trình chiến đấu, nhưng khi thấy thống kê cuối cùng mà hệ thống công bố, đối phương 45 người toàn bộ chết trong tay Cổ Phi và Tế Yêu Vũ.

“Bực chết đi được!” Tế Yêu Vũ kêu gào: “Điểm tích lũy đều bị anh ta cướp rồi.” Tế Yêu Vũ mặt đầy oán hận mà trừng mắt với Cổ Phi.

Cổ Phi nhún vai một cái. Điểm tích lũy của hắn có 20 điểm chính là từ cái Hòa Thụ Thiên Trọng Điểm kia mang tới. Nếu không phải tình thế bắt buộc, hắn còn không muốn dùng kỹ năng quần công đó chứ! Hắn cũng không cảm thấy một chiêu liền vớt được 20 điểm tích lũy thế này đã nghiền chút nào cả, trong mắt hắn thì thấy 20 tên đối thủ vốn có thể so chiêu với từng người một cứ như vậy biến mất rồi.

Vừa nghĩ đến điều ấy, Cổ Phi liền cảm thấy đau thương vô cùng.

Bên trong một mảnh vùng tiếng hoan hô cười đùa, có người đề xuất muốn đi chúc mừng.

Nói đến chỗ ăn chơi trong trò chơi chỉ có thể là quán rượu, nhưng bảo một lần tiếp nhận hơn 50 vị khách, lại không có quán rượu nào làm ăn lại quanh quẩn đến nước này. Đoàn người Trọng Sinh Từ Tĩnh liền tiếp tìm mấy quán ngon liền, cũng không nơi nào có chỗ trống có thể chứa được 50 người. Ngược lại nước phải vây xem trong suốt dọc đường đi không ít.

Nhiều cô gái như vậy tụ cùng một chỗ dạo phố, đây đương nhiên là một chuyện rất chói mắt. Mà trong một đồng cô gái thế kia lại có duy nhất một người con trai, sự tồn tại đó tuyệt đối là càng thêm chói mắt rồi.

Cổ Phi ý thức được vấn đề này xong, càng đi đầu càng thấp, thắt lưng càng khom, cổ hết mức khiến bản thân biến mất trong đám người. Vào lúc đi ngang qua khu an toàn nào đó, đột nhiên hô to một tiếng “Có đĩa bay”.

Loại thủ đoạn ấy vốn không thể lừa được người. Nhưng Cổ Phi vẫn luôn trầm mặc đột nhiên chột quất một tiếng trái lại thì dọa các cô giật bắn người dừng chân. Cổ Phi ai cũng không chào hỏi trước, nhanh chóng chạy vào khu an toàn, logout.

Cuộc thi PK ngày đầu tiên như vậy trôi qua. Xem xét trên tổng thể, cũng không có tuôn ra thứ gì đáng lưu ý. Như Tung Hoành Từ Hải, hay dong binh đoàn Hắc Thủ thuộc đang thu hút sự quan tâm, được cho rằng sẽ là quán quân đứng đầu công hội và dong binh đoàn, cũng đều nhẹ nhõm qua vòng thứ nhất.

Về phần một ít công hội và dong binh đoàn trung lưu kia, bản thân chúng đã không có người quan tâm, dù cho ở trên chúng phát sinh cái gì, người ngoài cũng không được biết. Mà câu chuyện phát sinh giữa Trọng Sinh Từ Tĩnh cùng Thiên Hạ Vô Song thuộc loại công hội theo trào lưu này, vậy càng rất dễ dàng chìm ngấm rồi.

Thiên Hạ Vô Song loại công hội thấp cổ bé họng thế kia, giờ lên bảng hiệu tên công hội khi nói chuyện vốn không có ai chú ý, càng huống chi là phe mình 45 người bị 2 người đối phương diệt đoàn, kẻ ngu si mới có thể đem đấy trở thành vinh hạnh đi khoe khoang tung lung. Mà bên Trọng Sinh Từ Tĩnh, hành động vĩ đại ấy là Cổ Phi cùng Tế Yêu Vũ làm ra, hai người họ ai đều không thôi phồng vụ việc, những người khác sao lại không tự mình hiểu lấy chạy đi tuyên truyền đây?

Lúc bước sang ngày thứ hai, phía diễn đàn đã sớm công bố trước tình huống cuộc thi đợt thứ hai ra. Thuận tiện cho mỗi công hội và dong binh đoàn đoàn biết đối thủ của mình để chế định chiến thuật và đấu pháp tương ứng.

Làm vô số người chơi cảm giác đáng tiếc sâu sắc chính là, xác suất rút trực tiếp cho công hội Tung Hoành Từ Hải đứng đầu đánh với công hội vị trí thứ hai Đối Thủ Đương Ca lại cũng không có phát sinh. Tất cả mọi người đều trông ngóng sớm xảy ra một màn này, bất luận ai thắng ai thua, dù sao thì vẫn có thể đi mất một cái cường địch.

Tiếc rằng trời không chiều lòng người, những công hội ấy cuối cùng lại rút trúng đều là công hội nhỏ yếu đuối không chịu nổi một cơn gió ở trong mắt bọn họ. Không ít người chơi bắt đầu khiển trách phía công ty động tay động chân vào kết quả rút thăm, cố ý tránh việc quá sớm xảy ra màn PK mạnh.

Loại cách nói này cũng có phần hơi quá cực đoan. Xét trên tỷ lệ mà nói, công hội lớn thối chỉ có vài nhà, mà đám công hội nhỏ đó là vợ một cái đã được bó to, rút trúng công hội nhỏ đó là chuyện quá bình thường. Những công hội nhỏ rút trúng địch là công hội lớn thấy sẵn thất bại của mình, da mặt đủ dày mới nói ra lời hoài nghi chuyện này bị công ty game chắc muốn ám toán bọn chúng rồi, rút ra cường địch để cho bọn chúng sớm đào thải, để phòng bọn chúng tồn tại mang đến sự phiền toái cho công ty game.

Cao thủ chân chính, sẽ không nghĩ những thứ không có chứng cứ đó là muốn làm khó mình, chỉ biết đón đầu khó khăn này đem nó giải quyết sạch.

“Dong binh đoàn Mộc Vân, bậc 4, nhân số 73, dong binh đoàn đứng thứ 6 thành Vân Đoàn, đội trưởng Vân Trung Mục Địch, cao thủ chiến sĩ đứng hàng thứ 7 trên bảng xếp hạng kinh nghiệm. Chúng ta gặp khó khăn rồi.” Hữu Ca tuyên bố đối thủ hiệp hai cho năm người khác trong Công Tử tinh anh đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Cận Chiến Pháp Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.